

Lăng Đãng Giang Hồ Chi Dục Sư

Contents

Lăng Đãng Giang Hồ Chi Dục Sư	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	11
3. Chương 3	21
4. Chương 4	30
5. Chương 5	40
6. Chương 6	48
7. Chương 7	58
8. Chương 8	66
9. Chương 9	77
10. Chương 10	85
11. Chương 11	100
12. Chương 12	104
13. Chương 13	115
14. Chương 14	125
15. Chương 15	138
16. Chương 16	150
17. Chương 17	157
18. Chương 18	165
19. Chương 19	174
20. Chương 20	183
21. Chương 21	199
22. Chương 22	209
23. Chương 23	219
24. Chương 24	230
25. Chương 25	241
26. Chương 26	253
27. Chương 27	269
28. Chương 28	276
29. Chương 29	282
30. Chương 30	290
31. Chương 31: Vì Thanh.	302

Lăng Đãng Giang Hồ Chi Dục Sư

Giới thiệu

Truyện [Lăng Đãng Giang Hồ Hệ Liệt] Phần 1 Lăng Đãng Giang Hồ Chi Dục Sư của tác giả Tự Từ là một truyện võ h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-dang-giang-ho-chi-duoc-su>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Nguyệt sáng sao thưa, hôm nay là sinh nhật sư phụ, cũng không biết đã bao nhiêu tuổi nữa. Trong cốc, vẫn còn mấy huynh đệ đang chúc thọ, uống đến mức hết lão đảo xiêu vẹo.

Trời thì lạnh, đại sảnh, mấy người lăn ra ngủ, bên ngoài thêm mấy nữa người múa kiếm nghe vun vút. Còn hẳn, Triệu Tiểu Xuân, duy nhất trong số đó là tỉnh táo, bởi vì cũng là kẻ duy nhất không được phép uống rượu.

Thực ra năm nay cũng đã mười tám rồi, sư phụ không cho hẳn uống quả thật là vô lý, vì vậy, hẳn lén lấy một vò Đào hoa nhưỡng bên bàn tiệc, dự định quay về phòng uống sạch một hơi, uống xong thì trả cái bình lại đại sảnh, chắc chắn sẽ không ai biết được.

Sung sướng ôm Đào hoa nhưỡng vừa đi, quá đắc ý mà ngay lúc đi ngang qua cửa sổ phòng sư phụ vấp một cái, ngã sấp mặt xuống hoa viên, rượu đổ tràn lên cả người.

“Ai?” người trong phòng thính lực quá tốt, một tiếng động nhỏ cũng không thoát.

Tiểu Xuân vội vàng nín thở, bị phát hiện trộm rượu uống thì kinh khủng lắm đây!

Cửa sổ chậm rãi mở, hẳn thấy sư huynh lộ đầu ra, nhìn quanh quất một hồi lại đóng cửa. Tiếng nói trong phòng nhẹ nhàng vang lên, chính là giọng nói yếu ớt của sư phụ “Chắc là gió thổi!”

Tiểu Xuân cười thầm, may mà không bị phát hiện, không biết sư phụ sư huynh trong phòng bàn chuyện gì, liền tiếp tục nghe thử.

“Ai...” sư phụ thở dài.

“Hôm nay là sinh thần của người, xin đừng nghĩ nhiều như vậy”

Nghe giọng cả hai người đều có vẻ không vui, không hiểu là có chuyện gì, thở dài ai oán như vậy, không sợ thở một hơi thì sinh mệnh mong manh như chén trà này vơi đi một chút sao?

“Đại sư huynh của người mới ra ngoài có mấy năm, sao lại xảy ra nhiều chuyện đến thế?” giọng điệu sư phụ ra chiều bất lực “Nếu không phải tiểu ngũ và tiểu lục hồi cốc nói cho ta nghe, ta còn không biết đầu đuôi thế nào nữa.”

Nhị sư huynh nói “Sư phụ người có muốn triệu đại sư huynh về không? Nếu người đến khuyên nhủ hẳn...”

“Tình tình của hẳn, ai mà khuyên cho được.” sư phụ ngán ngẩm.

“Sư phụ, người lúc nào cũng chỉ lo lắng cho đại sư huynh.”

“Ta chỉ sợ thằng nhóc đó, sau này sẽ không có kết quả tốt ... là tự tay nuôi lớn...lúc nào cũng... sớm biết thế này thì năm xưa đã không để hẳn ra ngoài.” sư phụ nói chuyện chốc chốc lại dứt quãng, hơi thở yếu ớt, đúng là ngày hôm nay bị chúng đệ tử làm phiền không ngơi nghỉ, cũng phải mệt rồi.

Ngoài cửa sổ Tiểu Xuân cầm cái bình, mùi Đào hoa nhưỡng lâu năm xộc vào mũi, cũng bắt đầu xây xẩm.

Căn bản là nghe lén bên ngoài, nghe tới nghe lui, sư phụ cùng sư huynh bàn hết từ chuyện xuất cốc cho đến chuyện giang hồ hỗn loạn, lại quay về chuyện nếu thiên hạ biết được đại sư huynh xuất thân từ Thần tiên cốc, vậy nơi này cả trăm năm nay biệt lập với bên ngoài chẳng biết còn có thể yên ả được bao lâu nữa.

Nâng cái bình lên đổ vào miệng vài ngụm, nhìn bầu trời, mặt trăng đang từ một thành hai, lại từ hai thành bốn, hẳn nhếch miệng cười vang.

Rượu mới vào cổ họng, đã khiến người ta đứng không vững, sư phụ à, Đào hoa nhưỡng này thật là lợi hại!

Ôm nửa vò còn lại, cười rạo rờ, Tiểu Xuân bò ra ngoài hoa viên, cẩn thận không phát ra tiếng động, để cho người trong phòng khỏi lo chuyện bị nghe lén.

“Các người đều đã lớn cả rồi, sự phụ quản nhiều như vậy cũng không cách nào... trong số các huynh đệ, khiến ta lo lắng nhất chính là đại sư huynh và bát sư đệ của các người... Thạch Đầu xem ra quản không nổi ... Tiểu Xuân tính khí thất thường dễ sinh sự.. còn ở trong cốc là tốt rồi...”

Trong lúc hần đã rời khỏi sương phòng, thì tiếng thở dài của hai người đó như vẫn còn theo sau vắng vắng.

“...chứ nếu ra khỏi cốc thì...”

Cái tên sư huynh nhất nhất không về cốc kia, sư phụ cứ than vắn thở dài nhất định là vì người!

Bên ngoài... tại sao đại sư huynh xuất cốc rồi, lại không chịu quay về?

Hần mấy năm nay thấy buồn bực ngứa ngáy trong lòng, cũng muốn ra ngoài, sư huynh nhất định là cũng có cảm giác giống như hần, cho nên mới lưu lại chốn phồn hoa kia mà không muốn về chứ sao nữa!

Trở về phòng, chậm rãi thưởng thức Đào hoa nhưỡng, gương mặt tuấn mỹ, bởi vì men rượu mà ứng đỏ, nở nụ cười ngây ngốc, khóe mi vẽ thành đường cong như trăng lưỡi liềm mỏng một.

Sư phụ than thở vì đại sư huynh, vậy không phải chỉ cần đem hần về đây là ổn thỏa sao?

Từ khi sống ở đây, chưa từng vì nơi này mà làm chuyện gì cả, nếu nhị sư huynh thuyết phục không nổi đại sư huynh, đổi lại là hần thì sao? Như vậy, thứ nhất vừa có thể báo đáp tri ân dưỡng dục của sư phụ, thứ nhì còn có thể nhân cơ hội ra ngoài thưởng ngoạn cũng quá tốt rồi.

“Quyết định như vậy đi!” Hần đứng dậy, đặt vò rượu sang một bên, khăn gói quần áo và vật dụng hàng ngày, được bình, nguyên bảo, bạc vụn, thấy yên tâm rồi mới khoác lên lưng, thổi tắt đèn phòng mở cửa bước ra.

“A, chút nữa quên mất tiêu!” hần vừa mới ra lại vội vàng quay ngược trở lại, lấy Đào hoa nhưỡng còn thừa, bó ngang lưng, mới bước ra ngoài không màng ngoái đầu lại.

Trong sân, các sư huynh múa kiếm xong mệt mỏi lăn ra ngủ, Tiểu Xuân một mạch đi thẳng, giả như có kẻ nào lơ mơ tỉnh dậy cũng không thể ngăn được.

Hần càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, cuối cùng vận khinh công từ chốn mệnh mông rừng núi chạy như bay. Đợi tới ngày mai mọi người tỉnh lại không tìm thấy hần, chẳng biết còn gà bay chó sủa tới cỡ nào.

Tên bợm rượu này, chạy một mạch, cùng lúc cười không dứt.

Dường như trời bắt đầu mưa xuống.

Mà chung quanh, tựa như cũng chẳng hề tĩnh lặng.

Tiểu Xuân đương lúc ngủ say, lại bị tiếng binh khí đánh thức, mở mắt ra, mưa phùn lất phất trước mặt, phóng tầm nhìn ra xa hơn, cảnh tượng lạ lẫm trước mắt khiến hần kinh ngạc phát hiện mình đang ở trong một căn miếu đồ nát, có lẽ từ lâu đã không được tu sửa, bụi bám một lớp dày trên mặt bàn, còn có hơi đất bốc lên.

“Đây là chỗ nào vậy?” Tiểu Xuân tự hỏi mình, cuối cùng hoàn toàn mù tịt, không hiểu tại sao mình ở trong căn miếu này, chẳng phải trước đó mới vừa chúc thọ sư phụ, cả nhà cùng ăn cơm với nhau sao?

Nhìn toàn thân, từ trên xuống dưới, phát hiện chỉ có một nửa coi được, còn lại vừa bùn vừa cỏ, sao mà giống như mới vừa lăn lộn dưới đất quá? Bỗng nhiên tia chớp thần thánh bất thành linh nổ ra trong đầu, hần “A” một tiếng, nhớ lại tất cả, thừa lúc mọi người say khướt, hần trộm Đào hoa nhưỡng uống... uống lấy uống để... uống tiếp... ờ... sau đó ra sao cũng chẳng nhớ nổi nữa... (ờ, đó là tất cả của người hả?)

Như thế này chẳng phải đã ra khỏi Thần tiên cốc rồi sao? Hần ngẩn người.

Tiếng đánh nhau ngày càng rõ, như thể diễn ra ngay bên ngoài miếu vậy.

Tiểu Xuân lưng đeo bọc hành lý, hăm hở lao ra ngoài hóng chuyện.

Hai chân nhẹ nhàng nhảy lên cây, đạp lên tàng cây mà tiến, bộ cước ung dung thoải mái, thân ảnh linh hoạt, tựa như đây là việc thường ngày vậy.

Ánh trăng mờ ảo trên đầu, trời hãy còn chút, coi như chút ánh trăng yếu ớt kia cũng đủ quý giá để giúp hần nhìn thấu hồn cảnh bên dưới.

Có đến hơn mười hắc y nhân ẩn hiện dưới trăng, bao nhiêu binh khí vung lên vung xuống, đầu tóc còn dính máu, mà máu, là vừa đỏ lại vừa đen.

Hắc y nhân hình thành bức tường vây lấy một người, màu áo trắng nhẹ nhàng bay trong gió, lấm lem sắc đỏ, cũng là màu đỏ bị nhiễm đen, chỉ có thanh kiếm bạc trên tay không có lấy một tia máu, cho dù cắm vào ngực hắc y nhân thì vẫn không dính bất kỳ vết màu nào, thật là sạch sẽ quá mức.

Dựa theo vết máu của hần, Tiểu Xuân biết được người này đã trúng độc. Hần xoa cằm, cứ thế này mà đánh tiếp, nếu không phải huyết khí vận chuyển, độc sẽ công vào tim mà chết, thì cũng vì thiếu máu mà xuống gặp Diêm vương sớm thôi.

Đang nghĩ xem có nên cứu hay không, bạch y nhân nhận ra tiếng thở của Tiểu Xuân, ngẩng đầu lên, hiện ra đôi người băng giá mặt đối mặt với hần. Tiểu Xuân chớp chớp mắt, không dám tin vào thứ mà mình đang nhìn đây.

Mỹ nhân! Là khuynh quốc khuynh thành đại mỹ nhân! Đôi mày tựa thanh sơn, mắt như sóng nước tung hoành, một kiếm một lên như băng khởi sóng, kiếm phong lướt qua tựa thiên binh vạn mã, khí thế mạnh mẽ vẹn toàn.

Mỹ nhân, mỹ nhân à! Đẹp tới mức quai hàm hần thiếu điều muốn rớt xuống, nước dãi chảy không ngừng.

Chỉ là, trong lúc Tiểu Xuân ngẩn ngơ, thì đôi mắt kia tuy đẹp, nhưng lại thiếu đi vẻ mềm mại mà đầy ý khinh thị, mục quang lạnh lẽo cô độc, một chút tình người cũng không có.

“Đông Phương Vân Khuynh! Đừng tránh né nữa, mau chịu trói đi! Giáo chủ đã nói sống chết bất luận, người không có cơ hội thoát đâu!” Hắc y nhân cười hắc ám.

“Hừ!” Mỹ nhân khí phách ngang tàng, chỉ đáp lại một tiếng.

Tiểu Xuân thấy người đẹp mê hồn này, chỉ nhìn qua hần không chút hứng thú, tiếp tục quay lại chiến đấu với hắc y nhân. Nhưng chỉ cần có thể, trong chớp mắt, hần đã quyết định xong.

Hần làm sao có thể làm ngơ để mỹ nhân hương tiêu ngọc vãn, người này quyết không thể chết!

Hần lấy được bình trong người ra, trăng thanh gió mát, tốt, bột phấn nương theo gió bay tới chỗ thể trần của đám hắc y nhân, còn hần lăm bầm đếm trong miệng “Một, hai, ba...”

Hắc y nhân phát hiện ra sự tồn tại của hần, hét lớn “Đồ vô lại phương nào?”

“Bốn, năm, sáu, bảy...” Tiểu Xuân đếm tiếp, sau bảy tiếng, mười mấy hắc y nhân lão đảo thất bát, chỉ có tiểu mỹ nhân ở giữa vẫn còn gắng gượng chống kiếm, chưa ngã xuống.

Hần cười một tiếng, từ trên ngọn cây nhảy xuống, đá thủ lĩnh hắc y nhân một cái, làm người đó trợn mắt lườm hần.

“Người là ai? Cả gan đối đầu với Ô y giáo.”

“ Là ông nội người! Ta sao lại không thể đối đầu với cái gì giáo cái gì y đó của các người.” Tiểu xuân lắc lắc được bình, cười đắc ý. Sản phẩm đặc chế made by Triệu Tiểu Xuân “Thất bộ nhất định đảo hồ lý hồ đồ được”, vừa xuất ra, thì mười chín đã ngã cả mười tám, tiểu mỹ nhân xem ra công lực thâm hậu hơn đám hắc y nhân kia, nhất thời vẫn chưa ngã.

“Người...” hắc y nhân đuối sức, thiếu chút nói không thành tiếng.

Mỹ nhân lạnh lùng nhìn hần, Tiểu Xuân thu hồi được bình hướng đến chỗ người đó, muốn đỡ lấy người đẹp tên là Đông Phương Vân Khuynh gì đó, không ngờ rằng người kia một kiếm đâm tới, nhằm thẳng tử huyệt của hần.

Tiểu Xuân đối với hành động đáng sợ vừa rồi, may mà nội lực của kẻ đó đã tiêu tán khá nhiều, chiêu này lực sát thương không lớn, hần nghiêng người đánh văng thanh kiếm, thuận tay dễ dàng chế trụ mạch môn của đối phương.

Mệnh môn bị chế ngự không thể cử động, gương mặt lạnh lùng của Vân Khuynh hiện lên vẻ căm ghét.

Kẻ đứng trước mặt Vân Khuynh đầu xù tóc rối, y phục nhếch nhác đầy bùn đất, chẳng biết là tên khát cái này ở đâu ra, một thân công phu lại thêm mê được quý dị mức ấy. Bị cái thứ này đụng vào, hắn toàn thân rùng mình nổi gai ốc.

“Buông ra!” Vân Khuynh tởm lợm đến mức muốn mửa.

Xem qua khí mạch đối phương, lại thấy thần sắc kỳ quái, Tiểu Xuân cười một cái bày tỏ thiện ý, vội vàng buông tay lùi một bước.

Vân Khuynh lúc này cũng không đỡ nổi “Thất bộ đảo” nữa, ngã xuống đất.

Vừa chạm mặt xuống nền đất, Vân Khuynh lại cau mày.

Bắn chết được! Bụi bặm, lá cây, bùn đất cùng với nước hòa vào nhau mà loang lổ.

“Cô nương, thân thể trúng kịch độc rồi!” Tiểu Xuân ngồi xổm xuống cách đó một khoảng không quá xa cũng không quá gần, nhìn vào mắt đối phương “Mà lại còn bị thương nặng!”

Cô nương? Cách xưng hô này khiến Vân Khuynh tức giận cực điểm, đưa tay vào trong ngực, cổ tay khẽ động, một loạt Mai hoa châm tinh xảo nhằm hướng Tiểu Xuân bắn đi.

Hắn hoảng sợ né tránh, nhưng vẫn trúng mấy phát vào tay.

“Ai da! Đau quá đau quá!” Tiểu Xuân đau đớn kêu lên “Cô làm cái gì vậy?”

Công lực bị rút cạn, mê được phát tác, Vân Khuynh thậm chí nói cũng không nói nổi, chỉ nhìn Tiểu Xuân, ánh mắt lóe lên thái độ thù địch.

Hắn ngay lập tức hiểu ý, thăm thiết thanh minh “Ta chỉ muốn cứu cô, không có ác ý đâu!”

Ánh trăng ôn thuận, bạc quang chậm rãi lan tỏa, Vân Khuynh vẫn không nói một câu nhìn lại Tiểu Xuân, ánh mắt vô tình, làm hắn phát cáu.

Không thể tin lời hắn nói. Một kẻ chưa từng gặp qua trong rừng, không đáng tin.

Vừa mới cùng hắc y nhân đả chiến, chất độc này giờ bị bức chế mạnh mẽ quay lại, tức khắc huyết khí dâng lên, từ cổ họng Vân Khuynh, một ngụm máu phun ra. Bắt đầu từ ***g ngực, cơn đau thấu xương nhanh chóng lan đến tứ chi, kiếm cũng không cầm nổi, buông rơi xuống đất, hắn cả người co giật.

Đau đến mức toàn thân run rẩy không kiềm chế được.

Tiểu Xuân thấy vậy điểm vào yếu huyệt toàn thân của Vân Khuynh, cũng không ngừng được kịch độc ào ạt phát tới.

Hắn vội vàng cởi bọc hành lý, lấy ra được bình màu đỏ, một viên được đồ thăm hiện ra, cầm ấy hàm dưới của Vân Khuynh bắt hắn há miệng nuốt vào, lại đổ Đào hoa nhưỡng trong túi nước ra, mượn rượu phục thuốc.

“Cô không chống cự được lâu nữa đâu!” hắn léo bọc hành lý ra trước ngực, để Vân Khuynh đang thiếp đi trên lưng.

“Trước tiên rời khỏi chỗ này rồi hãy nói. Kẻ thù của cô đây ở đây, ta ứng phó không lại đâu. Nơi này không nên lưu lại lâu, nếu có thêm một đám hắc y nhân nữa tới thì không xong, ta cứ phải mang cô đi đã!” Hắn cứ tự lẩm bẩm một hồi.

“... tại sao...” viên thuốc cùng với mùi máu tươi cường liệt vào trong họng, cơn đau nhức đã dịu đi nhiều. Vân Khuynh mơ hồ hé miêng. hắn hồ đồ mất rồi, tiểu khát cái này thật còn muốn cứu hắn, sau khi trúng một mớ độc châm kia sao?

“Ta mà là cô, trước tiên sẽ vận khí bảo vệ tâm mạch. Dù sao ta cũng chỉ muốn cứu cô, cô cũng nên ngoan ngoãn cho mọi việc dễ dàng. Lại còn, làm ơn đừng có đánh lén ta, ta đảm bảo sẽ trị thương cho cô, không giao vào tay bọn người kia. Cái ám khí của cô...” Tiểu Xuân lau nước mắt “Con bà nó, đau muốn chết à...”

Trong cốc ai cũng biết, hần Triệu Tiểu Xuân cái gì cũng bỏ vào mồm, chỉ đáng là không ăn được, cái gì cũng chịu qua, chỉ đau là không đủ sức kham. Thân thể kiều nhục quý giá, đại để là tiền nhân hình dung về hần vậy, cũng vô cùng chính xác. Vậy mà lần đầu tiên xuất cốc, gặp được mỹ nhân đường này, hảo tâm muốn cứu, lại thành ra làm khổ chính bản thân mình.

“Giết... giết chúng...” Vân Khuynh trong lúc hôn mê vẫn còn nhớ hần cùng đệ tử Ô y giáo quyết đấu liền ba ngày ba đêm.

Tiểu Xuân quay đầu lại nhìn đám hắc y nhân, lặng người, mới nói “ Cô nương đòi hỏi cũng nhiều quá đó, ta không giết người.”

“Giết” những kẻ đó, không được sống.

“Không giết” Tiểu Xuân dứt khoát, đập bộ rời đi.

Hần vác Vân Khuynh bất tỉnh nhân sự chạy băng băng lên hướng bắc hơn mười dặm, thấy mình cũng muốn bất tỉnh luôn cho rồi, bèn ngừng lại nghỉ, đặt Vân Khuynh xuống.

Mở hành lý, lấy ra kim sang được tự mình điều phối, hần liếc mắt nhìn qua mỹ nhân đang mê man.

“ Cô nương, mặc dù cô không nghe thấy, nhưng mà ta vẫn phải nói. Lát nữa ta cỡi y phục của cô để bôi thuốc, chẳng qua là muốn cứu người, hoàn toàn không có ý trêu cợt, cô có tỉnh dậy cũng đừng dùng ám khí với ta nữa, ta da thịt mỏng manh, sợ đau lắm!” (còn nói là không có ý đồ gì, tới lúc xuân được phát tác, nếu mà là nữ nhân thì người định cứu thể nào hử? =))

Nói xong, hần nuốt nước miếng, bắt đầu bôi thuốc trên vết thương ở tay trước, đối phương da thịt trắng trẻo hồng hào, sờ lên thấy mượt mà trơn nhẵn, sao mà yếu mệnh!

“Không được không được, đừng ở đây thôi!”

Tiểu Xuân lắc đầu, dẹp ý nghĩ vừa rồi qua một bên, nhanh chóng bôi thuốc lên miệng vết thương, tiếp theo vén vạt áo dính máu lên, gương mặt lập tức chuyển đỏ.

“ Tuy rằng đúng là người đẹp khiến nhân gia động lòng, nhưng mà cô nương máu chảy nhiều như vậy, không động đến tim nhưng vẫn nguy hiểm đến tính mạng... cứu người quan trọng cứu người quan trọng... Triệu Tiểu Xuân tiểu tử đen tối nhà ngươi không được làm vậy!”

Hần chậm chậm kéo vạt áo trước, lộ ra áo lót, song lại cảm thấy kỳ quái như thiếu thiếu cái gì đó, ngăn người, đầu óc trống rỗng, hần vật vờ khôi phục lại thần trí, rồi nhìn vào bờ ngực bằng phẳng của đối phương, lại ngăn người ra.

“ Là nam nhân...”

Trước mắt hần tối đen lại, thiếu chút ngã lăn quay ra đất.

Sự thật tàn nhẫn như sét đánh đột ngột làm cho hần vô phương chống đỡ, thiên tiên mỹ nhân tuyệt trần thoát tục này rốt cuộc lại là nam nhân!

Hần thở dài khó nhọc quay về với thực tại, chán chường thất vọng nhìn chăm chăm vào hai thớ ngực đích thị của đàn ông kia, chờ đợi bôi thuốc qua loa, cuối cùng khoác tấm áo trắng trở lại, công mỹ nam nhân lên vai chạy tiếp.

“Bà nội ngươi... nam nhân mà như thế này chẳng phải chuyên đi lường gạt người ta sao?” hần lần đầu tiên nhìn thấy Đông Phương Vân Khuynh, xuân tâm mười tám năm cho tới nay chưa hề động, vừa mới nhận nhạo một thoáng, lại bị trôi sạch thế này thì thật là...

Những tình cảm suy nghĩ lộn xộn trong lòng Tiểu Xuân lướt qua như làn khói mù, vừa bắt đầu tập trung lên đường, phút chốc đều bị quăng qua một bên.

Hắc y nhân từng nói, bất luận sống chết thế nào cũng phải mang Vân Khuynh quay về, có lẽ Vân Khuynh cùng đối phương bên kia đúng là có thâm thù đại hận cỡ như sát phụ mẫu gì đó rồi, bọn chúng nhất định không dễ dàng bỏ qua, hiện giờ bảo vệ tiểu mệnh vẫn là trọng yếu. Mê được hần hạ cũng không tầm thường, muốn tỉnh lại cũng phải mất khá nhiều thời gian, vậy, lúc này đây có thể chạy bao xa thì hãy cứ chạy đã.

Chập tối ngày thứ hai, sao còn chưa mọc, Tiểu Xuân nhanh chóng lao vào thành trong khoảnh khắc trước khi đóng cổng. Thật sự rất mệt, không biết Hàm Dương này cách Thần tiên cốc được bao xa, từ lúc uống rượu say khướt đã chạy miệt mài, sau đó đựng độ đám hắc y nhân lại chạy tiếp mấy ngày đường, có thể nói là kiệt sức vật vờ như con rùa già nghìn tuổi, cảm giác cái mai rùa nằm trên lưng nặng trĩu đến mức khiến hần lấy bảy bước từng bước một, toàn thân cảm thấy đau xót như bị tẩm trong một thổ giấm cứ thế bước tiếp vậy.

Vất vả tìm được một nhà trọ, vừa đi vào, tiểu nhị thấy bộ dạng hần nhếch nhác bẩn thỉu, giương mắt nhìn, lại thấy “cái thứ” trên lưng hần lấm máu, chẳng biết còn sống hay không, liền khinh khỉnh nhìn bằng nửa con mắt, lập tức bỏ qua.

“Tìm phòng trọ.” Tiểu Xuân uể oải nói.

“Phòng hết rồi, khách quan!” tiểu nhị chậm rãi đi tới, không thèm tỏ ra một chút khách khí.

“Không phải chứ, một gian cũng không có sao?” Tiểu Xuân ngạc nhiên, thế này cũng đủ chết rồi.

Vân Khuynh tuy là độc trong người tạm thời lắng xuống, nhưng không tìm ra một chỗ để nghỉ ngơi mà khám. Phía sau lại có truy binh, rừng núi hoang vu hần không dám trụ, nghe nói khách *** thế nào cũng có được vài ba cái chỗ che đầu, sao ngay lúc cần kíp như này lại nói là hết?

“Ngài tới chậm rồi, hai chín tháng mười Lục liễu sơn trang tổ chức anh hùng đại hội, võ lâm nhân sĩ tề tựu Hàm Dương, hiện tại dừng nói đến tiểu ***, nhà trọ từ lớn đến bé cũng đầy cả rồi, kho củ chuồng ngựa cũng có người ở, không còn chỗ đâu!” tên tiểu nhị nhìn khách ngoại lai, bĩu môi giải thích, vậy mà nghe ngoài đại sảnh có tiếng khách gọi, vội vàng khúm núm chạy qua chỗ quý nhân quần áo sang trọng.

“Khách quan muốn gọi gì? Thiên Hương lâu nổi danh thiên hạ món ngon đệ nhất...”

Tiểu Xuân học theo tên đó, cũng bĩu môi. Không có nhiều thời gian để xử lý hần, tốt hơn là tìm một nhà trọ khác. Vậy mà, Hàm Dương thật sự là quá đông người, không còn chỗ nào có phòng cả.

“Nguy rồi, cứ thế này mà đi tiếp cũng không xong!” Tiểu Xuân đứng thẳng người, từ trên nóc nhà hóng gió, lẩm nhẩm.

Hần phóng nhãn quang xuống đại thành đèn đuốc sáng trưng, toàn thân thượng hạ chỉ còn đôi mắt này là kiên tịnh, đảo qua đảo lại, cuối cùng, nhìn qua một phố hoa, con mắt tự nhiên sáng lên, trong người giật giật mấy cái.

Chạng vạng tối, phố hoa đèn đuốc rực rỡ, bao nhiêu ***g đèn vải lụa đỏ thắm treo trên lầu các, những cô nương thanh lâu xinh đẹp trang điểm điểm dúa, đang đón khách.

Hần bay qua tầng tầng mái cong, rồi chui thẳng vào hành lang tắm tối của Tô Tuyệt lâu.

Hần không đi thẳng cửa chính, mà kéo lấy tú bà ăn mặc lộng lẫy đang chuẩn bị xuống lầu tiếp khách, dúm vào tay một viên đại nguyên bảo “Làm phiền cho một gian phòng kín, cô nương thì xin miễn giùm, chỉ cần rượu và thức ăn là được”.

Tú bà nhìn đỉnh vàng sáng rực trên tay mình, cười đến mức mờ cả mắt, vội nói “Vị tiểu công tử này mời theo ta!”

Nghe xong không nhận được cố gắng sờ mặt mình, hần lớn từng này tuổi còn gọi là “tiểu” sao?

Tú bà dắt Tiểu Xuân tới một sương phòng vắng vẻ, tuy là khó tránh khỏi tiếng gậy đàn oanh oanh yển yển, nhưng cũng coi như là chỗ yên tĩnh nhất Tô tuyệt lâu rồi.

Hần đặt Vân Khuynh lên giường, tiếp đó lại tổng thêm mấy đỉnh nguyên bảo, dặn dò mấy việc lật vật, rồi tổng cổ bà ta ra ngoài.

Thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng dàn xếp xong, trong lúc còn đang cười lơ đãng, người quay về hướng khác định tìm chỗ đặt lưng, thình lình hần nghe thấy âm thanh “viu” vang lên, ám khí nhắm hướng mặt mình mà lao tới.

“Ai dou...” hắn kêu thét lên như heo bị thọc tiết, vì quá khinh suất nên không tránh kịp, toàn bộ mặt mũi đều dính chường.

May mà kẻ vừa xuất thủ nội lực đã hao mòn gần hết, ám khí chưa có đâm tới xương, Tiểu Xuân cắn răng rút Mai hoa châm ra, hai mắt rưng rưng, nhìn Vân Khuynh nằm yếu ớt trên giường, mặt trắng bệch.

“Người là ai? Có mục đích gì? Tại sao bắt ta đến chỗ này?” Vân Khuynh khí huyết bốc lên cuộn cuộn, ho ra một búng máu, nhìn thẳng vào mặt hắn, ánh mắt so với lúc ban đầu không hề thay đổi, lãnh đạm hờ hững.

“Người đối xử với ân nhân cứu mạng bằng cái thái độ này à?” hắn cũng không nổi giận, chỉ cầm Mai hoa châm quăng xuống đất.

“Ta chưa từng nói muốn người cứu!” Vân Khuynh chẳng hề tỏ ra cảm kích “Trả lời câu hỏi của ta!”

“Cái tên này...” Tiểu Xuân chán nản, thở một hơi dài mới nói “Ta là Triệu Tiểu Xuân, chỉ tình cờ ngang qua, tôn chỉ của ta là phải cứu thì nhất định sẽ cứu, tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu, cho nên mới mang người tới thanh lâu này trú tạm.”

“Thanh lâu? Người dẫn ta tới thanh lâu?”

Tiểu Xuân thấy thanh âm Vân Khuynh ban đầu lạnh lùng như vậy bây giờ lại cao vút.

“Không sai, là thanh lâu, có vấn đề gì à?” Hắn nói tiếp “Toàn bộ khách *** ở Hàm Dương đều đã đầy người rồi, nếu không phải ta nghĩ ra chỗ này, chỉ sợ đêm nay khả năng chắc chắn là phải bơ vơ đầu đường xó chợ á!”

“Chăn đệm đã dùng qua chưa, người có đổi lại chưa?” Vân Khuynh chống người dậy toan bò xuống giường.

“Ai, người còn muốn cái gì nữa?” Chẳng hiểu sao cái tên này nói chuyện cứ ù ù cạc cạc.

“Bẩn quá!” Vân Khuynh cau mày, vẻ mặt cực kỳ không hài lòng “Người dám cho ta dùng đồ second-hand?”

Sau đó, Tiểu Xuân cùng với một thằng nhóc lóc cóc mang bồn rửa vào, giặt sạch quần áo, lau chùi lò bếp, tiện thể gọi họ thay hết chăn nệm trong phòng.

Vân Khuynh đó cứ như hề dính bụi là không chịu nổi, chui vào bồn tắm tới ba lần, hơn nữa khướu giác làm như quá nhạy cảm, không ngừng trợn mắt, trong tay thì lăm lăm ám khí. Tiểu Xuân thấy tên kia lăm lăm uy quyền, bất quá đành phải chui vào tắm một lần (ừ, “đành” cơ đấy!). Tới tới lui lui một hồi, mấy tên sai vật gánh nước đến xanh cả mặt.

“Này, đây là kim sang dược” Tiểu Xuân thay đồ đàn ông xong, tóc tai ướt sượt, móc ra dược bình đưa cho Vân Khuynh, rồi ngồi chồm hổm bên bếp lò, lấy ra một cái nồi, cho vào đó đồng thảo dược vừa mới mua cùng với mấy bát nước.

Vân Khuynh cầm dược bình lại ngồi im không đả động gì, hắn cũng chẳng thêm quan tâm, thỉnh thoảng dùng nội lực đẩy vào thảo dược trong nồi, giúp cho dược tính có đủ điều kiện để dung nhập triệt để.

“Người trúng loại độc rất kỳ quái, ta chưa từng thấy qua bao giờ. Xem cái bản mặt của người thì trắng bệch, mạch đập tán loạn, khí huyết không tốt, mà máu lại còn đen hơn mực, lúc phát tác thì hung mãnh đáng sợ. Từng nghe qua kiến huyết phong hầu cộng với đoạn trường thảo, đan sa, bách túc trùng và vài vị thảo dược nữa hợp lại, có thể khiến con người ta muốn sống sống không được, muốn chết chết không xong, sống một ngày không bằng chết một ngày, thế gian không ai giải nổi, chỉ có thể tự mình giải thoát.” Tiểu Xuân cứ ngồi lăm lăm như tự nói “Rốt cuộc là thâm thù đại hận cỡ nào, không dùng tới thứ kịch độc đó không được sao?”

Vân Khuynh chỉ hừ một tiếng.

Ngoài song, trăng non dần lên, Vân Khuynh ngồi nhìn bóng trăng cong cong màu bạc, trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó, im lặng không nói.

“Uống thuốc đi” ba chén nước cô lại thành một chén đen ngòm, Tiểu Xuân vui sướng cầm lấy thành quả của mình đặt trước mặt Vân Khuynh.

Vân Khuynh nhìn chén thuốc đen đó một cái, lập tức ngoảnh mặt đi.

“ Là thứ tốt, ta dùng thổ phục linh, ý dĩ nhân, cam thảo, hoài sơn, cầu kỷ, đỗ trọng, thực địa, có thể thanh nhiệt giải độc, mặc dù không giải được độc trong người người, nhưng cũng có thể khiến độc tố chậm phát tác.” Hần không nói tới còn có thêm bí dược ngàn vàng không mua nổi của sư môn tự chế.

“Không cần.” Vân Khuynh chẳng thèm đoái hoài.

“Nếu ta đoán không sai, người mỗi đêm khí huyết vận chuyển đến thủ thiếu dương tam tiêu kinh, khí huyết sẽ nghịch chuyển độc phát liên tục, ta đây sợ nhất là đau đớn, cũng không muốn thấy kẻ khác đau đớn, người làm ơn uống thuốc đi, uống rồi sẽ không thấy khó chịu nữa.” Tiểu Xuân đẩy cái bát tới, Vân Khuynh lại lấy tay đẩy ra.

Hai người giằng co qua lại, lúc sau cùng tác động vào bát thuốc. Vân Khuynh không biết cơ bản công lực hơn Tiểu Xuân bao nhiêu, nhưng mấy ngày qua nội lực tiêu hao quá nhiều, thành thử bây giờ hơi kém hơn hẳn một chút. Kết quả bát thuốc trong lúc vô ý bị đẩy ra ngoài, rơi xuống đất vỡ nát, thuốc quý cũng đổ lênh láng.

“ Người cái tên này thật là!” Tiểu Xuân thấy tâm huyết của mình bị lãng phí như vậy, tức giận xông vào “tay bo” với Vân Khuynh luôn.

Hai bên đều đánh rất thật tình, nhưng Tiểu Xuân không muốn đả thương người khác, mấy lần thấy Vân Khuynh nhú mày nên đau đều ngay lập tức thu chiêu, hậu quả bị đánh cho tới tăm mặt mũi (gốc: “nước chảy hoa trôi”), ăn một bạt tai đau đến mức phát khóc.

Đột nhiên, Vân Khuynh khục một tiếng phun máu, trán đầm mồ hôi lạnh toát, Tiểu Xuân thấy thế dừng đánh, lo lắng xem xét, ngó chừng độc lại phát tác rồi.

“Vẫn còn một ít thuốc” Tiểu Xuân cầm cái nôi, vắt được nửa bát mang tới, bóp mềm tên kia, nhằm thẳng cổ họng đổ thuốc xuống, Vân Khuynh toàn thân căng cứng, tới mức sắc cũng không còn đủ sức ho.

Cơn đau này, giống như bị thả vào nồi nước sôi, mỗi tắc da tắc thịt đều phải chịu lửa với nước cùng công kích, bên trong lại như có người cầm đục gõ lia lịa. Hay cho cái gọi là muốn sống không được muốn chết cũng không xong, mùi vị này, hẳn nhất định sẽ khiến kẻ đó phải nhận lại gấp đôi.

Chầm chậm, từ thẳng sống lưng, một luồng khí thuần khiết nhập xuống, nhanh chóng kích hoạt nửa bát thuốc hẳn vừa uống, hiệu lực của thuốc lan dần ra tứ chi.

Hần hồ nghi mở mắt ra, cảm thấy mông lung mờ mịt, lại gặp đúng đôi mắt hoa đào trong veo như nước, cả gương mặt kiên tịnh tuấn tú như quan ngọc đang nhìn hắn, toát ra vẻ lo âu.

“Không sao, ta thay người độ khí!” Tiểu Xuân nhẹ nhàng nói.

Không thích thân thể kề cận, trong lúc tay của Tiểu Xuân đương vòng qua, Vân Khuynh không nghĩ ngợi gì, mấy cây châm cắm ngay lên mu bàn tay Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân cười khỏ, nói “Người muốn đâm, chờ qua chút nữa ta cho người đâm, không né không tránh, vậy được chưa?”

Chân khí không ngừng nhập vào, đến tận nửa đêm vẫn không thôi.

Vân Khuynh từ đầu tới cuối không có cách nào lý giải nổi cái kẻ tên Triệu Tiểu Xuân này thật sự tâm tư là như thế nào.

Rõ ràng, khóe miệng sưng vù còn đang rỉ máu.

Rõ ràng, hiểu được mai hoa châm của hắn độc ra sao.

Vì cái gì, mỗi khi độc tính phát tác, lại chỉ muốn cứu hắn?

Vì cái gì, đối với hắn dịu dàng như vậy...

Mùi nhang thơm lan khắp phòng, chất độc trong cơ thể bị áp chế, Vân Khuynh thần trí lại nhận thấy một thứ cảm giác rất kỳ quái.

Người bên cạnh dường như đã ngủ, hắn quay sang nhìn, chỉ thấy người nọ, mấy sợi tóc đen ướt dính trên mặt, mồ hôi lấm tấm phủ đầy trán. Người này nhất định chân khí tiêu hao vô số, giúp hắn vượt qua khổ ải.

Chấn nệm của thanh lâu, nguyên bản toàn hương thơm son phấn bị thay thế bằng mùi thảo dược trong sạch. Mà mùi thơm kỳ lạ từ người này đây, lại không khiến hắn có ác cảm, nhàn nhạt tự hư không, làm cho hắn dậy lên một cảm giác không có cách nào diễn tả.

Ngắm nhìn vẻ anh tuấn hiên ngang, chân mày thanh tú, mặt như đoá sen, môi đỏ như bôi son, Vân Khuynh thấy mình có chút rung động, kịch độc tận lực áp chế đã nahn chóng thối lui, tiếp đó lại là cảm giác mê hoặc nhân tâm dạt dào.

“Lại tới rồi!” Vân Khuynh hít một hơi, vốn định làm dịu luồng nhiệt đang dâng lên trong cơ thể, không ngờ lại hít vào bao nhiêu dị hương do người kia phát ra, dưới bụng nóng lên, toàn thân run rẩy.

Nguyệt bán loan, sau khi phục xong, tới ngày trăng tròn mới phát tác. Đêm đến trăng lên trước cả người lên cơn đau nhức, đau đớn qua rồi độc tính lại biến hóa, mê loạn tâm trí, thôi thúc dục vọng.

Dày vò hết lần này tới lần khác, kịch độc dần dần ăn mòn lục phủ ngũ tạng, tính mệnh theo trăng khuyết mà tiêu dần, độc tính nhập tâm mà hủy hoại thần trí, tới ngày trăng non bắt đầu máu chảy mạng vong, không quá mười lăm ngày.

Ô y giáo Lan Khánh, đối với hắn không thù không oán, lại dùng thứ thủ đoạn này ngay lúc không phòng bị, hạ loại độc không có ai giải được. Không chỉ muốn hắn sống không bằng chết, mà còn muốn làm nhục hắn.

Độc phát hắn chịu qua được, nhưng động tình lại khó hơn muôn phần. Hắn từ nhỏ không hứng thú gần gũi với người khác, đối với chuyện nam nữ lại càng chán ghét. Lan Khánh sau khi hạ độc mang hắn khỏi kinh thành, đã từng đưa tới mấy nữ tử thanh lâu cùng hắn thân mật, vừa cởi áo hắn ra ngay lập tức bị giết chết. Bởi vì cảm giác đụng chạm dơ bẩn đầy tà tâm đó thật khiến người ta không cách nào chịu nổi.

“Lan Khánh, ta rồi sẽ có một ngày hoàn lại tất cả cho ngươi!”

Nóng bức chịu không nổi, Vân Khuynh đứng dậy tìm nước lạnh uống, nhưng có uống cả bồn nước nhiệt lưu cũng không hề suy giảm, chiếm giữ cơ thể không tiêu tan. Lửa dục không chỗ phát tiết tích tụ dưới khổ, tựa hồ muốn đốt cháy cơ thể.

Hơn mười ngày nay cường áp độc tính, cho dù kinh mạch nghịch chuyển đau đớn tới mức nào, hắn cũng quyết không để Lan Khánh đắc ý.

Cổ họng vừa tanh vừa ngọt, Vân Khuynh dùng huyết vị cường chế nuốt xuống, lúc này lực tay bắt ổn, một chưởng bóp nát chén nước, ánh nến bị kinh lực thổi tắt, sương phòng lại chìm trong bóng tối, chỉ còn ánh sáng lờ mờ của đèn treo ngoài trường lang hắt vào.

Tiếng chén vỡ làm Tiểu Xuân đang ngủ tỉnh giấc, hỏi “Thế nào rồi?”

Vân Khuynh quay lại, thấy đôi mắt trong như nước đang bình ổn nhìn hắn, con ngươi chiếu sáng mang theo một chút hồ nghi dò hỏi.

Tiểu Xuân thấy hắn không đáp, tự ý xuống giường đưa tay xem mạch.

Mạch môn bị khống chế vốn là điều tối kỵ nhất của người luyện võ, song Vân Khuynh không hề vùng tay khỏi Tiểu Xuân, cũng đã quên mất mai hoa châm.

“A?” Tiểu Xuân kinh ngạc nhìn Vân Khuynh “Mỹ nhân, ngươi rốt cuộc là trúng cái quỷ gì vậy, sao lại kỳ quái thế này?”

“Mỹ nhân?” Vân Khuynh không hài lòng nheo mắt, vùng tay ra, trên vai Tiểu Xuân ngay lập tức bị mai hoa đâm tua tủa. Bất quá lần này chỉ qua y phục, dùng lực không nhiều, cắm vào da thịt không đến một thốn.

“Ai dou... ngươi chính là đại mỹ nhân mà, còn muốn ta gọi thế nào mới vừa lòng?” Tiểu Xuân nhảy dựng lên, vội vàng nhổ châm.

Vân Khuynh thấy gương mặt ôn hòa của Tiểu Xuân lại trở nên băng nhắng như con nít, chẳng biết làm thế nào.

Cái người này, với hấn trước nay hoàn toàn bất đồng, làm sao lại khiến hấn có cảm giác tin tưởng?

Được lực lại kích động, Vân Khuynh không có cách nào kiềm chế. Nếu là hấn trước đây, sẽ không chứa chấp bất kỳ kẻ nào tiếp cận, vậy mà người này đây vừa vịn chen mình vào lỗ hổng trong hấn, khiến hấn mê muội.

“Không thể áp chế.” Tiểu Xuân đột nhiên nói.

“Cái gì?” Vân Khuynh nghe không rõ.

“Ta nói độc này không thể áp chế!” Tiểu Xuân vừa nói vừa đề phòng, sợ Vân Khuynh bất thành linh lại dùng độc châm sẵn sóc hấn.

Hấn cẩn thận nói tiếp “Độc tính kỳ lạ, hiện tại người mạch đập mong manh, toàn thân phát nhiệt, hiện giờ quan trọng nhất là tiết hỏa thanh nhiệt. Dùng cường lực đè nén như thế này hoàn toàn không có lợi. Vạn nhất đè không được, độc tính phản lại, chấn động hủy hoại tất cả nội phủ cân mạch, thì sau này có giải được độc, cũng sẽ thành phế nhân.”

“Vậy bây giờ phải như thế nào?” Vân Khuynh thở gấp, mùi hương trong phòng cảm thấy nồng nặc hơn, hấn có hơi văng vất.

“Dễ thôi” Tiểu Xuân cười tà “Đây chẳng phải là thanh lâu sao, ta thay người kêu một cô nương vào là được!”
Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Đương nhiên không được!” Vân Khuynh ngay lập tức bác bỏ.

Tiểu Xuân ngăn người, bấy giờ mới nhớ ra thằng kia ưa sạch, ngay cả tắm gội cũng vừa mới tới lui tới ba lần, chần nệm không mới thì không chịu dùng, muốn bảo hấn ôm lấy cô nương tay ngọc ngàn người gối mỗi đở vạ khách nếm qua thì có mà đợi rục xương.

“Giờ là lúc nào rồi, người còn muốn tìm một thanh quan chưa tới khai bao?”

“Thanh quan?” Vân Khuynh chưa từng nghe qua từ này, nên không hiểu ý Tiểu Xuân.

“Không phải chứ, thanh quan cũng chưa nghe qua?” Tiểu Xuân ngạc nhiên cười “Chẳng lẽ người chưa từng trải qua chuyện trăng gió sao?”

Ban đêm, tiếng nhạc vẫn không ngừng, ngẫu nhiên cũng có *** thanh truyền đến, Vân Khuynh nghe thấy nụ cười giả tạo của hấn, cũng không nói gì, chỉ giương mắt nhìn.

“Kỳ thực không muốn gọi kỹ nữ cũng được, trung hòa xuân được thì đơn giản thôi, người chỉ cần tiết tình là được” hấn lại cười ám muội “Vậy để phòng lại cho người tự xử, ta ra ngoài đi loanh quanh, lát nữa quay lại.”

Tiểu Xuân nhìn Vân Khuynh tươi cười, con mắt cũng long lanh bóng gió, Vân Khuynh thấy ánh mắt dụ dỗ đó, trong lòng tự nhiên hỗn loạn.

“Làm như thế nào?”

“Cái gì làm như thế nào?” Tiểu Xuân nhìn hấn, không hiểu rõ.

“Cái tiết tình người vừa nói”

“Y, không phải chứ, tiết tình cũng không biết luôn?” Tiểu Xuân kinh ngạc, hấn không ngờ nổi cái kẻ trước mặt này về phương diện xyz lại ngu ngơ đến vậy, khó trách hấn cứ nhẩn nhẩn, càng nhẩn nhẩn càng làm nội thương trở nên nghiêm trọng.

“Ta đúng là không hiểu, vậy thì làm sao?” vẻ mặt vẫn lạnh lùng của Vân Khuynh lại đỏ lên vì xuân được, hần giống như đứa trẻ không hề có chút hiểu biết đang ngập ngừng, nghe không hiểu ý Tiểu Xuân, lại thêm ngọn lửa đang cháy bùng bùng bên dưới càng lúc càng phiền hà.

Tiểu Xuân trông bộ dạng Vân Khuynh như vậy thật tình là không chịu được, muốn bỏ qua cho rồi, nhưng đã cứu thì cứu tới cùng, bản tính của hần tới bây giờ là vậy.

Do dự một hồi lâu, Tiểu Xuân cắn môi, bắt lấy tay Vân Khuynh.

Vân Khuynh vừa bị hần chạm vào thì cả người run lên, gương mặt lúng túng lại hơi khiếp sợ, thật khiến hần chỉ còn biết buông một tiếng thở dài.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy người này, Tiểu Xuân đã biết là không có cách nào bỏ mặc được hần. (đấy là vì người yếu đuối!)

Hần dắt Vân Khuynh tới cạnh giường, đẩy nằm xuống giường, đồng thời cúi người nói “Thu hồi ám khí lại, ta dạy người.”

Vân Khuynh gật đầu một cái.

Tiểu Xuân cởi thắt lưng của Vân Khuynh, quần áo buông lỏng lộ ra áo lót bên trong, hần đưa tay vào trong khố, nhẹ nhàng nắm lấy thứ đã phát hỏa từ sớm.

“Người làm gì vậy?” Vân Khuynh giật mình.

Lo sợ lại bị tấn công, Tiểu Xuân vội vàng dùng tay nắm lấy chỗ đó vuốt ve, quả nhiên Vân Khuynh thở ra một tiếng, cả người trụ lại.

“An tâm, ta không làm gì người!” Tiểu Xuân nói, nhìn chăm chăm dung nhan tuyệt mỹ đang đỏ hồng kia, vừa cười cười.

Cả hai tay đều bắt đầu đặt lên, khi thì xoa bóp, khi thì vuốt ve, ngay cả đôi ngọc nang bên dưới Tiểu Xuân cũng không quên chiều cõ.

Tuy là lần đầu thay người khác làm chuyện này, xem ra cũng không thấy dị hợm lắm.

Tự cảm thấy mình không thể bỏ mặc người này, vừa nhìn thấy vẻ mặt lạnh băng lại ngu ngơ ấy, thật không có cách nào dời mắt đi, bất luận thế nào cũng muốn vì hần làm một điều gì đó, để cho hần không còn phải giương vẻ mặt kia ra nữa.

Vân Khuynh thở dốc, càng lúc càng nhanh, thỉnh thoảng còn bật lên tiếng rên khê từ cổ họng. Hần còn chưa quen với việc này, khoái cảm mạnh mẽ kéo tới, nhất thời kinh hoảng, lại dồn nội lực nén xuống.

“Mỹ nhân à, sao lại như vậy nữa, chẳng phải đã bảo người đừng áp chế sao, thế này sẽ lại thụ thương đấy!” Tiểu Xuân ngay lập tức nhận ra nội khí của Vân Khuynh dị động, liền vỗ nhẹ lên mặt hần, gợi ý thức quay trở lại.

Vân Khuynh mở mắt, chỉ nhìn thấy một tia sáng trên giường, là ánh sáng từ con người đen lấp lánh của Tiểu Xuân.

Hần lúc này, hoàn toàn bị nụ cười xuân thủy đó thu hút.

“A, đừng có nhìn ta như vậy!” Tiểu Xuân da mặt mỏng, ôm mỹ nhân trong lòng còn bị nhìn chăm chú như vậy, cũng thấy nóng mặt, liền lấy tay che mắt Vân Khuynh, ngăn cản cái nhìn đầy dục vọng căm dỗ của hần.

“Người nói... người tên là gì?” Vân Khuynh trong lúc động tình, khàn khàn hỏi.

“Triệu Tiểu Xuân, người cứ gọi Tiểu Xuân là được rồi, sư phụ sư huynh đều gọi ta như vậy.”

“Tiểu Xuân...” Vân Khuynh lầm rầm niệm trong miệng.

“Vậy còn người, ta phải gọi người là gì?” Tiểu Xuân đang vỗ về phân thân nóng bỏng của Vân Khuynh, cũng không ngừng nhẹ nhàng nắm bóp “Đông Phương?”

Vân Khuynh có chút không vừa ý, hai chữ Đông Phương lại gợi nhớ tới tên hôn trưởng Ô y giáo kia, cũng gọi hần như vậy.

“Không thích?” Vật trong căng cứng trong tay hần khẽ giật giật, vậy là sắp đến cực điểm “Vậy thì, gọi là Vân Khuynh?”

Ngón cái Tiểu Xuân xoa nhẹ qua cái đỉnh hồng hồng, đầu ngón tay mân mê ấn xuống, mạnh mẽ kích thích làm Vân Khuynh chút nữa thì nhảy dựng lên.

“Ừ...”

Âm thanh xuất ra, tựa như rên rỉ, lại vừa như chấp thuận.

Vân Khuynh cả người cứng đờ, toàn thân căng lên, cảm thấy bộ phận của mình trong tay Tiểu Xuân bắn ra chất lỏng ẩm ướt, phân thân liên tục co giật, cảm giác tê dại cùng khoan khoái trước nay chưa từng thấy, lan ra bao phủ lấy từng thốn trên cơ thể, không cách nào tả nổi.

Buổi trưa tĩnh lặng, Tiểu Xuân nhanh chóng chỉnh lại y phục, nhìn gương mặt Vân Khuynh một hồi nghỉ ngơi không dám đánh động, dặn dò một thị nhân để mắt đến Vân Khuynh trong phòng, sau đó chậm rãi xuống lầu.

Trong lúc đi còn nghe thấy tiếng ca múa từ mấy sương phòng khác vọng ra, trong đầu đột nhiên thoáng qua cảnh tượng ngày trước, âm thanh trụy lạc quen thuộc cùng với mùi hương vương vất không tan khiến hần thấy hoài niệm. Không nghĩ nhiều, hần cười một tiếng, bỏ ra khỏi Tô tuyết lâu.

Còn nhớ sư phụ, năm hần mười tuổi đã mang hần về Thần tiên cốc.

Năm đó mẹ hần đắc tội với một tên trọng thần, đã mất rồi, bản thân hần bị trọng thương, một chân bước vào quỷ môn quan còn được sư phụ cứu về, nhận làm đệ tử, cho hần có nhà ngói che đầu, cơm ăn ba bữa, cũng từ lúc đó, hần được mang tới thần tiên cốc, cùng các sư huynh ở đó đoạn tuyệt với thế nhân.

Trên đường ngựa xe đông nghịt, tiếng người huyền ảo, đi qua đi lại, thương lái cổ họng khô hô to đến mức hần nhức cả tai.

Song, đã lâu rồi chưa được thấy cảnh tượng náo nhiệt thế này, rờn rã tám năm trời, chốn phồn hoa này, hần rời xa đã tám năm rồi, ngày hôm nay có thể gặp lại, cảm xúc trong lòng dứt khoát là không có chút nào tả nổi.

Mặc dù sinh hoạt trong cốc rất tốt, cơm áo không phải lo, nhưng hần vẫn nhớ cái nơi âm ỉ huyền ảo này. Hần trước nay cũng không phải người lực cần thanh tịnh, càng không thể sáng bằng nhị sư huynh vô cầu vô dục đến mức có thể thanh đăng mộc ngư xuất gia gõ mõ, hần thích thế này hơn, sinh ra đã định chỉ làm người đứng trong cõi hồng trần.

Một tên gốc cứ đứng cười ngây ngô, khiến cho người đi đường phải quay đầu lại nhìn, có mấy cô nương đi ngang qua, liếc trộm hần một cái, hần gục gặc đầu hỏi thăm, nhưng lại làm họ đỏ bừng mặt.

Tiểu Xuân cười đắc ý, không nghĩ mình tài giỏi đến vậy, lần này xuất cốc nói không chừng có thể mê hoặc hàng ngàn thiếu nữ, cướp mất trái tim của bách gia nữ nhân ấy chứ!

Nhân tiện kiểm một nàng dâu về ra mắt sư phụ luôn ta? Hần cười thâm.

Lơn ta lơn tơn, đi dạo quanh Hàm Dương thoáng cái đã quá trưa, thấy đủ loại đủ kiểu trò vui, mua đủ thứ từ nhỏ đến lớn ôm đầy hai tay.

Chơi đủ ngắm đủ cho đến chiều tà, hần mới ôm đồng vật phẩm quay về Tô tuyết lâu.

Tô tuyết lâu bên ngoài treo đèn vải, hần cũng lười không muốn khinh công nhảy lên nhảy xuống, cho nên đi thẳng vào cửa trước. Vậy mà chưa qua khỏi cửa, đụng phải tú bà phúc phúc thái thái đang lao ra, đứng không vững chút nữa thì văng ra ngoài, may mà được một cô nương vừa kịp đỡ lại.

“Công tử cẩn thận!” cô nương vừa đỡ hần, liền sau đó áp người vào.

“Đa tạ cô nương!” Tiểu Xuân cười, không bận tâm chuyện vừa rồi, ngay lập tức tách ra khỏi cô nương đó, cả vạt áo cũng không để người ta kịp chạm vào.

“Ai da ai da, Tư Đồ trang chủ hạ cổ không kịp nghênh tiếp, coi, ta thật đáng chết, trang chủ ngài rộng lượng bỏ quá cho!” tú bà lớn tiếng nói.

Tiểu Xuân nhìn theo hướng mắt của tú bà, thấy một thân hình nam tử cường tráng từ trên ngựa nhảy xuống, tiểu tư dắt ngựa đi, tú bà ngay lập tức cười xán lạn như nhìn thấy kim sơn ngân quang vậy.

Họ Tư Đồ cao lớn khôi ngô, kiếm mi tinh mâu, hai mắt sáng ngời, động tác mạnh mẽ mà linh hoạt. Bên hông còn đeo song kiếm chạm trổ long phượng, bước đi hùng dũng như hổ, tựa hồ chỉ khí thế đó thôi cũng khiến người khác ngã lộn.

“Liều Tiểu gần đây sức khỏe ổn không?” Tư Đồ cầm một hộp nhân sâm và hồng tiên bái thiếp giao cho tú bà “Cái này là cho Liều Tiểu, phiền chuyển lời, nói Tư Đồ muốn mời Liều Tiểu cô nương quá phủ.”

Tú bà mở ra xem thử, thấy đúng là loại sâm bách niên thượng hạng, nụ cười lại càng chói lóa “Nô gia tức khắc giao cái này cho Liều Tiểu, Tư Đồ trang chủ xin chờ cho một lát!”

Tú bà vừa đi khỏi, cả một đám ủa ra tiếp khách quý, châm trà rót nước đã ba người, lại thêm năm người bóp chân đấm lưng.

“Đây là cái thế lực nào vậy?” Tiểu Xuân hiếu kỳ.

“Tư Đồ Vô Nhai, là Hàm Dương Lục Liễu Sơn Trang trang chủ.” (nickname là Anh Vô Lại :”)

Cô nương xinh đẹp đáng yêu đứng bên cạnh hần trả lời, hết lần này tới lần khác cố ý đặt đôi tay ngọc ngà lên vai hần, sờ mó. Tiểu Xuân trước nay chỉ thích trêu ghẹo người khác, không để người khác trêu ghẹo mình, gặp cô nương này lập tức né người đi, hai người một lui một tới cũng có chút gây chú ý trong đại sảnh.

“Lục liễu sơn trang?” Tiểu Xuân hỏi lại.

“Lục liễu sơn trang ngài cũng không biết sao?” cô nương kia mềm yếu như không xương kẻ sát lên người Tiểu Xuân, giống như càn đùa càn thích, lại cười tình mà nói “Lục liễu sơn trang lớn mạnh cả trăm năm nay trong chốn võ lâm, là thiên hạ đệ nhất gia trang ai ai cũng phải biết. Tiểu công tử ngài ít ra ngoài đến vậy sao, trông ngài gương mặt trắng hồng da thịt mượt mà, cứ như là cả đời chưa từng ra nắng!”

“Trời sinh vậy!” Tiểu Xuân nhẹ nhàng chỉ nghiêng người một cái đã hóa giải ma trảo của cô nương ta.

Kỳ thực thứ mà Tiểu Xuân quan tâm hơn, chính là người mà thiên hạ đệ nhất trang trang chủ đến tìm.

Liều Tiểu mà tú bà nói, nhất định phải là danh kỹ của Tô tuyết lâu. Đã đến Tô tuyết lâu rồi, không nhìn qua đương gia một cái coi sao được. Quyết xong, hần chuyển toàn bộ cái đồng lồng khổng kia cho tên sai vặt, nhờ tổng hộ về phòng, còn mình phi lên lầu, len lén theo sau tú bà, để coi người gọi là Liều Tiểu đó, là người đẹp đến mức nào? Xuyên qua mấy cái hành lang dài, Tiểu Xuân theo tú bà tới một sương phòng yên tĩnh, thừa lúc bà ta đẩy cửa vào, chỉ chớp mắt hần cũng len vào, ngay sau đó nhảy lên xà nhà, thân ảnh lơ lửng, nhanh đến mức tú bà chỉ cảm thấy một trận gió lùa qua, lạnh người rụt cổ lại.

“Liều Tiểu à, Tư Đồ trang chủ lại đến tìm con!” tú bà kéo giọng gọi.

Tấm màn rũ xuống che khuất nửa gian phòng bên trong, một đôi thị nhân vén màn lên, lộ ra phía sau một lục y nữ tử đang gầy đàn.

Nữ tử tay như nhu đề, tần thủ mây ngài, phảng phất mây trôi che ánh nguyệt, phiêu diêu như gió thổi tuyết rơi, làn mi khe khẽ mang bệnh sắc, nhỏ bé lại yếu ớt, lay động nhân tâm.

Tiểu Xuân nhìn đến ngu người.

Mỹ nhân a –Hần sao lại may mắn như vậy, vừa xuất cốc lại được diện kiến đến hai mỹ nhân thiên tiên tuyệt sắc.

Mỹ nhân a –Tức thì nước dãi tràn lan, không kiềm chế được!

Liều Tiểu nhận lấy hộp gấm thiếp hồng, mở tấm thiếp lấy ra một mảnh giấy đỏ cùng ngân phiếu, gương mặt vốn xanh xao ồm yếu lại càng thêm ảo não.

“Quá phũ sẽ đưa thêm mười vạn lượng... mười vạn lượng muốn ta đến Lục liễu sơn trang... hần thế nào vẫn không từ bỏ ý định chuộc thân cho ta chứ...” Liều Tiểu ho ra hai tiếng, buông hồng tiên.

Tú bà vừa nghe mười vạn lượng, hai mắt sáng ngời, giật lấy gân phiếu cho ngay vào ngực.

Tú bà cười tươi như hoa mới nở “Hảo nữ nhi của ta, hảo Liều Tiểu à, con quả nhiên là gặp được quý nhân! Đâu có dễ mà được Tư Đồ trang chủ chuộc thân cho chứ, đây là con có phúc đến mấy đời đó! Nương sẽ thay con làm kẻ hoa bán thân, chờ một chút, ta đưa Tư Đồ trang chủ qua đây!”

Liều Tiểu lại ho khan vài tiếng, không trả lời, liếc mắt nhìn mũ mập đó một cái, lại cúi đầu nhìn hộp gấm, trong đầu hàng trăm chuyện khó nói, vẻ mặt sầu muộn lộ rõ, cau mày nhắm mắt.

Nháy mắt, bị một bàn tay ấm áp nắm lấy cổ tay, ngón tay thon dài ấn tại mạch môn.

“Người...” Liều Tiểu giật mình kinh hãi, bên cạnh không biết từ lúc nào, một tuấn mỹ thiếu niên đang ngồi.

Tiểu Xuân từ nãy giờ từ trên xà nhà nhìn Liều Tiểu, phát hiện nàng bệnh cũng không nhẹ lại không điều trị cẩn thận, cả người gầy gò ốm yếu tựa đoá hoa đang héo rũ, thật là làm người ta đau lòng, cho nên chưa kịp suy nghĩ thì tay chân đã hành động, nhảy xuống bên cạnh.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng, Tiểu Xuân từ phía sau nghiêm mặt nói “Cô nương mạch phù nhưng lại yếu, huyết khí không thông, tà khí tràn phổi, gan lại sinh hỏa nóng bừng, tựa như uất ức thành bệnh, giống như tâm bệnh, gan úc ngoại cảm vậy!”

“Dám hỏi công tử đây là...” Liều Tiểu nén hoảng loạn hỏi.

“Ai da, coi ta thế nào mà lại quên mất, thật là không phải” Tiểu Xuân nói “ Ta mới nãy cùng bảo mẫu vào đây, vốn chỉ là muốn xem thử mỹ nhân có thể khiến thiên hạ đệ nhất trang chủ đổ xiêu đổ vẹo, sau đó thấy mỹ nhân nàng có vẻ như vương bệnh đã lâu, nhất thời không nhận được. Đường đột thế này, mong Liều Tiểu cô nương nghìn vạn lần đừng trách cứ!”

Tiểu Xuân bỗng mỉm cười “Theo ta thấy, Liều Tiểu cô nương bệnh tuy không nặng, bắt quá tới tới lui lui mãi không khỏi, khiến cô phải chịu khổ. Cô nương đã khám qua bao nhiêu đại phu rồi? Có phải là vẫn không có tác dụng? Nhưng mà không sao, hôm nay đã kiến ngộ Triệu Tiểu Xuân ta đây, bệnh trăm kha thế nào cũng sẽ trị khỏi tận gốc. Nói không phải khoa trương, thế gian này không có bệnh nào ta trị không được!”

Tiểu Xuân tự ý lấy giấy bút, múa may trên bàn, không một chút ngó ngang gì đến ánh mắt kinh ngạc bên cạnh.

Liều Tiểu ở trong chốn phong trần bao năm nay, cũng không thấy qua bao nhiêu người có được bản lĩnh thế này.

Thấy Tiểu Xuân hạ bút phóng khoáng ngổ ngược, nét chữ hào hùng thoải mái, cũng đoán được tính cách con người, lại thấy thần sắc tự nhiên không biểu lộ chút nào là khinh bạc, mới nhẹ nhõm thở phào một tiếng rồi cổ cười, vị huynh đệ này tuy đường đột xông vào, nhưng hẳn cũng không có ác ý.

“Mỗi ngày một thang, liên tục mười bốn ngày mới thấy công hiệu, nhưng thấy rồi thì vẫn phải tiếp tục dùng tiếp ba tháng nữa, chờ khi hết ho rồi, thì cũng không khác người bình thường.”

Tiểu Xuân cầm toa thuốc còn chưa ráo mực đưa cho Liều Tiểu, lúc này vẫn chưa hết ngạc nhiên.

“Toa thuốc này của tiểu công tử, không phải tất cả đều là thảo dược bình thường sao?” Liều Tiểu nghi hoặc hỏi.

“Ta đoán với thân phận của cô là Tô tuyết lâu danh kỹ, lại là người trong mộng của Lục liễu sơn trang chủ, ma ma của cô nhất định không sợ nhọc công, nhân sâm, linh chi, hà thủ ô, đều có thể tìm về trị bệnh.”

“Chính xác như vậy, hóa ra ngài đã thấy trước!” Liều Tiểu bấy giờ mới hiểu dụng ý của Tiểu Xuân nói đến phục linh, tiên ba diệp trong toa thuốc.

“Đúng vậy” Tiểu Xuân cười nói “ Thân thể cô nương suy nhược tới mức này, chính là do không chịu tắm bổ, mấy thứ vừa nói tính nóng dễ hút nước, cơ thể này đã không thể hủy hoại thêm được nữa, càng ăn sẽ

càng tệ hơn thôi. Kỳ thực chỉ cần những thảo dược bình thường tính trung hay tính lạnh là tốt nhất, cứ từ từ điều trị không cần gấp, bỏ mấy cái nhân sâm linh chi qua một bên, mấy ngày sau bệnh sẽ bắt đầu khỏi sắc.”

Liêu Tiểu thu hồi toa thuốc, cúi đầu cảm tạ “Bệnh của Liêu Tiểu có thể khỏi hẳn, nhất định sẽ hết lòng báo đáp tiểu công tử!”

“Công tử thì công tử, tại sao còn cố ý thêm chữ “tiểu”?” Tiểu Xuân cười cười.

“Triệu công tử tuổi còn trẻ đã hành tẩu giang hồ, người nhà không lo lắng sao?”

“Người trong nhà đã sớm mất rồi!” Tiểu Xuân cười lơ đãng.

Hắn tự nhiên nghĩ ra một chuyện “Đúng rồi Liêu Tiểu cô nương, cô ở tại Tô tuyết lâu, quen biết chắc cũng nhiều, xin hỏi có từng nghe qua trên giảng hồ có một người tên là Thạch Đầu?”

“Thạch Đầu? Họ Thạch Tên Đầu?” Liêu Tiểu hỏi lại.

“Ai... không dấu gì, Thạch Đầu là tiểu danh của đại sư huynh ta, kỳ thực ta cũng không biết hắn tên thật là gì, hắn ở tại giảng hồ cũng khá lâu rồi, ta xuất môn vốn là đi tìm hắn, nhưng ngay cả hắn đang ở nơi nào ta cũng không rõ nữa!” Tiểu Xuân nhớ tới gương mặt của đại sư huynh hắn.

Hôm đó trong ngày thọ thần, sư phụ nghe ngũ sư huynh và lục sư huynh nói đại sư huynh ở bên ngoài đã gây ra chuyện lớn, vì thế tỏ ra không vui, không biết bây giờ ra sao. Đại sư huynh từ năm hắn mười hai tuổi đã rời cốc đi lang bạt, hắn ngay cả mặt mũi đại huynh mình cũng hoàn toàn quên sạch.

Sư phụ nhớ hắn như vậy, nếu có thể cùng hắn về cốc, nhất định người sẽ rất vui!

“Nếu chỉ là tiểu danh, e rằng trên đời này người có tiểu danh như vậy nhiều không kể xiết!” Liêu Tiểu nói có vẻ áy náy “Nếu không biết tính danh, Liêu Tiểu kém cỏi, thực sự không giúp ngài được!”

“Không hề gì, không hề gì, việc này cũng không cần gấp!” Kê toa cũng kê rồi, mỹ nhân cũng gặp rồi, Tiểu Xuân lúc này muốn từ biệt, lại tiện nhìn thấy hộp sâm quý, hai mắt chớp chớp, cười nói:

“Cô nương đã không cần tới đại bổ chỉ được, hẳn nhiên nhân sâm này vô dụng rồi a!”

“Triệu công tử nếu không chê, coi như đó là quà đáp lễ của Liêu Tiểu, xin ngài nhận lấy!” Liêu Tiểu không hề hẹp hòi, tiện tay đưa hộp sâm cho Tiểu Xuân.

“Đa tạ!” Tiểu Xuân vui vẻ cầm lấy “Ta có một vị bằng hữu đang bị trọng thương, nhân sâm này đem nấu nước, cho hắn uống bổ khí bổ huyết một chút!”

Bất thành linh, cửa phòng bị một chưởng đánh vỡ, thanh âm như hồng chung truyền đến, Tiểu Xuân quay lại, đúng lúc Tư Đồ Vô Nhai hăm hăm bước vào.

Tư Đồ nén giận nói “Ta còn tưởng nàng thân thể không khỏe đang cần nghỉ ngơi, hóa ra là có khách!”

Liêu Tiểu mặt hơi biến sắc “Tư Đồ trang chủ cố gì lại nói như vậy?”

“Nàng lấy thứ ta tặng đưa cho hắn?” Tư Đồ thấy hộp giấu trong tay Tiểu Xuân, sắc mặt tối đen còn hơn con quạ, với tay toan đoạt lại.

Tiểu Xuân ngay lập tức bỏ hộp giấu vào trong ngực, hai chân di động, khiến Tư Đồ đánh tay vào khoảng không.

Tiểu Xuân nói thẳng “Liêu Tiểu cô nương không dùng đến thì đem cho ta, linh dược này không nên phung phí, giao cho ta là tốt nhất, ta đây ngay cả một cái rễ nhân sâm cũng không bỏ phí!”

“Vị Triệu công tử này đến đây là khám bệnh cho ta, Tư Đồ trang chủ xin ngài tự trọng!” thấy hai người không hợp lời, chỉ sợ sẽ sinh ẩu đả, Liêu Tiểu vội nói.

“Muốn ta tự trọng? Được, thứ này đã tặng nàng, nàng muốn cho ai ta không quản!” Tư Đồ giận dữ thu tay về, lại nói “Khế bán thân của nàng ta đã cầm rồi, nơi này không cần phải lưu lại, mau theo ta về Lục liễu sơn trang!”

Tư Đồ đi tới, không cần hỏi ý đã vươn tay ôm nàng vào lòng, khiến Liêu Tiểu sợ hãi hô lên “Buông ta ra!” “Vô lâm đại hội sắp diễn ra, ta không thể ngày ngày tới Tô tuyết lâu, chỉ có đem nàng về mới có thể chăm sóc tốt được.” Tư Đồ thái độ cương quyết hoàn toàn không để ý tới Liêu Tiểu đang giãy giụa.

Tiểu Xuân vụ việc cưỡng đoạt dân nữ... ây... kỹ nữ... ây... danh kỹ... phát sinh trước mặt, không nói hai lời liền nhảy tới chỗ Tư Đồ.

Tư Đồ võ công không tệ, nhưng vừa phải tránh chiêu của Tiểu Xuân vừa phải chú ý đến người trong lòng ngực, không khỏi có phần vất vả.

Tiểu Xuân qua vài chiêu khí tổn lộ vẻ mệt mỏi, cả đêm qua giúp Vân Khuynh kèm chế độc phát, chân khí đã mất quá nửa, sau mười chiêu thì lão đảo, nhận lấy một chưởng của Tư Đồ, “binh—”, cả người chấn vào song cửa sổ, thiếu chút nữa văng ra ngoài.

“Triệu công tử!” Liêu Tiểu hét lên.

“Không sao không sao” Tiểu Xuân lắc lắc đầu, ***g ngực đau rần.

“Ôn nghĩa ngày hôm nay Liêu Tiểu xin ghi lòng” Liêu Tiểu cảm kích nói “Ngài không cần lo lắng, Tư Đồ trang chủ cùng ta quen biết từ nhỏ, ngài nhất thiết đừng vì ta mà thụ thương!”

“Đi!” Tư Đồ thấy người mình yêu tỏ ra quan tâm tới thằng khác, trong lòng càng thêm hậm hực.

“Người đừng tùy tiện đánh người!” Liêu Tiểu thấp giọng nói.

Tư Đồ mang Liêu Tiểu rời đi, Tiểu Xuân ở phai sau không cam tâm gọi với theo “Liêu Tiểu cô nương, đôi ta hợp nhau như vậy, đáng tiếc lại bị kẻ lỗ mãng đó phá ngang, cô phải cố gắng dưỡng bệnh, ngày khác ta nhất định tìm đến Lục liễu sơn trang tương ngộ cùng cô. Tới lúc đó cô lại đánh đàn cho ta nghe, chúng ta cùng trò chuyện, tốt nhất là cùng đối ẩm, hẹn nhau dưới đuốc tâm tình. Cô nhớ chờ ta – “

Biết Tiểu Xuân nói vậy cố ý châm chích Tư Đồ, lại thấy Tư Đồ nổi giận mà không có chỗ trút, Liêu Tiểu bất giác mỉm cười.

Tiểu Xuân chỉ thấy người đẹp quay lại cười, nhất thời trong lòng còn biết thế nào là lưu ly ngọc đăng, châu ngọc bảo khí tất cả đều vô sắc, trời đất nháy mắt cũng tối sầm, chỉ còn hào quang tỏa ra trên người mỹ nhân là chói lọi.

“Thật là đẹp a – “

Tư Đồ hừ một tiếng, cái “gây đàn trò chuyện” lọt vào tai hắn, hết mười phần biến thành tâm tình hẹn ước. Liêu Tiểu rốt cuộc là từ lúc nào nơi nào chọc vào cái đồ rối việc này? Không sớm đưa Liêu Tiểu về lại đây đưa ở đây thì càng thêm phiền toái, khẳng định chắc chắn sẽ có cơ phải nhiệt tình giáo huấn lại tên hỗn tiểu tử đó.

...

Vân Khuynh sau khi tỉnh lại, hồi lâu cũng không thấy ai, cứ tưởng rằng mở mắt ra là thấy Triệu Tiểu Xuân, không ngờ sương phòng trống không.

Bên ngoài thị nhân nghe thấy Vân Khuynh tỉnh lại, liền bưng cơm nước gõ cửa đi vào. Vân Khuynh tưởng Triệu Tiểu Xuân trở lại, ngẩng đầu nhìn thấy không phải, nhân thần tức khắc lạnh lẽo đem mai hoa châm bắn ra, thị nhân ngã xuống cạnh bàn, trúng độc hôn mê.

Đồ ăn đồ vải xuống đất, Vân Khuynh hoàn toàn không quan tâm, nơi ở thế này, thức ăn thế này, cả loại hạ dân này, chẳng đáng để mắt đến. Hắn cảm thấy bức bối khó chịu, lạ chỗ lạ người, lại không thấy Triệu Tiểu Xuân, cơ thể trúng độc không giải được, tất cả đều khó chấp nhận.

Qua hai canh giờ sau, lại thêm một thằng nhóc gõ cửa đi vào.

Vân Khuynh cho rằng lần này hẳn là Triệu Tiểu xuân đi, thế nhưng nhìn kỹ một hồi lại ra một kẻ nửa điểm cũng không giống Tiểu Xuân.

Ám khí rời tay thêm lần nữa, đồ đạc linh kính trên người tiểu tư rơi “ầm” xuống, còn người ngã xuống cửa rồi từ từ lăn ra đất bất tỉnh nhân sự.

Sau một nén nhang, một người đẩy cửa tiến vào, cũng không cần gõ cửa.

Mai hoa châm xuất ra, lại nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết quen thuộc.

“Ai da, người sao lại thế nữa rồi?” Tiểu Xuân vừa bước vào cửa phải kêu lên, ba cây châm chỉ né được một, trên người còn lưu lại hai vết nhỏ, độc châm xuyên qua bả vai, đã cắm thẳng vào xương.

Phát hiện trên mặt đất có hai người đang nằm, Tiểu Xuân lại càng hoảng sợ, bất chấp đau đớn không màng nhổ châm trên vai mình ra, vội vàng kéo hai người họ ra khỏi phòng, giúp họ giải độc lưu thông khí huyết.

Trở lại phòng, Vân Khuynh mặt không chút thay đổi ngồi trên giường, lãnh đạm nhìn hấn.

“Người chút nữa giết chết hai người!”

“Giết thì giết!” Vân Khuynh vô tình nói.

“Mạng người đó!” Tiểu Xuân kêu một tiếng. Bất quá hấn cũng đã lường trước Vân Khuynh có thể thân nhiên giơ tay chém xuống là lấy đầu người khác, nhất định không cảm thấy sinh mạng con người đáng quý thế nào.

“Kiến huyết phong hầu người giải dễ như trở bàn tay, độc châm của ta đâu thể làm khó người được!” Vân Khuynh vẫn không thừa nhận chuyện mấy tên hạ nhân kia trúng độc có gì đáng nói.

“Bởi vì ta lợi hại!” Tiểu Xuân vén vạt áo ngồi xuống, uống ngụm nước lấy hơi “Nhưng cho dù là lợi hại, con người đã ngừng thở cũng rất khó cứu!”

“Không còn khí vẫn cứu được?” Vân Khuynh cho rằng người này khoe khoang quá trớn.

“Khó cứu! Cũng không phải là nhất định cứu được. Lạnh, cứng, nát hay thối đều không tốt, còn một chút ôn ôn nhuận nhuận thì còn có thể miễn cưỡng thử xem.” Tiểu Xuân suy nghĩ một chút, lại nói:

“Nhưng mà thân thể người như vậy đúng là cũng khiến ta đau đầu, độc này ta chưa từng thấy qua, cổ quái kỳ lạ, lần đầu tiên thấy thứ độc lại có cả xuân dược, tương sinh tương khắc mà lại hòa hợp một cách quá hoàn thiện. Loại độc này nếu gặp ta trễ một ngày, người chắc cũng sớm gặp Mạnh bà() uống trà cắn hạt dưa rồi ha.”

() Mạnh bà là... dưới, dưới đó ... tự hiểu đi nghe =)

“Độc này thế gian không có người giải nổi.” vô lâm thiên hạ cả trăm năm chưa từng gặp qua, Ô y giáo giáo chủ Lan Khánh, xưng hiệu “Độc thủ trích tiên”, đã từng nói qua.

“Không hấn thể!” Tiểu Xuân lắc lắc chén trà, cười cười “Sư phụ ta từng nói, làm ra độc được, tất làm ra thuốc giải. Trước đây lúc còn sống trong cốc, sư phụ cũng từng khen đại sư huynh “tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả”. Bản lĩnh dùng độc của hấn có thể nói thiên hạ vô song thế gian vô địch. Sau đó ta nhập cốc, hấn trong một lúc cao hứng đã hạ tới một trăm lẻ tám loại độc trên người ta, đau tới mức lăn lộn kêu cha gọi mẹ luôn, nhưng cuối cùng không phải ta đã nghĩ ra cách giải đó sao? Trời sinh một vật khắc một vật, tuyệt đối không thể có thứ độc không có cách giải!”

“Hừ.” Vân Khuynh đối với sự tự tin của hấn thì tỏ ra khinh bỉ, nhưng đúng là kẻ này qua một trăm lẻ tám loại độc mà còn không chết, cũng không sợ Kiến huyết phong hầu trên mai hoa độc châm.

Thân thể bách độc bất xâm là thế nào, Vân Khuynh ngắm Tiểu Xuân không chớp mắt, cảm thấy có điểm hứng thú.

Tự nhiên thấy ớn lạnh, Tiểu Xuân gượng cười một cái, không biết trong đầu tên kia đang nghĩ cái quái gì, mà nhìn hấn âu yếm cứ như con rắn nhìn thấy ếch.

Chậm rãi cởi áo ngoài, Tiểu Xuân sờ lên vết thương trên bả vai, cảm nam châm hút tể châm từ trong thịt, song vết đâm quá sâu không hút ra được, Tiểu Xuân đành phải cắn răng cầm chủy thủ rạch vào da.

Vừa mới được họ Tư Đồ ưu ái tặng một chưởng, Tiểu Xuân bây giờ phải cố gắng làm thật chậm, sợ nội thương đau nhức sẽ làm xương cốt đau theo. Sau đó lấy từ trong bọc quần áo một dược bình nhỏ màu vàng, tổng thuốc vào miệng rồi dùng Đào hoa nhưỡng phục xuống.

“Đáng muốn chết à!” Tiểu Xuân nhăn nhó nói.

Thấy Vân Khuynh đang nhìn, chợt nhớ ra hần cũng cần loại thuốc này, Tiểu Xuân lau mồ hôi trán, rồi ném cái bình cho hần.

“Người nội thương cũng không nhẹ, cầm lấy cái này! Đây là thuốc tốt, ta dùng tâm thất, bạch cập và một số thảo dược quý để làm, chuyên trị đao thương chảy máu, hóa giải nội thương, thoa ngoài hay uống đều được, người lớn trẻ nhỏ đều có thể dùng, bất luận thương tích qua bao lâu, nặng hay nhẹ, chỉ cần dùng một chút, tức khắc sẽ thấy có hiệu quả. Vết thương đao kiếm trên người ngươi có liên miện cũng nhờ thuốc của ta. Thánh dược trị thương đó!”

Tiểu Xuân thuyết minh ý chang mấy thăng cha bán thuốc dạo, chỉ khác là thuốc của hần thực sự công hiệu, năm xưa ngũ sư huynh lục sư huynh quyết định đi hành tẩu giang hồ (bôn ba trác táng =)), hần cũng tặng cho cả tá, dù sao thuốc này dùng cá nhân cũng hợp lắm đối “Người bị nội thương?” Vân Khuynh đi tới nắm lấy tay hần xem mạch, tự nhiên cao giọng.

“Ai...ừ... không bằng người ta, trong lúc vô ý... thế là ăn đòn...” Tiểu Xuân chống chế. Tư Đồ Vô Nhai đó quả thực là cao thủ “Ai... không cần quan tâm, chỉ là chuyện nhỏ thôi...”

Vân Khuynh thu tay lại ngồi xuống bên cạnh, lại hừ một tiếng.

“Vậy còn hai người kia có chọc giận gì người, người bình thương bị đâm như vậy thì xuống gặp Diêm vương cái một, cũng may ta về sớm, không thì... muộn mất!” Tiểu Xuân chuyển chén trà cho Vân Khuynh, thấy hần chỉ liếc mắt, chắc là sợ chén bần không muốn uống.

Hần cũng không bận tâm lắm, hướng sự chú ý vào cái đồng trên bàn, lôi từng thứ một ra, những thứ này trong cốc đầu mấy khi mà được thấy, khiến cho hần vui vẻ hết sức.

Vân Khuynh thấy vẻ mặt hần tự đắc, tự nhiên không hiểu sao lại thấy ngứa ngáy, cúi kính mà nói “Người đi đâu vậy, sao ta tỉnh dậy lại không thấy?”

“Đi dạo phố a – “ Tiểu Xuân cầm lấy bao hạt thông ngâm đường, hoan hỉ ném liền hai hạt “ Ngọt thật!”

“Đi dạo phố?” thảo nào mà không thấy bóng dáng đâu, câu trả lời khiến cái mặt của Vân Khuynh đã lạnh nay càng lạnh hơn.

Thấy bầu không khí có vẻ bất thường, Tiểu Xuân vội vàng ấn luôn hai hạt thông vào miệng tên kia.

“Ăn ngon lắm, đồ ngọt đó!” Tiểu Xuân ngưng lại nhìn hần, ánh mắt cười thu lại như trăng bán nguyệt, con ngươi đen sáng lấp lánh.

Vân Khuynh không nuốt cũng không nhổ ra, chỉ cau mày ngậm lại.

“Ta thay ngươi đi mua thuốc, nhưng mà lại nhìn thấy nhiều thứ lạ mắt hay đáo để, cho nên mới về muộn!” Tiểu Xuân vừa nói vừa lắc cái trống bỏi, nghe lũng tùng lũng tùng.

Vân Khuynh trầm ngâm một lúc, mới quyết định hỏi chuyện mà hần vẫn luôn nghi hoặc “Tại sao cứu ta?”

“Muốn cứu thì cứu thôi!” hần lơ đãng trả lời.

“Cho dù ta giết ngươi, ngươi cũng cứu ta?”

“Nhưng ngươi cũng đâu có giết được, không phải ta hiện tại vẫn còn ngồi đây sao?”

Vân Khuynh im lặng, có lẽ Tiểu Xuân cũng đã quên, cơ thể hần bách độc bất xâm, nếu không trúng phải kiến huyết phong hầu kịch độc trên mai hoa châm, thì đáng ra đã chết cùng với đám hắc y nhân rồi. Lúc này Vân Khuynh đột nhiên thấy vui, vui vì Tiểu Xuân đúng là bách độc bất xâm, đã không chết sớm.

Sau đó Tiểu Xuân tới bên bếp lò ngồi tán dược, vừa cho thảo dược vào nồi, vừa ngân nga một điệu hát dân gian nào đó.

“Tây biên sơ vũ đông biên tình, tương ước dạ lí lai thâu tình.....”

“...” nghe thấy hần tùy tiện xướng lên hai chữ “thâu tình”, Vân Khuynh chỉ im lặng.

“Nguyệt nhi cao cao quả chi đầu, tỷ nhân đề đề hồng tu dung..... tiếp liên thanh thanh tâm can nhân, văn khởi la vi cốn thượng sàng.....” Tiểu Xuân cao hứng rống lên.

Vân Khuynh chưa từng nghe qua bài hát này, chỉ thấy ca từ phiến tình trắng trợn, nhưng giọng hát của Tiểu Xuân lại nhẹ nhàng trong sáng, gương mặt không một chút phiền *** mỉa khí, quanh đi quẩn lại, lại thấy có vẻ chất chứa tâm sự.

Tạm dịch: Phía tây mưa nhẹ phía đông tình... hẹn nhau đêm đến vụng trộm... trăng sáng treo trên cao... nàng ấy cúi đầu đỏ mặt... tìm đập liên thanh... kéo nhau lên giường mắc màn... :”>

Quả thông đường trong miệng từ từ tan ra, Vân Khuynh im lặng nhìn Tiểu Xuân ngồi bên bếp lò quạt quạt, dùng hai tay ấn vào mép nổi vận công phí lực mà rang thuốc, vẻ mặt dương dương tự đắc, miệng vẫn còn ề a hát.

Sương phòng tràn ngập mùi thuốc đắng, tâm tư cũng bình tĩnh lại, mọi phiền muộn cái kỉnh vừa rồi của Vân khynch dần dần tan biến.

Chậm một chút, Tiểu Xuân đem thuốc mới chế xong nắn thành viên bỏ vào một bình thuốc màu xanh, giao cho Vân Khuynh.

Hần thuận tay dứt cho Vân Khuynh một viên, lúc này độc đã phát, trên trán Vân Khuynh đầy mồ hôi.

“Thuốc này tuy không giải độc, nhưng cũng giúp người bớt đau đớn, áp chế độc tính, có điều dược tính rất mạnh, dùng nhiều sẽ tổn hại sức khỏe. Người nhớ mỗi ngày đều đặn, khi nào đau mới ăn, mỗi lần một viên, cho dù thể nào cũng không được tăng liều lượng của thuốc.”

Dần dần cũng không còn sớm nữa, cả ngày mệt mỏi, Tiểu Xuân thổi tắt nến bò lên giường nằm cạnh Vân Khuynh, đang nhắm mắt nén đau, Tiểu Xuân áp tay vào lưng hần, lại đẩy chân khí vào cơ thể giúp hần độ khó.

Dược hiệu chỉ phút chốc đã hoàn toàn phát huy, Vân Khuynh cảm thấy cơn đau ở tứ chi giảm đáng kể, không chỉ kinh ngạc về sự thần kỳ của thuốc, mà cả cái kẻ chế ra nó tuổi còn trẻ đã có được bản lĩnh thế này?

Một lúc sau, Tiểu Xuân lăn ra ngủ, Vân Khuynh nhìn gương mặt vô tư không phòng bị của hần, không hề cảm thấy mệt. (cả ngày có làm gì đâu!!)

Người này có thể ngủ dễ dàng như vậy...

Nhiệt độ bắt đầu tăng lên, nhanh chóng lan ra, Vân Khuynh thấy Tiểu Xuân mãi không thực hiện hành động tiếp sau đó, mới mở miệng “Triệu Tiểu Xuân, tỉnh lại!”

“Làm sao vậy?” Tiểu Xuân mơ màng mở mắt ra.

“Người quên rồi!”

“Quên cái gì cơ?” Tiểu Xuân kỳ thực là buồn ngủ lắm rồi.

“Người còn chưa làm cái chuyện tiết tinh cho ta!” Vân Khuynh nói thẳng thừng, không hề cảm thấy có gì bất ổn.

Tiểu Xuân rên rỉ “Chuyện đó tự làm được rồi, không phải hôm qua đã dạy người sao? Còn cái chữ “tiết tinh” cũng đừng có nói lớn như vậy, không phải ta sợ mất mặt, mà sợ người mất mặt đó!”

“Người làm.”

“Chúng ta đều là nam tử, không thể làm!” Tiểu Xuân than thở, Vân Khuynh với chuyện này cứ như tờ giấy trắng, chả biết cóc gì cả.

“Tại sao cùng là nam tử thì không thể làm?”

“Ầy...” Tiểu Xuân ngây người “Thì bởi, cùng là nam tử nên mới không thể làm, huống chi cái mặt người so với nữ tử còn đẹp hơn.” Ngày hôm nay trông thấy Liêu Tiểu, so qua so lại, vẫn còn kém Vân Khuynh mấy phần.

“Không làm?” Vân Khuynh chờ mãi bắt đầu thấy bức mình, trong mắt lóe lên sự nguy hiểm.

“Làm, ta làm, sao lại không làm?” nhìn ánh mắt đó khiến hần nhớ tới mai hoa châm, tức khắc không dám nói thêm lời nào, vội đưa tay luồn xuống dưới bụng Vân Khuynh.

Vân Khuynh bắt đầu thở dốc, hơi thở truyền đến trước mặt Tiểu Xuân khiến hần cũng có phần ngửa ngáy, bèn thấp giọng khẽ nói “Người đưa tay qua đây, tự làm thử đi, sẽ thấy thích hơn!”

Vân Khuynh sau đó liền đưa tay thâm nhập vào chỗ “chết người” trong khó của Tiểu Xuân.

“Ah – “ Tiểu Xuân kêu lên, giọng run rẩy “Không phải làm của ta, tự làm cho người đi!”

“Tại sao người thì không?” Vân Khuynh ngược mắt hỏi, Tiểu Xuân xem không giống hần, không nóng cũng không cương.

“Ta đâu có trúng xuân được!!!”

Tiểu Xuân không dừng tay, khiến cho Vân Khuynh cảm thấy rất dễ chịu, rên nhẹ một tiếng, cả người run lên liên đới tay cũng run theo. Tiểu Xuân nghe thấy âm thanh đó, phân thân lại bị cọ xát, căn bản vốn không có hứng thú, cuối cùng lại nảy sinh phản ứng.

Chẳng nhớ đã bắt đầu như thế nào, Tiểu Xuân chỉ biết khi thần trí phục hồi thì, Vân Khuynh cũng dùng cách thức của hần đối lại với hần.

Trong lúc tiết ra tay Vân Khuynh, thượng khí bắt tiếp hạ khí (thăng thiên), thì Vân Khuynh cũng thâm ướt tay hần.

Vừa lên mây xong lập tức rút xuống đất, Tiểu Xuân thở ra hai tiếng, đột nhiên ngón tay ẩm áp của Vân Khuynh chạm vào môi hần.

“Sao vậy?” Tiểu Xuân ngây người.

Vân Khuynh xoa lên đôi môi đỏ hồng của Tiểu Xuân, nhẹ nhàng ấn xuống, cảm thấy mềm mại, khi hần mở miệng nói, thuận thế đưa ngón tay vào trong miệng, chạm tới bên trong, ướt át mà nóng ẩm.

Ngón tay cọ xát vào đầu lưỡi Tiểu Xuân, bị đẩy nhẹ ra, Vân Khuynh cố chấp không muốn rời ra, cho đến khi từ khe miệng có nước bọt trào ra, lại thêm tiếng rên khó chịu, mới chịu thu tay về.

Nhắm mắt lại, đau nhức đã qua, thân thể cũng thư thái, cơn buồn ngủ kéo tới, Vân Khuynh thiếp đi bên cạnh Tiểu Xuân. Hần không hiểu chuyện, chỉ thấy người này, có thể ở bên cạnh hần, cũng có thể chạm vào hần.

Tiểu Xuân ngơ ngác nhìn, không biết tại sao Vân Khuynh vừa rồi lại có hành động như vậy, cho tay vào miệng người ta một hồi, cái gì cũng không nói, sau đó lại nhắm mắt ngủ không quan tâm tới ai.

Nghĩ lại một lúc, Tiểu Xuân vội bật dậy, không ngừng “Phì, phì, phì...” nồn xuống giường. Cảm thấy chưa đủ, lại chạy tới cầm bầu trà rót vào miệng, rồi nồn sạch ra.

Vân Khuynh trong tay dính tinh thủy của hần, lại còn đem cho vào miệng. Chả trách hần này giờ cứ thấy trong miệng có vị gì là lạ, hóa ra là ăn phải cái thứ đó.

“Phì, phì, phì...” Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Hai ngày tiếp theo tình hình vẫn không thay đổi, nói lý lẽ với Vân Khuynh cũng vô dụng, Tiểu Xuân cuối cùng chịu không nổi bèn đi kiếm tú bà mượn đỡ mấy vị xuân được trợ hứng thanh lâu vẫn hay dùng để

nghiên cứu tìm cách hóa giải, viết ra một toa thuốc hoàn toàn mới, ngày hôm sau đó chạy ra tiệm thuốc mua thảo dược dạng cứu người.

Người ta nói tinh huyết tinh huyết tinh vi huyết (), máu chảy quá nhiều còn có thể vong mạng. Hắc Triệu Tiểu Xuân tuổi còn trẻ, tiền đồ rộng thênh thang, sao có thể chưa dương danh lập vạn đã chết thảm tại thanh lâu chỉ vì “sương quá kiệt sức” cho được.

()tinh cũng như huyết =))

Thanh toán xong, Tiểu Xuân mặt mũi bơ phờ chân run lẩy bẩy khiêng thuốc bước ra khỏi được ***, mấy đêm vừa rồi quả là làm hắc lao lực. Mới bước ra cửa, gió thu ào ào tấp vào mặt, bồi thêm cả lá cây và bụi của bầu không khí trong lành, một hắc y nhân tay cầm kiếm chỉ xuống đất, ánh mắt long lanh thân tình lãnh khốc hướng vào hắc.

Tức khắc dịch bất động, ta bất động.

Đôi mắt hoa đào nhìn thẳng, thân thể kiên định cùng hắc y nhân giống như hai lão tăng ngồi thiền – trên đường lớn, bốn mắt nhìn nhau đắm đuối.

“Tối đây, tránh đường, tránh đường...” một lão nhân bán quà sáng khiêng đồ đi ngang qua giữa hai người, vừa đi vừa rao “Tương đậu nóng dầu cháo quấy đâyyyy ... nóng hôi hổi vừa thổi vừa ăn ê..... tương đậu nóng dầu cháo quấy âyyy...”

Lão nhân vừa đi qua, Tiểu Xuân ngay lập tức vẩy bụi phấn về hướng hắc y nhân, kêu to “Xem mê được của ta đây!”

Hắc y nhân từng ném quà mê được một lần, còn nhớ ba ngày ba đêm nằm thẳng cẳng ngoài trời không nhúc nhích, liền lấy tay che mặt lại, chỉ trong chốc lát, thân ảnh của Tiểu Xuân vụt qua rồi biến mất.

Ông già bán rong không ngã.

Hắc y nhân cũng không ngã.

Chỉ có bột phấn li ti tung bay trong gió, tung qua tung lại.

Ông già không biết chuyện gì xảy ra, cúi đầu xuống nhìn thì phát hiện trên thức ăn của mình dính đầy những hạt phấn không biết là thứ gì, tức giận gào lên “Tiên sư mày thẳng mắt dạy, mày vẩy cái gì lên đây vậy, thế này thì ông mày còn bán cho ai nữa?!!”

Hồ nghi ném thử, hắc y nhân mặt mũi tái mét, mới phát hiện ra mình ăn quà lừa.

Thì ra thứ vừa ném đó không phải mê được, mà là thượng đẳng hoàng liên phấn, dùng thanh nhiệt tả hỏa, trấn can định kinh.

Vừa tiếp đất, Tiểu Xuân sợ mình mấy ngày qua chân khí hao tổn, khinh công không còn như trước, hắc chạy loanh quanh Hàm Dương vài vòng tới khi chắc chắn không có ai theo đuôi nữa, mới bay vụt qua đỉnh đài lầu các của Tô tuyết lâu trở về phòng.

“Tối đây tới đây!” Tiểu Xuân chạy vào phòng hô to, định kể với Vân Khuynh chuyện vừa gặp hắc y nhân, không ngờ sương phóng vắng vẻ, còn Vân Khuynh không biết chạy đi đâu.

Lát sau Vân Khuynh đẩy cửa vào, hắc còn chưa kịp mở miệng, Vân Khuynh đã hỏi “Đi đâu vậy? Sáng sớm đã không thấy người!”

“Ồ...” Tiểu Xuân dừng một chút, cầm gói thuốc nói “Đi hốt thuốc cho người!”

“Trời nhanh tới thật!” Vân Khuynh nói.

“Ha, vậy mà cũng muộn rồi!” Tiểu Xuân xem thiên sắc, lập tức đem được ra nghiên, động tác hối hả chỉ sợ đêm đến trăng lên, lại phải cùng Vân Khuynh làm cái trò đối nhân nhân đối.

Rang thuốc, Tiểu Xuân cúi gục đầu xuống đất, cảm thấy mệt mỏi hết sức, có lẽ tại mới sáng đã phải ôm thuốc chạy tung tăng, không đuổi mới lạ.

“Người sao không nói lời nào?” trong phòng quá yên tĩnh, Vân Khuynh cảm thấy không quen, rõ ràng Tiểu Xuân có ở tại phật môn thanh tịnh thì cũng biến nó thành chợ trời, sao hôm nay lại trầm mặc như vậy?

“Chả sao! Không muốn nói thì không nói thôi!” Tiểu Xuân cầm quạt quạt lửa, không cần thận lấy quạt mỗi lửa luôn. Hắn ngáp một cái, thấy muốn ngủ.

“Liêu Tiểu là ai?”

Nghe Vân Khuynh nhắc đến cái tên đó, Tiểu Xuân kinh ngạc hỏi lại “Người cũng biết Liêu Tiểu?”

“Người lúc ngủ nói mơ” Vân Khuynh hừ lạnh, tên đó không biết đêm nằm mơ thấy cái gì, vừa ngủ vừa chảy nước miếng, miệng còn cười cười hô “Liêu Tiểu cô nương đợi ta!” bốn ngày thì kêu hết ba lần, làm hắn thiếu chút nữa vung tay tát một phát cho tỉnh.

“Liêu Tiểu là bằng hữu ta mới quen” Tiểu Xuân cười trả lời.

“...” coi cái mặt hắn cười y như *** tặc.

Tiểu Xuân hươ quạt nói “Hơn nữa còn là một mỹ nhân” Nhớ tới Liêu Tiểu dịu dàng ưu nhã lại có nét sâu nảo động lòng người, chân mày khéo miệng hắn lại cong lên “Mấy ngày trước mới quen biết, nàng ấy tuy là danh kỹ Tô tuyết lâu, đẹp không chịu nổi, vậy mà thấy ta cũng ngạc nhiên tròn mắt.”

“...”

“Đáng tiếc hôm đó nàng bị người ta chuộc thân, ta vừa cùng nàng nói chuyện được mấy câu, cái tên Tư Đồ gì đó xông vào cắt ngang. Cái gì trang chủ cái gì sơn trang chả biết là người thế nào, Liêu Tiểu cô nương thân thể yếu ớt, không tận lực chăm sóc là không được!” Tiểu Xuân suy nghĩ một lúc, sau đập tay vào nhau, nói:

“Nhớ ra rồi! Lục liễu sơn trang Tư Đồ Vô Nhai!”

“Tư Đồ Vô Nhai? Người và Tư Đồ quen nhau sao?” Vân Khuynh vừa mới đó trầm ngâm, tự nhiên lại hỏi.

“Chỉ ăn một chương vào ngực thôi!”

“...”

Thấy Vân Khuynh đột nhiên yên tĩnh, Tiểu Xuân hỏi lại “Người sao không nói nữa?”

“Không có gì hay để nói cả!”

“À, vậy người nói anh hùng đại hội là như thế nào, ta còn chưa thấy qua?”

“Có rất nhiều người.”

“Ta biết là có rất nhiều người!” Tiểu Xuân bật cười, Vân Khuynh trả lời cũng có lúc biết pha trò.

Tiểu Xuân nhớ mang máng là anh hùng đại hội tổ chức ở Lục liễu sơn trang, tới lúc đó anh hùng tứ phương hội tụ, nhất định sẽ rất hỗn loạn, không biết có thể thừa dịp trà trộn vào trong đó không? Liêu Tiểu cô nương bị Tư Đồ mang đi ngay trước mắt hắn, tuy rằng nàng muốn hắn đừng bận tâm, nhưng bản thân hắn cho rằng, mình có quyền lợi và nghĩa vụ đến thăm hỏi.

A... anh hùng đại hội không biết đại sư huynh có xuất hiện không? Nhớ tới ngũ sư huynh lục sư huynh từng nói đại sư huynh trên giang hồ có tiếng tăm không nhỏ, tiếng tăm không nhỏ có nghĩa là anh hùng, mà anh hùng thì sao có thể không tham gia anh hùng đại hội. Vậy nhân cơ hội lén lút vào xem thử, có khả năng gặp được đại sư huynh lắm chứ! (cho một tràng pháo tay vì khả năng tư duy hàng bãi!)

Bất quá... “Lần trước tú bà nói anh hùng đại hội diễn ra vào ngày mấy tháng này a...” Tiểu Xuân khổ sở cố nhớ lại.

“29 tháng 10” Vân Khuynh giọng điệu thanh lãnh như cũ “Người muốn đi?”

“Ừ... đi tìm người”

“Tìm ai?” liệu có phải là Liêu Tiểu cô nương vừa nhắc đến đó không?

“Ta muốn tìm đại sư huynh của ta” Tiểu Xuân lại nhớ tới hắc y nhân, trong giang hồ có địa phận thì có phân tranh, Vân Khuynh bị hắc y nhân truy sát, vậy Vân Khuynh cũng quan hệ với giang hồ “Đúng rồi Vân Khuynh, người cũng là người trong giang hồ!”

Vân Khuynh không trả lời.

“Vậy người có quen biết nhiều người không? Có biết đại sư huynh của ta không?” Tiểu Xuân cũng không quan tâm tới sự lạnh lùng thờ ơ của tên kia, hai mắt sáng lên, nhìn thẳng vào hắn.

“Đại sư huynh người là ai?” Lúc thì Liêu Tiểu cô nương, lúc thì sư huynh nhà hắn, Vân Khuynh bị Tiểu Xuân làm cho có chút khó chịu, người này lúc nào cũng luôn miệng anh hùng đại hội, anh hùng đại hội đối với hắn quan trọng như vậy sao?

“Đại sư huynh của ta gọi là Thạch Đầu, người có từng nghe qua chưa?” Tiểu Xuân hưng phấn nói.

“...” Vân Khuynh sau một hồi im lặng mới nói “Chưa từng nghe qua...”

“A?” Tiểu Xuân xịu mặt xuống.

Liêu Tiểu cô nương thì nói người tên là Thạch Đầu rất nhiều, Vân Khuynh thì nói chưa từng nghe qua, đại sư huynh thật là khó tìm vậy sao, mà đại sư huynh cũng chưa từng đề cập qua tên thật của hắn một lần!

Im lặng một lúc không nói gì, Tiểu Xuân lại đem tâm lực của mình hướng vào nồi dược.

Cuối cùng, tới giờ hơi mới xong, cầm dược hoàn màu đen có chứa thuốc giải xuân dược bỏ vào cái bình xanh của Vân Khuynh, trước đó còn đưa cho hắn một viên ăn vào bụng.

“Ta chế thuốc mới cho người!” Tiểu Xuân cười chum chim đưa dược bình cho Vân Khuynh.

“Sao phải chế thuốc mới?”

“Vì xuân dược đó quả thật quá lợi hại, ta khổ tâm suy nghĩ hai ngày, cuối cùng quyết định dùng hoàng liên, long đằm thảo, còn bỏ thêm an miên thảo dược, người mỗi ngày giờ hơi ăn vào, sẽ chỉ cảm thấy độc phát có chút ảnh hưởng, ban đêm có thể ngủ ngon giấc!” Tiểu Xuân vui vẻ nói.

“Người mấy ngày nay không ngủ, chính là vì cái này?” Vân Khuynh cầm dược bình Tiểu Xuân vừa đưa, mới nãy lạnh lẽo, sau khi tiểu Xuân cầm trong tay, lại thấy có chút ấm áp truyền qua.

Vân Khuynh tự thấy căng thẳng trong ***g ngực, cố gắng nắm chặt bình sứ trong tay, không hiểu được tại sao người này lại tốt với hắn như vậy, giống như một luồng nhiệt lưu, hết lần này tới lần khác chảy qua khối băng trong lòng hắn, gây ra từng trận từng hồi rung chuyển.

“Đáng tiếc công lực của ta không đủ, vẫn chưa có cách nào giải độc cho người, cách làm trước mắt chỉ là giúp người áp chế độc tính, khiến ta vẫn không khỏi băn khoăn.” Tiểu Xuân thở dài “Nếu ta có thể thấy qua thứ độc dược đó... ai... người nói độc đó gọi là gì?”

“Nguyệt bán loan.”

“Đúng, nếu ta có thể có được nguyệt bán loan, nghiên cứu kỹ càng, tuyệt đối sẽ tìm ra thuốc giải!” Tiểu Xuân nói “Ngoài ra, thuốc này cũng như loại trước đây, mỗi lần chỉ một viên, nhiều hơn sẽ không tốt, loại thuốc trước hại gan, lần này là hại gan hại cả thận, dùng quá nhiều a...” “Tiểu Xuân cười ám muội “Sợ là sau này vợ người sẽ hận ta đến chết mất!”

“Sao lại nói như vậy?” Vân Khuynh không hiểu rõ.

“Triệu Tiểu Xuân đặc chế “Kim thương nhất định đảo dược hoàn”, không cần ăn nhiều, chỉ cần một viên, dùng qua rồi cho dù là đại đẳng giao long cũng hóa thành giun đất, lúc đó người muốn giương lên cũng không giương được, mỗi đêm an phận ngủ một giấc tới sáng, vĩnh viễn không thể tác oai tác quái. Cái “kim thương” đó là gì người còn không hiểu hả, nếu không hiểu ta sẽ giúp người giải thích giải thích...” hắn còn chưa nói xong, chợt nghe Vân Khuynh gầm lên một tiếng.

“Triệu Tiểu Xuân, người cư nhiên lại cho ta ăn loại thuốc này!” Vân Khuynh sắc mặt tái mét, hắn chỉ cần nhìn cái mặt nham nhở đó là dễ dàng đoán ra tên kia đang ám chỉ điều gì.

“Ai, ta cũng là muốn tốt cho người thôi!” Tiểu Xuân ra vẻ bất đắc dĩ, tuy đúng là lý do đó cũng chiếm một nửa, một nửa còn lại là vì bản thân hắn.

“Hư gan hư thận lại là muốn tốt cho ta?” Vân Khuynh muốn tịt họng, Tiểu Xuân không thích bản thân đụng chạm với hắn sao?

“Ấy, người vốn đã nhất định phải hư gan, sau này mới là hư thận!”

Cái mặt của Vân Khuynh càng lúc càng khó coi.

Đột nhiên kinh phong ập tới, bầu trời như phủ bằng một trận mưa mai hoa chậm, không chừa một khe hở khả dĩ trốn thoát.

Tiểu Xuân ôm đầu chạy bán sống bán chết, cả người bị trát đầy châm y hệt như con nhím kinh hải chạy khắp phòng.

Hai người rơi vào tính huống gần như không thể cứu vãn nổi, Vân Khuynh cho tới lúc độc tính phát tác vẫn không ngừng giậm chân gọi Tiểu Xuân, còn Tiểu Xuân cũng không ngừng xin tha mạng, lúc đó trận phong ba mới tạm lắng xuống.

Đi ngủ trước, Tiểu Xuân nhớ ra việc gấp hắc y nhân, vội nói với Vân Khuynh “Chút nữa quên mất, ta sáng nay có gặp...”

“Ta biết.” Vân Khuynh lên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi “Thuộc hạ của ta đã thấy rồi!”

“Thì ra người biết rồi hử!” nghe nói vậy, Tiểu Xuân mới nhận ra mình còn chưa hỏi Vân Khuynh rốt cuộc thì là ai. Thuộc hạ của hắn đã tới Hàm Dương, chắc là chính hắn từ lúc ra khỏi nhà đã có liên lạc với họ.

Có điều hỏi hay không cũng chẳng có gì khác cả!

Hắn cho rằng kẻ tên là Vân Khuynh này, dù là thân phận địa vị như thế nào, có nói với hắn hay không cũng không quan trọng.

Nghĩ vậy, hắn cứ thế cười mà chìm vào giấc ngủ.

Nhờ có được hoàn cứu thể “kim thương nhất định đảo” phát huy tác dụng, mấy ngày sau đó Tiểu Xuân được tận hưởng những ngày tháng an lành hạnh phúc.

Thế nhưng ánh mắt Vân Khuynh nhìn hắn lại càng ngày càng quái lạ, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy, Tiểu Xuân bị nhìn tới mức bản thân cũng cảm thấy sợ hãi.

Ngày 29, hôm đó Tiểu Xuân cho thuốc vào trong bình, sáng sớm lại không thấy bóng dáng Vân Khuynh, sau đó mới từ ngoài quay về phòng.

“Giữ cho kỹ!” Tiểu Xuân cầm được bình cùng với ô mộc bài đưa cho Vân Khuynh “Đây là thuốc dùng trong ba tháng, trong thời gian này ta sẽ cố gắng tìm thuốc giải cho người, người cũng không cần lo lắng về tính mệnh của mình. Ba tháng, nếu như ta không trở lại tìm người, người cầm thẻ bài này tới Thần tiên cốc cuối chân trời góc bể tìm sư phụ ta, người sẽ thay ta áp chế kịch độc trong người người!”

Ô mộc bài không chạm trở bất kỳ hoa văn nào trên đó, chỉ là một khối trầm mộc, phía trên có buộc một túm dây màu hồng.

“Giữ cho kỹ!” Tiểu Xuân dặn đi dặn lại “Vật này rất quan trọng, nghìn vạn lần đừng để mất!”

Vân Khuynh ngắm ô mộc bài một hồi lâu, thứ này giống như là vật bất ly thân của Tiểu Xuân vậy, còn có thể cảm thấy phía trên bụi dây thoảng mùi thảo dược, giống hệt mùi hương kỳ lạ trên người Tiểu Xuân.

Cắt lệnh bài vào người, Vân Khuynh một tay nắm lấy Tiểu Xuân kéo đi.

“Chờ một chút đã, người muốn làm gì?” Tiểu Xuân còn chưa kịp lấy hành lý đã bị Vân Khuynh kéo xuống lầu.

Tô tuyết lâu tới trưa vẫn còn vài người khách, Vân Khuynh dắt tay Tiểu Xuân vừa xuất hiện, những người đang đứng trong đại sảnh đều sững sốt, trừng mắt nhìn, vừa nhìn Tiểu Xuân, lại vừa nhìn Vân Khuynh, không hiểu mỹ nhân từ đâu tới lại đẹp như thiên tiên tuyệt sắc thế này.

Có một kiếm khách toàn thân đầy mùi rượu hương về phái hai người, Vân Khuynh cả đầu cũng chưa ngẩng lên đã xuất ra vô ảnh vô hình ám khí. Mai hoa châm cắm vào xương ba phân, kiến huyết phong hầu khiến người nọ khuôn mặt hóa đen, Tiểu Xuân liền bắn thuốc giải vào miệng hắn.

“Người cuối cùng muốn đưa ta đi đâu, ta thực sự còn có việc!” Bị nhét vào trong xe ngựa, Tiểu Xuân bắt đầu lên tiếng.

“Cùng ta đi là được!” Vân Khuynh cũng không có ý giải thích nguyên do.

Xe ngựa là xe ngựa bình thường, nhưng phu xe toàn thân y phục màu trắng thì không phải phu xe bình thường, mười phần hết chín đây là thủ hạ của Vân Khuynh.

Vân Khuynh lúc này mặc y phục gấm trắng, ống tay áo cùng cổ áo thêu hình thanh phong lưu vân màu trắng nổi lên, sợi tóc dùng bạch ngọc buộc lên, dây tua cùng màu buông xuống phía sau. Tay áo nhẹ nhàng lay động, khí chất trong sạch, hết như một bông phù dung lạc trong dòng nước xanh, vẻ đẹp tự nhiên không cần phải hoa văn cầu kỳ chải chuốt.

Tiểu Xuân vừa nhìn thấy, ngây người ra một hồi lâu.

Vân Khuynh này, tinh khiết như đắc đạo thần tiên, một chút bụi trần cũng không tiêm nhiễm.

Nam nhân đẹp như vậy, thật sự là nghiệp chướng mà! Nếu không phải đã tận mắt chứng kiến, tự tay chạm vào, thì với gương mặt này, tuyệt đối bản thân ta sẽ có cách nào kháng cự lại, cho dù thịt nát xương tan cũng muốn lưu lại bên hắn, thưởng thức cho mãn nhãn.

Gương mặt ngu ngốc hóa đá, tới khi tỉnh lại, cũng là lúc xe ngựa dừng chuyển động.

Tiểu Xuân vén bố liêm nhìn ra, há, một tấm hoành phi trên cổng chính khoáng đạt viết “Lục liễu sơn trang”.

Bên ngoài lục liễu sơn trang, giang hồ nhân sĩ lục tục kéo vào, chúng nhân gia cưỡi ngựa hoặc bộ hành, bọn họ đáp xe ngựa xuống cũng không ai để ý.

Môn phó cung kính thu hồi anh hùng thiếp từ người phu xe, sau đó một lão quản gia nhanh chóng ra nghênh đón, dẫn phu xe và xe ngựa đi vào độc lập hoàn toàn với quan khách đang đứng đó.

Xe dừng lại mà quản gia dường như còn lẩn cẩn, phu xe liền nói “Thất gia lần này xuất môn không tiện công khai, thỉnh Tư Đồ trang chủ không cần nghênh đón!”

Đợi Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh xuống ngựa, quản gia và phu xe bèn cung kính lui sang một bên.

“Người muốn đưa ta vào Lục liễu sơn trang sao không nói ta biết?” Tiểu Xuân cười hì hì hỏi Vân Khuynh “Ta còn lo lắng không biết làm sao vào được!”

“Dù sao cũng tiện đường, tới đây rồi người tự nhiên biết thôi!” Vân Khuynh chẳng qua là cũng không biết phải giải thích thế nào, hẳn trước giờ không quen giải thích cho kẻ khác về việc mình làm.

“Thật sự cảm tạ, người giúp ta được việc lớn đó!” Tiểu Xuân cười vui vẻ với Vân Khuynh, lúc này không cần đợi dắt tay, chủ động nắm lấy tay áo Vân Khuynh kéo đi vào trong.

Trên mặt Vân Khuynh đột nhiên xuất hiện vẻ lúng túng, lại hơi ửng hồng.

Triệu Tiểu Xuân ánh mắt hoa đào câu nhân, mỗi khi cười, lại khiến người ta thất thần không chủ ý. Lần này tại Lục liễu sơn trang không biết hỗn trưởng Ô y giáo có động tĩnh gì không, hẳn vốn không định mang Tiểu Xuân tới, nhưng khi thấy Tiểu Xuân cáo biệt hắn, tâm tư rối loạn không kịp suy nghĩ. Thà rằng mang theo bên người, còn hơn để hắn ly khai khỏi tầm mắt.

Triệu Tiểu Xuân, suy cho cùng thì người này có giá trị thế nào, tại sao có thể khiến hắn lưu tâm? Vân Khuynh vốn cho rằng để hắn bên cạnh chỉ có tác dụng giải độc, nói ra cũng chỉ vì muốn sử dụng hắn, thế nhưng vừa nhìn thấy hắn cười, bản thân lại mê mẩn.

Vân Khuynh từ đầu đến cuối vẫn nghĩ không ra, nghĩ không ra tại sao nét mặt vui cười đó cứ làm hắn nhớ tới hoa đào nở mùa xuân, tỏa sáng rực rỡ, khiến hắn hai mắt trở nên đui mù, tâm thần bất định.

Hàm Dương Lục liễu sơn trang, bách niên đại gia trong giới võ lâm.

Đứng trên thiên hạ bởi ba phần, một, thụ lệnh đương triều thiên tử, hai, là vì Ô y ma giáo hành sự quỷ quyệt giết người như kiến, thứ ba được người trong giang hồ tôn sùng, ủng hộ võ lâm chính đạo, giúp kẻ yếu trừ bạo chính là trọng trách của Lục liễu sơn trang.

Chỉ là, nói đến ma trường, đương kim thiên tử lâm trọng bệnh triều miên, triều chính phân tranh hỗn loạn, Ô y ma giáo ngày càng lớn mạnh, trong vòn một tháng đã diệt sạch kẻ thù bên trong, đường hoàng đối lập tam sơn thập lục môn, quyết tâm tàn sát cướp đoạt thủy lộ khổng quyền, lần này anh hùng đại hội mở ra, lấy Lục liễu sơn trang làm chủ, cùng các đại môn phái hô hào võ lâm quần hùng, đồng tâm hợp lực đối kháng Ô y ma giáo.

Cùng chúng nhân lắng nghe lão bá giảng giải chuyện thiên hạ hành sự trên giang hồ, Tiểu Xuân hoàn hồn nhận ra, đã đến giờ cơm trưa!

Quay lại định hỏi Vân Khuynh có muốn hay không ngồi xuống ăn cái gì đó, đã thấy lão quần gia dắt hần đi tút mụt, chỉ biết lúc nhìn đến thì vừa kịp thấy thân ảnh của Vân Khuynh khuất sau góc rẽ.

Ngẫm lại có lẽ Vân Khuynh phần nhiều cũng không muốn cùng một đám nam nhân phạm phu tục tử tụ họp một chỗ như vậy, hoặc cũng có thể hần ra ngoài hít thở khí trời, lão quần gia đối với Vân Khuynh thái độ cũng có phần kính cẩn, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Chính giữa sảnh đường Tư Đồ Vô Nhai toàn thân hoa phục oai phong lẫm liệt nói về việc ma giáo tàn hại võ lâm đồng đạo, từ tây bắc Mạc huyết môn cho tới đông nam Tang kiếm phái, thập đại tội trạng cứ thế tuôn ra, nào là Ô y ma giáo giáo chủ Lan Khánh đó một ngày còn chưa chết, người trong chính phái một ngày không an giấc, ngày đêm lo lắng không biết đệ tử Ô y giáo có hay không thừa lúc họ ngủ xông vào làm trò ám muội.

Tiểu Xuân thôi nhìn Vân Khuynh quay lại đại sảnh, cảm thấy có chút buồn cười, nếu quả những người đang đứng đây bị người ngoài ám toán, thì là do bản lĩnh kém cỏi, hay là do đối phương quá cao thâm?

Phải nghe Tư Đồ nói một thôi một hồi quá bằng lẫn ra ngủ, Tiểu Xuân phóng tầm mắt nhìn hết các nơi, chợt nhớ ra bản thân đến đây là để tìm Liêu Tiểu cô nương và đại sư huynh.

Hần lè la hết bàn này tới bàn khác, đại sảnh rất ít nữ nhân, Liêu Tiểu chắc chắn là bị Tư Đồ đem giấu đi rồi! Tiếp đó, muốn tìm đại sư huynh thì đột nhiên nhớ ra, lão đó bỏ đi từ năm hần mười hai tuổi, đã quá sáu năm, trẻ con qua một năm là đã lớn biết bao nhiêu, như vậy cho dù bây giờ có gặp lại, chắc gì đã nhận ra nhau.

Chè chén no say, lão quần gia thỉnh linh hiện ra, xuất quỷ nhập thần khiến cả tư Đồ cũng giật mình nhảy dựng lên, Tiểu Xuân nhìn thấy chỉ biết che miệng cười, lão bá này nội công thật là thâm hậu, bước đi mà không thềm phát ra tiếng động nữa.

Hai người cúi đầu nói nhỏ một lúc, Tư Đồ sau đó mời mọi người ra bên ngoài, nói là võ đài đã bố trí xong, mời các anh hùng hảo hán phân định để bầu ra võ lâm minh chủ, thống lĩnh mọi người diệt trừ ma giáo. (vâng, chính xác là đứng mũi chịu sào, thằng nào có gan chết trước!)

Xong sau đó, gia đình dẫn đường cho chúng nhân ra bên ngoài, Tư Đồ, ngược lại cùng với quần gia ba chân bốn cẳng chạy vào trong.

Tiểu Xuân nhìn theo Tư Đồ, lại nhìn ra bên ngoài, cuối cùng quyết định hướng ra ngoài, hần đối với việc võ lâm minh chủ cảm thấy có hứng thú hơn.

Ngũ sư huynh lục sư huynh cũng từng nói, võ đài là chỗ đánh lộn, là nơi dùng vũ lực để phân cao thấp, Tiểu Xuân chưa từng thấy người ta chứng tỏ bản lĩnh đàn ông, tự nhiên cao hứng.

Thế nhưng từ đại sảnh đi vào lâm viên, Tiểu Xuân mới biết Lục liễu sơn trang thật là rộng lớn.

Nói về cảnh đẹp của lâm viên, có thể chia ra bốn hướng, tây nam là nhà chính rộng rãi khoáng đạt, đông bắc có dãy tiểu sơn phòng, phía tả có núi đá hang sâu khúc khuỷu, phía hữu có hồ xanh gợn sóng liêu rủ.

Dân tình đến bên hồ, có một võ đài bằng phẳng, có lẽ là dùng để tỷ võ, lão già chẳng biết từ đâu xông ra, nhảy lên đài cầm loa nói, cùng hai thanh niên trắng kiện thượng đài, một bên là chương môn phái hãm bà

làng nào đó, một bên là đệ tử của vị cao nhân bế môn giới đả, hai bên hành lễ, bên dưới vang lên một tràng vỗ tay như sấm động.

Tiểu Xuân quen sống trong thâm cốc chưa từng thấy qua những việc thế này, gặp được cảnh tượng phi phàm náo nhiệt, con mắt cũng sáng lên.

Hắn đi lòng vòng quanh hồ tìm vị trí tốt, nhưng trái phải đều đầy những người, cũng có mấy môn phái thấy hắn tới gần, hồ nghi nhìn trừng trừng đầy sát khí.

Tiếng cồng khai mạc vừa cất lên, Tiểu Xuân cũng không muốn lãng phí thời gian đấu mắt với đám người nọ, lại tìm thấy một chỗ có vẻ có trà nước và hiên che nắng, cho nên bỏ chạy đi. (thối đời, ăn mày thường đòi xôi gấc mà!)

Lưu Thính đình biến ngách thượng thư, xem cũng có đôi chỗ khác biệt, rất ra dáng một cái đình nghỉ chân.

Bên trong người cũng không nhiều, chỉ thấy một ông lão râu tóc bạc phơ ra vẻ đức cao vọng trọng, chính là ông lão quản gia đã đưa hắn và Vân Khuynh vào gia trang.

“Lão nhân gia, lão gia gia, ở đây vẫn còn hai chỗ, không phiền thì cho ta ngồi chứ hả!” Tiểu Xuân cười hì hì chui vào đình nghỉ mát, không đợi người ta đồng ý đã tự tiện ngồi xuống bên cạnh bạch phát lão giả đó.

“Triệu tiểu gia!” lão quản gia gật đầu hỏi thăm.

“A, ông làm sao lại biết ta họ Triệu?”

“Cô nương đã nhắc đến tên ngài, nhờ có Triệu tiểu gia vì cô nương trị bệnh, thuốc của ngài khiến bệnh tình cô nương ấy cũng đỡ nhiều, Lục liễu sơn trang thượng hạ đều vô cùng cảm kích!”

“Liêu Tiểu cô nương thấy ta? Sao ta không thấy nàng xuất hiện?” Tiểu Xuân lại hỏi.

“Cô nương thân thể còn yếu ớt không tiện tiếp khách, xin Triệu tiểu gia lượng thứ.”

“Không hề gì không hề gì, ta chỉ cần biết sức khỏe nàng ấy có chuyển biến tốt là được, còn Tư Đồ đó, quản người ta kỹ như vậy làm cái gì, là người thì phải hít thở khí trời mới sống được chứ, cẩn thận kéo kết quả lại trái ngược a!” Tiểu Xuân lầm bầm mấy tiếng, nói xong cũng không có ý để tâm.

Một mùi hương ngọt ngào bay vào mũi, Tiểu Xuân ném về phía ông ta một cái nhìn đầy ý nghĩa.

“Lão nhân gia, trà của ông sao mà lại thơm như vậy, ta mới vào đây đã ngửi ra rồi, trên đời này lại có thể có thứ hương vị như thế sao?” Tiểu Xuân vừa nói nhấn mạnh, ánh mắt long lanh rực sáng, làm cho người ta phải biết được những lời vừa rồi thực xuất phát từ tận trong phèo phổi của hắn vậy.

Bạch hồ tử lão tẩu mỉm cười hiền lành, rót cho Tiểu Xuân một chén trà.

Tiểu Xuân với tay lấy, lão tẩu lại kéo chén trà về, Tiểu Xuân thấy vậy lại đuổi theo, chỉ thấy hai người đối chiêu, dùng lực vận khí, chén trà ngọc nghi ngút khói bay qua bay lại, dù là trong cuộc tranh giành nhưng cũng bình ổn một cách phi thường, cả một giọt trà cũng không để rơi ra ngoài.

Trên đài đã đấu xong một vòng, dưới đài tại Lưu Thính đình cuộc chiến vẫn đang hùng hực.

Lão tẩu lui người lại khóa song cửa sổ của Tiểu Xuân trước ngực, nếu như hắn cố chấp cứ tiến lên đánh thẳng tới, nhất định sẽ làm chính bản thân mình thụ thương.

Không ngờ thiếu niên trước mắt ông ta, quả thực có gan thu hồi chưởng lực của mình lại, bị nội lực sở chấn, cả đầu ong lên, kêu một tiếng ‘ai nha’.

Lão tẩu cười, đẩy chén trà đến trước mặt Tiểu Xuân “Tiểu huynh đệ mời dùng!”

“Không chơi nữa?” Tiểu Xuân lắc lắc đầu hồi tỉnh lại, tỉnh rồi lại cười hỏi.

“Tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ mà nội công đã cao tới mức này, nếu như chịu chuyên tâm nghiên cứu võ học nội ngoại, tương lai nhất định sẽ là một viên ngọc sáng giá trong giới võ lâm, tiền đồ không thể hạn lượng.”

Tiểu Xuân cầm chén trà lên, ngửi thử một hơi, lại nhấp một ngụm thấy ngọt miệng hợp khẩu, nhin không được khoe miệng ánh mắt cong lên, cười cười mà nói “Lão nhân gia, trà của ngài quả thật rất ngon, vẫn bồi

tuy không phải là người am hiểu, nhưng uống qua cũng thấy không giống với những thứ trà tầm thường, đúng là thượng phẩm của thượng phẩm!”

Dừng một chút, lại nói “Nhưng mà lão nhân gia à, sư môn ta mấy đời đều hành nghề y, công phu của ta chẳng qua chỉ là sư phụ dạy cho để phòng thân, cho nên không cần quá lợi hại, gặp phải cao thủ chỉ cần thoát chết là được. Đối với ta ngài nói đi quá xa rồi, cũng giống như chén trà đây, tuy rằng ngon nhưng không biết phải tốn hao bao nhiêu công phu tâm lực mới thành. Ta lại là một kẻ lười biếng ngại khổ, bình thường chỉ thích nghiên cứu thảo dược, châu ngọc gì cứ để người khác luyện, ta không có quyết tâm, làm không được đâu!”

“Vô dục vô cầu cũng tốt thôi!”

Bạch hồ lão tẩu cùng Tiểu Xuân nhìn nhau, lại cùng bật cười, hai người ngồi uống trà, chẳng biết trên võ đài đã đấu tới đâu rồi.

Một lúc sau, Tư Đồ Vô Nhai bước vào Lưu Thỉnh đình, thấy Tiểu Xuân đang cùng với “chủ tọa” của đại hội lần này, lão tiên bối Long ngâm kiếm Hàn Trai trò chuyện vui vẻ, vô cùng kinh ngạc.

“Là người!” Tư Đồ hô to.

Tiểu Xuân ngẩng lên thấy Tư Đồ, cười hỏi “Tư Đồ trang chủ vốn là đồng đạo chủ của mình chủ tuyển bạt lần này, thế mà giờ mới ra mặt, lý nào là còn bận đi gặp Liêu Tiểu cô nương? Chẳng hay Liêu Tiểu cô nương tới nay đã khỏe chưa, có thể thỉnh trang chủ “thả” nàng ra cho ta gặp một chút không?” mới vừa nãy qua quản gia đã biết được tình hình, bây giờ thấy Tư Đồ, không nhịn được lại hỏi thêm lần nữa.

“Liêu Tiểu rất khỏe, người không cần thiết phải lo lắng!” Tư Đồ sầm mặt xuống, một chốc lại hỏi “Người làm thế nào trà trộn được vào Lục liễu sơn trang?”

Liêu Tiểu từng nói người này tên Triệu Tiểu Xuân, nghe tên có thể đoán người này không xuất thân từ danh môn chính phái, nhưng y thuật thì ngược lại, chỉ qua vài thang đã khiến bệnh tình của nàng chuyển biến tốt hơn. Có điều Tư Đồ đối với thiếu niên này, vẫn có chút gì đó thấy gai mắt.

“Đường hoàng tử của chính vào!” Tiểu Xuân nói “Tư Đồ đại trang chủ, trên đài tình hình giao tranh kịch liệt như vậy, ngài thay vì quan tâm tới một kẻ vô danh tiểu tốt như ta, không bằng coi thử võ lâm mình chủ sẽ là ai quan trọng hơn sao?”

Quản gia cúi đầu nói nhỏ vào tai Tư Đồ, hắn lại càng kinh ngạc hơn.

“Người và Thất gia quan hệ như thế nào?” Tư Đồ tự nhiên cảnh giác, cho rằng kẻ trước mặt hắn thật là không đơn giản. Triệu Tiểu Xuân nhất định không phải như lời Liêu Tiểu nói, không thể chỉ là một đại phu cao tay được.

“Còn người sao lại không thượng đài? Lục liễu sơn trang trang chủ với võ lâm mình chủ thì ai mạnh hơn? Hắn nghe lệnh người hay người nghe lệnh hắn? Hay là người muốn chờ tới cục diện ngã ngũ, người ta kiệt sức rồi mới lên dương uy ngư ông đắc lợi?” Tiểu Xuân lập tức đổi đề tài, ai biết thất gia là ai hả!

“Người!” Tư Đồ cao giọng, tên tiểu tử này thật không coi ai ra gì.

Quản gia lại cúi đầu nói cái gì đó, cơn giận đang bạo phát của Tư Đồ lúc này mới miễn cưỡng nén xuống.

Cái tên Triệu Tiểu Xuân đó... Tư Đồ nghĩ đến việc lão nhân cứ nhắc đến ba chữ Triệu Tiểu Xuân, nói là thuốc có công hiệu tốt, nói là công lao của toa thuốc kia, thật là làm hắn càng bị lửa giận thiêu đốt.

Nhất định có một ngày, phải bắt hắn ném khổ cực. Hôm đó mới đánh một chương, kỳ thực là còn dễ dàng cho hắn lắm.

Tiểu Xuân cũng không buồn quan tâm tới Tư Đồ, chỉ cùng lão tẩu uống trà, xem người ta đánh nhau.

Trên đài không rõ đã qua bao nhiêu vòng, người thắng đứng đó không biết đã bao lâu, nhanh chóng bị thay thế bởi một thanh niên tài tuấn khác, lão tẩu chỉ nói nhỏ mấy tiếng “Trường Giang sóng sau xô sóng trước”, chính là nói người đứng trên đài ngày càng trẻ tuổi hơn.

Tiểu Xuân đáp lại một câu “Lão nhân gia ông cũng lên đó đi, ta muốn coi thử ai xô nổi ông!” hai người lại lần ra cười sảng sặc.

Tiểu Xuân đương uống trà, tự nhiên hắt hơi một cái, hấn ngấn người, hạ chén trà xuống ngửi, định tìm xem là thứ gì khiến mũi hấn ngứa, một lúc sau, nhú mày nhìn về phía Tư Đồ.

Tư Đồ không muốn để ý đến hấn.

“Đại trang chủ!” Tiểu Xuân gọi to.

Tư Đồ thấy sắc mặt Tiểu Xuân hơi kỳ quái, cau mày hỏi “Có chuyện gì?”

Lúc này trên võ đài đột nhiên nảy sinh chuyện ngoài dự tính.

Danh xưng chấn động thiên hạ, hấn tử khôi ngô Hoàng Sơn Cửu Hoàn Đao, sau một tiếng “ầm” văng xuống võ đài, thổ máu chết tại chỗ, mà thời gian kẻ kia bước lên khiêu chiến xuất thủ, thậm chí không bằng nửa thời gian uống hết chén trà.

Võ lâm đồng đạo kinh ngạc không thôi.

“Bất quá chỉ là tỷ thí mà thôi, thiếu hiệp hà cớ phải giết người!” những người quan sát dưới võ đài, đối với cái chết thê thảm của Hoàng Sơn Cửu Hoàn Đao cũng nổi giận lôi đình.

“Hồngбет rồi!” Tiểu Xuân thấp giọng nói “Có người hạ độc!”

“Cái gì?” Tư Đồ liền vận khí, lại phát hiện khí hải không có một dấu tích nào, chân khí hoàn toàn biến mất, ngay sau đó đau đớn từ phủ tạng truyền đến, cổ họng thấy có vị ngọt, một ngụm máu phun ra.

Tư Đồ loạng choạng, ngã xuống ghế, tự thấy bản thân không còn chút sức lực, độc phát khiến toàn thân đau đớn như kim châm.

Tiểu Xuân thấy vậy vội vàng quay sang lão tẩu nói “Lão nhân gia ông đừng có vận khí, vận khí sẽ làm độc thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng vong mạng nhanh hơn, ta vừa thấy hấn vận khí đã thổ huyết mới nhớ ra!”

“Người!” Tư Đồ nghe thấy vậy, tức giận đến nổi phun ra thêm một ngụm máu nữa. Rõ ràng tên Triệu Tiểu Xuân này cố tình, bằng không sao không nói từ sớm!

Hàn Trai sắc mặt ngưng trọng, sau đó cũng rồi rít tạ ơn. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Gió thu ào ào cuồng loạn mà thổi, thanh niên trên đài đứng ngạo nghễ, tóc đen theo gió tung bay, cầm bào màu đen viền bạc thâm trầm quý dị như bầu trời đêm trước cơn giông tố.

Thanh niên cười nhẹ, âm thanh trầm thấp “Ta còn tưởng võ lâm chính phái các người sẽ xuất hiện nhân vật thể nào để đối kháng lại Ô y ma giáo, vậy mà ở dưới đài nhìn lâu như vậy, chỉ thấy một lũ phế vật vô dụng!”

Tiểu Xuân thở dài, hấn cũng tưởng rằng cái kẻ “tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả” đại gian đại ác tà giáo giáo chủ này phải ba đầu sáu tay ghê gớm thế nào, ai ngờ đứng trên sân khấu ấy lại chỉ có một cái mũi, một cái miệng, cộng thêm hai con mắt.

Không khỏi nảy sinh thất vọng.

Hắc y thanh niên nói xong, cũng là lúc độc vừa rồi nương theo gió bây giờ phát huy tác dụng, nhất thời dưới đài vang lên âm thanh của một đồng binh khí cùng rơi xuống đất, cùng với tiếng máu thổ ra, tiếng người ngã xuống, bên hồ trở thành một đồng hỗn loạn.

“Ô y giáo độc thủ trịch tiên – Lan Khánh!” Tư Đồ vừa nôn máu, vừa nói to “Mọi người cẩn thận!”

“Trúng độc hết cả rồi còn cẩn thận cái quái gì hả!” Tiểu Xuân lầm bầm. Thằng cha Tư Đồ Vô Nhai này rõ thật là khoái vuốt đuôi ngựa.

Trong đình lão tẩu Hàn Trai công lực cao thâm hơn, chỉ là mặt trắng bệch môi thâm đen, đang nhắm mắt không nhúc nhích, Tiểu Xuân cũng biết ông ta đang điều tức.

Từ lúc hắt hơi, Tiểu Xuân đã đoán ra có người đứng trên đầu gió mà hạ độc phần, loại này hẳn đã từng thấy qua, cho nên len lén lấy linh đan đưa cho lão tẩu “Thứ tốt, tiền bối dùng đi, coi như vãn bối đáp lễ chén trà lúc này!”

Không phải lúc đùa giỡn, Tiểu Xuân thu hồi lại lời nói cà chớn, không gọi là lão nhân gia mà gọi trực tiếp là tiền bối. (muốn thay lão nhân gia bằng ‘ông già’ ghê ^^)

Hàn Trai nuốt vào, tuy là chân khí vẫn còn đình trệ vô lực, nhưng đau nhức đã qua, nở nụ cười cảm kích với tiểu Xuân, hẳn cũng cười đáp lại.

“Tư Đồ đại trang chủ, người bảo bây giờ phải làm thế nào?” Tiểu Xuân quay sang Tư Đồ “Những kẻ dùng độc mười người thì hết chín thằng điên, ta xem Lan Khánh đó tuy không điên, nhưng cũng không còn giống người thường rồi. Các người lần này mở anh hùng đại hội là muốn diệt trừ tận gốc hang ổ nhà người ta, họ làm sao cho qua được hả?” lại nhìn vô lâm nhân sĩ nằm im không động đậy mà than thở “Lần này không biết sẽ chết bao nhiêu người đây, thật sự là tạo nghiệt mà...”

Tư Đồ lại nôn ra máu.

Thổ huyết là không chết, Tiểu Xuân hiểu rõ độc tính, thời gian giải độc cũng còn đến nửa nén hương, bắt quá ở đây chỉ ít cũng cả trăm người, hẳn lấy đâu ra nhiều vạn linh đan như vậy, cứ giúp từng người trực độc giải độc có mà lao lực chết.

Tiểu Xuân chạy đến bên lò hương cầm long tranh châu, đổ toàn bộ linh đan vào.

“Hôm đó ngộ thương thiếu hiệp là do tại hạ không đứng, Tư Đồ Vô Nhai có lỗi với Triệu thiếu hiệp! Hôm nay chúng nhân lâm đại họa, mong thiếu hiệp xuất thủ tương trợ, giúp vô lâm qua được kiếp nạn này!” Tư Đồ mặc dù hận tới thấu xương, nhưng thấy Tiểu Xuân giữa bao người trúng độc mà vẫn tỉnh rụi, cho rằng tên tiểu quỷ này nhất định có cách giải độc.

Hôm nay mọi người vì Lan Khánh sinh tử nhất tuyệt, sự tình lại phát sinh ngay tại Lục liễu sơn trang, Tư Đồ không cam tâm, vì danh dự của Lục liễu sơn trang cùng với sinh mệnh của quần hùng, chỉ còn cách cúi đầu khuất phục Tiểu Xuân.

“Vậy nếu ta muốn người đem Liêu tiểu cô nương ra trao đổi, người có chịu không?” Tiểu Xuân ra vẻ lưu manh trêu chọc.

“Người!” Tư Đồ nổi giận, lại hộc máu.

“Ai ai ai, nói chơi thôi! Ta chỉ muốn biết người với Liêu Tiểu cô nương có thật lòng hay không mà!” không nghĩ Tư Đồ tức khắc lại giận đến hộc máu như vậy, Tiểu Xuân vội vàng nói.

“Liêu Tiểu cô nương cùng ta từ thuở nhỏ thanh mai trúc mã, chỉ vì gia cảnh mới phải vào thanh lâu, ta đối với nàng đương nhiên là thật lòng, Triệu thiếu hiệp không cần bận tâm!” Tư Đồ nói xong, hai mắt nhìn Tiểu Xuân đầy nộ khí.

“Vậy là tốt rồi!” Tiểu Xuân cũng thấy yên lòng.

Linh đan ở trong lò bắt đầu tỏa hương, hắc y thanh niên đang trong công cuộc chém giết lập tức phát hiện, quay về phía Lưu thánh đình.

Cho dù dùng thuốc giải, người có công lực cao cũng phải một khắc sau mới bình phục, yếu thì cần tới một canh giờ, Tiểu Xuân nhìn hắc y thanh niên, thấy hắc y thanh niên tay cầm trường kiếm chỉ về phía lò hương, cũng là chỉ về phía hắn.

Tiểu Xuân thầm nghĩ, giúp bọn họ câu giờ được bao nhiêu hay bấy nhiêu, bằng không nếu giải độc mà công lực không phục hồi kịp vẫn chết như thường.

Lập tức giao phần giải được đang đốt cho bạch hồ tử lão nhân gia, sắc mặt lúc này đã khá hơn, cùng lúc nói “Tiền bối, việc này xin phiền ông, ta tới chỗ tên kia kéo dài thêm chút thời gian!”

Hàn Trai gật đầu, rút ra một nhuyễn nhận trắng bạc quần ở thắt lưng giao cho Tiểu Xuân.

“Tiểu huynh đệ cẩn thận!”

“Biết mà!” Tiểu Xuân cười.

Hàn Trai bưng lò hương cho Tư Đồ gửi qua, sau đó ra khỏi Lưu thính đình giúp từng người giải độc.

Tiểu Xuân thấy lão nhân gia tự biết cách làm, cũng an tâm, quay về hướng hắc y thanh niên, khỏe miệng vẽ thành nụ cười rạng rỡ, chỉ khẽ động, thân ảnh phóng lên thanh thoát như mây trôi, nhẹ như phi yến, từ Lưu thính đình đáp xuống võ đài.

Trên đài hai người đối lập.

Lan Khánh thấy người này y phục vải bố tầm thường, tóc tai lộn xộn, bộ dạng chỉ khoảng mười sáu mười bảy là cùng, thế mà lại phong thần tứ nhĩ, dung mạo tuấn tú khôi ngô.

Lại thấy thiếu niên này chính trực khảng khái, khí phách ngang tàng ngạo nghễ như đang đứng độc lập một cõi trong trời đất, hai mắt sâu thẳm tỏa sáng tựa sao xa.

Một kẻ tiêu sái bất tuân như không ai có thể khuất phục được, lại thủ bại dưới kiếm của hắn, nghĩ đến đây Lan Khánh không nhịn được bật cười.

“Tiểu huynh đệ, giải được độc được của bốn môn, y thuật không tồi. Thế nhưng lại muốn đổi đầu với ta, không sợ chết không dặt chôn thân chăng?”

“Vậy nếu như ta không đổi đầu với ngươi, mà lặng lẽ ngồi ngoài kia, thì ngươi sau khi giết sạch mọi người ở đây, há lại từ bỏ đến mức chịu bỏ qua cho ta?” ngọn gió cuồng loạn thổi vạt áo kêu phần phật, Tiểu Xuân ngược mặt lên cười vang.

Hắn vung Long ngâm kiếm của lão nhân gia, khí lực xuyên dọc thân kiếm, mũi kiếm chỉ địa, chấn xung truyền tới không dứt bên tai.

Thanh kiếm toàn thân trắng xanh, tỏa ra thứ ánh sáng khác thường, nằm trong tay Tiểu Xuân, chuôi kiếm còn chạm trở hình rồng quấy trên chín tầng mây cực kỳ tinh xảo, sống động mạnh mẽ dường như chỉ chờ chực xuất vỏ để nghênh chiến Lan Khánh.

“Cho dù có dùng Long ngâm kiếm của Hàn Trai, ngươi cũng không cản được ta bao lâu!”

“Cản được hay không, thì cứ phải thử rồi mới biết được!” giọng nói của Tiểu Xuân vang lên không chút sợ sệt.

Tiểu Xuân cũng tự biết mình, kiếm thuật không phải dạng tinh thông, võ nghệ chỉ tầm tạm, ngày trước trong lúc các sư huynh chuyên tâm luyện võ thì hắn trốn trong phòng, “nghiên cứu” thảo dược, có điều theo đánh giá của sư phụ, hắn lại có được nội công thâm hậu cao thủ luyện hơn mười năm cũng khó có được, thân thủ lại nhanh nhẹn. Vì thế, Tiểu Xuân quyết định chọn cách đánh nhanh thắng nhanh.

Lan Khánh cũng bắt đầu động thủ, Tiểu Xuân không dám lơ đãng, chỉ sợ một chút sơ sẩy cũng đủ về châu ông bà cùng với Lục Liễu sơn trang mất, tới lúc đó rồi làm sao quay về Thần tiên cốc hưởng lạc đây?

Một kiếm đầy kinh lực chém tới, chiêu thức vừa nhanh vừa chuẩn tựa hồ du long chớp lòe dũng mãnh áp đảo Tiểu Xuân, e rằng nếu dùng cương đối lại chắc chắn sẽ bị kinh đạo chấn vỡ xương tay, hắn liên tục lui về sau dùng mũi kiếm uyển chuyển nương theo kiếm của đối phương, đồng thời vận toàn bộ nội lực lên thân kiếm.

Đương lúc đó, trên đài phát ra một tiếng nổ, không ai kịp nhìn thấy chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Tiểu Xuân bị chấn văng tít lên không rồi rơi xuống, vừa tiếp đất thì phun ra từng ngụm máu tươi.

Lan Khánh nghĩ không ra làm thế nào một thằng nhãi ranh lại có được nội công thâm hậu đến vậy, tuy là trong lúc hai kiếm chạm vào nhau đã triệt bớt lực, thế nhưng vẫn là không kịp, hai luồng kinh khí mạnh mẽ đối nghịch nhau cũng khiến hắn bị nội thương không nhẹ, ***g ngực đau nhói.

“Tiểu tử, nếu vừa rồi ta không thu hồi nội lực, ngươi hiện tại đã tử thương rồi!” Lan Khánh cười yếu ớt, còn đang cố dùng cường lực áp chế khí huyết đang ***g lên bên trong, không tránh khỏi một tia máu trào ra khóe miệng.

“Ngươi không thu hồi nội lực, ta chết, ngươi cũng không thoát khỏi trọng thương. Quả thật tại hạ đã dùng hiểm chiêu, bằng không thì đối đầu với đại danh giáo chủ Ô y ma giáo, e rằng chỉ qua một chiêu đã ngã ngũ, còn nói gì đến chuyện kéo dài thời gian cho võ lâm nhân sĩ hồi phục công lực để đối phó tên ma đầu như ngài?” Tiểu Xuân vẫn cười, cười đến mức tiêu sái cuồng ngạo.

Một kích vừa nãy toàn bộ đều dựa theo mấy chiêu vừa mới cùng lão nhân gia bày trò, lần này chỉ có thể dùng một chiêu, cho nên mới nảy sinh ý nghĩ thử dùng phương pháp này để ứng chiến.

“Hay!” người người ở dưới đài không ai mà không thán ngợi khen nhân vật nghĩa hiệp kia.

“Ngươi muốn cứu chúng?” Lan Khánh hỏi.

“Ở đây chỉ còn có mình ta có thể đánh, sao lại không cứu?” Tiểu Xuân đáp lại.

Lan Khánh đột nhiên bật cười, phất tay một cái, hắc ý nhân từ bốn phía nhảy vào tay cầm trường kiếm, trong phút chốc vung đao, dưới đài tiếng kêu gào đau đớn vang lên không dứt, bao nhiêu kẻ chưa thể cử động bị hắc ý nhân chém giết mà không mà không cách nào đánh trả.

“Ngươi sao lại phải tàn độc như vậy?” Tiểu Xuân biến sắc, mặt mũi trắng bệch.

“Tàn độc?” Lan Khánh cười “Là thế à?”

“Còn phải hỏi sao?” Tiểu Xuân quát lên “Giết nhiều người như vậy để làm cái gì? Giết người có thể khiến người vui sao?”

“Vui a, sao lại không vui?” Lan Khánh cứ thế cười.

Nhưng chỉ cần chừa đó thời gian, trong võ lâm đã có những người dần dần hồi phục, yếu ớt cầm cự với hắc ý nhân.

Lan Khánh cho rằng không còn sớm nữa, tức khắc động thủ.

Hắn vừa cười vừa hướng tới Tiểu Xuân, chậm rãi tiếp cận, “Ngươi tuổi còn trẻ đã có được bản lĩnh như vậy, nếu hôm nay để ngươi sống, ngày sau kẻ chuốc họa sẽ chính là ta. Chẳng bằng sớm kết liễu ngươi, đỡ mất công lao tâm khổ trí chứ hả?”

“Không hay rồi!” Tiểu Xuân than thẳm, vội vàng lùi lại.

“Muốn giết hắn, còn phải hỏi qua ta!” từ trên không trung một thân ảnh màu trắng nhẹ nhàng đáp xuống, thanh kiếm bạc tỏa ra sát ý lạnh lẽo khiến kẻ khác không khỏi run sợ.

Thân hình phiêu động trắng xóa thuần khiết như tuyết, dung mạo khuynh thành khuynh quốc lại lãnh như băng sương, chính là Vân Khuynh, kẻ đã từ bên cạnh Tiểu Xuân mà mất tích ban nãy.

“Vân Khuynh, ngươi sao lại tới đây?” Tiểu Xuân thấy Vân Khuynh xuất hiện, liền hỏi.

So với lúc nãy bị Lan Khánh đòi lấy mạng, lúc này còn khấn trương hơn, ngay tức khắc nắm tay Vân Khuynh kéo đi. Vân Khuynh bị thương nặng còn chưa khỏi, trên người lại trúng kích độc, tên Lan Khánh đó lại rất lợi hại, Vân Khuynh làm sao có thể đối thủ của hắn được?

“Ta tìm ngươi khắp nơi không thấy, hóa ra là ngươi chạy tới đây!” giọng điệu của Vân Khuynh vẫn lãnh đạm như không, thấy vết máu trước ngực Tiểu Xuân, ánh mắt vô tình bỗng chốc khẽ run lên.

Lan Khánh nheo mắt nhìn, Đông Phương Vân Khuynh đó trước nay không để cho ai lại gần, bây giờ lại có thể cùng tên tiểu tử kia trò chuyện, đôi mắt lộ ra vẻ nhu tình, sau đó băng giá hoàn toàn thối lui không còn xuất hiện nữa.

“Ai chà, Đông Phương, ngươi còn chưa chết sao?” Lan Khánh đột nhiên cười, cười thật to, rồi nói “Ta thật không ngờ ngươi cứ nhiên lại có thể sống tới bây giờ, nhưng mà Nguyệt bán loan là do ta dành rất nhiều thời gian chuyên tâm đặc chế cho ngươi, ngươi lại nữ phụ tâm ý của ta sao?”

Lời nói của hắn thật khiến Tiểu Xuân rùng mình. Nhưng mà, đồng thời cũng gây ra cảm giác hồ nghi bối rối, thần thái động tác lúc nói chuyện của Lan Khánh, sao mà càng lúc càng thấy quen thuộc. Hắn trước đây cũng đã từng nghe qua ngữ điệu này, nhưng mà người kia...

Tiểu Xuân nhìn kỹ Lan Khánh...

... có lẽ là lớn lên thì cũng không thể bình thường giống như vậy ha!

Vân Khuynh cũng không nói nhiều, chỉ thấy hắn trong mắt lại hiện lên sát ý, cùng lúc nhiều bạch y nhân xuất hiện trên lối dài, vây quanh Lan Khánh.

Vân Khuynh nhún người lên dùng mũi kiếm đâm thẳng, Lan Khánh cũng dễ dàng né tránh.

Hắc y nhân thấy giáo chủ bị tấn công, đồng loạt nhảy lên dài, chỉ trong thời gian ngắn chỉ còn nhìn thấy những thân ảnh màu đen và trắng hòa vào nhau giao chiến, tốc độ di chuyển rất nhanh.

Nhất là Lan Khánh cùng với Vân Khuynh, chính là đen trắng đối lập, động tác giao chiến nhanh đến mức mắt thường khó thấy nổi diễn biến, chỉ thấy hai thân ảnh dung hòa thành một khối, tựa hồ như hoàn toàn chuyển sang màu xám mất rồi.

Tiểu Xuân một lần nữa cầm Long ngâm kiếm xông vào giữa hai người tham chiến, nhân lúc Vân Khuynh ra chiêu, nhằm khe hở thẳng kích Lan Khánh, mặc dù không hứng thú sát nhân, nhưng đây có thể coi là vạn bất đắc dĩ, chỉ sợ Lục liễu sơn trang từ đương sự cho đến gia cầm súc loại đều bị tên ma đầu này quét cho sạch không chừa lại một vết.

Vân Khuynh một kiếm hướng Lan Khánh chém xuống, Lan Khánh thôi lui nửa bước, nhân bì diện cụ trên mặt bị xé làm hai nửa, chậm rãi theo gió rơi xuống đất.

Tiểu Xuân chăm chú nhìn, Lan Khánh sau khi mất đi nhân bì diện cụ, đúng là làm cho hắn vô cùng kinh ngạc, nhìn không chớp mắt vào dung nhan tuyệt mỹ kia.

Nếu như bảo rằng Vân Khuynh tựa như xuất thủy phù dung, thì người này chính là nộ phóng mẫu đơn (/ là đoá sen lạc trong dòng nước & hoa mẫu đơn bừng bừng nổi giận)

“Mỹ... mỹ nhân a...”

Cho dù đang trong cuộc chiến sống còn, tình yêu đối với mỹ nhân của hắn không hề được gia chủ kiềm chế, đôi mắt hoa đào long lanh mở to, ánh mắt chiếu lên tuyệt thế chi mao của Lan Khánh không rời, quai hàm cũng há ngoác ra, nước miếng chảy ồ ạt không dứt.

Vẻ đẹp của Lan Khánh, đúng là hoàn toàn khác hẳn với phong thái của Vân Khuynh. Thu thủy vi thần ngọc vi cốt, mắt phượng mày liễu tỏa sáng, hoa phục cấm bào màu đen viền bạc cùng làn tóc tung lên theo gió, để lộ da thịt trắng như tuyết, nhân thần phong tư trác việt, tiểu ý khe khẽ hiện ở chân mày.

Thế mà từ con người xuất trần thoát tục đó, trong mắt lại chứa đầy vẻ yêu dị mê hoặc nhân tâm. Mà những thứ mật dị kia hài hòa trên dung mạo, khi cười lên càng thêm lãnh diễm tà mị, khiến cho toàn thân hắn lại càng nồng nặc mùi tà khí.

Ma giáo giáo chủ Lan Khánh, đúng là một nhân vật kinh tâm động phách.

Tiểu Xuân vừa nhìn vào, lại như hóa đá.

Sao mà mới lần đầu xuất cốc, đã có duyên gặp được đến ba mỹ nhân.

Đầu tiên là Vân Khuynh, sau đến Liêu Tiểu, cuối cùng là Lan Khánh.

Vận khí của hắn sao mà lại tốt đến vậy...

Mỹ nhân a...

Cao thủ trong lúc giao đấu lại dám khinh suất như vậy, Lan Khánh ngay lập tức nhìn thấy Tiểu Xuân cười ngây dại không dứt lộ ra sơ hở, trước tiên dùng hư chiêu đánh lạc hướng Vân Khuynh, đột nhiên kiếm phong chuyển hướng, trường kiếm từ phía trước đâm thẳng qua ngực Tiểu Xuân, nhanh đến mức người ta còn chưa kịp chớp mắt.

Một trận đau mãnh liệt dội tới, Tiểu Xuân thấy Lan Khánh tay cầm chuôi kiếm trước ngực mình, vẫn còn lộ ra một đoạn thân kiếm, máu bắt đầu phu ra, trước là màu đỏ, rồi mang theo cả tử khí, máu nóng cuộn cuộn chảy.

Tiểu Xuân cả người run lên, bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Ngẩng đầu nhìn lên chủ nhân của thanh kiếm, chỉ thấy yêu dị mỹ nhân nở nụ cười mê hoặc nhân tâm, khiến cho người ta thấy ớn lạnh đến tận xương tủy, lại thêm vẻ mặt hết sức thỏa mãn.

Về mặt này Tiểu Xuân đã từng gặp qua, nhất định là đã từng gặp qua.

Tại Thần tiên cốc đại sư huynh mỗi lần hạ độc hấn, đều ra vẻ quan tâm hỏi han xem hấn có cảm thấy thân thể khó chịu hay không, lộ ra chính cái vẻ mặt này đây.

Nhìn lại thì, đôi mắt, hàng mi, mũi miệng này Tiểu Xuân càng lúc càng cảm thấy quen thuộc.

“Tiểu Xuân!” Vân Khuynh hét to.

Lan Khánh thích thú nhìn qua Vân Khuynh, cái kẻ vốn bằng tâm lãnh huyết này cũng biết có tình cảm rồi, một tiếng Tiểu Xuân, thanh âm như phát xuất từ trong cốt huyết.

Chỉ một câu, người này phải chết!

Hấn hăm hở cầm thanh kiếm đang trong ngực Tiểu Xuân mà rút ra, ngay lập tức máu tuôn như suối trên võ đài, kẻ bị trọng thương này cũng có bản lĩnh, chỉ khẽ nhích con người, đôi mắt long lanh vẫn nhìn hấn không thôi.

Lan Khánh vốn định nói cái gì đó, nhưng người kia lại mở miệng trước.

“Sư huynh...”

Tiểu Xuân nhỏ giọng gọi yếu ớt “Sư huynh... Thạch Đầu sư huynh...”

Đang đứng sát bên người, nghe thấy Tiểu Xuân buột miệng gọi lên, khiến cho Lan Khánh phải kinh ngạc.

“Sư huynh... là người sao ... ta là Tiểu Xuân... bát sư đệ của người Triệu Tiểu Xuân...”

Tiểu Xuân ho một tiếng, không ngăn được máu tươi từ trong miệng trào ra, hấn đưa tay che miệng, lại ho thêm một tiếng, lại nghĩ càng cử động thì máu chảy càng nhiều. Cuối cùng dùng lại chút sức lực ít ỏi của mình điểm lấy đại huyết trên người, neho mất một cái, cũng bắt đầu lảo đảo.

Vân Khuynh cùng Tiểu Xuân dây dưa trên võ đài, võ lâm chính phái đã gần khôi phục như bình thường, Lan Khánh thấy chiến cuộc đã rơi vào cuộc giằng co qua lại, lưu lại sẽ sinh bất lợi, liền cầm kiếm bức lui Vân Khuynh, đang định xông đến cướp người.

Kiếm chiêu lăng lệ, Vân Khuynh không địch lại, Lan Khánh một kiếm đánh văng binh khí trong tay Vân Khuynh, lại thừa cơ mạnh mẽ chém tới, Vân Khuynh đau buột, cánh tay gần như bị chém đứt.

“A...” Tiểu Xuân thấy vậy, cũng đau đớn kêu lên.

“Không còn sớm nữa, ta ra mặt cả ngày như vậy cũng mệt mỏi rồi...” Lan Khánh cười nói “Đông Phương à, tiểu huynh đệ của người thật là hợp mắt ta, thế này đi, giao hấn cho ta, để ta chơi với hấn mấy ngày. Người cũng không cần bận tâm nữa!”

Ôm lấy thất lưng, Lan Khánh cũng không vội giúp Tiểu Xuân cầm máu, để hấn dựa vào người mình, không chút ngại ngùng mà thân mật vuốt tóc Tiểu Xuân.

“Người dám!” Vân Khuynh lại định xông đến.

Lan Khánh cười như điên đại “Sao lại không dám?”

“Vân Khuynh... tay...” Tiểu Xuân nặng nhọc đưa tay vào trong ngực, lấy một cái bình màu vàng, rút cuộc không đủ sức cầm nữa, cái bình rơi xuống võ đài lẩn lộn.

Lan Khánh ôm Tiểu Xuân, khinh công nhẹ như cánh hạc bay lên, hắc y nhân theo sau ngăn cản thuộc hạ của Vân Khuynh đuổi theo.

Lan Khánh võ công cao cường, lại có thêm người đoạn hậu, thân ảnh trong thoáng chốc đã biến mất khỏi mặt lâm vân ngoài Lục liễu sơn trang.

Vân Khuynh không ngừng đuổi theo, cho đến khi bầu trời phía tây chỉ còn lại một mảnh đen kịt, mới chịu hiểu rằng mình đã mất dấu Lan Khánh, cũng đã mất đi hình bóng của Tiểu Xuân.

“Lan Khánh...” Vân Khuynh nắm chặt tay, nghiêng rằng, mà một bên tay còn đang chảy máu đầm đìa, là vết thương Lan Khánh tặng cho hắn.

Cả người phát nhiệt, toàn thân đau nhức.

Tiểu Xuân giữa mộng và thực còn không phân biệt, chỉ biết trước sau vẫn chưa tỉnh lại.

Hắn nghe thấy có tiếng người đi lại, và tiếng ai đó nói “Tên tiểu tử ngu ngốc này, vẫn hệt như trước kia, một chút tiến bộ cũng không thấy!”

Tiếng ai đó lúc cười lúc thở dài bên tai, chốc chốc lại đưa tay sờ trán hắn.

Đương lúc nửa tỉnh nửa mê, cơ thể phát nhiệt nóng rực như trong hỏa lò, toàn thân đau đớn bứt rứt.

Hắn hoảng hốt mở mắt ra, phát hiện bầu trời toàn một màu trắng, đó là đang trong kinh thành, âm u ảm đạm, có những hạt tuyết nhỏ rơi xuống.

Hắn mở to mắt, không dám nhắm lại, mặc cho những hạt tuyết phiêu lạc đó rơi vào mắt miệng, rồi chậm rãi tan ra.

Hắn khó nhọc nhấc đầu lên, bên cạnh là thân thể đầm máu của mẫu thân, hắn cố sức gượng dậy, lết tới chỗ người, để lại trên tuyết vết máu dài khi hắn kéo qua.

Nằm trong ***g ngực mẫu thân, lạnh có, băng giá có, nhưng cùng lúc trên người bốc hỏa hừng hực, nóng như lửa của luyện ngục.

Lại trừng mắt nhìn lên trời, tuyết vẫn rơi, nhưng hắn không thấy lạnh, một chút cũng không thấy.

Ai đó lại nói bên tai hắn “Nhắm mắt lại đi, người trợn trừng như thế cả ngày rồi, nên ngủ đi!”

Tiểu Xuân cổ họng như tắc nghẽn lại, khúc khúc hai tiếng, khó khăn lắm mới phát ra tiếng.

“Không được ngủ... ngủ rồi... sẽ chết...”

Mẹ cũng vậy, ngủ rồi thì không mở mắt ra, thân thể ấm áp mềm mại cũng trở nên lạnh lẽo.

“Mê sảng rồi à?”

Có người tát vào mặt hắn hai cái, không chút nương tay, mới khiến thần trí của hắn quay về.

Người đó lay cái mặt hắn, sau đó hắn trông thấy một gương mặt tuần tú yêu dị, tiêu ý trong mắt không dấu diếm.

“Thần tiên cóc được nhân sao có thể dễ chết như vậy? Năm đó bị chém thành hai mảnh người còn sống sót được, lần này bất quá chỉ là một kiếm xuyên qua người, mới có chạm nhẹ vào tâm mạch, người có muốn chết, Diêm vương cũng không thèm thu nhận đâu!”

“Sư... sư huynh... mẹ ta... đâu...”

“Ở dưới cửu tuyền...” sư huynh cười, trong mắt toát lên vẻ lãnh đạm.

Tiểu Xuân từ từ nhắm mắt lại.

Thì ra, chỉ là mộng! Mẹ là giả, là hư ảo, sư huynh mới là thật, là hiện thực.

Có điều, bất luận là hư ảo hay hiện thực, cũng không có gì khác, đau quá!

Con bà nó a...

Chịu không nổi mà, đau thật a!

Tiểu Xuân lại mở mắt ra, đã qua một lúc lâu rồi. Hắn phát hiện mình đang trong một gian phòng lớn, nằm chèm bẹp trên giường, còn có màn đen chia cắt giường nằm với bên ngoài.

Hắn thử nhúc nhích cơ thể, ***g ngực lại lên cơn đau nhức, sau khi vận khí điều tức, mới nhận ra cơ thể đã gần như bình ổn, chỉ có mạch đập còn hơi yếu, uống thuốc nghỉ ngơi một thời gian là khỏe.

Ngoài song cửa trăng vừa to lại vừa tròn, tới ngày mười lăm rồi chẳng?

Tiểu Xuân khoác tấm áo đen ở trên bàn lên người, ôm ngực chầm chậm bước ra ngoài.

Bên ngoài có hắc y nhân đứng gác, thấy hắn xuất hiện cũng không hề ngăn cản, nhất định là đã có người dẫn dò qua. Hắn loanh quanh tứ phía, cuối cùng qua một cánh cửa nhỏ đi vào đại điện.

Chính giữa đại điện, nhạc sư vũ công đang tấu nhạc nhảy múa, mà cách bày biện trang trí bên trong, không có đâu là không phải từ nghệ nhân danh tiếng làm ra, Tiểu Xuân sờ qua cây cột thiếp vàng, thầm nghĩ đến hoàng cung thì cũng chỉ xa hoa thế này là cùng.

Trên đầu trụ, mấy viên dạ minh châu soi sáng đại điện, Lan Khánh lim dim mắt, toàn thân vận hắc bào, nhìn xuống vũ công đang múa dưới đài, bên cạnh còn có mấy nữ tử rót rượu gấp thức ăn, thêm nữa, phải trái đều có hắc y thị vệ canh gác.

Vô luận nữ tử trong điện có đẹp đến đâu, cũng không qua nổi một phần của Lan Khánh. Tướng mạo của hắn thật là không lời nào tả nổi, lay động nhân tâm, lại thêm phần hào khí nam nhi, nhãn mi khê liếc, khoe miệng khê cười, nhìn xem thế gian vạn vật thần tình có mấy ai đủ khả năng chống chọi lại.

“Tĩnh rồi?” Lan Khánh nhìn thấy bát sự đệ của mình, vẫy tay gọi lại.

“Mỹ nhân...” Tiểu Xuân khoái trá nói bừa.

“Hử?” Lan Khánh chớp mắt, đã nghe thấy lời vừa rồi.

Tiểu Xuân phát hiện mình gọi sai, ngay lập tức sửa lại “Hi hi... đại sư huynh...”

Hắn tới trước mặt Lan Khánh, thấy Lan Khánh ra hiệu cho nữ nhân hai bên thối lui nhường chỗ.

Tiểu Xuân vừa cười vừa ngồi xuống.

“Còn dám cười! Người có hiểu được người vừa mới phá hỏng chuyện tốt của đại sư huynh?” Lan Khánh giận dữ trừng mắt nhìn Tiểu Xuân.

“Nếu giết người là chuyện tốt, vậy hủy đi cũng được!”

“Còn nói vậy? Tin hay không ta ngay lúc này giết người?” Tay của Lan Khánh chẳng biết từ lúc nào đặt trên cổ Tiểu Xuân, nhanh đến mức không để cho người khác kịp đề phòng.

“Sư huynh, người đã giết qua rồi!” Tiểu Xuân vừa cười vừa chỉ vào ngực mình “Lần này, tha đi tha đi!”

Lan Khánh hừ một tiếng, chầm chậm dò xét khắp người Tiểu Xuân, dừng lại ở vai, thuận thế kéo hắn nằm xuống, rồi lại nhẹ nhàng bế lên, đặt Tiểu Xuân dựa vào đùi mình.

Hai người nhìn có vẻ thân mật, thế mà sư huynh đối với hắn cực kỳ ôn nhu, lại khiến hắn ớn lạnh rùng mình một cái.

Lúc còn sống trong cốc, hắn đã hiểu được tính tình của sư huynh, đối với hắn càng tốt, hắn sau đó ném khổ càng nhiều. Từ sớm đã rập khuôn như vậy, khắc sâu vào tâm trí Tiểu Xuân không thay đổi được.

“Độc trên người Vân Khuynh có phải do sư huynh hạ thủ không?” Tiểu Xuân tựa mình định ngồi dậy.

“Vân Khuynh? Gọi thân mật như vậy, tên tiểu tử nhà ngươi cùng hắn quan hệ thế nào? Độc của ta có phải do ngươi hóa giải? Bất quá trông bộ dạng hắn còn yếu ớt lắm, thế nào, giải không xong phải không?” Lan Khánh uống rượu, một tay chặn vào miệng vết thương, khiến Tiểu Xuân đau đớn kêu lên một tràng, ngoan ngoãn tựa vào đùi hắn không dám cự quấy nữa.

Tiểu Xuân đem toàn bộ đầu đuôi ngọn ngành kể lại cho đại sư huynh, lại còn để thêm mấy câu tán dương sư huynh sử độc thiên hạ vô song, sư đệ tư chất kém cỏi làm sao giải được, cứ thế mà lải nhải.

Lan Khánh nghe xong từ giận hóa thành bật cười.

“Thanh lâu? Cũng chỉ người mới nghĩ ra, khó trách thuộc hạ của ta tìm không ra hần!” Lan Khánh phất tay, thị vệ đằng sau liền lui ra ngoài.

“Chẳng sao, ta ngủ lâu như vậy, hần làm sao đợi được, chắc cũng sớm bỏ đi rồi!”

“Người... rốt cuộc người có hiểu được Đông Phương Vân Khuynh là ai, có biết hay không ta vì sao phải hạ độc hần?”

“Không biết!” Tiểu Xuân thật thà nói “Ta chỉ biết hần là bằng hữu đầu tiên của ta từ khi xuất cốc, không thể thấy chết mà không cứu. Vậy các người thù hận ra sao, không có cách nào giảng hòa sao?”

Lan Khánh “phụt” một tiếng, rượu từ trong miệng phun ra sạch trơn, đột nhiên bật cười sảng sặc “Chính là vì không thể thấy chết mà không cứu, để cho hai người các người tụ lại bên nhau? Một kẻ là sư đệ ngoan của ta, một kẻ là địch nhân không đội trời chung của ta?”

Tiểu Xuân gật đầu, hồ nghi nhìn đại sư huynh. Có vấn đề, cười đến mức này, nhất định có vấn đề.

“Sư huynh, người còn chưa trả lời ta.”

“Hần a, là kẻ nhất định phải chết!” Lan Khánh sờ qua gương mặt tuấn tú của Tiểu Xuân, cười đến mức run rẩy cả người “Tên gốc nhà người, lại có thể không thèm biết người mình cứu là ai. Sư môn bất hạnh a, sư phụ dạy dỗ người lâu như vậy cũng không thể làm cho cái đầu người sáng ra thêm chút nào, không biết lai lịch cũng ra tay cứu giúp. Ta thấy người tốt nhất cứ lưu lại đây đừng quay về nữa, công phu cũng có chút tiến bộ, có thể giúp sư huynh, cũng là để sư huynh dạy bảo người, không để cho người ngu ngốc thêm nữa!”

“Khỏi đi khỏi đi!” Tiểu Xuân xua xua tay “Sư huynh, hay là người đưa cho ta giải dược của Nguyệt bán loan đi, người còn chưa biết độc của người hại tới mức nào đâu!”

“Tiểu Xuân... có những kẻ, nhất định phải chết...” Lan Khánh lại uống thêm chén rượu.

“Trời còn có đức hiếu sinh!”

“Ta vốn không phải trời, hơn nữa lúc ta phải chịu đựng, làm sao lại không ai cứu ta?” Lan Khánh xoay cái chén, ngắm nhìn hình ảnh lay động bên trong.

“Đương nhiên có, không phải chính sư phụ đã cứu người đó sao?”

“Sư phụ tới quá trễ rồi!” “Nhưng người vẫn còn sống mà!”

“Triệu Tiểu Xuân!” Bị Tiểu Xuân quấy rầy, Lan Khánh một chưởng đánh vào miệng vết thương, đau đến mức hần phát khóc, máu chảy ra thấm ướt ngực.

Người còn sống, nhưng tâm đã chết rồi. Chuyện này Tiểu Xuân không phải là chưa từng biết qua.

Chỉ không biết là, phải làm thế nào mới có thể cứu được “tâm” của đại sư huynh, cũng như không biết phải thế nào mới đưa được mẹ từ cõi chết trở về.

Hần nhớ tới Vân Khuynh, lại nhớ tới những người ở Lục Liễu sơn trang.

Sát lục vô tận...

Giang hồ là vậy sao...

Nếu như đại sư huynh không chịu giao giải dược, vậy thì hần tự nghiên cứu lấy thôi!

...

Nghỉ ngơi vài ngày, vết thương cũng đã khỏe lại ba bốn phần, Tiểu Xuân lén lút chui vào được phòng không người gác, lục tung đồng thảo dược quý giá lên.

Nguyệt bán loan là từ Ô y giáo làm ra, vậy thì trong dược phòng của Ô y giáo chắc chắn có nguyên liệu để chế thuốc giải.

Thố một viên dạ minh châu làm đèn soi, Tiểu Xuân cứ thế mở hết hũ vại với rương hòm ra xem.

“Mật khổng tước, mạn đàm la hoa, đoạn trường thảo, kiến huyết phong hầu hạt đinh hồng... cũng biết trước là thể này mà...”

“Liều đào... cái này độc... khốc thạch... cái này lại càng độc hơn...” Tiểu Xuân lẩm nhẩm tên thuốc.

Lật qua lật lại, Tiểu Xuân giật mình hoảng sợ.

“Oa, con rết ngũ sắc bựa quá cha!”

Lại tiếp tục rùng mình.

“Con bà nó, sư huynh tìm đâu ra con nhện tuyết to thể này hả?”

Cái được phòng này thật là khủng khiếp mà, nếu không phải sư phụ từ lâu đã đem hần luyện thành được nhân bách độc bất xâm, thì bước vào được phòng thôi cũng không hên trở ra mất, riêng sờ mó qua lại cũng đủ dính độc lẫn ra chết rồi.

Rùng mình mãi không thôi.

“Dâm dương hoắc, vắn ty tử, xạ hương, ngũ vị tử... xuân được tráng dương...”

Giờ mới thấy khác “Hà thủ ô, mai rùa, nhân sâm, tuyết liên hoa... thể này mới đúng chứ!” Tiện tay cầm một đoá tuyết liên hoa nhai nhai, hương thơm bay vào mũi, hành khí bổ huyết, cũng tốt cho vết thương của hần.

Đêm đó hần từ được phòng, đại khái đã biết được những loại độc nào được sư huynh ưa dùng nhưng nếu thật sự muốn làm ra giải được, dám phải mất đến hai ba tháng là ít. Sư huynh sau khi xuất khốc rồi thì khả năng dụng độc cũng tăng tiến vượt bậc, mặc dù y thuật là đệ tử chân truyền của sư phụ, nhưng mà hần chỉ chuyên về chữa bệnh, khả năng giải độc còn non kém hơn chút đỉnh.

Vài ngày sau đó, đi đâu cũng chẳng thấy ai quản, Tiểu Xuân quyết định ôm chăn gối sang định cư dưới nền đất trong được phòng luôn.

Hỏa lò cháy suốt một ngày một đêm, nhiệt năng tỏa ra khiến cho mặt hần cũng đỏ bừng. Làm như sư huynh đang bận dữ lắm vậy, vụ việc hồi hôm anh hùng đại hội cũng khá ầm ĩ, chính phái nhân sĩ đều hướng đại sư huynh mà khắc cốt ghi xương để báo đáp, không chừng cho tới giờ đã bắt đầu phản kích Ô y giáo chẳng?

Tiểu Xuân cầm quạt phe phẩy, trầm tư suy nghĩ, có khi nào nên gọi thêm cả nhị sư huynh cùng với ngũ sư huynh lục sư huynh xông vào trối gô thẳng cha này lại xách về cốc, cách ly hần với giang hồ, sóng gió mới bình lặng được?

Chỉ là... muốn trối đại sư huynh lại cũng đâu có dễ dàng gì.

Cho dù có thêm cả sư phụ cùng hội đồng, thì khả năng liệu tăng thêm được bao nhiêu đây?

Thả hồn theo gió một chút, được trong lò cũng nhanh chóng luyện xong, Tiểu Xuân quạt mạnh tay hơn, tâm tình cũng từ từ khởi sắc. Được rồi, bây giờ chuẩn đi kiếm Vân Khuynh, cho hần ăn thử cái này đã. Nguyệt bán loan độc tính cường liệt như vậy, e rằng Vân Khuynh cũng ném đủ rồi!

Miệng khẽ ngân nga một điệu hát dân gian, chẳng có cô nương uyển chuyển đa tình, chỉ có phận nam tử hào tình, Tiểu Xuân vừa hát, vừa vung quạt.

“Khẩn đả cổ lai yếu la, đình la trụ cổ thính xương ca, chư bàn nhàn ngôn dã xương ca, thính ngã xương quá thập bát mạc. Thân thủ mạc tỷ diện biên ti, ô vân phi liễu bán thiên biên, thân thủ mạc tỷ nào tiền biên.....”

“Ta còn không biết tại sao mấy ngày nay không thấy ngươi, hóa ra là chạy tới chỗ này!” đột nhiên một giọng nam trầm cất lên, cắt ngang điệu hát của Tiểu Xuân.

Quay đầu lại, chỉ thấy Lan Khánh đơn giản khoác ngoại bào quần hắc khố, chất sợi tơ tằm mờ mờ nhìn thấu bên trong, hai cánh tay như bạch ngọc không tỳ vết, cơ bắp rắn chắc thoáng ẩn hiện, còn có ánh mắt nét mi mang tiêu ý, bờ ngực lồ lộ ra ngoài, vòng eo thon thả. Tiểu Xuân vừa nhìn thấy huyết khí xông lên hừng hực, thiếu chút nữa xị máu mũi.

“Sư huynh muộn thế này còn chưa ngủ sao?” Tiểu Xuân vội vàng cười lấp. Xấu hổ! Thật sự là xấu hổ mà! Tuy nói là từ nhỏ đã biết đại sư huynh đẹp, nhưng sư huynh hồi đó cũng không đối với hắn mà có cái vẻ khêu gợi đến mức này.

“Dám ở đây mà hát Thập bát mô, người xem chỗ này là kỹ viện sao?” Lan Khánh hỏi.

“Sư đệ ta trong lúc chờ thuốc nhàn rồi quá nên hát lung tung mà!”

“Thuốc của người vĩnh viễn không xong được!” Lan Khánh đột nhiên cười tươi.

Tiểu Xuân ngay lập tức có linh tính không hay.

Chỉ thấy Lan Khánh bước tới cạnh hỏa lò chường một kích, “ầm” một tiếng, hỏa lò nứt đôi, sụp xuống, nồi được phía trên cũng đổ vào than hồng, toàn bộ được bên trong bị lửa thiêu cháy.

Tiểu Xuân há hốc miệng.

“Nếu còn dám trước mặt ta chế thuốc giải cho Đông Phương Vân Khuynh lần nữa, thì chường sau, ta đánh vào cái đầu quả dưa của người!” Lan Khánh đi tới, vỗ vỗ vào cái mặt đỏ rục của Tiểu Xuân.

“Ta rõ ràng đâu có ở trước mặt người, là người tự tìm đến mà!” Tiểu Xuân ấp úng cãi lại.

“Như nhau cả!”

“Ta thật ra cũng chỉ thử xem!” Tiểu Xuân thấp giọng nói “Sư đệ của người căn bản cũng đâu thể nào giải được Nguyệt bán loan, sư huynh người đã đánh giá ta cao quá rồi... độc này... khó lắm a...”

“Khó mà còn thử? Phí công, người còn vì một kẻ mới quen có mấy ngày mà qua mặt sư huynh, là người ngoài hay bản thân quan trọng hơn?”

“Ta chỉ không muốn thấy có người chết ngay trước mặt mình!”

“Vậy thì nhắm mắt lại!” Lan Khánh thu tay áo lại rời đi.

Nhưng mà ngoại trừ những chuyện đó ra, Tiểu Xuân vẫn còn muốn, giúp cho Vân Khuynh đỡ đau một chút, giúp Vân Khuynh kéo dài mạng sống thêm mấy ngày.

Cái gì mà ân ân oán oán thù hận chém giết, hắn nghĩ cũng không muốn nghĩ đến...

Chỉ muốn vì Vân Khuynh... Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Buồn bực mất mấy ngày, vết thương lên sẹo cũng không thấy đau nữa, Tiểu Xuân miệng nhai miếng cam thảo thoát ần thoát hiện trong Ô y giáo.

Khắp nơi đều có hắc y nhân, nhưng không có chỗ nào mà hắn không lê la, thư phòng, nghị sự phòng, dược phòng, thậm chí cả “khuê phòng” của đại sư huynh hắn cũng không chừa. Có điều, nếu muốn đến gần đại môn, ngay lập tức có người cầm đao xông đến trước mặt, bức hắn phải lui về.

Đại sư huynh cũng không biết là đi đâu rồi, lại không gặp mặt. Hắn bây giờ thấy vô cùng ngứa ngáy, muốn ra ngoài một chút.

Phía trước một thân ảnh từ từ đi tới, hắn định thần nhìn kỹ, ai, còn không phải đại sư huynh Lan Khánh của hắn sao?

“Sư huynh!” Tiểu Xuân gọi.

Lan Khánh vốn đang cúi đầu trầm tư suy nghĩ, nhìn thấy hắn thì gương mặt lại tựa như cười mà không phải cười, quả có mấy phân quỷ dị.

“Làm sao hả?” Lan Khánh hỏi.

“Ta biết sư huynh rất bận, cho nên không dám làm phiền, nhưng mà ngày này qua ngày khác cứ ở lì trong này không thể ra ngoài, thật sự là buồn bực chịu không nổi mà!” Tiểu Xuân cười toe toét “Không biết liệu sư huynh có thể châm chước một chút, cho phép ta ra ngoài đi loanh quanh vài vòng, bằng không nếu không vì nhất tiễn xuyên tâm mà chết, sợ là ta sẽ chết vì tâm bệnh mất!”

Lan Khánh nhếch miệng, lấy trong ngực ra bộ nhân bì diện cụ ném lên người Tiểu Xuân “Muốn ra ngoài cũng được thôi, mang cái đó lên!”

“Y da, phải mang cái này sao?” hắn cầm mặt nạ trên tay, hiếu kỳ nắm nắm kéo kéo, nhân bì diện cụ là cái gì, trước giờ hắn chỉ mới nghe qua, chưa từng thấy qua. Lần trước sư huynh cũng dùng cái này biến thành một kẻ xa lạ, làm hắn nhất thời không thể nhận ra, thực khó tin nổi.

“Thế nào, không thích mang?” Lan Khánh nhú mày.

“Không phải, là ta đang nghĩ...” Tiểu Xuân đột nhiên nhếch mép cười “Sư huynh người có nhiều nhân bì diện cụ lắm phải không? Có thể cho ta vài cái được không?”

Lan Khánh cười một cái, nói “Đi theo ta!”

Tiểu Xuân đi theo đến phòng của Lan Khánh, hắn từ trong tủ quần áo lấy ra mấy tấm mặt nạ ném cho Tiểu Xuân, lại hất đầu ra sau nói “Cận Tân, lúc ta không có ở đây, người đi theo bát gia, nhớ trông chừng cho kỹ, nghìn vạn đừng để bát gia vô ý “chạy mất”.”

“Vâng, giáo chủ.” Từ phía ngoài một bóng đen xuất hiện, cung kính hồi đáp.

Lan Khánh rời đi, Tiểu Xuân mới nhìn sang hắc y nhân kia, mũi ưng, mặt chữ điền, miệng rộng, đen như cột nhà cháy, thoạt nhìn thấy quen quen, sau khi suy nghĩ một chút, bất chợt nhớ ra, vội kêu lên:

“Là hắc y lão huynh ngày hôm đó!”

Thủ lĩnh hắc y nhân lần trước vây bắt Vân Khuynh, cũng là người sau đó hắn đụng độ ở trước được ***, khiến hắn phải chạy quanh Hàm Dương bảy tám vòng chút nữa thì chết yếu.

“Bát gia.” Cận Tân cúi đầu.

“Thật ngại ghê, làm phiền người rồi!” Tiểu Xuân xấu hổ cười khan, mới hướng Cận Tân đáp lễ.

Phái ai không phái, cứ nhiên phái cái kẻ cùng hắn có chút máu lửa, sư huynh đối với sư đệ hắn thật là tốt quá đi.

Sau khi mang nhân bì diện cụ lên mặt, Tiểu Xuân vội vàng chạy đi soi gương, chứng kiến chính mình mang một gương mặt có cái mũi cái miệng hoàn toàn khác hẳn, bình thường đến mức nhìn bao nhiêu lần cũng chỉ thấy đây là một tên phàm phu tiểu tử.

Nhìn qua nhìn lại một hồi, Tiểu Xuân vẫn không ngừng tấm tắc thán phục.

Xem chán chê, mới nhớ ra mục đích ban đầu là ra ngoài chơi, Tiểu Xuân mới nhanh nhẩu buộc tóc lên, chạy ngay ra cổng chính.

Tháng mười một, trời trở lạnh, thu phong thổi tới khiến Tiểu Xuân rụt cổ lại, nhìn qua hai bên đường, háo hức chạy tới những chỗ náo nhiệt trên đường phố.

Cận Tân chỉ im lặng theo sau.

Ô y giáo ẩn tại chính giữa đại thị, trên cổng lại không treo biển bài gì cả, nhìn qua chỉ thấy giống một gia trang bình thường, ra khỏi mới biết hai bên đường phố từng bừng đến mức này, đông tây đều có chợ phiên, náo nhiệt phi phàm.

Xem ra chỉ có sư huynh mới ngang nhiên đem ma giáo tọa lạc nơi thôn hoa đô thị này, cái gì là ẩn ẩn vu thị, hôm nay đã được trải nghiệm qua rồi.

Dưới mấy gốc cây bên đường, có mấy lão nhân gia ngồi bán than, tiếp đó là hàng đậu hũ, còn có mấy lão già xem quẻ đang sờ soạng...

Tiểu Xuân hiểu kỳ chỗ nào cũng ghé vào xem, đương lúc nàng Tây Thi đậu hũ kéo tay áo để mức bán, bao tử hần kêu lên một tràng tha thiết, thế mà đưa tay lần khắp người cũng không ra một cắc bạc nào.

“Hắc y lão huynh, người nói các người ngày hôm đó lúc trở lại lục soát Tô tuyết lâu, có tìm thấy cái gì không, như là túi nang quần áo, nguyên bảo ngân phiếu gì đó á?” Toàn bộ tài sản của Tiểu Xuân mang theo lúc rời cốc đều để ở Tô tuyết lâu, đều là tại Vân Khuynh bữa đó kéo đi gấp quá, hại hần cả hành lý cũng không kịp cầm đến Lục liễu sơn trang.

“Thưa bát gia, không có!” Cận Tân nói, thanh âm nhạt nhẽo còn lạnh buốt thấu xương hơn cả hàn phong.

“Không có? Chẳng lẽ là Vân Khuynh cầm đi mất rồi?” Trong bao ít nhất cũng phải trên vạn lượng, Vân Khuynh lấy cái đó đi là có ý đồ gì? (ăn cướp ở đâu mà lắm thế?)

“Không sợ.” Tiểu Xuân cười, cúi người xuống móc từ trong giày ra một ít bạc vụn, năm tờ ngân phiếu mệnh giá cả trăm lượng “May là còn giấu một phần trên người, nếu không đừng nói là đậu hũ, bã đậu chưa chắc đã có mà ăn!”

Tiểu Xuân ngồi xuống hàng đậu hũ ở đầu đường, tức khắc nàng Tây Thi đậu hũ cười tươi như hoa bưng hai chén chạy tới.

“Hắc y lão huynh, cùng ăn luôn đi!” Tiểu Xuân quay ra sau nói với Cận Tân, này giờ vẫn đứng im bất động.

“Thuộc hạ không dám mạo phạm.”

“Ai, mạo phạm cái gì, bắt quá chỉ là ăn một chén đậu hũ thôi mà!” nhưng mà Cận Tân không muốn thì hần cũng không ép. Tự mình thưởng thức đồ ăn nóng hổi giữa trời lạnh thế này thì còn gì bằng nữa, toàn thân cũng thấy ấm áp.

Trong lúc Tiểu Xuân còn đang hoan hỉ ngồi ăn, nghe thấy có âm thanh xe ngựa dừng lại, kéo theo một hồi huyền não, lại có tiếng con gái khóc lóc truyền tới.

Hần vội vàng ăn cho hết, rót nước trà uống, hít hơi, rửa răng, rồi đặt bạc vụn xuống, sau đó chạy tới hóng chuyện.

“Đại thẩm à, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì?” Tiểu Xuân nhẹ nhàng hỏi thăm một người phụ nữ xách cái giỏ giống như mới đi buôn (đưa lê) về.

Vị đại thẩm đó che miệng, như để tránh chuyện thị phi, cũng không dám lớn tiếng “Còn không phải chính là Vương gia bắt công tử đó sao, thấy Mục gia nữ nhi xinh đẹp, thừa dịp cha nàng lâm trọng bệnh, nói cái gì đó khiến nàng ta phải bán thân chữa bệnh cho cha, trả có mười lượng bạc mà đòi đem con người ta đi, thật là tạo nghiệt mà!” (trả bao nhiêu mới không là tạo nghiệt?)

“Tạo nghiệt, tạo nghiệt, chính xác là tạo nghiệt!” Tiểu Xuân thở dài, cũng không nén nổi bi ai.

“Tránh đường, tránh đường, xem cái gì mà xem, mau tránh đường!” Gia đình của Vương phủ hống hách ngạo ngược, gạt bàn dân sang hai bên lấy đường cho gia chủ xông xộc lối nhi nữ nhà người ta từ khuê phòng ra.

Thế nhưng vừa đi đến trước xe ngựa, lại phát hiện có người đứng chắn.

“Người là đứa nào, dám cản đường đại gia?” Vương gia công tử nổi giận trừng mắt nhìn cái mặt đeo nhân bì diện cụ của Tiểu Xuân.

“Ta nói vị này... khục... Vương bát công tử ()...” Tiểu Xuân nín cười “Cường đoạt dân nữ như vậy là không đúng rồi, cô nương ta một chút cũng không muốn cùng người, người làm như vậy không sợ tiếng thị phi sao?”

() Sở thích khi chửi của các bác Tàu là con rùa và những thứ liên quan đến rùa =))

“Trả tiền rồi, thì người là của ta!” Vương gia công tử nói.

Tiểu Xuân nhìn ra sau lưng Vương bát công tử, thấy một thiếu nữ khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi, sau này lớn lên tuy có thể chưa được tính là quốc sắc thiên hương, nhưng xinh đẹp mỹ miều thì hẳn là có thừa.

Chỉ thấy trên gương mặt tròn trịa ngấn lệ, cả người rúm lại sợ hãi, khiến Tiểu Xuân thầm kêu lên không ngớt “Tạo nghiệt!”, cô nương ta còn non nớt như vậy, chẳng dễ cụt Vương bát này sao lại sống gấp đến thế.

“Công tử cứu mạng!” Cô nương đó thoát cái quỳ xuống, lệ tuôn như châu vương đầy hai má “Ta còn phải ở lại chăm sóc cha, xin người đừng để Vương công tử mang ta đi, nếu không cho dù có cầm bạc trong tay rồi, cha ta cũng sẽ lãnh ít dữ nhiều!”

Tiểu Xuân nhìn cô nương ta, hỏi “Dám hỏi cô nương, lệnh tôn lâm bệnh gì?”

“Cha ta nhiễm phong hàn, nhưng sau đó vì không có tiền mời đại phu, bệnh tình càng ngày càng nặng, tới nay cả người sốt cao, lại không ngừng ho khan, hơi thở yếu ớt, xem đã nguy kịch lắm rồi!” Tiểu cô nương khóc lóc thảm thiết.

“Tiểu cô nương cứ an tâm, ta chính là đại phu, hơn nữa y thuật lại vô cùng cao siêu, cô cho ta khám bệnh, cha cô sau ba thang thuốc chắc chắn sẽ khỏe lại, không phải lo lắng nữa!” Tiểu Xuân tí mắt cười.

Vương gia công tử nổi khùng “Hỗn trước, nha đầu này bị ta mua rồi, người tốt nhất đừng có đa sự, bằng không đừng trách ta không khách khí!”

Vương công tử vừa nói xong liền rút đao, nhằm Tiểu Xuân bổ xuống. Tiểu Xuân còn đang trọng thương, tuy tình hình đã khá hơn, nhưng thân thể không tránh khỏi có phần chậm chạp, nhắm chừng không tránh khỏi, thì từ phía sau Cận Tân đột ngột xuất kiếm.

Đao quang lóe lên, Tiểu Xuân vội bắn một mẩu bạc làm chệch kiếm của Cận Tân, vì thế đường kiếm không nhắm xuống thủ cấp mà chỉ chém vào tay, máu chảy phun xối xả.

Vương bát công tử rống lên như bị chọc tiết, quần quai lăn ra đất. Đám người rồi hơi xung quanh vỗ tay tán thưởng, còn nói ác nhân cuối cùng cũng gặp quả báo, bị giáo huấn như vậy, thật làm người ta hả dạ.

Tiểu Xuân thì lại cau mày, hẳn không thích nhìn thấy máu. Thêm nữa lúc này cử động mạnh đã động đến vết thương, thành ra bây giờ còn đang thở dốc. Má ơi, đau a!

“Không được giết người trước mặt ta!” Tiểu Xuân nói “Chặt tay cũng không được!”

“Chức trách của thuộc hạ là bảo vệ bát gia, còn lại đều không cần biết tới!” (ai nô ke!)

“Ai...” Đã biết người này với hẳn vốn cũng chẳng có quan hệ gì, chắc chắn sẽ không nghe lời mình, bèn cùng tiểu cô nương vào nhà khám bệnh cho cha nàng.

Lão nhân khoảng chừng cũng qua năm mươi tuổi nằm bẹp trên giường, gọi lão nhân là vì mặt mày và búi tóc trên đầu đều bạc trắng cả, nhân gia hẳn cũng qua nên lao tâm khổ trí đây mà! Bằng không cứ xem tuổi của tiểu cô nương kia thì ông ta cũng lắm cũng chỉ bốn mươi là hết cỡ.

Xem mạch, thấy mạch phù mà yếu, huyết khí không thông, là phong tà nhập thể.

“Cũng đơn giản!” Tiểu Xuân trong bụng đã liệu trước chuyện này “Ta kê toa, tiểu cô nương nàng cứ theo toa mà tìm thuốc, cha nàng sẽ không phải chết, có ta Triệu Tiểu Xuân ở đây, Diêm Vương muốn bắt ông ta cũng phải nể ta ba phần ấy chứ!”

Tiểu Xuân vừa nói lớn, vừa soạn ra hai toa thuốc hoàn toàn khác biệt, lại lấy thêm một trăm lượng đưa cho cô nương đó, sau đó nhỏ giọng “Cha cô uống xong toa thứ nhất, không quá một khắc thì tỉnh lại, lúc đó cô đưa cha mình rời khỏi đây ngay lập tức. Ta thấy tên dê cụt kia sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các người đâu. Tìm một nơi khác mà trụ lại, dùng tiếp toa thứ hai và chuyên tâm điều dưỡng, chút tiền này dùng làm sinh ý, nếu tìm được mối tốt thì cứ mau mau lo chuyện cưới hỏi cho tử tế, sau này không sợ người khác ức hiếp nữa!”

“Ân công!” Tiểu cô nương quỳ xuống.

“Ai, đừng có quỳ chớ!” Tiểu Xuân bối rối đỡ nàng dậy.

Thành ra ngày hôm đó, Tiểu Xuân dặn dò xong thì bỏ đi, nhưng đến cuối đường nhận không được lại quay lại Mục gia, thấy cô nương ta đầu tắt mặt tối vừa lo sắc thuốc vừa phải chuẩn bị hành trang, liền vào bếp giúp nấu thuốc.

Hành động đó khiến nàng ta cảm động đầm đìa nước mắt, trước nay cũng không ai đối với nữ nhân lại tốt bụng đến vậy.

Tiểu cô nương lau nước mắt hỏi “Dám hỏi ân công quý tính đại danh?”

“Ta họ Triệu, tiểu muội cứ gọi ta là Tiểu Xuân!” Hắn lại gượng cười, gượng đến sái cả miệng.

“Tiểu Xuân ân công!” Nước mắt vẫn tuôn không ngớt.

Đêm đó, Tiểu Xuân không hề biết cái danh hào anh hùng cứu mỹ nhân của hắn đã truyền khắp đầu hẻm cuối ngõ, vốn chỉ định làm thuốc xong thì đi, vậy mà sau đó lại có mấy thằng giời ơi từ cái xó nào đấy đánh gãy chân một ông lão, qua một chén trà, một tiểu hài tử được mang tới – ngộ độc thực phẩm nên không ngừng đi tiêu, tiếp sau là thím tư mợ năm nhà ai cứ liên tục chạy tới hỏi thăm...

...không biết liệu đại phu có trị được hay không chuyện này?

Chuyện này...?

Ặc, Tiểu Xuân hiểu ý, trị được trị được!

Hai ngày trời vì Vân Khuynh mà đã kinh qua không biết bao nhiêu phương thuốc xuân dược trắng dương, không được cũng phải thành được, chuyện nhỏ như con thỏ. (Hết ý kiến =))

Thế nhưng mà cái đêm đó...

Con bà nó!

Cả chỗ ngủ cũng không có nữa!

Mục gia đã chật hẹp nay lại đầy người, ai bảo đại phu chẩn bệnh miễn phí lại còn tặng thuốc, hầu như toàn bộ bệnh nhân ở thành đông đều kéo đến, xếp thành hàng dài từ đông sang tây.

Cày cục khám cho hết, tới khi Tiểu Xuân quay về Ô y giáo cũng qua một ngày đêm.

Hắn lê cái thân rũ rượi của mình, mắt lơ đãng, từ bên ngoài bước vào trong đại diện, Cận Tân từ lúc hắn trở về cũng biến mất tăm, để lại Tiểu Xuân một mình lê lét.

“Tiểu Xuân, qua đây cùng ta uống!” Phía trên đài cao của đại diện, Lan Khánh ngồi trên trường tháp, một mình độc ẩm.

“Sư huynh, ta hiện giờ mệt chết rồi, chờ ta ngủ dậy sẽ tiếp ngươi!” Tiểu Xuân hí mắt hướng về cánh cửa nhỏ bên hông điện, hắn chỉ muốn nằm ngủ một giấc, chuyện khác tính sau.

Lan Khánh giắt sợi dây buộc rèm bên cạnh, quăng về hướng Tiểu Xuân, Tiểu Xuân bị quán về bên cạnh Lan Khánh, đẩy ngồi xuống.

Lan Khánh dường như tâm tình không tốt, cười cũng không thèm cười, khiến hắn thấy da đầu ngứa ran.

Miễn cưỡng nhận một chén, Tiểu Xuân cùng Lan Khánh cạn ly, rồi giữ trong tay.

“Đi đâu vậy?” Lan Khánh hỏi.

“Ra ngoài khám bệnh cho mọi người xung quanh.”

“Đại tài tiểu dụng.” Lan Khánh nói, giọng đều đều “Được rồi, ngươi nói muốn có giải dược của Nguyệt bán loan phải không?”

“Sư huynh, ngươi chịu cho ta sao?” Tiểu Xuân tròn mắt, cố gắng lấy lại sự tỉnh táo, nhìn thẳng đại sư huynh của hắn.

“Nguyệt bán loan vì hắn mà làm nên, sau khi luyện thành thì công thức cũng đem thiêu rụi, không lưu lại cái gì hết, cho nên giải dược càng không thể có. Nhưng mà ngươi thì thông minh như vậy, cả sư phụ cũng khen không hết lời, tin là cho dù không có cách nào, cuối cùng rồi ngươi cũng vẫn giải quyết được thôi!”

“Sư huynh quá khen.” Tiểu Xuân nở nụ cười bất an, Lan Khánh mà biết khen người khác, thì cái người được khen chỉ biết giật thon thót. Mà hắn cũng đang chột dạ đây “Nếu như không còn chuyện gì khác, thì để ta về phòng nghỉ, ngày hôm nay đã mệt lắm rồi...”

“Giải được thì không có, nhưng độc được vẫn còn một viên, đừng nói sư huynh không thương người, được này ta cho người thử!” Lan Khánh từ trong ngực lấy ra một viên thuốc màu nâu, bắt lấy hàm dưới của Tiểu Xuân định nhét thuốc vào.

Tiểu Xuân vừa nhìn thấy, nhất thời thất kinh, mặt mày biến sắc liền chết giãy giụa.

Độc được hắn không sợ, nhưng mà cái này còn có xuân dược cực mạnh a! Cái loại thuốc trợ hưng điều tình này vốn không phải độc được, mà được nhân tuy là bách độc bất xâm, cũng khó kháng lại thứ được này. Thấy qua thăm trạng lúc được phát tác của Vân Khuynh, gan thận đồng nguyên, Tiểu Xuân tuyệt đối không muốn giống như vậy, không muốn dẫn đến kết quả thương gan hại thận.

“Sư huynh đừng a...” Tiểu Xuân kêu gào to đến mức âm thanh vang khắp đại điện.

“Tiểu Xuân ngoan, sư huynh thương người!” Lan Khánh tựa như muốn bóp nát hàm dưới để ép hắn phải mở miệng, viên thuốc được bắn vào trong, lại thêm rượu cường bức xuống, cuối cùng mới thỏa mãn mà buông hắn ra.

Tiểu Xuân vừa được ma đầu đó thả ra, lập tức ba chân bốn cẳng chạy vào một góc, cố sức dùng ngón tay luồn vào cổ họng, liều mạng móc ra.

“Ừa...” Không nôn ra được, lại chọc ngón tay vào sâu hơn.

Lan Khánh ngồi lại trên giường, lắc lắc bình rượu, đổ thẳng vào miệng, thanh âm đầy u ám “Người hiểu được sao? Ta biết hắn lâu như vậy, cũng chưa bao giờ thấy hắn phản ứng lạ lùng như vậy...”

“Ừa...” Tiểu Xuân tại bên góc tường vẫn cố sống cố chết mà nôn, vật vã một hồi mới phun được viên thuốc màu nâu kia ra.

“Người xem, hắn là loại người bất kỳ ai cũng không lưu vào tầm mắt, ta bắt quá chỉ là cho người đến nói với hắn ta đã giết một người, hắn tại sao... tại sao lại nói từ đây nhất quyết cùng ta không đội trời chung... cho dù chúng ta từ trước đây đã như lửa với nước... thế nhưng mà... chưa từng có phản ứng giống thế này...”

“Ừa...” Nôn xong, hắn lại bò tới uống một ngụm rượu, muốn rửa trôi mùi vị kỳ quái trong miệng.

“Người nói đi!” Lan Khánh túm cổ áo Tiểu Xuân, kéo theo cả thân thể mềm rũ tới bên cạnh, nhìn Tiểu Xuân mà nói “Ta đã nói với hắn ta giết ai, người muốn biết không?”

“Ta cái gì cũng không muốn biết...” Tiểu Xuân rên rỉ thống khổ “Sư huynh tha mạng... tha mạng cho sư đệ đi...” một chết được, khổ chết được, còn bị sư huynh dày vò thế này, còn muốn chết không?

“Ta nói với hắn, ta giết ân nhân cứu mạng của hắn, còn vứt xác ra chốn đồng không mông quạnh, để thi thể đó cho sói ăn thật!”

“Ồ... được...” Tiểu Xuân gật đầu, coi như đã nghe rõ.

Nói xong, Lan Khánh buông tay, Tiểu Xuân thả người xuống đập đầu vào bàn, nghe thấy “cốp” một tiếng.

Tiểu Xuân không động dậy, chỉ ngửa đầu lên ho hai tiếng, sư huynh điên cũng qua cơn rồi, trong chốc lát cổ lẽ không thể chạm mạch tới hai lần, hắn nghĩ vậy liền nhắm mắt lại, muốn nghỉ ngơi một chút.

Lan Khánh lại uống rượu, ngẩng đầu nhìn trăng soi ngoài điện, nghĩ đến người lẽ ra không được nghỉ đến.

“Người có biết ta lần đầu tiên nhìn thấy hắn, là lúc như thế nào không?” Lan Khánh chậm rãi nói, giữ chén bên môi, hồi tưởng lại.

“Đó là một đêm nguyệt yển, cũng là ta sau một thời gian bị bắt giam, lần đầu tiên thoát ra ngoài. Ta gặp hắn, là lúc hoa sơn trà nở rộ, chỉ thấy kiền tịnh đến mức như thoát tục, cả người một màu trắng, so với hoa sơn trà và ánh trăng còn thanh khiết hơn, ta còn ngây dại, còn không tin thế gian này lại có gương mặt đẹp như vậy.

Lúc đầu ta cũng cho rằng, hắc cũng giống ta, bị bắt vào trong, cho rằng có thể tin tưởng hắc, cho rằng chỉ cần thấy hắc, chính mình còn có thể tiếp tục vững vàng đi.

Thế mà chính hắc lại quay lưng với ta... chính lúc ta muốn mang hắc cùng bỏ chạy ... hắc lại vùng ra khỏi tay ta... ta còn nhớ đêm đó trăng khuyết... nguyệt sắc trong sáng, cũng không bằng màu trắng từ hắc. Hắc từ trong khóm hoa đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt ta, tựa như nhìn thấy một thứ đồ dơ bẩn đến mức không chịu nổi, ta bị thị vệ bao vây, còn hắc chạy về với phụ thân hắc, giao ta cho lão...

Tiểu Xuân người nói xem, hắc làm sao có thể sạch sẽ đến mức ấy hả? Vô luận làm bất cứ cái gì, giết đi bao nhiêu người, vẫn cứ như một tờ giấy trắng, không ai có thể vấy bẩn.” Lan Khánh trong vô thức bóp nát chén rượu.

“Ai...” Tiểu Xuân thở dài, mắt vẫn nhắm nghiền.

“Người nói, không phải hắc không bao giờ cho phép có người kề cận mình sao? Người rõ ràng lúc ngủ thì chảy nước miếng lại nghiêng răng, hắc làm sao có thể dễ dàng chịu đựng người, chấp nhận cùng người ngủ chung giường? Hắc không phải cái gì cũng không lưu tâm sao? Tại sao khi ta nói đem xác người vứt ra ngoài, hắc lại có vẻ mặt buồn bã như vậy?” Lan Khánh lại ngân nga nói “Tiểu Xuân... có biết hay không...từ trước ta đã tự nói với mình... lần này nếu giết hắc rồi, thì sẽ đối với hắc đoạn tình đoạn suy... nhưng mà người... nhưng mà người...”

“Ai...” Tiểu Xuân chỉ biết thở dài, xem ra, mọi chuyện bị hắc làm hỏng thật rồi!

Triệu Tiểu Xuân ơi Triệu Tiểu Xuân, người vô duyên vô cớ sao lại xuất cốc làm chi, xen vào nhân gian thế sự, rồi làm thế nào thoát thân đây?

Còn nữa...

Sư huynh tại sao lại biết ta đây lúc ngủ chảy nước miếng, còn hay nghiêng răng?

Người từ lúc nào nhìn bộ dạng của ta khi ngủ... ta sao lại không hề biết?

Tiểu Xuân tại Thần tiên cốc đã có biệt danh “chết không được”.

Nhớ năm đó hắc mười tuổi đã chịu trọng ách, bị chém đứt làm hai nửa ở lưng, sống dở chết dở lay lắt qua hai ngày, còn may phước cho hắc là tuyết rơi, khí lạnh khiến máu hắc chậm lưu thông, cầm cự được đến lúc thần tiên hạ phàm cứu mạng hắc.

Về sau vị thần tiên đó mang hắc về thần tiên cốc thụ nhận làm đồ đệ, hắc mới biết thần tiên thì ra cũng là người, mà cùng trở về thần tiên cốc còn có đại sư huynh – sư phụ nguyên lai là đi tìm đại sư huynh, tình cờ lại cứu hắc, sư phụ còn nói đây chính là vận khí của hắc.

Nghe nói chưa từng có ai bị chặt thành hai đoạn mà vẫn còn sống, thế nhưng hắc vẫn sống.

Sư phụ nói trước tiên cứu lấy huyết mạch ở nửa thân trên của hắc, nhất thời cứu lấy cái mạng của hắc, sau đó chính hắc tự mình chống cự, như thế không ai có khả năng mang hắc qua quỷ môn quan.

Sau này trong thần tiên cốc, sư phụ dùng kỳ dược hiếm thấy trong trời đất kết hợp trong thùng gỗ mỗi ngày cho hắc ngâm mình, đến năm thứ tư, gân cốt của hắc mới kết hợp trở lại, chạy được nhảy được, cũng bởi vì vậy, trở thành được nhân thứ hai kế tục sư phụ.

Dược nhân, chính là do một vị hoàng đế trăm năm trước muốn thành tiên đến mức phát rồ, chế ra một phương thuốc kỳ quái, đem người đang sống luyện thành thuốc. Dược nhân nếu ăn vào có thể trị bách bệnh, giải bách độc, kéo dài tuổi thọ, thậm chí nếu dùng trực tiếp máu tươi từ trong lỗ tim, còn có thể cứu sống người chết, nhục bạch cốt (), trong thiên hạ không có thần dược nào có thể so sánh.

() sinh thịt từ xương trắng.

May mắn là sau đó có một vị đại thần liêu chết can gián, mới khiến hoàng gia bỏ đi cái trò ăn dược nhân tẩm bổ, mà dược nhân sống sót đó cũng được vị đại thần nọ đưa đến phương nam xa xôi ẩn cư, cũng chính là thần tiên cốc ngày hôm nay.

Hai năm đầu khi hấn mới đến, đại sư huynh đối với hấn đặc biệt thấy chướng mắt, đại sư huynh bản thân cũng muốn trở thành được nhân, bởi vì làm được nhân có được thân thể bách độc bất xâm, cơ thể lại nhờ đó mà tăng thêm một giáp công lực, ai chả muốn làm.

Thế nhưng sư phụ lại không đáp ứng cho hấn.

Sư phụ thành tâm dạy hấn sử độc, còn cho hấn một quyển độc kinh, ai biết đại sư huynh lấy thân thể hấn làm mục tiêu, một trăm lẻ tám loại độc đều được đem ra chăm sóc sư đệ.

Hấn khi đó thân thể còn yếu, cũng chưa hoàn toàn trở thành được nhân, không kháng lại nổi trăm thứ độc. Sư phụ biết chuyện, liền dạy cho hấn chút kỹ năng giải độc, thêm nữa hấn đối với thảo dược cũng vô cùng hứng thú, học hỏi toàn bộ vốn liếng của sư phụ, sau đó mới luyện thành kỹ năng y thuật tinh diệu thể này.

Gặp lại đại sư huynh nhiều năm xa cách, Tiểu Xuân ngẫu nhiên mấy đêm liền lại nằm mơ.

Những chuyện từng phát sinh từ xưa cứ thế lặp đi lặp lại trong chiêm bao, mơ thấy máu chảy đầm đìa, mơ thấy quay đầu lại, chỉ thấy trên nền tuyết một nửa thân mình bên dưới bị cắt rời.

Mơ thấy sư phụ ôm lấy đại sư huynh thần sắc tiều tụy tóc tai bù xù đứng trước mặt hấn, đại sư huynh vẻ mặt hốc hác, thân hình gầy gò bất kham.

Mơ thấy trong thần tiên cốc, đại sư huynh hạ độc thể nào cũng không giết chết được hấn, đứng bên ngoài thùng gỗ nhìn hấn cười, nói:

“Ta phục ngươi rồi, Triệu Tiểu Xuân!”

Tự nhiên giật mình tỉnh mộng, Tiểu Xuân phát hiện mình nằm ngủ trong phòng Lan Khánh, mà Lan Khánh từ sớm đã không thấy tung tích.

Mơ mơ hồ hồ không nhớ nổi hôm qua sau khi uống rượu thì xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ Lan Khánh tâm tư không tốt, đã nói rất nhiều.

Cào cào tóc, rửa mặt mũi xong xuôi, Tiểu Xuân lại mang nhân bì diện cụ chạy ra khỏi Ô y giáo.

Cận Tân cũng theo hấn từ lúc vừa bước ra khỏi đại môn, mà hấn cũng quen rồi, không cần lưu tâm.

Trước tiên đến tửu lâu gọi bánh bao ăn, thanh thời thanh thời, sau đó rót trà thưởng thức.

“Triệu đại phu!” Đột nhiên từ ngoài tửu lâu có người gọi tên hấn.

Tiểu Xuân vụt một cái quay đầu lại, thiếu chút đập mặt vào tấm biển đang tới đằng sau mà vỡ mũi.

“Ai yo, ai yo, các người cẩn thận một chút, coi chừng đụng vào triệu đại phu chứ!” tứ thẩm vội cànng xua tay đẩy lui mấy người nông dân ở đó.

“Tứ thẩm, thế nào rồi, thuốc có hiệu nghiệm không vậy?” Tiểu Xuân cười hì hì hỏi.

“Hữu hiệu, quá hữu hiệu đi ấy chứ!” tứ thẩm cười ngoác cả miệng “Mọi người vì muốn báo đáp ân huệ của Triệu đại phu khám bệnh tặng thuốc không lấy tiền, cho nên muốn chúng tôi thay mặt tặng tặng Triệu đại phu tấm biển ngạch này a!”

Tiểu Xuân nhìn tấm biển ngạch, đen ngòm khắc lên bốn chữ “Diệu thủ hồi xuân”.

Hấn cười xán lạn đến híp cả mắt.

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, cô bác cũng thật là phí phạm quá. Bất quá cũng chỉ nhấc tay một cái, được thấy đại gia thân thể tráng kiện, ăn ngon cây khỏe, ta đây cũng tâm mãn ý túc rồi!”

“Ai da, Triệu đại phu ngài quả thật là từ tâm bồ tát mà!” Tứ thẩm nói.

Tiểu Xuân mời mọi người cùng ngồi xuống dùng trà tán chuyện, chỉ trong chốc lát, từ một bàn thành hai bàn, từ hai bàn thành bốn bàn (hý vọng anh không say!), lão nhân họ Mục sau khi tỉnh lại cũng xuất hiện, tiểu cô nương xinh xắn bước theo sau, hai người cùng quỳ xuống.

Tiểu Xuân đành nói “Lão Mục à, ông còn không đứng dậy, ta cũng quỳ luôn với ông đây!” cùng lúc làm bộ dạng chuẩn bị hạ mình, dọa cho lão nhân luống cuống vội vàng đứng dậy, suýt nữa lại ngã ra.

Tiểu Xuân cao hứng gọi rất nhiều thức ăn cho mọi người, xem cảnh tượng náo nhiệt, cũng thấy vui lây. Chẳng biết từ lúc nào mà uống hết sạch trà, tiểu nhị lại bưng rượu lên thay, Tiểu Xuân uống liền mấy chén, uống rồi miệng cười mắt cũng ti hí.

“Ngày hôm nay, trong quán có bao nhiêu rượu ngon thức nhắm đều mang ra hết cho ta!” Tiểu Xuân lấy tấm ngân phiếu đưa cho tiểu nhị “Tới đây, đại gia thỏa sức ăn, thỏa sức uống đi, hiếm khi có duyên tề tụ thế này, chúng ta không say không về!” (nói chung thằng bợm nào mà ngà ngà say cũng đều phun ra câu này hay sao á!)

Mặc dù trên mặt còn mang nhân bì diện cụ, Tiểu Xuân uống rượu hào sảng chẳng kiêng dè, khiến mọi người nhìn thấy nhất thời không đảo mắt đi được.

Từ góc đường cuối hẻm, giang hồ hán tử lớn tiếng cười vang, ban ngày ban mặt tiếng chạm ly âm âm.

“Triệu đại phu, Triệu đại phu!” Tiểu cô nương Mộc gia kéo tay áo Tiểu Xuân.

“Làm sao vậy?” Tiểu Xuân cúi đầu hỏi.

“Mặt ngài đỏ lấm, ngài uống nhiều quá rồi!” Tiểu cô nương lo lắng nói.

Hắn bật cười, mọi người chung quanh cũng cười.

“Trần Châu cô sao lại lo lắng cho Triệu đại phu quá vậy hả, chẳng lẽ có ý gì với người ta sao?” dân tình buông lời chọc ghẹo.

“Mã thúc, người đừng nói lung tung, ta tuyệt đối tôn kính Triệu đại phu!” Trần Chân luống cuống giậm chân, không biết phải giải thích thế nào, thẹn quá đỏ cả mặt.

Cả đám người lại rộ lên cười, cười rung rún vang cả toà tửu lâu, Tiểu Xuân cũng cười, đột nhiên nhận ra trước mắt tối sầm, hoa mắt choáng váng, có thể là đã uống quá nhiều rồi. Hắn chậm chậm ngồi xuống, tựa vào bàn che miệng ho mấy tiếng. Trước ngực... vẫn còn đau nhức...

“Triệu đại phu...” bên tai nghe thấy có giọng ai đó đang lo lắng gọi mình.

“Không sao...ta... không sao...” Tiểu Xuân khổ sở nói, bắt đầu thấy khó thở.

“Xem ngài thần sắc rất xấu!”

Thanh âm bên tai càng lúc càng xa, mờ mờ ảo ảo, khó nghe như cách qua một lớp vải bông vậy.

“Bát gia... phải quay về thôi...”

Quay về... được, quay về...

Tiểu Xuân khó nhọc gật đầu một cái.

Quay về... tiện đường mang cho sư huynh một bình, rượu này cũng rất thơm. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Trời đất tựa hồ đảo lộn quay cuồng tới mức khiến người ta choáng váng.

Bên tai còn vọng tới tiếng vó ngựa chạy như bay, Tiểu Xuân lồm cồm bò dậy, híp mắt vén màn che nhìn ra ngoài, thấy bên ngoài ô cửa khung cảnh trôi qua như gió, hắn hoảng sợ giật mình một cái, rượu cũng tỉnh một phần.

Làm sao mà lại nằm trong cỗ xe ngựa đang phi như điên thế này, trong xe còn trải thảm dày, hàn khí không ngừng len lỏi, xem ra đang đi về phương bắc mất rồi, cây cối ven đường cũng điêu tàn xơ xác một màu vàng úa, khí trời ngày càng lạnh, khiến Tiểu Xuân hồ nghi không biết có phải tuyết đã bắt đầu rơi hay chưa?

“Xin hỏi...” Tiểu Xuân kéo tấm màn phía trước, ôn tồn hỏi mã phu “Xin hỏi vị huynh đài... ta thế nào lại ở chỗ này... có phải là ta uống rượu say mà ngã bên đường được huynh đài nhặt đi? Ta nhớ lúc đó còn có một bằng hữu mặc hắc y... sao không thấy hắn đâu nữa vậy?”

Chẳng lẽ Cận Tân thấy hắn uống say, lại kéo ra ngoài rồi vứt lại bên đường sao?

Mã phu bên ngoài không trả lời, chỉ chuyên tâm thúc ngựa chạy tiếp.

Vị lão huynh này cho xe chạy cực nhanh, roi da không ngừng quất vào ngựa khiến hai con ngựa cũng chịu không nổi thiếu điều muốn sùi bọt mép, sau đó mã phu cho xe dừng ở dịch trạm đổi ngựa lấy thêm lương thực nước uống, cho vào thùng xe rồi quay lại điều khiển xe chạy tiếp.

Tĩnh lại ở nơi xa lạ như vậy, hắn cũng có hoảng sợ, thấy mã phu tuy im lặng không nói, nhưng cũng không có ác ý, lại thấy an tâm một chút, chỉ là, vẫn cảm thấy có điều khó hiểu.

Đưa tay lên sờ, nhân bì diện cụ vẫn còn trên mặt, cũng không có ý lưu lại, tiện tay giật xuống cất vào ngực.

Bắt hắn đi thì hắn cũng đã biết hắn là ai, còn cần đeo cái diện cụ này làm gì nữa!

Mấy ngày sau, xe ngựa tiến vào một tòa thành nhỏ, mã phu cho ngựa dừng lại trước một khách *** có vẻ như là to nhất trong thành.

Xe vừa dừng, theo quán tính thẳng nhỏ đang ngồi găm màn thầu bên trong lao người về phía trước, bỗng nhiên rèm cửa bị kéo ra, cảm giác ấm áp một chút, dung nhan thiên tiên tuyệt sắc đã lâu không gặp nay chói lóa trước mắt Tiểu Xuân, khiến hắn há hốc miệng kinh hãi.

“Vân Khuynh!” Tiểu Xuân kêu lên, không dám tin là thật.

“Còn không xuống, ngại người ra đó làm cái gì?” Vân Khuynh đưa tay kéo Tiểu Xuân từ trên xe xuống.

Vân Khuynh lực đạo chẳng hề phân biệt nặng nhẹ, khiến vết thương của hắn lại đau nhức, đau đến mức nghiến răng cau mày.

Thấy Tiểu Xuân mặt mày nhăn nhó, Vân Khuynh nhận ra bản thân mình có hơi thô lỗ, bèn dừng lại, thu lực, tiến tới đỡ Tiểu Xuân xuống.

Đi thẳng vào thượng phòng của khách ***, Tiểu Xuân lúc này mới bắt lời, nhìn xung quanh gian phòng này sạch sẽ đến mức có mò cả ngày cũng không ra một hạt bụi (đấy, chỗ ở của anh nó phải thế!), cảm thấy buồn cười mà hỏi “Chỗ này cách Ô y giáo có mấy chục ngày đường, người sao lại chờ ở đây, không thấy rất nguy hiểm sao?”

Dường như đã trở thành thói quen, Tiểu Xuân trở tay một cái nắm lấy mạch môn của Vân Khuynh xem xét. Vân Khuynh lại vùng tay tránh thoát, không ngờ Tiểu Xuân từ phía sau phản ứng nhanh hơn, cổ tay xoay qua xoay lại, cuối cùng đành chịu thua, để cho Tiểu Xuân bắt lấy xem mạch.

“Mấy ngày nay người ổn không?” Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn Vân Khuynh, cười hì hì hỏi.

“...” Vân Khuynh thật muốn nói, một chút cũng không ổn.

“Mạch tượng không có gì trở ngại, người đúng là có đều đặn dùng thuốc, tốt rồi!” Tiểu Xuân tiếp đó kéo tay áo của Vân Khuynh lên, lộ ra cánh tay phải hôm trước bị Lan Khánh chém vào, xoa nhẹ lên vết thương vừa mới liền da không lâu.

“Gân mạch bị tổn thương, xem ra hắn còn muốn người không thể sử kiếm được nữa...” Tiểu Xuân trầm ngâm nói, rồi lại đột nhiên bật cười “Bất quá đã có Triệu Tiểu Xuân ta ở đây, người chết còn có thể cứu sống, nỗi gân liền xương chỉ là chuyện nhỏ!”

“Ta dùng kim sang được người đưa, vết thương lành rất nhanh.” Vân Khuynh thấp giọng nói, ngữ khí cũng không lạnh đậm như mới nãy.

“Được rồi, ta lại chế thêm hai toa nội phục cho người, tay người sẽ nhanh chóng hồi phục như cũ thôi!” Tiểu Xuân gọi tiểu nhị mang văn phòng tứ bảo tới, viết toa thuốc đưa cho Vân Khuynh, Vân Khuynh lại không có ý tiếp nhận, cho nên hắn để hết lên bàn.

“Phải rồi, người sao lại ở chỗ này?” Tiểu Xuân nghi hoặc hỏi, cho rằng chuyện này nhất định không phải chỉ là trùng hợp, vừa tỉnh lại trong xe ngựa, xe dừng, lại đúng lúc gặp được Vân Khuynh.

“Người của Ô y giáo nói người chết rồi!” Vân Khuynh chậm rãi nói “Tên hồn trưởng đó càng muốn cùng ta đối đầu, ta càng không để hắn toại ý. Cho dù người chết, ta cũng không để người lại Ô y giáo.”

“Thế nên người mới cho người đến cướp ta ra!” Tiểu Xuân gật gù.

“Không những vậy, ta phải người đi còn biết thêm một số chuyện ngoài chủ đích!” Vân Khuynh nhãn quang lóe lên một tia sát ý, lưỡi kiếm bạc ngay lập tức chặn vào cổ họng hắn.

Chuyện xảy ra quá đột ngột khiến Tiểu Xuân kinh ngạc không kịp phản ứng.

“Người cùng Lan Khánh có quan hệ thế nào, tiếp cận ta rốt cuộc có mục đích gì? Là người của Lan Khánh, lại dám đến gần ta, lừa được ta rồi, người đặc ý làm phải không?” Vân Khuynh mục quang băng lãnh, nhìn Tiểu Xuân tựa như đang nhìn một người không hề quen biết, trong mắt một chút ấm áp cũng không có, chỉ tràn đầy sát ý.

Tiểu Xuân ngẩn người, trông vẻ mặt lạnh lùng của Vân Khuynh, lại nhớ tới những gì sư huynh đêm đó vừa uống rượu vừa nói.

Đại sư huynh nói hắn cũng chưa từng thấy Vân Khuynh thất thường, Tiểu Xuân hiểu rõ Vân Khuynh này con người tựa như băng tuyết xuyên thấu lạnh lẽo mà biết nghĩ đến bản thân cũng đã quá khó khăn rồi. Nghĩ ngợi một hồi, Tiểu Xuân dẹp bỏ ưu tâm cười một cái, cũng không để ý việc người này đang cầm kiếm chỉ vào hắn.

“Ta cũng là cho đến ngày hôm đó ở Lục liễu sơn trang mới biết, hóa ra Thạch Đầu đại sư huynh của ta tên gọi là Lan Khánh. Thiên địa lương tâm, ta Triệu Tiểu Xuân đâu lừa thần gạt quỷ cũng không dối gạt người, người xem, vết thương hắn dùng kiếm đâm ta còn đây!” Tiểu Xuân kéo vạt áo, lộ ra vết kiếm màu hồng dài đến nửa thốn, lại nói.

“Hôm đó nếu không phải nhân bì diện cụ trên mặt sư huynh bị người chẻ làm hai, để cho ta nhận ra hắn, hiện tại tên ngốc có tên là Triệu Tiểu Xuân có lẽ đang ở dưới cầu Nại hà chờ uống nước của Mạnh bà mất tiêu, còn đâu mà ngồi đây nói chuyện với đại mỹ nhân này kia chứ?”

“...” Vân Khuynh nhìn chằm chằm vào mắt hắn, chỉ thấy trong mắt hắn không chút sợ sệt, vẻ mặt trong sáng bộc trực không lộ ra ý giấu giếm chuyện gì.

Lại dời mắt xuống vết thương trên ngực, không nhịn được ấn tay vào đó.

Tiểu Xuân cau mày co ngực lại, nghiêng răng vì đau.

Vân Khuynh không chịu để hắn né người, dùng lực xoa tới, giống như muốn xác nhận vết thương đó có phải thật không, lời nói của người này rốt cuộc là có thật hay không, lại còn...

Người này đang đứng trước mắt hắn, sự tồn tại này... có phải là thật hay không?

Lực đạo rất mạnh, khiến cho vết thương của Tiểu Xuân vừa khép miệng lại nứt toác ra, chảy máu.

Ngày hôm đó Tiểu Xuân trúng kiếm bị Lan Khánh bắt đi, sống chết ở chỗ nào còn chưa biết, hắn cứ không rõ vì sao trong tâm ngày đêm canh cánh không thể nào trấn tĩnh được.

Sau đó có người đến nói, Lan Khánh vứt xác hắn ở nơi hoang dã, thi thể cuối cùng bị sói cắn xé, hắn càng không hiểu vì sao, lại muốn thở ra một tiếng.

Cho tới bây giờ vẫn chưa từng biết thế nào là nhớ nhưng một người, loại tâm tư này thật sự ném qua cảm thấy rất khó chịu.

Người chết rồi, vậy là tốt rồi, không cần nghĩ đến nữa.

Thế nhưng vì cái gì, ***g ngực không ngừng đau nhức, mỗi đêm độc phát lại nhớ tới đôi người xuân thủy doanh doanh mỹ lệ, lại không thể ngủ được, chỉ có thể nằm đó, mắt mở thao láo cho đến sáng.

Sau đó, quyết định tìm hắn mang về. Sống phải gặp người chết phải đoạt xác.

Nhất quyết không để Ô y giáo lưu giữ hân, một sợi tóc cũng không được.

Nhìn thấy thi thể của hân, có lẽ ngực sẽ bớt đau.

Chính là vì như vậy, hân chính là vì như vậy.

Cho tới khi thám tử hồi báo hân vẫn còn chưa chết, hân trong tâm chấn động đến mức không thể tự mình hình dung. Có lẽ đối với hý thế kỳ trân tưởng như nhất định đã mất nay lại cầm trong tay cũng như vậy, toàn thân run rẩy đứng ngồi không yên, trống ngực đánh loạn xạ, chỉ muốn... chỉ muốn... chỉ muốn rằng lần này quay lại sẽ không mất đi nữa.

Sau đó, mặc dù đã trở về kinh thành hân cũng không buồn dưởng thương, lập tức hạ lệnh cướp người về, rồi chính tự mình phóng ngựa xuống phía nam, ngày đêm không ngừng nghỉ.

Bản thân cũng không hiểu được tại sao lại làm như thế, cho dù chết bao nhiêu người, chung cuộc chỉ cần có một người còn sống, nhìn thấy hân rồi, thế là tốt lắm!

Lại nghe thấy hân nói “Ta triệu tiểu xuân dấu lừa thần gạt quỷ cũng không dối gạt người!”

Hân còn sống, còn có thể từ miệng nói ra những lời thất bát loạn ngữ, còn có thể cười, còn có thể chớp mắt.

Vậy quá tốt rồi.

Vậy là quá tốt rồi.

Vân Khuynh ném kiếm, đưa tay ôm chặt Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân giật mình, toàn thân cứng ngắc.

Tiểu Xuân cũng không hiểu được Vân Khuynh như thế này là bị làm sao, nhưng mà ôm hân chặt như vậy, có muốn tránh cũng không tránh được.

“Vân Khuynh mỹ nhân, người không sao chứ?” Tiểu Xuân cẩn thận hỏi.

“Không được gọi ta là mỹ nhân.”

Vân Khuynh vừa dứt lời, hân cảm thấy bắp đùi đột nhiên đau nhói, ai you, đau đến mức kêu tới má của má luôn.

Cơn đau nhức như kim châm xát muối này, chỉ khiến con người ta thấy hoài niệm. Vân Khuynh hạ thủ chẳng lưu tình, lại vừa thưởng cho hân mấy phát mai hoa châm.

Hôm đó hai người ngủ lại ở khách ***, chăn nệm mặc dù trắng tinh như tuyết, gương mặt của Vân Khuynh vẫn có vẻ khó khăn.

Sau đó Tiểu Xuân mệt mỏi không gượng nổi nữa, trong lúc ngủ say lẫn lộn hai vòng đã chiếm hơn nửa giường, Vân Khuynh bò qua đá hân vào trong, nằm lên vị trí ấm áp hân vừa nằm.

“Uống thuốc chưa?” Tiểu Xuân nhỏ giọng hỏi.

“Uống rồi!” Vân Khuynh trả lời.

Tiểu Xuân trở mình, định giúp Vân Khuynh độ khí, Vân Khuynh lại từ chối, nắm lấy tay hân chặn lại “Không cần đâu, ngủ đi!”

Tiểu Xuân có chút nghi hoặc mở mắt ra, đã thấy Vân Khuynh nhắm mắt ngủ rồi.

Thế mà, trên trán Vân Khuynh lại lấm tấm mồ hôi, đêm khuya trăng sáng, vậy Nguyệt bán loan cũng đang phát tác. Hân tự nhiên lại cảm thấy Vân Khuynh lo lắng cho hân vết thương còn chưa lành, muốn để cho hân bảo lưu thể lực, cho nên không muốn hân giúp mình độ khí. Nghĩ đi nghĩ lại, có thể nào có khả năng đó không? Hay là do hân nghĩ nhiều quá rồi, hân làm thế nào có thể có vị trí như vậy trong lòng Vân Khuynh được?

Triệu tiểu xuân người ngu ngốc mất rồi! Nghĩ mình như vậy, hân lại bật cười.

Tiểu Xuân giật cánh tay bị Vân Khuynh nắm lấy bên dưới chân bông, định xoay người ngủ tiếp, không biết rằng động tác này lại khiến Vân Khuynh mở mắt ra, ánh mắt tức tối.

Ầy... không được buông ra hay sao?

Tiểu Xuân thử duỗi tay từ vị trí ban đầu, cẩn thận vươn ra cầm lấy cánh tay lạnh lẽo của Vân Khuynh, cả người cũng nhích lại gần.

Động tác đó làm đối phương cảm thấy mãn ý, Vân Khuynh thở nhẹ nhắm mắt lại, tiếp tục chịu đựng đau đớn do nguyệt bán loan phát tác.

Đêm nay, bình bình tĩnh tĩnh cứ thế mà qua đi, Tiểu Xuân chìm vào giấc ngủ bình yên, cũng không còn mơ thấy giấc mơ thảm khốc năm nào nữa.

Cách ngày, trời còn chưa sáng đã bị lôi khỏi chăn, Tiểu Xuân ôm hành lý lương thực chui vào trong xe ngựa trải thảm, trước khi xe bắt đầu chạy, Vân Khuynh cũng vào trong, ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Bây giờ đi đâu?” Tiểu Xuân ngái ngủ xoa xoa hai bàn tay đang lạnh cóng, hỏi.

Nếu dựa vào nội lực của hắn, thì cho dù là long đông hay kháng hàn cũng chẳng xi nhê, nhưng trước đó hết lần này đến lần khác cứ khăng khăng truyền chân khí cho Vân Khuynh, làm cho bản thân khí hư, thêm nữa lại đang trọng thương, cho nên thân thể hiện giờ cả ngự hàn cũng không nổi, chỉ còn cách xát hai tay sưởi ấm.

“Lên phía bắc, kinh thành.”

“Hồng bét, vậy thì lạnh chết!” Tiểu Xuân bối lấy hành lý của Vân Khuynh, moi ra một cái áo lông cừu trắng như tuyết trùm lên người.

Vân Khuynh cũng không chấp chuyện Tiểu Xuân tự ý mượn tạm đồ của mình, chỉ vén rèm ngắm nhìn quang cảnh bên ngoài.

“Hình như sắp có tuyết rơi rồi!” Tiểu Xuân nằm xuống khoang xe rộng rãi, áo khoác còn trên người, hai tay vẫn liên tục chà xát.

“Người cứ liên tục chà xát cái gì vậy?” Thấy Tiểu Xuân không chịu ngồi yên, cứ nhồm lên nhồm xuống, Vân Khuynh cũng tỏ ra bực bội.

“Lạnh a!” Tiểu Xuân nói.

Vân Khuynh đột nhiên vòng tay qua ôm lấy eo hắn, chạm vào ngón tay lạnh cóng tự hồ như mất cảm giác.

“Sao lại thế này?” Vân Khuynh nhíu mày, tay Tiểu Xuân dường như còn lạnh hơn băng.

“Ta sống ở phương nam đã lâu, không quen khí hậu phía bắc. Hơn nữa gần đây sức khỏe cũng không tốt, phải uống thuốc một thời gian nữa mới được!”

Tiểu Xuân một mặt phải vừa cười, một mặt hai hàm vẫn đánh vào nhau lập cập.

“Chúng ta phải đi gấp, không có thời gian cho người dừng lại tắm rửa!”

“Phía sau còn có truy binh sao?”

“Còn không phải có một tên hồn trưởng?” Vân Khuynh hừ một tiếng “Nếu không phải ta lần này chỉ dẫn một ít thân binh đến, xem hắn còn có cơ hội phách lối như vậy không? Chỉ cần lên hướng bắc vài ngày đường nữa sẽ có viện binh, tới lúc đó để xem ai sẽ khiến ai khó sống?” (tới lúc đó Lan Khánh chỉ là muối XD)

“Ầy.” Tiểu Xuân đáp lại một tiếng.

Xem ra Vân Khuynh không hề hiểu được tâm tư của đại sư huynh....

Tiểu Xuân trong lòng cứ nghĩ luẩn quẩn, phân vân không biết có nên nói cho Vân Khuynh, kỳ thật nhân gia mãnh trụ mãnh đảm, tất cả đều là vì đối với người đã quá nặng tình, một lòng chỉ có nghĩ đến người.

Thế mà cố gắng bao nhiêu chẳng qua cũng như nước đổ đầu vịt, bị truy đuổi tới từng đó thời gian mà người cũng không hiểu được tâm ý của nhân gia nữa... đại sư huynh... thật là đáng thương a...

Chỉ sợ nói ra rồi lại thấy tế châm bay rợp trời, dù sao Tiểu Xuân cũng đã biết rõ chuyện này.

Hơn nữa cứ xem tình hình hiện tại, Vân Khuynh ghét sư huynh đến mức muốn băm xương lột da, sư huynh muốn ôm được mỹ nhân này về hủ, có năm chữ thôi, khó khó khó khó khó!

Lên tây thiên còn không khó bằng! (thật ra cái đó coi vậy chứ mà dễ lắm!)

Nhưng mà, nếu nghĩ cho tử tế hử, cái phương thức biểu đạt “ái ý” của đại sư huynh với Vân Khuynh lại khiến hử không khỏi cảm thông sâu sắc cho người đẹp a.

Bị yêu thương cái kiểu đó, nói là bất hạnh thì đúng hơn, cứ trông Nguyệt bán loan thì biết...

Còn nói, nếu không phải nhờ có công hử xông vào phá rối, sư huynh có lẽ đã sớm tuyệt tình với Vân Khuynh rồi, nhưng mà theo giọng điệu kể lại hôm đó ở đại điện, tự hồ như trong lòng vẫn còn vương vấn lắm đây!

Bỗng dưng cảm thấy có chút hối lỗi.

Một bên là Vân Khuynh, aka trọng lượng rất nặng, một bên là đại sư huynh mà với hử mười phần “thương yêu”, hai người lại quanh quẩn yêu hận tiến thoái lưỡng nan, giúp ai cũng không phải, mà không giúp thì càng không được!

Cứ nghĩ đến sư huynh đối với Vân Khuynh ôm ấp thứ tình cảm như vậy, lại cảm thấy...

Ấy... ai... không dễ chịu chút nào...

“Đang nghĩ cái gì vậy?” Tiếng nói của Vân Khuynh đột nhiên truyền tới, nhẹ nhàng phiêu hốt.

Tiểu Xuân ngẩng đầu lên, phát hiện Vân Khuynh đang ngắm mình, gương mặt mê mẩn đắm đuối.

“Đang nhớ đến người!” Tiểu Xuân cười cười ghẹo.

“Hử!” Vân Khuynh quay ngoắt đi, ngó lơ chỗ khác “Người đã đang ở đây rồi, người còn nhớ cái gì?”

Vân Khuynh vẫn không thể đổi mặt với tên tiểu tử này mà làm bộ như không có gì, vừa nghe hử nói nhớ đến mình, lại cảm thấy mắc cỡ thẹn thùng muốn chết, đương lúc còn lúng túng, nghe thấy Tiểu Xuân bật cười một tràng.

“Cái gì của người ta cũng nhớ, người không biết sao?” hử cười khanh khách.

Vân Khuynh liếc trộm Tiểu Xuân một cái, thấy tên này gương mặt hí hước tươi cười lại đang nói bá láp, nhưng ngữ khí nghe ra chân tình đến mức vô sỉ, giống như một bầu xuân thủy để người ta chết chìm trong đó vậy.

Vân Khuynh nuốt nước bọt, suýt nữa không kiềm chế được tiếng rên trong họng, lúc đầu còn đang nắm lấy cánh tay lạnh cứng của Tiểu Xuân, sau dường như lý trí đã sớm trôi vèo qua cầu Long biên, sờ lên trán hử, lướt qua mi mắt, rồi dừng lại ở bờ môi.

Vì cái gì, vì cái gì khi chạm vào người này, bản thân lại không kiềm chế được?

“Ai, Vân Khuynh, vẻ mặt của người thật là đẹp đó!” Tiểu Xuân nhìn chăm chú gương mặt Vân Khuynh một hồi, ta thán kêu lên.

“Một chút cũng không! Đẹp cái gì mà đẹp, người... còn đẹp hơn...” Vân Khuynh không nhịn được vuốt ve đôi môi của hử, rồi lại rời ra, ngoảnh mặt đi chỗ khác.

“Ta mà đem so với người hử? Ta với người, giống như mông lợn trắng hử so với trắng rằm tháng tám a, mặc dù cả hai đều vừa to vừa tròn, bất quá một bên thì thối muốn chết, một bên là hử nga tiên tử quốc sắc thiên hương a!” Tiểu Xuân nghiêm mặt nói.

“Tẩy sạch rồi sẽ không thối!” nghe thấy hử nói như vậy, Vân Khuynh khé môi khẽ nhếch lên, nhịn không được phì cười.

Tiểu Xuân giống như bị sét đánh trúng, cả người ngậy ra.

Mỹ nhân, đây mới là mỹ nhân!

Thiên thiên nhất tiểu hoa phong tuyệt đại, cho dù là tinh tinh nguyệt lượng có bày ra trước mắt bây giờ hẳn cũng không cho là đẹp nữa. Được thấy mỹ nhân cười thế này, chết đi cũng cam nguyện a!

Mỹ nhân a...

Tiểu Xuân ngậy ngốc cười.

“Triệu Tiểu Xuân, ngươi dám nhìn ta một cái nữa, ta móc mắt ngươi ra!” Bị Tiểu Xuân nhìn đến mức mắt tự chủ, Vân Khuynh làm mặt lạnh nói.

“Được!” Tiểu Xuân vẫn ngậy ra đó mà cười.

Mỹ nhân a...

Chạy liền mấy ngày đường, Tiểu Xuân vật vã muốn mưa mặt, mãi sau mới thấy xe ngựa dừng trước một khách *** trong thành, hẳn chỉ muốn đêm nay được lăn lên giường ngủ một giấc.

Theo Vân Khuynh bước xuống xe, hẳn uể oải vươn người, ngáp muốn sai quai hàm, mệt mỏi nhìn ngó cảnh đường phố.

Khung cảnh phồn hoa pha lẫn náo nhiệt, người đi đường tới lui không hết, bán rong gánh hàng vừa đi vừa rao, cờ quạt chỗ trà lâu tửu quán phát phơ trong gió, cũng là cảnh thanh bình an lạc trong chốn huyên hoa âm ỉ.

Bạch y nhân phía sau xe đột nhiên ngừng đầu lên, một con bò câu đưa tin đậu trên vai.

Bạch y nhân vội vàng lấy tiên đồng buộc ở chân bò câu, lôi ra một mẫu giấy trắng cung kính đưa cho Vân Khuynh.

Vân Khuynh mở ra nhìn, đôi mày nhíu lại, tiện tay xé nát tờ giấy.

“Một người đi mua lương thực, một người kèm hẳn!” Vân Khuynh quay sang sai bảo thuộc hạ “Phái bò câu truyền cho bọn chúng nhanh chóng tập hợp, không được chậm trễ!”

Bạch y nhân nhận lệnh nhanh chóng đi thi hành.

Tiểu Xuân đứng một bên run rẩy hai tay, xoay qua xoay lại, nhảy loi choi, nhìn quanh quất, thật không dễ gì mà thư giãn toàn thân, hẳn bây giờ co quắp lấy lấy, đang chuẩn bị bước chân vào khách *** thì Vân Khuynh nắm lấy tay áo hẳn kéo lại, định quay về phía xe ngựa.

“Ai dou ai dou, hảo Vân Khuynh của ta, không phải chúng ta định vào khách *** nghỉ ngơi sao? Lại còn có chuyện gì nữa?” Tiểu Xuân ai oán nói “Ta muốn ăn dương xuân diện với lỗ ngư nhục() từ lâu lắm rồi, người sao có thể nhẫn tâm với ta như vậy hả?”

() Là mì thịt bò.

“Ngậm miệng lại, bớt ồn ào đi!” Vân Khuynh nói “Có chút chuyện ngoài ý muốn, chúng ta phải lập tức lên đường!”

“Ai, ta đây toàn thân đau nhức run rẩy đứng thẳng cũng không nổi nữa rồi, thật sự là không thể vào uống chén trà ăn bát mì sao?” Tiểu Xuân xoa xoa cái bụng đang réo ùng ục của mình, ra vẻ thảm thiết nhìn Vân Khuynh “Chẳng qua chỉ là một yêu cầu nhỏ nhỏ nhỏ thật là nhỏ, không hết bao nhiêu thời gian mà!”

“Bảo ngươi đi thì ngươi đi, sao lại nói nhiều như vậy?” Vân Khuynh lộ ý không hài lòng.

“Ai, ta chỉ là phạm nhân tầm thường, có là thần tiên cũng chỉ thích ăn uống, còn ngươi cả người kiên kiên tịnh tịnh, nôn ra hít vào cũng đủ no rồi, ta đâu có được như vậy. Ngươi xem, mới có bao nhiêu lâu thôi, mà ta đã bần thủ nhếch nhác thế này, nhìn thôi cũng muốn ghét rồi, nếu không cho ta nghỉ ngơi nghỉ ngơi ăn no, nhất định trước khi về đến xe ngựa thì đã xuống tới dưới đó gặp Diêm vương gia rồi!”

Tiểu Xuân có bao nhiêu nghiêm trọng thì nói ra cả bấy nhiêu nghiêm trọng, quyết tâm dù có chết cũng không rời khỏi khách ***.

Hắn là gió thì nhất định đúng là gió, cả ngày lêu lổng rong chơi không ngừng, muốn trời cũng không trời được, mà muốn an nhàn thì càng không thể, liên tiếp bao nhiêu ngày bó mình trong cái thùng chật hẹp như vậy, sẽ sớm chết vì buồn bực mất.

Nhìn Tiểu Xuân như vậy, Vân Khuynh vừa ghét lại vừa thương, nhìn hắn đúng là chịu không nổi khiến người ta phải mềm lòng, lực tay tức thì buông lỏng, Tiểu Xuân cũng tự thu tay mình về.

Hắn hào hứng lao vào khách ***, còn chọn lấy chỗ ngồi có thể nhìn ra cảnh đẹp bên ngoài, lại tiện gọi tiểu nhị mang tới vài món nhắm với một cái màn thầu.

Tiểu Xuân vừa rời ra, Vân Khuynh có chút giật mình, đứng im không dời mắt khỏi lòng bàn tay, cảm giác tự hồ như có cái gì đó đang vẫy vùng rồi cuộc thoát ra khỏi cơ thể cũng vậy, suy nghĩ hóa thành hư không, mùi vị thật khó chịu.

Chậm rãi theo vào khách ***, bạch y nhân bên cạnh hắn lau tau chạy vào phủi sạch bàn ghế, sau đó hắn mới ngồi xuống.

Vân Khuynh tính tình ưa sạch, một hạt bụi cũng không muốn dính vào người, Tiểu Xuân nghĩ, người như vậy phải bồn bả bên ngoài tới mấy ngày không tắm rửa, kể cũng khổ thân.

Màn thầu được mang ra, cùng với một tô mì tổ chẳng, Tiểu Xuân vợ đưa ăn khi thế, hắn mấy ngày nay ăn màn thầu ăn đến phát sốt phát rét rồi, nhớ đến dương xuân diện thiết tha bồi hồi luôn a!

“Tiểu nhị ca, phiền mang tới thêm hai cân thịt bò, một bầu rượu nữa!” Tiểu Xuân mồm ngậm nhồm nhoàm, ngẩng đầu lên nói lúng búng.

Thức nhắm mang lên bàn, nhưng Vân Khuynh chỉ khẽ động, chẳng thể hiện một chút hứng thú, hạ nhân theo hầu phía sau rót một chén nước trong cho Vân Khuynh uống tạm, nhưng không thấy có ý muốn ăn, cũng chẳng biết đang nghĩ gì trong đầu.

“Vân...” Tiểu Xuân định hỏi Vân Khuynh có muốn hay không uống một chút sơn tra hoàn kiện vị chỉnh tỳ (), lại thấy bên ngoài xảy ra hỗn loạn.

() Kiddy pharmaton.

Một hồi vó ngựa truyền tới, nghe như rất đông đúc, chấn động mạnh tới mức cả khách *** như rung lên, một đoàn người tiến tới, chỉ ít cũng cả trăm, toàn bộ dừng lại bên ngoài cửa, áp lực xung quanh dồn lại chặn hết ánh sáng khiến cho cả khách *** bên trong cũng tối sầm lại.

Chủ quán cùng tiểu nhị cũng bị dọa cho sợ hãi, chỉ đứng một bên run lập cập dez biết phải làm sao.

Tiểu Xuân giương mắt nhìn, không mặc hắc y, thì không phải là truy binh của Ô y giáo.

Thì ra Vân Khuynh đã nói đúng, đúng là không nên dừng lại. Tự hắn cứ tùy tiện chạy lung tung, liền gặp ngay chuyện chẳng lành. Còn chưa biết bọn họ có phải chỉ chung đường hay không? Tiểu Xuân vội vã cầm mặt ăn cho hết bát mì, chỉ cần ăn xong được lên đường thuận lợi, không nên làm phiền Vân Khuynh thêm nữa.

Kẻ dẫn đầu cũng xuống ngựa trước tiên, phe phẩy chiếc quạt tú kim bước vào trong.

Người đó ước chừng chỉ hai mươi hai sáu tuổi, mặc áo lụa thêu hoa cẩm bào, tay áo rộng thùng thình, đai lưng tơ vàng, đầu đội quan tứ trảo măng long, kiểu ăn vận sắc súa mùi công tử cực kỳ bánh chèo, phú quý chẳng hiển thị như phù khí, mà tự hồ thoát ra vẻ cao ngạo chỉ liếc mắt nhìn thế gian.

Phi y công tử chẳng mời mà đến, thản nhiên đến ngồi xuống trước mặt Tiểu Xuân, xòe quạt phẩy qua phẩy lại rồi mới nói.

“Ta nói tiểu thất, ngươi cũng thật vô tâm vô tình. Đã biết rõ phụ vương bệnh nặng lâm sàng, huynh đệ tỷ muội đều chẳng ai có khả năng tìm cho được linh đan diệu dược, ngươi tìm được được nhân ngàn vàng khó mua được cũng không chịu nói. Linh dược này thế gian hiếm có, phụ vương vừa hay tin vui mừng biết

chùng nào, đã đặc ý cho tứ ca ta tức tốc huy động nam quân nhanh chóng đến đây đón người, cùng với tiểu được nhân này hồi cung. Người xem, phụ vương quan tâm người đến thế đấy!”

“Phụt...” Tiểu Xuân vừa nghe xong, lập tức phun ra một mồm.

Hắn nhìn tên phi y công tử, lại nhìn sang bạch y công tử, thấy nàng chẳng hề có ý phản bác, hắn trợn mắt một lúc rồi mới gào lên thất thanh “Người là con của hoàng đế!”

Đương lúc kinh ngạc quá độ, sợi mì do không cẩn thận mà sặc lên tận mũi, lại từ lỗ mũi phọt ra, nước mắt nước mũi đầm đìa, cả gương mặt nhất thời cũng đỏ lên.

Vân Khuynh cau mày, ném cái khăn cho Tiểu Xuân nói “Bẩn quá, lau đi!”

Tiểu Xuân cầm lấy khăn, chạy ra sau rút sợi mì khỏi mũi, vừa đi vừa nói “Gạt người, gạt người, toàn là nói bậy!”

Vân Khuynh phản đối lại lời của phi y nhân “Ai nói hắn là được nhân? Ta chẳng hề thấy được nhân nào cả!” (tỉnh quá à ==)

“Nghe nói tại võ lâm đại hội vừa rồi có một thiếu niên xuất chúng Triệu Tiểu Xuân ra mặt đối đầu lại Ô y giáo giáo chủ Lan Khánh, tuy tuổi còn trẻ mà võ nghệ tinh thông. Chỉ có điều sau đó bị Lan Khánh một kiếm đâm xuyên qua ngực, mất mạng tại chỗ. Nhưng mà kể cũng kỳ quái, máu của hắn lưu lại ngày hôm đó tuy là máu tươi lại mang sắc tía, còn đậm mùi thơm, rất lâu sau vẫn không ngưng tụ. Người với ta cùng là con cháu hoàng gia, đương nhiên còn nhớ chuyện được nhân trong hoàng cung trăm năm trước lúc còn cực thịnh. Trong tim được nhân có linh huyết, huyết sắc màu tím, trị bách bệnh giải bách độc. Người nói, thiếu niên họ Triệu đó không phải được nhân thì là cái gì đây?” tứ hoàng tử phát quát, mặt cười mà trong không cười “Phụ vương ngày đêm mong ngóng người mang được nhân về cho người chữa bệnh, người nghìn vạn lần cũng đừng phụ kỳ đài của người chứ!”

Tiểu Xuân ở phía sau nghe nói vậy mà rợn tóc gáy, rung mình một cái, nước mũi lại càng xì ra ồ ạt, làm cho tứ hoàng tử thích thú liếc nhìn hắn.

Hắn từng nghĩ qua đối thủ của đại sư huynh nhất định không thể là hạ nhân tầm thường đơn giản, nhưng nào có ngờ được đại sư huynh lại ngang nhiên muốn xử lý được triều thất hoàng tử thế này!

Được nhân có khả năng trị bệnh, chuyện này người thường đương nhiên không biết, nhưng người trong hoàng thất có thể nói tất thấy đều biết, vận khí mốc xì gì thế này, bị sư huynh lui cho một kiếm không chết, lại lộ ra chuyện bản thân chính là được nhân!

Hoàng cung muốn xử lý được nhân như thế nào, cứ xem tên tứ hoàng tử nói hắn là “được tài” thì biết.

Được tài = Hướng dẫn sử dụng: đem phơi khô, cắt miếng, nấu nước, rang khô, hoặc giả bất quá đem ăn sống cũng vô tư.

Tâm khiếu linh huyết về cơ bản cũng như của con ba ba vậy, đều là một đao chém xuống, lấy máu ngay lúc còn sống, uống mới có hiệu quả.

Nhưng mà, tên tứ hoàng tử này ngày hôm đó rõ ràng không có mặt ở Lục liễu sơn trang, làm thế nào biết chuyện?

Tiểu Xuân đảo mắt, vắt óc suy nghĩ, cũng có khả năng người này tại Lục liễu sơn trang đã có bài trí tay trong, mà càng có khả năng hơn là có người đem chuyện về được nhân truyền ra ngoài.

Tiểu Xuân tái mặt, vái ông địa cho đừng có là đại sư huynh...

Hắn mặt mày tối sầm, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt của Vân Khuynh.

“Tiểu Xuân?” Vân Khuynh thần sắc có chút bất thường.

“Không phải người... cũng là sau đó đã biết ta là được nhân?” Tiểu Xuân hỏi Vân Khuynh “Cho nên... cho nên mới quay lại tìm ta?”

“Phải...” Vân Khuynh đáp ngay, lại cảm thấy có gì đó không đúng, muốn mở miệng, nhưng cho tới giờ vẫn không quen giải thích về hành động của mình, nhất thời không tìm ra lời nào để nói cho rõ ràng.

“Nhưng mà... nhưng mà ta...” cố thử vài lần, Vân Khuynh lại càng luống cuống.

“Trước tiên ngươi cứ cùng huynh trưởng của mình bàn bạc đi đã!” Tiểu Xuân xùy một tiếng, như tự cười chính mình.

Thì ra là như vậy! Hắn còn tưởng Vân Khuynh có đặc ý quay lại để tìm mình, không nghĩ đến nhiều chuyện như vậy...

Dược nhân có thể giải cả những thứ độc người ta không giải nổi, Vân Khuynh chỉ cần tìm ra hắn, thì vô giải chi độc của đại sư huynh có là gì, đạo lý đơn giản như vậy, sao hắn lại có thể quên được cơ chứ?

Thì ra là như vậy...

“Triệu Tiểu Xuân ngươi thật là ngu ngốc!” Tiểu Xuân thấp giọng “Ngốc đến mức hết thuốc chữa rồi...”

“Ngươi rút!” Giọng nói của Vân Khuynh đột nhiên lạnh lùng.

Tiểu Xuân đang trầm tư giật mình ngẩng đầu lên, tưởng đâu Vân Khuynh đang bảo hắn rút đi, mới biết Vân Khuynh vẫn đang nói chuyện với tứ ca của hắn, hơn nữa còn có vẻ mặt tức giận không kiềm chế được nữa.

“Tiểu thất ngươi thế này là...” tứ hoàng tử vốn đang cười nheo mắt lại, nhẹ nhàng mà cấp tốc thối lui, mặt cũng tỏ ra gay gắt.

“Quay về nói cho lão già đó đừng có vọng tưởng động vào người của ta, hắn sống hay chết đều chẳng can hệ gì đến ta! Cho dù ta có tìm được dược nhân, thì đồ của ta là của ta, ai dám chạm vào, ta chặt tay hắn trước!” Vân Khuynh vẻ mặt vô tình mà nói, dù sao hắn trước giờ cũng chẳng nghĩ đến ai, ai chết ai sống, đều không đáng để tâm.

“Ngươi có gan dám kháng lệnh phụ hoàng? Bất quá chỉ là một tên tiểu tiểu dược nhân, hà cớ phải phá hỏng hòa khí trong gia đình?” tứ hoàng tử lại phát quát.

Tiểu Xuân ở phía sau khẽ lắc đầu.

Sai sai sai, không phải tiểu tiểu dược nhân đâu!

Lão hoàng đế thì mong manh một sớm một chiều, Vân Khuynh thì chẳng biết đi mô về mô, cả hai đều nguy kịch như nhau, ai cũng đoán mệnh.

Ai ai cũng muốn linh đan diệu dược, mà dược nhân xuất cốc để thế gian giành giật thì chỉ có một – sư phụ đã lánh đến thần tiên cốc an nhiên ẩn thân, thì hắn là độc nhất vô nhị rồi còn gì, khả ngộ bất khả cầu.

“Rút!” thấy kẻ đó đuổi mãi không đi, Vân Khuynh bắt đầu bực bội.

Hắn đập tay xuống bàn, mạnh đến mức đôi đũa trúc văng vào người tứ hoàng tử, khiến hộ vệ của tứ hoàng tử xông vào hộ giá, nhưng vừa đưa tay ra liền bị kinh đạo xuyên qua cổ tay trụ không được đỡ không xong.

“Dược, là do ngươi tự chuốc lấy!” tứ hoàng tử sắc mặt trắng bệch, khép quát phất tay áo bỏ đi, đám người ngựa phía sau cũng cấp tốc rút theo.

Những kẻ phá đám đều bỏ đi rồi, ánh sáng bên ngoài cũng trở lại, chủ quán cùng tiểu nhị xoa xoa ngực hoàn hồn, một người cầm bàn tính một người cầm khăn lau, quay lại làm việc.

“Tứ ca của ngươi đi rồi, tạm thời sẽ không có vấn đề gì phải không? Ta cảm thấy có chút mệt mỏi rồi, hôm nay qua đêm ở đây hay vào trong xe ngựa?” Tiểu Xuân cầm cái khăn dúi đó trong tay ném đi, miệng nói là hỏi Vân Khuynh, nhưng lại phất tay một cái, làm như không có việc gì đi thẳng lên trên lầu của khách ***.

Vân Khuynh đứng im, nhưng cuối cùng lại không chịu được liền theo Tiểu Xuân lên lầu.

Tiểu nhị nhanh nhẹn chạy lên dẫn phòng cho khách, chọn sương phòng rộng rãi sáng sủa nhất cho hai vị đại gia này, sau đó đóng cửa chuẩn êm. Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

“Người đang giận.” Vân Khuynh ngừ khí cứng rắn, mà còn có thêm phần lãnh đạm.

“Ta giận cái gì?” Tiểu Xuân đột nhiên thấy nóng đầu, tuy trong lòng thực sự không vui, nhưng cũng nhin xuống không bộc phát ra ngoài, chỉ học theo tứ hoàng tử ngoài mặt cười trong không cười, nhếch miệng lạnh lùng.

“Người cười rất khó coi!” Vân Khuynh nhú mày.

“Khó coi thì khó coi, dù sao đều là do ta tự chuốc lấy, cũng không cần người bận lòng!” Tiểu Xuân thu lại nụ cười.

“Tiểu Xuân!” Thấy Tiểu Xuân phản ứng như vậy, Vân Khuynh tự nhiên hạ giọng, cảm thấy có chút không thể khống chế cơn giận của mình “Có thể không dừng nói với ta như vậy, đừng làm mặt lạnh với ta!” Hắn không muốn thấy Tiểu Xuân như vậy.

“Ta đơn giản chưa từng nghĩ đến việc người làm sao lại biết ta ở Minh thành, rồi làm thế nào mang ta ra ngoài.” Tiểu Xuân dừng một chút, hỏi “Người có mặt thám bên trong Ô y giáo phải không?”

“Phải.” Vân Khuynh đáp.

“Sau khi biết ta còn sống, người rất vui đúng không?”

“Đúng.”

“Cho nên trăm phương ngàn kế cướp ta ra, muốn lấy tâm khiêu chi huyết của ta để giải độc?” Tiểu Xuân nhìn Vân Khuynh.

Vân Khuynh mím chặt đến trắng bệch môi, không đáp.

“Người chỉ cần nói ta biết, người có hay không nghĩ qua chuyện đó?” Tiểu Xuân lãnh đạm nói.

“...” Vân Khuynh vẫn không đáp.

“Coi, những gì đại sư huynh của ta nói đều là thật!” cho dù Vân Khuynh không chịu nói cho rõ ràng, hắn cũng có thể đoán ra.

Tiểu Xuân tự giấu mình mà cười “Cả thiên hạ người người đều thông minh, chỉ có ta Triệu Tiểu Xuân là đứa ngốc, bị người ta gạt vẫn nghĩ họ đối tốt với mình, sớm muộn gì rồi cũng tới lúc chết mà không hay!”

“Ta trước giờ chưa từng cho rằng người là đồ ngốc!” giọng nói của Vân Khuynh thấp đến độ không thể thấp hơn được nữa.

Vân Khuynh chưa từng gặp qua tình huống thế này, ***g ngực cứ như nghẽn lại, bao nhiêu tâm tình không thể gọi tên cứ như muốn phá bung ***g ngực thoát ra, hắn muốn nói, muốn giải thích, nhưng lại không biết nói thế nào, giải thích ra sao.

Hắn đúng thật là có nghĩ qua, có làm qua, vì để giải độc cho mình, thì cho dù chỉ là một chút hy vọng mong manh, hắn cũng muốn mang được nhân về, có là thi thể cũng được.

Nhưng mà... cái hắn không nghĩ đến chính là... cách suy nghĩ này bị Tiểu Xuân nhìn thấu... bản thân lại thấy khó chịu...

“Sư huynh cũng sẽ nhanh đuổi theo thôi, xem người thế này thì cứ việc để ta lại đi, ta xin hắn đừng đuổi theo người nữa, để cho người thuận lợi hồi kinh. Người muốn giải được ta cũng sẽ tận lực giúp người, nhưng còn muốn tâm khiêu chi huyết của ta... tha cho ta đi... nhìn xem ta cũng ra sức cứu người bao nhiêu...” Tiểu Xuân nói như vậy, trong lòng cũng cảm thấy bức bối.

“Ta cho rằng mình đối tốt với nhân gia, nhân gia tất sẽ không đối với ta quá cạn tình. Mà xem ra ta đã tin tưởng nhiều quá rồi, thì ra thế gian này vốn không có đạo lý!” Tiểu Xuân dừng một chút, nhìn xuống thể bài đeo ở lưng Vân Khuynh, lại nói:

“Ô mộc bài trả lại cho ta, ta quên mất không có cái đó thì không về được Thần tiên cốc, nhất thời không cẩn thận mới đưa cho người, người trả lại cho ta, mọi chuyện từ nay kết thúc. Còn nữa, không có ta ở bên người tự mình bảo trọng, nhớ uống thuốc mỗi ngày, đừng uống nhiều, sẽ không có lợi.”

Thấy Vân Khuynh không hề có ý tháo ô mộc bài trả lại, Tiểu Xuân tự ý với tay lấy.

Vân Khuynh kinh hoàng ngẩng đầu lên, lập tức cầm tay Tiểu Xuân giật ra, Tiểu Xuân ngạc nhiên lại ra chiêu cướp đoạt.

Qua mấy hồi giằng co, Tiểu Xuân trong một lúc tránh người không kịp, bị Vân Khuynh đánh một chưởng vào ngực, Tiểu Xuân học một tiếng, huyết khí xộc lên, máu trào ra khoe miệng, loạng choạng mấy bước muốn ngã ra sau.

Vân Khuynh mặt mày trắng bệch, vội lao về phía trước định đỡ lấy Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân gạt tay hắt ra, “Miễn đi!”, lại lãnh đạm nói “Ta cũng biết sẽ không thể đi được dễ dàng mà!”

“Không phải!” Vân Khuynh gào lên, hẳn không có ý nghĩ như vậy, không có!

“Cái gì không phải?” Tiểu Xuân cười mỉa mai.

“Ô mộc bài ta không trả cho người!” Vân Khuynh hai mắt đỏ ngầu, giận dữ nói “Người chỉ có thể ở bên ta, chỗ nào cũng không được đi. Cái gì Thần tiên cốc, cái gì Lan Khánh, người nghĩ cũng không được phép nghĩ!”

“Ai?” Tiểu Xuân có chút ngây ra, Vân Khuynh ngữ khí sao lại có cái gì khang khác, mà những lời nói đó, dường như còn có hàm ý sâu xa khiến cho người ta khó lòng đoán được rõ ràng.

“Ta thừa nhận ta có nghĩ đến tâm đầu huyết của được nhân, nhưng chỉ là lúc không có người bên cạnh ta mới nghĩ đến! Tới khi gặp lại người rồi, ta hoàn toàn không nhớ đến chuyện đó!” Vân Khuynh hai mắt nhìn Tiểu Xuân thiết tha chân thành, lại không biết phải giải thích sao mới đúng, trở nên luống cuống vội vàng nói “Người có thể hay không đừng nhìn ta như vậy, người ghét ta rồi hay sao? Cũng giống như những người kia, chán ghét ta rồi phải không? Đừng nhìn ta như vậy... ta thích nhìn người cười với ta, người cứ cười nữa có được không... ta không muốn cho người về Thần tiên cốc, cũng không muốn để người về bên Lan Khánh.”

“Ta...” Vân Khuynh vẫn còn muốn nói cái gì đó, nhưng cổ họng bị nhiệt khí chặn lại nóng rát, lại không thể nói ra “...người nói xem một chút có được không...ta thích nghe người nói chuyện...người như thế này...ta...rất khó chịu...”

“...” Tiểu Xuân im lặng một hồi lâu, cũng không biết phải mở lời thế nào.

Nếu nói là khó chịu, thì chính bản thân hẳn ngay lúc này có chỗ nào mà dễ chịu đâu, vừa nghĩ đến chuyện Vân Khuynh chỉ muốn móc tim uống máu hắn, cả người liền giống như ống pháo bị châm ngòi, nổ tung cả rồi.

“Tiểu Xuân, đừng như vậy, người cười có được không... người cười một cái...” Vân Khuynh thấy Tiểu Xuân chẳng có phản ứng gì, lại càng nôn nóng.

Tiểu Xuân thật là từ trước giờ chưa từng thấy Vân Khuynh nói mà gần như khẩn cầu thế này đối với hắn.

Vân Khuynh mấy lần muốn tiến tới trước, nhưng vừa khê động, Tiểu Xuân bước lùi lại ngay.

Tiểu Xuân vẫn còn nghĩ chưa thông, hẳn là đang ôm mớ bong bong trong đầu, cảm thấy bức bối như phát hỏa, chỉ có Vân Khuynh trước mặt đang khổ sở chờ đợi.

Nhưng mà, so với những kẻ vì cầu sinh tồn mà không từ bất kỳ thủ đoạn tàn khốc nào, thì con người này, tâm tư rất thuần khiết, hẳn còn không che dấu hết được tình cảm trên gương mặt, lúc cuống lên thì ngôn ngữ vô thức nói ra rất chân tình, thuần túy khiến người ta không thể không cảm động.

“Ai... người thế nào mà cả đôi mắt cũng biến thành mắt đỏ, đỏ hết cả lên rồi!” Tiểu Xuân trầm giọng thở một tiếng, thấy bộ dạng đó của Vân Khuynh, lửa giận tiêu quá nửa, nói cũng bình lặng hơn.

“Kỳ thật nếu người đúng là có nghĩ như thế, ta đây cũng chẳng làm gì được người. Nhưng thời gian vừa qua, ta tự biết người đối với ta rất tốt...bằng không người sẽ chẳng chịu đối đầu với đại địch của mình, đồng ý cho ta chạy vào khách ***, chỉ vì ta kêu muốn ăn một bát mì...ta biết người...”

Còn chưa nói xong, Vân Khuynh bất thành linh xông tới ôm chặt lấy Tiểu Xuân, dùng sức mà xiết chặt hân trong ***g ngực, như sợ rằng hân sẽ từ chỗ ngay trước mắt mình mà đột nhiên biến mất, chặt đến nỗi giữa hai người một khe hở mong manh cũng không có nổi.

“Người không nguyện ý, ta không hại người, cũng không cho phép bất kỳ ai hại người. Kẻ nào dám động vào một sợi tóc của người, ta chặt chân tay hân, nhốt vào thùng muối làm nhân trệ. Người tin ta, tin ta!” Vân Khuynh nói không ngừng, ngữ khí tràn trề ý tứ không cho Tiểu Xuân được phép nghi ngờ.

“Thế thì thà cứ chặt đầu ta đi còn sướng hơn nhiều!” Tiểu Xuân lầm bầm “Người nghe ở đâu ra cái hình pháp tàn khốc đó hả?”

“Người đàn bà đó nói cho ta biết!” Vân Khuynh nghe giọng lại lạnh đi một chút.

“Người đàn bà đó?” Tiểu Xuân thấy lơ mơ không hiểu.

“Người đàn bà đã sinh ra ta!” Vân Khuynh nói “Không liên quan tới bà ta, cũng chẳng phải cái đáng nói, người rốt cuộc là có nghe rõ ta nói gì hay không? Ta hiện tại không hề có ý sẽ lấy tim người, mà kẻ nào muốn động vào người, ta cũng sẽ không bỏ qua!”

Ngó bộ dạng của Vân Khuynh như muốn phát hỏa, Tiểu Xuân trầm ngâm một lúc lâu, rồi mới nhẹ giọng trả lời.

“Ta nghe rõ rồi.”

Từ đáy lòng tựa như có cái gì đó bắt đầu thay đổi, đương lúc luẩn quẩn lạc trong vòng sinh tử, mà tồn tại, cũng không phải chỉ đơn giản là lời nói chót lưỡi đầu môi.

Hân biết là bản thân mình nên tin tưởng Vân Khuynh.

Mà Vân Khuynh cũng nên lỏng tay ra trước đã.

Nghĩ đến hân cả đời này có thể ôm người khác trong tay chặt như vậy, Tiểu Xuân có thể nói là người đầu tiên.

“Cũng không còn sớm nữa, kêu tiểu nhị chuẩn bị nước cho người tắm rửa, mệt mỏi cả ngày rồi, nên nghỉ ngơi đi!”

Vân Khuynh buông tay, lại cầm lấy cổ tay hân, kéo đi ra ngoài cửa.

“Làm sao vậy?” Tiểu Xuân nghi hoặc hỏi.

“Ta không để Kính vương toại ý, không cho hân mang người đi, hân chắc chắn sẽ quay lại mang theo binh lính tập kích, chỗ này nguy hiểm, không thể lưu lại!” Vân Khuynh đập cửa, nhanh chóng lôi hân đi xuống lầu.

Kính vương? Ai vậy? Nghĩ một chút, Tiểu Xuân đoán là tứ ca của Vân Khuynh.

Con mắt hân dừng lại ở mấy cái bóng trắng vừa mới nhẹ nhàng lướt qua, Tiểu Xuân định thần nhìn kỹ lại mới phát hiện ngoài cửa cũng có bốn bạch y nhân bước theo họ. Tiểu Xuân cứng họng, những người này không phải là ngay từ đầu đã đứng gác ở ngoài đấy chứ, vậy thì vụ gây nhau mới vừa nãy cũng bị nghe thấy hết rồi sao?

Thật sự là mất mặt mà...

Lương khô nước uống và được tài đều đã sớm sắp xếp xong, Vân Khuynh trước tiên là quăng hân vào xe, sau đó dặn dò lộ tuyến rồi mới theo vào trong.

Bên ngoài “jia” một tiếng, hai con ngựa kéo xe chạy băng băng, xe ngựa trước sau đều có người thúc ngựa chạy theo bảo vệ, người nào người nấy thần sắc khẩn trương như đang trong vòng vây của đại địch.

Xem tình hình Tiểu Xuân cũng không khỏi thấy hồi hộp.

“Dù sao cũng là người một nhà, hắn có thể đến mức nào chứ?” Tiểu Xuân hỏi thử, hắn mới đây còn bị đại sư huynh xuống tay một kiếm mà lại thoát chết, không nghĩ mới cùng Vân Khuynh có mấy ngày, lại chuẩn bị chết không minh bạch.

“Ta chết hắn lại càng vui sướng!” Vân Khuynh thản nhiên đáp.

“Không phải, không phải hắn muốn nhân cơ hội này trừ khử ngươi, rồi đem ta... làm cái gì đó...” Tiểu Xuân nuốt nước bọt, tỉnh lược bớt cái từ nghe không có chút tốt lành gì kia “Cho phụ vương ngươi chữa bệnh?”

“Hắn hắn rất thông minh, muốn một mũi tên chết hai con chim.”

Cũng đúng, nhất tiễn song điêu là tốt nhất. Nếu như mối uy hiếp lớn nhất của tứ hoàng tử lại đến từ Vân Khuynh, vậy hắn chỉ cần mượn danh nghĩa thi hành mệnh lệnh mà trừ khử Vân Khuynh, sau đó được nhân bất hạnh bị chết mất xác nơi thâm sơn cùng cốc hoặc bị lang sói làm thịt, hoàng đế chỉ có nước leo lên cũi cực lạc ngửi nhang, vậy thì tứ hoàng tử đường đường chính chính là người thừa kế ngôi vị rồi.

“Các người phụ tử huynh đệ đều đối với nhau không còn chút tình nào như vậy sao?” Tiểu Xuân cảm thán, sống ở Thần tiên cốc rất tốt, ngoại trừ đại sư huynh ra, thì trong cốc các sư huynh đệ đều rất hòa thuận, cuộc sống tuy là bình ổn vô vị, nhưng đại để mọi người đều biết thế nào là vui vẻ.

“Sinh ra đã bại hoại như vậy, không chọn được, cũng không thêm chọn. Một lũ người phiền phức, giết hết đi lại sạch sẽ!”

Vân Khuynh đối với những tình huống như vậy trước nay chẳng thêm lưu tâm, đơn giản cũng chỉ là thủ túc tương tàn, lão già đó cũng chẳng thêm can thiệp, bởi vì muốn lọc ra một hoàng tử xuất chúng đủ khả năng kế vị, có thể sống sót cuối cùng, mới làm nên đại sự. Mà hắn đối với những chuyện này đã cảm thấy bình thường, nhìn quen mắt rồi.

“Vậy còn mẹ ngươi, bà ấy đối xử với ngươi có tốt không?” Tiểu Xuân lại hỏi, chung quy cũng phải có người nào đối xử tử tế với hắn chứ?

“Người đàn bà đó muốn giết ta, kết quả bị ta giết chết rồi!” Vân Khuynh trả lời như vậy, dường như chỉ là trong gió có hạt bụi sa vào mắt, khiến cho ánh mắt khẽ giật nhẹ, sau đó lại như không hề tồn tại, cũng chẳng thể khiến hắn đau đớn.

“...” lần thứ hai Tiểu Xuân nghe thấy Vân Khuynh nói ba chữ “nữ nhân đó”, hắn không biết nên nói gì, có lẽ sinh ra trong hoàng tộc, tức là đã định trước phải chấp nhận sự thật tàn khốc này, chẳng thể thân thiết với bất kỳ ai.

Tiểu Xuân hoàn toàn không thể tưởng tượng ra một nơi như thế, kiểu tình đời tình người như thế, có thể khiến cho Vân Khuynh trở nên quái gở dị thường. Nếu như có ai đó thương hắn, yêu hắn, vậy thì hiện tại hắn sẽ không có một Vân Khuynh lạnh lùng vô cảm như vậy, đối với chuyện sinh tử của con người chẳng thêm cho vào mắt.

Tiểu Xuân trong lòng thấy quặn thắt.

Một chút cũng không đành lòng.

“Tiểu Xuân” Vân Khuynh vốn đang ngẩng nhìn khung cảnh bên ngoài, lại gọi tên người đang ngồi bên cạnh.

“Hử?” Tiểu Xuân hỏi.

“Ngươi không cần phải lo lắng.”

“Lo lắng chuyện gì?”

“Ta sẽ không giết ngươi!” dường như cảm thấy chưa trọn vẹn, Vân Khuynh lại nhấn mạnh “Thật sự!”

Lại nói “Ta nghĩ kỹ rồi! Cho dù chung cuộc ngươi giải không xong độc trên người ta, ta cũng không giết ngươi.”

Những lời này của Vân Khuynh khiến cho Tiểu Xuân vành mắt đỏ hồng lên, đột nhiên không biết phải trả lời như thế nào.

Chiều buông, đêm tối trong phút chốc đã bao phủ cả cánh rừng, xe ngựa dọc theo đường nhỏ chạy như bay, bốn bạch y nhân hộ vệ cũng hối hả thúc ngựa chạy cùng.

Trong xe, một người nằm sắp mặt mỗi, thân thể thu gọn trong chiếc áo da cừu, nhắm mắt ngủ say sưa. Ngủ thì ngủ, thư thái thì chẳng mấy, còn cái củ sọ lại chẳng chịu an phận mà còn lo đi kiếm gối kê đầu, lăn qua lăn lại một hồi, cuối cùng lăn đến thượng lên đùi người bên cạnh.

Người có diễm phúc đem chân ra làm gối đầu cho hần cứng đờ người ra một lúc, định thưởng cho cái đồ không sợ chết này một chưởng, nhưng mấy lần giơ tay lên, rồi lại mấy lần hạ tay xuống, cuối cùng lại không nhẫn tâm làm vậy.

Ngắm nhìn cảnh đêm hôm tối đen như mực tàu, chậm rãi đưa tay lên mặt người này, ngón tay thon dài trắng muốt nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt thanh tú đang say giấc, cuối cùng quyết định nén xuống, nhẫn nhịn ham muốn cùng người này thân mật.

Đột nhiên trong nháy mắt, hai bạch y thị vệ đang điều khiển ngựa bất thành linh ngã xuống, xe ngựa mất phương hướng tách khỏi đường mòn đâm đầu vào rừng rậm, sau đó bị lật đổ.

Thùng xe rơi xuống đất, người trong xe phá cửa sổ chui ra, bình yên đáp xuống bên cạnh.

Nhìn chung quanh, chỉ thấy một vết máu loang lổ, ba gã bạch y nhân, bốn con ngựa, vết đứt nằm ở cổ, mà trên xe ngựa vẫn còn một mảnh thiên tằm tơ màu vàng kim nhiễm máu bay phát phơ trong gió.

Thiên tằm tơ cực mỏng cực bền, lửa cháy không đứt, đao chém không lìa, người và ngựa toàn lực chạy băng băng, thiên tằm tơ lúc căng ra liền biến thành một lưỡi dao bạc không thể nhìn thấy, mà lướt qua chỉ có máu chảy đầu rơi.

Rừng cây phía trước chợt giao động một hồi, ngọn cây rung lên khiến lá khô rơi lả tả, mười mấy kẻ bị mặt từ trong bóng đêm xuất hiện, xông thẳng về phía họ.

Vân Khuynh kéo tay Tiểu Xuân, lúc này vừa mới tỉnh ngủ còn đang ngơ ngác, nói một tiếng “Đi!” lập tức lao vào trong rừng.

Phía sau còn có hai bạch y nhân may mắn thoát chết đuổi theo đoàn hậu cho chủ nhân, lại phải đối đầu với sát thủ phía trước.

Vốn chỉ có mười tên bị mặt, trong lúc truy đuổi lại từ rừng cây xuất hiện ra hai bên thêm mười tên nữa, người tới càng lúc càng nhiều, Tiểu Xuân sợ hãi đến mức quay đầu lại cũng không dám, chỉ nhìn thẳng theo cánh tay bị Vân Khuynh kéo đi mà chạy tới.

Đao kiếm tương giao, ngân quang lóe lên giữa rừng thẳm, Vân Khuynh quen dùng tay phải nhưng vết thương trước đó lại chưa lành, khiến cho có phần vất vả. Hần vẫn bình tĩnh ứng phó, cho dù đám người bị mặt kéo đến rất đông, nhưng Ngân sương kiếm lướt qua những kẻ dám tiếp cận chỉ để lại máu tươi tuôn chảy.

Giữa cảnh đao quang kiếm ảnh, Tiểu Xuân khó chịu một tiếng, cảm giác sau lưng đau đớn nóng rực, bước chân lảo đảo ngã về phía trước.

Vân Khuynh kinh hoàng, một tay kéo hần vào trong ***g ngực.

“Con bà nó, đau!” Tiểu Xuân cắn răng, nói “Lên trên đầu gió!”

Vân Khuynh hiểu ý, ôm Tiểu Xuân phá vòng vây lao ra, lấy thân mình làm khiên chắn, đao kiếm lạc tại cánh tay, trên mặt trên lưng vết máu chảy đầm đìa.

Áo lụa màu trắng, hóa thành áo lụa màu đỏ.

Vân Khuynh phi người lên đỉnh vách đá, người bị mặt bên dưới tức khắc cũng vận khinh công đuổi theo, gió lạnh thổi lên ào ào trong rừng, nhân cơ hội, Tiểu Xuân vùng được phần trong tay, bột phấn nung theo sức gió mà hướng về phía cả trăm người bị mặt bay tới.

Chỉ nghe một tràng “Phịch phịch phịch phịch phịch phịch....”

Đám người bị mặt sử khinh công bay lên sử ra một nửa khí hải đột nhiên chân khí biến mất, cả đám người đang từ trên không trung cao mấy trượng ngã xuống.

“Triệu tiểu gia của người, đăng phong tạo cực đây là tỷ muội của “Thất bộ đảo”, “Nhất sai toàn đô đảo”“
Tiểu Xuân nghiêng răng cười giận dữ “Con bà nó, ta bảo các người có bản lĩnh thì đuổi nữa đi!”

Hắn lập tức nói với Vân Khuynh “Đi!”

Vân Khuynh ôm Tiểu Xuân nhảy xuống vách đá, đến chỗ đám người bị mặt phục kích đều đang nằm rạp, trong tình trạng không còn đủ sức phản kích, bước chân tăng tốc rời đi.

Rừng núi hoang vu, trong vòng chu vi trăm dặm không thấy người, bọn họ chạy suốt mấy dặm, bỗng dừng Vân Khuynh cau mày dừng bước.

“Thế nào rồi?” Tiểu Xuân lo lắng hỏi.

Vân Khuynh đương nhiên không thể nói là tốt, nhìn thấy máu chảy nhiều như vậy mà không hề kêu một tiếng cứ cầm đầu chạy miết, Tiểu Xuân đau lòng nói “Muốn hay không cũng phải dừng lại băng bó vết thương đã chứ!”

Vân Khuynh lắc đầu, toát mồ hôi lạnh, cất bước định chạy tiếp, nhưng vừa bước một bước, cả người liền gục xuống.

“Độc phát rồi!” Tiểu Xuân ngẩng đầu lên lại thấy trăng đã quá ngọn cây, tức là đã đến thời gian phát tác, “Thuốc đâu?” hắn ngồi xổm xuống bên cạnh, đưa tay tìm trong ***g ngực Vân Khuynh, nhưng chỉ thấy trống không.

“Mới này giao đấu bị rơi mất rồi!” Vân Khuynh mím môi, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run lên từng đợt “Ta không việc gì, người đỡ ta đi, chúng ta phải tiếp tục chạy.”

“Không được, người hiện tại không đủ sức động khí!” Hắn hiện tại nóng như lửa đốt, thuốc bị rơi mất thì đúng là lớn chuyện, Vân Khuynh thế nào cả hệ cũng không hề lên một tiếng! Giá sử kêu lên một chút, hắn ít nhất có thể cúi đầu tìm thử.

Ngó nhìn chung quanh, Tiểu Xuân liền mang Vân Khuynh vào một góc rừng kín đáo, sau đó ôm thất lưng Vân Khuynh để khí ngưng thần nhảy lên một cái, lăn thân vào cành lá rậm rạp.

Tiểu Xuân tựa mình vào đại thụ, cẩn thận từng chút một đặt Vân Khuynh nằm trong lòng, lấy ra thuốc trị thương tạm thời đắp lên giúp Vân Khuynh cầm máu, lại mở miệng hắn ra cho uống thuốc, không thể để cho thân thể hắn trong lúc độc phát thể này còn yếu đi thêm một chút nào nữa.

Vân Khuynh toàn thân cứng ngắc, kịch độc bấy lâu nay nhờ có dược lực mà an độ giờ đây phát tác, lại càng mãnh liệt hơn.

Hắn ôm lấy Vân Khuynh, mặc dù việc này không giúp ích gì, nhưng hắn cũng cố gắng tìm lấy một tư thế có thể khiến Vân Khuynh nằm xuống dễ chịu thoải mái nhất.

Tiểu Xuân đặt cằm trên đầu Vân Khuynh, tay hắn nắm chặt Vân Khuynh, lo lắng nói “Đã uống thuốc thì không thể ngừng, ngừng rồi thì độc phát còn mạnh hơn. Xem tình hình hiện tại của người ta không thể quay lại tìm được bình, hay là... hay là ta tìm một chỗ giấu người vào, rồi quay lại...”

Vân Khuynh nghiêng chặt răng nói “Người mà đi chần chẫn sẽ chết!”

“Nhưng người rất đau đớn...” Tiểu Xuân nóng ruột.

“Người đi đâu cũng không được phép. Đi rồi, ta biết tìm người ở đâu?” Vân Khuynh vội vàng nắm chặt cánh tay hắn, làm như muốn nghiêng cho đứt rời, có chết cũng không buông “Không cho người đi, chỗ nào cũng không được đi, người phải ở lại đây, để ta mỗi lần mở mắt ra sẽ nhìn thấy người!”

Tiểu Xuân cười khổ, Vân Khuynh nắm tay hắn rất chặt, động đậy một cái còn khó nữa là.

Không còn cách nào khác, hắn đành vứt bỏ suy nghĩ quay về tìm thuốc, thay vì thể truyền chân khí vào thân thể Vân Khuynh, mặc dù so với giải được thì phương pháp này không có hiệu quả cho lắm, miễn sao giảm được một chút đau đớn cho Vân Khuynh cũng là tốt rồi.

Tiểu Xuân thương thế cũng không nhẹ, chân khí truyền vào từng đợt từng đợt bị đứt quãng.

Ngồi từ trên cao, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy kẽ lá bé tẹo có chút ánh trăng lọt qua.

Hắn thở dài một tiếng, cúi đầu, thấy Vân Khuynh khổ sở chống cự, bản thân cũng thấy khó chịu.

Qua một lúc lâu, Tiểu Xuân khe khẽ hát lên một tiểu khúc, giọng hát thanh nhuận êm tai dễ nghe, cũng khiến cho Vân Khuynh tâm đang phiền vì cơn đau đốn bị xao nhãng mà chuyển hướng.

“Sổ bất tẩn tương tư bách chuyển sầu tràng thâm xử, vọng bất xuyên thu thủy nhất phương san lệ tự ma, khán bất hoàn hồng trần tục sự kỉ đa phân nhiều, ái tăng diệt hồng học nê trảo đồ lưu nhân gian.”()

() Tương tư trăm mối chuyển trăm sầu, nhìn không thấu thu thủy sa lệ lòng tê tái, xem không hết cõi hồng trần lụy tục nhiều nường, ái ố diệt hồng học tan thành tro bụi trên chốn nhân gian.

“Ái tăng diệt... hồng học nê trảo đồ lưu nhân gian...” Vân Khuynh mồ hôi lạnh đầm đìa lấm nhấm niệm theo.

“Câu đó có nghĩa, không có thứ gì có thể lưu được. Những chuyện hồng trần thế tục, trăm năm sau cũng chỉ còn là vết tích nhỏ nhoi.” Tiểu Xuân nói.

“Ta lưu được.” Vân Khuynh có chút mê sảng, nắm tay Tiểu Xuân nói “Ta lưu được người!”

“Phải, người lưu được ta.” Tiểu Xuân cười, ngâm nga vài câu, lại xướng lên tiểu khúc đó.

“Điệu hát này là ai dạy người?” Vân Khuynh khó khăn hỏi.

“Mẹ ta.” Tiểu Xuân một tay xé tay áo lau mồ hôi cho Vân Khuynh, một tay vẫn để sau lưng tiếp tục truyền chân khí.

“Mẹ người...”

“Ừ, mẹ ta hồi đó còn là mỹ nhân nước tiếng xa gần cơ đấy!” Tiểu Xuân cười.

Kỳ thực, nói mẹ là đại mỹ nhân vẫn còn chưa đủ, còn xa lắm mới đủ. Nhưng mà trong mắt nhi tử, vô luận tốt xấu thế nào, chỉ cần là mẹ mình, đương nhiên cũng chính là mỹ nhân đẹp nhất trên đời.

“Người lớn lên có giống mẹ mình không?” Vân Khuynh đột nhiên hỏi vậy.

“Ày... không đến nỗi quá giống, dù sao mẹ ta cũng là nữ, còn ta là nam.” Tiểu Xuân trả lời.

“Còn ta lớn lên lại giống hệt người đàn bà đó.” Vân Khuynh nhớ lại chuyện trước kia, ánh mắt trở nên xa xăm.

“Người chịu nói với ta những chuyện trước kia về người sao?” Tiểu Xuân hỏi nhỏ, đã là lần thứ ba rồi, kết cuộc là vì cái gì, khiến cho Vân Khuynh ngay một chữ “mẹ” cũng không chịu gọi.

“Người đàn bà đó là do lão gia hỏa kia lúc đi dạo chơi thì gây tội nghiệt” Vân Khuynh chậm chậm nói “Lão gia hỏa không lâu sau là vứt bỏ bà ta, sau đó bà ta phát hiện mang thai ta, uống thuốc đả thai cũng không có tác dụng, đành phải sinh ra. Người trong dòng họ hết mười phần là chán ghét cả ta và ả, ả lại càng thêm ghét ta, ký ức của ta, vẫn còn nhớ chỗ ngủ của mình vừa bẩn vừa thối, uống nước chua, ăn cơm thiêu, bà ta còn không đến nhìn ta một cái, cho nên ta trước khi được chín tuổi còn tưởng mình không hề có mẹ, mà trời đất này cũng chỉ là một cái cũi bé nhỏ tối tăm.”

Nghe Vân Khuynh nói, Tiểu Xuân nhin không được càng ôm chặt hắn hơn.

Thân thể mất máu quá nhiều như càng lúc càng lạnh giá, lúc Tiểu Xuân ôm lấy hắn, hơi ấm truyền vào da thịt khiến Vân Khuynh nhất thời ngây ra. Hắn nhắm mắt lại, tiếp tục nói.

“Về sau lão gia hỏa cho người đánh đến, người trong họ vì bảo toàn mạng sống của mình, đem người đàn bà đó cùng ta hiến cho lão gia hỏa, tới lúc đó ta mới biết thì ra bầu trời có thể quang đăng như vậy, mặt đất còn có thể sạch sẽ như vậy. Mà lão gia hỏa sau khi mang ta về cung cũng chẳng cần quan tâm, một mình ta sống trong biệt quán, còn bà ta sống trong cung làm quý phi, ta cuối cùng cũng được ăn uống tử tế sạch sẽ, cũng có được giường nệm tinh thơm, nhưng thái giám và cung nữ đến đến rồi đi đi, chẳng có ai cùng ta nói chuyện. Ta thường xuyên cả tháng không nói câu nào, ngồi trước bàn chờ tới giờ ăn, tới giờ thì đi ngủ. Những ngày đó trôi qua rất chậm. Sau đó, lão gia hỏa tàn sát người trong tộc của bà ta, bà ta biết được thì phát điên. Nam nhân mà bà ta yêu thương cũng là người trong tộc, lão gia hỏa đem người đàn ông đó

cùng con cái của hần lăng trì xử tử, bởi vì bà ta đã cùng người đó hạ sinh một đứa con. Một ngày nọ bà ta mang tới một chung trà sâm cho ta uống, nhưng ta sớm đã nhìn ra trong mắt bà ta chỉ toàn căm hận, cho nên biết rõ bà ta rất hận ta, muốn ta chết. Sau đó bà ta bắt thái giám giữ chặt lấy ta, đem trà sâm đổ thẳng vào cổ họng. Ta uống một nửa, bà ta uống một nửa. Đó là lần đầu tiên bà ta cho ta thứ gì đó, cũng là lần đầu tiên cười với ta, có điều bà ta vừa cười mà tai mắt mũi miệng đồng thời chảy máu, ta đột nhiên cảm thấy bà ta rất bẩn. Bà ta bẩn, bọn thái giám cũng bẩn, nhìn xem tất cả, chẳng thấy có nơi nào sạch sẽ... sau đó cung nữ gọi ngự y, ngự y cứu ta, ta lúc tỉnh lại nói với hần “Đem ả đàn bà đó vứt ra ngoài!”... ta không thể chịu nổi những thứ dơ bẩn trong phòng mình nữa... cho nên không ai cứu bà ta... là ta giết bà ta... người chết rồi, lão gia hỏa đến, lão phong ta làm Đoan vương, còn tống ta vào một chỗ mới càng rộng càng cô quạnh hơn, từ lúc đó trở đi bên cạnh ta không có đến cả một người đến đến đi đi, người nào nhìn thấy ta, chỉ biết sợ đến mức toàn thân run rẩy bầy. Ta còn nghe bọn chúng bàn tán ta không hề có tâm, thấy chết không cứu, hại chết cả người sinh ra mình. Thế mà nhìn ta một cái, một câu cũng không dám nói. Bọn chúng khiến ta bực bội, thế là ta chặt đầu chúng, làm cho chúng không thể loạn ngôn nữa, đêm đó tự hồ đã kiên tịnh trở lại, nhưng cũng là càng thêm yên tĩnh. Về sau... thì thành thế này...”

Nghe Vân Khuynh nói xong, Tiểu Xuân thấy ngực mình nghẹn lại đến thở cũng không nổi, hai mắt đỏ hồng, lại thấy sống mũi cay cay.

Tiểu Xuân sụt sịt mũi, dùng toàn lực mới có thể lấy lại được thanh âm, nhưng vừa mở miệng, lại không nói lên lời.

“Chuyện người nói, vẫn còn chưa hết!” Tiểu Xuân nói “ Sau đó, người chạy ra khỏi cung, nhìn thấy trời đất vô cùng. Sau đó, người một lúc không cẩn thận, đụng phải cái tên Triệu Tiểu Xuân trời không sợ đất không sợ. Sau đó, Triệu ngốc tử phát hiện người thật sự là một mỹ nhân tuyệt thế vô song, làm người ta đau đớn, cũng khiến người ta yêu thương. Sau đó của sau đó, Triệu ngốc tử quyết định cả cuộc đời này hần sẽ cùng mỹ nhân, cho dù cả thiên hạ không ai đối với mỹ nhân cười, thì vẫn còn Triệu Tiểu Xuân cười với người, cho dù cả thiên hạ không ai đối tốt với Vân Khuynh, thì vẫn còn Triệu Tiểu Xuân cả đời sẽ đối tốt với người.”

Tiểu Xuân nói một thôi một hồi lộn xộn, nước mắt cũng không kiềm được, chảy dài hai má rơi xuống gương mặt lạnh lẽo của Vân Khuynh.

Vân Khuynh ngẩng đầu, ngơ ngẩn nhìn nước mắt của hần, rồi trong chớp lát, đưa tay chậm rãi lau đi.

“Trước đây, ta thích nghe người nói chuyện, cũng thích thấy người cười. Nhưng mà hôm nay vì cái gì, người khóc, ta tự đáy lòng cũng cảm thấy vui?” Vân Khuynh ngừng lại chờ đợi, độc trong cơ thể xem ra cũng không phải là khó qua, trong mắt hần hiện giờ chỉ còn lại hình ảnh của người này tràn ngập, chẳng thể nghĩ đến bất cứ điều gì khác.

“Tại sao người chịu đối tốt với ta, chịu cười với ta? Ta rõ ràng đối với người rất tệ.” Vân Khuynh trước sau vẫn không lý giải nổi.

Nghe thấy giọng điệu của Vân Khuynh đoán đo nghĩ không thấu, Tiểu Xuân đột nhiên phì một tiếng bật cười.

“Chuyện này không thể giải thích nguyên do!” Tiểu Xuân nói “Muốn đối tốt với người nào, vô luận người đó đối với mình ra sao, cũng đều muốn tốt cho người đó! Không có nguyên do, gặp được rồi, thì là chú định như vậy!”

“Không có nguyên do...” Vân Khuynh hỏi “Người đối với ta, chính là như vậy sao?”

Tiểu Xuân trầm ngâm một thoáng, mới nhẹ nhàng trả lời “Ừ!”

“Tiểu Xuân...” Vân Khuynh nhìn nụ cười của hần, đột nhiên chậm rãi nói “Có thể hay không nói lại câu nói đó một lần nữa?”

“Câu nào?”

“Câu cuối cùng.”

Tiểu Xuân cười, ghé xuống tai Vân Khuynh nói.

“Cho dù thiên hạ không ai đối tốt với Vân Khuynh, thì vẫn còn Triệu Tiểu Xuân cả đời sẽ đối tốt với người!”

“Một lần nữa.” Vân Khuynh thấp giọng yêu cầu.

Tiểu Xuân ôm Vân Khuynh, cười ra một tiếng nói “...Cho dù thiên hạ không ai cười với Vân Khuynh, thì vẫn còn Tiểu Xuân sẽ cười với người... Cho dù thiên hạ không ai đối tốt với Vân Khuynh... thì vẫn còn Tiểu Xuân cả đời sẽ đối tốt với người...”

Lại lần nữa, lại lần nữa.

Dường như vĩnh viễn không thể nào thấy đủ, ngữ khí dịu dàng mẫn dật của Tiểu Xuân khiến cho Vân Khuynh kịch độc lan trong người không ngừng đòi hỏi. Vì vậy đêm đó, Tiểu Xuân cứ thế làm rằm nỉ non hết lần này đến lần khác với Vân Khuynh.

Hắn không cảm thấy mệt, hắn chỉ muốn Vân Khuynh thấy vui.

“Cho dù thiên hạ không ai đối tốt với Vân Khuynh, thì vẫn còn Triệu Tiểu Xuân cả đời sẽ đối tốt với người...”
Tiểu Xuân thành tâm thành ý nói ra, không có lấy nửa lời giả dối. Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Trên ngọn cây cành lá xao động, thính giác cực nhạy của Tiểu Xuân ngay lập tức phát tín hiệu trong đầu.

Đột nhiên một người bật mặt từ trên cành cây lộ diện, hai nhãn cầu sắc bén nhìn Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh.

Tiểu Xuân trở tay cầm Ngân sương kiếm nhắm hướng người bật mặt đâm tới, cành cây rung lên, hai người nhảy vọt lên không tiếp chiêu xoay mấy vòng, kiếm quang lóe lên hướng xuống mặt đất, lại thêm mấy tên bật mặt ăn mặc xi tin giống cái tên vừa rồi nghênh đón sẵn, tiền hậu tả hữu nhất tề giáp công, thay phiên nhau làm hao tổn khí lực của Tiểu Xuân.

Hắn nội lực tuy cao, nhưng nói về võ công lại không quá hữu dụng.

Lúc ở Thần tiên cốc, các sư huynh người nào người nấy chuyên tâm luyện tập đao kiếm quyền cước công phu, hắn cả ngày chỉ biết lanh quanh trong phòng làm thuốc.

Lúc đó chỉ nghĩ công phu có giỏi mấy căn bản cũng không có đất dụng, vậy mà xuất môn một chuyến, đụng chuyện mới thấy sao mà phiền phức, chỉ toàn để cho người khác lên mặt dạy dỗ thế này.

Nghe thấy trên không trung có tiếng y phục phiêu động, Tiểu Xuân vội vàng hô to “Vân Khuynh người đừng xuống đây!”

Thân ảnh của Vân Khuynh từ trên cây hạ xuống, Tiểu Xuân gặp nguy hiểm, hắn tuyệt đối không khoanh tay ngồi nhìn.

Tiểu Xuân thấy Vân Khuynh cứ một mực nhảy xuống, một chút do dự cũng không có, hoảng sợ một tay sử kiếm, một chân đạp bộ, phi người nhảy ba bước, hướng về phía mũi kiếm của người bật mặt, đạp lên mũi kiếm, nảy người lên cao, đón lấy Vân Khuynh tại giữa không trung.

Nhưng đồng thời vừa mới bình yên tiếp đất, đám người bật mặt nhân cơ hội bao vây lấy họ.

Bức tường người này, ít nhất cũng hai ba chục người, làm sao chạy thoát?

“Toàn đô đảo” của Tiểu Xuân mới nảy đã dùng hết với đám bật mặt cả trăm người kia rồi, lúc này một nửa hạt phấn còn không có, hai ba chục người giả sử Vân Khuynh không việc gì, đánh bậy cũng qua được, khổ nỗi lúc này độc phát, mà hắn võ công lại không cao lắm, Tiểu Xuân nghĩ thầm, phen này dễ mệnh tang vu thử đây mà...

“Vợ chồng son thật là thảm thiết a!” Đột nhiên một giọng nam truyền đến, từ bức tường người lập tức chỉ nghe một tiếng “xoạt” hướng xuống đất, toàn thân diện phi y tay phe phẩy chiếc quạt kim tuyến ngọc cốt, tứ hoàng tử phong thái ung dung bước ra.

“Ai, các người thân là nô tài sao lại thế này, dám quấy nhiễu nhĩ hính của Đoan vương, có biết tội hay không hả?” Tứ hoàng tử nói.

“Thuộc hạ biết tội!” bốn chữ đều đặn vang lên, vọng thấu cả rừng, phi điều thấy động vừa kêu inh ỏi vừa bay tán loạn.

Tiểu Xuân ngẩng đầu xem ánh trăng, tính ra thời gian cũng không sai biệt nhiều, hẳn hướng về phía tứ hoàng tử bữu môi, lại ôm chặt Vân Khuynh nói “Vợ chồng trẻ thấy hôm nay nguyệt sắc rất đẹp, muốn dạo chơi thưởng nguyệt, nói chuyện tình tứ, chỉ có, ngại tứ hoàng tử thấy thôi!”

Tứ hoàng tử tùy tiện thì nói ra, chung quy cũng là chuyện hàm hồ, nhưng lại thấy Tiểu Xuân ôm Vân Khuynh như thật, rõ ràng giữa hai người có điều gì ám muội.

Tứ hoàng tử khước miệng giật giật, nói “Tiểu thất người không phải chứ, làm khó chuyện là vì nguyên cố thể này, lại không chịu giao được nhân ra?”

“Không mượn người lo!” Vân Khuynh lạnh lùng đáp.

“A!” Tứ hoàng tử lấy quạt che miệng, làm bộ cười thành tiếng “Bao năm qua người bên cạnh mình một người cũng chẳng có, tứ ca còn tưởng người muốn giữ mình trong sạch, giờ mới biết người là thế này, là Long Dương hảo sự, đoạn tụ phân đào. Chuyện này không xong rồi a, người nói xem, nếu để phụ vương biết được, sẽ thế nào đây?”

“Cái chỗ hoang vu hẻo lánh này, ai biết mà đi nói, nếu như hoàng đế biết chuyện, còn ai ngoài người đi mách lẻo hả?” Tiểu Xuân cười mỉa hai tiếng “Huống hồ làm sao lại có cái gì là đoạn tụ, cái gì là phân đào, người có tận mắt nhìn thấy bọn ta trước mặt người đoạn với chả phân không hả? Mới nhìn thấy hai người đàn ông đứng chung một chỗ liền nói thành chuyện thị phi, vậy ta cũng thấy người cùng với đằng sau là hai mươi mấy người vừa nói vừa cười, người nói xem nếu hoàng đế biết được con trai hắn để cho mấy chục người chia nhau, thì sẽ thế nào đây?”

“Hừ, miệng lưỡi giáo hoạt!” tứ hoàng tử “phạch” một tiếng xếp quạt lại, hướng phía trước bước hai bước, giần dử nhìn Tiểu Xuân “Rơi vào tay ta rồi vẫn còn dám láo xược như vậy, không sợ ta giết người sao?”

Tiểu Xuân lại ngẩng đầu nhìn ánh trăng, tay ôm eo Vân Khuynh càng chặt hơn, Vân Khuynh nắm lấy tay hắn, hai người không nói, nhưng mỗi người đều hiểu được người kia đang suy tính điều gì, đang muốn cái gì.

“Ta đúng là cái gì cũng không sợ, chỉ sợ người không đủ khả năng!” Tiểu Xuân định thần lại, khước miệng nhếch nhếch lên, cười hết mực cuồng ngạo, tay cầm Ngân sương kiếm vung lên một hồi, căn bản như không thèm để tứ hoàng tử vào trong mắt.

“A à, trước đây thì không thể, nhưng mà ai bảo hảo thất đệ của ta đắc tội với Ô y giáo, bị nhân gia giáo chủ hạ độc, nghe nói trăng lên cao quá đỉnh thì toàn thân đau nhức vô công cũng không cách nào xuất ra được, chỉ là thứ phế nhân. Nhìn xem hắn ngay cả đi bộ thôi cũng phải nhờ đến người giúp đỡ, chà chà, hôm nay xem tình cảnh này, muốn ta không đủ khả năng, thì có lẽ Đông Phương Tề Vũ bốn chữ sẽ phải viết đảo ngược lại mất!”

Tứ hoàng tử híp mắt, gơ tay lên định hạ sát lệnh, không có ý chừa đường sống.

Thế nhưng động tác của Tiểu Xuân lại càng nhanh hơn, ngay trước cánh tay giơ lên của tứ hoàng tử liền vận khinh công nhất đẳng của hắn, nhảy mất tựa như di hình hoán ảnh, tiếng chưa nghe người đã đến, trong khoảnh khắc hướng về phía trước, một kiếm đâm tới tứ hoàng tử.

Chưa ai từng thấy qua trình độ khinh công thần tốc quỷ dị thế này, cũng không ai liệu trước được một thiếu niên mới vừa về mặt tươi cười vô công chỉ tâm tâm cơ đó lúc bị dồn vào tử trận lại quay sang phản công.

Chớp mắt không ai kịp phản ứng, mà tứ hoàng tử cũng phải tới lúc kiếm sượt qua vai rồi, mới thấy đau quá mà kêu lên thảm thiết.

Người bật mặt vốn đang bày binh bố trận phía sau chờ lệnh chủ nhân lập tức xông vào, mấy cao thủ trước mặt cũng lập tức xuất kiếm, chiêu thức lăng lệ xé gió xông tới.

Mai hoa châm tinh tế như ngừ mao cũng theo đó mà xuất ra, châm như tuyết, quang ảnh phủ khắp bầu trời, đỉnh nhập vào đại huyết toàn thân của mấy tên bị mặt xông đến gần Tiểu Xuân, xuyên qua hung khẩu tâm mạch, phá nát thịt.

Mấy tên bị mặt đó cả kêu cũng không kêu nổi, chỉ thấy co giật vài cái, ngay lập tức mặt mũi tối sầm thối không lưu huyết ngã xuống đất.

“Người không phải là trúng độc rồi sao?” Tứ hoàng tử gào lên.

Vân Khuynh chỉ hừ lạnh một tiếng “Cho dù có trúng độc, cũng có thể tùy ý nắm trong tay cái mạng của người!”

Tiểu Xuân kiếm phong xoay chuyển, Ngân sương kiếm đặt tại trước cổ Tứ hoàng tử, lùi theo tứ hoàng tử bước lùi về phía sau, vừa lùi vừa hướng người bị mặt hô to “Tất cả đứng im không được động đây, bằng không ta chém đầu chủ nhân của các người!”

“Người dám!” Tứ hoàng tử bản thân mình nhất thời kinh suất bị thao túng, đại sự sắp thành lại hỏng, không những vậy còn vô duyên vô cớ ăn thêm một kiếm, phần hạn đến mức nghiêng răng bặm môi.

“Có muốn thử xem không?” tiểu Xuân ấn mũi kiếm vào, máu tươi từ làn da trắng trên cổ của tứ hoàng tử chảy xuống.

Hắn chớp chớp mắt, cười với tứ hoàng tử “Đông Phương Tề Vũ, tên người xem ra phải viết ngược lại rồi. Vũ Tề Phương Đông, nghe hay phải không?”

“Các người nghe rõ cho ta!” tứ hoàng tử phần nộ gào lên “Ngày hôm nay không ai được phép rời khỏi đây, ta chết, hai đứa nó cũng phải bồi táng!”

“Ai, người sao mà khổ vậy?” Tiểu Xuân thở dài, nói “Người và Vân Khuynh suy cho cùng cũng là huynh đệ, thả bọn ta đi, tính như vậy không tốt hơn sao? Sinh mệnh quý giá, mất rồi đâu thể lấy lại được, hà tất phải mất mạng liều lĩnh?”

“Huynh đệ.” tứ hoàng tử nheo mắt cười khẩy một tiếng “Trong hoàng gia làm gì có thứ tình cảm huynh đệ cốt nhục, chỉ có vương vị!”

“Làm hoàng đế thì có cái gì hay ho lắm sao?” Tiểu Xuân chán nản hỏi.

“Không làm hoàng đế thì làm cái gì?” tứ hoàng tử gào lên “Thắng làm vua thua làm giặc, không thành thiên tử, thì chẳng thành cái gì cả!”

“Còn có thể làm người mà!” Tiểu Xuân ta thán “Quân bắt quân, thần bắt thần, phụ bắt phụ, tử bắt tử, huynh đệ không phải huynh đệ, vậy thì sống còn có ý nghĩa gì?”

Làm... người...

Đột nhiên, tứ hoàng tử ngây người. Không hiểu là tên thiếu niên này trong đầu nghĩ cái gì, nói những điều hàm hồ như vậy.

Tiểu Xuân thu kiếm, đẩy tứ hoàng tử khiến hắn lao về phía đám người bị mặt.

“Tiểu Xuân!” Vân Khuynh vội vàng kéo lấy Tiểu Xuân về, nếu thả người này ra, bọn họ chắc chắn không thể thoát khỏi chốn núi sâu rừng thẳm này rồi.

Tứ hoàng tử thấy mình tự nhiên được thả, lại càng ngẩn ngơ hơn.

Tiểu Xuân vỗ vỗ Vân Khuynh trấn an.

Hắn quay sang tứ hoàng tử nở nụ cười “Ngay trên người người đã bị ta hạ độc, cho nên không cần thiết phải đi kiếm vào người nữa!”

Tứ hoàng tử thật không tin, hồ nghi nhìn lại Tiểu Xuân.

“Thử đề khí mà xem, có phải âm giao, khí hải, thạch môn, quan nguyên bốn đại huyết đều vô lực, ê ẩm đau nhức?”

Tứ hoàng tử làm theo y lời hắc, ngay tức khắc khuôn mặt nhăn nhó khổ sở, đau đến mức thiếu chút nữa thì ngã quỵ xuống. Ai bảo chỉ là ể ỉm đau nhức, đây phải gọi là đau đớn cùng cực.

“Ai da, sai rồi sao?” Tiểu Xuân ngượng ngùng cười duyên “Chắc là tại gấp quá, trong người lại mang nhiều thứ thuốc như vậy, cho nên ta làm hơi bê bối một chút. Dù sao vận khí thấy đau với vận khí thấy ể ỉm cũng không khác nhau là mấy, cùng như nhau, như nhau cả!”

Hắc trộm cười, hắc kỳ thực chỉ là nhân lúc hỗn loạn tứ hoàng tử không chú ý, cứa vào cổ thì tiện tay dùng mai hoa châm đâm lén vào mấy đại huyết, độc tính cũng khá loãng, bây giờ vận khí trùng kích huyết đạo, đương nhiên là đau thảm hại chứ sao!

“Tối rồi!” Vân Khuynh ngẩng đầu nhìn về hướng xa xôi, hắc đã nghe thấy tiếng vó ngựa.

Tiểu Xuân cũng nghe thấy, hơn nữa còn đoán được người đến cũng không ít.

Hắc tiếp tục hướng về phía tứ hoàng tử “Người hắc là biết người có danh xưng là độc thủ trích tiên Ô y giáo giáo chủ Lan Khánh chứ?”

Tứ hoàng tử trừng to mắt nhìn Tiểu Xuân, không trả lời.

“Đó là đại sư huynh của ta!” Tiểu Xuân cười với hắc xán lạn chói lóa.

Thấy tứ hoàng tử không phản ứng, Tiểu Xuân nói “Người cũng là từ hắc mà biết được tin tức Vân Khuynh trúng độc chứ gì! Có điều là tình báo chẳng được nhanh nhẹn lắm, độc của Vân Khuynh bị ta giải gần hết rồi, thấy ta có lợi hại không?”

Tiểu Xuân lại cười tươi rói thêm một cái nữa.

Tứ hoàng tử thấy cái tên này đúng là tự khen mình không biết một chút sĩ diện, thiếu chút đã thổ huyết trước mặt hắc.

“Về phương diện dùng độc, nếu đại sư huynh mà xưng làm đệ nhị, thiên hạ chẳng có ai dám xưng đệ nhất. Còn ta cũng tính là bán đệ tử của hắc, từ nhỏ đã thụ lý sự “giáo huấn” của hắc, cho nên cứ cho là đệ tam cũng được. Đại sư huynh nói qua, dùng độc a, chết ngay lập tức thì là độc tử, nhưng không phải cao tay, cảnh giới tối thượng thì phải là muốn chết không muốn sống. Khiến cho toàn thân người đau thống chẳng khác nào dùi đục búa gỗ, lại khiến da dẻ người thối rữa, thấy xương cốt bưng mủ, mà ngày ngày tháng tháng chỉ cần người thở một hơi thì lặn ra ho một tràng, muốn chết chết không được, muốn sống sống không xong, không phải người cũng không phải quỷ, thần khinh quỷ ghét!”

Tiểu Xuân vẫn cười, cười tươi như hoa nở mùa xuân, chói lóa như mặt trời tỏa nắng.

Tứ hoàng tử nghe hắc mô tả, tự nhiên run rẩy mặt mũi trắng bệch phát mồ hôi lạnh.

Vân Khuynh cũng phải quay sang nhìn Tiểu Xuân.

“Người dùng loại độc đó với ta?” tứ hoàng tử mở miệng, thanh âm nghe run bần bật.

“Đương nhiên...” Tiểu Xuân cười.

Tứ hoàng tử lại run lên một hồi.

“Không phải!” Tiểu Xuân cố ý nói tách ra, không nói hết một lần.

“Người!” tứ hoàng tử toàn thân toát mồ hôi lạnh, nghiêng răng phần nộ nhìn Tiểu Xuân, hận không thể đem hắc xé nhỏ ra mà nuốt xuống.

“Độc đó chỉ giúp người thanh ruột sạch bụng thôi, nhẹ lắm a!” Tiểu Xuân xua xua tay, cười ha hả “Chỉ cần người ngoan ngoãn một chút, chịu nghe lời một chút, ta sẽ đưa thuốc giải cho, yên tâm, yên tâm! Bất quá nếu người không chịu nghe, hê hê, vậy thần y ta khẳng định người ngày đi tiêu, đêm đi tiêu, ngày ngày đi tiêu, tháng tháng đi tiêu, cả đời này phải ôm cái bô, đừng hòng nghĩ đến chuyện rời bỏ nó.”

“Ta dựa vào cái gì phải tin người?” Tứ hoàng tử sắc mặt xanh có trắng có.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, hơn nữa còn có cảm giác vô cùng râm rộ.

Trong rừng màn khói mù chậm rãi tung bụi, cách đó mấy dặm cũng đều trông thấy.

Cuối cùng dường như đội thiết kỵ hùng binh mạnh nhất đã có mặt, bao vây toàn bộ khu rừng.

“Cứu giá chậm trễ, xin chủ nhân thứ tội!”

Âm thanh hùng hậu vang dội mạnh mẽ từ phía ngoài truyền vào, thiên binh vạn mã kỵ binh nhanh chóng bao vây tứ bề hơn hai mươi người bịt mặt cùng tứ hoàng tử, đuốc cháy bùng bùng xua đi lâm phong âm hàn, khiến cho bốn phía bắt đầu ấm áp dần lên.

“Cứu binh của bọn ta tới rồi!” Tiểu Xuân hươ hươ Ngân sương kiếm, chỉ vào tứ hoàng tử “Vũ. Tề. Phương. Đông, người còn không mau thúc thủ chịu trời?”

Thanh âm vừa cao, lại vừa ngân vang, ngữ khí phi thường thể hiện mức độ đắc ý cao chót vót chà bá.

“Xùy.”

Vân Khuynh thấy buồn cười, nhin không được buột miệng thành tiếng.

Hắn lỗ tai cũng cực kỳ sắc bén, lập tức nghe thấy.

“A... mỹ nhân mỹ nhân... ta không cam tâm, lần này người cười ta không kịp nhìn thấy!” Hiện tại tình hình đã ổn định, hoàn toàn vô sự, Tiểu Xuân cố ý cười đùa đụng chạm, kéo kéo tay áo Vân Khuynh vừa nói.

Tứ hoàng tử không để ý lời nói của hắn, thứ độc kỳ diệu vô danh, thêm nữa hiện tại hắn cùng với thuộc hạ còn bị đại quân bao vây, thấy đại cuộc thắng thua đã rõ cũng chẳng muốn níu kéo, chỉ mặc cho thiết kỵ binh trói mình cùng đám thủ hạ, nhìn Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh, tự nhiên ngây ngốc chẳng nói nên lời.

“Không thấy kịp là chuyện của người!” Vân Khuynh ngừng cười.

Vân Khuynh vuốt ve gương mặt lấm mồ hôi của Tiểu Xuân, phát hiện trên đó bị dơ bẩn hết toàn bộ. Gương mặt vốn đẹp đẽ bị làm bẩn đến mức không thể nhìn thấy nguyên dạng, chỉ có đôi mắt hoa đào sáng rực rỡ với hàm răng trắng còn sạch sẽ như cũ.

Thật sự không quen nhìn thấy hắn trong bộ dạng thể này, Vân Khuynh tiện dùng tay áo lau đi vệt máu trên mặt hắn, nhưng càng lau càng khiến mặt hắn càng nặng nề, khiến cho Vân Khuynh thần tình trở nên băng lãnh.

Tiểu Xuân bên trán không biết từ lúc nào bị thương máu chảy ướt đầm, cơ thịt bên dưới đều lộ ra ngoài, miệng vết thương khá sâu mà nặng.

“Ta giết bọn chúng!” Vân Khuynh trong mắt bùng lên lửa giận, cầm lấy kiếm trong tay Tiểu Xuân định lao về phía tứ hoàng tử.

Vân Khuynh lúc này giá nào cũng phải chặt hết tứ chi của bọn người kia, chặt thành bảy tám khúc, trát muối lên người nhét vào hũ làm thịt lợn muối. Triệu Tiểu Xuân, gương mặt đó chính là chỉ có thể nhìn, ai dám hủy, kẻ đó tất phải chết.

Tiểu Xuân sờ lên mặt, thấy máu thấm đầy tay, mặc dù có hoảng sợ, nhưng cũng vội vàng trở tay bắt lấy tay Vân Khuynh.

Tiểu Xuân liền nói “Không có gì đáng ngại, một chút cũng không đau. Người xem, ta cũng đâu có phát hiện mặt mình bị thương, tới khi người nói ta mới biết.”

“Sao có thể không đau?” Vân Khuynh giận dữ nói.

“Thật sự không đau!” Tiểu Xuân cười tỉnh, trên lưng một vết đao, cánh tay bị một nhát kiếm, những thứ đó còn đau hơn, ngược lại trên trán chút thương thể bé nhỏ lại còn phải để ý sao?

“Nhìn thấy đều biết là đau, người làm sao lại bảo không đau?” Vân Khuynh tự hồ muốn cầm tay Tiểu Xuân lắc lắc, xem hắn còn còn tỉnh táo không, có hiểu hay không bản thân đang bị trọng thương.

“Ai, ta biết người rất yêu thương ta!” Tiểu Xuân hiểu ý cười một cái, tiến vào sát ***g ngực vân Khuynh, ôm chặt lấy.

Ngữ khí Vân Khuynh như thế này rõ ràng như đang nói chính mình rất quan tâm tới hần, là “chịu ơn cảm động”, thế nào lại không khiến hần vì thấy hạnh phúc quá mà bất an chứ?

“Ta...” Tiểu Xuân ôm hần như vậy, khiến Vân Khuynh sững sờ, hỏa khí thoáng chốc tiêu tan thành mây khói, cũng không thể bùng lên nổi nữa.

Vân Khuynh khẽ hắng giọng, chậm rãi khôi phục bộ dạng bình thường thấy (người khác) chết không (thèm) kinh trước kia, từ tốn nói “Nhưng kim sang được vừa mới dùng hết cả rồi!” tâm ý vẫn hoàn toàn đặt ở thương tích của tiểu Xuân.

“Không hề gì, dù sao chảy chút máu cũng không thể chết được, sớm ngày mai tìm được *** chế lại là được thôi!”

“Không phải ngươi sợ nhất là đau sao?” Vân Khuynh còn nhớ mai hoa châm đâm vào một lỗ hần còn gào thét liên hồi, sao lúc này cả kêu cũng không kêu lên?

“Có người bên cạnh, một chút cũng không đau!” Tiểu Xuân hí mắt cười đùa vừa nói.

Tiểu Xuân nói ra câu này trơ tráo trắng trợn khiến Vân Khuynh có chút bối rối không hiểu vì sao, cảm thấy mặt mình tự nhiên phát nhiệt.

Gương mặt tươi cười sáng bừng lên như hòa đào mùa xuân, rạng rỡ đến chói mắt, làm hần muốn dời, cũng không thể dời mắt đi nổi.

Chưa từng trải qua tình huống như vậy, Vân Khuynh không có cách nào ứng phó, người ngây ra, mà mặt càng lúc càng hồng lên.

Trong rừng vẫn còn cả đội quân đang chờ lệnh thi hành, mà tân lang tân nương còn đang tình ý nồng nàn, bốn mắt nhìn nhau đắm đuối không bên nào chịu kém bên nào, căn bản đã hoàn toàn quên mất bốn bề hiện còn cả trăm ngàn người, vô số cặp mắt, này giờ vẫn đang chăm chú nhìn họ.

Bạch khôi đại quân trong rừng đứng chỉnh tề sẵn sàng chờ xuất phát, Vân Khuynh cùng Tiểu Xuân hai người được hộ tống ở giữa, tứ hoàng tử và lũ thuộc hạ bị áp giải phía sau canh gác chặt chẽ.

Tiểu Xuân vòng xuống bên cạnh tứ hoàng tử cười duyên một cái, tứ hoàng tử trừng mắt, hần lấy ra một viên thuốc tống vào miệng tứ hoàng tử “Ngoan ngoan nghe lời, trước tiên ta cho ngươi một nửa thuốc giải.”

Kỳ thực viên thuốc đó là thuốc giải độc của mai hoa châm, thấy mặt tứ hoàng tử còn trắng bệch, hần thâm nghĩ độc tính tuy đã làm loãng, có lẽ vẫn đủ sức dày vò làm khổ người ta.

Vân Khuynh nhảy lên ngựa, liền sau đó kéo Tiểu Xuân lên cùng, hai người ngồi chung một ngựa.

Tiểu Xuân vừa áp người vào trong lòng Vân Khuynh, cả người liền dựng đứng lên.

“Ừm...” Tiểu Xuân húng hắng một tiếng, vội nhích người lên trước.

Thế nhưng mà Tiểu Xuân vừa dời ra một chút, Vân Khuynh lại kéo hần trở lại, giữa hai người không một khe hở, dính vào nhau sát chặt. Tiểu Xuân cũng vì vậy mà chạm vào chỗ nóng rực cứng ngắc dưới khố của Vân Khuynh.

Mới này đối diện sinh tử tưởng như đã quên phéng mắt, sau khi đau đớn cùng cực khắc cốt ghi tâm, chính là cuồng liệt xuân độc ma nhân tâm chí bắt đầu phát tác.

Có điều ngay lúc này hoang sơn dã lĩnh, đừng nói là giường, chăn đệm còn không có, xung quanh lại thêm mấy nghìn thuộc hạ, trước mắt từng đó người, giải quyết được, có thể coi là bản lĩnh kinh người không?

Mọi người bắt đầu lên đường, tiếng vó ngựa vang lên đều đặn, người ngồi trên ngựa cũng theo đó mà nhấp nhô lên xuống, thành thử chỗ phía sau và bên dưới của Tiểu Xuân cũng lên xuống ma xát với cái chỗ phía trước và bên dưới của Vân Khuynh.

Gương mặt Vân Khuynh càng trở nên nóng hừng hực, ghé sát vào gương mặt hơi tái lạnh của Tiểu Xuân, không ngừng cọ xát, hơi thở cũng càng lúc càng dồn dập hơn.

Khí tức của Vân Khuynh phả vào tai, tê dại, ngứa ngáy, khiến Tiểu Xuân cả người căng cứng lên, mà lúc này xuống ngựa thì không thể, tiếp tục ôm ấp càng không thể, trong lòng phân vân đắn đo không thể nói ra thành lời, hết thấy đều rối loạn.

“Vân... Vân Khuynh...” Tiểu Xuân khó khăn gọi.

“Ừm...” Vân Khuynh vẫn tiếp tục áp vào gương mặt lạnh lẽo mềm mại của Tiểu Xuân, một tay cầm cương, một tay nắm lấy tay Tiểu Xuân, kéo ra phía sau đặt lên chỗ đang nóng rực của chính mình.

“Người cổ nhện một chút có được không?” Tiểu Xuân lúng túng phát quần lên được.

Mà tiếng trả lời của Vân Khuynh vừa như ngâm một khúc hát lại vừa như tiếng rên rỉ mời gọi, thật sự khiến cho người ta suy nghĩ mông lung, làm cho hẳn đúng là không có cách nào không chế nổi, lại bản khoản không biết có ai nghe thấy âm thanh đó không.

“Tại sao phải nhện? Không phải người đã nói không được nhện?” Vân Khuynh giữ chặt tay của Tiểu Xuân, đặt vào vị trí đã bắt đầu phát đau của mình, thế mà chẳng biết làm sao Tiểu Xuân hôm nay lại chẳng có chút phản ứng, làm cho hẳn cũng bắt đầu sốt ruột “Người tại sao lại không làm? Mau làm giúp ta!”

“Hiện tại không làm được!” Tiểu Xuân nặng giọng nói ra, tay vẫn cố gắng rút về.

Vân Khuynh từ nhỏ mất mẹ, đối với hoàng đế và gia nhân lại không hề thân thiết, ở nơi đó tuy là trí mưu không thiếu, nhưng về phương diện này lại chẳng có cái nào hữu dụng cả.

Tiểu Xuân lúc này chỉ thấy đầu kêu ong ong, chưa từng kinh qua cái gọi là gia quy lễ giáo, càng không dám dạy dỗ đại đệ tử cỡ như Vân Khuynh, cũng không biết làm thế nào giải thích loại sự tình này, nhất định phải đóng cửa rồi mới hú hí với nhau được.

Vân Khuynh vì bị hấn nhất nhất cự tuyệt mà chuyển thành giận dữ, cho rằng Tiểu Xuân không muốn cùng hẳn làm những chuyện như vậy, nhất thời tức khí, mở miệng hung hăng cắn vào tai.

“Ai da, người sao lại cắn ta?” Tiểu Xuân đau quá kêu lên, quay đầu lại nhìn.

Vân Khuynh không nói lời nào, hai mắt tựa như bị lửa giận xâm chiếm, trừng trừng nhìn lại hẳn.

“Người như vậy...” Tiểu Xuân chán nản, thế nào mà tình hình này lại chuyển thành một mình hẳn ôm hết tội lỗi như thế?

Tiểu Xuân nén giọng, cắn răng nói “Người không hiểu, ở đây nhiều người, mà loại sự tình như vậy truyền ra ngoài lại không tốt.” đối với người đúng là không có lợi.

“Cho nên không có ai thì được chứ gì?” Gân Khuynh đột nhiên nói như vậy, rồi thẳng tay kìm cương, “jia” thúc ngựa chạy, thiết kỵ binh thấy ngựa của Vân Khuynh thì đều tách ra nhường đường.

“Không có lệnh của ta, không ai được lại gần...” Vân Khuynh khí tại đan điền, tức thì phát lệnh.

Bọn họ ngồi trên lưng ngựa rong ruổi không biết qua bao lâu, bỏ lại sau lưng đội thiết giáp hùng sư, cho tới khi không còn cảm thấy tiếng người cùng vó ngựa nữa, Vân Khuynh mới thả lỏng dây cương cho ngựa chạy chậm lại.

Núi rừng ĩnh mịch, chẳng mấy chốc cũng dễ dàng tìm được một sơn động kín đáo, Vân Khuynh lặng lẽ xuống ngựa trước, tiến vào sơn động xem xét, mới nhóm lên đồng lửa.

Tiểu Xuân thở dài, cầm dây cương buộc vào thân cây khô bên ngoài, im lặng chờ đợi hồi lâu, mới bước vào trong.

Huyệt động giữa rừng vốn ảm thấp, lúc này nhiệt năng từ lửa xua đi hơi lạnh, vừa vào trong, cả người cảm thấy thư thái hẳn lên.

Bên cạnh đồng lửa, một nam tử khuôn dung lãnh đạm mà thanh thoát tuyệt trần, trên gương mặt người đó tuy có chút bụi bặm dơ bẩn, cũng không che lấp được quang hoa khí chất trời sinh, trên người bạch y còn nhiễm máu, lại càng lộ ra khí phách anh hào.

Chính là lúc tiểu Xuân tiến vào bên trong, thì được mục kích một cảnh tượng như vậy.

Lần đầu nhìn qua Vân Khuynh, Tiểu Xuân đã từng nghĩ con người đẹp đến hư ảo nhường này là nữ tử, thế nhưng trải qua một thời gian dài ở cùng một chỗ, hẳn hiện tại và sau này sẽ không bao giờ cho rằng người này là cô nương được.

Cẩn thận quan sát, thấy người này giữa hai hàng mi còn mang khí phách lãnh ngạo đặc quyền của đàn ông, cặp lông mày hơi chếch lên nổi vào làn tóc mái trên trán, mắt tựa thu thủy sóng nước long lanh, thân hình tuy cao lớn mà tinh tế, hoàn toàn không giống với kiểu nữ nhân nhu nhược “qua cầu gió bay”.

Tiểu Xuân từng bước đến bên cạnh Vân Khuynh, không chút nào vội vã.

Hắn tự biết Vân Khuynh đối với mình mà nói rất đặc biệt, từ sau khi xuất cốc, hình ảnh của người này như thể in chặt trong tâm trí, có muốn xóa đi cũng không xóa đi được.

Nếu như bản thân đến một lúc nào đó, có một người nên để ở trong tim, thì người đó ngoại trừ Vân Khuynh ra, sẽ không có đến người thứ hai. Chuyện này từ lúc tại khách ***, vì tứ hoàng tử sinh sự gây náo loạn với Vân Khuynh, hẳn cũng đã có cơ hội để lĩnh ngộ rõ ràng.

Nếu như không phải người quan trọng, trái lại ai ham muốn lấy tâm đầu huyết, với tính tình của hắn nhất định chỉ cười trừ cho qua, bỏ đi không đoái hoài. Có điều với Vân Khuynh thì lại không như vậy, cho nên mới nhịn không nổi mà xổ hết sạch ra. Hẳn hiểu rõ, nói cho cùng thì, căn bản chính là vì con người đó trong tâm hắn chiếm một vị trí, biệt lập to lớn vô cùng.

Nhưng mà, nam tử cùng với nam tử, chung quy vẫn là không thỏa đáng.

Trước kia chưa xuất cốc, hắn vốn chỉ tơ tưởng đến việc ôm ấp phụ nhân, mà đương nhiên không phải tình yêu đồng tính, chung sống cho tới già.

Hắn cùng với Vân Khuynh, nam tử cùng với nam tử, thật sự là trái với luân thường đạo lý, kinh thế hãi tục. Mà Vân Khuynh lại hoàn toàn không hiểu được.

Nhưng hắn thì hiểu, cho nên nhất định phải nói cho Vân Khuynh biết.

Lúc này Vân Khuynh trúng độc cũng đã nặng, hiển nhiên không thể nhẫn nại như Tiểu Xuân. Chờ đợi một hồi cũng không thấy tiểu Xuân mở lời nói câu nào, liền thẳng tay kéo Tiểu Xuân xuống, đưa hắn ép vào thân hạ, mà tay cũng bắt đầu giải khai thắt lưng của cả hai người, trực tiếp chộp vào chỗ hiểm của hắn.

“Vân Khuynh, ngươi đợi đã!” Tiểu Xuân kêu lên, vội vã giữ lấy cánh tay hung hăng kia lại.

“Bây giờ đã không có ai rồi!” Vân Khuynh tức giận.

“Ai, ta không phải muốn nói chuyện đó!” Tiểu Xuân cười khổ.

Hắn hiểu rõ Vân Khuynh hiện tại sẽ không cho phép bản thân mình cự tuyệt, chỉ cần bị cự tuyệt một lần, thì đã nôn nóng một lần, nôn nóng thêm lần nữa, thì đúng là không cách nào khống chế được lửa giận cuồng loạn công tâm nữa.

“Ta chỉ là có một vài chuyện muốn nói, ngươi chịu khó nghe có được không? Nói xong rồi ngươi muốn làm gì, ta cũng không ngăn cản!” Tiểu Xuân vội vàng nói.

Vân Khuynh ngưng lại một chút, tự hồ đang đắn đo cân nhắc, chẳng mấy lâu sau, liền đáp lại “Được, ngươi nói!”

“Còn nhớ không lúc mới gặp nhau, ta từng nói với ngươi, nam nhân cùng nam nhân, không thể làm chuyện đó!” Tiểu Xuân gượng cười, từ tốn nói “Trời đất có âm dương, có âm bất sinh, độc dương bất trường, nam tử thì phải lấy vợ, mới có thể sinh con cái, nữ nhân có được hảo tướng công, mới gọi là trọn vẹn. Thế nhân đều là phải như vậy. Nam tử cùng nữ tử kết duyên vợ chồng, thì chuyện “ấy” muốn làm cũng chẳng vấn đề. Nhưng ta và ngươi đều cùng là nam tử, cái chuyện như vậy, chính là không thể được!”

Nụ cười của hắn lại khiến cho Vân Khuynh trong phút chốc thất thần, dưới bụng càng căng hơn, càng lúc càng khó “nín”. (gọi là phản tác dụng hoàn toàn)

Vân Khuynh cắn răng kiềm chế, lại hỏi “Tại sao cùng là nam tử thì không được?”

Hắn còn nhớ Vân Khuynh lần trước cũng đã hỏi qua như vậy.

“Ồ... thì là vì nam tử cùng nam tử, làm cái đó quá nhiều, sẽ không thể có con...” Tiểu Xuân nghĩ, trả lời như vậy cũng có cảm giác như không thuyết phục lắm.

“Ta không cần sinh con!” Vân Khuynh dường như còn không thêm suy xét lại lời nói đó, nói ngay “Ta có người là được!”

Không có Tiểu Xuân thì tất cả tức khắc vô dụng, hấn từ đầu đến cuối, cũng chỉ cần có một người.

“Ầy...” Tiểu Xuân lại nghĩ ngợi một chốc “Nhưng mà người người đều phải có, nếu như người ta không ai sinh con để cái, âm dương tuần hoàn sẽ bị đứt đoạn, vậy đợi tới lúc người già chết đi rồi, lại không có lớp sau thay thế, thì nước mất, nhà vong ngay lập tức!”

“Cứ để người khác sinh, ta chỉ cần người!” Thấy Tiểu Xuân có nói thế nào cũng không thông, tức giận xuất ra đòn quyết định “Long trao thủ”.

“Aaaa... đau chết đau chết!” Tiểu Xuân thảm thiết kêu lên, gào thật to “Nhưng mà người là vì ngay lúc đầu gặp phải ta nên mới thành thế này, nếu như người lúc đó mà gặp một nữ tử, thì sẽ không thế. Ta không muốn hại người a! Nam nhân chính là nên cùng với nữ nhân, cha người mà không cùng với mẹ người thì làm sao có người, cho nên chúng ta không thể làm chuyện đó được!”

“Nhưng ta chính là đã gặp người rồi!” Vân Khuynh nói.

Hai tay Tiểu Xuân cùng lúc vội vã tách hai tay của Vân Khuynh ra, làm đối phương càng thêm tức giận ra đòn mạnh tay hơn, hai người một tới một lui, rốt cuộc lại bắt đầu giao chiến.

Ngoại y và áo lót bên trong của Tiểu Xuân gần như bị xé nát bươm, tiết khố cũng bị gỡ mất một nửa, cái bàn tọa vừa lảng vừa mát vẫn không ngừng lăn qua lăn lại né tránh trên mặt cát và đá.

Hấn hạ cước không lưu tình vào giữa khố của Vân Khuynh, làm người đẹp đau đớn gập cả lưng xuống.

Chính vào lúc Tiểu Xuân đang chuẩn bị thừa dịp đào tẩu, định chờ thêm một lúc nữa lại cùng Vân Khuynh giảng đạo lý trên trời dưới biển, Vân Khuynh đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn hấn tức giận, thoi một quả vào bụng.

Đau đớn kịch liệt làm cho Tiểu Xuân tưởng như dịch vị từ trong bụng hấn cũng muốn học ra ngoài.

“Nói tới cùng người vẫn không muốn làm chuyện đó với ta! Vì cái gì? Nữ nhân thì tốt hơn ta? Là Liêu Tiểu đó có phải không? Người thích ả hơn ta, thích hơn ta nhiều có đúng hay không? Muốn lấy nàng về làm thê tử, không thích ta đúng không?” Vân Khuynh điên cuồng gào lên.

“Không đúng... làm sao lại liên quan đến Liêu Tiểu cô nương nào ở đây?” Tiểu Xuân cau mày gào lại, nhưng vừa ngẩng đầu lên, nhìn một cái, lại bị Vân Khuynh làm cho sợ cứng người.

“A...” Tiểu Xuân lúng túng nhìn người đang chăm chăm nhìn mình từ phía trên.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, đôi mắt trong veo kiên tịnh đó chẳng hiểu vì sao lại nhoe đi. (chẳng hiểu vì sao hả? ==)

Về mặt đó, chinh là phần nộ, lại có vẻ bị thương, tình cảm mãnh liệt bị dồn nén khiến hấn thở cũng không ra, đôi môi khẽ mở ra lại run rẩy, không thể khắc chế lại đang nhìn Tiểu Xuân.

“Ta không hiểu... phải làm thế nào mới tốt...” Hai hàng lông mi run nhẹ, nước mắt cũng theo đó rơi xuống.

Hấn vì chịu đựng được tính mà hoàn toàn mất đi lý trí lãnh tĩnh trước kia, chỉ không ngừng mấp máy môi nói “Người nói cho ta biết... sao lại thành thế này...***g ngực thật giống như bị nổ tung... đau lắm... Tiểu Xuân... thật sự rất đau... Tiểu Xuân... sao lại thành thế này... tại sao lại không được... ta cái gì cũng không cần... chỉ cần người.. như vậy cũng không đủ sao...”

Tiểu Xuân cũng không dám nhìn nữa, vội vàng đưa tay kéo Vân Khuynh vào trong lòng, xiết chặt tay.

Hấn cũng thấy đau lòng mà nói liền một hồi “Đủ đủ đủ, người nói như vậy, tất cả đều đủ rồi. Ta sau này cũng sẽ không nói những chuyện loạn ngôn thất bát như thế nữa, cũng sẽ không để người phải đau lòng, hảo Vân Khuynh của ta, người đừng khóc, đừng khóc nữa. Người khóc một cái, ta cũng đau đến mức tâm can vỡ nát!”

Hắn vốn vẫn luôn cho rằng Vân Khuynh và hắn cùng nhau, đều là vì xuân được cường liệt của Nguyệt bán loan, nhưng ngày hôm nay Vân Khuynh đối với hắn, cũng chẳng phải chính là đơn giản chỉ bởi vì cái duyên tương ngộ đó sao.

Cái gì đã biến đổi, cái gì đã xảy ra, Tiểu Xuân cũng không còn muốn tìm hiểu rạch ròi nữa, hắn chỉ biết sự đau đớn dày vò trên gương mặt của Vân Khuynh lúc này đều là hấn hại mà ra, đúng là hắn đã không nên như vậy, đúng là toàn bộ đều là lỗi của hắn mất rồi.

Hai thân thể phơi bày cùng một chỗ đụng chạm với nhau, bộ vị sưng tấy nóng rực của Vân Khuynh đang ngứa tại mặt trong đùi non của hắn.

Đã đến nước này, còn nói chuyện đạo lý để mà làm gì? Tiểu Xuân đưa tay bắt đầu cởi bỏ y phục của Vân Khuynh.

Cảm giác được giây phút mềm yếu của Tiểu Xuân, Vân Khuynh lúc đầu là đau lòng, mà khi Tiểu Xuân vừa bắt đầu động tác trấn an vỗ về, cái gì là tan nát cõi lòng đau vô hạn tận cũng đều bị Vân Khuynh quảng bay biến về phía dĩ vãng xa xăm, theo phản xạ tự nhiên có điều kiện đưa tay nắm lấy phân thân nhu nhuyến của Tiểu Xuân mà làm bậy, hung hăng nắm lấy.

Vân Khuynh đột ngột làm như vậy, khiến Tiểu Xuân run lên một trận, cả thất lưỡng rũ xuống không còn sức lực.

“A a a a... nhẹ một chút... nhẹ một chút!” Tiểu Xuân gào lên thống thiết. Vân Khuynh muốn bắt đầu cái kiểu đó, thật sự là nặng tay quá rồi a.

Vân Khuynh chính là sợ bản thân mà buông tay, Tiểu Xuân sẽ lập tức đổi ý mà bỏ chạy, cho nên mới dùng sức mà bóp chặt, sau mới lỏng tay một chút.

Tiểu Xuân bật cười, thanh âm mượt mà thuận tai làm xao động nhân tâm.

Tình cảm luyến ái thấm thiết, hai con người, hai bàn tay ấm áp, đang hoạt động hết công suất tại vị trí thâm kín không phải của bản thân.

Gương mặt Vân Khuynh kề sát bên cạnh Tiểu Xuân, hắn chỉ hơi nhấc đầu, tức khắc chạm vào đôi môi mềm mại của Vân Khuynh.

Hắn khe khẽ thở ra mấy tiếng, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua môi dưới của Vân Khuynh, sau đó lặng lẽ tiến dần vào trong miệng, trải nghiệm cảm giác ướt át nóng hổi bên trong.

Cảm nhận được Tiểu Xuân trong miệng mình, Vân Khuynh liền run rẩy một trận, hắn trước giờ chưa từng cùng với người khác tiếp xúc qua như vậy, hỏa nhiệt bên dưới lại càng thêm phần thiêu đốt dữ dội, bức hắn gần như muốn bật ra tiếng rên rỉ.

Vân Khuynh nhịn không nổi cảm giác “búc xúc” trong người, kịch liệt đáp trả Tiểu Xuân, mới đầu chỉ là môi này môi kia nhẹ nhàng qua lại, cuối cùng thành ra dính chặt cứng vào nhau đến mức “bất khả phân”, cuồng nhiệt quấn quýt.

Lửa thiêu ngày càng mạnh mẽ, vô luận đã phát tiết ra tay đối phương đến bao nhiêu lần, làm ướt đến độ nào, cảm giác muốn ôm chặt người ta trong ***g ngực, thuận thể tổng nhập vào trong vẫn không hề tiêu tan, trái lại theo thời gian mà nảy sinh mỗi lúc một nặng nề cường liệt.

“Tiểu Xuân... Tiểu Xuân...” Vân Khuynh lẩm bẩm, đôi mắt mờ mịt lung ngán nước, sóng sánh mị tình, ánh lên vẻ mê hoặc dụ dỗ phi thường.

Còn muốn... còn muốn nữa...

Dục niệm phiêu diêu phảng phất như vô cùng, mà muốn lấp cũng không có cách nào lấp được.

Tiểu Xuân thở phì phò, có hơi tách rời ra khỏi làn môi bị hắn hôn đến sưng tấy một lúc, lại cúi xuống tiếp tục liếm nhẹ.

Tiểu Xuân vừa tách ra một chút, Vân Khuynh lập tức vươn tay ra nắm chặt lấy thứ kia chậm rãi vuốt ve.

“Không ngừng sao?” Tiểu Xuân hỏi.

“Không...”

Hắn lặng nhìn Vân Khuynh “Nhưng nếu cứ tiếp nữa... sẽ đau...”

“Tiếp nữa... là cái gì?” Vân Khuynh không hiểu.

Tiểu Xuân nhắc người lên nhìn xuống gương mặt đỏ hồng của Vân Khuynh, rặng rờ nở nụ cười mê hoặc nhân tâm, giọng nói khàn khàn tràn ngập dục vọng trầm thấp vang lên bên tai người đó “Ta từ từ cho người biết...”

Vân Khuynh kéo Tiểu Xuân xuống hôn tiếp, không muốn dừng lại, không muốn rời ra khỏi thân thể dễ chịu của Tiểu Xuân, muốn ngửi mùi hương thảo được thoang thoảng trên người hắn, muốn cùng với đôi môi kia dây dưa thưởng thức, cùng với da thịt quần quít không rời.

Y phục hai người tuy còn đó, nhưng thắt lưng đều đã mở, bất quá chỉ còn là khoác hờ trên người.

Ngọc thể phô bày, nửa che nửa hở, Tiểu Xuân lướt tay qua vòng eo thon thả mà cường tráng, dọc theo bắp đùi đi xuống, nhẹ nhàng tách đôi chân thon dài trắng ngần của đối phương ra, đưa thân mình lách vào khoảng trống ở giữa.

Ngón tay dính dính dịch thể ẩm áp, lần theo khe hở chậm rãi ấn xuống dịu dàng, sau đó từng chút từng chút một, không hề vội vã thâm nhập vào tiểu lộ sâu kín bên trong.

Vân Khuynh chỉ hơi nhíu mày, cũng không hiển thị vẻ bất mãn thái quá, Tiểu Xuân vì thế mới dám tiếp tục mân mê đùa giỡn, đợi qua một chút, mới ấn thêm ngón thứ hai, thật sâu thật sâu tiến nhập vào, mãi cho đến hết chiều dài cần chỉ.

“Aa...” Vân Khuynh cong người lên, hoảng loạn không trù liệu mà thốt ra một tiếng, phân thân nóng rực phun ra một dòng dịch thể trắng đục, vẩy ướt ***g ngực Tiểu Xuân.

Vân Khuynh vừa thở ra vừa giận dữ toàn thân vô lực nhìn Tiểu Xuân, không biết Tiểu Xuân vừa làm gì với mình, sự tê dại không cách nào nhận xuống, cũng là cảm giác cường liệt mà hắn trước giờ chưa từng kinh qua.

Tiểu Xuân long lanh cười, cúi xuống hôn Vân Khuynh, đoán rằng Vân Khuynh lúc này đây có muốn nói cũng không có sức, càng không thể cầm chầm mà dăm hấn, cho nên cùng lúc rút tay ra, sau đó phân thân kiên nhẫn chậm chậm đẩy vào lại chỗ đó.

Vật lạ cương cứng nằm trong thân thể mỗi lúc mỗi lúc lại khuấy động, thân thể hưng phấn một hồi rồi lại tê liệt một hồi, hai bên đùi càng lúc càng mở rộng mà không thể khép vào, tư thế khuất nhục như thế này còn mang theo cả thứ cảm giác lạ lẫm khó xác định.

Thần trí từng chút từng chút một bị lấy mất, chỉ còn lại chấn động không biết diễn tả thế nào, từ cổ họng Vân Khuynh phát ra những âm thanh vỡ nát đứt quãng, kèm theo trong chất giọng trầm đục đó còn có chút vẻ đẹp mỹ hoặc, hoàn toàn chìm đắm vào cái màng nhận ân ái dày đặc mà ai đó dệt nên. (thằng nào đó dệt nên ==)

Con người vốn thanh cao lạnh lùng như vậy lúc thường ngày nào đã để người khác thấy được bộ dạng như lúc này, Tiểu Xuân vừa nghe được hồn xiêu phách tán không thể kiểm soát, càng tiến công vào sâu hơn, báo hại người bên dưới rung lên từng trận, mà chính hắn cũng nhận không nổi phải bật ra tiếng rên rỉ.

Tiểu Xuân đem đôi chân ngà ngọc của người đẹp gác lên vai, mang cả nửa thân dưới của Vân Khuynh nâng lên khỏi mặt đất, theo đó lại thêm một trận tiến nhập càng lúc càng sâu, vào tận trong cùng của Vân Khuynh, không ngừng tiến tới đập vào điểm tận cùng trong cái tiểu lộ nóng rực chặt chẽ kia, khiến Vân Khuynh chịu không nổi toàn thân không ngớt run rẩy gồng cứng người.

“Tiểu Xuân...”

Vân Khuynh chịu không nổi, run rẩy cầu cứu như người chết chìm, Tiểu Xuân cúi xuống dịu dàng hôn lên môi hắn, Vân Khuynh lại nhiệt tình đáp lại, còn cắn vào đầu lưỡi.

Cuối cùng một cơn bộc phát, mà cả hai cùng lúc lên tới cùng cực, tiếng rên của Vân Khuynh bị Tiểu Xuân nuốt mất vào trong, hắn toàn bộ sức lực đã bị dùng hết, vô lực ngã xuống trên người Vân Khuynh.

Tiểu Xuân thở hổn hển, nhắm hai mắt lại nhẹ nhàng ôm lấy Vân Khuynh.

Chính vào lúc Tiểu Xuân không có cách nào cử động được, Vân Khuynh đột nhiên trở người đẩy hẳn ra, sau đó lại đè xuống dưới thân.

Tiểu Xuân còn chưa kịp phản ứng, thứ cứng cáp của Vân Khuynh đã từ phía sau chọc thẳng vào trong, đỡ lấy thắt lưng Tiểu Xuân mà tấn công dồn dập vào cái bàn tọa.

“A...” Tiểu Xuân không thể phản ứng, chỉ còn biết gào lên thất thanh.

“A a...” đã mệt đến mức không còn có thể phản kháng lại nữa, Tiểu Xuân cả người tựa như rã rời từng khúc mà co quắp tê liệt, lại thêm phần thắt lưng bị đưa lên cao, cường bức chịu đựng từng trận công kích thô bạo.

Qua một hồi lâu Tiểu Xuân vất vả hít thở vào, nhưng trong cơ thể đã bắt đầu bùng lên cảm giác khó lòng khống chế, khiến hẳn toàn thân run lên bần bật, khóe mắt vì đỏ mà cũng bắt đầu trào nước mắt.

Tiểu Xuân ai oán “Đồ xấu thói... lên tiếng đã rồi hãy động thủ chứ...”

Hắn mới vừa rồi có làm như vậy sao hả? Còn không biết thương hương tiếc ngọc a? Vừa chậm lại vừa nhẹ nhàng chỉ sợ thương tổn đối phương, vậy mà giờ nở lòng nào làm như vậy với hắn.

Đông Phương Vân Khuynh cái tên chỉ biết đến sắc dục không biết nhân tính nhà người...

Vân Khuynh cầm chân Tiểu Xuân kéo hẳn quay lại đối diện với mình, tiếp đó lại là một trận chấn động kinh hoàng.

“U u... cái bát nguyệt thập ngũ của ta... nát mất nát mất!”

Hắn đau đến mức muốn khóc thét!

“A.. dừng... dừng có nhanh vậy...” Tiểu Xuân đau đớn kêu lên.

Vân Khuynh ở phía trên đang ngẩng đầu lên thở hổn hển khó thể kiềm chế được, da thịt trắng ngần vì lửa dục mà chuyển hồng.

Hắn mới lần đầu nếm trải thứ khoái lạc này làm sao hiểu được nên khống chế thế nào, nắm chặt lấy vòng eo của Tiểu Xuân, chỉ còn biết tập trung kinh lực vào từng trận đả kích, mãi miết theo đuổi thân thể xinh đẹp vừa chặt vừa nóng của Tiểu Xuân còn mang đến cho hắn thứ khoái cảm thật sự kỳ lạ.

Tiểu Xuân đỏ mặt nhắm chặt hai mắt, phát ra những âm thanh run rẩy đến mức không thể nhận rõ, Vân Khuynh trong thời khắc mê loạn, bên tai còn nghe thấy thứ âm thanh *** mỹ nho nhỏ ngân nga từ Tiểu Xuân. Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Ngày hôm nay từ sớm đã là một ngày đẹp trời trong xanh khoáng đãng.

Vàng dương ấm áp hé ra những tia nắng rơi xuống rừng, gió mát hây hây, chim nhỏ dậy sớm cất tiếng gáy, sinh vật trong núi cũng dần tỉnh, tiến hành công cuộc sinh tồn và hưởng thụ thật náo nhiệt, một khoảng thời gian tràn đầy phúc lành và bình an.

Vân Khuynh cùng Tiểu Xuân dắt ngựa đi bộ, chậm rãi trở về chỗ mà tối hôm qua thiết kỵ binh đã dừng chân.

Vân Khuynh đi bên trái thần khí ngời ngời rạng rỡ, hào quang sáng chói, bước đi kiên định, còn Tiểu Xuân đi bên phải lại mặt mày u ám, khóe miệng giật giật, chân đi tập tễnh.

Chúng thuộc hạ đã sớm ngay ngắn chỉnh tề chờ chủ nhân quay lại, Tiểu Xuân vừa trở về, lại nhìn thấy ánh mắt cả nghìn người đang hướng đến bọn họ, sắc mặt dương từ đen mà chuyển thành trắng bệch, từ trắng mà lại hóa đỏ, rồi từ đỏ biến thành xanh, cuối cùng quay về một màu đen thuần khiết.

Những người này đem qua chứng kiến hần cùng Vân Khuynh vợ vợ vàng vàng ly khai, sau đó cả hai người mất mặt nguyên đêm, sáng nay lại quần áo xộc xệch chường cái mặt về, chỉ cần ngó qua một cái thì biết ngay đem qua hai người này đã làm cái chuyện gì.

Mới nghĩ tới đó, Tiểu Xuân thật muốn tìm quách một gốc cây mà bắt đầu hành trình đi viếng má mình cho rồi.

Nhìn hần bây giờ đi bộ thôi mà rụng rời tới mức nghiêng ngã xiêu vẹo, cả hai chân cũng không thể khép vào nổi, để cho từng đó người được mục sở thị, về sau làm sao còn dám vác cái mặt lên ngẩng cao đầu mà nhìn đời đây hả?

Tránh cho đem dài lắm mòng, Vân Khuynh lập tức hạ lệnh lên đường.

Bọn họ cưỡi hai con ngựa đi cùng tùy tùng hai bên trái phải, Tiểu Xuân xấu hổ tới mức cả buổi sáng cứ ngồi nghĩ đông nghĩ tây, không dám bắt chuyện với Vân Khuynh, còn Vân Khuynh cứ thảnh thơi lại quay sang ngắm gương mặt tuấn tú bên kia, muốn ghé lại gần, nhưng lại vì không muốn Tiểu Xuân lại trưng ra cái mặt quái gở đối lại với hần mà hết lần này lần khác đành từ bỏ ý định.

Vì vậy mà hai người cứ thế im lặng thấy hình không thấy tiếng, làm cho cả buổi sáng tĩnh mịch hiem thấy.

Cho tới trưa, đội kỵ binh xuất phát đầu tiên mang về một cỗ xe ngựa, thì Vân Khuynh cùng Tiểu Xuân cũng chuyển sang ngồi xe ngựa. Tiểu Xuân vừa đặt mình lên tấm thảm dày bên trong thùng xe thì lập tức lăn ra nằm sấp, miệng lẩm bẩm mấy câu, cũng không rõ là rên rỉ cái gì.

Từ buổi sáng, hai người đó đã ở khe suối tắm rửa sạch sẽ những ô uế bẩn thỉu lẫn máu me đầm trên người, hiện giờ chỉ cần thay đồ mới là bên ngoài lại trắng sạch không tỳ vết.

Vân Khuynh một lúc sau thoát y toàn bộ ném tất cả ra ngoài, thay lên người bộ y phục tơ lụa mới cứng màu trắng non, tóc tai cũng buộc lên gọn gàng trở lại.

Tiểu Xuân ngẩng ngẩng nghĩa nghĩa, Vân Khuynh của hần lại trở về với vẻ ngoài của tiên nhân xuất trần thoát tục trước kia.

Vân Khuynh tiếp theo đó cầm lên một bộ bào sam màu trắng cùng kiểu cùng cỡ với bộ vừa rồi định giúp Tiểu Xuân thay y phục.

Tiểu Xuân vợ nói “Đừng đụng vào ta, ta tự mình làm là được rồi!”

Một câu “Đừng đụng vào ta” ngay lập tức khiến cho cánh tay vươn ra bị khựng lại, mặt cũng có phần biến sắc.

“Tại sao không cho ta chạm vào?” Vân Khuynh hỏi.

“Toàn thân ta đều đau nhức...” Tiểu Xuân húng hắng mấy tiếng, cự mình khó khăn nhồm đậy.

Vân Khuynh cho đến giờ mới nghe rõ mấy tiếng lẩm bẩm trong miệng Tiểu Xuân từ nãy giờ là cái quái gì.

“Con bà nó...” Tiểu Xuân khe khẽ cầu nhàu “... đau... đau... ai dà... đau...”

Cầm lấy áo quần, Tiểu Xuân run rẩy tay, run rẩy chân, tự mình chậm chậm mà mặc vào, ho lên một tiếng, lại chậm chậm nằm sấp trên tấm thảm.

Vân Khuynh cầm lấy bộ y phục vừa rồi định ném đi, Tiểu Xuân thấy thế vợ nói “Đừng ném, ta còn dùng!”

Vân Khuynh vậy là cầm một cái bao vải bọc lại, đem cái mớ quần áo lấm máu vứt vào xó, sau đó lựa lấy một khối bạch ngọc trong suốt dùng để buộc tóc lên, định đưa Tiểu Xuân vắn cái mớ tóc đen rũ rượi tứ phương kia cho gọn gàng, nhưng mà ngọc quan trong tay buộc lên lại tuột, tuột lại buộc lên, thôi thì cắt quách đi. Tóc tai có lòa xòa cũng vẫn đẹp, không buộc cũng chẳng chết ai.

Vân Khuynh từ lúc bước vào trong xe ngựa, cứ cách một lúc lại tỏ ra bồn chồn một trận.

Mới nãy bên ngoài cưỡi ngựa đi cùng thiết kỵ binh đã không nói chuyện, bây giờ chuyển vào trong này vẫn im như thóc là sao?

Vân Khuynh chẳng hiểu vì sao cứ thấy trong lòng bứt rứt không yên, hần mấy lần lén lén nhìn Tiểu Xuân lặng thinh, có vẻ như đã ngủ, mà lại chẳng thèm để ý đến hần lấy một lần.

Vân Khuynh lại mở bọc hành lý tối qua đã phải thuộc hạ đi tìm về ra, nhìn xem bên trong đủ các loại dược bình lòe loẹt màu sắc, bới tung cả lên để tìm được bình màu vàng, cùng lúc một tay kéo Tiểu Xuân vào trong lòng, để Tiểu Xuân nằm sấp lên trên đùi mình.

Lực đạo của Vân khuynh thật là chẳng bao giờ biết thiệt hơn, Tiểu Xuân mới tối qua bị hần “chiết đặng” không nghỉ ngơi cho tới sáng, toàn thân trên dưới trước sau chẳng còn chỗ nào là không bầm dập, đau đến mức há miệng hòng cứng đờ, chịu không được gào lên “Người thật không thể từ bi vậy sao, cho ta ngủ một chút chứ!”

“...” Vân Khuynh vì thế nên im lặng, tay cũng không cử động.

Thấy Vân Khuynh trở nên im lặng, Tiểu Xuân lại thầm than khổ. Làm cho mỹ nhân nổi giận, làm sao tránh khỏi ăn đòn đây?

Thế mà chờ cả lúc sau, vẫn chẳng có chuyện gì phát sinh.

“Ta không quấy rầy, người ngủ đi.” Vân Khuynh không hề tỏ ra một chút bực bội, chỉ từ tốn nói.

Tiểu Xuân hồ nghi mà quay đầu lên nhìn lại, mới phát hiện Vân khuynh cầm trên tay kim sáng được, con mắt rờn rợn nhìn hần.

“Người... muốn giúp ta bôi thuốc huh...” đáng chết, Triệu Tiểu Xuân người cái tên bạc tình lang vô tâm vô tính, hiểu lầm mỹ nhân mất rồi.

“Ừ.”

“Vậy bôi đi... ta lúc này có hơi to tiếng một chút, người đừng để tâm.” Tiểu Xuân nói.

“Ta biết rồi. Người sợ đau. Tối qua ta khiến người ra máu nhiều như vậy, cho nên người mới nổi giận.” Vân Khuynh cời y phục của hần, bắt đầu từ vết thương đao kiếm để lại nặng nề phía sau lưng, từng chút từng chút một tỉ mỉ kỹ càng mà bôi thuốc trị thương lên, “Nhưng mà người cũng như vậy đối với ta, ta sao vẫn chẳng có việc gì, còn người tại sao đau đến mức này?”

“Bởi vì ta không có đem người khác ra lăn qua rồi lại lăn lại, lăn lại rồi lại lăn qua, lúc thì bán lưng cho trời, lúc lại bốn vó chống lên, còn không chịu cho người ta nghỉ lấy một chút. Còn nữa, ta nhẹ nhàng nâng niu như vậy chỉ có một lần, người lại giống như nhồi mìn đem ta “dùng lực” bóp nhừ cho tới sáng. Thân thể ngọc ngà của ta chứ đâu phải sắt đá, làm sao không có việc gì được hả?” Tiểu Xuân nhớ lại tình hình hồi đêm, lại cảm tức giận rãnh.

“Là người nói xuân độc phát tác thì không được đè nén, ta liền không dám đè nén. Ta... lần sau... ta lần sau sẽ chú ý...” Vân khuynh nói.

Kim sáng được cuối cùng còn dư một chút, Vân Khuynh vót vào đầu ngón tay, chậm rãi đưa vào chỗ tối tăm mù mịt bị hần đem qua động tình mà phá nát nát.

Động tác đó hoàn toàn không mang theo chút sắc dục nào, chỉ đơn thuần là vì Tiểu Xuân. Tiểu Xuân cắn răng rên một tiếng, thân thể tự nhiên co lại.

Vân Khuynh cong ngón tay qua một chút, chạm vào nội bích ấm áp bên trong, chậm chậm bôi thuốc vào.

“Ừm...” cảm giác quái dị lại khiến Tiểu Xuân cắn răng yếm khí.

“Tiểu Xuân, ta thích nghe tiếng rên đó của người, người kêu thêm mấy tiếng nữa đi!” Vân Khuynh dù vậy nói ra rất thản nhiên.

“Bôi thuốc thì cứ bôi thuốc, đừng có đùa được không?” Tiểu Xuân ai oán kêu lên.

Ngón tay Vân Khuynh thâm nhập vào trong nội bích tiểu lộ đột nhiên đụng chạm rồi lướt qua lướt lại ần ần mấy cái, Tiểu Xuân không hề phòng bị mà lạnh người tê dại do từng trận từng trận cảm giác từ bên dưới thân qua tủy sống truyền lên, bật ra tiếng rên thâm cùng với dòng chất lỏng nóng rẫy lại xuất ra.

Từ tối qua tới giờ, thì đây là lần thứ mấy Tiểu Xuân cũng không nhớ nổi nữa.

Con bà nó, chết, có thể nhẹ tựa hồng mao, cũng có thể nặng như thái sơn.

Có điều, tinh tấn mạng vong, loại hình pháp này hẳn chỉ nghĩ cũng không muốn nghĩ a!

Đi thẳng một mạch, qua không biết bao nhiêu đêm ngày, cuối cùng cũng đến được kinh thành.

Gió đông thổi ào ào, càng lên phía bắc tiết trời càng khắc nghiệt.

Từ lúc tiểu Xuân phát hiện ra bình giải được màu xanh kia cũng được thiết kỵ binh tìm về cho, mỗi ngày đến giờ trăng lên, đều tự động bưng nước chăm sóc cho Vân Khuynh phục thuốc.

Vân Khuynh thì lạnh lùng chỉ nhìn hẩn một cái, không giơ vuốt, cũng không to tiếng bợp tai, chỉ đơn giản cầm lấy thuốc uống.

Bởi vậy Tiểu Xuân cho rằng nguy hiểm đều không còn, rất tự nhiên mà khôi phục lại kiểu cách yêu thương như trước.

Hắn có lúc thì đụng chạm Vân Khuynh, có lúc thì ngâm nga tiểu khúc, bất quá đa số thời gian là lim dim nằm ngủ.

Trời lạnh thật ra không can hệ gì, có cái là vết thương gần đây gây khó chịu, thân thể được nhân tuy sức bền thì có, trọng thương chưa chắc chết nổi, nhưng mới bị bức tới đường cùng nay cũng cần có thời gian từ từ mà khôi phục, mà thiết yếu muốn khôi phục lại, là phải ngủ, ngủ liên tục. Vì vậy mà suốt chặng đường đi, Tiểu Xuân gần như hơn nửa thời gian dành cho việc ngủ.

Xe ngựa dừng lại, rèm che lập tức bị kéo ra, hẩn mở to con mắt ngái ngủ theo xuống cùng lúc với Vân Khuynh, đầu vừa ngẩng, mắt vừa liếc, ai do con bà nó, hẩn thật sự bị cái công trình hoa lệ trước mắt mình làm cho choáng ngợp chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ.

Vân Khuynh từng nói từ nhỏ sống cô lập trong một biệt quán hoang vu, Tiểu Xuân còn cho đó là kiểu như một tòa nhà lớn hay đại loại thế, nào biết được cái mình thấy ngày hôm nay lại là cái cung điện ngói ngọc lưu ly lại xếp thành hàng hàng lớp lớp, trọng môn diệt hộ thể này.

Chỉ thấy cung điện này tọa lạc trên nền bạch ngọc, hai bên hông đều có nhà phụ, tường điện làm bằng đá trắng, bậc thềm chính giữa xây thành tam đại tầng, mỗi đại tầng lại có ba tiểu tầng, tầng tầng lớp lớp đắp bằng bạch ngọc, trên đó còn khắc phong vân hỏa diễm hoa văn tinh tế, to lớn hoàng tráng, sừng sững biệt lập, thật khiến người ta kinh ngạc mà há hăm không khép nổi.

Nói là phủ đệ của thân vương, mà xem ra, so với hoành cung của hoàng đế có khác là mấy?

Tiểu Xuân theo Vân Khuynh đi vào chính điện, còn chưa kịp ta thán mấy tiếng nào kim bích huy hoàng, khí thế ngút trời gì đó đã bị lôi thẳng vào trong.

Đi qua liên tiếp bao nhiêu là hành lang của tòa này tòa nọ, kinh qua bao nhiêu rường cột trạm trổ đến mức không còn phân biệt nổi, rồi lại hậu điện nguy nga, cuối cùng cũng đến được tấm cung nằm trong cùng âm u hẻo lánh, tấm cung của Vân Khuynh cũng như con người hẩn, cho dù bên ngoài có xán lạn rực rỡ chói mắt thế nào, thì cũng chỉ là một khoảng không trống rỗng, lạnh lùng băng giá, lại có cảm giác hoang vu.

Tiểu Xuân vào trong ngó nghiêng, đập vào mắt trước hết là một bộ bàn ghế hoa lư mộc giản đơn, trên bàn là cái bầu bạch ngọc, cạnh đó bày thêm mấy cái chén ngọc úp xuống. Đi vào thêm một chút, thấy trướng màn treo rủ xuống được may từ tơ lụa màu trắng, đi qua trướng màn, chỉ thấy một chiếc giường trắng bằng ngà voi. Trên giường đó bày ra chần nệm gấm vóc, cũng toàn một màu trắng.

Trong này mặc dù đầy đủ nào những bài sức đa dạng, nhìn lại, muốn tìm một chút sinh khí cũng không thể.

“Người thích màu trắng vậy sao?” Tiểu Xuân không nhịn được hỏi.

Vương phủ từ trong ra ngoài, tựa như mười phần hết chín toàn màu trắng, chỉ trừ ra được mái ngói ngọc lưu ly màu xanh nhạt. Chỗ ở của thân vương, phía trên phải có màu xanh lục, kiểu như chỗ của hoàng đế thì phải là màu vàng vậy.

“Mới nhìn vào thấy sạch.” Vân Khuynh nói, cũng chẳng qua là lúc mới nhìn vào.

“A.” Tiểu Xuân hiểu ra, liền bật cười một tiếng.

Bọn họ mới về không bao lâu, bên ngoài liền có một thị nữ gõ cửa, nói là có thánh chỉ từ hoàng cung truyền tới, mời Đoàn vương đến chính điện tiếp lệnh.

Vân Khuynh nghe vậy chỉ hừ lạnh, lại nói với Tiểu Xuân “Ta vào cung một chuyện giải quyết chút việc, người ở đây không được đi lung tung, chờ ta quay về.”

“Được.” Tiểu Xuân thẳng thắn đáp lại.

Vân Khuynh cúi bả y phục đến dục trì trong tấm cung tấm qua một lượt, bước ra toàn thân mặc cẩm bào đại khâm tà lĩnh.

Đại khâm tà lĩnh: cổ áo vạt chéo sang bên phải.

Lưng đeo đai ngọc, đầu buộc để quan tứ trảo măng long, hai bên là dây tua rủ xuống, quang ảnh lưu động, cẩm bào trên người thêu phù tuyến tương giao hiển hoa như lưu vân tuôn chảy, sống động bồng bồng. Toàn thân thượng hạ chỉ độc một màu, nhưng khí thế cực điểm, nhìn thế nào cũng vẫn ung dung hoa mỹ, tìm không ra người có thể sánh cùng.

Tiểu Xuân nhìn lên một cái, nhãn thần lại phát sáng, trong bụng thầm nghĩ: mỹ nhân vẫn cứ là mỹ nhân, có mặc cái gì vào cũng vẫn đẹp, làm người ta không dời mắt đi nổi.

Vân Khuynh tóc tai còn ướt nước, đã bước ra ngoài. Trước khi đi, còn quay lại nhìn Tiểu Xuân một cái, thấy hần thân nhiên ngồi bên bàn nước uống trà, trong tay vân vê quân cờ làm từ ngà cùng với bàn cờ bạch ngọc, điềm nhiên bình thần, dừng một chút, rồi cứ thế ly khai tấm cung.

Tiểu Xuân tay cầm cái chén, búng búng vào quân cờ, chờ một lúc, chờ cho tới khi tiếng bước chân của Vân Khuynh biến mất dần tại hành lang, lập tức hần nhảy khỏi ghế.

Hần phủ phủ y phục trên người, gương mặt lộ ra nụ cười toe toét, lấy nhân bì diện cụ từ trong người ra mang lên mặt, sau đó đẩy một bên cửa sổ, nhìn xuống xem chừng khoảng cách vừa đủ, liền búng người một cái, thế là chuồn ra ngoài.

“Kinh thành a kinh thành, kinh thành tích cô nương nhãn mị như thủy hắc..... thiên tử a thiên tử, thiên tử tích cước hạ mĩ nhân thắc đa hắc...”

“Kinh thành a kinh thành, kinh thành có cô nương mắt long lạnh như nước a... thiên tử a thiên tử, thiên tử có dưới chân bao nhiêu là mỹ nhân a...”

Tiểu Xuân tay cầm xâu mít hồ lô lê la khắp đầu đường cuối phố, cái này rồi cái nọ mỗi loại mua một cái, thức ăn rồi thức nhắm cái nào cũng ném, miệng còn ngân nga tiểu khúc, tâm tình khoái hoạt như hoa tháng giêng đón xuân, chớp mắt long lạnh ý cười, gặp người lại gật đầu cười chào. Hần chính là rất thích hoàng thành thủ phủ người người đông đúc.

“Di dou di dou tung tung quả... ai dou ai dou hanh hây dou...”

Mặc lên cái áo bông lông thỏ viền hồng mới mua, Tiểu Xuân tung tăng bước lại ven đường chơi sáo quyền quyền.

Sáo quyền quyền: ném vòng vào cọc, ở đây là ném vào cái mình muốn :”>

Nhìn hần nhảy ba bước lại quay lại ném một cái, hey hey, một cái bình hoa cổ vậy thì thêm ba vòng vung thẳng lên trời, a ha, rơi xuống là vừa khớp vào cái bình thuốc hít. (xin anh nhớ cho tuổi của mình ==)

Hần thân thể tráng kiện động tác lại linh hoạt, dần dần khiến cho khách bộ hành dừng bước vây quanh, cũng khiến cho lão bản ngồi bên đường chỉ biết nhăn mặt cười khổ, lúc sau cũng không cười nổi nữa.

Nữ nhi của lão bản chừng bảy tám tuổi ngồi một bên ôm đầu gối, trừng mắt nhìn muốn ăn tươi nuốt sống, trừng đến mức phát hỏa, ước sao có thể đem mấy cái vòng trúc đó thiêu hết sạch đi, cho cái tên ác khách chả biết từ lỗ nẻ nào chui ra đó đừng có mà quay lại đây vệt vết của nhà người ta thế này.

Vì mua cái bình thuốc hít long lanh với cái đồ cổ khó tìm đó, cha đã phải để dành ngân phiếu biết bao lâu, nói khéo biết bao nhiêu, gần đây khách đến mới có khả năng tăng thêm một chút. Cha còn nói cũng sắp qua năm mới, nếu như năm nay làm ăn phát đạt, nàng và hổ tử có thể được mua cho đồ mới mà mặc.

Vậy mà nhìn xem tên khách đáng ghét kia ném trứng càng lúc càng nhiều đồ, quầng mắt của nàng càng lúc càng đỏ, không kìm được nước mắt.

Đột nhiên, khách nhân mặc áo khoác đỏ kia nhảy tới trước mặt nàng, cùng ngồi xổm giống như nàng, nói “Tiểu cô nương, nàng xem bộ dạng xinh đẹp thế này, sao lại ngồi mếu máo vậy chứ?”

Nghe thấy khách nhân kia nói với nàng bằng cái giọng êm ái làm sao “Mấy cái này cho cô có được không? Đừng có cong miệng xuống như thế, cong mãi một hồi, rồi làm sao trở lại xinh đẹp như cũ được? Muốn mãi mãi miệng cong như thế sao?”

“Cho cô thêm một viên hạt thông đường!” Hấn tuy là nói như vậy, thật sự là tổng cả bao hạt thông Trương Ký vào tay vị tiểu cô nương kia.

Đường Trương Ký ăn rất ngon, còn nhớ chỉ có mỗi một lần bị bệnh cha mới mua cho ăn, bởi vì thứ này rất đắt, lúc bình thường bọn họ nào dám mua.

Gương mặt ngẩn lệ vội vàng ngẩng lên, chỉ còn thấy bên cạnh mình một đồng đồ sứ, còn cái bóng mặc áo đỏ kia đã biến mất hút xa rất xa mất rồi, nhìn sang cha mình, thấy trên tay ông là viên nguyên bảo to thật to, mà gương mặt ông cũng vì quá ngạc nhiên mà cứng đờ không thốt nên lời.

Sau đó, cô nàng vừa khóc vừa ăn hạt thông đường, cha cũng vừa khóc vừa thu dọn hàng hóa.

“Nha đầu, có đủ tiền mua áo bông cho con với Hổ tử qua mùa đông rồi!” Ông già nước mắt nước mũi ròng ròng mà nói.

“Tiếp theo đi đâu chơi đây?” Tiểu Xuân đứng bên bờ sông, nhìn trái, nhìn phải, nhìn trước rồi lại nhìn sau.

Chạy nguyên một buổi sáng, trên người cũng lấm mồ hôi, nhân bì diện cụ cũng gây cảm giác khó chịu, hấn gãi gãi gương mặt đang ngứa ngáy, sau giật một phát bỏ xuống nước khoảng khoảng, rồi lúi lúi vẩy vẩy cho khô.

“Yên ba giang a...” Tiểu Xuân đan hai tay vào nhau, ngẩng nhìn mặt nước mênh mông sóng chảy cuộn cuộn, thầm nhớ lại cuộc sống trước đây lúc còn ở nơi này.

Hấn cứ thế hát lầm rầm “Đã bất tri đạo Yên ba lâu hoàn tại bất tại..... phản chính đã bất hiểu đắc cai vãng na tẩu, bất như tiên hồi yên ba lâu khán khán...”

Cũng không biết Yên ba lâu còn đó hay chẳng... cũng không hiểu nên bước về nơi nào... hay chẳng trước đó cứ thử quay về Yên ba lâu ...

Lại đeo lên nhân bì diện cụ, Tiểu Xuân sau đó quay người lại, có ngờ đâu vừa mới chuyển đầu ngay lập tức diện kiến hai người đàn ông giơ cái bao bố to tướng đang chuẩn bị chum lên đầu hấn.

Hấn nhìn thấy hai người này thì giật mình nảy người lên, còn hai người đó đang chuẩn bị hành sự thấy hấn đột ngột quay lại cũng giật bắn.

Có điều đứng hình không quá một khắc, cái gì muốn xuống thì vẫn xuống, trước mắt hấn chỉ còn lại một màu đen, đầu lộn qua một cái, đã bị chụp hấn vào trong bao trời lại, chân chúc lên đầu chúc xuống cứ thế bị mang đi.

“Ai dou, hai vị đại ca đây là muốn làm gì? Có chuyện thì cứ từ từ nói, đừng trời ta vào trong cái túi thế này chứ! Cái túi của các vị là đã trời bao nhiêu người rồi vậy, giật cũng không thềm giật qua nữa, vừa chua lại vừa thối phát mốc lên rồi a! Cái mũi ngà ngọc của tiểu đệ ta đây là dùng để ngửi dược tài, ngửi phải từng đây thứ thối nát không nên ngửi vậy coi sao được! Bỏ ta xuống có được không? Thương lượng chút đã, ta tự mình đi được rồi!”

Tiểu Xuân từ trong bao bố oán giận mà bắn như liên thanh, thật sự một chút cũng chẳng giống một kẻ bị bắt trời mang đi. Ngửi khí đó có tìm đồ con mắt cũng không thấy cái gì là hoang mang sợ hãi, trái lại đây về hứng thú và hiếu kỳ.

Là ai muốn bắt hẩn?

Không thể là tứ hoàng tử rồi, tên gốc đó còn đang cho rằng mình trúng độc, ngoan ngoãn như cháu trai bé bỏng vậy, kêu hẩn chạy đằng đông hẩn còn lâu mới dám chạy đằng tây. Đại sư huynh thì khả năng cũng không cao lắm, người của Ô y giáo toàn mặc đồ đen, hơn nữa võ công so với hai thằng cùi bắp này cao hơn vạn phần. Vân Khuynh thì càng không có khả năng, cần gì phải phái người đến bắt hẩn về, nếu muốn thì cũng sẽ tự mình đến lôi đi, còn có thể tiện tay đâm cho người ta mấy phát.

Sau khi trầm ngâm tính toán, Tiểu Xuân kinh hãi nghĩ tới một người.

Có lẽ nào... lẽ nào là hoàng đế?

Suy nghĩ mông lung một hồi lâu, tới khi hoàn hồn trở lại, thấy bản thân đã được đặt xuống, dây thừng buộc bao bố cũng bị cởi ra, để hẩn có thể nhìn rõ hiện tại đã trên mặt đất.

Mùi hương son phấn quen thuộc truyền tới mũi, không phải mùi hương từ trên người một cô nương nào, mà thuộc về cả một vùng.

Tiểu Xuân ngồi dưới đất, đôi mắt linh hoạt đảo qua đảo lại ngó nghiêng tứ phía, vải màn hồng buông rủ, hương lộ tỏa khói, hiện diện một người đàn ông chừng ba mươi tuổi ngồi bên bàn tròn phủ khăn đỏ, còn hai người đàn ông nhét hẩn vào bao mang về thì nghiêm chỉnh đứng hai bên.

Nam tử đó bộ dạng tiêu sái, long chương phượng tư phong thái bất phàm, mặc trên người vải lụa tơ tằm, mang trên người kim ngân mỹ ngọc, hoa lệ trên thế gian cao lắm cũng chỉ thế này, có điều, nhìn thấy người này còn có cảm giác rất tự nhiên, không có chút gì là đột ngột, giống như chính bản thân y từ đầu đã được tạc nên như vậy, hoàn toàn tương xứng với thứ gọi là hỷ thế kỳ trân.

“Tiểu huynh đệ, lần đầu tiên gặp người tại kinh thành, người tên gì, là từ đâu tới, có phải mới tới đây không?” Người đàn ông đó vừa cười vừa hỏi, điệu bộ thản nhiên, chẳng có vẻ gì mưu mô tính toán.

“Còn người thì tên gì, bắt ta mang tới đây để làm gì, nếu ta không phải là lần đầu tới kinh thành thì cũng có quan hệ gì tới người, người cường đoạt dân nữ như vậy, à không phải, cường đoạt dân nam, không sợ ta la làng lên, mang người đi báo quan sao?” Tiểu Xuân liếc nhìn người ta một cái, cũng vừa cười vừa nói.

Ngó bộ người này mặc dù đoan đoan chính chính, cho là diện mạo cũng không tệ, lại có thể là anh tuấn tiêu sái, nhưng ai bảo người là nam nhân. Hẩn Triệu Tiểu Xuân có dịu dàng hòa nhã cũng chỉ là đối với mỹ nhân, nam hử, miễn đi!

Tiểu Xuân tự ý bước ra khỏi bao bố, đến bên cạnh bàn kéo ghế ngồi xuống, lại còn tự mình lấy một chén trà.

“Người thật sự rất thú vị, xem ra ta không nhìn nhầm, mặt mũi tuy là khá bình thường, nhưng miệng lưỡi không tệ, cá tính thật mê người, giả như chịu khó tu luyện chút đỉnh, thì cho dù không phải hoa khôi đầu bài gì gì đó, ba vị trí đầu cũng không thoát được người!” Nam tử gật gù cười.

(Mặt mũi bình thường này ném gạch)

“Quên mất không nói, ta là La Khỉ, còn chỗ này là Yên Ba lâu, ta mới vừa rồi trên phố thấy người ném vòng thì nhận ra người rất có tư chất, phi thường đặc biệt, toàn thân còn như có hào quang tỏa sáng, thu hút ánh nhìn của biết bao nhiêu người qua đường. Cho nên ta muốn chờ tới sau đó mang người đến đây, hy vọng người gia nhập Yên Ba lâu, Yên Ba lâu tới giờ vẫn chưa có người nào như người, người sau này sẽ trở nên như thế nào, thật sự khiến cho ta háo hức chờ đợi xem.”

Tiểu Xuân “phụt-“ một tiếng, trà trong miệng toàn bộ đều hướng phía La Khỉ mà vung vãi.

Giống như thiên nữ tán hoa, lung linh huyền ảo một trận mưa phùn bay lả tả. (gồm nước trà và nước bọt)

“Muốn ta vào Yên Ba lâu? Yên Ba lâu là từ lúc nào biến thành tương công quán như vậy? Coi ta như thế này người cũng muốn sao, vị đại thúc ngài không cần gấp gấp vậy chứ?” Tiểu Xuân kéo giọng gào lên.

“Ta nói rồi, người rất thú vị. Yên Ba lâu không thiếu mỹ nhân quốc sắc thiên hương, mà là thiếu loại khôn ngoan sắc sảo, thông minh lanh lợi như người.” La Khỉ lau nước trà trên mặt, quả thực có chút phật ý, nhưng vẫn nén xuống, cố gắng nhẫn nại.

Về mặt La Khỉ lúc nói chuyện, tựa như đang nhớ tới một người nào đó.

Con người khôn ngoan sắc sảo, thông minh lanh lợi, không phải là chưa từng có, mà là thuộc về một câu chuyện xảy ra cũng đã lâu rồi.

Hai con người, chung một suy nghĩ. Yên Ba lâu danh chấn thiên hạ, tập trung toàn quốc sắc thiên hương, mà vô luận là ai cũng không thể so bì nổi với hoa khôi “Triệu Ngưng Xuân”.

Triệu Ngưng Xuân nghe đâu cũng không phải là mỹ mạo hơn người, trong số hàng hàng lớp lớp mỹ sắc đương thời, dung mạo nàng chỉ tính là thanh tú uyển ước, tiểu gia bích ngọc.

Có điều Triệu Ngưng Xuân cầm nghệ tuyệt thế, một khúc Quảng Lăng tán đã khiến Thập tứ vương gia gây chuyện chấn động thiên nhân, bất chấp lễ giáo mấy lần tới cửa cầu thân, thông minh lanh lợi lại dịu dàng thấu hiểu nhân tâm, lại vì cả nhà thủ phụ Lan Hác đắc tội với tên nịnh thần quyền quý mà bất chấp bôn tẩu nhiều tháng, cuối cùng rơi đến kết cục thân táng mạng vong, chuyện xưa còn lại vĩnh viễn khiến người ta không sao quên được.

Tiểu Xuân suy nghĩ quanh quẩn, lại nhìn ngó nam tử trước mặt, chỉ cảm thấy tự hồ như có chút quen thuộc, nhưng không nhớ nổi là đã gặp qua ở chỗ nào.

Có thể nói sau khi hấn rời khỏi mẹ mình, số người ở Yên ba lâu bị bắt đi cũng không ít, nhưng mà lúc đó hấn mới có mười tuổi, hiểu chuyện không nhiều, quen biết cũng không được bao người, cho nên ngồi ngó cả nửa ngày, cũng không nhớ ra người đàn ông này rốt cuộc là như thế nào, cứ nhiên có thể nuốt trọn cả Yên ba lâu của mẹ hấn.

“Nhìn ta mà nhìn mê mẩn như vậy, đã quyết định xong rồi chứ?” La Khỉ xem chừng đã hết kiên nhẫn, lên tiếng hỏi.

“Ta phải trở về.” Tiểu Xuân đột nhiên đứng dậy, vươn vai đuổi người, vung tay, còn ngáp dài một cái.

Chuồn ra ngoài cũng khá lâu, Vân khuyên có lẽ cũng sớm xong việc ở hoàng cung còn trên đường về rồi, tuy nói Vân Khuyên là nhi tử của hoàng đế, mà chưa biết chắc hoàng đế sẽ đối xử với Vân Khuyên thế nào, hấn cho rằng mình cũng phải có trách nhiệm quan tâm lo lắng cho người ta một chút.

Nếu để Vân Khuyên biết được hấn không những không chịu nghe theo mấy lời dặn dò vừa rồi, lại còn ngay khi hấn đang bước vào chốn nguy hiểm, bản thân mình chạy đi chơi phố, Vân Khuyên nhất định sẽ cho hấn lãnh đủ.

Tiểu Xuân suy nghĩ một chút, cứ nên về đi cho yên chuyện.

“Ta cũng không nói sẽ cho ngươi đi.” La Khỉ hừ một tiếng, bản chất cao ngạo áp đặt bắt đầu dâng lên, hai tên vai u thịt bắp cười lạnh cầm dây thừng đi ra sau lưng Tiểu Xuân, dùng sức trói chặt, giống như thật sự muốn đem hấn buộc như buộc bánh nếp.

Tiểu Xuân kêu lên ai da ai da mấy tiếng, sau đó kinh hoàng gào lên.

“Cường bức lương dân a... không có thiên lý a... ta đây mặt mũi ngọc thụ lâm phong so với Phan An cũng không thua kém, nhưng mà cũng không thể cứ muốn là cường đoạt như vậy a... người đâu... cứu mạng a... má ta còn đang chờ ta cưới vợ sinh con đàn cháu đống, công danh hoạn lộ còn bày ra trước mắt, còn phải danh báo trạng nguyên, còn phải lên Kim loan điện diện kiến thánh đương đại quan! Một thân thiếu niên quý báu như thế này, Quy công người sao có thể nhẫn tâm đẩy ta vào biển lửa vậy a...”

La Khỉ sắc mặt tối sầm, nói “Hừ, xem ai cứu được ngươi! Ta đây để mắt đến ngươi đó đã là phúc lớn của ngươi rồi, Yên Ba lâu cũng không phải chỗ muốn đến là đến, nếu không phải trông bộ dạng của ngươi có mấy điểm giống với nàng...”

Dừng một chút, La Khỉ lại chữa lời “Ngày hôm nay ngươi cứ ngoan ngoãn ở lại đây cân nhắc cho kỹ càng. Ta ngày mai sẽ hỏi lại một lần nữa. Một ngày không theo, thì giam ngươi một ngày, giam cho tới khi ngươi chịu thì thôi!”

“Ngươi tên quy công này rõ ràng là thấy ta đẹp trai, cho nên bắt ta về đây là có tâm địa bất chính... người đâu a... ai đó tới cứu ta, ta sợ chết mất a... bức lương dân a... cứu người a... cường gian a... cường gian a...”

cưỡng gian a... cưỡng gian a...” Tiểu Xuân cứ thế kêu gào không thôi.

“Nào ai đã cưỡng gian người!” Tiểu Xuân liên tiếp hô hoán “cưỡng gian” tới bốn lần, La Khỉ tức đến độ muốn đập cho một phát.

La Khỉ tức khắc xoay người nói với mấy thằng culee kia “Bịt miệng hẳn lại cho ta, nếu còn lộn xộn thì may dính lại luôn. Thật là ồn chết người!”

“Ô ô ô...” kết quả, miệng hẳn bị nguyên một cái màn thầu tổ bố chẹn lại, hanh hanh chi chi cũng không thể nghe ra đang bậy bạ cái gì nữa. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

La Khỉ cùng hai tên lâu la đóng cửa rồi đi, trong sương phòng yên tĩnh, Tiểu Xuân nhẹ nhàng vận kinh khí sử lực, sợi thừng trói hẳn vì thế bực nát, hơn mười mảnh dây rơi la liệt xuống đất.

Tiểu Xuân duỗi tay lắc lắc cái cổ, nghe thấy từ bên ngoài truyền tới tiếng hô hấp, cũng đoán được là có người canh chừng, liền mở cửa sổ ra búng người một cái, một gian phòng nhỏ này làm sao giam giữ nổi Triệu đại hiệp?

Loanh quanh ở Yên Ba lâu, thấy đây vẫn là nơi chốn trong ký ức tám năm về trước.

Nằm bên bờ Yên Ba giang, dựng trên mặt đất bằng, dẫn nước sông vào bên trong, Giang Nam thủy cảnh đình thai lâu tạ, rường cột chạm khắc khéo léo, khiến cho đệ nhất lâu dưới trướng thiên tử này có thể đem so tương đồng với cung điện nguy nga trên thiên giới.

Oanh oanh yển yển, yển sấu phì hoàn, tiện mắt nhìn chung quanh, đâu đâu cũng là mỹ nhân như thiên tiên, tấm áo voan mỏng lộ ra mảnh yếm đỏ bên trong, duyên dáng thùy mị để nhân gian ngoài đầu nhìn một cái, lập tức ánh mắt như hút chặt vào, chân chỉ còn biết bước theo nàng. Cô nương bán vui cùng khách nhân mua vui đàm tiếu trên ghẹo, ***g đèn đỏ đốt lửa sáng trưng, âm thanh ca múa trên chiếu trúc vang thâu đêm suốt sáng.

Cảnh tượng phồn hoa của kinh thành vẫn cứ là như vậy, vì say nên mộng cũng có, vung tay quá trán cũng có. Lại nói: Xưa nay không ai hỏi rạng ngày, chỉ có đêm nay rượu tòng vui, nếu như may mắn hoa hạ tử, làm quỷ chẳng kém phần phong lưu.

Tiểu Xuân trong đầu suy nghĩ vẫn vợ một thoáng, nghĩ đi rồi nghĩ lại, mới chưa tròn tám năm, những con người hẳn quen biết khi đó nay đều đã không còn.

Một cô nương xáp đến bên hẳn cười duyên, hẳn cũng cười đáp lại, cô nương cầm cây quạt nhỏ trong tay phe phẩy, phẩy tới liêu xiêu cõi lòng của khách nhân, có điều Tiểu Xuân lại không phải dạng khách nhân đó, cô nương vừa tiến lại gần, vụt một cái, thân ảnh của hẳn đã bay ra phía khác mà đi.

Yên Ba lâu, có một nơi gọi là Xuân Thủy các, mà cách bài trí bên trong so với bên ngoài chẳng có điểm nào khác biệt, mà điểm có thể nói là khác nhau nhất, đại khái chính là khuê phòng của cô nương không giống như khuê phòng, lại giống cầm thất, bước vào liền thấy hai bên mỗi bên treo bảy cây đàn, dám chắc là có xuất xứ từ danh gia nghệ nhân, có dùng ngàn vàng cũng mua không nổi.

Tiểu Xuân rón rén bước vào trong Xuân Thủy các, cho dù cả tòa Yên Ba lâu đèn đuốc sáng ngời đến chói mắt, thì chỗ này đây âm u một ngọn đèn dầu cũng không thấp.

Hắn móc từ trong ngực ra một viên dạ minh châu nhỏ nhỏ xinh xinh, đại sảnh Xuân thủy các giống như được ánh trăng chiếu rọi xua đi bóng tối, tức khắc sáng sủa hẳn lên. Dạ minh châu mò lấy được từ Ô y giáo, hẳn lúc ra ngoài không lường trước là có người bắt đi không thể quay về đó, cho nên thứ này cũng cùng với hẳn mà đi viếng kinh thành.

Nhìn ngắm huyền cầm từ mẹ để lại, khoe miệng hẳn tự nhiên vẽ lên nụ cười, tay vuốt ve, gảy gảy, để huyền cầm vang lên mấy tiếng thanh thanh thúy thúy.

“Mẹ... Tiểu Xuân đã về đây...” nhớ lại hình bóng của mẹ từng ở trong Xuân Thủy thính, nhớ lại gương mặt mỉm cười của mẹ, mắt hẳn tự nhiên cay cay, ửng đỏ.

Năm đó sinh chuyện quá đột ngột, hẳn mới chỉ là một tiểu hài tử mười tuổi chưa hiểu biết được bao nhiêu, chỉ hiểu được ân nhân của mẹ, đương triều thủ phụ Lan Hác bị người ta hãm hại, cả nhà hơn bảy mươi nhân khẩu bị đem trảm toàn bộ. Mẹ đã tận dụng mọi mối quan hệ, nhờ vả tất cả người quen biết, cũng không ai cứu nổi Lan Hác.

Sau đó mẹ liều mạng, đứt lót cho cai ngục, một thân một mình nữ tử yếu đuối lẫn vào thiên lao định cứu ân nhân, rốt cuộc cũng bại lộ, bị bắt vào trong lao, mà nhi tử của nàng, cũng được mang vào đoàn tụ cho có tình có nghĩa.

Lan gia bảy mươi hai mạng sau khi trảm xong thì tới lượt bọn họ.

Ngày đó, hẳn còn nhớ như in, tuyết bắt đầu rơi nhẹ lả tả như tro, tụ thành đồng trên mặt đất, mà lạnh tới mức run rẩy.

Mẹ nói “Người ta chết có thể nhẹ tựa hồng mao, cũng có thể nặng tựa thái sơn, sống cho dù vinh hay nhục đều không thẹn với trời đất, như vậy đã đủ rồi.”

Lại hỏi “Tiểu Xuân, sợ không?”

Đương nhiên sợ, hẳn sợ đau chết được, mẹ còn không biết sao?

Mẹ nhẹ nhàng cười, vẻ mặt dịu dàng trước nay chưa từng thấy qua.

Bên tai hẳn vang lên tiếng nói khe khẽ “Đau, cũng có thể chịu được, sinh mạng có thể đem giao cho người, chỉ có chí khí là không thể.”

Sau đó đao chém xuống, người cũng ra đi.

Hắn, vùng vẫy hai ngày hai đêm trên nền tuyết, còn nhớ tới lời nói của người, chí khí không thể giao nộp, lại đau, cũng không được kêu lên tiếng nào. Kêu lên, là đã thua rồi, thua một kẻ hẳn chưa từng gặp qua, lại còn không biết cả tên, hại chết cả nhà ân nhân của mẹ, hại cả mẹ, hại cả nhi tử.

Thì đánh cuộc với sinh mạng của mình, hẳn cuối cùng cầm cự được đến khi thần tiên sư phụ đến cứu.

Hai mắt hẳn trùng xuống, trong mắt đọng lại ánh sáng lấp lánh từ làn nước bao phủ. Nhớ lại chuyện xưa lòng lại thấy xót xa, người mẹ đối với hắn bao nhiêu tốt đẹp, bao nhiêu ôn nhu đa tình, bao nhiêu triu mến giờ đã không còn.

Kẻ giết người còn không rõ, nỗi đau mất đi người thân thiết nhất là nỗi đau khắc cốt ghi tâm cả đời làm sao quên được, tương tâm bĩ tâm, lại làm sao đền đáp cho tiện nhân đó?

Đương lúc Tiểu Xuân là nhìn cảnh lại nhớ người, từ Xuân Thủy các truyền tới từng đợt từng đợt thanh âm khóc lóc thảm thiết của nam giới, hẳn cảm thấy kỳ quái, liền thu hồi dạ mình châu nín thở ẩn thân, nhẹ nhẹ khe khẽ như phường đạo tặc rón rén bước vào bên trong.

Xuân Thủy các dường như toàn bộ tâm tư đều được lưu lại, cho nên dù đã qua tám năm trời, vẫn không hề có chủ nhân mới, những thứ từng được người xưa sử dụng qua đều được khẳng khẳng bảo lưu một cách hoàn hảo, chẳng thấy có dấu tích của người nào khác đụng vào.

Trước đài trang điểm còn có mấy cây trâm cài đầu màu sắc đã phai nhạt lấy ra còn chưa kịp cất, mà vẫn an ổn đặt ở chỗ cũ, bên cạnh còn đặt một chiếc vòng tay bạch ngọc màu sắc nhuần nhả, lại tựa như một vẻ đẹp của thứ ngọc đã làm ra lâu năm, trên chiếc bàn tròn vẫn còn một manh áo hai lớp màu xanh của tiểu hài nhi đang may dở một nửa, mà có lẽ chủ nhân của nó cũng không có cách nào có thể hoàn thành được nữa.

Phía sau bình phong dựng một chiếc giường gỗ hồng, màn treo trên giường trải qua từng ấy năm, vẻ như đã cũ sờn. Bên mép giường có một nam nhân đang tựa người xuống, bờ vai không ngừng nức nở, tiếng khóc than ề ề kéo dài từ trong cổ họng thoát ra, thảm thiết thê lương.

Tiểu Xuân neho mắt nhìn kỹ người đó, hóa ra chính là kẻ đã bắt hấn đến Yên Ba lâu, muốn hấn đeo băng tiếp khách, Yên ba lâu chủ đương nhiệm La Khỉ.

Xem hấn khóc còn bi thống hơn cả con trai của các chủ Xuân Thủy các Triệu Ngưng Xuân, người không biết có khi còn tưởng người này mới là con của Triệu Ngưng Xuân a!

“Tiểu Ngưng... Tiểu Ngưng ta rất nhớ nàng... nàng sao có thể bỏ ta lại mà đi như vậy... bỏ ta một thân một mình tám năm nay, thịt chạy thây đi tám năm... Tiểu Xuân... ngay cả Tiểu Xuân nàng cũng mang đi cùng, cái gì cũng không để lại cho ta... nàng sao có thể nhẫn tâm đến vậy... Tiểu Ngưng... hú òa òa òa... Tiểu Xuân... hú òa òa òa...”

“Ta còn chưa có chết đâu...” Tiểu Xuân thấp giọng nói.

Tiểu Xuân thật sự đối với người này vẫn không có ấn tượng gì, biết được tên của mẹ hấn cũng không tính là kỳ quái đi, nhưng mà biết tên hấn thì đúng là có vấn đề thật. Hấn trước kia hiếm khi lộ diện, mà mẹ thì lại càng ít khi nói chuyện với người khác về đứa con này.

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, bằng hữu của mẹ trên giang hồ hay trong triều đình cũng đều không có người nào tên là La Khỉ, huống chi người này còn có thể tiếp quản Yên Ba lâu, nếu như là người vốn có giao tình lâu năm, hấn có thể nào chưa từng thấy qua?

Trừ phi... trừ phi thằng cha này là thâm thương trộm nhớ yêu em sao chẳng nói nên câu, cho đến khi người trong mộng hương tiêu ngọc vẫn rồi mới sinh ra thống hận như vậy? Tiểu Xuân thầm nghĩ: nói như vậy, nghe chừng có vẻ dễ hiểu hơn.

Thấy người này kêu gào khóc lóc quá khủng khiếp, cổ họng bị nghẹn lại không khóc tiếp thành tiếng được nữa, Tiểu Xuân chán ngán thở dài. Trên đời này lại có một nam tử không quen biết suốt tám năm vẫn còn ái luyến tự kỷ như thế kia, mẹ mà biết được chắc cũng mãn nguyện mà ngậm cười chín suối.

Xem cũng đã muộn, nếu còn không mau quay về nhất định sẽ khiến Vân Khuynh lo lắng, Tiểu Xuân ngó nghiêng nhìn ra bên ngoài trời, giờ uống thuốc của bà xã cũng sắp đến, không nhanh đi là không được.

Nhưng đúng vào lúc hấn định cất bước rời đi, bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng thở hỗn loạn của nam tử bên giường, hô hấp nghẹn lại ho mấy tiếng.

Người này không ổn!

Hấn chỉ nghe tiếng cũng đã hiểu ra vấn đề, vội vàng chạy đến bên cạnh, chỉ thấy La Khỉ sắc mặt tái nhợt mồ hôi tuôn đầm đìa, hai tay bầu chặt lấy ngực không buông, đau đớn không kêu lên nổi nữa.

Tiểu Xuân không chậm trễ điểm lên đại huyệt trên người La Khỉ, một tay đỡ hấn lên giường đặt nằm cho tử tế, tiếp đó cúi thắt lưng để giúp hấn hô hấp dễ dàng hơn, rồi lại bắt lấy cổ tay vừa thăm mạch vừa độ khí, kịp thời cứu lấy cái mạng này.

Xem mạch xong, Tiểu Xuân có hơi nhú mày, nói:

“Ngày trước bệnh không có thuốc chữa, ngày sau bệnh mới có thuốc chữa. Đại thúc ngài ngày trước bẩm sinh bất túc mạch tượng yếu ớt. Hơi thở không đầy, mạch đập không đều, làm suy mạch. Tim lại đau thắt, tâm bệnh này ám suốt đời trị không dứt căn, bất quá có gặp đại phu khẳng định cũng chỉ có thể khuyên ngài không nên kích động quá vui hay quá buồn, bệnh mới không có chuyển biến xấu. Mà ngài mới này khóc lóc không ngừng, bi thương quá độ dẫn đến khí huyết suy yếu, kinh lạc bế tắc, thất tình nội thương, cho nên bệnh mới tái phát.”

() thất tình nội thương: thất tình là Trung y chỉ hỉ, nộ, ưu, tư, bi, khủng, kinh đẳng bảy loại tình cảm, nếu bị kích động quá cường liệt mà không được chăm sóc tốt dẫn đến mất cân bằng phủ tạng khí huyết.

Tiểu Xuân giảng giải, lại ho một tiếng “Bất quá vẫn còn may, gặp được ta giúp ngài thuận khí, hiện tại sẽ không có chuyện gì!”

Hấn lấy từ trong ngực ra một dược bình màu hồng, đổ ra hai viên thuốc tặc mệnh, lại lấy thêm nước cho La Khỉ phục xuống.

Thấy La Khỉ nhìn hấn gương mặt có phần khó hiểu, Tiểu Xuân cũng chỉ cười.

“Ta là đại phu.”

Xem tình hình đã không còn gì đáng ngại, hấn mới giải huyết cho La Khỉ, nói “Bệnh của ngài cũng không đến nỗi quá nghiêm trọng, nhưng cứ ở mãi Yên ba lâu cũng không thích hợp, phương pháp tốt nhất để ngăn chặn thất tình nội thương là cạo đầu đi tu đi, làm bạn với thanh đăng mộc ngữ, tâm cảnh hư không minh bạch, chỉ cần đừng nghĩ đến cái gì còn cái gì mất, đảm bảo không đau không bệnh sống được đến trăm tuổi.”

“Ta đối xử với người như vậy, người sao lại còn cứu ta?”

“Ta nói rồi, ta là đại phu.” Tiểu Xuân bỏ được bình vào trong người, nói “Đại phu đâu có thể có cái đạo lý thấy chết không cứu.”

Tiểu Xuân nói xong, cảm thấy bản thân thật là đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, liền quay người đi không cần ngoái đầu lại.

“Ân công.” phía sau đột nhiên có tiếng gào to “Xin dừng bước, ta còn chưa biết đại danh quý tính của ân công!”

Tiểu Xuân suy nghĩ, dù sao người này hấn cũng có mối giao tình với mẹ hấn, không nhất thiết phải quá cẩn trọng.

“Nói ân công thật không dám nhận.” Hấn cười to một tiếng “Tại hạ họ Triệu, trong sư môn là đệ tử thứ tám, tiện danh Tiểu Xuân, là chữ xuân trong “xuân phong xuy hựu sinh”.”

“Tiểu Xuân!” từ phía sau lại vang lên tiếng gào tê tâm liệt phế “Người là Triệu Tiểu Xuân, vậy Triệu Ngưng Xuân là gì của người?”

“Đương nhiên là mẹ của tại hạ a!” Tiểu Xuân đẩy cửa Xuân Thủy các định bước ra, lời này vừa nói ra, lại nghe thấy có tiếng bước chân cấp tốc phía sau, tiếp đó cả người đột ngột bị một bờ ngực rộng ôm chặt lấy.

Chỉ nghe người đó không ngừng gào khóc “Người chưa chết, người chưa chết, người chưa chết! Tiểu Xuân người vẫn còn sống, thật sự vẫn còn sống!”

“Ây... vị đại thúc này, ta đúng là vẫn còn sống. Ngài có muốn hay không thử nghe xem, tim ta cũng còn đập đây!” tiện nhân dễ sống (con gián thì khó chết ==), lão thiên gia không thêm nhận, thì hấn đã mang danh chết không được, đương nhiên phải còn sống rồi.

“Tiểu Xuân, oa oa oa oa, ta chưa từng nghĩ cư nhiên còn có thể gặp lại người!”

Tiểu Xuân đột nhiên bị xoay người trở lại, La Khỉ ngẩng nhìn gương mặt kia dung mạo bình thường, quá lắm cũng chỉ có thể cho là thanh tú, càng tỏ ra thương cảm “Người thật là giống mẹ như đúc, đều có hai con mắt, một cái miệng, một cái mũi, nhưng mà còn lại thì đều không giống. Khó trách ta lúc ở trên phố nhìn thấy người cứ cảm thấy có cái gì đó quen quen, ra là như vậy, lúc người tươi cười, lúc người dễ dàng tiểu nữ kia, ánh mắt thần tình, so ra đều thấy có điểm tương đồng với mẹ người.”

“Hai con mắt, một cái miệng, một cái mũi...” Tiểu Xuân tự nhiên cảm thấy cái câu này sao mà nghe quen tai lạ, mới nhớ ra còn không phải là cái ngày tại Lục Liễu sơn trang nhìn thấy đại sư huynh lúc đeo nhân bì diện cụ, là do hấn vì thất vọng mà cảm thán đó sao?

“May mắn là ta nhận ra, may mắn là ta nhận ra được người! Oa oa oa oa...” La Khỉ lại khóc càng lúc càng thương tâm, mạnh mẽ ấn Tiểu Xuân vào trong lòng, ôm chặt lấy mà khóc thầm, một chút cũng không giống với thời điểm trước đó, khí độ ung dung bình tĩnh lúc muốn Tiểu Xuân đeo băng tiếp khách.

“Tiểu Xuân, Tiểu Xuân, ta là của người... ta là của người... của người... của người...” La Khỉ vừa nghẹn ngào mà lại vừa cố gắng thở ra, thành thử cả nửa ngày chẳng nói nổi một câu.

“Ngại quá à đại thúc, ta đã có đối tượng rồi, ngài cho dù có muốn làm lẽ ta cũng không có cách nào tiếp nhận được đâu, ngài còn không biết, người ấy nhà ta tính tình hung dữ lắm!” Biết rõ vị đại thúc này không phải có ý như vậy, Tiểu Xuân vẫn cứ cố tình giỡn mặt “Huống chi ngài tuổi tác cũng đã cao, ấy, không, nên nói là ta đây còn quá trẻ, hai ta nhìn thế nào cũng thấy không tương xứng.”

Một nam nhân to đầu nước mắt tuôn như mưa, ôm lấy Tiểu Xuân cứ thế khóc rồi lại khóc, so với lúc này mặc niệm mẫu thân của hấn xem ra còn kích động hơn nhiều.

Thấy hấn khóc quá mức làm cho cái mặt biển xanh biển trắng muốn tắt thở, nói cũng nói không xong, Tiểu Xuân bèn lấy tay điểm vào hôn thủy, tạm thời cho hấn an tĩnh nghỉ ngơi, không nên kích động thêm nữa.

Lại cảm thấy nếu đặt người này ở khuê phòng của mẹ trong Xuân Thủy các hình như có chút không ổn, vì thế Tiểu Xuân mang hấn về sương phòng lúc này chính hấn bị bắt trời, sương phòng này bên ngoài vẫn còn có người canh gác, nếu như La Khi bên trong xảy ra chuyện gì, người bên ngoài cũng có thể kịp thời vào xem.

Đặt một mảnh giấy lên bàn, hấn quay lại nhìn La Khi đang chìm vào giấc ngủ.

Người đàn ông chừng ba bốn mươi tuổi này hai bên mắt sưng tấy, cái mũi cũng theo đó mà đỏ hồng, mẹ thật ra là quen con người quái gở này ở đâu, khóc lóc sao mà thâm thiết kinh khủng, hấn lớn đến từng này tuổi còn chưa từng thấy ai đa cảm đến mức ấy.

Nhảy ra khỏi cửa sổ, dưới ánh trăng hấn rời khỏi Yên Ba lâu, không dám quay đầu lại mà thẳng hướng về Đoan vương phủ.

Trong đầu thì lại nghĩ: lộc nhung, nhân sâm, cao mai rùa, cao sừng hươu...

Ông chú này tim thận đều dở, khí tắc máu đọng, nhất định phải tịnh dưỡng bổ huyết bổ khí, lưu thông máu ứ.

Dụng lượng, thì dùng cho tới bến. Hiện tại cần tăng cường thuốc khống chế bệnh tình, hơn nữa còn phải liên tục dùng thuốc một năm rưỡi không được phép gián đoạn, có như vậy cái thân thể nát bét ngoài mạch trong suy kiệt đó mới có thể ổn định lại...

Kỳ lạ, đã quay về Đoan vương phủ, Vân Khuynh cư nhiên lại vẫn chưa về...

Tiểu Xuân uống chén trà thông hộng, ngồi xuống đợi một chút, thấy trăng lên cũng khá cao, cũng đến lúc rồi, Vân Khuynh rốt cuộc là chạy đi đâu, chẳng lẽ trong hoàng cung đã xảy ra chuyện gì bất trắc.

Từ phía còn phẳng phất mùi son phấn của cô nương nào đó, Tiểu Xuân ngửi ngửi, phát hiện ra chính là mùi hương trên người hấn đã mang từ Yên Ba lâu về.

Cái mùi này mà để Vân Khuynh ngửi thấy khẳng định sinh chuyện không lành, Vân Khuynh ưa sạch cùng cực như vậy, nói không chừng vừa ngửi thấy lại sinh chán ghét, cho hấn một cước văng khỏi Đoan Vương phủ luôn.

Hấn vào trong tắm cung xem xét, gặp phải một cái bể tắm cực kỳ sang trọng tráng lệ hơi nước bao phủ trên bề mặt, Tiểu Xuân thoáng một cái lột sạch từ áo khoác, y khổ, ném cả nhân bì diện cụ, khí thế nhảy vào trong bể.

Đột nhiên chẳng biết từ cái xô nào xuất hiện hai bạch y thị nữ, bọn họ đi tới trước mặt hấn hành lễ, định xuống hồ giúp Tiểu Xuân rửa ráy.

“Ai da da...” Tiểu Xuân kêu lên sợ hãi rồi vội vàng lấy tay che ngực, không hiểu làm sao tại chỗ này mà lại cũng có người coi giữ “Dẹp giùm dẹp giùm, các người mau ra ngoài đi!”

Hai thị nữ lúng túng nhìn lại hấn, nói “Nhưng mà đây là lệnh của điện hạ cho chúng nô tì phục vụ công tử!”

“Ta không quen bắt người khác tắm thay.” Tiểu Xuân cố cười, sắc mặt vẫn có phần quái gở “Chuyện này khỏi đi!”

Bọn họ không còn cách nào khác buộc lòng phải thôi lui ra sau hai bên rèm, trở lại nguyên vị trí cũ cúi mặt nhìn xuống.

Tiểu Xuân thấy hai người họ cũng không có ý rời đi, đành phải co người ẩn vào trong bể chà chà chỗ này xát xát chỗ kia, dùng bồ kết kỳ cọ, tắm rửa sạch sẽ xong mới chồm lên.

“Áo quần gì đó ta tự mình mặc là được rồi, không nhọc công hai vị tỷ tỷ phải bận tâm.” Tiểu Xuân cầm lấy nội y, mắt khẽ liếc về phía mạn rèm, thấy bọn họ vẫn ngoan ngoãn cúi đầu, mới yên tâm mà lau người, rồi khoác áo lên.

Có điều y phục cũng mới chỉ khoác lên, còn chưa kịp mặc cho đằng hoàng, từ bên ngoài đã thoáng có người bước vào.

Người đó nhìn thấy ngọc thể của Tiểu Xuân mới tắm rửa xong, mà Tiểu Xuân cũng đang ngơ ngác nhìn lại hẳn.

Vân Khuynh chưa từng ngờ được là gặp được Tiểu Xuân trong tình trạng trên người không mảnh vải che thân thể này, lại thêm hơi nước khiến khung cảnh có phần huyền ảo, mái tóc đen ướt sũng rồi bù xỏa ra, đôi mắt mông lung sóng nước tỏa sáng, nguyên bản là da thịt màu mật vì lâu ngày không ra nắng mà nhạt màu đi khá nhiều, lại vì tắm qua nước nóng mà lộ ra vẻ hồng hào trơn nhẵn dụ dỗ.

Cảnh tượng đó làm cho Vân Khuynh vừa nhìn thấy thì cổ họng khô rát, nhiệt độ trong cơ thể cũng đột ngột bốc cao, nhột nhạo.

“Người... người về rồi...” Tiểu Xuân ngây ngốc một hồi, sau khi xấu hổ lại định thần lại, vội vàng kéo vạt áo trước che chắn cẩn thận, thất đại lưng đằng hoàng.

“Trong triều xảy ra nhiều chuyện rối rắm, bây giờ mới về được.” Thanh âm của Vân Khuynh đã hơi khàn.

“Vậy người cứ tắm rửa thay y phục đi, không cần người, ta ra ngoài trước.” đại khái hẳn cũng biết Vân Khuynh vào đây là muốn làm cái gì, thế thì mau mau thu dọn quần áo mà cuốn gói thôi.

Vân Khuynh chỉ nửa khắc sau đã bước ra, mà Tiểu Xuân thì cũng đã y phục chỉnh tề, toàn thân che chắn bằng lớp áo trắng dày kiên cố, đang ngồi trên giường ngắm nghía một chiếc vòng ngọc.

Tiểu Xuân ngẩng đầu ngó Vân Khuynh, nhất thời biến sắc.

“Thuốc đâu?” cơ bản tới cái giờ đó rồi, Tiểu Xuân phát hiện Vân Khuynh còn chưa uống thuốc, trông gương mặt đỏ trắng bệch đem dọa quỵ còn thẳng được.

Vân Khuynh ném cho hẳn cái bình thuốc màu xanh thẫm. Tiểu Xuân vội vàng cất cái vòng, đổ thuốc ra lại lấy nước cung kính dâng vợ phục thuốc, cùng lúc ấn tay vào lưng Vân Khuynh hỗ trợ được tính phát tác, nhưng Vân Khuynh lại bỏ tay hẳn xuống.

“Không cần.” Vân Khuynh nói.

“Tại sao giờ này chưa uống thuốc?” Tiểu Xuân khó hiểu nhìn Vân Khuynh.

Vân Khuynh đẩy Tiểu Xuân ngã vào giường, sau đó cũng tự mình chui vào vén chăn nhắm mắt ngủ.

“Ta chẳng phải đã nói độc này rất đáng sợ, trước đây đã từng cách một ngày không dùng thuốc, nếu như tiếp tục thêm mấy lần bỏ qua thời gian uống thuốc, cái mạng của người cũng đem giao cho Diêm la vương luôn đi, chẳng ai giữ nổi nữa đâu!” Thấy vẻ mặt Vân Khuynh cứ thản nhiên như vậy, không thèm quan tâm tự giữ mạng, hẳn tự nhiên cảm thấy có chút bức bối.

“Thuốc trước giờ đều do người giúp ta, ta quen rồi.” Vân Khuynh dừng dừng nói, từ lúc ở khách *** tới nay, thuốc mặc dù là do hẳn giữ, nhưng mỗi ngày cứ tới lúc thì là Tiểu Xuân móc ra từ trong người hẳn, lấy nước đổ thuốc, giúp hẳn phục xuống.

“Người không thể tự mình uống sao?” Tiểu Xuân kêu lên, cái này là thứ đạo lý gì ơ ỉ gì thế?

“Hừ.” Vân Khuynh đáp lại Tiểu Xuân bằng một đáp án vô cùng là “mặc danh kỳ diệu”.

“Bỏ đi bỏ đi, còn may là hôm nay ta quay về vẫn còn kịp thời gian.” Tiểu Xuân lầm bầm.

Kỳ thực, Vân Khuynh xem trọng hẳn như vậy, Tiểu Xuân cảm thấy rất vui, chỉ là hẳn không thể tin nổi nếu hôm nay thật sự không trở về, Vân Khuynh có thật cũng nhịn xuống không thèm uống thuốc luôn. Vân Khuynh câu nói đó là nói thử xem hay là thật lòng cho rằng hẳn sẽ không muốn bỏ ra bên ngoài, dù sao, hai người hiện tại cứ thế này cũng được, hiểu chuyện quá mức thấu triệt xem cũng không có lợi.

Tiểu Xuân nhoen cười.

Nhưng mà Vân Khuynh nhìn thấy, lại có chút không vừa ý với nụ cười của hẳn.

“Người mới này là cầm cái gì?” Vân Khuynh hỏi.

“A, người nói cái này hả?” Tiểu Xuân móc trong người ta chiếc vòng bị hơi nhiệt làm ấm áp ra “Chẳng phải là một chiếc vòng tay đó sao? Thấy có đẹp không?”

Vân Khuynh trở mình nằm nghiêng, hai con mắt cũng nghiêng nghiêng nhìn lên hỏi Tiểu Xuân “Người mua nó? Mua làm gì? Muốn tặng người khác? Định tặng cho ai?”

“Ai, người một lúc hỏi từng ấy câu, ta trả lời thế nào được?” Tiểu Xuân vừa cười vừa than.

Vân Khuynh đột nhiên đưa tay ra, cầm lấy vòng ngọc trong tay Tiểu Xuân, chiếc vòng bị nhiệt độ cơ thể sưởi ấm, phía trên nhiễm đầy nhiệt độ của hân. Mà không biết đã được cất trong người Tiểu Xuân bao lâu, thứ vật thể dẫn nhiệt trong suốt cũng đã mang cả mùi thơm thảo được trên người hân.

Vòng ngọc vốn là trang sức của phụ nữ, vì thế với xương tay đàn ông mà nói, e rằng nhỏ. Tiểu Xuân không hiểu Vân Khuynh làm thế nào, tay trái co lại đâm thẳng vào giữa vòng, tay phải bên ngoài dùng sức, chiếc vòng bằng bạch ngọc lưu lại trên nắm tay hân một vết màu đỏ, tuột thẳng vào cổ tay.

Tiểu Xuân giật mình hoảng sợ, kêu liên tục một tràng “Người có thể nào lại dùng sức quá như vậy, lỡ nứt xương thì làm sao?”

“Lấy không ra nữa rồi.” Vân Khuynh nhìn chăm chăm Tiểu Xuân, giơ cổ tay ra trước mặt hân, thản nhiên nói “Trừ phi đập vỡ cái vòng này, bằng không người có muốn thế nào cũng không lấy lại được.”

“Ai... người thật là... được rồi được rồi, người muốn thì cứ lấy, bất quá làm ơn nhớ cẩn thật đừng có ngã, cái vòng này làm từ noãn ngọc thượng đẳng, khó tìm được cái thứ hai lắm!” Tiểu Xuân không cam tâm sờ lên cái vòng tay mẹ hân để lại, ai oán liếc xéo Vân Khuynh một cái.

Vân Khuynh bất chợt nhẹ nở nụ cười, cảm thấy thích thú bộ dạng của Tiểu Xuân như vậy, thích thú Tiểu Xuân đối với hân tỏ vẻ bất lực. Khiến Tiểu Xuân nhìn hân, nghĩ đến hân, chỉ hân thôi, như vậy hân đã thấy vui vẻ rồi.

Trước giờ cũng chưa từng có ai, có thể giống như Tiểu Xuân làm hân thấy vui vẻ.

Tiếp chuyện với Vân Khuynh được một lúc, chờ tới khi cơn đau bứt rứt trong người Vân Khuynh qua đi, Tiểu Xuân liền quay mặt vào tường muốn ngủ. Mất cả buổi sáng hôm nay chạy đông chạy tây, lại còn bị bắt trời đến thanh lâu, lại còn gặp phải một ông chú mau nước mắt cứ ôm hân mà tu hú, vật vờ cả ngày mệt chết được, mí mắt nặng trĩu như muốn rớt xuống, thật sự là cần phải ngủ.

Trong lúc bay vào cõi mộng lung, hân còn mơ hồ nghĩ đến một chuyện, Đoan vương phủ này là phủ đệ của hoàng tử, như vậy lẽ ra sương phòng khách phòng gì gì phải nhiều tới mức đếm không hết mới đúng chứ, thế nào mà Vân Khuynh vẫn cứ phải cùng ngủ với hân?

Ngày mai mà dậy hỏi thử xem, có thể tại mấy ngày nay ngày đêm đều ngủ chung một giường, sáng sớm mới nhập thành Vân Khuynh lại bị triệu đến hoàng cung, cho nên mới quên mất không ra ngoài phân cho hân một gian chăng?

Cũng chẳng được bao lâu, Tiểu Xuân liền phát ra âm thanh khò khò đều đặn, đối mặt với vách tường mà ngủ.

Vân Khuynh ý thức từ trên chiếc vòng tay hồi tỉnh trở lại, vừa ngược mắt lên nhìn đã thấy Tiểu Xuân đang ngủ như chết, từ đáy lòng trào lên một dòng bất mãn, ngay lập tức một cây châm cắm vào vai anh chồng, đau giật nảy người.

“Có chuyện gì, có chuyện gì, đứa nào đánh lên ông?” Tiểu Xuân đương lúc nửa tỉnh nửa mơ gào dậy lên.

Tới lúc cúi đầu xuống, nhìn thấy đôi mắt giận dữ của nàng, lúc ấy mới vỡ nhẽ là thằng tiểu nhân nào nhân lúc người ta không phòng bị mà chơi đùa.

“Hảo Vân Khuynh của ta, hảo mỹ nhân ơi, lại còn chuyện gì nữa đây, người muốn vòng ngọc ta không phải đã cho người rồi sao, có gì không để ta ngủ, ta bây giờ vừa mệt vừa buồn ngủ, thật sự không còn sức giỡn với người nữa mà!” Tiểu Xuân khóc lóc năn nỉ.

“Tại sao người ngủ lại quay lưng về phía ta?” Vân Khuynh hỏi.

“Quay lưng về phía người ngủ?” Tiểu Xuân hiểu ra vấn đề “Được được được, vậy ta quay mặt lại ngủ là xong chứ gì? Ta là chỉ sợ chính mình lúc ngủ vừa chảy nước dãi lại vừa nghiêng rãnh, để cho người thấy lại mất công ghét ta cho nên mới quay lưng lại, người không muốn ta quay lưng ngủ, vậy ta sẽ không ngủ quay lưng.” Tiểu Xuân rên rỉ, xong lật người kéo chăn, lại vùi đầu vào gối ngủ.

Thật sự là mệt chết đi...

Khò khò khò... pho pho pho...

Tiểu Xuân vừa nhắm mắt lại lập tức ngáy đều. Vân Khuynh bây giờ mới vừa ý, dừng lại ở gương mặt đang say ngủ của Tiểu Xuân.

Con người này cho dù là đang ngủ, cũng vẫn cứ âm ỉ không có gì thay đổi, lúc thì rên ư ử lúc lại cười, lúc thì nói mớ lúc lại ngáy o, từ lúc gặp người này cho tới giờ, chưa từng thấy qua hân yên bình như thế.

Tiểu Xuân khịt khịt mũi, trong mơ tự nhiên cảm thấy lạnh, liền ghé sát vào người Vân Khuynh một chút.

Vân Khuynh ngược lại chẳng hề thấy buồn ngủ, thấy tiểu Xuân từng chút từng chút một hướng sang chỗ hân, nhưng giữa hai người vẫn gọi là còn một khoảng cách tương đối. Hân kiên nhẫn chờ đợi, kiên nhẫn chờ đợi, chờ cho đến khi Tiểu Xuân chịu lạnh không nổi nép sát rạt vào bên cạnh người hân, lúc ấy mới đưa tay bắt đầu sờ mó.

Vuốt ve đôi mắt, vuốt ve đôi tai, vuốt ve cái mũi, lại vuốt ve làn môi.

Khóe miệng Tiểu Xuân còn mang theo tiểu ý như có mà như không, đôi môi hồng hào lại đầy đặn, khiến Vân Khuynh nhìn không nổi lại tiếp tục sờ mó. Vân Khuynh vẫn còn nhớ rõ mùi vị trên phiến môi này, ngọt như mật đường, hôn lên vừa ngất ngây mà vừa mê dại, còn có chiếc lưỡi ngo ngoáy trong miệng, vừa liếm vào là khiến người ta vô lực chống đỡ.

Sau đó đột nhiên nhớ lại bộ dạng Tiểu Xuân lúc vừa bước ra khỏi bể tắm, vóc người trắng kiện mà cân đối, cơ bắp nhẵn mịn lại không hề có chỗ nào lỏng lẻo. Lại nhớ tới ánh lửa bập bùng trong sơn động, chính mình đã thâm nhập vuốt ve như thế nào, khiến hân phát ra từng tiếng lại từng tiếng rên rỉ không thể chế ngự như thế nào.

Cảnh tượng phóng đảng ngày hôm đó như lại tái hiện trước mắt, hơi thở gấp gáp của Tiểu Xuân, cảm giác ẩm ướt trong người Tiểu Xuân, giống như chuyện vừa mới xảy ra vậy, cảm giác rạo rực nóng bức trong người Vân Khuynh hình thành một dòng nhiệt chạy xuống dưới bụng, hân nhắm mắt lại, ngón tay run rẩy, thế mà cảm giác nhộn nhạo trong người ngược lại trở dậy càng mạnh hơn.

Hân không hiểu vì sao lại như vậy.

Rõ ràng, không phải hân đã phục thuốc rồi sao, vì có gì cảm giác bên dưới đó càng lúc lại càng kỳ quái?

Vân Khuynh không hiểu, hân giương mắt lên, nhìn thấy hình ảnh Tiểu Xuân cười vu vơ trong lúc say ngủ, mũi người được mùi hương đặc biệt trên người Tiểu Xuân, thỉnh thoảng, khiến cho hân cảm thấy khó khăn đến mức như mọi cơn đau đốn đều trở dậy.

“Triệu Tiểu Xuân!” Vân Khuynh mở miệng gọi, giọng trầm ngâm, người này làm thế nào lại có thể ngủ ngon lành đến vậy?

“Hu...” Tiểu Xuân ngáy o o.

“Triệu Tiểu Xuân!” Vân Khuynh lại gọi thêm lần nữa.

“Hức...”

“Triệu Tiểu Xuân!” Ba lần rồi, có là heo cũng không được quyền ngủ say thế chứ!

“A... ha ha... ta ăn không nổi nữa a...” Tiểu Xuân trong mơ còn đang cười. (eat what?)

“...” Vân Khuynh móc mai hoa châm ra.

Sau một khắc, “Ai da!” Tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Xuân vang lên, người cũng bật dậy.

Nhìn xuống, thấy bàn tọa của mình lồm chồm toàn chân, ngọt xót y như cắm chân vào bao đựng, nhìn lần nữa, vẫn là mỹ nhân mặt lạnh, ngủ không ngủ cũng không để cho người khác ngủ, vừa mới ra tay đánh lén. Tiểu Xuân xụ mặt méo mồm, suýt chút nữa khóc thành tiếng.

“Lại chuyện gì nữa tiểu mỹ nhân?” Tiểu Xuân hai mắt rưng rưng hỏi “Đau lắm á, đừng có gọi người ta dậy bằng cách này nữa được hông?”

“Ta gọi người ba lần.”

“Bất quá cũng mới có ba lần, người có thể gọi thêm vài lần nữa mà...”

Vân Khuynh liếc xéo một cái, Tiểu Xuân nín ngay lập tức.

“Thuốc của người vô dụng.” Vân Khuynh nói.

“Hử?” Tiểu Xuân chớp chớp mắt, nghe còn chưa ra.

“Thuốc của người vô dụng, hết hiệu lực rồi!” Vân Khuynh nói lại lần nữa.

“Sao có chuyện đó được.” Tiểu Xuân xua xua tay, vừa ngáp dài một cái ra vẻ uể oải vừa cười trả lời “Vân Khuynh người từ lúc nào mà cũng biết học cái trò đi chọc cười người khác như vậy, nhưng mà chuyện này có nói đùa thì cũng không gây cười lắm đâu, Triệu Tiểu Xuân ta đây nghiên cứu y thuật cũng đã nhiều năm, chim bay ngựa chạy dù là người hay súc sinh ta khám qua không kể hết, đơn đã viết được thuốc cũng đã làm ra, không có khả năng thất hiệu vô dụng đâu!”

Tiểu Xuân mặc dù vừa mới tỉnh một chút, rốt cuộc vẫn lại nằm xuống rúc người co mình lại.

Vân Khuynh bắt lấy cánh tay đang khua khoắng của hắn, kéo xuống tuôn vào trong chăn, đặt vào chỗ nóng rực có cách qua một lớp vỏ của mình, không cần phí lời làm gì, hữu hiệu hay vô hiệu cứ xem hiện vật là biết.

Gương mặt Tiểu Xuân trong phút chốc hóa trắng bệch.

“Sao có thể vậy được?” Hắn lúng túng chưa dám tin, còn đưa tay sờ sờ nắn nắn thử để xác định kỹ lưỡng một phen.

“Ừm...” Vân Khuynh bị Tiểu Xuân beep liên cắt tiếng rên.

Tiểu Xuân ngẩng lên nhìn Vân Khuynh một cái, chỉ thấy trong mắt lửa dục đang bốc bùng hực.

Vân Khuynh không nói lời nào, đang mê mẩn nhìn hắn.

Trực giác mách bảo, hắn tức khắc thu người lui ra sau.

Rất mạnh, Vân Khuynh vươn tay tóm lấy, hung hăng ấn hắn vào sát trong lòng.

Tiểu Xuân khóc lóc thê lương “Không có thiên lý... thậm tuyệt nhân hoàn a... ở đâu có cái đạo lý người ta mê muốn chết mà còn không cho ngủ a...”

“Câm miệng!”

Thân thể đang nóng bừng lại chạm vào người Tiểu Xuân, mịn màng lại rắn chắc, lửa đã cháy lại càng cháy mãnh liệt hơn, Vân Khuynh cởi ngay áo thụng của người kia ra, bàn tay lạnh lẽo chạm vào ***g ngực hắn, khiến cho toàn thân run lên lại giãy giụa mạnh mẽ đòi lui về sau, muốn tách ra khỏi Vân Khuynh.

Tiểu Xuân đã bắt mặn, thì Vân Khuynh lại càng bắt mặn hơn, người có thể giúp hắn tiết hỏa chỉ có mỗi mình Tiểu Xuân, Tiểu Xuân như thế nào lại liều chết từ chối?

Vân Khuynh tiện tay cầm sợi đai lưng, trói hai cổ tay của Tiểu Xuân lại.

“Người làm cái gì?” Tiểu Xuân hoảng sợ, kêu lên thất thanh.

“Khỏi cho người lộn xộn!” Vân Khuynh trả lời.

Vân Khuynh bắt lấy phân thân của Tiểu Xuân ép lại với phân thân của chính mình, ma sát một lúc, thì cả hai người đều thức tỉnh như nhau. (cái này không ai dạy nhé TTTT lắc tay lắc đầu)

Tiểu Xuân nhăn nhó rên lên “Ngày mai lại làm có được không, hôm nay ta mệt chết rồi, buồn ngủ cũng buồn ngủ chết thôi, không có hứng thú tận lực cả đêm với người đâu!”

Nhớ lại kinh nghiệm đau thương lần trước, Tiểu Xuân không thể ngừng ngậm miệng than thở, ngược lại cứ thế mà lải nhải “Làm ơn nể mặt ta ngày thường đã đối xử với người không đến nỗi nào, thôi thì tha cho ta đi có được không? Nếu như người thật sự nhịn không nổi, thì tạm thời cứ tự dùng tay mà xử lý đi, đừng có lúc nào cũng phải tìm ta! Ta đây khí hư thể nhược, thân thể không tốt, toàn thân thượng hạ đều có bệnh, hầu hạ người không nổi, người cũng không tận hứng được đâu!”

Vân Khuynh đột ngột nhìn lên, đối diện với đôi người xuân thủy, Tiểu Xuân sung sướng mở to mắt tưởng rằng người này thật sự có lòng tốt tha cho mình, nào ngờ Vân Khuynh xé ngay một mảnh y phục của hần, nhét mảnh vải đó vào miệng Tiểu Xuân, ngăn không cho hần kêu gào thao thao bất tuyệt.

“Ư ư ư...” Tiểu Xuân chỉ có thể phát ra những âm thanh bất mãn từ trong cổ họng.

Vân Khuynh tách hai bên đùi hần ra, bộ phận đang phát nhiệt nóng rực xông lên tiến vào cửa huyết, mạnh mẽ chỉ đơn thuần muốn đâm thẳng vào trong.

Cảm giác đau đớn như bị xé rách làm hai khiến Tiểu Xuân cả người co rút lại, Vân Khuynh mới tiến vào được một chút, cũng không có cách nào chuyển động thêm nữa, toàn bộ bị Tiểu Xuân giữ lại không buông.

Đau... đau a...

Hần nước mắt giàn giụa.

“Tại sao không cho ta tiến vào, người lại làm cái gì?” Vân Khuynh hơi thở bất ổn, âm thanh có phần run rẩy, hần bây giờ coi như đã hết sức chịu đựng, Tiểu Xuân làm như vậy, càng khiến cho hần thấy khó khăn vô cùng.

Thế nào lại là do lỗi của ta nữa? Tiểu Xuân nén nước mắt, liếc Vân Khuynh đầy ai oán, lại ngoảnh mặt đi, từ trong mũi phát ra âm thanh bất mãn, “ừ” một tiếng.

“Mau, thả ra, cho ta tiến vào!” Vân Khuynh trở nên nóng nảy, vỗ vào bắp đùi Tiểu Xuân. Tình thế dở dang không tiến không lùi được thế này, ai chịu cho thấu?

Tiểu Xuân đảo cặp mắt trắng dã, khoe mắt cũng đảo về phía tử định thuốc.

Vân Khuynh hiểu ý, tự lùi về sau đem phân thân rút ra...

Con bà nó...

Tiểu Xuân lại một trận đầm đìa nước mắt, người này sao không chịu học cách nhẹ nhàng một chút, lúc nào cũng thô lỗ như vậy, làm sao ta chịu nổi?

Vân Khuynh lấy ra bình thuốc trị thương màu vàng, đổ lấy bột bên trong, vịn hai bên đùi tách ra định lách vào bôi thuốc. Tiểu Xuân liền lấy chân chắn lại, chắn ngang ngực Vân Khuynh, chính là muốn ngăn không cho Vân Khuynh đưa thân mình vào một lần nữa.

“Người.” Vân Khuynh cũng đã phải chịu dày vò khổ sở, nhất thời lửa giận công tâm, tức giận nắm lấy chỗ mắt cá gấp chân Tiểu Xuân lại, gấp một cái, đau đến mức Tiểu Xuân chịu không được lăn qua lăn lại, hai tay đang bị trói cũng đập đập vào giường.

Con bà nó... con bà nó...

Tiểu Xuân không ngừng chửi rủa.

Vân Khuynh đang trong cơn sắc dục trùng tâm cũng nhận ra thái độ của Tiểu Xuân chính là không đồng tình, hần nắm vai Tiểu Xuân lật người lại, chỉ thấy Tiểu Xuân nước mắt rơi lã chã, mới vội vàng lôi đồng giẻ trong miệng hần ra.

“Con bà nó người còn không biết lão tử sợ nhất là đau, cứ thích làm tới vậy?” Tiểu Xuân đang trong cơn lửa giận bốc tới đầu, vừa rút giẻ ra là tuôn một tràng.

Vân Khuynh thấy Tiểu Xuân đau đến cả gương mặt đều nhăn nhó, lúc này mới chịu hồi tỉnh lại đôi chút, lại hỏi “Đau lắm hả?”

“Người cứ thử nằm sấp xuống đó cho ta dùng toàn lực đâm vào xem, thì biết ngay đau hay không!” Tiểu Xuân cắn răng méo miệng nói.

“...” Vân Khuynh im lặng một lúc.

Tiểu Xuân nổi giận hồi lâu, thấy Vân Khuynh gương mặt đang cố nén lại có vẻ như không biết làm thế nào cho phải, tâm tình cũng dịu hẳn xuống.

“Ta lần trước đâu có như vậy với người.”

“Ta phải làm thế nào thì người mới không bị đau?” Vân Khuynh hỏi thẳng.

“...” Lần này tới lượt Tiểu Xuân trầm mặc.

Nếu như có thể, hẳn thực muốn để hôm khác lại làm, nếu như thuận lợi, hẳn thực muốn người ở trên là hẳn chứ không phải Vân Khuynh. Bất quá thời thế phụ người, lại sợ có người dương oai, thôi thì tạm thời chịu thiệt vậy.

Tiểu Xuân thở dài, chậm rãi nói “Không thể gấp được, cái này phải từ từ. Giống như lần trước ta làm với người, trước tiên...”

Tiểu Xuân nói còn chưa xong, ngón tay dính thuốc trị thương của Vân Khuynh đã bắt đầu tham nhập vào.

Vân Khuynh chỉ cần một lời đó là được rồi, mới nãy lấy nắm vải nhét vào miệng hẳn thì bị cấm cửa, bây giờ chỉ sợ phải nghe Tiểu Xuân cự tuyệt.

Ngón tay chậm chậm ma sát vào bên trong nội bích mềm mại, Vân Khuynh khổ sở cố gắng nhẫn nại, nhưng cũng không tỏ ra cấp bách, nhớ lại ngày ở trong sơn động Tiểu Xuân đã làm thế nào, lại đẩy thêm một ngón tay vào, nhẹ nhàng đè ấn vào phía bên trong nhụy cảm của Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân há cứng miệng không khỏi ngắc đầu, chỉ có thể phát ra những âm thanh y y ư ư phiền muộn, nhưng thân thể lại không cứng đờ giống như mới nãy, mà thả lỏng khoan khoái, bất nguyệt thập ngũ nhẹ nhàng cọ qua lại trên giường.

Thuốc trị thương kết hợp với máu từ vết rách ban nãy, hóa thành dịch thể trơn tru kết dính lại, còn mang hương khí, Vân Khuynh đợi cho đến khi thân thể của Tiểu Xuân hoàn toàn sẵn sàng, mới nhắc cao hai chân của hẳn lên, đem gác trên vai mình, sau đó từng chút từng chút một đem vật thể kiên ngành kia chậm rãi thọc vào, đè nén khao khát điên cuồng muốn chiếm đoạt Tiểu Xuân ngay lập tức, chờ đợi phản ứng của Tiểu Xuân, từng tắc từng tắc chôn chặt bản thân mình.

Tiểu Xuân cầu nhàu mấy tiếng không rõ nghĩa, đối với sự xâm nhập của Vân Khuynh, hẳn chỉ gồng mình chịu đựng chứ không chống cự lại nữa, cho đến khi toàn bộ của Vân Khuynh đều tiến vào, hẳn mới thở ra một tiếng.

Bắt đầu là những lay động nhẹ nhẹ, mỗi lần tiến vào rút ra chậm chạp đều là đi thẳng vào toàn bộ sau khi vừa mới lộ khai, mặc dù động tác vốn hết sức dịu dàng, vẫn không che dấu nổi ham muốn chiếm đoạt mạnh mẽ.

Thân thể của Tiểu Xuân không còn đủ khả năng chống đỡ, nội bích chặt chẽ nóng rực hoàn toàn nuốt trọn vật thể cứng cáp đang hưng phấn cao độ, một tiếng rồi hai tiếng rên rỉ cầu nhàu từ trong khoang mũi phát ra, mỗi lần như vậy đều khiến Vân Khuynh gia tăng lực đạo của nhịp đẩy.

Bị xâm nhập triệt để như vậy, bị tiến sâu đến mức như không thể tiến sâu thêm nữa, điểm mẫn cảm nhất kia bị ma sát công kích không ngừng, Tiểu Xuân không khỏi bắt đầu lên cơn run rẩy, vì thứ khoái cảm tuyệt vời mà kỳ lạ này khiến cho thân thể không ngừng kích động.

Vân Khuynh nắm lấy vị trí mắt cá chân của Tiểu Xuân, đặt hai chân hẳn xuống, lại chùng đầu gối xuống, đem hai chân kia tách ra đến mức không thể kéo ra hơn được nữa, áp người vào thân thể bên dưới, từng chút từng chút một lay động, từng chút từng chút một xâm chiếm.

Cứ mỗi lần Vân Khuynh chạm vào chỗ đó, Tiểu Xuân không nhịn được lại rên lên, chính phân thân của hắn cũng bị ép giữa hai người, theo mỗi lần tiến lui của Vân Khuynh mà bị chèn ép, liền tràn ra thứ dịch thể đặc dính.

Sau khi Tiểu Xuân phóng thích không được bao lâu, Vân Khuynh cũng bạo phát.

Hai người giao triền chặt chẽ trong phút chốc chờ đợi dư vị qua đi, Vân Khuynh sau đó mới chậm chậm đem phân thân của mình rút ra khỏi thân thể Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân thở hổn hển, hắn bây giờ nằm trên giường vô thức lại thoát ra mị thái hiếm thấy.

Tiểu Xuân quần áo xộc xệch hai con mắt gợn nước mông lung, đôi môi đỏ tươi, sắc mặt ửng hồng, hai tay bị trói vô lực phản kháng, điệu bộ nhu nhược như thể muốn mặc cho người khác xâu xé.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, dục vọng của Vân Khuynh nguyên bản tưởng đã dập tắt được lại từ từ dựng thẳng lên, hắn xé tan miếng vải dùng chặn họng Tiểu Xuân (?!), tiếp đó lại đặt mình vào giữa hai chân chưa kịp khép kia, nhất cử nhất động, toàn bộ lại tiến vào.

“A...” Tiểu Xuân không ngờ được lại đột nhiên bị đâm vào như vậy, cả người cong lên, không ngừng co quắp run rẩy.

Vân Khuynh gất gao đè xuống, không ngừng tiến xuất, chỉ cảm thấy nội bích của Tiểu Xuân lúc này lại càng bó chặt hơn, khiến hắn có chút đau đớn, lại còn có khoan khoái vô cùng.

Đêm nay, chỉ nghe thấy từ tấm cung truyền đến thứ âm thanh *** mỹ ngâm nga đứt quãng, có lúc như đang cố gắng đè nén, có lúc như bùng phát.

Thân thể cùng thân thể quấn quýt tự hồ như không có lấy một khắc rời ra, ôn độ giao hòa, hơi thở cũng nhập làm một.

Vân Khuynh dường như muốn đem Tiểu Xuân nhét vào trong ngực, nuốt vào trong bụng.

Hắn điên cuồng muốn làm cho người này phải thấm đẫm mùi vị của mình, biến thành thứ thuộc về mình, vĩnh viễn vĩnh viễn, đều không thể ly khai.

Tiểu Xuân không còn biết tới lúc nào thì Vân Khuynh buông tha cho hắn, chỉ còn nhớ được lúc Vân Khuynh thay cái chăn mới đắp lên người mình, trời đã rạng, trong phòng ánh sáng lọt vào gay gắt.

Mệt đến mức ngay cả sức lực để mở miệng cũng không có, Vân Khuynh có dặn dò hắn mấy câu gì đó hắn cũng không đáp, tới sau khi Vân Khuynh rời đi, hắn liền nhắm mắt ngủ thật sâu, tỉnh lại lần nữa, cũng đã quá nửa đêm.

Lúc này, Vân Khuynh bỏ ra ngoài cũng đã trở về, đang nằm ngay bên cạnh hắn, cũng đang ngủ.

Hắn đưa tay ôm lấy Vân Khuynh, làm cho người đang ngủ ngon vì thế mà tỉnh giấc, giật mình.

Biết rõ người này rất ghét người khác bám dính lấy mình không rời, nhưng Tiểu Xuân hết lần này tới lần khác cứ ép sát người vào, từ phía sau ôm chặt lấy Vân Khuynh nhất quyết không buông.

Ai bảo thằng ôn thần này ác tâm như vậy, dày vò hắn cả một đêm không cho ngủ, hắn cũng không khách khí đem tất cả hồi đáp lại cho tử tế thì có được không?

Sau khi ôm chặt người ta, Tiểu Xuân áp mặt vào lưng Vân Khuynh, lại tiếp tục ngáy như kéo bễ đi vào mộng đẹp.

Vân Khuynh giương mắt một hồi, sau một nén hương, đành cố quen với tư thế bị người khác ôm, khó khăn quay về với giấc ngủ ban này.

Sau đêm đó, Tiểu Xuân cũng trần trở suy nghĩ, rốt cuộc mới hiểu được nguyên nhân vì sao Vân Khuynh lúc đó lại trở nên thất thường.

Hắn nguyên bản là chỉ chuyên chú vào độc tính của Nguyệt bán loan mà điều được, cho nên đều là làm ra thuốc để thanh nhiệt tiết hỏa.

Lần này, Vân khuynh cả đêm không ngủ mà ôm lấy hắc quần thảo chỉ có thể có một cách giải thích, chính là tại Vân Khuynh tự tâm động lòng tự thúc giục, hỏa dục trong người cũng theo đó bốc cao là lẽ tự nhiên, không phải là vì xuân dục, cho nên mới khiến thuốc của hắc quần thảo mất hiệu lực.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Tiểu Xuân thoáng cái cả gương mặt đều tối sầm.

Hắc quần thảo không phải là không thích Vân Khuynh, cũng không phải không muốn cùng Vân khuynh dựa dẫm cùng một chỗ, có điều chính bản thân mình cũng mới làm có một lần, sau đó lại bị bức bách tới hai lần, mùi vị này tuy không khó chịu nhưng cũng không phải dễ chịu gì cho cam.

Để cho người khác xuyên thủng đến mức bản thân chỉ còn biết kêu gào, ngay cả hai chân cũng không thể khép lại, thật là lâm vào một tình cảnh quá mức ngượng ngùng, thế nhưng muốn phản công lại, đương nhiên cũng đã hiểu rõ Vân Khuynh đang cao hứng quen đòi thưởng tuyệt đối sẽ không chấp thuận.

Nghĩ đi nghĩ lại, chi bằng cứ tự túc điều chế thêm vài loại thuốc nữa cho Vân Khuynh nghe chừng thỏa đáng hơn.

Ngày đó tại Tô Tuyết lâu làm ra “Kim thương nhất định đảo” tiểu dược hoàn tới nay coi như vẫn chưa đủ, vậy thì nâng cấp lên thành “Kim thương tuyệt đối đảo” là được.

Chỉ là, nếu chẳng may để Vân Khuynh biết được mình đối với hắc quần thảo làm cái trò này, chẳng biết sẽ sinh ra giận dữ cùng cực đến mức nào nữa...

Tiểu Xuân rùng mình một cái, quyết định thôi thì trước tiên hãy cứ lo chế giải dược của Nguyệt bán loan đã, “Kim thương tuyệt đối đảo” cái thứ này, để ngày khác tính tiếp đi!

Nếu như cố chuốc lấy cơn thịnh nộ của tiểu mỹ nhân, cuồng nộ rồi hại người, thế thì hắc quần thảo chạy đâu cho thoát?

Sương phòng trống của Đoan vương phủ có rất nhiều, Tiểu Xuân đi lòng vòng tìm kiếm lấy một chỗ thuận lợi, thị vệ thấy hắc quần thảo cũng không hề cản trở, thị thoảng còn có thị nữ đến sau hắc quần thảo hỏi xem có cần giúp một tay.

Mấy thị nữ này của Vân Khuynh cũng là đã lựa chọn kỹ càng, trông các nàng đều xinh đẹp hoạt bát, Tiểu Xuân thấy họ người nào cũng kiều diễm so với hoa còn đẹp hơn, vậy rồi làm sao dám để mấy tiên nữ tỷ tỷ này thay hắc quần thảo động dược.

Lập tức quay sang gọi mấy tên thị vệ lực lưỡng tới, chiếu theo chỉ thị của hắc quần thảo mà sắp xếp lại bố cục nhà bếp một phen, lại ra ngoài lấy thêm cái bếp lò lớn dùng đốt than vào bắc lên ông táo, cho dọn sạch chiếc trường kỷ gỗ tử đàn dùng để nghỉ ngơi, đồng thời phủ thêm một tấm thảm dày lên, để bản thân mình lúc nào mệt thì có ngay chỗ nằm.

Loay hoay nửa ngày trời, cuối cùng bài trí của phòng này cũng ra dáng một dược phòng.

Sau đó Tiểu Xuân lấy văn phòng tứ bảo, vung bút lên, viết ra một đồng hồ bà lằng tên thuốc đưa cho các thị nữ tỷ tỷ, ôn nhu hòa nhã nhờ vả bọn họ giúp cho một tay, tìm giúp hắc quần thảo dược này.

Các thị nữ kia đương nhiên vô cùng nguyện ý, cầm lấy tờ đơn tức khắc đi tìm.

Vì thế dược phòng gần như dựng xong, Tiểu Xuân ngồi chờ bên trong.

Vân Khuynh thị thoảng cũng có ghé qua, hiềm nỗi tro bụi lại bắn, chỉ đứng bên ngoài xem xét.

Còn Tiểu Xuân chỉ mỗi ngày đợi Vân khuynh hồi phủ thì dứt cho hắc quần thảo một viên thuốc, những lúc khác hưởng thụ sung sướng chẳng làm gì, chỉ ngồi đợi trong dược phòng mà tự mình bỏ công bỏ trí, cùng với mấy thứ thảo dược kia tít mắt nghịch ngợm.

Chỉ là bất quá có mấy khi ham chơi quên về ngủ với vợ, Vân Khuynh những lúc đó mặt mày hầm hầm sát khí chạy đến lôi xềnh xệch hắc quần thảo về.

Thảm cảnh sau đó chính là, vừa vào đến tấm cung việc trước tiên Vân Khuynh làm là ném hắc quần thảo vào dục trì tẩy rửa sạch sẽ từ đầu đến đuôi, tiếp theo lôi lên giường, hại hắc quần thảo toàn thân đau nhức, tứ chi bủn rủn, rồi thì cái bát nguyệt thập ngũ đau đơn cứ như bị Ngô Cương chẻ quẻ cung trăng không cần thận mà bữa phải.

Mà bên ngoài, có những chuyện gì đang phát sinh, Vân Khuynh không nói, Tiểu Xuân cũng không hỏi.

Nhưng không hỏi cũng không có nghĩa là Tiểu Xuân cái gì cũng không biết.

Bên ngoài vốn đã quá hỗn loạn, trước đây là giang hồ, là Lục Liễu sơn trang, là Lan Khánh, là Ô Y giáo, bây giờ lại thêm hoàng đế tính mệnh leo lét như ngọn đèn sắp tắt, thêm chuyện con cái đấu đá, phân tranh vương vị.

Chỉ là một người cho dù có muốn, cũng không thể quản nhiều đến như vậy được.

Mà Tiểu Xuân lúc này chỉ hy vọng có thể mau chóng làm ra giải được cho Vân Khuynh, những chuyện khác, sau này lại tính tiếp.

Tiểu Xuân thử nghiệm một lượt thuốc giải, cũng phải mất hơn mười ngày.

Hắn tỉnh dậy trên trường kỷ sau khi ngủ một hồi, phát hiện trời đã lờ mờ sáng, mà mình cũng không hề quay về tẩm cung cùng Vân Khuynh ngủ, Vân Khuynh chắc chắn còn đang đợi hắn, vừa nghĩ vậy, liền cảm thấy có chút áy náy bất an.

Hắn đến trước chậu nước cúi đầu vốc nước lên rửa mặt, cầm khăn trắng tay lau cho khô.

Đợt này lúc nào cũng ở trong được phòng đốt lửa luyện thuốc, luyện tới mức nguyên cái bản mặt dính đầy tro bếp, khiến cho Vân Khuynh cứ mỗi lúc nhìn thấy hắn là mỗi lúc cau mày. Rửa mặt sạch sẽ xong, nhân lúc này vẫn còn chưa tính là quá muộn, trước tiên quay về kiểm Vân Khuynh kỳ kèo ăn vạ một lúc cho hắn bớt giận đã, để sau còn thử giải được mới chế này.

Vừa ngẩng đầu lên, tầm mắt của hắn dừng lại trên tấm gương đồng, mặt gương phản chiếu gương mặt vốn đầy đặn trước kia, nay đã có phần hốc hác.

“Rõ thật không ra gì, Triệu Tiểu Xuân ngươi cứ đâm đầu vào làm này nọ mà không lo ăn uống, cứ nhiên lại ốm o thành thế này, sao có thể dễ như vậy được?” Tiểu Xuân vuốt vuốt cằm, có chút bất mãn tự nói với chính mình.

Mang tiếng y giả mà đến bản thân mình chiếu cố cũng không xong, vậy chẳng phải quá là vô trách nhiệm sao?

Nghĩ đến việc chờ tới bữa sáng sẽ ăn thêm cái gì, mắt hắn nhìn chăm chăm vào gương đồng, mà trong đầu lại không ngừng hiện ra cơ man là những thứ chèn chét được ngoài đường phố.

Tiểu Xuân nhìn vào trong gương, đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, trong đầu cứ như phảng phất cái gì đó muốn hiện ra.

Hắn lại nhìn kỹ hơn, nhìn trên gương mặt của chính mình, hai mắt, lông mày, khuôn miệng, sống mũi, thể nào... nhìn tới nhìn lui, càng nhìn... lại càng thấy như đã từng gặp qua...

Hắn trước kia cũng không thường xuyên soi gương, dù sao người ta cũng không phải nữ, cầm kính mà ngắm vuốt quả cũng có chút không hứng thú, nhưng mà hôm nay ngó xem một cái, quái quái, nhìn thấy chính mình ngũ quan sao lại có điểm tương đồng với nam nhân ngày hôm đó ngộ kiến tại Yên Ba lâu...

“Chuyện này thật sự là kỳ quái mà!” Tiểu Xuân sờ sờ gương mặt.

Tuy nói người giống người cũng không phải hiếm, mà giống nhau hai ba phần càng không có gì quái gở, mà chuyện này lại gợi nhớ cái gì đó, ngày đó tại Xuân Thủy các khóc lóc thảm thiết bị ai dễ sống dễ chết lại còn lên cơn đau tim, đến lúc hắn muốn bỏ đi còn ôm chặt lấy mà gào “Ta là của ngươi... ta là của ngươi...”

Tiểu Xuân thiếu chút nữa gào to thành tiếng.

“Ta là của ngươi”, tiếp theo mấy chữ này sẽ là cái quái gì, không phải sẽ là thứ mà hắn đang nghĩ tới chứ?

Có thể nào ngoài mẹ ra, trên đời này hắn vẫn còn có một thân nhân như thế?

Lập tức ý định sau khi rửa mặt xong định làm gì đều quên sạch, Tiểu Xuân ngay cả ngoại y cũng không thêm khoác lên, hai chân tùy tiện xỏ giày, chạy vội tới tẩm cung lấy trong ngăn kéo ra nhân bì diện cụ, nín thở vận khinh công sử lực lao ra ngoài.

Hắn không màng ngoái đầu lại, đừng phải ai cũng không dừng xem, tựa như đang phát điên chỉ còn biết nhằm hướng Yên Ba lâu mà chạy.

Trời đông le lói tỏa sáng, thái dương còn ẩn mình sau mây chưa lộ dạng.

Thời gian này đường phố trong kinh thành đã có từng nhóm người qua lại, một hai cửa tiệm cũng bắt đầu mở, lâu lâu lại có chiếc kiệu sang trọng nào đấy kiệu phu gánh qua, cũng có dân giang hồ ngồi xe ngựa dầm lên khiến con đường lát gạch rung lên kêu lộc cộc lộc cộc.

Trong đám người đó, mới bắt đầu vào ngày mới cũng có, mà kết thúc một kỳ lao lực từ chốn “thanh sắc khuyển mã” đi ra cũng có, đủ kiểu tầng lớp và loại người xuất hiện trên đường, làm cho đường phố vào buổi sáng sớm khoác lên màu sắc náo nhiệt.

Tiểu Xuân ngay cả dừng lại thở cũng chưa kịp, cứ thẳng hướng lao đầu vào Yên Ba lâu.

Đại môn Yên Ba lâu rộng mở, không có bao nhiêu cô nương đang tươi cười tiễn biệt ân khách, Tiểu Xuân xộc vào, gân cổ gào lên “La Khi! La khi đang ở đâu, mau gọi hắn ra đây!”

Cái gì là khí độ tiêu sái đều mất sạch, Tiểu Xuân nén lực xuống đan điền lấy hơi hô to, to đến mức làm như toàn bộ người trong Yên Ba lâu đều phải tỉnh giấc.

Một tay cầm bầu rượu, một tay nâng chén, La Khi hấp ta hấp tấp từ lầu hai chạy ra hướng đại sảnh, nhìn thấy một thiếu niên đang làm loạn, vốn định xua tay gọi bảo kê đến lôi cái thằng ôn này quăng ra khỏi Yên Ba lâu, có điều sau khi nhìn kỹ lại, bầu rượu chén rượu đều rơi hết xuống đất, tung tung tung tung từ lầu hai theo bậc thềm lăn lông lốc xuống.

“Tiểu Xuân!” La Khi xúc động trào nước mắt, tâm tình kích động dồn lên ngực, vội vã từ lầu trên chạy xuống lầu dưới, vừa chạy, nước mắt vừa tuôn lã chã.

Trông thiếu niên, hai con mắt này, một cái mũi, một cái miệng, không phải nhi tử của Tiểu Ngưng thì còn ai vào đây, cả hai người tuy là không phải dung mạo kiệt xuất, nhưng vẫn có thể nhận ra được khí phách bộc trực phóng khoáng, cùng với cặp mắt long lanh xinh đẹp mê người kia.

“Tiểu Xuân...” La Khi gào to “Ta là của ngươi...”

La Khi gào còn chưa hết, lại thấy Tiểu Xuân từ ngoài cửa cũng dang hai tay chạy về phía mình, thâm nghĩ, tốt rồi tốt rồi, Tiểu Xuân nhận ra mình rồi, Tiểu Xuân cuối cùng cũng nhận ra mình rồi.

“Ta là của ngươi...” La Khi lại nghẹn họng, nghẹn tới cùng cực, rốt cuộc có mỗi một câu nói cũng chẳng thể nói hết.

Tiểu Xuân nói tiếp về sau, cũng gào rất to “Cửu cửu a...”

La Khi nghe thấy hai chữ “cửu cửu” từ miệng Tiểu Xuân, luồng khí đang hít vào tự nhiên bay tứ tán, chân bước loạng quạng đạp hụt một nhịp, từ bậc thềm cũng tung tung tung tung trượt xuống, ***g ngực đập mạnh vào chiếc bầu rượu mới nẩy làm rơi, đau đến mức thấy sao trời bay lòng vòng toàn thân co giật.

“Ai da... cửu cửu à, người làm sao vậy...” Tiểu Xuân vội chạy tới đỡ La Khi.

“Ta không phải cửu cửu của ngươi, ta là của ngươi...” La Khi cố nén đau, còn nói.

Lại thấy Tiểu Xuân khước mắt liếc ngang một cái, vung tay, “viu viu” mấy tiếng, dùng bạc vụn thay ám khí từ tay phóng ra, ngoài cửa “phịch phịch...” hai bạch y nhân rơi xuống, lăn ra đất hôn mê bất tỉnh.

“Bạch y?” Tiểu Xuân ngây người “Ta còn tưởng không hắc y thì là cái màu gì khác, sao lại là bạch y?”

Hắn tự dưng thấy trong lòng bực bội, Vân Khuynh phái người theo dõi hắn để làm gì?

La Khi gương mặt còn đang sưng sốt, Tiểu Xuân ngay sau đó quay người lại, khôi phục lại bộ dạng phần khởi vừa kéo La Khi dậy vừa nhảy tưng tưng gọi “cửu cửu, cửu cửu” không ngừng.

“Ta không phải cửu cửu của ngươi!” La Khi thật là đang phát tức đến mức chịu không nổi “Ta là cha ngươi...” hắn vừa rống vừa rơi lệ, cảm phần mà nói.

“Cha ta?” Hắn há hốc miệng.

A? Tiểu Xuân ngây cả người.

Không phải cữu cữu?

Là cha?

Mà sao lại là cha?

Hắn cứ cho rằng người đó có bộ dạng tương tự mình, lại vì hắn với mẹ hắn khóc nhiều tới vậy, thì chắc là thân nhân của mẹ, cho nên mới liều đoán là anh em của mẹ, chưa từng nghĩ mình thế nào lại đoán sai bét.

Mà từ lúc hắn có mẹ cho tới giờ, mẹ cũng chưa từng nói qua hắn còn có cha a!

Ông già này là thế nào đây?

Từ kẻ nào chui ra hả?

“Đúng, ta là cha ngươi, hài tử ngốc!” La Khi trưng vẻ mặt bi thảm, lại ôm Tiểu Xuân khóc.

Tiểu Xuân lúc này đúng là bị dọa đến phát ngốc mất rồi!

Ngày hôm nay Yên Ba lâu não nhiệt phi thường, cô gia quả nhân hơn ba mươi tuổi, La lâu chủ không đứng lại lời ở đâu ra một nhĩ tử mười sáu mười bảy tuổi, hơn nữa đứa con trai này cùng với ông ta trong bộ dạng anh tuấn tiêu sái chẳng có lấy một điểm tương tự.

Những cô nương đứng một bên nhìn xem nhin không được cúi đầu rỉ tai nhau, mà đám khách nhân bị ồn ào đánh thức cũng đứng nhìn mà háng hái tham gia phiếm luận.

“Cũng không biết có phải thật là thân sinh hay không.”

“Biết đâu lại là bà xã tư tình sinh ra!”

“Bộ dạng trông một chút cũng không giống nhau!”

“Chắc chắn là con ngoài giá thú rồi!”

Chúng nhân cùng nhất trí gật đầu với nhau. Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Cho rằng chỗ đại sảnh người thì đông mồm thì lắm, La Khi nghĩ đến thân phận đặc biệt của Tiểu Xuân, liền nắm tay hắn kéo lên sương phòng của mình ở trên lầu, lại dặn dò hộ vệ không cho phép người nào lai vãng đến gần, sau đóng cửa, tiếp đó lại ôm chăm lấy Tiểu Xuân gào khóc hết một canh giờ.

“Tiểu Xuân a, Tiểu Xuân a...” La Khi gào.

“Cha, cha...” Tiểu Xuân cũng chẳng biết phải làm thế nào, chỉ có thể đứng yên cho ông già mới nhận mặt này ôm vậy “Ta không phải đã quay trở về, còn chưa chết đây sao? Người sao lại còn khóc như vậy?”

“Ta năm đó từ biên cương học tốc chạy về chỉ thấy thi thể của mẹ ngươi, còn không thấy ngươi... đám quan viên giám ngục ở đó hỏi cái gì cũng không biết... không biết ngươi đã đi đâu mất rồi... ta nghe thấy mà tìm gan đều... tìm như vỡ nát...” La Khi nghẹn ngào, cố gắng rặn ra từng lời đứt quãng “Đều lỗi tại ta không tốt... mẹ con các người gặp phải chuyện như vậy... mà ta còn mãi ở tận biên cương... vừa nghe tin mẹ ngươi cướp thiên lao ta lập tức chạy về... thế mà... thế mà vẫn chậm một bước... để Nguyệt phi con người ác độc đó hại mất mẹ ngươi và ngươi...”

La Khi lại kéo Tiểu Xuân ra trước mắt, nhìn một lượt từ đầu đến chân, xúc động nói “Bọn họ còn nói rõ ràng đã chính mắt nhìn thấy ngươi bị chém làm hai mảnh... sao có thể... sao có thể còn sống được... mà còn lớn đến thế này... ta không biết... không biết không biết...”

La Khi lắc lắc đầu, không muốn tự mình lại dọa mình.

“Tháng bảy cũng qua rồi... không thể không thể...” Tiểu Xuân nhà hấn còn sống khỏe sống tốt, có thân thể có hơi ấm, không thể là ma được.

Tháng bảy là tháng mà quỷ môn quan mở, cô hồn lên trên kiếm ăn, cho nên ông bà người tàu người việt cứ phải cúng cô hồn, mà hầu như toàn cúng cô hồn sống “

“Ta được thời, gặp được sư phụ.” Tiểu Xuân thấy cha mình như vậy liền phải trấn an, mà sắc mặt ông già lại bắt đầu chuyển xanh chuyển trắng, e rằng bệnh cũ lại vì quá kích động mà tái phát, liền móc ra một được bình màu hồng đổ thuốc ép cha hấn tặc xuống, rồi kéo cha ngồi xuống thở lấy mấy hơi.

Tiểu Xuân đem chuyện thập tử nhất sinh của mình kể hết toàn bộ ra, gồm có chuyện làm sao gặp được sư phụ, sư phụ làm thế nào độ huyết cứu sống hấn, sư phụ mang hấn cùng đại sư huynh về cốc, dạy hấn y thuật, dạy hấn võ công, các sư huynh trong cốc đối xử với hấn tốt như thế, hết thấy hết thấy đều nói cho cha biết.

“Hóa ra là như vậy...” La Khỉ rưng rưng nước mắt gật đầu “Người có được một phen kỳ ngộ, qua được cửa hiểm, còn bình an trưởng thành đến thế này, nhất định là nhờ có mẹ người không nỡ để người theo, ở trên trời có linh thiêng phù hộ cho người. Chỉ là...”

Nghĩ đến người trong lòng, La Khỉ lại không kìm được nước mắt tuôn rơi “Chỉ là Tiểu Ngưng như vậy bỏ đi... ta thật sự không cam lòng a...”

“Chuyện này toàn bộ đều trách Nguyệt phi người đàn bà đó!” La Khỉ đột nhiên cảm phần rơi nước mắt, cúi đầu nghiêng rưng, giận giữ nói “Nếu không phải con mụ đó bưng tai bịt mắt hoàng... hoàng đế, lại còn câu kết nịnh thần hãm hại Lan gia, làm sao hại cả một nhà trung liệt như Lan gia, còn hại cả Tiểu ngưng vô có mất mạng...”

“Ai... đều là chuyện đã qua...” Tiểu Xuân thở dài, ông bố này sao mà thích khóc vậy a!

Tiểu Xuân nghĩ một chút, hấn tính tình bên trong là giống mẹ, cho nên La Khỉ nhận ra hấn, ngoài mặt lại giống cha, cho nên hấn nhận ra La Khỉ, giữa hai người có mối quan hệ huyết nhục không thể nghi ngờ, mà mẹ lại chưa hề đề cập đến vấn đề này thì lại là có chuyện, hấn nên hỏi cho biết mới đúng.

“Ta nói, cha à...” Tiểu Xuân mở miệng.

“Người gọi ta là gì?” La Khỉ thỉnh linh ngẩng đầu, hỏi.

“Ồ... cha?” Có gì không đúng sao?

“Có thể gọi lại lần nữa không?” La Khỉ trưng cái bộ mặt anh tuấn kèm theo đôi chút tang thương, giọng điệu cầu khẩn van nài.

“Cha.” Tiểu Xuân y lời gọi lại.

“Con trai ngoan, con trai ngoan của cha.” La Khỉ cảm động không dứt, lại nói “Gọi thêm một lần nữa, gọi thêm một lần nữa đi!”

“Cha, cha, cha, cha, cha, cha, cha, cha, cha...” Tiểu Xuân muốn làm con trai ngoan, lập tức làm theo lời La Khỉ gọi không dưới mười lần, mà tới cuối cùng, cũng chẳng biết vì sao khóe mắt cũng thấy phát đỏ.

Tiếp đó, hai cha con không nhịn được lại ôm nhau khóc lóc, người nào người nấy đắm chìm trong niềm sung sướng thất lạc rồi lại đoàn tụ một hồi rất lâu.

“Cha a...”

“Tiểu Xuân a...”

Khóc, khóc, khóc lại khóc.

Qua cơn kích động phụ tử trùng phùng, Tiểu Xuân một mực kéo La Khỉ lên giường nghỉ ngơi, dù sao cái bệnh của La Khỉ cũng phải tới kỳ thất tình nội thương, mà hấn không muốn bản thân mình mới tìm được cha mình, ngộ qua ngộ lại một cái thì mất cha.

La Khi cho người hâm nóng một bình Hoa Điều thượng hạng, lại cho nhà bếp làm mấy món mỹ vị, cùng tiểu Xuân ở trên giường ăn uống chất chít, cũng là về những chuyện xảy ra trong bao năm qua.

Hoa Điều: đặc sản thượng đẳng của Thiệu Hưng, cả Nữ nhi hồng cũng là từ đây đấy nhá X”D

Tiểu Xuân trầm nghĩ, hai cha con thì chính là hai cha con, quan hệ huyết thống vốn không thể lừa đảo. Càng ngắm La Khi càng cảm thấy gương mặt đó cùng với gương mặt của mình lúc hạ nhân bì diện cụ xuống thật sự giống nhau, có điều dám khẳng định bản thân hẳn không thể nào sánh được với cái trò mưa lệ tuôn rơi này được.

La Khi một mặt uống rượu, một mặt kể lể chuyện tình năm đó mình cùng với hoa khôi của Yên Ba lâu Triệu Ngưng Xuân gặp gỡ như thế nào, lại còn liên tiếp thắng mười ba ván cờ khiến giai nhân tự nguyện gảy đàn hiến khúc, cũng chính là một khúc Quảng lãn tán danh chấn thiên hạ, coi như đã ấn định hần đời này kiếp này cùng giai nhân gắn bó không rời.

“Ầy... quảng lãn tán a...” Tiểu Xuân không uống rượu, chỉ uống trà.

Thì ra ông già chính là người đó, thì ra bà già cũng là có nhắc đến, có điều hẳn lúc đó còn quá nhỏ, cho nên không hiểu được lúc mẹ hẳn nhắc đến một gã si tình cứ bám riết không ngừng, trên gương mặt cười xán lạn đó là đang biểu thị điều gì.

“Bất quá tại sao mẹ chẳng bao giờ nói với con về cha, mà con cũng chưa từng gặp qua cha?” Tiểu Xuân hỏi thẳng.

“Là vì nàng lúc đó đang giận ta...” La Khi đáp ứng nói “Mà thật ra là người có gặp qua ta, có mà người quên mất rồi thì có. Ngày người đầy tháng, mẹ người để ta ôm người thật là lâu, ta còn nhớ rõ người lúc đó rất nhỏ, nhưng mà rất ham cười, ta vừa ôm người, người lại cười mãi không thôi.”

La Khi tưởng nhớ lại quang cảnh trước kia, nét mặt trở nên ôn hòa mềm mại “Ngày đó uống mừng người đầy tháng, người đến vương phủ chúc mừng người nào cũng nói người giống cha y hệt, mà người rõ ràng chỉ là một đứa bé, nhìn thấy ai cũng không sợ, thấy ai cũng cười. Người nào cũng nói người sau này trấn giữ gia môn, về sau tất sẽ thành tài.”

“Ầy... vương phủ a...”

La Khi uống tới lúc ngà ngà say, cũng không nghe rõ nỗi tiểu Xuân từ đầu tới cuối đang ngâm nga cái gì.

Tiểu Xuân chỉ nói với cha hẳn có một số chuyện có lẽ cảm thấy chưa tới lúc, hoặc có thể không biết nên bắt đầu như thế nào, mới quanh co giấu diếm như vậy. Mà trong lúc nói chuyện lại cảm thấy không trọn vẹn, nói một hồi rồi cuộc cũng tới trăm ngàn chỗ hở.

Tiểu Xuân chỉ từ vài ba suy đoán, cũng hiểu được thân phận của mình thật rối rắm, người cha thân phận không nhỏ này thật ra thì là ai?

Không bao lâu sau từ ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, La Khi trong phòng hô lên hỏi xem có chuyện gì, người ngoài cửa liền trả lời “La gia, tiểu cô nương bị trói đến kia đã một ngày một đêm rồi không chịu ăn uống gì, còn khóc mãi không ngừng, ngài có muốn tới xem thử?”

“Trói?” Tiểu Xuân đang uống trà liền ngậy người, nhìn sang người cha đang uống rượu say lè nhè.

“A!” La Khi nhìn lại Tiểu Xuân, bộ dạng xấu hổ cười ngượng “Thì là... nhìn thấy ở bên ngoài...”

Tiểu Xuân chợt nhớ lại chuyện chính mình đã bị mang đến Yên Ba lâu như thế nào, cũng hướng về phía cha hẳn nhovn miệng cười “Vậy chúng ta bây giờ có phải là trước tiên cứ nên đi xem thử tiểu cô nương kia làm sao không chịu ăn uống?”

“Phải phải phải!” La Khi vội vàng đứng dậy, kéo Tiểu Xuân cùng chạy ra.

Bọn họ đến sương phòng quen thuộc không còn gì hơn với Tiểu Xuân, cách đây mấy ngày hẳn cũng ngồi chờ ở chỗ này, mà đứng gác ở bên ngoài cũng chính là hai tên người quen cũ chuyên môn đi bắt người, khiến cho Tiểu Xuân không khỏi hoài nghi, nơi này có phải hay không là chỗ đặc biệt trong phủ chỉ dùng để giam người bị bắt tới.

Hai người đó cũng biết ngay Tiểu Xuân là ai, vừa nhìn đã sững sờ, sau đó đẩy cửa cho La Khi cùng Tiểu Xuân tiến vào.

Tiểu Xuân vào bên trong, nhìn thấy cô nương kia, lập tức nhảy dựng lên.

“Hơ, Trần Châu, sao lại là người!”

Trần Châu đang bị trói trên giường không thể động đậy, giật mình ngẩng đầu lên, nhìn thấy vị ân công ngày đó tại Minh thành đã cứu mạng cha mình, nước mắt đang ngưng đọng lại rơi xuống ồ ạt.

Tiểu Xuân vội vàng chạy tới cởi trói cho Trần Châu, lấy cục vải bịt miệng nàng ra, liền hỏi ngay “Không sao chứ, người sao ở đây, cha người đâu? Ông ấy không ở cùng người sao?”

“Ân công...” Trần Châu khóc lóc nỉ non “Ngày đó sau khi người vừa đi Vương bát công tử lại tới nhà bức hôn, cha muốn ta chạy lên kinh nương nhờ cô mẫu, bèn nhờ người mang ta lên kinh, chẳng ngờ cô mẫu đã qua đời cả năm nay, ta không còn ai để nương tựa. Ngay hôm qua còn đứng trên đường định về nhà tìm cha, đột nhiên bị người ta chụp vào trong bao mang đến đây!”

Trần Châu co rúm người, bộ dạng như kinh sợ quá độ.

Tiểu Xuân chặc lưỡi, quay đầu lại khoe miệng còn có chút co giật, hai mắt chằm chằm nhìn La Khi nói “Cái đó, cha a...”

“Có ta! Có ta!” La Khi luống cuống vội vàng bước ra, khúm núm đứng trước mặt con trai mình.

“Các cô nương ở Yên Ba lâu, không phải từng người từng người đều là bị bắt đến đây như thế này chứ?” Tiểu Xuân hỏi.

Lúc mẹ còn đương thời, Yên Ba lâu tuy là nơi bán vui phong trần, nhưng cũng là đường đường chính chính mở cửa làm ăn, không hề để lại vết nhơ nào, sao vừa rơi vào tay cha hắn, lại biến thành như thế này? (Tú bà đường đường chính chính kinh doanh làm ăn? :”)|)

“Cái đó là bởi vì nàng ta đứng trước hàng chơi sáo quyến rũ mà ngơ ngẩn... má người ngày xưa cũng khoái chơi sáo quyến rũ...mà ta cũng là nhớ má người lắm a...” La Khi bắt đầu khó khăn giải thích, sau lại liền thoáng phân bua “Bất quá ta cũng chỉ mới bắt về có mấy người. Huống chi thông thường bị bắt chừng mười mười lăm ngày mà vẫn không chịu theo, ta liền thả ra ngay, trước giờ chưa từng có mấy chuyện bức người mại dâm. Cha toàn là vì nhớ má người... người nên tin tưởng cha đi, hơn nữa bây giờ người đã quay về rồi, cha sẽ không làm mấy chuyện bày bịp đó nữa, người ngàn lần vạn lần phải tin lời cha đi, đừng giận cha, đừng buồn cha a... người mà không thêm quan tâm tới cha, cha còn biết phải làm sao bây giờ?”

La Khi nói một lèo rất thành thật, mà bộ dạng cũng là đang thề thốt rất hùng hồn.

Trần Châu để La Khi qua cơn hồ đồ, mới kéo kéo tay áo Tiểu Xuân rụt rè hỏi “Ân công, đây là đâu, cha của ân công bắt trói ta đến đây để làm gì? Là bắt nhằm người phải không?”

Tiểu Xuân vỗ vỗ trấn an nàng, lại nói với La Khi “Tiểu cô nương này là bằng hữu ta mới quen tại kinh thành. Cha, đã bắt người ta đến đây, thì nhớ chiếu cố nhân gia cho đàng hoàng.”

“Đương nhiên, đương nhiên.” La Khi gật đầu lia lịa.

“Sau này cũng đừng tùy ý bắt người nữa.” Tiểu Xuân mặt cười trong không cười.

“Ta biết, ta biết.” Thấy con trai mình trưng bộ mặt như vậy, La Khi kinh hãi khiếp đảm, thật là giống mẹ hắn như tạc, chỉ cần nhìn thấy thì hành động trở nên luống cuống, cảm thấy không xong chỉ muốn loạng choạng bước lùi.

Tiếp đó tiểu Xuân cúi đầu nói với Trần Châu “Trần Châu muội muội, trước tiên viết thư cho cha báo tin người đang ở đây, cho cha người biết người vô sự. Theo đó, bảo cha người đến kinh thành ở cùng, Minh thành chỗ đó rất hỗn loạn, lúc này ở đó khăng định không yên bình, mà cha người ở đó cũng không tốt, mau mau gọi ông ấy dọn tới đây đi.”

Tiểu Xuân nghĩ một chút, lại nói “Về phần dân chúng ở Minh thành nếu có bà con khả dĩ nhờ vả được, thì cũng bảo bọn họ dọn đi nơi khác tạm lánh đi, tạm thời đừng lưu lại chỗ đó làm gì.”

Tổng đà của Ô y giáo hiện đang ngụ tại Minh thành, lại là án vụ đại thị, mà đang trong lúc giang hồ đại loạn, chẳng may xảy ra chuyện gì, đứng mũi chịu sào, chính là bách tính lương dân vô tội ở đó.

Trần Châu cũng cuống quýt gật đầu.

“Cha, ta còn có chuyện, cũng tới lúc cần đi rồi, Trần Châu cô nương làm phiền người hảo tâm chiếu cố!” Tiểu Xuân trông ra ngoài nhìn xem thiên sắc, thấy cũng đã muộn, liền nói.

“Tiểu Xuân người không ở lại đây sao? Ta khó khăn lắm mới tìm được người.” La Khỉ cả kinh thất sắc.

“Ta còn ở kinh thành, còn thường xuyên quay lại thăm người, cha người còn lo lắng cái gì?” Tiểu Xuân cười.

“Vậy người ở đâu? Nói cho ta nghe, để cha còn biết đường mà đi tìm người!” La Khỉ vội hỏi.

Tiểu Xuân nghĩ, tạm thời vẫn chưa cần tiết lộ chuyện về Vân Khuynh, liền nói “Ta lúc này đang trú tại nhà một bằng hữu. Còn ở đâu thì hiện thời chưa thể tiết lộ, sợ lại làm phiền người ta.”

“Bằng hữu đó đối xử với người có tốt không? Ở lại nơi này cũng được mà, để cha còn được chăm sóc cho người!”

“Người đó là bằng hữu cùng vào sinh ra tử, đối với ta tốt không còn gì hơn, cũng chính vì vậy mà không thể tùy tiện tiện muốn bỏ đi là bỏ đi. Dù sao con trai lúc rảnh sẽ chạy tới thăm cha, cha không cần qua lo lắng như vậy.”

Nói xong, Tiểu Xuân một bước ung dung nhẹ nhàng rời khỏi, bỏ lại cha hấn cùng với Trần Châu hai người chẳng biết làm thế nào cứ thế ngơ ngác, chỉ cõ thể đứng nhìn.

Suy cho cùng thì, Tiểu Xuân đến lúc này cũng đã hiểu được vì sao mẹ không nói cho hấn biết hấn còn có cha.

Người cha này của hấn phong lưu tiêu sái có phần nhiễm bản tính vương tôn công tử, càng thích thứ gì thì càng không muốn nhả nài. Năm đó hấn là cũng yêu mẫu thân của hấn, cho nên dè nén không nổi trời mẹ hấn về giống như trời Trần Châu vậy, ra tay cướp đoạt người ta về nhà mình.

Mẹ hấn mặc dù xuất thân từ thanh lâu, nhưng chỉ bán tài chứ không bán thân, đối với bọn đạt quan quý nhân lại càng không thích siểm nịnh khúm núm, một thân ngạo cốt trước nay cũng chỉ vì người tri kỷ mà nghiêng mình.

Cứ như vậy mà chuốc lấy muộn phiền, Vân Anh () còn chưa xuất giá mà đã có con, để cho đứa con này nhận cha, có cái đó mới là quái gở.

() chỉ ca nữ.

Ai, khó trách, khó trách!

Tới đó, Tiểu Xuân tất cả đều đã thông suốt rồi. Hấn cười lớn, vừa rời đi. Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Trước khi quay về Đoan vương phủ, Tiểu Xuân ngồi lại tiểu *** một lúc, gọi ra mấy món, uống mấy chén trà.

Lúc rảnh rỗi có thời gian hấn đều muốn tìm đến chỗ long xà hỗn tạp mà thám thính tin tức, cùng với người nọ người kia lời ra tiếng vào, tán chuyện phiếm với nhân sĩ giang hồ về những chuyện đại sự mới phát sinh gần đây.

“Cái gì... Lục liễu sơn trang chỉ trong một đêm bị san thành bình địa?”

“Ồ... trang chủ may mắn còn sống...”

“Di... bát đại phái liên thủ tấn công Ô y giáo?”

“Ồ... Độc thủ trích tiên sống chết chưa biết, ăn nấu nơi nào cũng chưa rõ...”

“Dà... tứ hoàng tử cũng tự nhiên mất tích, bị hoài nghi có quan hệ với Ô y giáo?”

“Ấy... hẳn là mấy kẻ ở nhà ta đã quên mất không thả người, phải mau mau quay về tìm xem họ trú đóng ở đâu...”

“Không không, tại hạ chỉ là đang tự suy tự diễn thôi, cái hạng bách tính bình dân như tại hạ làm sao biết được Tứ hoàng tử đang ở nơi nào, huynh đài đây nghe lầm rồi.”

Tại tửu *** bàn tán xôn xao cùng với bàn dân hán tử kia một chốc, nghe được giang hồ gân đây phong ba triền miên không dứt như thế nào, trang chủ Lục liễu sơn trang bị Ô y giáo cướp mất tân nương tử như thế nào, Lan Khánh lại thế nào thế nào, xác định rõ những gì vừa nghe được, Tiểu Xuân mới ôm theo mấy cái bánh bao thịt ngon nổi tiếng trong kinh thành mua ở đối diện bên kia đường quay về Đoan vương phủ.

Vào cửa, đương nhiên không ai cản, bỏ nhân bì diện cụ xuống, vừa cắn bánh bao vừa chạy đến được phòng.

“Chạy đến náo loạn đại hôn của người ta, lại còn cướp mất lão bà của người ta, chuyện này đúng là chỉ có đại sư huynh mới đi làm.” Tiểu Xuân lầm bầm “Bất qua cướp vợ của người ta làm cái gì, chẳng lẽ đem về để sinh cháu?”

Nghĩ đi nghĩ lại, hẳn tự mình bật cười to thành tiếng. Tâm tư của Lan Khánh chỉ có mình Vân Khuynh, không có khả năng!

Vào đến được phòng, nhìn thử được hồ đang hầm bằng lửa nhỏ trên bếp lò, đại khái cũng sắp được rồi, Tiểu Xuân lấy ra bộ y phục lấm máu rách tả tơi của mình, lựa lấy những phần (có vẻ như) chưa dính bụi bặm ô uế, tạm cho là còn sạch sẽ, lấy kéo cắt ra, đem cái mớ vải vụn dính máu ném vào nồi thuốc nấu luôn.

Tiếp đó lại chạy ra tủ thuốc phía sau tìm tới tìm lui, kiếm ra những thứ hay hay, vừa cười hi hi vừa cầm mấy thứ ấy vừa to vừa mồm ném luôn vào nồi.

“Người lại đang làm gì?”

Vân Khuynh không biết là từ đâu xuất hiện, Tiểu Xuân thấy hẳn thỉnh linh đứng bên cạnh mình cúi đầu nhìn xuống nồi thuốc, ngạc nhiên đến cứng hàm, bánh bao cũng vì vậy rơi xuống.

Vân Khuynh đưa tay đón lấy, tránh cho cái bánh bị cắn mất một miếng này rơi xuống làm hỏng cả nồi thuốc.

“Người đi kiểu gì mà ta không nghe thấy tiếng?” Tiểu Xuân hải hùng nhăn nhó kêu lên.

Con bà nó, hẳn lá gan đã nhỏ, nếu còn bị dọa thêm mấy lần kiểu như vậy, rồi trở thành tâm tật như cha hẳn thì làm thế nào?

“Còn không biết người đang nghĩ cái gì, hồn một nơi xác một nơi, ta bước vào cũng không nghe thấy!” Vân Khuynh hừ một tiếng.

Vân Khuynh cầm cái thìa lớn cho vào nồi khoảng khoảng, vớt ra mấy mảnh vải rách nát.

“Cái này là gì đây?” Vân Khuynh hỏi.

“Y phục a!” Tiểu Xuân lấy lại bánh bao, cắn một miếng, trả lời qua loa.

“Ta đương nhiên biết đây là y phục, cái ta hỏi là người cho y phục vào nồi làm cái gì?”

Tiểu Xuân dừng một chút, chớp chớp mắt rồi ngập ngừng nói “Thì... người cũng biết ta là dược nhân mà... dược nhân phóng cái rơm người bình thường gửi vào còn thấy tinh thần hưng phấn... mà máu lại còn là nguồn của tinh khí... đối với người mà nói là thứ bổ nhất rồi...”

Vân Khuynh đột nhiên nhớ lại ngày hôm đó sau khi bị tập kích, bộ y phục dính máu mà Tiểu Xuân cởi bỏ, hẳn vốn định ném khỏi xe ngựa, không ngờ Tiểu Xuân lại giành lại.

Vân Khuynh lại nhìn xuống dưới chân Tiểu Xuân thấy một màu vừa đen vừa bẩn, bẩn đến mức không còn nhìn ra màu sắc nguyên bản của vải vóc, gương mặt trắng như tuyết ngay tức khắc hóa xanh, giọng nói cao tới chói tai, run lên bần bật “Người cư nhiên dám cho ta ăn cái thứ bẩn như vậy?”

“Ồ thì... ta cũng đã cẩn thận chọn lấy những chỗ không bắn lăm cắt ra đem nấu mà... kỳ thực đem nấu lên rồi mùi vị cũng như nhau thôi... người ngồi không ra nữa đâu...” Tiểu Xuân cười bời “Huống chi máu của được nhân thật sự rất bổ... không nên lãng phí!”

Vân Khuynh trên trán nổi gân xanh rõ rệt, xem ra cũng sắp bùng nổ mất rồi, hấn giận đến mức ném lại cái thìa vào nồi, đôi mắt lạnh lùng cực điểm trừng trừng nhìn Tiểu Xuân, thì đúng lúc ấy, phát hiện từ trong dòng nước thuốc dày đặc sôi sùng sục đang bốc khói lòi ra một con cóc to đùng bốn chân chống lên trời, há mồm lè lưỡi, chìa cái bụng trắng phớt.

Vân Khuynh trong nháy mắt “teng” một cái, trợn trừng còn to hơn cái chuông đồng.

Con thứ nhất lòi ra, tiếp đó là con thứ hai, rồi con thứ ba cũng chường cái mặt ra, con nào con nấy trông bộ dạng chết kinh khủng phát khiếp, hại Vân Khuynh nhìn thấy chút nữa là nôn mửa.

“Người cho ta ăn thứ này?” Vân Khuynh vung tay lên một cái, nhất thời một trận kinh khí phát ra, cái nồi sành đang bị nung nóng bỗng vỡ tan, toàn bộ thuốc bắn ra tung tóe.

“Ai da!” Tiểu Xuân bị nước thuốc văng trúng, đau đớn nhảy lui lui.

Vân Khuynh hừ một tiếng, xoay người rời đi “Thay vì ăn cái thứ thuốc giải xú lậu kinh tởm kia, không bằng bị độc phát mất mạng cho rồi!”

“Ai! Vân Khuynh, Vân Khuynh người đừng đi!” Tiểu Xuân vừa nhảy vừa với theo bóng lưng Vân Khuynh đang rời đi mà gào “Mấy con cóc đại vương ngàn năm này khó khăn lắm mới nhờ người ta tìm được cho, nói thế nào cũng là thứ quý hiếm trăm năm khó thấy, thập phần trân quý mà, người đừng nổi nóng như vậy! Huống chi chết cũng chết rồi, thuốc nấu cũng nấu xong rồi. Người thế nào lại nhẫn tâm nỡ để bọn chúng chết không minh bạch vậy, tốt xấu gì cũng thử một miếng xem thế nào đã chứ!”

“Người còn dám bỏ những thứ bấy bọ vào trong thuốc của ta, lần tới ta thật sẽ cho người chết không minh bạch!” Vân Khuynh giận dữ quay lại gào to không kém.

“Ai...” Tiểu Xuân thở dài “Thì cũng chỉ có những thứ kịch độc vô cùng như vậy mới có thể khắc chế được mấy thứ của đại sư huynh như nhện tuyết, rết ngũ sắc cùng với thất bát loạn xạ độc được hung mãnh nhất thế gian... Dĩ độc trị độc mà... Hơn nữa càng xấu thì càng độc người không biết sao? Đừng có kén chọn như vậy nữa được không?” (sai ời chừng, kinh nghiệm bản thân đây, càng đẹp mới càng độc :”>)

Trước đây ở Ô y giáo bị đại sư huynh bức uống Nguyệt bán loan, cũng không dễ dàng gì mới nôn ra được viên thuốc đó, liền cẩn thận mang giấu đi. Trải qua bao ngày cặm cụi nghiên cứu lặp đi lặp lại, phát hiện chỉ còn cách “bình hành hiểm chiêu” dĩ độc chế độc, mới có khả năng hóa giải hoàn toàn độc tính trong người Vân Khuynh.

Nhưng cái bệnh ưa sạch của Vân Khuynh nào phải chuyện một hai ngày, muốn hấn nuốt con ếch ương chúa kia vào bụng, cho rằng muốn hấn mười năm không tắm để toàn thân dơ bẩn có lẽ cũng khó như vậy.

Xem ra sau này được tài muốn đem nấu lên thì trước tiên còn phải băm vằm cho nát vụn thành trăm mảnh mới có thể thả vào nồi.

Tiểu Xuân quay đầu lại nhìn về phía mấy thứ nằm trong tủ thuốc, càng không thể lấy ra cho Vân Khuynh nhìn thấy, nào rắn nào chuột sắc sỡ, lại thêm độc trùng ngoại hạng xấu, thật là hết cách mà.

Mỹ nhân có lệnh, đã bước ra khỏi tắm cung mà quay trở về, không tắm rửa cho sạch sẽ thì đừng có đến gần.

Tiểu Xuân ngoan ngoãn tắm rửa xong xuôi, hầu hạ Vân Khuynh uống thuốc, rồi mới lăn lên giường chuẩn bị đi ngủ.

“Người hôm nay chạy đi đằng nào vậy?”

Đương lúc Tiểu Xuân lẩn lút rúc rúc vào giường, Vân Khuynh đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Ồ... ừm... Chạy tới ... Yên Ba lâu...” Tiểu Xuân nằm yên vị trong chăn, lại quay người đối mặt với bức tường, lúng túng trả lời.

“Quay mặt về đây!” Vân Khuynh nói.

“Ồ...” Tiểu Xuân ngoan ngoãn quay người lại. Trở thân xong, lại thấy gương mặt như thiên tiên ngay sát bên cạnh, Tiểu Xuân liền thăng thiên một hồi, trên mặt không kiểm soát lại cười ngây dại.

“Người đi kỹ viện làm cái gì?”

Vân Khuynh trừng trừng đôi mắt sáng trợn lên nhìn Tiểu Xuân, như không có gì bên trong, trong veo tựa như có thể nhìn thấu tận tâm can, Tiểu Xuân cứ thế mà ngẩn, thật sự thích đến chết được cái gọi là băng thanh ngọc mầu này.

“Còn ngây ngốc cái gì, mau trả lời câu hỏi của ta!” Vân Khuynh vung tay tát một phát lên mặt Tiểu Xuân, nhưng thật ra lúc đáp xuống mặt chỉ giống như vỗ nhẹ.

Chỉ là một cái tát nghe không cao cũng không vang, chỉ nghe thấy âm thanh nhỏ nhỏ, nói là “đánh yêu” cũng không sai.

“Ai!” Tiểu Xuân định thần lại, thở một hơi rồi nói “Nói tới Yên Ba lâu ta còn chưa hỏi người, người phải người theo dõi ta là có ý gì?”

“Ta...” Vân Khuynh không lường trước được lại bị Tiểu Xuân hỏi ngược lại thăng thường như thế, nhất thời nghẹn họng, không trả lời được.

“Ta phải hỏi cho rõ ràng trước, ta đến chỗ này của người, là đến làm khách hay là làm phạm nhân? Người cho ta vào vị trí nào, là phải ở vào chỗ nào? Ta có phải hay không mỗi lần bước ra khỏi cửa đều phải để người của người theo dõi? Đi đến đâu lúc về cũng phải báo cho người biết?” Tiểu Xuân bắn liên thanh một tràng.

“...” Vân Khuynh xụ mắt, nhẹ giọng nói “Kinh thành không giống như những chỗ khác.”

“Cho nên nhất định phải có mấy bạch y nhân đi theo mình cả ngày?” Tiểu Xuân lại nói “Vậy người nói bọn hắc võ công cao hay là ta võ công cao? Nếu như thật có kẻ nào lợi hại tấn công, ta chết một lần thì bọn họ phải chết đến mấy lần? Còn nữa, nếu ta đã không muốn cho người khác theo, người có phải bao nhiêu người đi nữa thì kết cục cũng giống hai người kia thôi, bất tỉnh nhân sự trước Yên Ba lâu để mặc cho người khác đánh tới.”

“...” Vân Khuynh không nói câu nào.

“Không nói chuyện nữa?” Tiểu Xuân nghiêng đầu hỏi.

“Tùy người.” Vân Khuynh hừ giọng.

“Người cuối cùng còn có cái gì mà không thể tin ta, ta thật không hiểu nổi?” Tiểu Xuân nghi hoặc “Không phải chỉ bước ra ngoài hít thở một chút, có cái gì mà phải phải người theo? Ta nếu đã đáp ứng giúp người chế thuốc giải thì sẽ không nuốt lời, mà mỗi lần ra khỏi cửa đều quay trở về trước giờ người uống thuốc, người còn không tin cái gì nữa?”

Tiểu Xuân có hỏi như vậy, Vân Khuynh cũng không có cách nào trả lời được.

Mà cũng có thể là trong lòng hắc tử đầu chí cuối đã không thể tin Tiểu Xuân sẽ vì vì mình mà lưu lại.

Trước nay chưa từng biết tín nhiệm ai, tình linh xuất hiện một người bảo hắc phải tin tưởng, cho dù có cố gắng đến mấy đi chăng nữa, cũng đâu thể thuyết phục bản thân mình chân chân thiết thiết tin tưởng.

“Vân Khuynh...” Tiểu Xuân thở dài, cũng có lúc đoán không ra Vân Khuynh là đang nghĩ gì, lại tiếp tục nói “Ta sẽ không chạy đi mất, người hà tất phải phòng thủ với ta như vậy?”

“Người không hiểu.” Vân Khuynh nhắm mắt lại “Ngủ đi!”

“Nhưng mà người vẫn chưa trả lời ta, ta rốt cuộc là khách của Đoan vương phủ, hay là phạm nhân?” Tiểu Xuân chọc chọc gương mặt mịn màng của Vân Khuynh.

“Cái gì cũng không phải.”

Vân Khuynh nói vậy, khiến Tiểu Xuân đột nhiên tim ngừng đập.

“Người là người của ta.” Vân Khuynh nói với vẻ mặt bình tĩnh “Không quan hệ gì tới Đoan vương phủ.”

Tiểu Xuân chột bật cười.

Dọa chết hần, thật là!

Hần chút nữa còn tưởng Vân Khuynh nói rằng trong mắt mình hần chả là cái gì cả!

May mà sau đó còn nói thêm một câu, trái trym bé nhỏ trong ***g ngực đập loạn thành thạch, vừa rồi chấn động mà biến chuyển, làm cho hơi thở cũng có mấy phần bất ổn.

Lại nói bản thân hần từ lúc nào lại không chịu nổi một đòn như thế, mỹ nhân chẳng qua cũng chỉ là nói một câu tùy tiện tiện, hơi thở thản nhiên, lại có thể khiến hần trong lòng đại loạn không cách nào tự chủ.

Cái này... Cái này thật sự không ra gì!

Bản thân hần thế nào lại để người này trong mắt đến thế?

“Vân Khuynh... Vân Khuynh...” Tiểu Xuân thấp giọng than thở “...ai... Ta nên làm thế nào với người đây...”

Vân Khuynh không lên tiếng.

Tiểu Xuân thấy đối phương không phản ứng, liền theo đó cũng nhắm mắt lại, mà nằm xoay qua xoay lại mãi trên giường, rốt cuộc cũng không tài nào ngủ được.

Tiểu Xuân lại mở mắt ra, dịch người sang phía Vân Khuynh.

“Vân Khuynh, người còn tỉnh không?”

“Đừng làm ồn, mau ngủ đi!” Vân Khuynh trả lời.

“Trên người còn đau không? Ta giúp người độ khí được không?” Tiểu Xuân nói giọng nhẹ nhàng êm dịu hết mức.

“Không cần.” Vân Khuynh chỉ là đáp lại rất ngắn gọn.

“Vân Khuynh, ta tự nhiên rất muốn hôn người, người cho ta hôn một cái được không?” Tiểu Xuân lại hướng sang phía Vân Khuynh dịch dịch người, đến khi gần như áp sát lên người Vân Khuynh, cảm nhận được hơi thở của người đó phả trên mặt mình mới thôi.

Mà hơi thở của Vân Khuynh cũng đột nhiên chuyển loạn, không trả lời lại Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân cười cười, miệng cũng như vậy mà áp vào, đặt trên môi của Vân Khuynh.

“Vân Khuynh, môi của người thật ngọt, hôn lên đến mấy lần vẫn như vậy, vừa thơm lại vừa ngọt, làm người ta thật muốn cắn xuống.”

Tiểu Xuân thì thầm nói, hàm răng nhẹ nhàng nuốt lấy môi của Vân Khuynh, cắn tới lần này lại lần khác. Vân Khuynh chỉ cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, nhịn không được liền mở khóe miệng mới nãy đang khép chặt, để đầu lưỡi Tiểu Xuân chậm chậm tiến vào thăm thú... “Ừm...”

Hơi thở khó kiềm chế được, cũng không biết là từ ai phát ra.

Tiểu Xuân có cảm giác Vân Khuynh đang ôm lấy hần, cuốn lấy lưỡi hần không ngừng cọ xát mút vào, không hề gấp gáp, mà ngập tràn quyến luyến dày đặc, liếm vào trong miệng hần từng chỗ từng góc ngách, tựa như muốn tỉ mỉ thưởng thức tất cả mọi chỗ.

Vốn chỉ là một nụ hôn đơn thuần, mà theo đó là sự xâm nhập không ngừng và thân thể ôm ấp quăn quýt, dục niệm từ từ cháy rực, cất lên lời kêu gọi khó cưỡng.

Cảm thấy vật thể nóng rực bên dưới thân Vân Khuynh chọc vào mình, Tiểu Xuân không lường trước đến sự tình lại chuyển biến nhanh như vậy, hai mắt mông lung mở ra, mà lúc này, Vân Khuynh cũng đang nhìn hần.

Trên thân hai người chẳng biết từ lúc nào sạch sẽ không còn một mảnh vải, mà con người Vân Khuynh cũng không còn trong suốt như vừa rồi, đã trở nên mờ mịt rối loạn, là dục vọng mãnh liệt đã bị Tiểu Xuân khuấy động đánh thức.

“Ta chỉ là muốn hôn người mà thôi!” Tiểu Xuân cười ngược, không nghĩ tới lại trở nên như thế này.

“Ta thích người hôn ta.” Vân Khuynh nói vậy, sau đó lỏa thân bước xuống giường, lấy từ trong ngăn tủ ra một cái bình nhỏ bằng ngọc.

“Cái gì vậy?” Tiểu Xuân hỏi.

Vân Khuynh mở bình ra, ngón tay thon dài trắng nõn móc ra từ trong đó một ít chất cao, hơi tách hai bên đùi của Tiểu Xuân ra, rồi đưa ngón tay tiến vào.

Tiểu Xuân khe khẽ cau mày, hàm hừ một tiếng.

“Đây là thương được do người chế ra, lần trước ta thấy nó gặp nước thì biến thành dạng cao trơn, liền làm thêm một chút.” Vân Khuynh nâng cao hạ bộ của Tiểu Xuân, nhẹ nhàng đem chính mình tiến nhập vào bên trong.

Chính Tiểu Xuân còn không biết thuốc trị thương của hắn có công dụng như vậy, lần trước chỉ thuần túy là vì bị Vân Khuynh làm tổn thương, mới cần hắn dùng thuốc bôi, nhưng Vân Khuynh đúng là học một hiểu ba, lập tức nghĩ ra cách dùng thuốc thế này.

Quá trình tiến nhập chậm chạp dễ khiến con người ta mất bình tĩnh, Vân Khuynh đột nhiên hung hăng đẩy mạnh một phát, đem toàn bộ hoàn toàn tổng nhập vào phía bên trong tối tăm chật chội của Tiểu Xuân.

“Ừ...” Tiểu Xuân cong người lên, cảm giác khó chịu quá mức cường liệt này khiến hắn phát run, trước mình xuất ra chút ít chất lỏng.

Vân Khuynh cùng lúc bắt đầu chuyển động, mạnh mẽ tấn công vào hạ thể của Tiểu Xuân, nhẹ nhẹ rút ra, lại thẳng tắp tiến vào, thâm nhập ra vào không ngừng tại huyệt nội của Tiểu Xuân như theo một quy luật đều đặn.

Tay hắn nắm lấy phân thân đang dựng cao lên của Tiểu Xuân, Tiểu Xuân lập tức kêu lên một tiếng, như rên rỉ mà cũng như khóc lóc.

“Đừng đụng vào chỗ đó!”

Vân Khuynh cảm giác phần nội bích của Tiểu Xuân đang gắt gao bao bọc lấy hắn bắt đầu tinh tế co rút, rung động bé nhỏ đó lại mang đến một cảm giác kích động cuộn cuộn bốc lên, hắn không ngừng xoa nắn vuốt ve phân thân của Tiểu Xuân, Tiểu Xuân càng rên rỉ, càng khiến cho động tác của hắn thêm khẩn trương.

Tiểu Xuân bị quấy nhiễu đến mức trở nên thất thần, đôi mắt ngấn nước như sắp trào ra đến nơi, da thịt màu mật lại nhàn nhạt gợi lên sắc hồng, tựa như phấn điêu ngọc trác, khiến Vân Khuynh cũng không có cách nào ngăn chặn ham muốn của mình, càng đắm chìm vào dả phá, càng muốn đem hắn chiếm lấy toàn bộ, xâm phạm hắn, muốn nhìn thấy hắn ở trước mặt mình rên rỉ ai hào không thể kiềm chế.

“Vân Khuynh... Vân Khuynh... Được rồi...” Tiểu Xuân thở hổn hển, hai mắt đầm nước “... Không muốn... Được rồi... Được rồi...”

Tiểu Xuân nói những ra những lời vô nghĩa lộn xộn.

Vân Khuynh hơi buông lỏng bàn tay đang nắm chặt phân thân của Tiểu Xuân, ràng buộc không còn, Tiểu Xuân ngẩng đầu khẽ mấp máy môi, thân thể run lên một trận, tiết ra dịch thể dính đầy lên lòng bàn tay Vân Khuynh.

Dư vị trong cơ thể còn chưa qua đi, Vân Khuynh nhẹ nhẹ rút ra, nghe được tiếng kêu khẽ từ Tiểu Xuân, lập tức lật người hắn lại, từ đằng sau lại mãnh liệt đâm vào.

“Ừm...”

Nhờ có cao được hỗ trợ, Tiểu Xuân không cảm thấy đau, trong thân thể chính là đang dâng lên cuộn cuộn sóng nhận chìm lý trí con người, làm cho hắn cảm nhận được thứ cảm giác kỳ lạ như muốn gào thét đến điên cuồng.

Hai tay hắn bấu chặt vào chần nệm, không ngừng chịu trận dưới sự công kích kịch liệt từ Vân Khuynh, tại thân hạ của Vân Khuynh không thể khống chế lại mà bật ra thành tiếng, thứ âm thanh ngân nga từ khoang mũi thoát ra, còn mang theo cả tiếng khóc vang cùng hơi thở dốc, mà cả chính hắn nghe thấy còn phải đỏ mặt.

Hết lần này tới lần khác bị xâm phạm liên tiếp, Tiểu Xuân toàn thân run rẩy không ngừng, toàn bộ khí lực tựa như đều bị Vân Khuynh đoạt mất, chỉ có thể mặc cho hắn tại khu vực đáng xấu hổ của mình mà ra vào không ngừng, tiếp nhận thứ khoái cảm khó thể nhẫn nại.

“Không được... dừng...”

Vân Khuynh đã là lần thứ tư bắn trực lưu vào bên trong hắn, Tiểu Xuân vô lực huơ tay cầu xin.

Vân Khuynh cúi đầu nhìn xuống thấy hai mắt Tiểu Xuân trào nước mắt, mị hoặc làm cho hắn không thể nào chống cự lại, ngập tràn vẻ triu mến yêu thương. Hắn không thể nhịn được mà cúi xuống hôn lên miệng Tiểu Xuân, cùng lúc áp người xuống, chậm chậm đem chính mình tiến vào lần nữa, lại bắt đầu chuyển động.

“Ừ...”

Tiểu Xuân bị dày vò đến mức nước mắt cứ thế mà tuôn ra.

“Ta chết... chết mất... chết mất...”

Miệng tuy nói như vậy, có điều bản thân lại bị thẩm phát hiện ra, tiếng kêu khóc thống khổ của mình, nghe ra không khác âm thanh đang rên rỉ là bao.

“Ừ...”

Hắn dưới sự bãi lộng của Vân Khuynh, không ngừng run lên từng trận.

Bị Vân Khuynh chiết đẳng đến mức đó, Tiểu Xuân khí lực toàn thân đều bị rút cạn, đạn tấn lương tuyệt, trở mình một lượt liền ngã đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang, đến khi tỉnh lại thì không còn biết ngày tháng là thế nào, chỉ có thể xoa xoa hai con mắt mờ mịt, yếu ớt ngồi bên giường chờ người mang cơm lên. Dùng bữa xong, Vân Khuynh cũng chưa thấy về, cho rằng người này nhất định là lại đi lo liệu mấy thứ chuyện triều chính.

Lão hoàng đế hiện tại tính mệnh leo lắt, cũng không biết là còn chống cự được đến khi nào, cho nên người sẽ kế thừa hoàng vị đương nhiên là một trong số các hoàng tử. Mà hắn cũng chưa hề quên Vân Khuynh thuộc một trong số đó, chuyện hoàng vị này cho dù quản hay không quản, chuyện thoả qua hoặc giả còn chưa tới, Vân Khuynh cũng là nên an bài một phen. Vừa bước xuống giường, thị nữ lập tức mang áo tới cho hắn mặc vào.

Chẳng biết có phải Vân Khuynh lúc trước nhìn thấy hắn mặc áo bông đỏ cho rằng như thế là đẹp không, sau đó phân phó thuộc hạ thay hắn chuẩn bị, thì đều là cùng một loại y phục thế này.

Có điều là áo dài áo ngắn bất kể là áo gì đi nữa, tất cả đều chỉ có một màu trắng, Vân Khuynh bản thân hắn chỉ mặc màu trắng, lại nói chính hắn bây giờ là người của Vân Khuynh, cho nên cũng chỉ có thể mặc màu trắng.

Thay xong áo bông viền lông cáo ấm áp, Tiểu Xuân cười nói với thị nữ kia “Đa tạ tỷ tỷ, làm phiền tỷ tỷ rồi!”

Nhìn thấy trong phút chốc cả gương mặt xinh đẹp của nhân gia đều muốn hồng lên, hắn vui đến mức khẽ ngâm tiểu khúc chạy biến ra ngoài.

Vị trí nhốt phạm nhân của Đoan vương phủ Tiểu Xuân từ sớm đã mò ra, hắn chẳng tốn bao nhiêu thời gian đã tiến vào trong lao phòng không thấy ngày đêm sáng tối ra sao. Tiểu Xuân rón rén nhẹ nhàng tìm từng gian từng gian một, cuối cùng cũng tìm đến được phòng giam phạm nhân đang nhốt tứ hoàng tử Đông Phương Tề Vũ.

“...” Tiểu Xuân từ phía bên ngoài song sắt ngồi xổm xuống.

“...” Tề Vũ ngồi xếp bằng trên đồng rơm, không nói lời nào.

Hai người cứ thế mà nhìn nhau một hồi, Tiểu Xuân mới mở miệng nói “Thật ngại ghê, gần đây có trà thì há miệng uống có cơm thì chìa tay, được chăm bón thật quá tử tế, đầu óc lại đặc sệt, cư nhiên có thể quên mất tứ hoàng tử còn ở chỗ này.”

“Người tới làm gì, muốn xem hí?” Tề Vũ lạnh lùng nói.

“Tôi để thả người!” Tiểu Xuân hai tay nắm lấy song sắt, dí mặt lại gần nhe răng cười với Tề Vũ.

Tề Vũ hừ lạnh, quay mặt đi.

Tiểu Xuân cũng không để bụng, hần rút ra thanh lợi khí thần binh chém bừa như chém sắt Long ngâm kiếm chém một nhát xuống khóa, tức khắc vang lên tiếng xiềng xích đứt đoạn.

Long ngâm kiếm là lúc trước tại Lục liễu sơn trang chứng tỏ bản lĩnh leo lên lôi đài đối chiêu, là bạch hồ tử lão nhân gia Hàn Trai cho hần mượn. Sau đó đại sư huynh đem hần về Ô y giáo, vốn tưởng Long ngâm kiếm rơi xuống đất Hàn Trai cũng sẽ nhặt về, không dè lại là Vân Khuynh cầm lấy luôn.

Tiểu Xuân chém khóa xong lại thu kiếm về nhìn ngắm thân kiếm cẩn thận một lượt, rất tốt, hoàn mỹ như lúc đầu không khuyết đi một mẩu, tiếp đó lại mang Long ngâm kiếm trở về bên thắt lưng. Kiếm này chỉ là mượn mang đến dùng thử, Tiểu Xuân trong lòng đã quyết định sau này còn phải mang trả lão nhân gia, nếu chẳng may làm hư hỏng thì quả thật không chấp nhận được. (hờ, vậy mà còn mang thử ^^)

“Tiểu thất phái người đến?” Tề Vũ quan sát động tác của Tiểu Xuân, cảm thấy không giống. Vân Khuynh nếu như muốn thả người đương nhiên sẽ cho người mang chìa khóa đến mở cửa, chứ không phải cho Tiểu Xuân cầm kiếm tới chặt khóa.

“Đương nhiên không phải rồi!” Tiểu Xuân cười to thành tiếng nói “Tiểu thất nhà người ôm xô quá nhiều chuyện quên mất luôn rồi, cho nên ta mới thay hần tự quyết đây!”

Tề Vũ nheo mắt nhìn Tiểu Xuân, thật sự không hiểu nổi tên tiểu quỷ trước mặt mình trong bụng đang tính toán điều gì.

“Điều kiện trao đổi? Người muốn cái gì?” Tề Vũ hỏi.

“Không muốn cái gì cả, cũng không định trao đổi cái gì với người. Triệu Tiểu Xuân toàn thân thượng hạ chẳng có thứ gì đáng giá, quý nhất có lẽ chính là thanh Long ngâm kiếm này rồi, mà dù sao nó cũng không phải của ta!” Tiểu Xuân hướng về phía Tề Vũ cười rạng rỡ. (thứ quý giá là tấm thân anh ấy chứ :”>)

Gương mặt tươi cười bình thản không toan tính của Tiểu Xuân, khiến Tề Vũ nhìn ngắm ngây người.

Tiểu Xuân đến bên cạnh Tề Vũ, một tay kéo hần đứng dậy, phát hiện hai chân Tề Vũ chảy máu đầm đìa không rõ là vết thương gì, liền nhủ mày, lại đặt Tề Vũ xuống, lấy ra thương dược bôi lên giúp hần.

“Lần này lại hạ độc gì đây?” Tề Vũ cười lạnh.

“Độc này là kim sang dược, còn gọi là “Huyết kiến sâu”, tên sao nghĩa vậy, máu chảy ra mà nhìn thấy nó liền phát sâu, bởi vì công hiệu của nó phi thường thần kỳ, dùng tam thất, bạch cập, nhân sâm với một đồng dược tài bổ khí cầm máu làm ra nó.” Tiểu Xuân cười, xé ra một mảnh y phục băng bó cho Tề Vũ rồi nói “Hơn nữa trong đó còn có thêm máu của dược nhân vô cùng trân quý trên trời dưới đất có một không hai, ta mất bao nhiêu thời gian công sức mới nghiên cứu chế ra. Thương thế của người không nhẹ, bôi thuốc lên trong vòng ba ngày dừng động vào nước, sau ba ngày lại thay thuốc, kéo dài nửa tháng, chân sẽ khỏe lại. Tay của Vân Khuynh ngày đó gần như bị đại sư huynh chém đứt, cũng là dùng thuốc này, hiện giờ người xem tay hần có thể hoạt động còn có thể cầm kiếm chém người, ta không lừa người, thật sự, đây là thuốc tốt a!”

Hần đem dược bình màu vàng nhét vào trong ngực Tề Vũ, lại đỡ đứng dậy.

“Thay vì làm mấy chuyện vô nghĩa này, không bằng đưa ta nửa phần giải dược còn lại.” Sắc mặt cùng với giọng nói của Tề Vũ vẫn không có thiện cảm.

“Cái gì nửa phần giải dược?” Tiểu Xuân ngây người.

“Người ngày đó ở trong rừng hạ độc lên người ta không nhớ sao?” Tề Vũ thật sự muốn đem tên ôn dịch trước mặt mình đây nghiền nát cái đầu ra luôn, tự mình hạ độc tự mình quên cứ nhiên có thể như vậy mà nhón nhơ.

“Người nói cái đó... a... ha ha ha...” Tiểu Xuân đột nhiên cười to.

“Triệu Tiểu Xuân, đừng tưởng người nhỏ ra một chút ơn huệ như vậy, ta sẽ chấp nhận bị người làm nhục!” Tề Vũ vung tay tát Tiểu Xuân một cái, mà Tiểu Xuân không lường trước hẳn sẽ hành động thế này, cứ thế mà ăn một đòn.

“Ai da!”

Tiểu Xuân ai oán kêu lên, ôm ngực nói “Ta đâu có hạ độc người, hôm đó là lừa người thôi! Chỉ là cầm lấy độc châm Vân Khuynh đã dùng qua trừ đi hơn nửa độc tính rồi mới đâm lên huyết đạo trên người người, cho nên người mới có dấu hiệu bị trúng độc lại không sử được lực, nhưng mà độc đó quá nhẹ, qua một lúc là hết rồi!”

“Người...” Tề Vũ đề khẩu khí, phát hiện ra khí hải tô nhuyễn đích xác là không nghiêm trọng giống như mấy ngày trước, hẳn hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Xuân, nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể xé nát tên này mà nuốt chửng.

Nghĩ đến hẳn Kính vương cả đời anh danh, cứ nhiên lại chịu trận trong tay tên tiểu tử này, bảo hẳn làm sao chịu nổi?

“Đừng nói nữa, ta sợ Vân Khuynh trở về, chúng ta mau rời khỏi chỗ này đi!” Tiểu Xuân cũng không buồn để tâm về mặt tức giận bưng bưng phát hỏa của Tề Vũ, một tay kéo Tề Vũ dựa vào lưng mình, không lãng phí sức lực xốc cả người lên lưng công hấn chạy ra ngoài.

“Đúng rồi, người có biết đám bộ hạ bị mặt của người bị nhốt ở chỗ nào không?” Tiểu Xuân nhẹ nhàng thần nhiên bước nhanh đi, mặt không biến hơi không dứt.

“Người cho rằng tiểu thất sẽ để bọn chúng sống? Suy nghĩ cũng thật ngây thơ quá đấy!” Tề Vũ nói.

Tiểu Xuân bước đi hơi lảo đảo một chút, nhưng lập tức định tâm trở lại, đi tiếp ra khỏi đại lao.

Bên ngoài địa lao nằm lẩn lóc một đồng người, toàn bộ là kiệt tác của hẳn.

Tề Vũ chưa từng thấy kẻ nào có khả năng dùng mê dược cao tay như vậy thần không biết quỷ không hay, thuộc hạ mà Vân Khuynh phái tới để canh gác hẳn đều là cao thủ nhất đẳng, vậy mà đều địch không lại tên tiểu quỷ này.

Lại nghĩ đến kịch độc trên người Vân Khuynh là do tiểu tử này hóa giải, Tề Vũ bắt đắc dĩ thừa nhận, không nói tới giá trị bên ngoài là thân thể của dược nhân, Triệu tiểu Xuân tên quỷ linh tinh này đúng là nhân tài thể gian không có được bao nhiêu.

Nếu không phải phụ vương cần có tâm đầu linh khiếu huyết của hẳn mới có thể sống, Tề Vũ hẳn nhất định đoạt lấy tên tiểu tử này từ Đoan vương phủ, thu nạp hẳn làm thuộc hạ của mình.

“Người... tại sao lại cứu ta?” Tề Vũ nhin không được, liền hỏi.

“Ai... dẫu sao cũng là người một nhà, người mà đợi lâu thêm một chút, không phải bị mấy tên coi ngục đó đùa giỡn đến chết, thì cũng là một ngày nào đó Vân Khuynh ba máu sáu cơ đem người giết chết, ta cứ nhân lúc còn sớm cứu người ra thì tốt hơn!” Tiểu Xuân nói.

“Người một nhà...” Tề Vũ hừ mũi “Nhân gia có người một nhà, người trong cung làm sao có...”

“Kỳ thực ta cảm thấy người cứng ngắc giống như tam sư huynh của ta vậy, bình thường lúc nào cũng thích tươi cười tỉnh tỉnh lại vui vẻ, nhưng hễ ai mà động vào chỗ đau của hẳn, hẳn tuyệt đối sẽ đuổi theo người ta đuổi đến tận chân trời góc bể, cho tới khi chém được người ta mới thôi. Nhưng hẳn đối với các sư huynh đệ của mình cũng tốt không ai bằng, hẳn thường nói người một nhà, chính là người một nhà, nếu như người thân không giúp đỡ người thân, vậy còn có ý nghĩa gì?” Tiểu Xuân nhớ lại sư huynh ở Thần tiên cốc, trên mặt gợn lên tiểu ý, âm thanh cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

Tiểu Xuân lại nói “Ta có lúc còn nghĩ, rõ ràng là cùng một loại người, làm thế nào mà nuôi trong cung so với sống tại nhân gian, lại có sự khác biệt lớn đến vậy. Nếu như người cùng Vân Khuynh mà cũng từ Thần tiên cốc mà lớn lên như bọn ta, thì ngày hôm nay sẽ không trở thành như vậy chứ! Bức tường ngăn cách trong cung vừa cao lại vừa hiểm trở, bức bách người, cũng bức bách nhân tâm. Tâm đã bị vây hãm, thì con người làm sao có thể bình thường, đã không bình thường rồi, lại dễ dàng biến thành kẻ điên. Phụ tử huynh đệ vì cái ngôi vị đó mà tranh đoạt đến mức người chết ta sống, chết hết người này đến người khác, vậy ngôi trên cái ngôi vị kia thật sự sẽ khoái hoạt chăng?”

Tiểu Xuân cứ thao thao bất tuyệt, Tề Vũ lắng lắng không nói gì, chỉ nghe.

Thì là không khoái hoạt, nhưng còn có cách nào khác?

Cho dù người không hại người, người ta vẫn sẽ đến hại người người không giết người, thì vẫn sẽ có người đến giết người.

Máu tuôn là chuyện muốn tránh cũng không khỏi, chuyện này vốn đã chính là tranh chấp chốn hoàng cung.

Mang người lên lút chuồn ra khỏi Đoan vương phủ thuận lợi, Tiểu Xuân quanh quẩn vài vòng trên đường, đột nhiên dừng lại nhíu mày nhăn mặt.

“Lại làm sao vậy?” Tề Vũ nổi giận hỏi.

Cái tên Triệu Tiểu Xuân này không hiểu tại sao lại to gan lớn mật đến thế, công trên lưng Kính vương hai chân đầm đìa máu còn ngang nhiên đứng trên đường lớn, là muốn gọi người đến bắt cả hai đi sao?

“Ai...” tiểu Xuân thở dài nói “Ta quên không hỏi người một chuyện?”

“Có chuyện gì không thể vừa chạy vừa nói được sao?” Tề Vũ gào lên “Người không dừng lại thì không được à?”

“Không dừng lại không được!” Tiểu Xuân ngưng một chút, mới cười khổ mà nói “Vì ta đâu có biết Kính vương phủ đi đường nào? Chỉ sợ chạy sai, vậy càng mò thì càng xa!”

Tề Vũ thiếu chút nữa thì đứt hơi đứt tiếng “Chạy thẳng đường lớn phía đông, qua Phù dung phường thấy một cây dong già thì rẽ phải, băng qua cầu thì tới. Mau chạy!”

“Được được được!” Tiểu Xuân liên thanh trả lời.

Cái tên Đông Phương Tề vũ này, gào lên mà cũng giống tam sư huynh đến thế, thật là hung dữ không ai bằng mà.

Theo sự chỉ dẫn của Tề Vũ mà chạy mấy vòng, không đi cửa chính mà leo tường xông vào, đương lúc đưa hấn vào trong chính điện, đã làm kinh động trong ngoài cả đông người, nhất thời thị vệ của Kính vương phủ ủa tới bao vây, cả quần gia cũng hộc tốc chạy tới.

Lão quần gia nhìn thấy chủ nhân trên lưng Tiểu Xuân, gào lên âm thanh già nua lo lắng “Điện hạ... điện hạ...”

Quần gia lại nhìn Tiểu Xuân, hiểu được người này nhất định chính là ân nhân cứu mạng của chủ nhân, liền cuống quýt cúi đầu cảm tạ “Tiểu tráng sĩ... vị tiểu tráng sĩ này...”

Khoảng thời gian đó vô cùng hỗn loạn, Tiểu Xuân công Tề Vũ trên lưng, đi theo lão quần gia vác hấn về phía tẩm cung, mà gia quyến của Kính vương cũng đổ xô ra, nào là vương phi a, nào là thiếp thất a, ca kỹ chạy ra vừa đợi vừa nước mắt rưng rưng lật đật hỏi thăm, nhưng toàn là bị Tề Vũ tâm tình không tốt mà đuổi xuống hết

Tiểu Xuân cũng phải vất vả lắm mới dẫn dò xong quần gia giúp Tề Vũ bôi kim sang được thế nào, tiếp đó vừa định rời đi cho sớm, Tề Vũ phát tay một cái, một đám thị vệ xông tới, cô lập toàn bộ tẩm cung với bên ngoài, vây Tiểu Xuân vào giữa.

“Ầy...” Tiểu Xuân ngây người, quay đầu lại, cười khổ với Tề Vũ.

“Người cho rằng tự mình đưa đầu vào miệng cọp rồi, ta lại có thể dễ dàng cho người đi như vậy?” Tề Vũ cũng cười theo, gương mặt thần nhiên còn mang vẻ khinh bạc, lại khôi phục sự cao ngạo vốn có của vương tôn công tử trước đó.

“Đây là người ơn đền oán trả đó hả?” Tiểu Xuân bắt đầu nói.

“Người trước đó lừa ta trúng độc hại ta bị bắt trong tay tiểu thất, khiến thủ hạ của hắn gần như phế ta, ta bây giờ bắt quá chỉ là mang thù đó trả lại cho người, vậy có tính là ân đền oán trả không?” Tề Vũ lặn người xuống giường, cầm lấy một bông hoa đùa nghịch, nói chuyện với Tiểu Xuân bằng cái kiêu một chút cũng không chuyên tâm.

“Thật sự không để ta quay về?” Tiểu Xuân hỏi.

“Đúng là không cho, thì người làm gì nào?” Tề Vũ cười nhẹ hai tiếng.

“Không còn muốn trị bệnh cho hoàng đế nữa?” Tiểu Xuân suy nghĩ vòng vo một chút, lại nói “Vậy thương lượng chút đi, lệnh cho những người ngoài kia lui ra, để ta đi, ta sẽ chữa bệnh của hoàng đế!”

Tề Vũ mắt sáng ngời, nhưng ngay lập tức lại tối sầm “Người nói chắc không? Vậy phải nhân lúc còn sống này móc tim của người từ trong ngực ra đi!”

“Không cần phiền phức như vậy!” Tiểu Xuân xua tay nói “Ta hỏi người, hoàng đế dây dưa như vậy được bao lâu rồi?”

“Sắp tròn ba năm.”

“Ba năm, lâu như vậy mà còn chưa chết được, vậy là vẫn còn có thuốc cứu được. Y bệnh vốn chỉ sợ thứ bệnh vừa nặng lại vừa gấp, mới là không cứu được.” Tiểu Xuân tràn trề tự tin nói “Người chỉ cần lấy cho ta một phần thịt thối từ trên người hoàng đế, khẳng định trong vòng nửa tháng có thể đưa cho người thuốc chữa.”

“Là thật?” Tề Vũ hai mắt lại sáng lên.

“Là thật!” Tiểu Xuân mạnh tay vỗ ngực đảm bảo.

Tề Vũ đột nhiên nhìn Tiểu Xuân, neho neho mắt nói “Người cũng biết trị khỏi bệnh cho phụ vương của ta có nghĩa là gì không? Nếu như người thật có khả năng đó, ta không tin tiểu thất lại không bảo người tiến cung trị bệnh cho phụ vương. Thành thật nói ta biết, người lại đang tính toán mưu kế gì, đừng nghĩ ta sẽ dễ dàng tin tưởng người, cái tên tiểu quỷ gian xảo nhà người!”

“Ai, ai thêm tính toán mưu kế hả!” Tiểu Xuân nói “Ta có dùng cái gót chân mà nghĩ bây cũng biết người nào trị khỏi bệnh cho hoàng đế, hoàng đế lập người đó làm người thừa kế, Vân Khuynh từ đó giờ không bảo ta đi chữa bệnh, mà hắn cũng không hề hứng thú với hoàng vị, cái đồ nhà người đúng là nghĩ quá nhiều, cũng là quá tạp nham rồi. Ta bắt quả cũng chỉ đơn thuần là vì cái thân phận đại phu, muốn chữa trị cho một bệnh nhân bị đau bệnh dày vò thôi!”

“Hừ, ta nghĩ quá nhiều? Ta nếu không nghĩ quá nhiều, vậy còn có thể sống được đến ngày này giờ này sao?” Tề Vũ lạnh lùng.

Tiểu Xuân nhìn chăm chăm Tề Vũ, chớp mắt, tiếp đó bước tới phía trước, đưa một tay lên trán Tề Vũ, một tay đặt trên trán mình.

Tề Vũ bị động tác đột ngột như vậy của Tiểu Xuân làm cho giật mình, động cũng không động, hai mắt chỉ trừng lên nhìn Tiểu Xuân, trong bụng thầm nghĩ người này nếu tiếp đó còn dám có hành động nào xấu xa khác nữa, cho dù là ngọc nát vàng tan cũng phải miễn thịt tiên tiểu tử thúi này.

Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn mấy thứ phương hình khỉ tĩnh hoa lệ trong kính vương phủ, lăm bầm tên mấy vị thuốc, sau đó cúi đầu nhìn thấy Tề Vũ toàn thân căng cứng đang đề phòng mình thì không nhịn được bật cười.

Tiểu Xuân nói “Người hiện tại đang phát nhiệt, là do vết thương gây nên, càng lúc sẽ càng khó chịu, nhưng mà không sao, ta viết cho người đơn thuốc, người uống rồi có thể ngăn chặn bệnh phát.”

“Lão nhân gia!” Tiểu Xuân quay đầu lại, cười hi hi hướng về phía lão quản gia đứng cúi đầu im lặng một bên mà gọi “Lấy bút mực tới đây có được không, để tại hạ viết cho tứ diện hạ nhà các người một đơn thuốc!”

“Được!” Lão quản gia tuy già, râu tóc cũng trắng phau phau, mà động tác linh lợi phi thường, chả mấy chốc đã mài xong mực, bày ra trên bàn.

Tiểu Xuân ngậy ngốc nhìn tờ tuyên chỉ thượng hạng còn có mùi thơm, nghĩ thấu suốt, mới chậm rãi viết xuống mấy vị thuốc hữu ích dành cho Tề Vũ, mà còn phân lượng, ước tính thành viên thuốc đẳng hoàng.

Tề Vũ cả người ngậy ra, cứ thế mà nhìn bóng lưng của Tiểu Xuân đang viết đơn thuốc cho mình, nhớ lại lòng bàn tay mát lạnh của hắn mới nẩy đặt trên trán mình, trong lòng se thắt, ***g ngực chẳng hiểu vì sao thở lại không ra hơi.

“Ta... ta đối với người như vậy... người tại sao còn...” Tề Vũ hỏi.

“Đều đã nói rồi, người một nhà cả!” Tiểu Xuân cười một tiếng.

“Người một nhà?” Là vì hắn cùng Vân Khuynh có mối quan hệ huyết thống, người này mới giúp hắn? Nghĩ đến đây, Tề Vũ lại cảm thấy có chút không vừa lòng, hóa ra là đều là nhờ phúc của Vân Khuynh “Tiểu thất thật sự tốt thế nào, đến mức có thể khiến người vì hắn mà làm nhiều chuyện như vậy?”

“Hắn tốt với ta, ta lại tốt với hắn!” Tiểu Xuân lại cười nói “Ta thật cũng không hiểu nổi các người làm sao lại ghét nhau vậy?”

Lời nói của Tiểu Xuân lại khiến Tề Vũ bật cười to thành tiếng.

“Sao vậy, ta đã nói sai chỗ nào, lại khiến người cười đến mức đấy?” Tiểu Xuân đưa tờ đơn đã viết xong xuôi cho quản gia, quay lại nhìn Tề Vũ đang cười đến mức khó thể diễn tả.

“Triệu Tiểu Xuân, cái đầu người rốt cuộc là giấu cái gì trong đó? Người khác tốt với người, thì người tốt với hắn?” Tề Vũ hừ liên hai tiếng, nói “Thất hoàng tử Đông Phương Vân Khuynh đã mang danh lãnh huyết vô tình, trong hoàng cung trên trên dưới dưới ai mà không biết, là kẻ ngay cả mẫu thân sinh ra hắn còn có thể giết, đối tốt với ai? Người bị hắn lừa rồi, hắn tuyệt không phải đơn thuần như người tưởng tượng đâu. Người là sư đệ của ma giáo giáo chủ còn có giá trị để lợi dụng, ta hiểu hắn còn không ai hơn! Tốt với người như vậy, sợ là đều có mục đích cả rồi!”

Tiểu Xuân im lặng một chút, lại nói bằng giọng “Hắn nói ta tin hắn, thì ta tin hắn. Người nói xem, thế gian này nếu ngay cả một người để tin tưởng cũng không có, vậy sống còn có nghĩa lý gì?”

“Ta hôm nay mới biết, thì ra người là đồ ngốc đến mức này!” Tề Vũ thấy Tiểu Xuân cố chấp tin Vân Khuynh như vậy, cả người không giữ nổi vững vàng.

“Dou, ta có ngốc, cũng không bằng có một hoàng tử ngốc bị lừa tới mức còn tự cho là mình thật sự trúng độc, vô ý để người ta bắt cả mười ngày nửa tháng!” Tiểu Xuân chìa mũi về hướng Tề Vũ, dùng sức mà hừ to hai tiếng, lại nói “Người có biết hoàng tử đó tên là gì không, hắn a, gọi là Vũ – Tề – Phương – Đông...”

“Người...” Tề Vũ bị chọc giận đến mức xẹt khói, giận dữ phát tay nói “Người đâu, bắt cái tên không biết sống chết này ném vào đại lao cho ta, cắt bỏ gân tay gân chân của hắn... ta xem hắn còn có cái gì gọi là thần khí...”

“Người có muốn hay không mang ta đi chém đầu luôn, như vậy còn thống khoái hơn đấy!” Tiểu Xuân nhớn nhác nói.

“Nếu người muốn thế!”

Tề Vũ giận đến mức nghiến răng, trả lời lại yêu cầu của Tiểu Xuân. Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Vân Khuynh hạ triều quay về phủ, liền phát giác ra bầu không khí có gì đó khác thường.

Bước vào tấm cung, kẻ lẽ ra phải đang ngủ trên giường giờ không thấy tung tích, còn trên mặt bàn chỉ lưu lại một tờ giấy, viết rằng “Đưa Kính vương hồi phủ nghỉ ngơi, quá Ngọ không về mau tới cứu người.”

Ngay lúc đó thuộc hạ của hắn cũng lập tức chạy vào hồi báo, nói là thủ vệ ở địa lao toàn bộ đều hôn mê, hiện tại gọi thế nào cũng không tỉnh, mà tứ hoàng tử thì không thấy bóng dáng đâu hết.

Vân Khuynh trong phút chốc cả gương mặt đều đen sì.

Tên Triệu Tiểu Xuân này không thêm hỏi qua ý kiến của hắn cứ nhiên tự tung tự tác thả hổ về rừng, Kính vương đó một khi đã xuất ngục, muốn chế trụ lại nào có dễ dàng, sớm biết thế này, thì ngay lúc vừa bắt được Kính vương, nên nhanh tay đem thứ mầm mống đại họa này trừ đi mới đúng.

Lại nhìn tám chữ lớn “quá Ngọ không về mau tới cứu người”, Vân Khuynh lạnh lùng hừ một tiếng.

Muộn thế này còn chưa về, nhất định là đã bị giam cứng ở Kính vương phủ rồi.

Lại nhìn tờ giấy kia, lại hầm hừ.

Gây ra thứ chuyện như vậy, cứ nhiên còn có mặt mũi kêu hắn đi cứu người!

Ngồi xuống rồi, lại nhìn lên nét chữ tiêu sái phóng lãng của Tiểu Xuân trên tờ giấy đó.

Vân Khuynh một thoáng liền đứng dậy, đem tờ giấy vo nát trong lòng bàn tay, nói với thị vệ đang đứng bên cạnh “Chiều tinh bình một trăm, theo ta đến Kính vương phủ cứu người!”

Vân Khuynh hận đến mức nghiêng cả răng lại.

Tên Triệu Tiểu Xuân này, nếu như không có chuyện gì còn đỡ, hoặc giả khuyết đi cánh tay mất đi một chân, để xem sau khi trở về sẽ trị hắn thế nào?

Dắt theo thị vệ phía sau, Vân Khuynh nhanh chóng tới Kính vương phủ.

Tại bên ngoài phủ đệ Kính vương phủ, Vân Khuynh mơ hồ nghe như bên trong có tiếng hỗn loạn, hắn ngay cả thông truyền ngoài cửa cũng bỏ qua, lệnh cho người phá bung đại môn, cả trăm người theo sau hắn, trực tiếp tiến vào.

Bạch y thị vệ của Đoan vương phủ huấn luyện đã lâu, vung tay hạ đao liền khiến mặt đất nhuộm máu tươi, những gia đình của Kính vương phủ ra trước cản đường đều mất mạng, các thị vệ theo sau đó cũng đem hết sức lực ra liều mạng. Nhất thời không khí giết chóc bao trùm, cảnh tượng máu tanh cực kỳ khủng bố đáng sợ.

Vân Khuynh như bước vào chỗ không người, dễ dàng tìm ra Tiểu Xuân đang bị vây tại trung đình.

Tiểu Xuân bị vô số thị vệ Kính vương phủ vây khốn, tuy vậy trong tay vẫn cầm lấy danh khí Long ngâm kiếm tấn lực chống cự, có điều ra chiêu vẫn nương lại ít nhiều sức lực, trở tay chỉ nhằm tước binh khí của đối phương chứ không mấy may mang theo sát niệm, mà bọn họ cũng đã nhìn ra suy tính của Tiểu Xuân, không ngừng lấy thịt đè người tiến tới, khiến hắn càng lúc càng vô pháp khả thi.

“Tiểu thất, ngươi làm sao lại mang người xộc vào Kính vương phủ của ta?” Tề Vũ từ sớm nghe được từ tiền đình vang lên âm thanh kỳ dị, liền đã thấy Vân Khuynh mang người thẳng tiến giết chóc rồi tiến vào.

Ở đây dù sao cũng là kinh thành, phía trên bọn họ cũng vẫn còn có một lão đầu tử dù hữu danh vô thực nhưng vẫn phải cố kỵ ba phần, Tề Vũ không dám tin thẳng thốt Vân Khuynh này thật vì một tên Triệu Tiểu Xuân, lại có thể tắm máu Kính vương phủ.

Tề Vũ vốn còn cho rằng chỉ cần bắt được Triệu Tiểu Xuân, thì cũng có thể theo đó mà uy hiếp thất đệ của hắn, nào ngờ người tính không bằng trời tính, Vân Khuynh không những xuất hiện, còn mang theo cả trăm tuyệt đại cao thủ.

“Đến mang một người trở về.” Vân Khuynh trên mặt không một chút cảm xúc, gương mặt băng lãnh xuất trần thoát tục vô nhân vị, một đôi mắt lạnh lùng chỉ thẳng hướng nhìn Tiểu Xuân, nhìn xem cái tên ngu dân đó, xem người khác như thế muốn giết hắn, còn hắn vẫn gân cổ chừa đường sống cho người ta.

“Vân Khuynh!” Tiểu Xuân xuyên qua tường người nhìn thấy hình bóng một thiên tiên mỹ nhân bạch y phiêu phiêu, vui mừng gọi to lên “Ta biết thế nào người cũng tới cứu ta mà!”

“Người còn chưa chết sao?” Vân Khuynh lạnh lùng hừ giọng, thoáng chốc, sắc mặt nhất thời nhảu nhúm.

“Cứu ta, cứu ta, mau cứu ta!” Tiểu Xuân đứng giữa vòng vây của đám thị vệ nhảy nhót, một mặt vừa phải né tránh đao kiếm, một mặt không ngừng hô hoán tiểu mỹ nhân thân yêu của hắn.

Vân Khuynh không thèm để ý đến tiếng kêu gào của Tiểu Xuân, dời tầm mắt của mình sang hướng Tề Vũ.

“Tiểu thất a!” Tề Vũ cũng gọi thất đệ của hắn, nói “Làm sao vừa mới tiến vào đã vội động tay động chân vậy, tứ hoàng huynh bắt quả chỉ là cùng với khách nhân của người chơi đùa một lúc, cũng không phải có ý định gì gì đó với hắn, người đừng động khí, lệnh cho thủ hạ dừng lại có được không?”

Hai chân đã không có cách nào vận động, Tề Vũ chỉ có cách ngồi nghỉ ngơi trên ghế mà nở nụ cười cầu hòa, dù khoe miệng còn lộ ra đôi chút gượng gạo, nhưng xem ra cũng là vô cùng thành khẩn, giả dối nếu có chẳng cũng chỉ sót ra một tí ti mà thôi.

Tề Vũ trong lòng thầm nghĩ, hôm nay bản thân còn mang thương tích trên người hành động bất tiện, mà cũng chẳng dễ dàng gì mới tìm được sinh lộ quay về Kính vương phủ, tuyệt đối không thể mạo hiểm cùng Vân Khuynh chống đối đến cùng, nếu không lại lâm vào tình cảnh lưỡng bại câu thương, với hắn mà nói chẳng có điểm nào tốt lành.

“Người trước tiên bảo người của mình dừng tay đi!” Vân Khuynh nói.

Hai phe người ngựa mãi mê giết chóc, đao quang kiếm ảnh, máu tươi thấm đất, một bên “Ây a... ây a...” thảm thiết, bên kia lại lẫn lộn ra đất “Ừ a... ừ a...”, giữa chốn binh khí song phương giao chiến còn có Tiểu Xuân không ngừng “ai dou ai dou” nhảy tưng tưng né tránh.

Tề Vũ khoe miệng co giật một chút, hít một hơi, rồi hô lên “Các người tất cả ngừng lại cho ta!”

“Ừ y...”

Thủ hạ của Tề Vũ vừa ngừng lại, Vân Khuynh cũng phát tay ra hiệu cho quân mình lui ra.

Nhưng lại không biết vì sao, ngay lúc đó truyền tới tiếng kêu gào thảm thiết.

“Triệu Tiểu Xuân, lại đây!” Vân Khuynh lạnh lùng gọi tới.

Tiểu Xuân giống như một tiểu tức phụ cúi gầm mặt, hai tay bợ mông, nỗ lực lách người ra, thẳng một mạch chạy tới bên người Vân Khuynh.

Vân Khuynh hiểu rõ tiếng kêu thống thiết cuối cùng đó chính là từ miệng thẳng này mà ra.

“Làm sao rồi?” Vân Khuynh thấp giọng hỏi.

Tiểu Xuân ngẩng đầu, nước mắt nhạt nhòa nhìn Vân Khuynh, sau đó chậm chậm xoay người lại, khom lưng xuống một chút để Vân Khuynh nhìn.

Tiểu Xuân nức nở nói “Có người đánh lén ta!”

Rõ ràng là kêu ngừng rồi, Tiểu Xuân nghe thấy cũng tự động ngừng lại, thế mà không biết từ phía sau lại bị một kiếm của thẳng nào vô ý đâm vào mông, con bà nó, lập tức khiến hắn đau đốn gào lên.

“Hừ!” Vân Khuynh trông bộ dạng Tiểu Xuân như vậy, vừa muốn giận lại vừa buồn cười, chỉ ra bộ đứng đưng đáp lại một tiếng, rồi kéo hắn về bên mình.

“Đau không?” Vân Khuynh hỏi.

“Đau lắm đau lắm! Còn đau hơn đêm trước bị người đâm nữa!” Tiểu Xuân ôm lấy Vân Khuynh, vùi mặt vào trong lòng hắn, vừa cọ cọ sầm sỡ mỹ nhân vừa mặt dầy ăn vạ.

“Ai bảo người đi thả người? Người có biết mình làm như vậy, khiến ta hao binh tổn tướng thế nào không?” Vân Khuynh nói.

“Ai...” Tiểu Xuân lúng túng chẳng biết phải nói thế nào.

Vân Khuynh liếc xéo Tề Vũ một cái, thấy Tề Vũ ở chân cột vải, lại thấy Tiểu Xuân quần áo rách nát, ***g ngực tức khắc nghẹn lại, khỏi cần nghĩ cũng biết hai chân kia của Tề Vũ, chính là nhờ người này băng bó.

Vừa nghĩ tới hần trước kia chữa thương cho mình có bao nhiêu ôn nhu săn sóc, bộ dạng dịu dàng như nước đến thế nào, lại nghĩ đến hần cũng có thể nào đem sự ôn như tương tự như vậy đối với Tề Vũ, Vân Khuynh cả người muốn chịu không nổi.

Vân Khuynh nói “Hần ba lần bốn lượt muốn lấy mạng người, người lại vì cái gì còn muốn cứu hần? Cứ người nào người nhìn qua thấy vừa mắt liền không muốn người đó chết, bây giờ đến phiên hần phải không? Bộ dạng của hần rốt cuộc là có điểm nào khiến người thích thú, ta còn tưởng người chỉ thích gương mặt của ta!”

Vân Khuynh bắt lấy hàm dưới của Tiểu Xuân, hung hăng đẩy mặt hần ngẩng lên đối diện với mình.

Vân Khuynh chính là nhìn không quen nổi người này cứ ở trước mắt mình với ai cũng tốt được, với ai cũng cười được. Cứ mỗi khi Tiểu Xuân làm như vậy, hần trong lòng lập tức cảm thấy khó chịu, vừa buồn lại vừa bực, như kiểu bị châm đâm vào lòng, muốn tìm không thấy muốn rút không ra, cứ như vậy hoảng hốt mà vẫn phải chịu đựng.

“Ai, hảo Vân Khuynh của ta, người làm sao lại giống như đang ghen vậy?” Tiểu Xuân trông thấy Vân Khuynh nhăn đến mức sắp dính cả hai đầu lông mày lại, lúc đầu còn chưa hiểu lắm, nhưng ngay sau đó lập tức nhận ra, liền cười toe toét.

“Ăn giấm? Cái gì ăn giấm? Người nói ai ăn dấm? Có muốn nói lại vài lần nữa không?” Vân Khuynh nheo mắt, từ trong đó toát ra hung quang.

“Không không không, không có ai ăn giấm cả, giấm toàn là ta ăn, người một chút cũng chưa hề ăn!” Vừa nhìn thấy mỹ nhân có dấu hiệu bốc hỏa, Tiểu Xuân cuống quýt cười lấp liếm.

“Hừ!” Vân Khuynh không thèm nhìn mặt cái thằng tình phu kia nữa.

Thấy đôi tiểu tình nhân này ban ngày ban mặt giữa chốn đông người cứ thản nhiên ta ta mình mình, làm như bên cạnh mình chẳng có thằng nào nghe nhìn được ra hồn, Tề Vũ bị xếp xó một bên chong cái mặt ra đột ngột cũng cảm thấy muốn bốc hỏa.

“Tiểu thất, người thật đang đấm đuổi cùng với khách nhân của người nói nhảm, hoàn toàn quên mất tứ hoàng huynh còn sống sờ sờ ở đây sao?” Tề Vũ ngoài mặt cười trong không cười, đối với cái đôi phu phụ này vô cùng chướng mắt.

Tiểu Xuân ngẩng nhìn tiểu mỹ nhân của hần, nói “Vân Khuynh, trên mặt người dính bụi rồi!” nghĩ rằng mới nãy tình hình lộn xộn, mỹ nhân chắc là không để ý!

Vân Khuynh lại đẩy hần ra, xé một mảnh vải áo của hần đưa lên mặt lau, cho đến khi sạch sẽ trở lại.

Cũng đồng thời, ghé lại bên người hần hít một hơi, ngửi thật sâu mùi hương thảo dược trên người Tiểu Xuân, mùi máu tanh khắp mọi chỗ dường như cũng nhạt đi, không khiến hần phải cau mày khó chịu nữa.

Ai, Tiểu Xuân thâm nghĩ, cả ngày nay lông bông ở ngoài rồi, quần áo cũng không sạch sẽ lắm, Vân Khuynh thật là, lấy lau mặt vậy mà cũng chịu được nữa.

Tiểu lương khẩu lại tự biên tự diễn kể qua người lại, chẳng đứa nào thèm đoái hoài đến còn có một Tề Vũ đang ngồi trên ghế chỉ có thể mở miệng nói không thể động chân tay.

Tề Vũ nắm chặt nắm đấm.

“Thu binh.” Vân Khuynh dứt lời, không hề có ý nán ná lâu ở Kính vương phủ, nắm lấy tay Tiểu Xuân kéo về phía sau, quay người rời đi.

“Đông Phương Vân Khuynh...” Đối với cái tên trời thần không thèm để ai vào trong mắt này, Tề Vũ cuối cùng nhịn không nổi rống lên.

Tiểu Xuân quay lại hướng về phía Tề Vũ đang trong lúc ba máu sáu cơn vẩy vẩy tay “Trân trọng hẹn gặp lại!” sau đó nghĩ nghĩ một chút liền sửa lại “Hay là vĩnh viễn không gặp nữa thì tốt hơn!” tiếp đó ngoan

ngoãn đi bên cạnh Vân Khuynh, mắt không ngó nghiêng đoan chính chỉ nhìn thẳng, thở mạnh cũng không dám lộn xộn một chút, cùng theo Vân Khuynh chạy ra ngoài.

Hắn cũng tự biết ngày hôm nay gây đại họa. Nếu Vân Khuynh không đến cứu, tuyệt đối lành ít dữ nhiều, nói không chừng chôn thân tại Kính vương phủ, ô hô ai tai mất.

Mà Kính vương phủ bị hắn cùng tiểu mỹ nhân của hắn trước sau thăm viếng, đơn giản chỉ có thể dùng từ “tang thương tiêu điều” để hình dung. Tiểu Xuân vừa bước ra, cũng không khỏi cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Nhìn thấy tứ bề thương vong la liệt, máu chảy đầm đìa, Tiểu Xuân càng nhìn, càng thêm ăn năn day dứt.

Không nên như thế, thật sự là không nên như thế.

Thả Tề Vũ, cho là cứu một mạng người, thiếu chút nữa lại đem cả tiểu mệnh của mình ra thế.

Vân Khuynh đến, cho là để cứu hắn, lại hại chết biết bao nhiêu người vô tội.

Cảnh tượng này thật sự, tính thế nào, làm thế nào cũng không đẹp.

Hắn nhớ lại lời của đại sư huynh: không muốn nhìn, vậy cứ nhắm mắt lại.

Hắn vội vàng nhắm mắt, dưới chân vừa lảo đảo một chút, một mạch cắm mặt xuống đất.

Vân Khuynh sợ ý không giữ chặt tay, khiến hắn cứ thế mà ngã sông soài, đầu đập lên mặt đất.

Vân Khuynh không nói gì.

Nhưng cuối cùng vẫn bước tới đỡ hắn dậy, mang ra khỏi Kính vương phủ.

Hữu kinh vô hiểm trở lại Đoan vương phủ, ngoại trừ trên mông bị đâm một lỗ nhỏ nhỏ, còn lại toàn thân đều sống khỏe sống tốt, tay không sưng một miếng chân không gãy một mảnh nào.

Mới rồi còn bị thu thương xuân cái gì đó, Tiểu Xuân vứt hết khỏi suy nghĩ, chỉ còn cảm thấy trong lòng có một chút đau xót.

Hắn cảm thấy mệt mỏi, trong lòng lại nhớ nhung tha thiết chần nệm êm ái trong tấm cung của Vân Khuynh, lập tức muốn nhảy lên đó, lặn lội vài vòng, sau đó ngủ một giấc thật say.

Không ngờ hắn đi theo sau Vân Khuynh, mà Vân Khuynh vừa bước vào trong phòng, chân hắn còn chưa kịp theo, Vân Khuynh đã trở tay một cái, đóng luôn cửa lại, khiến tiểu xuân tý nửa thì đập mũi.

Tiểu Xuân chớp chớp mắt, ở ngoài cửa dè dặt gọi “Vân khuynh... Vân Khuynh...”

Người trong phòng không thấy lên tiếng.

Tiểu Xuân lại sửa giọng nói “Mỹ nhân... mỹ nhân...”

Hai thanh mai hoa châm lặng lẽ bắt ngờ phóng ra “viu viu...”

Tiểu Xuân sợ hãi vội lùi về sau, né châm, sau đó lại chậm chậm ghé vào cửa, nhẹ giọng hỏi “Ngươi giận hả?”

“Không ai rảnh hơi mà giận ngươi!” giọng nói không lạnh cũng không nóng của Vân Khuynh từ trong truyền ra.

Tiểu Xuân nghe được từ trong phòng âm thanh cọ xát của quần áo sột sột soạt soạt, im lặng một lúc sau thì không thấy có tiếng gì vang lên nữa, qua một hồi, lại nghe thấy tiếng chần nệm động đậy, Vân Khuynh có lẽ cũng đã lên giường đi ngủ mất rồi.

Tiểu Xuân cười khổ mà thở dài một tiếng, đành phải khuất tất chịu trận ngồi xuống ở bên ngoài tấm cung, tựa người vào cửa, ngắm nhìn sắc trời đang dần chuyển thành đen.

Kỳ thật, Tiểu Xuân cũng không phải là không hiểu được bản thân làm loạn như vậy, sẽ phá hủy bao nhiêu sắp xếp của người ta, thế nhưng đã quyết là chuyện nên làm, lại bảo phải ngó lơ làm bộ bàng quan, vậy hắn cũng không phải Triệt Tiểu Xuân nữa.

Cũng giống như một số người ôm khư khư lối suy nghĩ thâm căn cố đế “Đứa nào cản đường thì thịt đứa đó”, còn hắn thì bị sự phụ thuyết giáo “Thằng nào ngắc ngoải thì cứu thằng đó”, hai phe đều cố chấp như nhau.

Cho dù đều là tự biên tự diễn, cho dù là đối nghịch với Vân Khuynh, Tiểu Xuân cũng sẽ không phản bội lại quan điểm của bản thân.

Dẫu sao nếu như ngày trước sư phụ không cứu hấn, thì cũng sẽ không có hấn ngày hôm nay.

Sư phụ đã cho hấn cơ hội lần thứ hai được làm người, mọi chuyện hấn làm ngày hôm nay, bất quá cũng chỉ là lấy tâm đổi tâm, cho những người khát khao muốn sống, có cơ hội được sống giống như hấn trước kia.

“Vân Khuynh... Vân Khuynh người ngủ chưa?” Tiểu Xuân đáng thương ề a hỏi “Bên ngoài rất lạnh mà, người thật sự là nhẫn tâm như vậy không để cho ta vào sao, muốn phạt ta ngủ ở ngoài à?” Người trong phòng vẫn không chịu nói chuyện.

“Vây... vậy ta ngủ ở ngoài cũng được... người... người nhớ uống thuốc rồi mới ngủ... thân thể gắng giữ cho tốt, nghìn vạn đừng có quên a...” ngữ điệu vẫn rất bi thảm.

Vân Khuynh ở trong phòng kỳ thực vẫn còn đang thức, hấn nghiêng mình nằm trên giường, ánh mắt mới từ lúc mở ra đến giờ vẫn chỉ nhìn về hướng bóng đen đang ngồi dựa mình vào cửa không nhúc nhích.

Tiểu Xuân vẫn cứ ở bên ngoài độc thoại không ngừng cái gì đó, Vân Khuynh chỉ lẳng lặng nghe, nghe người này bô lô ba la nói nhảm.

Hấn hôm nay thật sự là nổi giận với Tiểu Xuân, cái việc Tiểu Xuân tự tiện thả Tề Vũ khiến hấn không thể nào lý giải. Tề Vũ mặc dù không hấn là trở ngại lớn nhất, nhưng vẫn cứ là tảng đá cản đường phiền phức, hấn trước nay không biết đã tính tới bao nhiêu cách để loại trừ chướng ngại này đi, lần này cũng khó khăn lắm mới chế trụ được Tề Vũ, cuối cùng lại bị Tiểu Xuân phá hỏng chuyện.

Tiểu Xuân chẳng phải là người của hấn sao?

Tại vì sao ba phen tứ lượt phá hỏng kế hoạch của hấn?

Vân Khuynh thật sự không hiểu Tiểu Xuân trong lòng là nghĩ cái gì.

Lan Khánh quan trọng hơn hấn?

Tề Vũ quan trọng hơn hấn?

Hay là ngay cả những thị nữ ngày ngày bưng nước cho Tiểu Xuân rửa tay rửa mặt, cũng còn quan trọng hơn hấn?

Vân Khuynh trước nay chưa hề cảm thấy rầy rà như vậy. Mà bắt đầu từ khi gặp phải tên ôn thần này, hại hấn ngày nào cũng lo lắng không yên.

Chỉ trong chốc lát không thấy bóng dáng hấn, lại phát hoảng một cách lạ lùng, tới lúc tìm thấy rồi, phát hiện hấn tươi cười với người khác, lại không hiểu vì sao nổi giận.

Chỉ vừa nghĩ tới Tiểu Xuân, lại nhận ra chính mình có chút không còn là chính mình, một lòng một dạ hướng tới hấn, bị dắt đi, lại bị dắt lại, không chế không được, tình nan tự cấm.

Thế này có thể vui được chăng?

Vân Khuynh cảm thấy chán nản lại ân hận.

Sớm biết thế này, ngày đó tìm được Tiểu Xuân trở lại, thì cứ cho một chưởng cắt đứt tâm mạch của hấn, trừ đi tai họa này, cho hấn khỏi tự tung tự tác nữa mới đúng.

Nhưng vừa nghĩ đến việc nếu thật động thủ với hấn, lại không được nhìn thấy hấn cười, không nghe được giọng nói của hấn, thì càng thêm vạn phần khó chịu.

Vân Khuynh tưởng chừng như bị chính tâm tự của mình phân loạn đến mức muốn phát khùng mất rồi.

Triệu Tiểu Xuân này, thật sự là đồ yêu tinh hại người.

Ngoài cửa lại truyền tới tiếng thở dài. Nghe trầm trầm âm nga, hết lần này lần khác bao hàm cả nghìn loại tư vị rầu rĩ bi ai.

Vân Khuynh rất ít khi nghe thấy Tiểu Xuân có kiểu thở than như thế, cũng không biết là Tiểu Xuân đang nghĩ đến chuyện gì, một tiếng thở dài thoát ra tựa như không còn có vẻ dừng dừng thờ ơ thường ngày, chuyển thành có chút nghiêm trọng.

“Tuyết rơi rồi...” Người ngoài cửa nói.

Sau câu nói đó, thanh âm đột nhiên ngừng lại, không thấy động tĩnh gì thêm.

Vân Khuynh không nghe tiếng hần nói, cảm thấy có gì bất an, dừng một hồi lâu, cuối cùng quyết định đi ra mở cửa phòng xem thế nào.

Lại nhìn thấy trăng lưỡi liềm mờ mờ ảo ảo treo phía chân trời, hạt tuyết chậm rãi rơi rơi như mưa giữa đêm đen. Cái nơi mà người kia lẽ ra phải đang ngồi chỉ còn lưu lại dấu tuyết mờ, mà người đó cũng đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Vân Khuynh dường như nín thở, không hiểu được Tiểu Xuân vì sao lại mất tung mất tích, mà còn không thêm lưu lại một câu nào.

Chỉ nghĩ đến Tiểu Xuân rời bỏ hần, đi đến nơi nào không biết, thì cả người bắt đầu rối tung lên.

“Tiểu Xuân... Tiểu...”

Vân Khuynh trong lòng nóng như lửa đốt mới cất tiếng gọi, liền vội vã hướng về phía hành lang chỗ được phòng, từ đó hiện ra một bóng người.

Bóng người đó vừa nghe thấy tiếng của Vân Khuynh, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hướng về phía Vân Khuynh cười tươi như hoa.

“Vân Khuynh người gọi ta a, cho ta vào ngủ cùng phải không?”

Tiểu Xuân tay bưng tửu những thang viên mới chạy qua nhà bếp để lấy về, ba chân bốn cẳng vừa chạy vừa nhảy về phía Vân Khuynh.

() Tửu những thang viên: chè trôi nước ngâm rượu nếp.

“...” Vân Khuynh đang kích động lại nhìn thấy tửu những thang viên thì lạnh băng trở lại trong chớp mắt.

Hần sắc mặt trở nên tối tăm, đưa tay đóng cửa phòng, Tiểu Xuân tựa như chỉ thiếu một bước là vào được trong phòng lại bị giam ở ngoài.

“Vân Khuynh a...” Tiểu Xuân ai oán khóc lóc “Bên ngoài thật sự rất lạnh, rất lạnh, rất lạnh, lạnh lắm... người nhần tâm bỏ mặc ta một thân một mình ngủ ở ngoài này sao? Trời như thế này, lạnh chết cứng đó! Ngày mai người bước ra mà thấy ta biến thành người băng rồi, tới lúc đó người có ôm ấp thế nào, cũng không có nóng lên được nữa đâu!” (Chú ý: tay vẫn còn cầm bát chè!)

Một lúc sau, cửa gỗ cọt kẹt chậm chậm mở ra.

Tiểu Xuân hí hửng chạy vội vào, lấy chân đá cửa đóng lại, bên trong cứ thế gọi mỹ nhân mỹ nhân, thấy sung sướng vì đêm này không phải thân cô thể cô ngủ còng queo ở ngoài.

“Bắn muốn chết, không được ăn chè trên giường!”

Một hồi sau đó, tiếng gầm của Vân Khuynh lại phát ra.

Tiểu Xuân ngoan ngoãn ở Đoan vương phủ được mấy ngày, cố thủ cùng được phòng, được thảo, được oa của hần, còn ra sức thu thập bao nhiêu hi kỳ độc trùng, chuyên tâm tận lực điều chế giải dược cho Vân Khuynh.

Mấy ngày không ra ngoài, không ngày nào tuyết ngừng rơi, mà trời tuyết đã dày vò con người ta không ít, hoạn nạn trước kia lại bị gọi lên, trong lòng cũng vì vậy mà nhớ lại chuyện đã qua, cảm thấy không hề dễ chịu.

Hôm nay có một tên Triệu Tiểu Xuân ló đầu ra xem xét, nhận ra trời đã quang, đồng dương cũng lộ, cảm thấy rất phấn khởi liền mang nhân bì diện cụ lên, chạy biến ra ngoài.

Vân Khuynh từ triều trở về, còn chưa bước qua cửa, đã nhìn thấy cái bóng thấp thoáng kia.

Thấy Tiểu Xuân mặc dù đã dịch dung, nhưng đôi mắt hoa đào vẫn long lanh sáng, thân hình động tác cũng không có vẻ gì che dấu, cái bóng đó vừa vụt qua, liền bị hấn ngay lập tức nhận ra.

Trầm tư một chút, Vân Khuynh cho thị vệ bên người lui đi, vận khinh công cấp tốc theo bước Tiểu Xuân.

Vân Khuynh vẫn luôn muốn biết Tiểu Xuân rốt cuộc ở trong kinh thành đang làm những chuyện gì, nhưng Tiểu Xuân cũng nhanh trí, vô luận dùng cách nào để thăm dò, cũng đều bị hấn phát giác mà lấp liếm mất.

Chỉ là tai họa vừa mới phát sinh ở Kính vương phủ, khiến Vân Khuynh muốn yên tâm cũng không nổi với cái tên này, không nghĩ ngợi nhiều gì liền bám theo gia, muốn biết cho rõ người này trong những lúc mình không có tại Đoan vương phủ, là giả những trò gì.

Rẽ qua mấy con hẻm nhỏ, xuyên tới đường lớn nhộn nhịp sầm uất, tốc độ của Tiểu Xuân mới chậm lại.

Tiểu Xuân lấy từ trong áo ra, xem lại chỗ bạc vụn, trước tiên toe toét cười chạy đi ném sáo quển quển dưới gốc cây, tiếp đó còn nói chuyện thân mật với tiểu cô nương bán hàng, còn mua cho nàng một bao đường.

Vân Khuynh lấp ló ở phía sau, xa đến mức chỉ nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tiểu Xuân, chứ không nghe thấy tiếng nói, hấn xem đôi môi đỏ tươi mềm mại của Tiểu Xuân liên tục khép mở, còn ngồi xồm cùng ăn đường với cô bé kia, sau đó ông bố già chủ quán cũng lại gần, mang theo một cái bát không biết là đựng gì mời Tiểu Xuân.

Hấn thấy Tiểu Xuân một chút cảnh giác cũng không có, nhận lấy thứ đó liền lấy cái thìa dút thứ trong bát vào miệng, hấn quỳnh lên, nếu như bị đầu độc thì làm thế nào, đã lao ra trước rồi mới nhớ ra Tiểu Xuân bách độc bất xâm, mới dừng bước bình ổn lại hơi thở, tiếp tục ẩn thân ở góc đường.

Không lâu sau, lại xuất hiện một nữ tử chừng mười bốn mười lăm tuổi tay ôm giỏ thức ăn dừng lại trước Tiểu Xuân, Tiểu Xuân ngay tức khắc đứng lên, nét mặt vui cười rạng rỡ.

Hai mắt Vân Khuynh tròn to, thấy Tiểu Xuân cười đến mức ấy, cùng với nữ tử kia chưa nói được mấy câu, đã hất đầu về phía sau, ý như muốn đi cùng nhau, thiếu nữ đó liền cùng Tiểu Xuân đi khỏi gian hàng dưới bóng cây.

“Cái thứ đào hoa thói nát, cua gái tứ phương!” Vân Khuynh hừ lạnh, lập tức đuổi theo sau.

Tại vì không nghe được hai người kia đang nói những gì, Vân Khuynh bất đắc dĩ đành bất chấp chuyện bị Tiểu Xuân phát hiện, mạo hiểm tiếp cận gần thêm chút nữa. Vừa lại gần, tiếng nói của hai người kia cũng rõ ràng hơn.

“Cha ta không làm khó người chứ?” Tiểu Xuân hỏi.

Cha?

Nghe thấy cái từ này, Vân Khuynh không khỏi cau mày.

Tiểu Xuân từ lúc nào lại có cha, hấn thế nào mà hoàn toàn không biết được chuyện như vậy?

“Lão gia đối với Trần Châu rất tốt, đa tạ ân công!” nữ tử chúm chím e lệ trả lời.

“Ân công ân công cái ân công, từ Minh thành gọi tới tận Kinh thành, người không thấy mệt sao?”

“Ân công thì vẫn là ân công!” Thiếu nữ đáp.

“Quên đi, người muốn gọi thế nào thì cứ gọi thế nấy đi! Còn về cha ta, nếu còn cứ làm vậy, người báo lại cho ta, ta đây tuy là con trai của cha ta, cũng sẽ không vì thế mà dung túng!” Tiểu Xuân vẫn cười.

Hai người đi trên đường cái, một trắng một tía, một bên mặt mày thanh lãng, một bên e lệ ngượng cười, cho dù là ai nhìn vào cũng phải công nhận hai người này thật là một đôi bích nhân, tâm đầu ý hợp còn hơn cả vợ chồng.

Cửa tiệm bên đường bán trăm báu cái đầu, thấy hai người đi qua liền gọi to “Công tử tiểu thư tới xem thử đi, trăm vàng, trăm bạc, trăm ngọc, trăm quý đây, tình lang mua rồi tặng cho cô nương, cài lên cho cô

nương, hai người hạnh phúc đầu bạc răng long, cử án tề mi a!”)(Cử án tề mi: tục lệ cổ, người vợ dâng chồng cái mâm là phải cung kính dâng ngang mày, chẳng hiểu chúng chúc cái kiểu gì :”| mà từ điển lại bảo là ý chúc vợ chồng tôn trọng nhau.

“Trân Châu, người có muốn xem thử không?” Tiểu Xuân nghe thằng gian thương đó nói thấy buồn cười, kéo Trân Châu vào trong ***. (hành động này đủ để kết tội anh ngoại tình, mọi lời nói của anh lúc này sẽ là bằng chứng chống lại anh trước tòa!)

“Ân công mua trâm a?”

“Xem thử thôi!” Tiểu Xuân tiện tay cầm lên một cây trâm bạc, thấy cũng rất đẹp, liền đem ước thử trên đầu Trân Châu.

Vân Khuynh ở cách đó không xa nhìn thấy hành động này, nhân thần lạnh băng chết người.

“Kỳ quái... Trân Châu... người sao lại có vẻ hơi cao thế..” Tiểu Xuân có hơi phật ý “Ta còn nhớ lúc gặp người ở Minh thành người mới chỉ cao tới đây thôi...” Tiểu Xuân đưa tay ra so so, lại nhìn lại Trân Châu.

Trân Châu che miệng cười “Thật vậy sao ân công? Không phải Trân Châu lớn lên đó chứ?”

Tiểu Xuân bấy giờ mới bừng tỉnh ngộ “Đúng a, ta quên mất người mới có hơn mười tuổi, còn lớn được nữa mà!”

“Ân công cũng mới có hơn mười tuổi, sao nói chuyện nghe cứ giống như Trân Châu còn nhỏ lắm vậy?”

“Ta năm nay cũng mười tám, vậy cô nương nàng bao lớn rồi a?”

“A, ân công mười tám tuổi, vậy mà Trân Châu còn tưởng ngài hơn mình có một hai tuổi thôi! Xem ngài chẳng giống mười tám chút nào, mười sáu thì còn có lý!” Trân Châu kinh ngạc nói.

“Vậy sao?” Tiểu Xuân sờ sờ mặt mình. Chả trách cứ bước ra ngoài gặp người ta, vô luận là ai đều đặt thêm ở trước câu “công tử a, tráng sĩ a” một chữ “tiểu”, hóa ra là tại mình trông không giống với tuổi thật.

Hắn dừng một chút, mới a một tiếng “Ta hiểu rồi, nhất định là vì ngâm thuốc, khiến cho ta lớn chậm cũng già chậm!”

“Ân công, cái gì là ngâm thuốc?”

“Ngâm thuốc để làm ra được nhân.”

“Được nhân?” Trân Châu hiển nhiên cảm thấy mơ hồ không hiểu.

Tiểu Xuân xua tay cười “Nghe không hiểu không sao, có những chuyện không hiểu lại tốt!”

Hắn suy nghĩ vòng vo một hồi, lại quay sang cười rạng rỡ với Trân Châu, hí hửng nói “Nhờ có người đề cập đến a Trân Châu, người nói như vậy khiến ta nảy ra ý kiến rất hay. Lớn lên chậm, già đi chậm, không biết là nguyện vọng của biết bao nhiêu cô nương, nếu như ta có thể làm ra loại thuốc đó, người ta xoa lên vuốt lên sẽ không nhăn nheo già đi nữa, vậy nhất định phải chấn động kinh thành, truyền tới nghìn vạn thiếu nữ, có lẽ cuối cùng thậm chí cả thế gian đều biết a!”

“A?” Trân Châu có chút không hiểu lắm nghiêng nghiêng đầu, cảm giác hồ nghi. Nhưng ngó bộ dạng cao hứng say sưa của Tiểu Xuân, cũng nói “Trân Châu dù không hiểu, nhưng việc ân công đã quyết định làm, nhất định sẽ thành công!”

“Hảo Trân Châu, hôm nay ta rất vui, cây trâm này mua tặng người đi!” Tiểu Xuân cười thật to, lấy bạc ra thanh toán, rồi ấn cây trâm vào tay Trân Châu.

“Đa tạ ân công!” Trân Châu nhận trâm bạc, vui mừng vô cùng.

Tiểu Xuân lúc đó đột nhiên liếc thấy chiếc trâm trong tay Trân Châu chậm rãi hóa đen, hắn nghi hoặc khựng lại, sau đó mới nghĩ đến khả năng là mấy ngày qua vì nghiên cứu giải dược cho Vân Khuynh, toàn là sờ vào nhện, rết, bọ cạp, rắn chuột, mấy thứ độc vật đó còn lưu lại trên tay, mới làm cho trâm bạc hóa đen.

Nhưng xem bộ dạng Trân Châu hoan thiên hỉ địa như thế, trâm cũng đưa rồi, muốn lấy lại thì đúng là dơ mặt.

Hắn suy nghĩ một chút, không hề gì, đợi chút nữa mượn tạm đem rửa sạch, đừng để Trần Châu phát hiện là được.

“Đi thôi đi thôi, mau trở lại Yên ba lâu, ta cũng khá lâu rồi không tới thăm cha, không biết ông ta có nhớ tới đứa con này không nữa!” hắn kéo Trần Châu đi tiếp.

“Lão gia mỗi ngày đều nhắc tới tên ân công!” Trần Châu nói.

“Thật không?”

“Ừm.” Trần Châu dùng sức gật đầu mạnh.

Trần Châu nhắc tới, khiến hắn cảm thấy rất vui. Có người nghĩ tới nhắc tới, trong lòng cũng rất thoải mái.

Có điều lúc đó, cách đó mười mấy bước, còn có một người cũng nghĩ đến nhắc đến tên hắn, chỉ là, nhân gia theo hắn cả nửa đường rồi, hắn hoàn toàn không có chú ý đến.

Vân Khuynh lạnh lùng nhìn cảnh Tiểu Xuân tặng trà cho nữ nhân khác, tâm lý cũng giống như bị người ta bóp nghẹt, cảm thấy vô cùng khó chịu, mười phần hết cả mười không có lấy nổi một chút khoái hoạt.

Bình thường ở trước mặt hắn lúc nào cũng gọi mỹ nhân mỹ nhân, hắn còn tưởng Tiểu Xuân chỉ nhìn ngắm mỗi mình hắn.

Ai mà biết, hóa ra cái tên này đối với bất kỳ người nào hắn quen biết, đều có thể trưng ra cái gương mặt cười tươi xán lạn như vậy.

“Triệu Tiểu Xuân đi chết đi!”

Vân Khuynh một câu lâu bầu, quả thực không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Hắn xiết chặt nắm đấm, tự kiềm chế ý định mang cái thứ đào hoa thối nát kia hồi phủ nhốt lại, khóa cho chặt, không để bất kỳ kẻ nào chạm vào cuối cùng thì để mặc cho Tiểu Xuân đi cùng với thiếu nữ kia, muốn xem thử cái người mà Tiểu Xuân đang định đi gặp mà chính mình còn chưa biết tới.

Trong lòng cảm thấy bức bối, thở một hơi phien muộn, Vân Khuynh trái một hơi lạnh lẽo, phải một hơi giá băng, khắp người tỏa ra một thứ khí tức cảnh báo nhân sinh không được tới gần, nếu không muốn tìm chết.

Một cỗ kiệu từ góc đường xuất hiện, vòng kiệu muốn quẹo vào trong hẻm, phía trước kiệu có hai kiệu phu đang định lên tiếng xin vị bạch y cô nương đang cản đường lùi bước, miệng còn chưa kịp mở, Vân Khuynh quay đầu một cái, lạnh như băng nhìn kiệu phu.

Kiệu phu tức thì nhìn ra vị cô nương vạn phần xinh đẹp này là ai, chân muốn bước vào hẻm bị quỳnh lên vướng vào nhau, chiếc kiệu nghiêng đi, quý nhân đặt quan ngời trong kiệu vang lên một tràng “Ai da.” cùng âm thanh va chạm, cả kiệu cả người lập tức bỏ chạy mất dép, nửa khắc cũng không dám dừng lại.

Vân Khuynh lại dời tầm mắt trở lại chỗ Tiểu Xuân, thấy hắn cùng vị cô nương áo tím kia đi cũng khá xa, liền tăng tốc đuổi theo.

Qua một lúc lâu, Tiểu Xuân đã đến trước cửa Yên ba lâu, cùng với Trần Châu vừa đi vừa nói cười, trò chuyện thật vui.

Lúc này đột nhiên một nam nhân mặc cẩm y hoa phục từ Yên ba lâu chạy ra, Tiểu Xuân còn chưa kịp phản ứng đã bị người kia xông tới, ôm thật chặt Tiểu Xuân vào trong lòng.

Nam nhân! Cư nhiên là một nam nhân!

Vân Khuynh nhìn thấy như vậy đứng chết trân gân xanh bạo liệt, tay nắm chặt áo khố, ngay sau đó bắn ra, cho cái đôi gian phu *** phu này nếm chút đau khổ.

Tiểu Xuân thấy cái người đang ôm mình lại bắt đầu muốn khóc rống lên, liền vỗ vỗ vào lưng ông già, cười nói “Cha, thanh thiên bạch nhật, làm vậy không có đẹp đâu, đừng khóc nữa, ta không phải đã tới để gặp người sao?”

Vân Khuynh ở phía xa xa (không xa lắm) nghe thấy nội dung hai người đối thoại, mặc dù lực phát ra đã lập tức thu lại, nhưng mai hoa châm thì đã bắn ra. Còn may là lực thu lại cũng gần hết, châm vắng ra chừng vài thước, thì vô thanh vô tức rơi xuống đất.

Tiểu Xuân thính giác nhanh nhạy, tự hồ nghe được từ không trung truyền tới tiếng gì đó, nhìn quanh nhìn quất tứ phía.

Vân Khuynh thấy thế vội vàng ẩn mình sau gốc đại thụ, không để Tiểu Xuân phát hiện.

Chỉ là vừa rồi khẩn cấp thu lực, nội lực phản chấn khiến hỏ khẩu tê dại ***g ngực đau buốt, Vân Khuynh ho khan một tiếng. lúc này mới thất kinh phát giác ra chính mình thế nào lại mất cả tự chủ, từ lúc theo sau Tiểu Xuân tới giờ tâm lý bất ổn, liên tục phạm sai lầm, sự lãnh tĩnh thường ngày hoàn toàn không tác dụng.

Triệu Tiểu Xuân.

Vân Khuynh nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhất định đều là lỗi tại Tiểu Xuân, khiến chính mình từng thớ từng tắc đại loạn!

“Tiểu thổ tể tử, vừa mới nhận cha, ngay sau đó mất tám mất hút cả mười ngày nửa tháng, như vậy không phải người cố tình khiến cha lo chết sao?”

Vân Khuynh nghe được nam nhân đó vừa khóc vừa nói.

“Cha a, ta không phải đã nói là ta còn có chuyện sao? Có thời gian rảnh rồi, mới có thể tới thăm cha đây!”

“Vô lương tâm! Vô lương tâm! Người cái tên tiểu thổ để tử vô lương tâm!”

Nam nhân ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Xuân, ngay trên đường lớn phồn hoa náo nhiệt mà gào rống.

Đám người qua lại chỉ chỉ trỏ trỏ, dù không biết có chuyện gì phát sinh, nhìn mà nhìn lên lại thấy biển treo ba chữ “Yên ba lâu”, liền vừa khinh khi mang ý cười, vừa cười mang ý khinh khi.

Nơi này là kỹ viện danh chấn kinh hoa, chuyện xảy ra trước kỹ viện, khỏi cần nghĩ nhiều cũng biết là mấy chuyện lăng nhăng ba chấm!

Trong lúc nam nhân kia cùng Tiểu Xuân lời qua tiếng lại, Vân khuynh mới cẩn thận nhìn cho rõ gương mặt người đó.

Nhìn một cái, gần như bị tạt cả chậu nước lạnh vào mặt, khiến Vân Khuynh toàn thân đều lạnh run.

Yên ba lâu, nơi mà hắn còn chưa có ý thức rõ ràng, ngoài ý muốn, lại xuất hiện một người không hề xa lạ.

Đông Phương La Khỉ, viễn chinh đại tướng quan năm đó, thập tứ đệ đệ của lão già đang gác ngoài, trong vòng nửa năm bình định chiến loạn phương bắc, diệt sạch cả họ của người đàn bà kia, nghe nói là người dụng binh như thần.

Vân khuynh có dự cảm vô cùng không ổn.

Nhìn Tiểu Xuân thân thiết gọi người đó là “cha”, Vân Khuynh nắm chặt tay, sau lưng ướt lạnh một mảng.
Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Quay về Đoan vương phủ, Vân Khuynh lập tức gọi thủ hạ tới, tìm lấy những quyển tông() có liên quan đến Yên Ba lâu, cuối cùng tìm ra những cái tên trước kia – Thiện Nguyệt Nhi, Lan Hác, Đông Phương La Khỉ, Triệu Ngưng Xuân, Triệu Tiểu Xuân.

() quyển tông: tài liệu.

Vân Khuynh chưa bao giờ nghĩ tới sự tình sẽ tiến triển như thế này.

Tiểu Xuân lại có quan hệ với chuyện xảy ra năm đó.

Sắc trời tối dần, quyen điệu cũng trở về tổ, Vân Khuynh nghe thấy từ ngoài thư phòng truyền đến tiếng bước chân nhanh nhẹn nhẹ nhàng quen thuộc, liền phẩy tay ra hiệu cho thủ hạ đang cầm quyen tông, muốn bọn họ lập tức lui xuống.

“Vân Khuynh, thì ra là đang ở đây!” Tiểu Xuân từ bên ngoài xông vào, trên mặt mang theo nụ cười quen thuộc, tâm tình vẫn cứ như ngày qua ngày đều tốt thế, tựa hồ không chuyện gì khiến hấn phiền lòng nổi.

Nhìn thoáng qua bạch y nhân một cái, Tiểu Xuân cũng cảm thấy những người này có gì đó vội vội vàng vàng quái lạ, sau lại cười tí mắt chạy tới gần Vân Khuynh.

Tiểu Xuân nói “Người còn có công việc chưa xử lý xong? Nếu người bận, ta chờ chút nữa quay lại!”

“Không sao, người có chuyện gì cứ nói!” Vân Khuynh cũng không tự biết được vẻ mặt chính mình bây giờ trông có kỳ quái lắm hay không, cố làm ra vẻ vô sự bưng chén trà lên định uống, nhưng bưng lên rồi mới nhận ra trà đã có phần nguội, liền nhủ mày.

“Ta với cha đã nói qua chuyện của người!” Tiểu Xuân bước tiếp về phía trước cười hì hì nói.

Tay Vân Khuynh khẽ run lên, chén trà kêu “cách” một tiếng.

“Cha người? Thì ra người còn có cha sao, ta trước giờ chỉ nghe người nói về mẹ, cứ tưởng người chỉ có mẹ!” Vân Khuynh làm bộ điềm nhiên nói.

“Ha, làm người thì phải có cha chứ!” Tiểu Xuân bật cười, lập tức nói tiếp “Bất quá là ta chỉ mới cách đây vài ngày mới biết được là mình còn có cha, lúc nhỏ mẹ ta toàn nói dối là ta từ một hòn đá sinh ra, hại ta cứ thế mà tin là thật. Hóa ra là vì cái tính thổ phỉ của cha ta, để ý mẹ ta liền túm luôn mẹ ta về nhà, sau đó mẹ ta nổi giận, sinh ra ta rồi, cũng không cho ta nhận cha. Lần này là đánh bậy đánh bạ, ông ấy thói xấu khó bỏ lại bắt người về, vừa hay lại bắt phải ta, sau đó nhận ra ta, ta cũng nhận ra cha, cứ nhiên cứ thế mà đoàn viên vậy!”

Tiểu Xuân vừa cười vừa nói, đối với những chuyện như thế này hiển nhiên cảm thấy có phần thú vị.

Vân Khuynh bây giờ mới hiểu vì cái gì mấy ngày trước Tiểu Xuân hay chạy ra ngoài, thì ra là vì Đông Phương La Khi.

“Người cùng với cha nói những chuyện gì?” Vân Khuynh thuận theo đà câu chuyện, giả vờ băng quơ hỏi.

“Yên tâm yên tâm, ta không có đề cập gì nhiều.” Tiểu Xuân nói “Chỉ là hôm nay cha ta uống hơi nhiều rượu, cứ nặng nề đòi ta ở lại, còn dằng dai hỏi bằng được ta đang trụ ở đâu, làm sao mấy ngày qua không đến thăm ông. Ta tránh không nổi, đành phải nói người là một nhân vật thập phần quan trọng trong kinh thành, thân phận phải bảo mật không thể tiết lộ, ta đang giúp người trị bệnh không thể ly khai, để ông ấy tạm thời nhẫn nại một chút, chờ ta trị xong bệnh cho người thì đến chỗ ông ấy ở.”

Tiểu Xuân dừng một chút lại nói “Ta cùng với cha ta nói chút chuyện như vậy người không cần phải tức giận phải không? Kỳ thực ta cũng biết giải được của người cũng phải tốn sức thêm một thời gian, mấy ngày này cũng là mấu chốt không thể bỏ đi được. Nhưng mà người đó cũng là người cha mà ta mới nhận mặt, chỉ có thể chọn những chuyện không quá quan trọng mà kể ra, để trấn an lão nhân gia một chút.”

“...” Vân Khuynh cẩn thận nghe hấn kể lại, còn không nhận ra mình đang uống trà lạnh.

Tiểu Xuân cảm thấy Vân Khuynh ngày hôm nay có chút kỳ quái, trong lòng giống như có chuyện buồn bực, nhưng lại không thể nói ra. Định hỏi hấn đang che giấu chuyện gì, nói ra có thể thấy nhẹ nhõm hơn chẳng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại bỏ qua.

“Vậy mẹ người đâu?” Vân Khuynh chậm rãi hỏi.

“Mẹ ta?” Con người linh hoạt của Tiểu Xuân đảo qua lại, nói “Mẹ ta giờ đang an nghỉ dưới cửu tuyền rồi a! Cho nên cha ta mới như vậy không có cách nào cứ nặng nề một mực ép ta quay về!” Tiểu Xuân cười.

“...” Vân Khuynh gọi tên hấn “Tiểu Xuân.”

“Ừ?” Tiểu Xuân dời ánh mắt dừng lại trên mặt Vân Khuynh.

“Người nên biết, trong lòng ta, vị trí của người đã chiếm hữu toàn bộ, không ai có thể chen vào, nhưng trong lòng người, ta đứng ở đâu, có thể nhiều như vậy không?” Vân Khuynh nhìn thẳng Tiểu Xuân, không hề có chút nào che giấu suy nghĩ của mình về Tiểu Xuân.

Đột nhiên bị Vân Khuynh hỏi như vậy, Tiểu Xuân dừng lại nhìn Vân Khuynh, gương mặt tự nhiên ửng hồng, ấp úng mấy tiếng, rồi mới nhẹ gật đầu.

Nhận được lời khẳng định của Tiểu Xuân, Vân khuynh vẫn lầm rầm nói “Thật không...”

“Vân Khuynh người nói cái gì, ta nghe không rõ.” Tiếng Vân Khuynh nói quá nhỏ, Tiểu Xuân chớp chớp mắt hỏi lại.

“Không... không có gì...” Vân khuynh đặt chén trà xuống bàn, không uống nữa.

“Cha ta a, đang ở tại Yên ba lâu, người biết đấy, Yên ba lâu cũng ở trong kinh thành, đi về chỉ có mấy bước chân, cho dù ta có dời đi, muốn đến thăm người cũng khá nhanh.” Tiểu Xuân cho rằng Vân Khuynh đang nghĩ về chuyện này, ngừng rồi lại nói “Hơn nữa hiện tại chuyện quan trọng nhất vẫn là thân thể của người, độc của sư huynh thật quá hung hiểm, người một ngày còn chưa giải được, thì vẫn là một ngày đáng lo. Ta từng nói vô luận thế nào cũng sẽ trị giúp người, người không cần lo lắng nếu như có chuyện gì xảy ra trong giai đoạn này!”

Vân Khuynh vẫn không nói gì.

Tiểu Xuân vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, nói “Có phải đã phát sinh chuyện gì không?”

“Người qua đây!” Vân khuynh vẫy tay với Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân vòng qua bàn, bước đến cạnh Vân Khuynh

Vân Khuynh vươn tay ra, định nắm lấy Tiểu Xuân, thế nhưng Tiểu Xuân thấy thế lại vội vàng lui lại, khiến cánh tay của Vân Khuynh rơi vào khoảng không.

Vân Khuynh nheo nheo mắt, con người trong suốt, lại thấy biểu hiện không vừa ý từ từ bao trùm.

“Ai ai ai, người đừng hiểu lầm!” Tiểu Xuân vội vã xua tay lý do lý trấu “Là do cha ta, cha ta hề khóc lại ôm cứng lấy ta lau nước mắt, kết quả là y phục của ta bây giờ dính đầy nước mắt nước mũi! Ta sợ người không thích, sợ làm bẩn cả người mất!”

Vân Khuynh lại đưa tay, bắt lấy thất lưng của Tiểu Xuân cởi ra.

Nhất thời từ trong người Tiểu Xuân lạnh lạnh lạnh một đồng bạc, được bình và đồ chơi dành cho người không lớn toàn bộ đều rơi xuống đất, còn có mấy cái vòng trức quơ được từ hàng sáo quyền quyền của tiểu cô nương kia cũng lăn xuống, lăn lăn tới cửa rồi lăn đi luôn.

Tiểu Xuân sợ hãi nhảy dựng lên, chỗ này là trong thư phòng, lại còn thêm một đồng thị vệ đứng ngoài, chẳng lẽ Vân Khuynh muốn ngay tại đây ngay lúc này làm cái chuyện “đó đó” sao?

Vừa nghĩ đến khả năng chính mình có thể sẽ bị đặt nằm trên cái bàn dài này, bị lật tới rồi lại lật lui, Tiểu Xuân mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa, co cứng chuẩn bị đào tẩu.

Nhưng Vân Khuynh tốc độ còn nhanh hơn, đem chiếc áo trắng của Tiểu Xuân cởi ra rồi ném sang một bên, tiện tay kéo cổ áo của hắn đưa người lại gần, Tiểu Xuân trên người chỉ mặc một lớp áo mỏng bị kéo lên đùi hắn, ép ngồi xuống đó.

Vân Khuynh cũng không quan tâm Tiểu Xuân đang giãy tránh mình, chỉ là giữ chặt lấy hắn, chặt đến mức Tiểu Xuân cũng cảm thấy đau.

“Vân Khuynh... Ai... Vân Khuynh...” Tiểu Xuân nhỏ giọng gọi mấy tiếng.

“Đừng âm ỉ.” Vân Khuynh cảnh cáo.

Qua một lúc lâu, Tiểu Xuân cảm thấy Vân Khuynh dường như chỉ đơn thuần muốn ôm hắn mà thôi, thở nhẹ một hơi cười nói “Ai, ngày hôm nay ta chạy rong bên ngoài cả buổi, người toàn mồ hôi.”

“Ta không cần biết.” Vân Khuynh vùi mặt vào trong người Tiểu Xuân.

“Tiểu Xuân.” Vân Khuynh lên tiếng gọi tên hắn.

“Ừ?” Tiểu Xuân còn đang loay hoay vặn vẹo trên đùi Vân Khuynh, tìm một vị trí dễ ngồi.

“Nói người sẽ không rời bỏ ta.”

“Ta sẽ không rời bỏ người.” Tiểu Xuân cười.

“Nói lại một lần nữa.”

“Triệu Tiểu Xuân sẽ không rời bỏ Đông Phương Vân Khuynh. Vĩnh viễn cũng không.” Tiểu Xuân dụi dụi vào Vân Khuynh, nhẹ giọng nói.

Trên người Tiểu Xuân mang theo mùi hương thảo được thoang thoảng, nhưng không phải là do được tẩm nhiên vào, mà là mùi thơm tự nhiên từ chính thân thể của được nhân phát ra.

Vân Khuynh thích nụ cười của Tiểu Xuân, thích thân thể của Tiểu Xuân, thích mùi vị trên người Tiểu Xuân.

Nhưng càng thích một thứ gì đó, thì lại càng sợ mất đi.

Hắn hiểu rõ, hắn phải giữ Tiểu Xuân lại.

Yên ba lâu.

La Khỉ uống xong trà giải rượu do Trần Châu mang tới, tỉnh lại rồi, mới từ Xuân Thủy các quay về phòng mình.

Trần Châu đứng một bên chăm chú chuyên tâm phục vụ, La Khỉ cười nói với Trần Châu “Ta thấy người với Tiểu Xuân cũng khá hợp nhau, Tiểu Xuân thích người như vậy, chờ tới khi cha người dọn lên kinh thì hỏi ý ông ấy xem, người lưu lại bên cạnh Tiểu Xuân đi!”

Trần Châu ngậy ra đó, hiểu ra rồi, thì cả gương mặt lại đỏ bừng hết lên “Lão gia người đừng nói vậy, Trần Châu đối với ân công không phải có loại ý tứ đó!”

“Trai lớn dựng vợ gái lớn gả chồng, người không phải nói Tiểu Xuân tặng người trăm bạc sao? Vậy hẳn hẳn là rất thích người! Tiểu Xuân nhà ta từ nhỏ đã không có mẹ bên cạnh, một thân một mình mà lớn lên, nên sớm giúp hắn tìm lấy một nàng dâu, cũng là tìm lấy một người chăm sóc cho hắn.” Con trai mới tìm được không lâu, La Khỉ đã muốn vì hắn mà tính toán chuyện hôn sự tương lai rồi.

“Không nói chuyện với người nữa.” Trần Châu ngoảnh mặt đi, chạy ra cửa.

“Ha ha, nha đầu Trần Châu xấu hổ rồi!” La Khỉ cười.

Nhưng đương lúc La Khỉ quay người chuẩn bị lên giường đi ngủ, phát hiện trong sường phòng đột nhiên xuất hiện một người.

La Khỉ giật mình, cả người run mạnh, suýt nữa thì bật lên thành tiếng.

Hắn ho khù khụ mấy tiếng, phát hiện mình thở không ra hơi, vội vàng lấy ra “Cứu tâm tiểu hoàn tử” được con trai đưa cho từ sớm, nuốt xuống hai viên rồi nuốt ngược nói “Người là ai, vào đây bằng cách nào?”

Vân Khuynh đứng bên cửa sổ, toàn thân mặc bạch y, dung mạo tuyệt mỹ kết hợp với khí thế lãnh ngạo điềm nhiên lẽ ra phải tạo cảm giác thanh trí thoát tục, nhưng La Khỉ chỉ thấy một kẻ đứng dưới ánh trăng bao phủ mờ ảo, sát khí chậm rãi tràn ra bốn phía, càng nhìn càng đáng sợ.

Đột nhiên, La Khỉ thất kinh phát giác, người này có gương mặt cực kỳ giống với Nguyệt phi trước kia.

La Khỉ tuy là đã nhiều năm không can thiệp triều chính cũng không vào triều, nhưng hắn còn nhớ rõ kẻ được thụ phong là Nguyệt phi, Hồi Hồi công chúa Thiện Nguyệt Nhi năm đó đã sinh cho hoàng huynh của hắn một người con trai. Hơn nữa còn nghe đồn người này lãnh khốc không thua gì kỳ mẫu của hắn, trong kinh thành người người kính sợ, trong số các hoàng tử y bài danh đệ thất, tên gọi là Vân Khuynh.

“Người là... Thất hoàng tử Đông Phương Vân Khuynh?” La Khỉ nuốt nước bọt, liên tục thối lui, “Thất hoàng tử hạ cố đến đây không biết là có quý sự gì, Yên ba lâu tiếp đón có chu toàn không? Nếu không sao lại khiến thất hoàng tử phải vào tận phòng của quý công này?”

“Ta chỉ muốn hỏi người hai chuyện.” Thanh âm của Vân Khuynh vẫn lạnh lùng như vậy, một tia cảm tình đều không có, cũng bằng giá lạnh đậm giống như của ma quỷ từ âm giới đến lấy mạng vậy.

“Chuyện... Chuyện gì?” La Khỉ tháo lạng lẽ thanh bảo kiếm treo ở đầu giường xuống, nắm chặt trong tay.

“Chuyện thứ nhất, Tiểu Xuân có biết là ai giết mẹ hắn không?” Vân Khuynh hỏi.

La Khỉ mới đầu còn chưa hiểu được ý tứ Vân Khuynh muốn nói gì, chỉ thắc mắc người này làm sao lại quen biết Tiểu Xuân nhà hắn, ngay sau đó sống lưng lạnh lẽo một trận, đột nhiên run lên, liền lập tức nhớ lại Tiểu Xuân từng nói qua với mình là đang ở nhờ tại nơi nào đó.

“Người chính là kẻ sinh tử chi giao mà Tiểu Xuân nói, là kẻ thập phần quan trọng trong kinh thành! Làm sao có thể... Tiểu Xuân làm sao có thể lưu lại bên người... còn chữa bệnh cho người!” La Khỉ không dám tin, cả giọng nói cũng run lên “Hắn không biết người chính là con trai của Nguyệt phi sao? Mẹ người năm đó ngang nhiên hại chết Tiểu Ngưng nhà ta, còn hại chết cả nhà ân công của Tiểu Ngưng, hắn sao lại còn ngu ngốc đến mức giúp người chữa bệnh!”

“Người nói như vậy, Tiểu Xuân thật sự là chưa biết rồi.” Vân Khuynh nhận được đáp án này, đã thấy mãn ý.

Tiểu Xuân thật sự không có lừa hắn.

“Chuyện thứ hai, Lan Khánh ở đâu?” Vân Khuynh lại hỏi.

“Lan... Lan Khánh là ai... ta đâu có quen người này, làm sao biết hắn ở đâu?” La Khỉ vừa kinh lại vừa sợ, nghĩ đến Tiểu Xuân lúc này đang trong miệng hùm, nguy hiểm chí cực, không nghĩ ngợi gì vội hướng người chạy ra cửa.

La Khỉ hoảng loạn “Không được, ta phải báo cho Tiểu Xuân biết. Mẹ người hại chết Tiểu Ngưng. Người dựa vào cái gì muốn hắn giúp người trị bệnh?”

Nhưng ngay khi tay của La Khỉ vừa đụng vào cửa, cảm giác một trận châm thích làm đau đớn, tiếp đó cảm giác vừa tê lại vừa đau từ lưng chậm rãi lan rộng ra, nhanh chóng truyền đến tứ chi trăm hai, khiến hắn vì không phòng bị mà ngã thẳng xuống đất.

“Tiểu Xuân không phải đang giúp ta trị bệnh, hắn là đang giúp ta giải độc!” Vân Khuynh thông thả bước đến bên La Khỉ, từ phía trên nhìn xuống.

Vân Khuynh lại lạnh lùng nói “Hết lần này tới lần khác, cứ như vậy lại xảy ra bao nhiêu chuyện.”

Thập tứ vương gia Đông Phương La Khỉ năm đó khi Lan gia diệt môn thì bị kẹt ở giữa, khi Lan Khánh đến tìm hắn, có mấy năm muốn mượn tay hắn phục thù, Vân Khuynh cũng từ sự kiện từng xảy ra đó mà tỉ mỉ xem xét lý giải.

Nhưng mà sự việc xảy ra tám năm về trước cũng bị lão gia hỏa kia tận tâm xóa dấu vết, những người biết được ngọn ngành gần như đã chết cả, đối với vị tướng quân dẫn binh diệt Hồi Hồi này, lão mất bao nhiêu thời gian đi chẳng nữa cũng chỉ thu về được một bức họa chân dung nghệ thuật của La Khỉ, còn người đương nhiên cũng đã thất tung thất tích.

Không nghĩ đến, người này ngay sau khi thoát ly khỏi thân phận vương gia liền ẩn mình tại Yên Ba lâu, thoáng cái, đã qua tám năm.

Mà qua tám năm đó đôi bên đều bình an vô sự, nhưng sau khi Tiểu Xuân hồi kinh, La Khỉ lại đột ngột xuất hiện. Vân Khuynh biết rõ sự tình xảy ra thế nào cũng có nguyên nhân, Tiểu Xuân gặp được cha hắn, không phải đơn giản chỉ là chuyện đời trùng hợp.

Hắn biết có một kẻ lâu nay còn đứng trong bóng tối chưa xuất hiện, gọi là Lan Khánh. Vậy hắn có thể từ Lan Khánh mà suy ra đáp án, lý giải rõ ràng được ai là kẻ đứng sau lưng bày trò.

Vân Khuynh lại nghĩ, Lan Khánh nếu không ở chỗ này, thì sẽ ở đâu?

Hắn xét qua Yên Ba lâu, phát hiện người ra vào chỗ này đều không tầm thường, khả năng rất cao Ô y giáo dùng nơi này là cứ điểm liên lạc tại kinh thành.

“Người muốn giết ta? Người biết ta là ai không?” La Khi phát hiện mình trúng ám khí của Vân Khuynh, vừa cảm thấy khinh thường, vừa giận dữ gào lên.

“Người là ai cũng chẳng có gì quan trọng, quan trọng nhất là, ta không thể để người gặp lại Tiểu Xuân.” Vân Khuynh đang chìm trong dòng suy tưởng lúc này đã phục hồi thần trí, liếc mắt nhìn La Khi.

“Người định đối phó với Tiểu Xuân nhà ta thế nào? Ta cảnh cáo người, không được hại hắn!” La Khi gấp rút, hoảng loạn nói “Năm đó Thiện Nguyệt Nhi vì báo thù ta và Lan Hác đã diệt cả họ nhà ả, mà giết chết cả nhà Lan Hác bảy mươi mấy mạng, độc chết cả trăm nhân mạng ở Ninh vương phủ của ta, còn can tẩn sát tuyệt Tiểu Xuân và mẹ hắn. Nếu không phải ta bị điều đi tận biên cương, Tiểu Xuân lại được sư phụ của hắn cứu, phụ tử chúng ta căn bản không thể còn sống đến ngày hôm nay. Mẹ người hại bọn ta thậm chí đến như vậy, mất cả người thân lẫn ân nhân, chẳng lẽ như vậy vẫn còn chưa đủ? Tiểu Xuân vô tội, hắn cái gì cũng chưa hiểu được, người muốn báo thù diệt tộc thì cứ tính hết cả lên một mình ta, đừng nhắm vào Tiểu Xuân, một cái mạng thôi của Đông Phương La Khi này, người muốn mang đi đâu cũng được, ta thề là sẽ không tránh né!”

“Chuyện của người đàn bà đó không liên quan gì tới ta, ta chỉ cần một mình Triệu Tiểu Xuân thôi.” Vân Khuynh thản nhiên nói.

“Không được động đến Tiểu Xuân, bằng không dù ta có chết, cũng sẽ không tha cho người!” La Khi điên cuồng gào lên, lại khiến cho độc dễ dàng khuếch tán, sắc mặt trắng bệch còn môi lại thâm đen, ***g ngực đau đớn kịch liệt, dường như không thở nổi nữa.

“Người không hiểu.” Vân Khuynh chậm chậm rút Ngân sương kiếm ra, danh khí lạnh lẽo cực nặng mùi máu tươi, toàn thân phát ra thứ hàn khí băng lãnh, cũng cùng một dạng như chủ nhân của nó.

Vân Khuynh lại nói tiếp “Triệu Tiểu Xuân, là giải được của ta.”

Nếu không có Tiểu Xuân, cái tính mạng vô vị nhạt nhẽo của hắn, cũng sẽ không thể gọi là sống, sẽ không thể trở nên ấm áp.

Triệu Tiểu Xuân, là thứ giải được duy nhất, dung hòa được hàn sương băng lãnh cùng sự cô độc của hắn.

Dù là ai cũng không thể đoạt mất, ai cũng không thể.

Ngân sương kiếm vụt xuống, ngọn đèn cũng phụt tắt.

Mới từ lúc này trong phòng bắt đầu xảy ra xích mích ồn ào, ngoài khe cửa có một đôi mắt đang chăm chú quan sát động tĩnh bên trong, sợ hãi mở to.

Chính là đôi mắt của Trân Châu.

“Trân Châu, người nấp ở bên ngoài nhìn lên cái gì đó?” Một cô nương vừa mới tiễn khách xong đi ngang qua, nhìn thấy bộ dạng của Trân Châu động cũng không dám động, liền vui vẻ mà nói đùa “Không phải là lâu chủ lại bắt người nào về đó chứ? Ngài rõ ràng đã đáp ứng Tiểu Xuân công tử, không tái phạm nữa mà...”

Cô nương kia thuận thế đẩy cửa, định bụng trêu chọc lâu chủ một phen.

Nào ngờ...

Kiểm phong rít lên, thùng thùng hai tiếng, cô nương kia mới này còn cười nói bây giờ đã lăn ra đất, thủ cấp phân khai khỏi thân thể, máu tươi nóng bỏng văng khắp phòng, bốn phía đều nhiễm màu đỏ thẫm.

“Á...” Trân Châu hét chói tai, điên cuồng bỏ chạy.

Vân Khuynh ở trong phòng lạnh lùng nói “Một mạng cũng không được bỏ sót.”

Phải bức ra toàn bộ quân Ô y mai phục ở nơi này, chỉ có thể giết nhầm, không thể tha nhầm. Toàn bộ khả năng rò rỉ tin tức ra ngoài, đều không được phép lưu lại.

Mười mấy bạch y nhân nghe lệnh của Vân Khuynh, lập tức từ ngoài song cửa nhảy vào, tay cầm binh khí không thêm một tiếng nào liền tản ra, không mấy may sơ suất bắt đầu chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân.

Tiếp đó Vân Khuynh cúi đầu, nhìn xuống La Khi toàn thân đầm máu, lại thêm châm độc phát tác đau đớn không thôi, nói “Về phần ngươi, ta đột nhiên nghĩ đến ngươi vẫn còn hữu dụng, nếu như ngươi chịu đáp ứng, có lẽ ta vẫn có thể tha cho ngươi không chết.”

“Ta phi...” La Khi yếu ớt nói.

Từ bên ngoài, đột nhiên bắt đầu âm thanh đao kiếm tương kích. Số người đến không ít, mà võ công tên nào tên nấy căn bản đều thâm hậu.

“Hừ, quả nhiên đã xuất hiện. Người của Ô y giáo ẩn mình giỏi lắm.” Vân Khuynh khẽ liếc qua La Khi một cái, ngoài ra khỏe mắt lại lọt vào thêm mấy tên hắc y nhân đang đường hoàng đứng trong góc.

Ánh mắt vừa giao nhau, hắc y nhân cùng lúc xông lên bao vây hấn, Vân Khuynh chấp kiếm ứng chiến, qua vài chiêu, khi hấn phát hiện hắc y nhân đang liều mình vừa giao chiến vừa dốc sức vô ý hay cố ý dời sự chú ý của hấn ra ngoài, thì đã quá muộn.

Vân Khuynh xoay người lại, trong sương phòng ngoại trừ vết máu ra, La Khi đã biến mất.

“Lan Khánh còn muốn giở trò gì nữa?” Hấn hừ lạnh một tiếng.

Hắc y nhân nhếch mép, cười đến mức quỷ dị “Giáo chủ lệnh cho thuộc hạ nhấn đến ngài, người nói rằng “Đông Phương, thời gian không còn nhiều nữa, có thể ôn nhu, thì hãy cố mà ôn nhu!”“

Vân Khuynh trở tay, chém hấn thành hai nửa.

Đêm đó, nguyên bản vốn là hương thơm dịu dàng kêu gọi đạt quan quý nhân lưu luyến quên về, biến thành mộ anh hùng đầm máu.

Bạch y nhân của Đoan vương phủ đối đầu với hắc y nhân của Ô y giáo, một hắc một bạch không đội trời chung, cũng như trước kia song phương gặp nhau liền động thủ, giết chóc chấn động cả Yên ba lâu.

Không biết là ai phóng hỏa, từ đại đường mà bắt đầu, ngọn lửa dần lan ra, bén vào rèm che, sau đó tấn tốc bùng lên trên.

Mối lửa hung ác, nuốt trọn từng xó xỉnh rường cột chạm trổ, tiếng rên rĩ ai oán, kêu khóc gào hét như từ chốn nhân gian luyện ngục vang lên.

Mà mùi máu tanh cũng bốc lên, lại thêm mùi thịt cháy, xộc vào mũi khiến người ta phát ói, thật lâu sau mới tan biến.

Thình lình Tiểu Xuân từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, hai tay ôm ngực mặt trắng bệch.

Hấn quay đầu, thấy Vân Khuynh vừa mới tắm rửa xong xuất hiện từ cánh cửa liên thông với dực trường (bathroom), đang vuốt mái tóc ướt, nhìn hấn.

“Sao vậy?” Vân Khuynh hỏi.

Tiểu Xuân cũng chưa tỉnh hẳn, người ngây ra một lúc, có chút mơ hồ nói “Tuyết rơi rồi... Đau quá...”

“Đau ở đâu?” Vân Khuynh bỏ chiếc khăn bố đang dùng lau tóc xuống, đến trước mặt Tiểu Xuân, ngồi bên mép giường.

“Ở đây...” Tiểu Xuân chỉ vào thắt lưng.

Vân Khuynh vạch áo trong của Tiểu Xuân ra, phát hiện thắt lưng đáng ra phải trơn nhẵn không một vết tích, không biết từ lúc nào hiện lên một vết sẹo hồng hồng.

“Tuyết rơi rồi... Đau quá...” Tiểu Xuân lẩm nhẩm trong miệng.

“Ngươi thế nào lại bị thương rồi?” Vân Khuynh cúi đầu hỏi.

“Không phải ta làm...”

“Thì là ai?”

“Đại hồ tử... Cầm đao...” Tiểu Xuân hươ tay “Đao phủ... Chém xuống như thế này...”

“Tiểu Xuân!” Vân Khuynh thấy Tiểu Xuân hai mắt mông lung, còn đang mê loạn, lập tức gọi to hấn một tiếng.

Tiểu Xuân giật mình, sợ đến mức suýt nữa nhảy dựng lên, hấn chớp chớp mắt nhìn Vân Khuynh, bức màn mờ mịt trong mắt dần tan biến, thanh tỉnh trở lại.

“A...” Tiểu Xuân ngơ ngác kêu lên.

“Người gặp ác mộng.” Vân Khuynh xoa nhẹ gương mặt của Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân thở ra một hơi, lại lặn trở lại chần nệm êm ái, tiếng nói nhẹ nhàng phảng phất như tiếng thở “Nhất định là vì người không ngủ cùng, ta mới gặp ác mộng. Ta ngủ tiếp một lúc là được.”

Vân Khuynh kéo chăn tiến vào trong, hai tay hướng đến thắt lưng Tiểu Xuân ôm lấy.

Tay Tiểu Xuân cũng đặt lên tay Vân Khuynh, chạm vào cái vòng bạch ngọc trên cổ tay Vân Khuynh.

Vòng ngọc ấm áp, còn mang theo nhiệt độ thân thể Vân Khuynh.

Rơi vào trong cái ôm ấm áp, cơn buồn ngủ của Tiểu Xuân lại dâng lên. Hấn mơ mơ hồ hồ nghĩ: đây là chiếc vòng ngọc mẹ yêu thích nhất. Nhưng vòng ngọc này, bản thân lại thuận thủ khiên dương () lấy về, đeo lên trên người mình yêu quý nhất.

() Thuận thủ khiên dương: tiện tay thì khiêng con dê đi.

Mẹ biết được, không biết sẽ có hay không nổi giận đây... Mẹ năm đó thích cái vòng ngọc này thích cực kỳ luôn ấy chứ...

Nghĩ qua nghĩ lại, nằm trong ***g ngực Vân Khuynh, hấn từ từ tiến vào trong côi mộng ngọt ngào.

Sáng sớm, Kính vương phủ phái đến một thái giám, mang theo một cái khay đựng một khối đen đen nát nát mà dường như còn có mấy thứ gì đó mềm mềm lúc nhúc ở trên.

Tiểu Xuân nhìn thấy thiếu chút nữa nôn ra toàn bộ bữa ăn buổi sáng vừa xong.

Hỏi qua thái giám kia, nhận được đáp án đúng như hấn nghĩ. Cái khối đó chính là thịt thối lấy ra từ trên người hoàng đế.

“Mang thứ này đến làm gì? Tuy nói là ta lúc đó có thừa nhận có khả năng cứu hoàng đế, nhưng tiểu tứ tử cũng đâu có đáp ứng, còn khiến ta chút nữa thì chả còn mạng nào mà ra khỏi Kính vương phủ. Hiện nay hứa hẹn này vô dụng rồi, tiểu tứ tử còn muốn bảo ta làm gì nữa?” Tiểu Xuân khoanh tay trước ngực đứng dựa vào cánh cửa được phòng, trêu chọc nói.

Mà Tiểu tứ tử kia, đương nhiên là chỉ tứ hoàng tử Đông Phương Tề Vũ.

Từ lần trước nghĩa dũng cứu người, tính mạng quý giá lại suýt nữa phải chôn vùi vì cái tên trời đánh thánh vật có chút lương tâm bị chó gặm mất đó, Tiểu Xuân quyết định sau này đối với Tề Vũ cũng không cần phải quá khách khí nữa. Đông Phương Tề Vũ kia, từ nay về sau thích gọi gì thì gọi là được, cái gì tứ hoàng tử, cái gì Kính vương, miễn hết đi.

“Tứ vương gia sai nô tài mang khẩu tín đến cho Triệu tiểu đại phu, mạng người làm trọng, huống chi vạn tuế gia long thể còn liên quan đến phúc lợi của muôn dân, thỉnh Triệu tiểu đại phu thông cảm cho tâm tình của ngài luôn vì bá tánh. Lúc ấy nhất thời cũng là vì tình thế cấp bách mới vô lễ với Triệu tiểu đại phu, nếu có chỗ nào đắc tội, xin Triệu đại phu mở lượng hải hà, đợi sau khi vạn tuế gia bình phục, tất sẽ đến phủ tạ tội.”

Tiểu Xuân vốn không hề quan tâm, kỷ thực hoàng đế có chết hay không cũng chẳng quan hệ gì đến hấn, nhưng lại nghĩ nếu như hoàng đế lên đường đi tây thiên, thiên hạ nhất định đại loạn, lại nói hoàng đế dù thế nào đi chăng nữa cũng là ca ca của ông già, về tình về lý đều không thể thấy chết mà không cứu.

Vì thế đưa tay đón lấy, mang khay thịt đó vào được phòng, cẩn thận dùng đến mấy vị được phần để thử nghiệm, rồi mới thò đầu ra nói với thái giám kia “Được rồi, quay về nói cho tiểu tứ tử, độc này Triệu tiểu gia của hần trước kia đã tự mình thử qua, có kinh nghiệm rồi, để hần khỏi bận tâm, qua hai ngày sau phái người tới lấy giải được.”

Loại độc trên người hoàng đế này, quả thật chính là một trong một trăm lẻ tám loại độc mà đại sư huynh năm đó dùng trên người hần. Khó trách lúc đó ở trong rừng, khi hần trước mặt Tề Vũ đề cập tới độc được trừ danh của đại sư huynh “Muốn sống sống không được, muốn chết chết không xong”, sắc mặt của cả hần lẫn Vân Khuynh đều khó coi như vậy. Thì ra, bọn họ thật sự đã gặp qua rồi.

Tiểu Xuân lại dùng thêm mấy thứ bột phần thử độc, phát hiện độc này tuy vậy xem ra còn có thêm chút phụ liệu nữa, khiến cho loại độc này phát tác còn phức tạp hơn so với thứ hần đã từng nếm qua, nhưng căn bản dùng được để trị cũng không ngoài mấy thứ độc kia. Hần chỉ cần tìm vài vị thảo dược là chế ra được thuốc giải rồi.

Thái giám liên tục gật đầu, đối với thái độ vô lễ của Tiểu Xuân cũng không có phản ứng nhiều nhận gì, nhận chuyển lời xong liền nhanh nhẹn rời khỏi đó.

Tiểu Xuân nhàm chán ngồi quạt lửa, chăm sóc nồi thuốc của Vân Khuynh.

Này thì cóc chúa, này thì ngân đảm bạch xà, tiểu độc trùng Điền Nam gì gì đó, vì sợ Vân Khuynh phát hiện, lúc cho vào nồi đã sớm bị hần cho biến thành thứ không còn xem ra hình thù gì nữa.

Tự trong đầu nghĩ mình cũng đã mấy ngày nay không đến Yên ba lâu, vì thế mặc kệ bếp lò tiếp tục cháy đó, hần bỏ thuốc xuống, mang nhân bì diện cụ lên chạy ra ngoài.

Hoan hoan hỉ hỉ chạy thẳng đến Yên ba lâu, Tiểu Xuân nắm lấy được bình trong lòng ngực.

Hần lần này lại làm thêm một chút thuốc trợ tim quý báu còn hơn trước cho cha, không hề tiếc công sức vật liệu dùng cho đủ liều lượng để luyện thành, mỗi ngày một viên, có bệnh bệnh hết không bệnh càng khỏe người, là thứ thuốc lành để dưỡng thân.

Trên đường lớn, nồng nặc mùi cháy khét ô uế, từ xa xa đã ngửi thấy. Khi Tiểu Xuân dừng lại trước cửa vào Yên ba lâu, cả người ngầy ra như không tin vào mắt mình.

Nơi này còn có cái gì gọi là cửa vào?

Đáng lẽ ra nên là Yên ba lâu, trên treo đèn vải, trước có cô nương đứng chờ khách, lúc này chỉ vừa nhìn qua, chỉ còn là cảnh tượng điêu tàn gỗ cháy thành than, vạn trượng cao lâu dựng lên trên vùng đất bằng phẳng giữa chốn kinh thành hay quỳnh lâu ngọc vũ đều đã mất, còn lại nơi này chỉ là quang cảnh tịch mịch tàn phá, màu đen đổ nát sau khi lửa thiêu sạch.

Quan sai trong kinh thành không ngừng đào bới trong đồng gạch vỡ để tìm dấu tích còn lại, vừa xếp lại thi thể tìm được quần trong vải bố trắng. Bên cạnh một số thi thể còn có người quỳ người khóc, một số không ai quan tâm, thịt người cháy đen còn bị quạ xông vào mổ, giành nhau thức ăn.

Tiểu Xuân run rẩy bắt lấy một ngổ tác đại thúc đi ngang qua để hỏi thăm, đối phương trả lời “Ồ, cháy ba ngày rồi.”

“Mà cháy tới hai ngày hai đêm lửa mới tắt.”

“Cũng không biết vì nguyên nhân gì, ngay cả một người cũng chạy không thoát.”

“Tạo nghiệt a, người chết nhiều như thế!”

Buông đại thúc kia ra, Tiểu Xuân xông vào lật ra từng cái một trong những bạch bố quần thi thể. Nhìn thấy thi thể nữ nhân, liền xin lỗi đã quấy rầy, gặp phải nam, trước run lên gọi “Cha, là cha phải không?” Rồi mới cẩn thận xem xét lại.

Tiểu Xuân dừng lại tại một thi thể bị thiêu cháy đến mức không nhận ra mặt mũi, ngón tay ngón chân đều co quắp lại.

Hắn nhận ra trên thi thể đó ở gần đai lưng cũng đã bị cháy đen còn đeo viên ngọc ban chỉ, là thứ trang sức trên người cha hắn.

Thân thể hắn đột nhiên không còn khống chế được mà run lên bần bật, muốn gọi cha, nhưng cứ nghẹn lại gọi mãi không ra tiếng.

Thân thể đen xì này... là cha hắn... rõ ràng mấy ngày trước còn ngồi nói chuyện với hắn... thế nào vừa đảo mắt xong thì lại thành thể này...

Hắn còn cảm thấy được cha đã bảo hắn cùng uống rượu, hắn nói mình uống xong dễ loạn tính, thế nào cũng không chịu uống, còn khát hện lần sau, lần sau, đợi tới lúc hắn cưới vợ, nhất định sẽ cùng cha uống đến thống khoái.

Nhưng cái thân thể đen xì này... thế nào lại là cha hắn...

Rõ ràng lúc đó còn vừa khóc vừa cười, còn kêu gào tên hắn, gọi hắn là Tiểu Xuân.

Người đó với hắn còn có đôi phần giống nhau, thế mà cho đến bây giờ vẫn chưa nhìn thấy được gương mặt thật của hắn...

Làm sao lại trở thành thể này...

Hắn chỉ còn lại đây là người thân duy nhất trên đời này... chỉ còn duy nhất một người này thôi...

Cả người hắn đột nhiên vô lực cứ thế đổ xuống, người còn chưa tiếp đất, từ phía sau bỗng nhiên có một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy hắn, kéo hắn vào trong lòng.

“Chịu không nổi thì đừng nhìn.” Âm thanh thanh nhiên truyền tới.

“Thế nào lại thành như vậy... người đã sớm biết... lại không nói cho ta?” Tiểu Xuân há miệng thở từng hơi, khó khăn hỏi.

Lòng ngực vừa nghẹt lại vừa nóng, khiến hắn tự hồ như muốn thở không ra hơi, ký ức lúc còn nhỏ vốn đã muốn quên đi, lúc này hiển hiện lại rõ mồn một. Hắn nhớ lại chính mình thì ra cũng giống với cha hắn, có khuyết tật là bị đau tim, sau đó trở thành được nhân, mới dứt hẳn bệnh.

Lòng ngực từng cơn từng cơn đau thắt, lại nói lại nói... người này... cha hắn...

Cha hắn... làm sao lại mất đi như thế này...

“Vì người sẽ chịu không nổi.” Vân Khuynh trả lời.

Từ ba ngày trước, Yên ba lâu bị người của Ô y giáo phóng hỏa, Vân Khuynh đã phái người đi tìm lại La Khỉ bị bắt đi.

Hai ngày sau lửa bị dập tắt, không nghĩ đến người do mình phái đi lại tìm ra thi thể của hắn ngay giữa đồng gạch đổ nát kia.

Dù vậy, quan phủ và người trong triều không ai biết chuyện Thập tứ vương gia táng thân ở Yên ba lâu, Vân Khuynh mới hiểu được La Khỉ đã hoàn toàn thoát ly khỏi thân phận hoàng tộc, mai danh ẩn tích trốn vào đây không màng chuyện thị phi.

Nếu như không phải chính hắn từng thấy qua bức tranh ghi chép lại, Tiểu Xuân cùng cha hắn lại đoàn tụ với nhau, La Khỉ cũng không thể nào để cho hắn nhận ra. Thế này, nên nói là may mắn, hay là bất hạnh? (lại còn hỏi à?)

“Người đáng ra nên nói cho ta biết!” Tiểu Xuân gào to, vùng vẫy trong ***g ngực Vân Khuynh.

Vân Khuynh lại càng ôm hắn chặt hơn.

Hai người giằng co, nắm tay vung cao, chấn động đến cả tay áo cũng mạnh mẽ cộng hưởng tạo ra kinh phong.

Vân Khuynh mặc dù sớm biết cảnh tượng này sẽ khiến Tiểu Xuân chịu đả kích không nhẹ, nhưng cũng không lường được Tiểu Xuân lại đến nỗi mất tự chủ, không thể khống chế bản thân như thế này.

Vân Khuynh chưa từng nhìn thấy Tiểu Xuân như vậy. Trên mặt hắn hiển hiện vừa bi thương, lại vừa phần hận.

Vân Khuynh còn biết Tiểu Xuân là vì mất đi thân nhân mà bi thương phần nộ, vì một thân nhân chỉ mới tìm được chưa tròn một tháng mà trở thành thế này, đã thế, nếu để Tiểu Xuân biết hắn có liên quan đến toàn bộ chuyện này, vậy thì...

Trong đồng ngói vụn đột nhiên truyền đến tiếng động, quan sai gọi to “Trong hầm ngầm còn một tiểu cô nương còn sống, mau gọi đại phu tới!”

Tiểu Xuân lúc này mới thôi vùng vẫy, chậm chậm ngừng lại, yên ổn trong ngực Vân Khuynh.

Có người còn sống... Cần gọi đại phu...

“Ta...” Tiểu Xuân khó nhọc ho ra mấy cái, cố gắng cất thành tiếng “Ta là đại phu...”

Thiên chức của y giả, gọi thần trí của hắn thanh tỉnh trở lại.

“Vân Khuynh... Để ta đi xem thử được không?” Tiểu Xuân nói với người đang dùng sức ôm hắn không chịu buông tay.

“Việc người cần làm lúc này là lập tức cùng ta quay về, đừng quan tâm tới chuyện xảy ra ở đây nữa.”

“Người buông ra đi.” Tiểu Xuân cần khẩn.

Vân Khuynh không nhúc nhích.

“Vân Khuynh, buông ta ra.” Tiểu Xuân tuy giọng điệu mềm mỏng, nhưng lại mang theo ý không cho phép người khác cự tuyệt.

Lực đạo phản kháng của Tiểu Xuân càng lúc càng lớn, Vân Khuynh cuối cùng cũng phải buông tay.

Hắn lúc này cũng không muốn cùng Tiểu Xuân giằng co, hắn biết rõ tự mình với người này nếu không ai chịu nhường ai, cũng sẽ không trở thành độn giản chỉ là ai thắng ai thua.

Tiểu Xuân lúc bình thường dễ dãi, mới để mặc hắn tự tung tự tác muốn làm gì thì làm.

Mà lúc này không phải lúc bình thường, Vân Khuynh sớm hiểu rõ.

Đương lúc Tiểu Xuân rời khỏi Vân Khuynh chạy vội tới hầm đất, vừa vặn nhìn thấy tiểu cô nương mặc áo tím đang được quan sai từ từ kéo lên.

Cô nương kia toàn thân nhếch nhác, tóc tai cháy sém rối bù, hai mắt mở to kinh hoàng, co rúm người lại ôm mình thật chặt, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm những câu nói mà người ta không thể nghe rõ, cả người run rẩy.

“Trân Châu... Người còn sống...” Tiểu Xuân kinh ngạc không tin được mà hô to.

Trân Châu chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tiểu Xuân liền ngậy người, lâu sau, nước mắt chậm chậm tràn ra, mới bắt đầu khóc to.

“Ân công... Ân công...”

Tiểu Xuân đón lấy Trân Châu từ tay quan sai, ôm lấy nàng.

Hắn nhẹ giọng nói với Trân Châu “Người còn sống, thật sự quá tốt rồi, quá tốt rồi.” Mà trong lời nói, còn mang theo sự ghen ngào khó kiềm nổi.

Tiểu Xuân quay người lại, vừa vặn chạm vào Vân Khuynh đang tiến tới, lập tức nói với Vân Khuynh “Là người ta quen biết.”

Vân Khuynh hai mắt lạnh băng, tối sầm.

Trân Châu ngẩng đầu lên nhìn thấy Vân Khuynh bạch y phiêu động quỷ mị cùng với sắc mặt lạnh lùng, đột ngột run rẩy mãnh liệt, hai mắt hoảng loạn nắm chặt lấy vạt áo của Tiểu Xuân, nói cũng không kịp nói đã lui người về sau, mặt mũi trắng bệch cả người ngất đi ngã vào Tiểu Xuân.

“Bạch... Y nhân...”

Tiểu Xuân chỉ nghe thấy ba chữ đầu này của Trân Châu.

Mang thi thể của cha cùng với Trân Châu đã bất tỉnh về Doan vương phủ, Tiểu Xuân còn dùng hai gian phòng, một gian để an bài linh cữu của cha hắn, một gian dành cho Trân Châu.

Tiểu Xuân đặt Trân Châu lên giường đắp chăn cẩn thận, tiếp đó mới định đưa tay xem mạch, nhưng Trân Châu đã tỉnh lại.

Vân Khuynh vẫn đứng sau lưng Tiểu Xuân, Trân Châu tỉnh lại nhìn thấy, lại hoảng hốt rụt người vào trong giường.

“Ân công... Ân công...” Trân Châu không ngừng phát run, miệng tuy là đang nói chuyện với Tiểu Xuân, nhưng hai mắt lại không có giây phút nào dám rời khỏi nam tử mỹ lệ lạnh lùng kia.

“Người đừng sợ, ta ở đây...” Tiểu Xuân vỗ vỗ lên mu bàn tay của Trân Châu, muốn trấn an nàng.

“Lão... Lão gia người...”

Trân Châu kinh hãi quá độ, nói chuyện cũng không rành mạch, đương lúc cố gắng dùng hết sức định nói cho Tiểu Xuân biết chuyện đã xảy ra, Vân Khuynh từ sau lưng Tiểu Xuân ánh mắt trầm xuống, sát khí đột nhiên lan tràn khiến Trân Châu như “kinh cung chi diều”, không có cách nào khống chế mà khóc thét lên.
()

() Kinh cung chi diều: Con chim suýt nữa trúng tên nên lá gan nó teo, ví như người vừa trải qua chuyện hút chết nên hờ hững là thất kinh.

Tiểu Xuân vội vàng giữ lấy tay Trân Châu vỗ vỗ, muốn nàng yên tâm một chút, lại khó khăn nói “Có ta ở đây rồi, không ai hại đến người được đâu, đừng sợ nữa.”

Qua một lúc sau, Trân Châu mới bình tĩnh lại, Tiểu Xuân mới thở phào nói “Ta đi đun một bát trà định kinh cho người uống, người cứ nghỉ đi.”

Tiểu Xuân xoay người rời khỏi giường, Trân Châu hoảng hốt vội đưa tay định giữ lấy không cho Tiểu Xuân đi, nhưng lại chạm phải ánh mắt băng lãnh của Vân Khuynh, sợ hãi liền cuống quýt lui vào góc giường.

“Vân Khuynh, nam nhân không nên ở lại trong phòng của một cô nương, người đợi ở đây làm gì, cùng ta đi đi!” Tiểu Xuân dừng bước, quay đầu lại nói với Vân Khuynh.

Vân Khuynh lúc này mới cùng với Tiểu Xuân bước ra khỏi khách phòng dành cho Trân Châu.

Rời khỏi khách phòng không xa lắm, Tiểu Xuân đi ở trước đột nhiên dừng lại, đứng ở hành lang.

“...” Vân Khuynh im lặng.

“Người không muốn nói gì với ta sao?” Tiểu Xuân quay lại, chậm rãi cười, nhìn Vân Khuynh.

Gương mặt Vân Khuynh đột nhiên thất sắc như không còn chút máu.

“Người không có gì để nói...” Đợi mãi một hồi lâu không thấy Vân Khuynh có phản ứng gì, Tiểu Xuân tiều tụy chuyển thành có chút cay đắng trong đó “Kỳ thực người cũng hiểu được hiện tại ta muốn biết cái gì mà, nhưng người không nói, vậy ta đành phải hỏi...”

Tiểu Xuân nói nhẹ như gió thoảng, trên mặt còn có vẻ mệt mỏi, hắn dừng lại cách Vân Khuynh vài bước, chậm thật chậm nói “Cha ta... Có phải người giết không...”

“...” Vân Khuynh không nói.

“Vân Khuynh, người phải trả lời ta chuyện này.” Tiểu Xuân nói khẽ.

“... Không phải.” Vân Khuynh trả lời. Không phải do hắn giết, chỉ là khó tránh khỏi có liên quan.

Tiểu Xuân nhếch miệng, lộ ra một gương mặt cười rất thê lương.

“Người không tin ta?” Vân Khuynh hỏi.

“Hiện tại đã không còn là chuyện tin hay không tin... Mà là...” Tiểu Xuân nói còn chưa xong, nhưng lời đã dừng lại, rồi chuyển sang chủ đề khác “Bất quá vẫn là vô cùng cảm kích người đã cho ta mang cha về đây. Sự tình thế này đối với vương phủ mà nói cũng là chuyện xui rủi, hai ngày sau ta sẽ chọn ngày, sẽ đem cha đi chôn, trả lại người cái gọi là sạch sẽ.”

“Tiểu Xuân, người cần phải tin ta.” Vân Khuynh tiến tới trước, bắt lấy Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân run lên, cảm giác căm ghét kịch liệt truyền tới, hấn ra sức gạt đi cánh tay Vân Khuynh, từ con người, từ đáy mắt, đều lộ rõ vẻ chán ghét.

Vân Khuynh nhìn Tiểu Xuân hất tay mình ra, ***g ngực như bị bóp nghẹn, vạn phần khó chịu.

Đã không thể nắm lấy nữa rồi...

Hắn có cảm giác như vậy...

Tiểu Xuân lùi về sau hai bước, không còn cùng Vân Khuynh mặt đối mặt, chỉ nhẹ giọng nói “Vậy người nói cho ta biết, người của Yên ba lâu, có phải do người giết không?”

“...” Vân Khuynh không thể giải thích, cũng không biết phải làm sao để giải thích.

Yên ba lâu tuy đại bộ phận người ở đó đều vô tội, nhưng trong đó xác thực là có một phần mật thám của Ô y giáo trà trộn vào, Vân Khuynh đứng là vì để bức những kẻ đó lộ diện, đã hạ lệnh tấn sát Yên ba lâu.

“A...ta quên không nhắc nhở người, cho dù không phải là người giết, nhưng vì người mà chết, cũng chẳng khác nào tự tay người giết chết cả. Ta đoán... Hay là người sai người...”

Vân Khuynh giận dữ gào lên “Người cần phải tin ta!”

Tiểu Xuân lại cười.

Nhưng trong mắt Vân Khuynh, đó là gương mặt cười mà hết mười phần khó coi. Như méo mó gây rạn, chẳng khác nào đang khóc. Hắn cực kỳ ghét nhìn thấy Tiểu Xuân cười như vậy, khiến hắn cũng đau đớn, khiến hắn khó chịu, khiến hắn mất đi ý thức, khiến hắn hoàn toàn không biết phải làm thế nào mới được.

“Tiểu Xuân, nói, nói người tin ta.” Vân Khuynh khẩn thiết nhìn Tiểu Xuân.

Hắn hy vọng Tiểu Xuân tin hắn, ai cũng có thể không tin hắn, nhưng Tiểu Xuân thì không được phép.

Tiểu Xuân là người duy nhất, được quyền biết tất cả tâm tư của hắn.

Tiểu Xuân cần phải hiểu hắn.

Vân Khuynh vô cùng khẩn thiết, trong lòng cảm thấy khổ sở, quầng mắt cũng nóng lên. Vì cái gì người này cứ như vậy bất hủ nhận tội, nhiều loạn toàn bộ tâm tư của hắn, hắn còn phải khẩn cầu người này, còn phải đối với người này giải thích toàn bộ?

Vân Khuynh sớm đã không hiểu bản thân mình nghĩ gì nữa, từ khi hắn vướng phải tấm lưới do cái kẻ gọi là Triệu Tiểu Xuân này đan thành, tâm của hắn cũng chỉ vì người này mà bấn loạn.

“Tiểu Xuân... Tiểu Xuân...” Quầng mắt của Vân Khuynh đỏ lên. Tại sao Tiểu Xuân vẫn không nói lời nào?

Tiểu Xuân tránh né một hồi lâu, rõ ràng sự thật chỉ còn cách một bước là đến nơi, đáp án tuy mờ mờ lung lung, cách qua một bức màn, nhưng vẫn nhìn ra được mấy phần chân thật ở đó.

Đã như vậy, người này còn muốn mình tin tưởng hắn?

Chính mình trước đó, cũng là đã quá tin tưởng hắn mà...

“Tiểu Xuân, nói người tin ta!” Vân Khuynh gào lên.

Vân Khuynh không hiểu nổi tự trong đáy lòng là khó chịu như thế nào nữa. Tiểu Xuân bất quá chỉ là cười một cách khó coi, không cho hắn lại gần, ***g ngực hắn lập tức bị tê liệt, thống khổ mà vô phương ức chế.

“Người muốn ta tin người...ta tin người...” Tiểu Xuân rốt cuộc vẫn là đang cười, chỉ là cười đến thâm đậm, cười đến chua xót “Cuối cùng một lần này... Ta tin người... Người nghìn vạn đừng lừa ta...”

Lời này vừa dứt, cảm thấy chính mình không thể nào bình tĩnh đứng bên Vân Khuynh nữa, Tiểu Xuân đành quay người, rồi bước đi. Hắn càng bước càng xa, cho đến khi ly khai hành lang, biến mất ngay trước mắt Vân Khuynh.

Vân Khuynh đứng chôn chân tại chỗ không có cách nào đuổi theo.

Một câu cuối cùng đó của Tiểu Xuân “Người nghìn vạn đừng lừa ta” chính là đã dao động rồi, bất quá là miệng nói tin tưởng, còn tận trong tâm, đã sớm không muốn tin hắn.

Vân Khuynh lại nhớ lại trước kia, hắn cùng Tiểu Xuân gặp lại, Tiểu Xuân biết được hắn từng có ý muốn lấy Tâm khiêu huyết, cũng có phản ứng như vậy, hắn bước lên một bước, Tiểu Xuân liền thối lui.

Không muốn người ta chạm vào, liền không cho người ta chạm vào.

Không muốn cười với hắn, liền cất đi gương mặt tươi cười kia.

Về mặt khinh ghét đó, trực tiếp đâm thẳng vào tim hắn đơn giản không che giấu vẫn như trước giờ, không để hắn kịp phòng bị.

Nhất kích trùng trùng, khiến Vân Khuynh hoàn toàn chìm vào trong u ám, muốn nhìn cũng không thấy nổi một tia le lói.

Vân Khuynh lúc này mới hiểu ngày hôm đó tại Yên ba lâu hắc y nhân kia muốn nói gì, hắn bước sai một bước, giờ đây đã đánh mất Tiểu Xuân.

Giờ đây Tiểu Xuân không cho phép hắn chạm vào, không muốn cùng hắn nói chuyện, không còn cười với hắn, không còn dựa dẫm vào mình mà nũng nịu, vậy thì sau đó sẽ thành thế nào?

Từ trước nay chưa từng loại người khiến tâm tư hắn đại loạn đến thế, chỉ cảm thấy còn sống là còn sống thôi, nhắm mắt lại thì cái gì cũng không bỏ qua được. Mà gặp được Tiểu Xuân rồi hắn lại yêu mến cảm giác khi hai người bên nhau, thanh tĩnh, là tốt rồi, nhìn thấy một kẻ nằm bên cạnh mình thản nhiên ngáy o, trong lòng đã thấy ấm áp.

Vân Khuynh vô pháp hình dung, vô pháp hình dung bản thân mình sẽ ra sao nếu mất đi người này. Vô pháp hình dung người này bỏ đi, hắn sẽ cô độc trở lại, sẽ trở thành thế nào...

Hắn hoảng loạn, vội vã, khổ sở.

Tiểu Xuân không quan tâm đến hắn nữa rồi. Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Tiểu Xuân càng lúc càng ít nói, có lúc chỉ ngồi trông nồi thuốc, có lúc ngồi nhìn Trần Châu, nhưng đến lúc hắn chăm chú nhìn xuống nước trong giềng, thị nữ trong vương phủ đều căng thẳng nhìn hắn.

Lúc này Tiểu Xuân lại phì cười, phẩy phẩy tay, quay về được phòng của hắn.

Sau khi sự kiện kia xảy ra Tiểu Xuân viện cớ thuốc sắp được, liền trú luôn trong được phòng, còn Trần Châu cũng bị Tiểu Xuân đưa theo bên người một tác không đi một ly không rời.

Thiếu nữ mười bốn tuổi kia cả ngày rúc trong góc tường, chỉ đến lúc uống thuốc hay dùng cơm mới tiến ra một chút, những lúc còn lại chẳng nói chẳng rằng ngồi nhìn lối vào.

Trần Châu thỉnh thoảng lại thấy Vân Khuynh đến tìm Tiểu Xuân, lại như kinh cung chi diệu bắt đầu khóc thét lên.

Tiểu Xuân cũng từng không dưới một lần nói Vân Khuynh không được đến thăm nữa, nhưng mà Vân Khuynh lại cứ như đang đề phòng chuyện gì đó mà ngó chừng Trần Châu, cho tới khi sắc mặt Tiểu Xuân bắt đầu trở nên cực kỳ khó coi, Vân Khuynh mới xoay người rời đi.

Mà lúc đó gương mặt của Vân Khuynh, so với mặt của Tiểu Xuân còn khó coi hơn mấy lần.

Sáng sớm ngày hôm nay, Kính vương phủ đã phái người đến lấy giải được.

Tiểu Xuân lấy được bình màu trắng tối qua cất ở tủ thuốc sau lưng Trần Châu ra đưa cho lão công công kia xong xuôi, lại chuyên tâm với giải được của Vân Khuynh.

Viên được màu vàng đen to bằng đầu ngón tay, ngập ngụa mùi thuốc, khiến hần tổn thất hết bao tinh lực mới làm ra, dùng để hóa giải độc tính của Nguyệt bán loan.

Chỉ là, so với hoàn toàn thành công vẫn còn kém một chút ít.

Dĩ độc trị độc, thứ giải được này đối với thân thể phải nói là cực kỳ có hại, hại hơn hần so với hai thứ thuốc trước kia làm ra cho Vân Khuynh. Vân Khuynh phục thuốc này xong tuy rằng có thể giải được Nguyệt bán loan, nhưng kịch độc cũng sẽ thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, khiến cho thân thể hần bệnh cũ còn chưa dứt, nay càng thêm yếu ớt.

Nghĩ tới đây, Tiểu Xuân cũng không thể không bội phục đại sư huynh của hần, nhân vật có thể khiến thần y Triệu Tiểu Xuân hần đau đầu không thôi trên thế gian này, trừ đại sư huynh ra thì không thể tìm được đến người thứ hai.

Tiếp đó hần cầm một cái bát to, đổ toàn bộ được hoàn mới chế xong vào trong đó, sau đó để tay trái lên trên bát, rút Long ngâm kiếm ra, cần răng chậm chậm cứa lên cổ tay một đường, chỉ nhìn thấy da thịt nứt ra, máu tươi từ từ rơi xuống bát, sau đó máu tiết ra càng lúc càng nhiều, giống như một con sông nhỏ ngoằn ngoèo hội tụ vào trong chiếc bát đựng được hoàn.

Đến khi huyết dịch tẩm ướt hết được hoàn, xem cũng đã hoàn toàn ngập khuất, sắc mặt trở nên tái nhợt, Tiểu Xuân mới bỏ kim sang được lên, dùng một chiếc khăn để cầm máu.

Được hoàn được ngâm trong máu chậm rãi hấp thụ dòng máu trân quý của được nhân, phình to lên gấp đôi, hiện ra một bãi ướt át lẩn lộn đỏ đen.

Tiểu Xuân lười biếng không thích phải chờ, liền đưa tay ấn vào bát để truyền chân khí, lợi dụng nội lực để làm nước trong được hoàn khô cạn nhanh hơn, sau đó lấy ra bình thuốc màu xanh mà Vân Khuynh đang dùng, tỉ mỉ nhét từng viên từng viên một màu đỏ sẫm vào trong.

Như vậy giải được xem như đã hoàn thành, kế tiếp, chờ giao cho Vân Khuynh, sẽ không còn là chuyện của hần nữa.

Tiểu Xuân lắc lắc được bình, nghĩ như vậy.

Ngẩng đầu, nhìn trời xanh khoáng đãng, hiện ra một vầng thái dương, thật là khí trời đẹp khó thấy trong mùa đông.

Quay đầu lại, Trần Châu vẫn còn có quắp trốn ở góc tường nhìn ra ngoài cửa, vẻ mặt kinh hoàng bất an.

Tiểu Xuân cảm thấy không đành lòng, liền đến trước mặt Trần Châu nói “Trần Châu, hôm nay cũng ấm lên nhiều rồi, ta đưa ngươi ra ngoài đi dạo có được không?”

Trần Châu không nói, chỉ ngẩng đầu lên sợ sệt nhìn hần.

Tiểu Xuân ôn hòa cười, chậm rãi nâng cánh tay của Trần Châu lên, cũng không dám dùng nhiều lực, chỉ là nhẹ nhàng đỡ dậy, có hơi nắm nhẹ thắt lưng đã kéo lên hơn nửa trọng lượng của nàng, hai người từng bước từng bước đi ra ngoài.

Vốn là những khi ra ngoài, Tiểu Xuân rất thích đeo nhân bì diện cụ lên đi phá rối, hôm nay lại không có cái tâm trạng đó, bỏ qua diện cụ, mới nhận ra cho dù đi tới đâu, những con đường góc phố từng cùng hần trò chuyện ăn uống, chẳng có một ai nhận ra hần.

Tiểu Xuân cùng Trần Châu thẳng hướng đến Yên ba lâu, thế như chưa đến được Yên ba lâu, bọn họ đã tiện dưng lại ngồi xuống ở bờ sông.

Hôm nay là giao thừa, ngày mai đã là mừng một.

Trên đường phố bốn bề tràn ngập vui tươi, người nào người nấy đều mang theo không khí tết.

Tiểu Xuân ôm bao đường vừa ăn, cũng đưa cho Trân Châu ăn hai viên. Vốn còn tưởng rằng, năm nay cả nhà đoàn tụ, ngồi xung quanh bàn cùng ăn cơm tất niên. Hắn thậm chí còn muốn kiếm cái cơ gì đó để đưa Vân Khuynh về cùng, lại ở trong Xuân thủy các cửa mẹ, đem toàn bộ đèn đuốc thắp lên, xua tan bóng đêm vô tận trong Xuân thủy các, thật là tốt mà, cùng với người thân thiết nhất của mình, dùng chung bữa cơm.

Vốn là, đều đã nghĩ mọi chuyện sẽ đẹp dễ như vậy, trong cái đêm tối khó có được như hôm nay.

Nếu như không phát sinh chuyện tình kia.

“Trân Châu, ta thật muốn quay về Thần tiên cốc. Ta nhận ra bên ngoài vẫn không thích hợp với ta, nhân tâm quá khó dò, ai cũng không có khả năng nhìn thấu lòng ai...”

Tiểu Xuân nhắm hai mắt lại nằm ườn ra trên sườn dốc cạnh bờ đê, đối mặt với ngọn gió tạt tới, nhưng hắn lại nghĩ cứ để mình đông cứng đi cũng tốt, cái đầu đóng băng rồi, sẽ không ép bản thân nghĩ đến chuyện cũ nữa.

“Trân Châu, người nói ta biết đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì có được không? Là ai đã giết những người ở Yên ba lâu, là ai phóng hỏa, là ai giết cha ta...”

Tiểu Xuân nhớ lại ngày hôm đó cũng tại chỗ này, hắn nhảy nhót chơi bởi chán chê, đột nhiên xoay người lại thì bị một cái bao bố chụp xuống, đến khi bao bố kéo ra khỏi thì, khiến con người ta vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, hắn đã gặp cha hắn như vậy.

Cha hắn thật sự là rất thích khóc, hắn chưa từng thấy qua người đàn ông nào thích khóc đến thế.

Hóa ra ngoài mẹ, hắn còn có một người cha. Cha hắn gọi là La Khỉ, Đông Phương La Khỉ, một người đàn ông giản đơn thật tâm thật tình, bất chấp tiểu tiết.

Hắn thật ra rất thích người cha này, bởi vì hắn cùng với cha rất giống nhau, không chỉ về bề ngoài, mà ngay cả cái thói tật hay cười hay phá rối cũng không ai kém ai.

Các cô nương ở Yên ba lâu vốn là không tin hai người họ có cùng huyết thống, nhưng sau vài lần tiếp xúc, thì từng người tới từng người đều đồng tình. Bọn họ còn nói khi hai người này cười lên thì đôi mắt hoa đào đều xinh đẹp như nhau, chớp mắt, thì đầy vẻ câu hồn mê hoặc. Lúc đó cha nghe thấy tỏ ra rất sung sướng, không nhịn được mà còn nói to “Đương nhiên a, Tiểu Xuân là ta sinh ra mà!” (không, tuyệt đối không có chuyện đó! ==)

Tiểu Xuân cũng còn nhớ rõ cảm giác bị cha ôm đó, không hề giống với Vân Khuynh, là cảm giác vững chãi, là ấm áp, chắc chắn mà đáng tin cậy.

Sau khi mất đi rồi hắn mới hiểu, thì ra thứ gọi là thân tình, cũng là thứ không ai thay thế được, cũng là vòng tay và sự ôm ấp của cha.

Trân Châu vẫn không nói gì, chỉ là miệng thì thoảng khép mở, lẩm nhẩm tự nói mà hướng về bầu trời không một gợn mây.

Nhớ đến cha hắn, Tiểu Xuân cũng không kiềm chế nổi cơn đau đớn trong lòng, hắn một tay nín lấy vạt áo Trân Châu, kéo lại gần mình, tới mức gần như kề sát mặt mình để hỏi “Trân Châu, nơi này đã không có ai khác, người nói cho ta biết, là ai giết cha ta, đêm hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là ai ác độc đến mức đó, giết hết từng ấy người ở Yên ba lâu, một mạng cũng không lưu lại?”

Trân Châu đột nhiên bị Tiểu Xuân kéo đến gần như thế thì giật mình, vốn đang ngồi yên trên sườn dốc lại hoảng loạn hươ tay đẩy Tiểu Xuân ra, liên tục lui về sau, sợ hãi cùng Tiểu Xuân tiếp cận.

“Trân Châu, nói cho ta...” Tiểu Xuân giữ lấy Trân Châu, kéo nàng lại gần, hai tay nắm chặt hai vai nàng, lay lay.

“Nói cho ta, là ai giết cha ta...” Tiểu Xuân nghĩ tới lúc cha hắn chết, toàn thân bị thiêu thành thảm trạng cháy đen, thì lại không thể nén được nộ khí, gào to lên.

“Người nói, là ai giết cha ta, có phải hay không là Vân Khuynh, có phải hay không là Đông Phương Vân Khuynh...”

Âm thanh của Tiểu Xuân vang vọng trong luồng gió lạnh giá, chưa kịp tiêu tán, đã nghe thấy phía trên đầu dốc tiếng tay áo bay phấp phật.

Người đó, Đông Phương Vân Khuynh, trên mặt hiện lên vẻ đau buồn, hai mắt trong suốt sáng ngời nhìn Tiểu Xuân, từ con người mang theo nét bi thương không nói ra thành lời.

“A...” Trần Châu nhìn theo ánh mắt của Tiểu Xuân thấy bạch y nhân đêm đó, vừa kinh hoàng vừa kêu thét lên, hướng theo phía ngược lại với Vân Khuynh... là mặt sông sóng sánh nước mà bỏ chạy.

“Trần Châu không được!” Tiểu Xuân đuổi theo nàng mấy bước đường, khó khăn lắm mới túm lại được, lập tức ôm chặt lấy Trần Châu, hoảng loạn nói “Ta không bức ngươi nữa, ngươi đừng sợ, đừng sợ!”

Vân Khuynh làm sao chấp nhận được người khác ý ỏi trong lòng Tiểu Xuân, cướp đi mất thứ đang lẽ phải thuộc về hắn.

Hắn lao xuống sườn dốc, Ngân sương kiếm chĩa thẳng vào Trần Châu, thế nhưng rút cuộc lại đâm vào Tiểu Xuân ở sau lưng Trần Châu.

Trần Châu sợ hãi lại phát khóc, vừa quơ quào vừa kêu lên, bắt lấy mu bàn tay của Tiểu Xuân đang lộ ra vết máu chảy đầm đìa.

“Giết người, giết người!” Trần Châu gào khóc “Giết người, giết người!”

“Người cái gì cũng không nên hỏi.” Vân Khuynh chậm chậm nói “Ta lấy đi tính mạng của cô ta, toàn bộ đều tan theo mây khói, chẳng còn vết tích nào nữa. Sau đó chúng ta có thể khôi phục lại như trước kia, người giống như lúc trước đối tốt với ta như vậy, ta cũng giống như lúc trước yêu thích nụ cười của người, quên đi mọi thứ, làm lại từ đầu một lần nữa...”

Kiểm của Vân Khuynh quét ngang, kiếm quang lóe lên, vạch đến lưng của Trần Châu.

“A... lão gia... lão gia...” Trần Châu gọi lên thê thảm.

Loảng xoảng, kiếm của Vân Khuynh trong nháy mắt bị chế trụ, hắn lạnh lùng nhìn Long ngâm kiếm uyển chuyển đang rung lên, lại nhìn lên gương mặt của Tiểu Xuân đang thản nhiên nhưng đã mất đi tiểu ý.

“Thì ra, người nói tin ta, là lừa ta...” Vân Khuynh tuy thản nhiên nói, nhưng thanh âm đã lộ ra toàn bộ tâm tư của hắn, đang khẽ run lên “Người từ trước nay... chưa từng tin ta...”

“Ta không giống người, người chết đó là cha ta.”

“Đúng, Đông Phương Vân Khuynh máu lạnh tâm lạnh làm sao có thể tương đồng với người, ta và người không hề giống nhau, cho dù cả thiên hạ chết sạch không còn một người, ta cũng không cảm thấy có vấn đề.” Vân Khuynh mỉa mai nói.

Trần Châu kêu lên, đột nhiên, sau tiếng kêu thảm thiết kia, lại bắt đầu một tràng loạn ngữ “Bạch y nhân, bạch y nhân giết lão gia rồi! Chém xuống... đầu lia ra... lia ra rồi...”

Trần Châu càng gào to hơn nữa, nhất thời không đổi giọng, mô phỏng theo ngữ khí của La Khỉ ngày hôm đó “Mẹ người hại bọn ta thảm đến như vậy, mất cả người thân lẫn ân nhân, chẳng lẽ như vậy vẫn còn chưa đủ? Tiểu Xuân vô tội, hắn cái gì cũng không hiểu, đừng hại đến Tiểu Xuân nhà ta!”

Lúc sau lại ngơ ngác mà phảng phất ngữ điệu của Vân Khuynh mà thần thờ nói tiếp “Người không hiểu, Triệu Tiểu Xuân là giải được của ta, Triệu Tiểu Xuân là giải được của ta!”

Trần Châu chưa nói xong đã giống như phát điên, cuồng loạn gào lên “Á... chém chém xuống rồi... toàn bộ đều là máu... cô nương rơi đầu rồi, rất nhiều bạch y nhân, giết người, giết người, cứu mạng a!”

Tiểu Xuân toàn thân đột nhiên kịch liệt chấn động, cơn run rẩy mạnh mẽ truyền thẳng vào thân kiếm, khiến cho mũi kiếm đảo rung lên đủ cho Vân Khuynh hiểu rõ chủ nhân của nó đang kích động đến mức nào.

Cặp mắt long lanh của Tiểu Xuân vốn chỉ mang theo ý cười, nhưng Vân Khuynh còn tuyệt vọng nhìn ra trong đó đang dâng lên một màn sương dày đặc, cùng với dịch ý và sự phẫn nộ cuồng liệt.

“Đông Phương Vân Khuynh, có thể hay không nói cho ta biết, mẹ của ngươi là ai?” Giọng nói của hắn trầm xuống.

Vân Khuynh không chịu trả lời.

Tiểu Xuân cũng không ngu như vậy, những mạch liên kết đã hoàn toàn trùng khớp, hắn chỉ cần suy đoán một lượt, liền đã hiểu được toàn bộ chân tướng sự việc.

“Vậy để ta đoán thử, làm cho cha ta lao tâm như vậy, phải chăng chính là phi tử đã từng được hoàng đế sủng ái, hại chết mẹ ta lẫn cả nhà đại sư huynh, Nguyệt phi Thiện Nguyệt Nhi?” Nói đến đây Tiểu Xuân đột nhiên nhoẻn cười, cười đến rạn vỡ xán lạn.

Rõ ràng là một gương mặt cười rất xinh đẹp, thế mà trong mắt Vân Khuynh, nụ cười đó lại hàm chứa bi thương khôn cùng.

“Ta lẽ ra nên nghĩ đến, ta lẽ ra nên sớm nghĩ đến!” Tiểu Xuân cười đến thâm thúy “Chính là vì Nguyệt phi là mẫu thân của ngươi, ngươi sợ cha ta nếu biết ta với ngươi cùng nhau một chỗ sẽ ngăn cản ta chế giải được giúp ngươi, cho nên ngươi vì tính mạng của mình, cha ta chỉ có thể vô duyên vô cớ chết trong tay ngươi, mới có thể khiến mọi chuyện không bị phát giác!”

“Không phải do ta giết!” Vân Khuynh lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, không phải là do ngươi giết. Ngươi cứ khẳng khái kiên trì như vậy, cho tới khi xuống mồ luôn cũng được!” Tiểu Xuân cầm hận gào lên, đẩy Trần Châu ra, lập tức nội lực xuyên qua thân kiếm nổ vang một trận, Vân Khuynh không hề phòng bị mà bị nội lực của Tiểu Xuân đột ngột tấn công đến thối lui mấy bước, miệng phun ra máu tươi.

“Ngươi muốn giết ta?” Vân Khuynh lau máu trên khóe miệng, sững sờ nhìn Tiểu Xuân, hắn không dám tin, không dám tin Tiểu Xuân đối với hắn lại nặng tay như vậy.

“Ta chỉ là giải được của ngươi...” Tiểu Xuân nói thầm. Một câu đó của Vân Khuynh, đủ để đâm vào tim hắn một nhát khiến máu tươi chảy tràn.

Hắn ngay sau đó cắn răng, mũi kiếm lại tăng tốc lao tới.

Ngay tức khắc kiếm ảnh ngập trời, hàn phong tới tấp, trong vòng mười thước chung quanh hai người kiếm quang bao phủ, kiếm khí lăng lệ, một công một thủ đối chiêu đẩy lên ngọn sóng cuộn cuộn trên mặt sông, mười phần thì hết cả mười uy lực, cuốn theo liễu rủ bên bờ sông lay động mạnh mẽ lá bay điên cuồng.

Cái kẻ tên gọi là Triệu Tiểu Xuân này, cũng là một đương đại nhất đẳng cao thủ, điểm này Vân Khuynh từ rất lâu trước đây đã hiểu rõ.

Vô luận là lúc Lục liễu sơn trang trước kia, Tiểu Xuân cùng Lan Hinh khi còn chưa rõ thân phận của đôi bên mà liều mạng giao chiến, khiến cho nhân sĩ hết lời tán thưởng, hay là trước đó vài ngày bị vây hãm trong Kính vương phủ, Tiểu Xuân lấy một đối mười ngàn, kiếm thuật tinh diệu đến mức không sát thương người khác mà cũng không để bất cứ ai đã thương mình một phân hào nào, đều đã đủ khiến người ta nể phục.

Vân Khuynh vốn cho rằng, người này vĩnh viễn sẽ chỉ cười với hắn, vĩnh viễn sẽ chỉ đối tốt với hắn.

Hắn trước nay chưa từng nghĩ đến con người như thế này, sẽ có một ngày chĩa kiếm về phía hắn.

Mũi nhọn trong tay Tiểu Xuân biến hóa như linh xà, mũi kiếm chỉ nhằm thẳng hướng đối phương mà tấn công, nội lực từ tay truyền tới, cộng hưởng với Long ngâm vang tới tận trời cao, Vân Khuynh bị âm thanh từ Long ngâm kiếm chấn động làm nhiễu loạn, nội lực thâm hậu của đối phương với mức sát thương mạnh mẽ cứ thế ập tới, hắn liên tục đứng không vững thối lui mấy bước, thêm một lần nữa nôn ra máu.

Tiểu Xuân cũng không hề lỏng tay, đưa kiếm lên trước, Vân Khuynh phản đòn một chiêu, nhưng không trực tiếp đối đầu với Long ngâm kiếm, mà đột ngột tấn công vào bên trái, vòng sang vạch vào hông Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân chỉ lạnh lùng cười một tiếng, chẳng mấy may quan tâm đến bản thân đã trúng thương, đối với kiếm thể của người kia hắn không tránh cũng không né, mặc cho kiếm sắc đã thương, chỉ một mực lao tới trước.

Hắn điên cuồng không quản tính mệnh của mình, cho dù bản thân có bao nhiêu thương tích, cũng muốn bắt đối phương phải biến thành thứ đồng dạng với mình.

“Tiểu Xuân, đủ rồi!” Vân Khuynh hoảng sợ, bấy giờ mới nhận ra Tiểu Xuân có ý muốn lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận.

Vân Khuynh thật sự không muốn đả thương hắn, mấy kiếm vừa rồi chỉ có ý định bức lui đối phương, làm sao lường trước được Tiểu Xuân xuất chiêu càng đánh lại càng lừng lẹ, chẳng may có ý định dừng lại.

Bất chấp cổ tay có thể bị chém mất, Vân Khuynh một chiêu hai mục đích, tay phải sử kiếm đánh lui mũi kiếm trong tay Tiểu Xuân, tay trái đột nhiên tung một chưởng, bất ngờ tập kích vào cánh tay đang cầm kiếm của Tiểu Xuân.

Cổ tay Tiểu Xuân bị mãnh lực chấn vào, đau đớn buộc hắn phải buông Long ngâm kiếm, thân kiếm đầy kinh lực văng ra, chém đứt ngang một gốc cây, sau đó dư chấn kêu ầm ầm mãi không dứt.

Tiểu Xuân nghiêng mắt, hướng một chưởng vào Vân Khuynh, hai đạo nội lực cương ngạnh tương kích, khí tức trong người bị bức loạn mãnh liệt không thôi, cả hai người đều chế trụ không nổi liền tiếp lui về sau cả chục bước.

Tiểu Xuân ôm ngực, chỉ cảm thấy từ khí hải bốc lên vị ngọt trong họng, tựa hồ như có cái gì sắp trào lên, hắn lại dùng sức nén lại, cương ngạnh cắn răng nuốt xuống.

Vân Khuynh thấy Tiểu Xuân thân hình xiêu vẹo, bộ dạng như sắp không trụ vững nổi nữa, vội vàng bước tới trước định đỡ lấy hắn.

“Người làm sao vậy?” Vân Khuynh sốt ruột hỏi.

“Đừng tới đây!” Tiểu Xuân lại lui thêm vài bước, giận dữ nói “Ta đang rất giận, không muốn nói chuyện với người!” Hắn cố gắng đứng vững, hít một hơi thật sâu, nhưng cuối cùng vẫn ngã xuống.

“Không đánh nữa.” Tiểu Xuân liếc mắt nhìn Vân Khuynh, nói “Hiện tại ta đánh không lại người, đợi ta quay về luyện thêm vài năm nữa, lúc đó lại nói, nếu không ta thật sự thua kém, chắc chắn sẽ chết trong tay người.”

“Ta đã nói ta sẽ không thương tổn người!” Vân Khuynh gào lên.

“Đông Phương Vân Khuynh, người rốt cuộc có hiểu chữ “thương” có nghĩa là gì không?” Tiểu Xuân cười thê thảm “Thật sự tổn thương người không phải kiếm của người, võ công của người, mà chính là người âm thầm sau lưng ta làm ra những chuyện đó!”

“Ta không hiểu, người có thể dạy ta!” Vân Khuynh khốn sở nói đứt quãng “Người đừng bỏ đi, ở lại, ta sau này bất kể chuyện gì cũng sẽ không giấu người, người từng chút từng chút dạy cho ta toàn bộ, dạy tới khi ta hiểu được tất cả!”

“Ta sợ ta không làm nổi đâu!” Tiểu Xuân lại cười khổ “Ta biết người từ nhỏ đều sống một mình, không có ai nói cho người biết chuyện gì có thể chuyện gì không thể làm, kỳ thực rất đơn giản, người không hiểu cảm giác của ta mất đi người thân thiết nhất, không hiểu ta vì cái gì mà cuồng nộ, thì chỉ cần giống như ta mất đi thứ quan trọng nhất của mình, người sẽ hiểu ngay lập tức!”

Tiểu Xuân chậm chậm nói “Đông Phương Vân Khuynh, thứ quan trọng nhất của người hiện giờ là cái gì...”

Tiểu Xuân nhìn thẳng Vân Khuynh, ngữ khí như đang hỏi, nhưng lại vừa như đã sớm biết đáp án. Đột nhiên, năm ngón tay của hắn biến thành trảo hướng vào cổ họng mình, chiêu thức lừng lẹ như chủ tâm tìm lấy cái chết.

“Tiểu Xuân không được!” Vân Khuynh tê tâm liệt phế gào lên, hắn hoảng loạn vung tay cản lại chiêu thức của Tiểu Xuân, Tiểu Xuân thoát cái trở tay nhanh như chớp hướng vào hai mắt của Vân Khuynh.

Vân Khuynh chỉ sửng sốt, nhưng không hề ngăn cản.

Hắn nhìn Tiểu Xuân, muốn nhìn tận tâm can Tiểu Xuân, nhìn xem bản thân hắn trong lòng Tiểu Xuân, có còn hay không lưu lại tại vị trí ban đầu kia, có còn hay không... được Tiểu Xuân coi trọng...

Vân Khuynh nghĩ, người muốn thứ gì, ta đều có thể cho người, kể cả là cặp mắt vô dụng này đi chẳng nữa...

Song chỉ của Tiểu Xuân vừa chạm vào đôi người trong suốt kia thì đột nhiên dừng lại, hần nhìn đôi mắt xinh đẹp đã khiến bản thân mình mê mết không ngớt của Vân Khuynh, rõ ràng cổ thể móc ra được, nhưng vô luận thế nào cũng không nỡ hạ thủ.

Mà chính Vân khuynh này cũng đã ngơ ngẩn rồi, thế nào lại không chớp mắt cũng không né người đi? Hần lúc này thật sự không muốn tha thứ cho Vân Khuynh, hần tự biết chính mình chỉ trong một suy nghĩ mà hiện ra biết bao nhiêu lựa chọn, nhưng có thật là hần muốn lấy đi đôi mắt của người kia không?

Ngủ gật...

Chính hần đã đủ ngủ gật rồi...

Vậy mà Vân Khuynh này cứ nhiên lại còn si ngốc hơn...

Chậm rãi, Tiểu Xuân rầu rĩ thu hồi lại tay mình. Hần không nói một câu mà quay người đi, đi đến cạnh gốc liễu nhật Long ngâm kiếm lên treo về bên hông, ngẩng đầu lên, tìm kiếm Trân Châu ở bên bờ sông.

“Tiểu Xuân...” Giọng nói của Vân Khuynh ngập ngừng ngắt quãng.

“Trân Châu, Trân Châu người chạy đi đâu rồi?” đối với tiếng gọi của Vân Khuynh, Tiểu Xuân nghe mà không thấy, hần đảo mắt qua lại, tổng những giọt lệ nóng suýt chút trào ra khỏi khóe mắt trở lại vào trong, ngó nhìn quanh quất tìm kiếm Trân Châu lúc này không biết đã chạy đến phương nào.

“Tiểu Xuân người cùng ta nói chuyện đi... đừng đối với ta xem như không thấy...” Vân Khuynh hoảng hốt, Tiểu Xuân vì sao lại không còn quan tâm đến hần?

Tiểu Xuân chỉ lấy mũi chân đá đá vào cỏ mọc trên bờ sông, khịt khịt mũi, vẫn không nghe đến tiếng từ Vân Khuynh, mân mê Long ngâm kiếm bên hông, hướng về phía Yên ba lâu, “Có lẽ nên quay về Yên ba lâu”, hần nói khe khẽ.

“Tiểu...”

Vân Khuynh đang định gọi Tiểu Xuân thêm tiếng nữa, lại nghe thấy tiếng vó ngựa rầm rập trên bờ đê, toàn bộ thủ quân của hoàng thành đã ra mặt, thẳng tiến về phía hai người họ.

Kể điều khiển phía trước đại quân chính là Kính vương Đông Phương Tề Vũ toàn thân mặc hồng mãng bào, Vân Khuynh vừa thấy đã có cảm giác không ổn, lại thấy Tề Vũ gương cung lấp tên hướng về phía Tiểu Xuân, cả nghĩ cũng không kịp nghĩ, lập tức nhào tới chỗ Tiểu Xuân.

Mũi tên lông vịt bắn ra cắm thẳng vào vai trái Vân Khuynh, Tiểu Xuân đột nhiên bị đẩy xuống đất lăn lóc vài vòng, hoảng hốt kéo áo Vân Khuynh mới phát hiện trên áo hần dính đầy máu.

Vân Khuynh lập tức bẻ gãy phần đuôi tiễn, tiếp đó nắm chặt tay Tiểu Xuân, càng ra sức ôm chặt lấy, nhất định phải bảo vệ Tiểu Xuân.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiểu Xuân hỏi.

“Hần dẫn theo người trong hoàng cung, lão gia hỏa có chuyện rồi!” Vân Khuynh nhận định.

Tề Vũ dừng ngựa đứng trên bờ đê, hạ cung tên hướng tới Tiểu Xuân và Vân Khuynh mà mắng “Tên đáng chết Triệu Tiểu Xuân người, cứ nhiên dám lừa ta! Phụ hoàng sau khi uống xong giải dược của người thì kêu gào đau đớn, không ngừng thổ huyết! Triệu Tiểu Xuân, Đông Phương Vân Khuynh, hai tên nhà người lòng lang dạ sói, mưu đồ thí quân, còn làm giả dược hãm hại lòng trung của ta thân làm con trai trở thành bất trung bất hiếu, may mắn phụ vương minh xét, biết được ta là vô tình trùng phải gian kế của hai người, để ta đái tội lập công trước tiên bắt giữ hai người! Hai người mau mau đưa tay chịu tội, nếu không đợi tới khi ta bắt được, nhất định khiến các người sống không bằng chết!”

“Tiểu tứ tử, có chút xiu mà nói nhiều thứ như vậy, miệng không khô không mỗi sao?” hôm nay Tiểu Xuân tâm tình cũng không tốt, lập tức không thèm nể mặt gào lại với tên kia.

“Người...” Tề Vũ đường đường một Kính vương trước mặt bao nhiêu binh sĩ lại bị gọi là Tiểu tứ tử, còn đâu là thể diện, thẹn quá liền hóa giận, ngay cả gương mặt giả cười quen thuộc cũng không màng đến nữa.

“Kẻ mà Triệu Tiểu Xuân ta đã nói là phải cứu, tới nay chưa hề biết nuốt lời. Ai biết được thuốc đó người mang dâng lên không bị người khác động tay động chân vào, hoặc giả chính người muốn làm hoàng đế đến phát diên lên được, nên tự mình tráo mắt giải được không biết chừng.” Tiểu Xuân cười mĩa hai tiếng.

“Người đâu, bắt lấy hai tên loạn thần tặc tử này cho ta” Tề Vũ hạ lệnh “Bất luận sống chết!”

Vân Khuynh thấy vậy, thầm nghĩ hẳn cùng Tiểu Xuân mới đổi đầu lương bại câu thương, Tề Vũ vận khí sao lại tốt đến vậy, chọn ngay lúc này mới tới để ngư ông đắc lợi, tự biết đổi đầu trực diện nhất định liên lụy Tiểu Xuân, hẳn liền ra tay lên điểm lên vài huyệt đạo của Tiểu Xuân, tựa như không để Tiểu Xuân có bất kỳ vọng động nào.

Tiểu Xuân trừng to hai mắt, nhìn thẳng Vân Khuynh.

Vân Khuynh ôm lấy Tiểu Xuân, dùng kiếm mở đường máu giữa biển người trùng trùng, mang Tiểu Xuân quay thẳng về Đoan vương phủ.

“Lập tức truyền lệnh xuống đóng cửa tử thủ, bất cứ ai cũng không được cho vào!” Vân Khuynh vừa vào phủ đã hạ lệnh “Cấp tốc triệu hồi toàn bộ binh mã bên ngoài hoàng thành, tạm thời bỏ qua Ô y giáo, lệnh cho bọn họ lập tức hồi phủ chờ cơ hội khác!”

Nhất thời chỉ thấy bạch y thị vệ của Đoan vương phủ nghe lệnh, sau đó cánh cửa đại môn bằng đồng đồ sộ từ từ đẩy ra ngoài, âm thanh va chạm trầm truyền tới. Hai cánh cửa khép lại, Đoan vương phủ ngói lục tường cao bất khả xâm phạm trong chớp mắt biến thành một tòa thành kiên cố tường đồng vách sắt. Không kẻ nào tiến công vào được, cũng không ai có thể thoát ra.

Vân Khuynh nhẹ nhàng đặt Tiểu Xuân xuống giường, Tiểu Xuân vốn định mở miệng nói hẳn còn quên không mang cả Trần Châu về nữa, lại nghĩ Trần Châu bây giờ ở bên ngoài nói không chừng còn an toàn hơn so với ở trong Đoan vương phủ, thì thôi bỏ qua luôn.

“Có thể giải khai huyệt đạo của ta chưa?” Tiểu Xuân nhìn Vân Khuynh.

Trên vai Vân Khuynh còn cắm một đầu tiên, mà từ chỗ hẳn nhìn qua cũng không thể biết là sâu hay không sâu, hẳn định nhắc Vân Khuynh lập tức rút đầu tiên ra mà bôi kim sang được đặc hiệu hẳn đã đưa mới được, lại nghĩ hai người bọn họ bây giờ đã là hai kẻ có thù sát phụ lại thêm mối thù sát mẫu trước kia, coi như đã là quan hệ oan gia, những chuyện kia có nói ra, đối phương liệu có cho rằng hẳn đang bày trò?

“Không thể giải khai huyệt của người, giải khai huyệt của người, người sẽ chạy tới nơi ta không biết!”

Mới này Tiểu Xuân muốn bỏ đi, vân Khuynh thật sự hoảng loạn. Hẳn trước giờ chưa từng sợ hãi đến thế, đã quen những ngày hai người ở cùng nhau, nếu như lại mất đi, quay lại cuộc sống một thân một mình trước kia, vậy hẳn còn thống khổ gấp trăm lần so với trước đã quen cô độc.

Có được, rồi lại mất đi, so với chưa từng biết qua, càng khiến người ta không cách nào chịu đựng nổi.

Bởi vì biết Tiểu Xuân đã lâu, nếu đến giờ hẳn bỏ đi, thứ cảm giác cô tịch đó Vân Khuynh chỉ nghĩ đến, đã không thể nào chấp nhận.

“Bên ngoài toàn là người, ta chạy đi đâu được!” Tiểu Xuân hừ mũi cười hai tiếng.

Vân Khuynh ngừng một chút rồi nói “Người yên tâm, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì. Chờ tới khi phản binh mã còn lại của Đoan vương phủ mau chóng trở về kinh thành, đám người của Kính vương đó tuyệt đối không thể đụng vào người. Chỉ cần cầm cự được qua đêm nay!”

“Người... điều đi bao nhiêu binh mã?” Tiểu Xuân hỏi.

“Chín phần.”

“Chín phần!” Tiểu Xuân kêu to “Vậy hiện tại trấn giữ Đoan vương phủ không phải chỉ còn không quá hai nghìn người? Mà bên ngoài là mấy vạn cấm quân của hoàng thành, người chống cái gì mà chống?”

“Tiểu Xuân, người lo lắng vì an nguy của ta sao?” Vân Khuynh hỏi.

Tiểu Xuân nhận ra việc làm không phù hợp của mình, đột nhiên ngậm miệng, ánh mắt cũng rời khỏi gương mặt Vân Khuynh, không ho he thêm tiếng nào nữa.

Tiểu Xuân mới vừa nẩy nổi cơn tam bành, giận qua rồi, thì cũng tiêu mất rồi, thế nhưng mối thù mất đi thân nhân sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy. Hắn không phải thứ thích đem cừu hận buông ra làm lời nói nhất thời, trước nay cũng không ưa cãi cọ, nhưng tính tình dù có điềm đạm, cũng không thể để người khác được đằng chân lân đằng đầu hại đến hắn hay thậm chí là người thân bên cạnh hắn.

Tiểu Xuân cũng nhận thấy không biết có phải do mình trước giờ đối xử với Vân Khuynh quá tốt hay không, tốt đến mức để cho Vân Khuynh nghĩ rằng hắn cái gì cũng không lưu tâm, cho dù hắn giết cha mình cũng sẽ không quan hệ?

Vừa nghĩ đến chuyện này, Tiểu Xuân lại cảm thấy đau lòng.

Chung quy một câu, đều là tại hắn cái đứa con bất hiếu này liên lụy đến cha, nếu hắn không quay về thì làm sao lại xảy ra chuyện. Nếu không quay về, cha hắn nói không chừng cứ thế mà vui vẻ mỗi ngày lại bắt trời về một người trên đường, cũng sẽ không có ai đã thương đến một cọng tóc của cha.

Vân Khuynh ngồi xuống bên mép giường, cầm thuốc trị thương thay Tiểu Xuân nhẹ nhàng bôi lên vết thương. Tới khi bôi thuốc xong, lại vuốt ve gương mặt của Tiểu Xuân, vừa nhìn, lại vừa ngắm, hoàn toàn quên mất vết thương đang ứa máu của chính mình.

Đại quân đang ở ngoài, tiếng đao kiếm vang lên ầm ĩ, mà hai người bị vây ở bên trong, lặng lẽ không một tiếng nào.

Tiểu Xuân lại nghĩ, nếu như ngày hôm nay viện binh của Vân Khuynh đuổi về không kịp, như vậy đợi tới khi cấm quân phá thành xông vào, hắn cùng Vân Khuynh chẳng phải sẽ mệnh tang vu thử, cái gì ân ân oán oán cũng còn đâu để hận, còn đâu để báo, tất cả đều kết thúc ngay lúc này ngay đêm nay chẳng?

Nghĩ đến đó, Tiểu Xuân lại bật cười.

Ngày trước nghe lục sư huynh ngũ sư huynh đi lang thang trở về, đàm luận những chuyện cừu sát ân oán trên giang hồ dây dưa không dứt, lại nghĩ nào có bao nhiêu người thù hận, bao nhiêu người ân oán báo đền như thế, vậy mà hôm nay đã tự thân mình trải nghiệm mới hiểu, thì ra đều là thật, thật sự là có những chuyện huyết hải thâm cừu, tình trái oan nghiệt như vậy.

“Người cười gì vậy?” Vân Khuynh nhẹ giọng hỏi.

“Người có muốn hay không nghe ta nói chuyện này?” Tiểu Xuân hỏi.

“Người nói, ta đều nghe.” Vân Khuynh trả lời.

“Người hiểu được năm đó Lan gia, Thiện Nguyệt Nhi cùng với cha mẹ ta rốt cuộc là có gút mắc như thế nào không?”

“Hồi Hồi xâm lấn phía nam, Lan Hác tuyên bố xuất binh, Ninh vương lĩnh binh diệt Hồi Hồi. Nữ nhân kia ôm hận trong lòng, liền hiệp oán báo phục. Lan Hác bị tổng ngục, Triệu Ngưng Xuân cướp ngục bị bắt, cả con mình cũng liên lụy vướng án tử, nhưng hình như có người trộm long tráo phụng, cứu người một mạng.” Vân Khuynh đem những gì mình tìm hiểu được nói ra.

“Đó là toàn bộ sao?”

“Phải.”

“Người có biết sư huynh vì cái gì hận người như vậy không? Không... kỳ thật là hắn hận đến chết hoàng đế...”

“Ai cần biết hắn nghĩ thế nào.” Vân Khuynh hừ một tiếng.

“Con người người như vậy, không muốn quan tâm thì không quan tâm, cho dù nhân gia bức tới trước mặt người, người cũng chẳng thèm hỏi người ta hận người là hận vì cái gì?” Tiểu Xuân cười khổ, chậm rãi nói “Ngay cả ta về sau này mới nghĩ thông được, mới biết mọi chuyện thấu triệt hơn người. Ta đem những gì sư phụ nghe được từ đó, những gì người nghe được từ đó, cha ta nghe được từ đó, tất cả đặt vào chung một chỗ, từ từ nói cho người nghe... người rồi cũng sẽ biết sư huynh vì cái gì hận người...”... còn ta lại vì cái gì phải rời bỏ người...

Tiểu Xuân mở miệng nói “Trước tiên hết đều là lỗi của hoàng đế, nghe nói Hồi hồi công chúa khuynh quốc khuynh thành, dung mạo tuyệt thế vô song, liền cường bức nàng, sau đó còn không cẩn thận để nàng sinh ra người. (không cẩn thận... như thế nào che mặt) Sau này tuy nói là đã đem mẹ con hai người đón về kinh thành an bài danh phận, nhưng Hồi hồi từ trước đã có dã tâm đánh chiếm phía nam, mà Nguyệt phi cũng thường xuyên liên lạc với Hồi Hồi.

Sau đó Lan hác tuyên bố xuất binh, cha ta liền nhận mệnh dẫn binh xuất chinh tiêu diệt hồi hồi. Còn hoàng đế cứ liên tục lừa gạt Nguyệt phi nói rằng quốc gia của nàng vẫn bình yên, cho đến khi Nguyệt phi biết tin Hồi Hồi diệt vong thì cũng đã quá muộn, trở thành tội nhân khi Hồi Hồi vong quốc.

Có ai ngờ được chỉ là một nữ tử bé nhỏ tâm tình lại có thể thâm độc đến thế, để phục thù, nàng trước tiên khiến cho hoàng đế hảo mỹ sắc này nhìn thấy ái tử Lan Hinh của Lan gia so với nữ tử còn mỹ lệ hơn vạn phần, dẫn dắt hoàng đế hảo sắc dần bước chân vào thòng lọng, lại phái người thích sát hoàng đế ngay tại yến tiệc mừng khi nữ nhà Lan Hác xuất giá, cứ thế đem mũi dùi hướng về Lan Hác, vu khống Lan hác âm mưu hành thích. Tiếp đó cả nhà Lan Hác bị vào ngục, mà yêu tử Lan Hinh bị tiếp cung. Hoàng đế mê luyến mỹ mạo, bất chấp hấn thân là nam nhân, lập hấn làm nam sủng, đêm này đêm khác bắt hấn hầu hạ.

Mà mẹ ta, bởi vì chịu ơn Lan Hác ngay lúc nàng tuyệt vọng không nơi nương tựa thì cho một bữa cơm đơn giản, tặng một cái áo đỡ rét, khiến con người đã mất đi ý chí như nàng bỏ đi ý nghĩ tìm đến cái chết, từ đó nhận Lan Hác làm ân nhân. Mẹ sau khi biết được Lan Hác bị nhốt trong ngục tối, đi đến nát hai đôi giày, nhờ cậy hết quan viên lớn nhỏ trong triều, không tìm được một người đủ khả năng cứu Lan Hác, cuối cùng quyết ý mạo hiểm đột nhập vào thiên lao cướp ngục, cuối cùng là thất thủ, bị người ta bắt được, mà ta cũng bị người ta bắt ra từ Yên ba lâu, cùng bị gô cổ lại tống vào ngục.

Cha ta lúc đó lại bị phái ra tới biên cương xa xôi trở tay không kịp, cấp tốc chạy về cũng không thể xoay chuyển sự tình, tâm coi như đã chết, từ đó rời Ninh vương phủ, vứt bỏ thân phận vương gia, trông coi Yên ba lâu của mẹ ta không màng đến chuyện triều chính nữa.”

Tiểu Xuân thở dài một tiếng, lại ngừng một chốc, tiếp tục nói “Sự tình nghe ra có vẻ đơn giản, nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận, đương nhiên không đơn thuần chỉ như vậy. Sự phụ ta từng nói qua, trăm năm trước được nhân cũng là vì trọng thần nhà Lan gia hợp lực can gián bề trên, mới khiến hoàng cung bỏ đi thói quen ăn được nhân. Mà nếu như Lan gia từ thời đó đã đủ khả năng thay đổi quyết sách của hoàng đế, vậy thì trăm năm sau thế lực của Lan gia cấm rễ trong triều, đương nhiên càng mạnh mẽ hơn. Thử nghĩ, phụ thân là thủ phụ dưới một người trên cả vạn người, hai nữ tử lại là Lại bộ và Hình bộ thượng thư, lại thêm môn sinh trong Văn uyển các, Hàn lâm viện, một nhà thế lực to lớn như vậy, đủ sức đối trọng với hoàng quyền, sao có thể lưu.

Cho nên hoàng đế dù biết Lan gia vô tội, nhưng làm sao có thể để lại bên mình sự uy hiếp lớn đến thế, hoàn hảo đúng lúc đó Nguyệt phi dựng mưu một cách hoàn mỹ vô khuyết giá họa Lan gia, hoàng đế đương nhiên vui vẻ thuận thủy thôi chu (), làm như cái gì cũng không biết, mặc cho Nguyệt phi tự tung tự tác câu kết triều thần, sau cùng xóa sổ tận gốc nhân mạch của Lan gia trong triều đình, mà sau đó người đều chết sạch rồi, hoàng đế lại là thiên tử hai tay kiên kiên tịnh tịnh, toàn bộ tội lỗi đều là của Nguyệt phi kia một tay che trời gánh hộ cho. Thiên tử bất tri tình mà vẫn anh minh thần vũ. Về phần mẹ ta, chỉ muốn cứu ân công của mình mà thôi, nhưng lại là trở ngại của thập tứ vương gia đương triều – đệ đệ của hoàng đế tự Ninh vương, đang điên cuồng si mê nàng, yên hoa nữ tử xuất thân từ chốn phong trần. Cuối cùng hoàng đế quyết định bỏ qua, nhắm mắt làm ngơ, nếu nàng đã bị giam hãm trong thiên lao cũng không cần phải cứu, mà cả đứa nhỏ cùng bị chém đi cũng tốt, đỡ phải làm hỏng đi danh tiếng hoàng gia, ô nhục huyết mạch hoàng tộc.”

()Thuận thủy thôi chu: thuận nước đẩy thuyền.

Đôi người Tiểu Xuân vốn không động đang nhìn thẳng trên đầu giường đột nhiên chuyển động, nhìn sang Vân Khuynh.

Vân Khuynh bị Tiểu Xuân nhìn thì thấy trong lòng bất định, chẳng biết Tiểu Xuân tiếp đó định nói gì.

“Kỳ thực... đại sư huynh khi đó đối với người cổ chấp vậy, ta nên sớm lường trước những chuyện này. Đại sư huynh nhất định không bao giờ lưu tâm tới những kẻ không liên quan gì đến hấn, cho nên thân phận của người chắc chắn có mối tương quan sâu đậm với món nợ máu của đại sư huynh. Thế nhưng sau khi đi cùng

người, ta luôn tự dặn mình đừng nên nghĩ lung tung, tất cả chắc chắn không thể tệ hại đến vậy. Cho rằng người cùng đại sư huynh chỉ là qua vài tiểu tiết, mà người lại là người tốt như thế này, chỉ là ít người quan tâm đến, mới biến thành một kẻ có bộ dạng cha không thương mẹ không yêu, đứng trước người khác lúc nào cũng lạnh băng băng.

Huống hồ người lạnh băng băng như vậy, mà ta lại thật lòng thích người, cũng thật là hết cách. Nhưng mà, nghìn lần không nên vạn lần cũng không nên, không nên giết cha ta! Thủ đoạn, càng giấu lại càng lộ, cho dù tưởng rằng thần không biết quỷ không hay, lại để cho Trần Châu nhìn thấy, chỉ cần như vậy, ta hà tất phải ra ngoài tìm người hỏi, ta cũng có thể đoán ra người là con trai của Nguyệt phi.”

“Nhưng những chuyện kia hoàn toàn không phải do ta làm, cái chết của mẹ người với ta vô can, vì sao muốn đem tất cả đổ lên người ta?” Vân Khuynh thấp giọng âm ức nói.

“Ta biết, nhưng là ta đau a!” Tiểu Xuân khàn giọng nói “Người có biết mẹ người năm đó đối với ta và mẹ ta như thế nào không?”

“Không biết.” Vân Khuynh ngoảnh mặt “Cũng không muốn biết.”

“Người nhất định phải hiểu được.” Tiểu Xuân nói “Là chém ngang lưng, vứt xác.”

Vân Khuynh chấn động mạnh, quay đầu lại nhìn vào mắt Tiểu Xuân, vừa có vẻ không dám tin tưởng vừa tràn ngập đau thương.

“Chỗ này...” Tiểu Xuân rũ mắt, dùng tay diễn tả “cùng chỗ này... bị một đao chém đứt, sau khi chém đứt nhất thời trong phút chốc vẫn chưa chết, chỉ thấy đau, đau đến chết đi sống lại. Tiếp đó, lại bị ném vào giữa phố, người qua người lại nhìn ngó như bị biến thành khí để làm trò. Đã khá lâu như vậy rồi, nhưng chuyện ngày hôm đó ta còn nhớ như in, thứ tư vị so với chết còn khổ sở hơn làm cho ta đến bây giờ vẫn không có cách nào quên được. Ta còn nhớ rõ hôm đó một trận tuyết mịn như bông rơi xuống, ta vừa đau lại vừa lạnh, đau đến mức chịu không thấu, nhìn mẹ nằm bên cạnh ta khí đã tuyệt, cũng không đủ sức chạm vào mẹ. Sau đó ta chậm chậm sang, từng chút từng chút mà bò đi, nhìn về sau, tuyết trắng đều biến thành màu đỏ tươi. Ta vùng vẫy suốt hai ngày hai đêm, cho tới khi sư phụ tới cứu sư huynh thì nhìn thấy ta, mới cứu thêm cả ta. Nhưng mà lúc đó mẹ đã tắt thở khá lâu rồi, thân thể cũng đã cứng lên rồi, vô luận ta cầu khẩn thế nào, sư phụ chỉ nói là người không có cách nào khiến người chết sống lại được nữa... người biết... cái loại đau đớn ghi tâm khắc cốt đó... thật sự không phải chỉ đơn giản gào lên vài tiếng là có thể hình dung... thật sự là rất đau, rất đau, rất đau, rất đau...”

Hai mắt Tiểu Xuân đã đỏ lên, mờ mịt nước, nhưng là không chịu để cho nước mắt rơi xuống.

“Tiểu Xuân... “ Vân Khuynh nén xuống giọng nói nghẹn ngào của mình, khe khẽ chạm vào gương mặt Tiểu Xuân.

“Người biết không? Ta cũng đã nghĩ qua tình huống xấu nhất. Đó là sau khi vạch trần mọi chuyện rồi, cùng lắm thì ta làm như cái gì cũng không biết, giúp người chế giải được xong thì bỏ đi. Bởi vì ta quên không được mẹ ta đã chết như thế nào, quên không được sư phụ đã mất từng mũi khâu từng đường chỉ để may dính ta trở lại như thế nào, người nói ta vô tình vô nghĩa cũng được, cho rằng chúng ta số mệnh đã định phải tách rời. Nhưng mà... nhưng mà ta cũng nói với chính mình, trước khi chuyện này xảy đến, ta có thể tốt với người được bao nhiêu, thì sẽ đối tốt với người như thế, người là người đầu tiên ta thích như vậy, ta thật sự yêu thương người, không muốn tổn hại tới người...” Tiểu Xuân đột nhiên kích động mà nghẹn lời cổ gào to lên “Nhưng mà... vì lẽ gì... vì lẽ gì phải giết cha ta. Cha ta là thân nhân duy nhất của ta mà, ta chỉ còn lại có một mình cha ta! Người thế nào lại độc ác như vậy, cả cha ta người cũng không bỏ qua! Người biết không, ta tin người, ta thật sự đã từng tin tưởng người! Người nói mỗi từ mỗi câu ta đều chưa từng hoài nghi qua, hoàn toàn yên lòng yên dạ. Vậy mà người lại giống như cầm đao chém thẳng vào tim ta, là người hại ta đau đớn như vậy, đau đến mức tim đều co thắt lại!”

Vân Khuynh dùng sức ôm lấy Tiểu Xuân, đưa cả người Tiểu Xuân vào trong lòng ngực ẩn thật chặt, cho dù động tác này khiến đoạn tên gãy càng cắm sâu hơn, máu thấm ra càng nhiều hơn, hấn cũng không để tâm. Hấn muốn giải thích, hấn thực sự muốn giải thích, thế nhưng người kia đích xác vì hấn mà chết, có muốn giải thích thế nào đi chăng nữa, cũng có thể che lấp được sự thật rành rành này?

Vân Khuynh không thể nào mở miệng mà nói hấn vô tội, hấn chỉ hận vì sao lúc trước không sớm thẳng thắn nói ra toàn bộ với Tiểu Xuân, nói ra rồi, không chừng còn có thể giữ chân Tiểu Xuân, không chừng Tiểu Xuân sẽ không đau đớn như vậy.

“Vân Khuynh... người muốn ta tin người, ta đã tin, nhưng nếu như người cũng có thể tin tưởng ta giống như ta đã tin người nhiều một chút, thì tốt biết mấy...” Tiểu Xuân nhắm mắt lại, trong chớp mắt thừa lúc Vân Khuynh đang ôm chặt mình không hề phòng bị, dồn một hơi tập trung tinh thần trùng phá huyết đạo, sau đó lập tức trở tay điểm lên huyết đạo toàn thân của Vân Khuynh, khiến Vân Khuynh nhất thời vô phương cử động.

Tiểu Xuân đẩy Vân Khuynh rời ra, phát hiện Vân Khuynh đang nhìn hấn đầy bi thương.

“Vân Khuynh... người sao lại nhìn ta như vậy...” Tiểu Xuân chậm rãi cười, nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

“Người muốn giết ta, ta cũng sẽ không phản kháng, nhưng bên ngoài Đoan vương phủ cấm quân rất đông, ta lo tới an nguy của người.” Vân Khuynh nhẹ giọng, trong lời nói đó còn mang theo sùng nịch và ôn nhu khó nghe được. Những thứ đó, toàn bộ đều vì Tiểu Xuân.

“Ta là một tên ngốc, người mà tên ngốc yêu mến, cũng là đồ ngốc.” Tiểu Xuân vừa cười vừa rơi nước mắt “Kỳ thực từ lúc ở bờ đê người không tránh không né, muốn đem cho ta đôi mắt xinh đẹp kia, ta lại không muốn thương tổn người. Quên rồi sao, ta từng nói qua, Tiểu Xuân cả đời này sẽ đối tốt với Vân Khuynh, cả đời này, đều đối tốt, vô luận bất cứ chuyện gì phát sinh, vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi được.”

Tiểu Xuân đỡ lấy Vân Khuynh, dịu hấn rời khỏi tầm cung.

Vân Khuynh đột nhiên nghĩ ra Tiểu Xuân đang muốn làm chuyện gì, hoảng loạn gào lên “Tiểu Xuân không được, mau đặt ta xuống.”

Tiểu Xuân đưa Vân Khuynh vào trong dược phòng, đỡ hấn vào trong mật thất hấn vẫn lên lút dùng để bảo tồn mấy thứ độc vật xấu đến chết, cũng không quan tâm đến tiếng gào khóc thê lương của Vân Khuynh, chỉ nhìn ngó bố trí Vân Khuynh cho tử tế, chỉ đem những con bò cạp rắn rết thần lẩn toàn bộ đều mang ra ngoài.

Tiểu Xuân nhớ rõ Vân Khuynh kỳ thị mấy thứ này, muốn hấn cùng với mấy thứ độc trùng này trộn chung vào một chỗ, xem ra cũng quá ủy khuất cho hấn rồi.

Dọn sạch sẽ xong, Tiểu Xuân lôi từ trong ngực ra dược bình màu thiên thanh, lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng Vân Khuynh, lại cẩn thận bỏ dược bình vào trong người Vân Khuynh, thấp giọng dặn dò “Giải dược của Nguyệt bán loan ta đã thay người làm xong rồi, tổn mất của ta rất nhiều tâm huyết đó, người cần phải nhận lấy! Nhớ kỹ mỗi ngày tỉnh dậy thì uống một viên, vẫn như vậy, chỉ một viên là được rồi, uống nhiều sẽ hại thân. Liên tục dùng thuốc trong vòng ba tháng không ngừng, độc của người sẽ giải xong, nhưng là... người nghìn vạn lần phải nghe kỹ những lời ta sắp nói sau đây... nhưng là giải dược này dùng theo phương pháp dĩ độc công độc, hung hiểm dị thường, một khi đã ăn vào thì một ngày cũng không được phép dùng lại, nghe rõ, một lần cũng không được phép gián đoạn, nếu không kinh mạch nghịch hành, máu độc quay ngược về xâm lấn lục phủ ngũ tạng, tới lúc đó có là thần tiên cũng khó cứu, chỉ có thể đợi tới lúc về chốn cực lạc thôi!”

Tiểu Xuân nhường một chút, lại cười “Đừng có trừng mắt nhìn ta như vậy, ta biết người oán ta giận ta, nhưng mà suy cho cùng một người chết so với hai người chết vẫn tốt hơn. Ta ra dẫn tiểu tứ tử đi, người kiên nhẫn chờ trong mật thất. Cái chỗ này là do ta vô công rồi nghề bởi ra đó, trong phủ của người không có ai biết được đâu, bọn họ cho dù có xông vào tuyệt đối cũng không thể tìm ra người. Người chỉ cần ngoan ngoãn chờ ở đây cho tới khi viện binh quay về là được, sẽ không có chuyện gì xảy ra, ta đảm bảo cho người.”

“Tiểu Xuân, người đã đáp ứng sẽ không rời bỏ ta!” Vân Khuynh gấp gấp nói.

Tiểu Xuân không để hấn kịp nói nhiều, nhanh tay điểm vào á huyết của hấn.

Tiểu Xuân ***g ngực đau nhói lên, vừa nãy trùng khai huyết đạo khiến cho khí tức trong người đột nhiên chuyển loạn, lại thêm mấy phen áp chế, cuối cùng cũng nhịn xuống không được, tới lúc này không phòng bị thành linh học một tiếng thổ ra máu.

Tiểu Xuân thổ huyết xong thì ngẩng đầu lên, khoe miệng lẫn y phục đều thấm ướt máu tươi kinh tâm dọa người, nhưng lại cười theo cái vẻ ung dung thản nhiên vô cùng.

“Ta hối hận rồi.” Tiểu Xuân nói.

Vân Khuynh cực kỳ sốt ruột, nhưng thổ không ra được một câu, chỉ có thể trợn to con mắt đỏ quạch lòng dạ rồi bời.

Tiểu Xuân tiếp theo thổ dài nói “Cha ta nếu biết được con trai hấn không thiết phản kháng, ngay cả thù cũng không thể thay hấn báo, khẳng định sẽ giận dữ đến mức từ trong quan tài nhảy dựng lên! Nhưng mà oan có đầu nợ có chủ, một chuyện quy về một chuyện, là ta trước tiên đã yên mến người, mới xảy ra có sự như thế này. Cho nên cha có muốn tính sổ, thì cũng nên tính tại ta trước. Bỏ đi, con trai ngay sau đây sẽ đi đoàn tụ với cha, chỉ hy vọng cha nhìn thấy ta thì đừng có quá giận dữ... không biết mẹ có hay không sẽ cùng ra đón ta... hy vọng sẽ không bị véo lỗ tai... ta là đứa con bất hiếu a...”

Tiểu Xuân bình tĩnh bước ra bên ngoài, chậm rãi đóng cửa mật thất, dứt ra khỏi đôi mắt phần nộ hoảng loạn của Vân Khuynh.

“Xem không hết cội hồng trần lụy tục phiền lòng ai ... người quân tử cũng chỉ còn là bụi lưu lại nhân gian...” cách qua một tầng cửa đá, ca thanh của Tiểu Xuân loáng thoáng truyền tới.

Nếu không yêu, làm gì có hận.

Giờ đây toàn bộ mất đi, yêu hận cùng tiêu biến, lấy đâu ra ân oán tình cừ, lấy ai nợ ai? Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Bên ngoài Đoan vương phủ thành lũy vây quanh, tường cao năm trượng có dư, chu vi bốn cửa khép kín, đá khẩu trên bờ thành bố trí cơ man bạch y thị vệ cầm cung trấn thủ, hướng xuống đất thăm dò, còn một mảng đen nghịt dày đặc bên dưới là cấm vệ quân của hoàng thành.

Đôi bên giương cung tuốt kiếm, chiến sự căng như tên đã lắp vào cung chỉ chờ bắn ra.

Tiểu Xuân hai chân điểm nhẹ, thân hình uyển chuyển nhảy bật lên đứng trên tường đá.

“Tuyệt lại rơi rồi...” hấn ngẩng đầu lên nhìn, đêm ba mươi nhìn không thấy trăng, giữa không trung tối như mực còn thấy hoa tuyết bay xuống, cảm thấy lạnh, liền kéo vạt áo cho kín hơn.

Cúi đầu, Tiểu Xuân khoanh hai tay gọi to xuống Tề Vũ đang dẫn đầu đại quân đứng bên dưới “Tiểu tứ tử, người cũng quá nhẩn tâm, đêm giao thừa lại không để các vị huynh đệ nhà người ta trở về đoàn viên cùng thân nhân, còn kéo người đến gây chiến với Đoan vương phủ, người a, cẩn thận kéo mà sau này có được làm hoàng đế đi chăng nữa, cũng không thu phục được nhân tâm đâu!”

“Triệu Tiểu Xuân, người còn dám nói năng bậy bạ cái gì!” Tề Vũ cười “Tiểu thất đâu, sao không cùng người xuất đầu nhận tội? Hay là hấn vì quá sợ hãi, đã cúp đuôi lại bỏ chạy trước rồi?”

Tiểu Xuân ở trên thành đá lại ngồi chồm hổ xuống, tư thế đã bất nhả lại còn lấy tay chống lên má, liếc xuống Tề Vũ.

Tiểu Xuân lại nói “Tiểu mỹ nhân tiểu thất nhà người là người ta nâng niu hết mực, cưng như cưng trứng, ta nỡ lòng nào để hấn xuất đầu lộ diện, đối mặt với cái đồ vô nghĩa bội tín, âm hiểm tiểu nhân lấy oán báo ân như người? Huống hồ tiểu thất nhà người vừa mới làm cho ta mệt chết thôi, bây giờ đang nằm trong tấm cung chưa muốn dậy, còn đang ngủ say đây! Người cũng thật là, mang theo nhiều người như vậy, chẳng may động khiến hấn thức dậy thì sao? Hấn mà không vui vẻ, ta đây tức khắc đau lòng lắm a!”

“Cái tên vô sỉ Triệu Tiểu Xuân nhà người, không cần phải cùng ta khua môi múa mép, hôm nay ta lĩnh chỉ trước đến áp giải người cùng với tiểu thất vào cung nhận tội, người còn không mau đầu hàng, mở cửa cho ta vào tuyên độc thánh chỉ.” Tề Vũ lại bị Tiểu Xuân chọc giận, cái tên này sao mấy thứ mắc ói kia hấn lại cứ thế mà nói ra quá sức tự nhiên như vậy?

“Ta không cần biết ngươi có bao nhiêu suy tính, còn chuyện hoàng đế lão đầu thổ huyết gì gì đó thật là không phải ta làm, giải được cũng là ta phí tâm phí sức làm ra, chả có lý do gì để phá hủy danh tiếng của mình cả. Huống hồ gì bọn ta xuất môn hành tẩu giang hồ, nói ra chỉ có hai chữ đạo nghĩa là vậy, còn mấy cái trò âm hiểm mà thứ đồ con cháu quy công như ngươi dùng đến, gia gia ta đây không thèm chấp!” Tiểu Xuân hừ hai tiếng cười nói.

“Ngươi còn dám ô miệt đương triều hoàng tử, thật không muốn sống rồi!” Tề Vũ cười giận.

“Không không không, làm gì có ai ham sống hơn ta cơ chứ, ngài đây không biết rồi, ta Triệu Tiểu Xuân trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ nhất là chết sợ nhất là đau! Ngươi nói xem, cái đồ nhát chết như ta, có gan đầu độc hoàng đế nhà ngươi sao?” Tiểu Xuân gật gù nói.

“Triệu Tiểu Xuân, chỉ bằng mấy câu khinh bạc ngạo nghễ kia của ngươi đối với đương triều thiên tử, cũng đủ tội chết nghìn lần vạn lần rồi!” Tề Vũ giương cung kéo tiễn, một mũi tên bắn về phía Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân không tránh không né, chỉ co ngón tay mà kẹp lấy, đã chế trụ được mũi tên mạnh mẽ bay tới của Tề Vũ.

Sắc mặt Tề Vũ khê biến, vốn tưởng có thể thị uy, không ngờ được Triệu Tiểu Xuân cũng có chút bản lĩnh, kết quả không những không làm gì được hắn, ngược lại còn khiến chính mình mất cả thể diện trước chúng nhân.

“Kỳ thực, đều là người một nhà cả, cũng không nên thấy chết mà không cứu!” Tiểu Xuân đem mũi tên lông chim kia kẹp giữa hai ngón tay, lắc qua lắc lại nói “Nếu không thì như vậy đi, trời cao còn có đức hiếu sinh, chỉ cần ngươi nói to một câu ngươi sẽ cho lui binh, ta lập tức theo ngươi vào cung khám cho lão cha của ngươi. Mà dù sao nếu ta vào cung rồi thì cũng không có được tiểu thất nhà ngươi chống lưng cho, sống chết do ngươi quyết định, tới lúc đó nếu thật sự không có cách nào để cứu cha ngươi, vậy ngươi xem muốn móc tim hay móc mắt ta ra, đều có thể tùy ý, như vậy có được hay không?”

“Ai là người một nhà với ngươi!” Tề Vũ tối kỵ ba chữ “người một nhà” mà Triệu Tiểu Xuân vừa nói ra. Người này cho dù có yêu thích Vân Khuynh bao nhiêu đi chăng nữa cũng không cần tam phen tứ lượt bỏ bỏ cái miệng cho cả thên hạ đều biết đi!

“Di, thật hay giả vậy tiểu tứ tử, ngay cả Vân Khuynh còn biết, làm sao ngươi như vậy mà chuyện gì cũng không biết, cái gì cũng không hay?” Tiểu Xuân cười toe toét.

“Không hay chuyện gì?” nhìn thấy người kia cười kiêu đó, Tề Vũ càng thêm nóng đầu.

“Thập tứ vương gia, Ninh vương Đông Phương La Khỉ là cha ta, vậy ta với ngươi không phải người một nhà, thì là cái gì?”

“Nghe ngươi nói vậy!” Tề Vũ căn bản không tin, cái tên Triệu Tiểu Xuân này trước nay toàn quen mồm nói láo.

Tiểu Xuân mỉm cười, đột nhiên từ trên thành dóa cao năm trượng nhảy một cái, nhẹ nhàng đáp xuống.

Tề Vũ thấy người này y phục theo gió phiêu động, thân ảnh nhẹ nhàng linh hoạt, chỉ qua một câu lệnh, đã khôi phục thần thái tự nhiên, phong thần tú nhã tiêu điều tự tại.

Hắn chỉ thấy Tiểu Xuân thoát trông phong vận thiên thành, khéo mắt khéo mi mang theo tình tư, con ngươi lưu chuyển tỏa sáng long lanh, tự tiểu phi tiểu mà xiêu lòng người.

Tề Vũ vừa thấy, liền ngây người.

Người này mắt như thủy hạnh (1), khuôn mặt như quan ngọc, môi đỏ răng trắng lại ung dung phóng lãng, tại sao chính mình không có duyên gặp được sớm hơn, nếu như sớm biết nhau, hẳn cho dù nói thế nào cũng quyết không nhường cho Vân Khuynh.

(1) Thủy hạnh: quả mận, gọi thế cho nó hoa mỹ tỹ, nhưng mà lên net thấy hình ảnh này toàn để tả nữ nhân, hơi chạnh lòng một tỹ.

“Tiểu tứ tử, ngươi ngây ra đó làm gì?”

Tiểu Xuân gọi to một câu, khiến Tề Vũ nhanh chóng định thần lại.

Tề Vũ vội vàng kêu to “Không đúng, người làm sao có thể là con của thập tứ hoàng thúc, thập tứ hoàng thúc nhiều năm về trước đã mất tích, tới nay ai cũng không biết người đã đi về đâu, người không có ở đây, người có muốn nói cái gì cũng đều là lời nói suông, nhưng huyết mạch của hoàng tộc sao có thể để tên tiểu tử nhà người tùy ý bôi nhọ, chuyện này tuyệt đối không thể có!”

“Có thể hay không thể, cứ gặp hoàng đế sẽ rõ. Ta với Ninh vương cha ta dung mạo cũng có vài phân tương đồng, mà Ninh vương là đệ đệ của ông ta, gặp ta, ông ta chắc chắn sẽ nhận ra.” Tiểu Xuân cười, tiếp đó lại nói “Ai, Tiểu tứ tử, người vì sao cứ không tin tưởng ta như vậy? Ta chỉ lừa người có một lần, mà lại còn lừa có chút xiu xiu thôi, người không cần như vậy chứ!”

“Một phen bị rấn cấn, sợ bụi cỏ mười năm!” Tề Vũ đối với gã Triệu Tiểu Xuân này thật sự hận đến răng ngứa ngứa, nhưng cũng không rõ vì sao tự mình cứ lưu tâm đến hắn.

“Tên nhóc đáng thương bôi cung xà ảnh.” Tiểu Xuân thở dài thương xót. ()

() Bôi cung xà ảnh: gần như ‘thần hồn nát thần tính’.

“Người...” Tề Vũ chỉ mặt Tiểu Xuân.

“Ta làm sao? Người rốt cuộc có muốn cứu hoàng đế cha người hay không đây?” Giỡn đủ rồi, Tiểu Xuân lại nghiêm mặt trở lại nói “Nếu như trì hoãn tới lúc muộn mất rồi, người cũng chết rồi, như vậy cũng không còn là chuyện của ta à! Thuốc là do người mang lên, người coi như cũng là đồng phạm, tới khi ngôi vị hoàng đế không có phần cho người, cũng đừng có oán ta!”

“Người đâu, đem hắn trói lại cho ta!” Tề Vũ giận dữ ra lệnh.

Lập tức xuất hiện binh sĩ mang dây thừng ra, trói chặt Tiểu Xuân, chặt hết cựa quậy luôn.

“Ai ai ai, vị huynh đài, cảm phiền người nhẹ tay một chút được không, ta đây da thịt mong manh lắm mà, chịu không nổi bị hành hạ như vậy đâu!”

Tiểu Xuân nhẹ giọng nhún nhường nói, nhưng mắt vừa chớp môi vừa nhếch, một khắc phong lưu, đã khiến kẻ trói hắn mặt mũi nhất thời đỏ hồng.

“...” Tiểu Xuân chớp chớp mắt “Vị huynh đài... này... không nên xấu hổ đến mức đó chứ... mặt mũi so với mặt trời chiều còn đỏ hơn...”

“Triệu Tiểu Xuân, người ngậm miệng lại cho ta!” Tề Vũ bực bội nói.

Binh sĩ lật đặt trói cho xong, cầm đầu dây thừng giao cho Tề Vũ, bưng mặt chạy trốn chết, núp vội vào trong hàng người. (cầm vệ quân vui nhé!)

“Miệng mọc trên mặt ta, người nói ngậm lại là ngậm lại được sao?” Tiểu Xuân đáp lại.

“Người còn dám chọc ghẹo binh sĩ của ta, xem ta có bịt miệng người lại không!”

“Bịt cái gì bịt, mới nói với người ta đôi câu lại thành chọc ghẹo, vậy thì tứ hoàng tử nhà người mới này giường mất nhìn say đắm lại còn chọc ghẹo con trai nhà lành như ta bao nhiêu lần rồi, tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy, người chối cũng không được!”

“Người...”

“người người người... người cái gì mà người... ta có nói sai chỗ nào không...”

“Để ta cắt lưỡi người!”

“Được thôi, tới đi, có ngon thì cắt, rồi coi tới lúc đó ai trị bệnh cho cha người!” Tiểu Xuân không thêm sợ.

Hai người này cứ như vậy đôi co, đi cùng với cầm vệ quân hộ tống, người cưỡi ngựa, người đi bộ, hướng tới hoàng cung của thiên tử thông thả bước đi.

Thế nhưng thương thay, đường đường tứ hoàng tử cười tuấn mã uy phong lẫm liệt, so ra lại không bằng một cái tên cuốc bộ hai chân kiêu căng ngạo nghễ Triệu Tiểu Xuân, có nói cái gì đi nữa, cuối cùng vẫn để tên thảo dân to gan này búa lại một trảng.

Tiểu Xuân mặc dù bị trói, đi đường lại rất mực nghênh ngang khệnh khạng, thậm chí còn uy phong hơn cả tứ hoàng tử đang ngồi ngựa.

“ha ha...” nói tới cùng Tề Vũ cũng chịu thua cãi không lại, chỉ có thể đỏ mặt nén giận, Tiểu Xuân mới bỏ bớt được một chút phiền muộn đã vướng phải mấy ngày nay, đắc ý cười mãi.

Mấy vạn đại quân mới đi đến phía bên ngoài tường đỏ ngói vàng xung quanh hoàng cung, đã nghe thấy từ trong cung truyền tới tiếng chuông báo tử.

“Hoàng thượng băng hà... hoàng thượng băng hà...” âm thanh hoảng hốt kinh hoàng của đám nội thị vang lên, xuyên qua lãnh phong trước mặt, ù ù truyền tới tận bên ngoài hoàng thành.

Tề Vũ vừa nghe, sắc mặt chuyển thành trắng bệch, chỉ nghe hần hét lên một tiếng tránh đường, rồi thúc ngựa điên cuồng chạy vào.

Sợi dây thừng trên người Tiểu Xuân vẫn còn bị Tề Vũ nắm lấy một đầu, mà Tề Vũ lại lôi kéo như vậy, Tiểu Xuân chỉ kêu hự một tiếng đã ngã xuống mặt đất, bị Tề Vũ kéo xềnh xệch vào trong cung.

Bị kéo theo ngựa như vậy, xuyên qua cổng vòm lớn, đập vào cầu bằng bạch ngọc, cho tới ngọc môn Tiểu Xuân mở to hai mắt, nhìn cầu thang trước điện vừa cao lại vừa dày, bị kéo lên đó làm sao chịu nổi, hần sợ muốn chết cuống quýt bỏ qua bỏ lại nói chung bỏ loạn cào cào, cứ thế hai bậc ba bậc không ngừng nhảy loi choi lên, đỡ cho da thịt yếu đuối của hần phải đập vào bậc thang bằng đá.

“Con bà nó...”

Vất vả lắm mới đến được phía trước Kim loan điện, Tề Vũ dừng ngựa lại, Tiểu Xuân hai chân mềm nhũn đứng ở quảng trường trước đại điện, tay ép vào lưng thở hồng hộc.

Tuyết càng rơi càng lớn, từng mảng tuyết như lông ngỗng dòn trên mặt đất, quảng trường này đóng tuyết càng dày, đập chân xuống là lún mất cả giày.

Kim loan điện thấp đèn sáng trưng, Tiểu Xuân thở đã đời, mới ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Lại chớp mắt nhìn một cái nữa...

“Con bà nó...” hần sợ đến kêu to lên.

Bên trong Kim loan điện trống trải dư âm còn vắng vắng “tùng tùng tùng tùng tùng tùng tùng...” vang lên không ngừng.

Từ trên nóc nhà trước điện buông xuống một sợi dây thừng, dây thừng cao cao lại đang treo một người thân mặc hoàng bào, nhưng mà người đó, đầu không biết đã biến mất nơi nào, chỉ còn lại thi thể từ cổ trở xuống mà thôi.

“Phụ vương...”

Cùng lúc Tiểu Xuân kinh ngạc sợ hãi, Tề Vũ gào lên, hai chân gập xuống, lập tức cả người quỳ rạp trên tuyết.

Kim loan điện bên trong rộng thênh thang, chỉ có mấy nội thị cùng thị vệ đang quỳ trên mặt đất, trong hoàng thành một phen tĩnh mịch, ngay cả người mới rồi gõ chuông cũng không gõ nữa, không khí quý mị âm trầm bao phủ nơi chốn lễ ra phải náo nhiệt rùm beng trong đêm giao thừa hôm nay, làm cho nó giống như tử thành, yên ả đến mức đáng sợ.

“Người chết không thể sống lại, Tứ hoàng tử ngươi đừng nên đau buồn!” trên mái điện chợt truyền đến tiếng cười lạnh lẽo.

Tiểu Xuân định thần nhìn lại, thì ra trên nóc nhà từ sớm đã có một người đang ngồi, chỉ là người đó lẫn vào trong bóng đêm không trăng không sao rất hoàn hảo, lại thêm công phu bình khí ngưng thần giấu đi hơi thở của hần cực kỳ cao, cho nên tới khi hần lên tiếng, Tiểu Xuân mới phát hiện còn có người khác.

Chỉ là khi Tiểu Xuân cố gắng nhìn đối phương thật kỹ, sau khi nhìn cho rõ ràng rồi, trông mắt thiếu chút nữa rớt xuống.

“Đại sư huynh...” Tiểu Xuân kêu thảm, cả giọng nói cũng run lên “Người thế nào lại ở đây? Không phải đang bị bắt đại phải bao vây tấn công phải bỏ trốn đó sao?”

“Lan Khánh người dám thí quân phạm thượng, đây chính là tử tội đáng tru cửu tộc!” Tề Vũ đứng bật dậy, trừng mắt nhìn lại.

“Cửu tộc? Lan gia cửu tộc tám năm về trước đã sớm bị “tru” sạch rồi, còn có cái gì cửu tộc mà tru?” Lan Khánh cũng ở trên nóc nhà đứng dậy, lăm liết hàn phong, cười đến mức tứ chi run rẩy, mà đôi mắt tà mị lại chứa đầy sát ý, toàn thân cũng bị sát khí bao bọc.

Sư huynh ngày hôm nay mà khai sát giới, gặp thần trăm thần gặp phật trăm phật, ai ngăn đường đều thảm rồi. Tiểu Xuân thấy thế tim gan nhảy loạn tùng phèo, khắp người đổ mồ hôi lạnh, trước nay chưa từng thấy qua.

Nhìn lên bầu trời đen thăm thẳm, Tiểu Xuân lúc này mới nhớ ra hôm nay tròn tám năm ngày giỗ của Lan gia. Mà tính từ cái năm sư huynh hạ độc hoàng đế, cũng đã qua lượt thứ ba.

Nguyên lai thứ độc hung ác cùng với cơn đau đớn muốn chết còn hơn sống kia, là do sư huynh muốn hoàng đế phải phục tang Lan gia, hôm nay mãn kỳ, sư huynh liền đến lấy đầu hoàng đế.

Giải thích: “tam niên chi tang”= để tang ba năm là một lễ tiết của Trung hoa cổ đại, chỉ dành cho những nhân vật có địa vị quan trọng.

Bất quá chỉ là trong hoàng thành lúc này một màn vắng lặng, xem ra các cung nữ thần phi thị thần thủ vệ vô tội, cũng đã bị đón theo bởi hoàng đế mất rồi.

“Ai...” Tiểu Xuân thở dài.

Cả vạn cấm quân từ phía sau bọn họ cấp tốc đuổi tới, toàn bộ chạy vào Kim loan điện.

Thống lĩnh cấm quân hạ lệnh giương cung lấp tên, nhưng Tề Vũ lập tức xua tay cản lại, vội vã nói “Không được, sẽ tổn hại đến di thể của Phụ hoàng!”

Tiểu Xuân đứng một bên nhìn giống như là xem hoa trong sương không rõ không thấy, cũng chẳng hiểu được Tề Vũ nói câu vừa rồi là vì thật tâm không muốn thương tổn đến hoàng đế cha hắn, hay đang sợ hãi chỉ vì tróc nã hung thủ mà làm tổn hại đến tiên hoàng, về sau chỉ ôm thiết vào thân.

Mấy trăm binh sĩ liền chấp đao chấp thương, một người lại một người, tầng tầng tụ tập trèo lên nóc Kim loan điện, một nhóm muốn giải thoát di hài của hoàng đế, một nhóm hướng vào Lan Khánh.

Đột nhiên, chỉ trong chớp mắt, những binh sĩ kia ôm ngực về mặt thống khổ, từng người từng người một từ trên nóc điện rơi xuống.

Khi bọn họ tập thể tiếp đất, Tiểu Xuân cũng vội vàng chạy tới xem, phát hiện những người này sắc mặt đều đã hóa đen, rõ ràng là triệu trúng đã trúng độc.

Tiểu Xuân định thò tay vào trong người lấy thuốc, mới nhớ ra toàn thân đang bị người ta trói gô như bánh tét, hai tay làm sao tự do hoạt động, lại chạy lại định nhờ Tề Vũ giúp hắn cởi trói, nhưng mà chạy đến nửa đường lại nghĩ Tề Vũ làm sao có lòng giúp hắn cởi trói cho được, suy nghĩ mới loạn đi một chút, thì thôi tự mình vận khí phá dây thừng cũng được, không nghĩ đến bậy bạ như vậy, vết thương mới nãy cùng Vân Khuynh ẩu đả có cơ hội tái phát, khiến hắn phun ra một búng máu.

“Triệu Tiểu Xuân, ngươi làm sao vậy?” Tề Vũ thấy thế kinh hãi.

“Chưa chết được.” Tiểu Xuân chậm chậm lau đi vết máu, lấy ra trong ngực giải dược đặc hiệu, tiện tay lôi một tên còn sống lại, nhét vào miệng hắn một viên thuốc, tiếp đó để hắn đi cứu những người khác.

Sau đó lại chạy tới chỗ Tề Vũ, vội nói “Mau gọi bọn họ xuống, đại sư huynh chuyên dùng độc, con bà nó... gia gia ta đâu có ngờ đại ma đầu này hôm nay sẽ tới, chỉ mang theo có một bình vạn linh đan mà thôi, căn bản không đủ cứu người!”

Lan Khánh lỗ tai cực kỳ thính, lập tức nghe thấy “Triệu Tiểu Xuân, người nói cái gì đại ma đầu? Nói lại lần nữa thử xem!”

Tiểu Xuân mạnh mẽ xoay người, sắc mặt đang nôn nóng sau khi nhìn thấy Lan Khánh, tức khắc biến chuyển, vội vàng đeo cái bộ dạng tươi cười gào hướng lên nóc điện “Sư huynh người nghe lầm rồi, ta nào có nói cái gì là đại ma đầu đâu, ta nói là đại mỹ nhân a!”

“Hừ!” Lan Khánh cười ngọt, nói với Tiểu Xuân “Ưu nói bấy bạ, được rồi, lên đây nói nhiều một chút cho sư huynh nghe thử, tiện thể cho sư huynh yêu thương người một chút. Coi, mới giao người vào tay Đông Phương có một tháng thôi, người teo tóp lại thành cái bộ dạng gì đây, cái mặt tròn trịa kia nhọn hoắt mất!”

Tề Vũ ở một bên cuống quýt cho thuộc hạ lui xuống. Thì ra Lan Khánh đã hạ độc lên toàn bộ tòa nhà này cùng với Kim loan điện, vô luận là người nào muốn tiếp cận hần hay tiếp cận hoàng đế, đều khó thoát trúng độc mất mạng.

“Đúng rồi, Đông Phương đâu? Hai người vợ chồng son không phải công bắt ly bà, xứng bắt ly đà sao? Thế nào, bây giờ lại không thấy hần đâu? Chẳng lẽ hai người tình cảm thật sự mau chóng phai nhạt vậy sao? Là hần chán người, không cần người nữa, hay là vì người đã ghét hần, không thích nữa rồi?” Lan Khánh nhẹ giọng cười “Không sao cả, chịu phải bao nhiêu ủy khuất cứ đem nói hết cho sư huynh, sư huynh tuyệt đối sẽ thay người đòi lại công đạo, quyết không bỏ qua cho cái kẻ phụ lòng người dám khi dễ Tiểu Xuân nhà ta!”

() công bắt ly bà, xứng bắt ly đồng: công= ông xã, bà= bà xã, xứng =cân, đồng= quả cân. Bị chọc đúng chỗ đau, Tiểu Xuân nhất thời cả gương mặt đều xụ xuống.

“Cái đồ sư huynh này... thật là đáng ghét...” Tiểu Xuân nghiêng răng, thả” giọng lầm bầm.

“Nhắc lại chuyện cũ, chút nữa thì quên mất chuyện cần làm.” Lan Khánh đột nhiên nhảy tới phía trước, một chân dẫm lên sợi dây thừng đang trói thi thể của hoàng đế, giật giật, thi thể hoàng đế liền dong đưa qua lại.

Người người đứng phía dưới đều kinh hoàng bạt vía, nhưng lại vì di thể của hoàng đế đang trong tay Lan Khánh, không ai dám bước tới ngăn cản hành vi đại nghịch bất đạo kia.

Lan Khánh từ trong lòng ngực lấy ra một quyển chiếu thư, mở ra, phỉ phỉ, nói “Đây là di chiếu hoàng đế mới lập trước khi chết, vừa mới định ra, còn nóng hổi đây!”

Tề Vũ chấn động, lập tức bước về phía trước, ngẩng đầu cấp thiết nhìn chăm chú vào chiếu thư kia.

“Muốn biết là ai kế vị thiên tử, quỳ xuống dập đầu với ta ba cái, ta nói cho mà nghe!” khoe miệng Lan Khánh khê nhếch lên, rõ ràng là gương mặt hết sức lãnh diêm mỹ mị, mà lại cười đến mức khiến người ta trong lòng phải hoảng sợ.

“Lan Khánh, chiếu thư không phải để cho thứ vô sỉ tiện nhân như người đụng vào, mau giao ra cho ta!” Tề Vũ căng thẳng nói.

“Ha?” Lan Khánh nhú mày nói “Cái thứ vô sỉ hạ dân như ta đã cùng tứ hoàng tử giao dịch không dưới mười lần, người đừng có quên, lúc trước đây là ai đã nói cho người biết tin Đông Phương Vân Khuynh bị trúng độc, ngày hôm nay lại là ai chỉ điểm cho người đến bờ đê bắt người, đường đường tứ hoàng tử lại cư nhiên bắt tay với ma cước âm mưu cướp đoạt ngai vàng của hoàng đế, vậy nên hai chữ vô sỉ này, có lẽ nên trả lại cho tứ hoàng tử đi!”

Tiểu Xuân nghe Lan Khánh nói xong, quay đầu lại, tặng cho Tề Vũ cái liếc nhìn đầy khinh bỉ, dường như ý niệm trong mắt có thể đọc ra thành lời: ta coi thường người!

Tề Vũ bị tiểu Xuân nhìn ra như vậy, mặt chuyển trắng bệch, con tim nhói đau :”(

Chính là vào lúc đó, Lan Khánh đột nhiên im lặng, bốn bề yên tĩnh không có lấy một tiếng vo ve.

Giữa trời gió tuyết, một thân ảnh thanh lãnh nhẹ nhàng xuất hiện không xa trên nóc nhà, khiến Lan Khánh phải nín thở. (hint tiếp :>)

“Chiếu thư, là của ta.” tiếng nói lạnh lùng thản nhiên vang lên từ trên nóc, âm điệu bình thản không vương vấn một chút tư tình, tựa như còn băng lãnh hơn nhiều lần so với tuyết trắng đang phủ bốn bề.

Tiểu Xuân trong lòng thấy hồi hộp, dời tầm mắt sang, không nghĩ đến sẽ nhìn thấy kẻ lẽ ra đã bị hấn điểm huyết, lại đem giấu trong mật thất của được phòng thì phải yên ổn chờ viện binh đến mới đúng.

Vân Khuynh vẫn là toàn thân một trang bạch y, đoạn tiền trên đầu vai dĩ nhiên đã được lấy ra, chỉ còn lưu lại trên bạch y một chút đỏ sẫm.

Trông bộ dáng của vân Khuynh ung dung đứng thẳng, Tiểu Xuân cả người ngây đơ ra.

Người không nên đến, làm thế nào lại đến?

Cứ theo tình hình thương thế nghiêm trọng của Vân Khuynh mà nói, hẳn một mình tuyệt đối không thể trùng khai huyết đạo, hơn nữa lại không có ai biết về mật thất kín đáo kia, cho nên nếu như hẳn có thể tự mình thoát ra, khả năng duy nhất chính là...

“Người không hề bị thương?” Tiểu Xuân ở bên dưới cố gắng ngẩng đầu, hướng đến Vân Khuynh ở trên mà hỏi.

Vân Khuynh lại im lặng không đáp, lần này, hẳn thậm chí ngay cả ánh mắt cũng chỉ trực tiếp nhìn thẳng Lan Khánh, vô pháp ngó nghiêng, hoàn toàn không thể nhìn tới Tiểu Xuân ở đó.

“Để ta nghĩ xem...” Tiểu Xuân hiểu ra liền bật cười, âm thanh có chút run run nói “Sẽ không phải là... không phải là chuyện người phái quân đi vây đánh Ô y giáo là ngụy tạo, chỉ còn lại một phần binh lực là ngụy tạo, trùng tiền là ngụy tạo, tất cả của tất cả, chỉ là tương kế tựu kế, để cho thám tử của Ô y giáo bên trong phủ mang tin tức truyền ra ngoài, ép đại sư huynh lộ diện?”

“Tiểu Xuân...” Vân Khuynh thăm dạm gọi lên tên của hẳn.

“Trời mới biết ta còn thật tưởng người đang gặp nạn, ngu ngốc đến mức đâm đầu ra trước mấy vạn cấm quân, cái gì cũng không màng tới, trong lòng chỉ duy nhất một ý nghĩ làm sao để cứu người!” Tiểu Xuân lắc đầu, thật sự không dám tin mình có thể thật thà đến vậy, lần này qua lần khác bị lừa, còn ngây ngô cho rằng tất cả mọi chuyện đều xuất phát từ ý nguyện sinh tử thật tâm thật tình của đôi bên.

“Mọi chuyện đều đã sớm an bài từ rất lâu trước đó, nhưng ta thật không biết người lại điểm huyết ta, còn tự nguyện vì ta mà đơn thân mạo hiểm.” Giọng nói của vân Khuynh có chút trầm xuống, cho dù đang đương đầu với đại địch, những chuyện thế này đáng ra không nên nói ra để kẻ địch của hẳn nghe thấy, nhưng cái bộ dạng thương tâm kia của Tiểu Xuân, Vân Khuynh cũng không khống chế nổi cái gì nữa.

Vân Khuynh chậm rãi nói “Chín phần binh lực kia mấy ngày trước đã điều về hơn nửa, thừa sức cản cầm quân, trên người ta cũng có mặc áo giáp bằng thiên tằm tơ, mũi tên của Kính vương không dễ thương đến ta được. Nhưng ta tuyệt đối không phải cố ý đối với người như vậy, mà là nếu như cũng không bị lừa theo, Kính vương sẽ không bị qua mặt, chính là cũng sẽ không thể khiến Lan Khánh lộ mặt. Lan Khánh không chết, ta và người vĩnh viễn không có ngày yên ổn.”

Tiểu Xuân im lặng hồi lâu, không nói tiếng nào.

Tiểu Xuân không có lời để nói, Vân Khuynh cũng không nói được lời nào.

Tề Vũ thời chăm chăm nhìn chiếu thư không rời.

Lan Khánh nghi hoặc nhìn Vân Khuynh, độc vây bốn phía của hẳn thế mà lại không hề lấy nổi mạng Vân Khuynh, hẳn cúi đầu nhìn tiểu sư đệ kia một cái, đại để cũng đoán ra, chắc chắn là nhờ vận linh đan của tiểu tử này. Máu của được nhân bên trong vận linh đan, có thể giải hết một trăm lẻ tám thứ kịch độc hẳn hay dùng.

Lan Khánh đột nhiên cười. Chỉ là tình thế ngày hôm nay, thật sự kỳ diệu.

Lan Khánh cao giọng nói “Tiểu Xuân sư đệ, người nên nhìn cho kỹ đây, hảo nhi tử của lão hoàng đế kia, hảo nhi tử của Thiện Nguyệt Nhi! Chính là hai kẻ đó hại đến chúng ta còn chưa đủ, đem người chém ngang eo còn chưa đủ, hiện tại thật đáng thương a, nhi tử nhà họ hại người đến tâm cũng tàn, hồn cũng tán, thậm a, thực sự thảm a!”

“Đại sư huynh người biết quá rõ mọi chuyện!” Tiểu Xuân ngẩng đầu, giận dữ rống lên “Người từ trước đã biết rõ Vân Khuynh là ai, nhưng không nói cho ta về thân phận của hẳn. Lại cố ý để hẳn cướp ta đi, để

ta cùng hấn đến kinh thành, xem ta với hấn càng lún càng sâu, lại càng khiến người toại ý! Người làm như vậy cuối cùng có được cái gì tốt, vui vẻ lắm sao?”

Lan Khánh cười khẽ, chậm rãi nói “Phải a, xem các người càng thống khổ, ta lại càng vui vẻ!” Trong ý nói thâm trầm chĩa mũi dùi về phía Vân Khuynh.

Vân Khuynh chạm phải ánh mắt của Lan Khánh, chỉ đáp lại đôi phương bằng ánh mắt giá băng ghét nhau muốn mửa.

“Sư huynh... chúng ta quay về Thần tiên cốc có được không...” Tiểu Xuân thở dài một hơi, chán nản nói.

Hấn thật sự chịu hết nổi rồi, cái kiểu nhĩ ngu ngã trá này, ngày ngày tính toán lại tính toán làm cho hấn tâm lực đều kiệt quệ, hấn không muốn cuối cùng bên người mình một người để tin tưởng cũng không có, như vậy sẽ rất thống khổ.

Kiểm khí bộc phát trên nóc tòa nhà, không ai lắng nghe lời nói của Tiểu Xuân, đôi bên đều đã kịch liệt khai chiến.

Ngói ngọc lưu ly màu vàng trên nóc hoàng cung chịu tác dụng của kinh lực, từng chỗ từng chỗ lần lượt vỡ nát, ở nơi mũi kiếm giao đấu, gió dậy tuyết bay, khói bụi bao trùm trên Kim loan điện, hai cao thủ quá chiêu, uy lực đến mức khiến binh sĩ bên dưới cứng hàm không dám ho he.

“Sư huynh, chúng ta quay về Thần tiên cốc có được không?” Tiểu Xuân mạnh mẽ ngẩng đầu, gào to về hướng nóc nhà “Hoàng đế đã chết rồi, thù của người cũng đã báo rồi, người cùng Tiểu Xuân về Thần tiên cốc có được không? Chúng ta đừng ra ngoài nữa, sau này tất cả cùng với sư phụ già chết ở đó, cũng sẽ không màng thế sự, không kể đến những người không đáng lưu tâm nữa có được không?”

Tiểu Xuân một câu “không đáng lưu tâm” kia, khiến cho mũi kiếm trong tay Vân Khuynh run lên vuột mất thời cơ, Lan Khánh lạnh lùng cười một tiếng kiếm phong quét ngang, chấn xung đẩy Vân Khuynh lùi sau mấy trượng, ngã vào đồng ngói đã vỡ nát.

“Được, sư huynh theo người trở về, bất quá trước khi trở về, để sư huynh thay người hạ sát kẻ phụ tình này! Sau khi giết hấn, mọi chuyện đều có thể kết thúc, cũng có thể an ủi vong linh phụ mẫu người!” (đồ ba xạo, muốn ăn gấp bỏ cho người :) Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Tiểu xuân... Tiểu xuân...

Thế nào lại có cảm giác như có người gọi hấn?

Tiểu xuân ngẩng đầu, con người đảo qua đảo lại không ngừng, nghe ngóng cẩn thận, rốt cuộc không nghe thấy âm thanh nào cả.

“Là ma sao?” Tiểu xuân lẩm bẩm.

Trong sơn động, lửa cháy rất mạnh, cho dù bên ngoài kia tuyết dày che phủ sơn lộ, hàn khí vẫn bị ngăn trở, không cách nào tiến vào gây phiền toái cho hai người đang nghỉ ngơi bên trong.

Tiểu Xuân cầm nhánh củi khô khơi lửa, khiến cho ngọn lửa bị đẩy lên bập bùng.

“Sư huynh, tỉnh rồi à?”

Lan Khánh mới mở mắt ra, Tiểu Xuân đã cảm thấy hơi thở chuyển loạn, liền mở miệng “Người ngủ đã ba ngày rồi, bên ngoài tuyết rơi mạnh quá lấp mất sơn lộ, hiện giờ không có đường đi, cho nên tiểu đệ mới đưa người đến chỗ này nghỉ ngơi, đợi một lát tuyết ngừng rồi mới lên đường tiếp được.”

Lan Khánh lật áo ra xem thử, vết thương bên bụng phải đã được Tiểu Xuân băng bó cẩn thận. Nhìn thấy vết thương này, hứ một tiếng liền nói “Cơ hội tốt như vậy, người sao lại không thừa cơ mà trừ bỏ ta đi, cũng để cho tình lang của người từ nay bớt đi tên địch nhân này, vĩnh viễn có thể an tâm.”

“Sư huynh người hà tất phải dùng lời lẽ kích ta... Chuyện gì nên làm, ta đều biết rõ. Người của Thần Tiên Cốc, thì nên quay về Thần Tiên Cốc, sư phụ không nói bắt người chết, Tiểu Xuân sẽ không để người chết. Huống chi...” Tiểu xuân dừng một lúc, mới từ từ nói “Sư huynh từ trước đây đã chịu quá nhiều đau khổ, cũng là một kẻ đáng thương, người trong thiên hạ lại không hiểu, nói người bụng dạ thâm độc, cũng đều là nhờ ơn hoàng đế kia...”

“Người câm miệng!” Lan Khánh quát.

Tiểu xuân đang cúi đầu nhìn đồng lửa liền ngẩng lên, dừng mắt nhìn Lan Khánh đang ngồi trên đồng rơm khô, gương mặt trắng xanh nhợt nhạt.

Hắn còn nhớ rõ, năm đó lần đầu tiên nhìn thấy Lan Khánh, là cái bộ dạng gì.

Rõ ràng là một thiếu niên lớn hơn hắn mấy tuổi, mà cả người gầy gò như chỉ có da bọc xương, trong đôi mắt vô hồn ngoại trừ chữ “hận”, chẳng còn nhìn ra bất cứ điều gì. Phụ mẫu, huynh đệ, tỷ muội, tất cả đều rơi đầu trong một đêm. Mà bản thân lại chỉ vì một cái bộ dạng khiến người ta thêm nhỏ dãi kia, bị hoàng đế bức nhập cung cường bạo ép thị tẩm.

Mười sáu tuổi, lần đầu tiên thử sức, đến Kim Loan điện thụ phong trạng nguyên, đường công danh bày ra đẹp đến vậy, người trong nhà lại còn thay hắn hứa hôn cầu thân, đợi đến năm sau là có thể rước dâu về nhà, tiền đồ xán lạn đáng ra nên để cho bao người phải trầm trồ ngưỡng mộ, rốt cuộc chỉ vì tư dục của hoàng đế, hủy đi toàn bộ ý niệm sinh tồn của con người này.

Không có ai, đáng bị đối xử như vậy, cho dù người đó có là hoàng đế độc辣 thiên hạ đi chăng nữa, cũng không được phép.

“Sư huynh, kẻ phải chết đều đã chết, mà người không phải chết cũng chết sạch cả rồi, người đừng nên càng nghĩ càng thêm oán nữa!” Tiểu Xuân nói “Ta mới này đã xem mạch cho người, người mấy năm nay luyện công đã sắp thành tẩu hỏa nhập ma, tổn thương cả tim mạch phủ tạng, ngũ lao thất thương, thân thể đều đã hủy hoại nặng nề. Nếu không cố gắng điều dưỡng, chỉ sợ không sống qua ba mươi tuổi. Sau khi trở về cốc, để sư phụ xem lại cẩn thận cho người, có sư phụ lại thêm ta hai người cùng chiếu cố người, ít nhiều cũng có thể giúp người kéo dài thêm vài năm, nếu người có thể quên đi những chuyện đã qua, mở rộng lòng mình, sống đến sáu bảy chục tuổi cũng tuyệt đối không thành vấn đề!”

“Còn có một kẻ vẫn chưa chết!” Lan Khánh cũng tự biết hắn không thể sống được bao lâu, nhưng vẫn cứng rắn nén chân khí đang rối loạn không ngừng bên trong, cắn răng cắn lợi nói “Nếu không tại người, cơ hội lúc đó quá tốt, ta đã có thể đoạt lấy tính mạng hắn!”

“Sư huynh đừng động khí, thương thế của người rất nặng, lại thêm thất tình nội thương, tâm không thanh tĩnh. Mau ngồi yên tịnh tâm, coi chừng khí tức hỗn loạn, tẩu hỏa nhập ma đó!” Tiểu Xuân nhẹ giọng.

“Tẩu hỏa nhập ma cũng là chuyện của ta!” Lan Khánh cười tà, căn bản không để bụng những chuyện nhẹ như lông hồng vậy.

“Kỳ thực thì người đoạt mệnh của Vân Khuynh làm cái gì đâu, kẻ tạo nghiệt là mẹ hắn, đâu phải hắn. Hắn cũng đáng thương a, một thân một mình tự trưởng thành, không ai dạy, không ai thương, thị phi không biết phân biệt, khiến hắn chỉ cần thấy có kẻ ngáng trước mặt, vô luận là ai cũng đem trừ sạch, cũng không hiểu được sẽ có người vì vậy mà thương tâm!”

Nghe Tiểu Xuân nói vậy, Lan Khánh lại cười ngọt “Hắn đối với người thế nào, người còn thương hắn sao?”

“Nói không thương, là nói dối!” Tiểu Xuân rầu rĩ nói “Nhưng mà ta cũng thương người!”

“Thương ta làm cóc gì?”

“Người cũng giống ta, cũng yêu thương hắn như vậy. Nhưng cũng giống như ta, không có cách nào ở bên hắn!”

“Ai nói ta thích hắn!” Lan Khánh hét to.

“Là người nói, là chính miệng người nói, người thích hắn, thích hết chịu nổi luôn...”

“Triệu Tiểu Xuân!” Long ngâm kiếm bên thắt lưng thành linh bị rút ra, Lan Khánh hướng tới yết hầu Tiểu Xuân, mũi kiếm có hơi đâm vào cổ, một giọt huyết châu đỏ thắm máu tươi từ từ xuất hiện, dọc theo chiếc cổ màu mật chảy xuống.

“Người nói lại lần nữa xem thử!” Trong mắt Lan Khánh tràn ngập sát niệm.

“Muốn giết ta, cũng không hay lắm đâu.” Tiểu Xuân thản nhiên nói “Sư đệ cũng sớm lường trước chúng ta đi chung đường sẽ không hòa hợp, cho nên nhân lúc người ngủ lén tặng thêm chút thuốc, người nếu đã thương ta, không có giải được, tới lúc đó rồi gay go đây!”

“Người cho ta ăn cái gì?” Lan Khánh phát hiện ra trên lưỡi còn lưu lại vị đắng, thế nhưng vận khí hết một vòng cũng không phát hiện ra trong người có gì lạ, không biết cái tên Triệu Tiểu Xuân này lại giở trò gì.

Vận khí nhất chu thiên: nhất chu thiên = một ngày một đêm, cổ nhân đem sự vận hành của trời đất ví như sự vận hành của khí công trong cơ thể, cái này ai luyện nội công sẽ biết rõ hơn.

“Bí được mà sư phụ mất bao nhiêu thời gian tâm huyết mới chế thành – Vong Ưu” khoe môi Tiểu Xuân nhếch lên thành nụ cười, cười đến mức khiến người ta không rét mà run.

“Vong Ưu!” Trong chớp lát cả gương mặt của Lan Khánh hóa thành trắng bệch.

Người trong Thần Tiên Cốc, không ai không biết đến cái tên này. Vong Ưu, do cốc chủ Thần Tiên Cốc mất bao năm tháng dày công nghiên cứu, thu thập những thảo dược quý hiếm trên đời khổ luyện mà thành. Thuốc này một khi phục vào, lập tức cắt bỏ thất tình lục dục, tham vọng sân si, nói cho dễ nghe một chút thì là thanh tâm quả dục, nói trắng ra thì chính là cái xác biết đi không sai.

Dược nhân năm đó lách đến chân trời góc biển, dựng nên Thần Tiên Cốc, còn mang theo dược trệ, chính là sản phẩm thất bại của dược nhân thành ra không ra người cũng không ra quỷ. Đám dược trệ kia mang hình người mà không có tính người, trời sinh tính tình khát máu cuồng bạo, dù cho cốc chủ Thần Tiên Cốc mất cả trăm năm hao tổn tâm tư, rốt cuộc cũng chỉ có thể giam giữ chúng tại lao phòng hoặc không thì xích lại.

Vong ưu của sư phụ cũng vì chúng mà làm ra, dược trệ dùng xong lập tức trở nên phục tùng, nhưng mà cứ ngơ ngẩn ngẩn, tâm trí giống như tiểu hài tử ba tuổi. Từ đó sư phụ liền dùng tiếng sáo để khống chế, để bọn chúng canh giữ Thần Tiên Cốc.

Triệu Tiểu Xuân, cư nhiên có gan cho hắn ăn thứ thuốc này! (vợ nó nó còn chẳng tha!)

Trong mắt Lan Khánh tỏa hào quang đen ngòm, chậm chậm nói “Người còn dám nói ra, không sợ ta một khi nổi giận, liền cho người đầu lìa khỏi cổ hay sao?”

“Sư đệ nào dám tùy tiện lấy Vong Ưu của sư phụ khoản đãi sư huynh.” Tiểu Xuân cười nhạt “Thuốc này trước đây là do sư đệ vô công rồi nghề táy máy mấy phen, sớm đã trừ đi dược tính khiến người ta mất đi thần trí, giờ sau khi dùng xong, chỉ có cảm giác thần thanh khí爽 tâm cảnh bình hòa, đối với tình hình của đại sư huynh ngài...” vốn định nói tang tâm bệnh cuồng, sau lại cảm thấy không hợp, liền nghĩ chút rồi nói “Đối với tình hình của sư huynh lửa nóng trong gan cường liệt dễ kích động tâm trí mà nói, là có công dụng bình tâm tĩnh khí đi!”

“Hừ, người lại quên rằng về phương diện dùng độc người còn kém xa ta, ta tự mình giải là được, cần gì tới người!” Lan Khánh sầm mặt nói.

Giải được hả, vậy ta sẽ không phải là Triệu Tiểu Xuân!

Mà Tiểu Xuân chỉ cười một cái, không đáp, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng Lan Khánh, sau chuyển đề tài “Sư huynh, ta hỏi người một chuyện được không?”

Không đợi Lan Khánh trả lời, Tiểu Xuân liền nói “Nói ta biết, mấy ngày đó, người trốn ở đâu? Chuyện ở Yên Ba Lâu, có liên quan tới người?”

Lan Khánh im lặng hồi lâu, đột nhiên cười to, thu hồi kiếm.

“Hảo sư đệ Tiểu Xuân của ta, người thật sự rất thông minh!” Lan Khánh càng cười càng điên loạn, qua một hồi sau mới kìm lại được, ngẩng đầu hỏi “Người làm thế nào biết được, ta rõ ràng ẩn thân trong Yên Ba Lâu rất kỹ lưỡng, không thể nào bị người phát hiện!”

“Người nói muốn thay ta giết hần, để an ủi vong linh phụ mẫu của ta ở trên cao. Chính là một câu đó đã tiết lộ vấn đề cốt yếu. Chuyện ta tìm ra cha mình ngoài ta và Vân Khuynh ra, thì chỉ có Trần Châu biết được. Lại cẩn thận nghĩ qua một lần nữa, thân phận dẫn ngòi của Trần Châu, xuất hiện thật quá trùng hợp đến hoàn hảo đi!” Tiểu Xuân nói qua, đôi mắt mới nãy còn ra vẻ bình tĩnh, thế mà thống khổ càng tụ lại càng sâu. Hần đã quên tám nhân bì diện duy nhất của mình chính là do sư huynh đưa, dịch dung thuật của sư huynh vốn rất cao minh, hóa thành Trần Châu lâu như vậy mà hần vẫn không tài nào phát hiện.

Tiểu Xuân tiếp đó lại nói “Thì ra... Chuyện người mất tích từ lúc đó chỉ là để che mắt. Người vẫn sống trong kinh thành, mà còn ngay bên cạnh ta. Mà kẻ hiểu người nhất, chính là địch nhân của người. Vân Khuynh sớm đã lường trước, nên mới tương kế tựu kế, thuận theo mưu kế của người mà làm theo, cuối cùng cũng ép được người lộ mặt...”

“Không sai!” Về mặt Lan Khánh trở nên tà mị, cười lạnh nói “Ngoài chuyện đó ra, người còn muốn biết gì nữa?”

Tiểu Xuân không nói.

“Ta đoán người còn muốn biết chuyện khác nữa!” Lan Khánh nói “Đúng, cha người không phải do Đông Phương giết, theo như kế hoạch của ta, hần lẽ ra nên giết Đông Phương La Khi. Thế nhưng kể từ khi quen biết người, Đông Phương Vân Khuynh lãnh huyết vô tình kia cư nhiên lại trở nên yếu mềm, hần sợ rằng giết cha người, người không để ý đến hần, thế mà vẫn thẳng tay tàn sát Yên Ba Lâu.”

Lan Khánh xoa nhẹ gương mặt của Tiểu Xuân, nhẹ giọng nói “Nhưng mà sư huynh đâu có để cho hần nghĩ nhiều như vậy, hần không giết, vậy ta tất sẽ giúp hần một tay. Mà có nói đi nói lại thì sư huynh cũng đâu thể bằng người, một câu “cho dù người không phải do người giết, nhưng vì người mà chết, cũng không khác nào người tự tay giết chết”. Mấy chữ đơn giản đó, còn hơn nhiều sư huynh đâm cho hần mười kiếm vào tim đi! Hảo sư đệ của ta, hậu sinh khả úy a!”

Từ khoe mắt Tiểu Xuân trào lệ, thấp giọng nói “Người biết hay không hần đã nói với ta không dưới mười lần, muốn ta tin hần?”

Lan Khánh chỉ cười.

“Xem ta thế này, với người mà nói có chỗ nào vui sao?” Nhìn gương mặt Lan Khánh chỉ độc một vẻ lạnh lùng thản nhiên, Tiểu Xuân nhịn không nổi vết thương trong lòng lại đau xót, cao giọng gào lên.

“Tiểu ngọc tử, ta không phải đã nói qua rồi sao? Thấy các người đau khổ, ta lại rất vui về kia mà!” Lan Khánh vẫn cười không ngừng.

Tiểu Xuân mạnh mẽ xông tới Lan Khánh, ý niệm duy nhất trong đầu hần lúc đó, chỉ còn muốn cùng với con người thâm hiểm này đồng quy vu tận.

Lan Khánh vùng kiếm về phía hần một nhát, lập tức máu tươi tràn ra, có điều Tiểu Xuân cũng chẳng bận tâm, chỉ dùng tay không đối phó với Lan Khánh, hai người vừa tới vừa lui, không chút lưu tình liều mạng xuất chiêu với đối phương.

Lan Khánh đánh vào ngực tiểu xuân một quyền, khiến hần cả người văng ra, rơi xuống vào ngay giữa đồng lửa, giẫy lên mấy cái, rồi hai mắt dừng lại, cũng không thém nhắc người dậy. Rốt cuộc quyết định nằm im, không nhúc nhích, mặc kệ ngọn lửa lần theo y phục bén vào người, trong bụng nghĩ thầm cứ thế này cũng được, khỏi cần phí sức nữa.

“Triệu Tiểu Xuân người điên rồi sao?” Lan Khánh kinh hãi, lập tức xông tới kéo Tiểu Xuân từ trong ngọn lửa cường liệt ra, thẳng tay ném hần ra bên ngoài trời tuyết.

Gió tuyết đầy trời, mạnh đến mức mở mắt cũng không nổi, y sam cùng với tóc tai đang cháy bị tuyết phủ, mà hai bên má bị lửa bén phồng rộp cũng nhanh chóng chỉ còn bốc lên vệt khói.

Tiểu Xuân thử nhắc mình dậy từ trên nền tuyết, thế nhưng lại vô lực mà quy xuống.

Hai đầu gối ngấp vào trong tuyết lạnh thấu xương, lẩm bẩm nói “Sư huynh người không hiểu, lẽ ra ta nên tin hần. Hần đã nói không biết bao nhiêu lần, muốn ta tin hần, mà ta thì cứ khẳng khẳng hết lần này đến

lần khác chỉ làm hấn tổn thương. Ta nào có muốn như vậy, hấn là người mà ta yêu thương nhất, thế mà ta sao lại có thể tàn nhẫn như vậy, sao lại có thể đối với hấn như vậy?”

Tiểu Xuân nắm chặt hai nắm đấm liều mạng đập xuống tuyết, đập xuyên qua tầng tuyết, trúng vào lớp đá lạnh cứng trên mặt đất, hấn khóc rất to “Ta nên tin tưởng hấn, ta nên tin tưởng hấn, ta nên tin tưởng hấn...”

Hấn như điên cuồng gào lên, nước mắt không ngừng rơi xuống, chỉ muốn khóc cho ra hết những thống khổ trong lòng.

Thế nhưng gió tuyết đã rơi, con đường đã đóng băng.

Cho nên, hấn đã biết bản thân cũng không thể nào quay lại nữa, không thể nào quay lại những ngày cùng với Vân Khuynh kề cận, bên nhau quần quít không rời. Sau khi đã dả thương người mình yêu mến đến như thế...

“Tại sao...”

Tiểu Xuân gào lên giận dữ, mà thân thể đang bị trọng thương cũng không chịu nổi dả kích này, một cơn nùng ngọt, mấy ngụm máu liên tiếp phun ra.

Lan Khánh vốn định đỡ lấy hấn, thế nhưng rốt cuộc vẫn không bước về phía trước, mặc cho Tiểu Xuân khóc lóc thống thiết đến khi mất đi ý thức, cả người ngã lăn ra tuyết.

Ngoài trời tuyết rơi, rơi như không ngừng, rơi như vô tận.

Lan Khánh đứng bên cạnh Tiểu Xuân, nhìn chăm chú lên gương mặt trắng bệch tiều tụy, thấy tuyết dần dần đọng lại trên thân thể kia, như sắp đông cứng một con người tính tình cường liệt như lửa.

Con người âm lãnh, mà chậm chạp, bắt đầu dâng lên một tầng mờ mịt đau thương.

Lan Khánh nhắm mắt lại, khẽ nói “Người nếu như không can thiệp vào chuyện này, không cùng hấn ở tại một chỗ, làm sao rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay?”

Không biết vì lý do gì, lại bắt đầu nhớ đến người này lúc ở trong dược phòng của Ô y giáo luyện dược, bộ dạng hớn hỏ ngâm nga một tiểu khúc, nhớ đến năm đó trong Thần Tiên Cốc, chính mình đã bắt nạt hấn đến như thế nào, ngày hôm sau tỉnh lại vẫn cứ là sư huynh này sư huynh nọ vô cùng thân thiết.

“Sư huynh cũng đâu muốn thương tổn người... nhưng không thương tổn người, làm sao thương tổn hấn. Ta cùng hấn đối đầu đã lâu như vậy, cũng đến lúc nên kết thúc, còn níu kéo làm gì. Sư huynh thật không muốn thương tổn người...”

Lan Khánh ngay trước mặt lại hiện lên ánh mắt cương quyết cùng nhau xuống hoàng tuyền của Tiểu Xuân khi nãy, đã căm phẫn như vậy, đã kịch liệt như vậy, có lẽ đến lúc tỉnh lại, sẽ không còn nhìn nhận sư huynh này nữa.

Vô phương, vô phương... dù sao chính hấn từ khi bắt đầu cho tới ngày hôm nay, vẫn là chỉ có một mình mình.

Hấn không giống Đông Phương Vân Khuynh, khao khát nụ cười của người khác, khao khát đến sự ấm áp của người khác mới có thể sống được.

Hấn không cần đến bất kỳ ai, bất kỳ ai cũng không cần.

Tình cảm vốn có thể đè nén, rốt cuộc đột nhiên lại ào tới phá vỡ đê. Những chuyện đã qua lại cứ thế hiện ra lần lượt trước mặt.

Hấn nhìn thấy phụ mẫu đã qua đời của mình, nhìn thấy muối muối trong vườn đuối bướm, muối muối cầm quạt che mặt, thậm thừng nói với hấn “Ca ca nghìn vạn đừng để cho người khác biết nha. Người đó... người đó hôm qua hỏi muối có nhớ hấn hay không.... Ca ca dạy muối hiệu quả lắm, hấn ta bị muối dọa thật đó!”

Tiểu đệ ôm một con mèo chạy qua bên người hấn. Trên người, trên mặt, trên lông mèo, toàn bộ đều đen một màu mực. Lão già thấy tuổi quá ngũ tuần tay cầm thước thở hồng hộc đuổi theo sau, gào to “Gỗ mực, gỗ mực, cái khối gỗ mực không thể gọt dưa nổi, tức chết lão phu đi!”

Sau đó cảnh tượng chạy như bay trước mắt, cuối cùng dừng lại ngay cảnh Lan gia bảy mươi hai người bị áp giải ra pháp trường, cảnh tượng từng người bị chém đầu máu phun ra xối xả thật khủng khiếp.

Hoàng đế mặc long bào ngồi ngay bên cạnh hắn, tay chống cằm ra bộ đắm chiêu nhìn người nhà của hắn.

Là tiểu đệ nghịch ngợm mới cách đó một khắc còn chơi đùa với mèo, thủ cấp đã rơi xuống, lăn đến chân hắn, hai mắt trống rỗng nhìn hắn.

Hắn ngồi xuống, định nhắc thủ cấp của tiểu đệ lên, thế nhưng cầm lên trên tay lại là một đôi tay lạnh lẽo của người khác.

“Đau quá... đau quá...”

Thần Tiên Cốc, trong phòng của sư phụ, tiểu hài tử nằm trên giường thê thảm khóc lóc.

“Mẹ... Tiểu Xuân đau quá...”

Liên lụy theo Lan gia, bị chém ngang eo trước mặt bách tính, đứa trẻ này năm nay mới có mười tuổi, so với tiểu đệ mười ba tuổi của hắn vẫn còn bé quá. Lúc sư phụ tìm thấy nó, thậm chí thở cũng ngừng thở, chỉ còn vài đường mạch đang yếu ớt đập.

“Mẹ...”

Sư phụ từng mũi kim một nối hai phần của đứa trẻ đó lại, nhưng cơn đau kịch liệt khiến nó khóc hết ngày hết đêm, thảm thiết gọi mẹ.

“Mẹ đã chết rồi.” Hắn nghe thấy chính mình đã nói như vậy.

Hắn nắm chặt đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo kia, nhẹ nhàng nói khẽ bên tai đứa trẻ “Nhắm mắt lại đi, người phải ngủ, sư phụ nói người phải ngủ mới được. Không cần sợ, ca ca ở đây, ca ca ở đây với người.”

Từ ngày hôm đó, hắn đem đứa trẻ thay thế cho đệ đệ của mình.

Cho dù không nói ra, tự hắn cũng biết, mà đứa trẻ đó cũng biết.

Hài tử chạy theo sau hắn, gọi sư huynh, sư huynh, giống như thấy lại đệ đệ, gọi hắn ca ca, ca ca...

Nhưng là, vô luận có thể nào đi nữa cũng chỉ là tự hắn vọng tưởng, người đã chết thì sẽ không quay lại, những ngày đó có đẹp đẽ đến mức nào, thì người còn sống ngày hôm nay cũng chỉ còn là cái xác không hồn.

Lan Khánh thân thể run lên dữ dội, hắn lặn mình ra tuyết, nhưng không khống chế được cơn run rẩy toàn thân.

Sung sướng, bi thương, hoảng sợ, căm hận, đã sớm quên đi như sóng lớn trở dậy mãnh liệt xông tới, mà hắn thì không còn sức để chịu đựng nữa. Tâm niệm đã vọng động nay vô pháp kiềm chế, ngược lại càng khiến cho hơi thở trong người mới nãy cuồng loạn kích động nay càng thêm ***g lộn như ngựa đứt cương, điên cuồng tán loạn mà bốc lên.

Lan Khánh nằm trên nền tuyết không ngừng giãy dụa giãy vò, cho tới khi từng dòng từng dòng khí từ lục phủ ngũ tạng bạo phát ra, khiến hắn phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, một mảng đen kịt chụp xuống, ý thức đoạn tuyệt, rơi vào bóng tối vô biên.

Cảm giác, vừa trải qua một giấc một thập phần khổ sở, Tiểu Xuân tỉnh lại, mắt sưng vù, đầu như căng ra, toàn thân thượng hạ đau không chịu nổi, khí huyết tan nát rã rời, lại thêm cảm giác ghê tởm muốn ói, mắt hoa đầu váng.

Tuyết bên ngoài sơn động chẳng biết từ khi nào đã ngừng rơi, thay bằng một ngày đông sáng sủa tươi đẹp.

Tiểu Xuân không biết là một cơn mê man, rốt cuộc lại bay mất mấy ngày, hắn chậm rãi bước ra khỏi sơn động, ánh mắt ngây dại nhìn ra tuyết trắng phủ mãn sơn mãn cốc.

Phóng tầm mắt ra xa, ngoại trừ một màu trắng mênh mông, chẳng còn gì khác, tất cả trở nên thuần khiết đến phi thường.

Tiểu Xuân nhớ lại màu sắc mà Vân Khuynh thích nhất, vừa nghĩ đến, lại có cảm giác, nếu như Vân Khuynh ở đây thì tốt.

Dù sao cũng không có khả năng a!

Hai người đã trải qua từng đó hiểu lầm đau thương cùng với bất tín, Vân Khuynh khẳng định sẽ oán hấn đi!

Cha không phải do hấn giết, cha là do đại sư huynh giết, mẹ chết cũng không hề can hệ tới hấn, mẹ là vì Nguyệt phi mà chết!

Hấn đáng ra không nên đem hết từng đó thứ quy kết lên người Vân Khuynh, thế nhưng tất cả những chuyện không ra gì lại cùng lúc kết hợp với nhau, thêm vào đó cái vòng liên miên của âm mưu, quỷ kế, giết người, người giết, hấn bị làm cho rối loạn, cho nên tức giận, cho nên nổ tung, cho dù trước hấn là người chính mình yêu thương nhất, cũng không cách nào bình tâm.

Vân Khuynh... chắc chắn là hận hấn mất rồi...

Sau khi chính mình đã đối với hấn nhẫn tâm như vậy...

Tiểu Xuân khịt mũi, dụi mắt, thế nào vừa nghĩ tới Vân Khuynh, nước mắt cứ không ngăn nổi muốn rơi xuống vậy?

Kỳ thực, hành động cắt bào đoạn nghĩa ngu ngốc kia, nhìn thấy Vân Khuynh chờ đợi đứng đó, Tiểu Xuân đã hối hận, nhưng lúc đó bên hấn còn đại sư huynh, còn có mối thù của phụ mẫu, là chính hấn không đi không được, nếu không tâm của hấn sẽ yếu đuối, sẽ không biết còn làm ra chuyện gì với Vân Khuynh nữa.

Đến khi chạy tới sơn động, rời khỏi Vân Khuynh, lại càng nhớ đến hấn!

Mà khi sư huynh nói ra những chuyện kia, hấn nghĩ mình muốn điên lên rồi.

Hấn đã hiểu lầm đến như vậy, còn tổn thương người ta đến như vậy, đã kết thúc rồi, tất cả đều đã kết thúc rồi, tính tình của Vân Khuynh làm sao có thể tha thứ cho hấn đã không tin tưởng mình đây?

Tiểu Xuân ôm đầu than thở. Hấn vẫn là muốn quay lại, quay lại bên cạnh Vân Khuynh, muốn ôm chặt lấy Vân Khuynh không rời!

Thế nhưng thật không có can đảm đó. Một là sợ Vân Khuynh lừa hấn lại thành quen, về sau lại tái diễn chuyện như vậy, hai lại sợ Vân Khuynh nếu như thấy hấn, không chừng cầm Ngân sương kiếm nhiệt tình cho hấn mấy nhát, vừa đâm vừa hét: Ta cho ngươi không tin ta! Ta cho ngươi không tin ta!

Chính mình dọa chính mình, sau khi bị quan nghĩ tới viễn cảnh tội tệ kia, Tiểu Xuân gạt tay xoa xoa mặt, chùi đi toàn bộ nước mắt. Thật sự đã nghĩ nhiều quá, trước mắt cứ là đem ma đầu đệ nhất võ lâm này lôi về Thần Tiên Cốc mới đúng.

Chuyện trọng yếu mà xong, cho rằng, có thể quay lại nhận tội với Vân Khuynh được không?

Lúc đó, cho dù Vân Khuynh muốn chém hấn thành hai mảnh, hấn cũng sẽ không nhăn mày lấy một chút, cứ đứng cho Vân Khuynh chém thôi.

Chuyện này, cứ quyết định như vậy đi, nói sao sẽ làm vậy!

Đã quyết định xong mục tiêu, cảm thấy tảng đá trong đầu đã nhẹ đi một nửa, liền hít một hơi thật sâu, dùng sức đuổi mình thư giãn gân cốt, mạnh mẽ muốn xốc lại tinh thần.

Không ngờ thân thể vừa đuổi ra, lại động ngay vào chỗ mới hôm qua bị Lan Khánh chém vào, đau đến mức hàm cơ hàm há cứng không khép nổi, suýt chút lại lăn ra khóc.

“Con bà nó, kiếm này của sư huynh sâu quá!” Tiểu Xuân ôm ngực, cắn răng chịu đau mà nói.

Bất quá, suy nghĩ thoáng qua, cũng không trách được Lan Khánh. Lan Khánh cũng đã bị hấn hại đến mức khi không ôm thêm tá lả thương tích trên người, sư huynh có oán hấn, đương nhiên cũng là hợp tình hợp lý.

Ngẩng đầu lên nhìn, trời rạng như vậy, không biết là đã tới giờ nào rồi, trước đó nhân lúc sư huynh hôn mê, lén lút hạ được hấn, đại khái cũng đến lúc xem công hiệu rồi!

Tiểu Xuân cất bước thăm dò chung quanh, tìm kiếm tung tích của Lan Khánh khắp bốn phía.

Hắn lấy ra chiếc bình đựng kim sang được, lấy ra một ít bôi qua loa lên vết thương, lại đổ vào miệng một ít, tiếp đó vơ lên một nắm tuyết xem vẫn còn mới nhét vào miệng, nhai qua nhai lại cho tan ra thành nước rồi nuốt xuống.

Bạch cập đắng, tam thất lại càng đắng, Tiểu Xuân trước nay đều không thích, lại không có cách nào, nội thương lần này thật sự nghiêm trọng, nếu không dùng mấy vị thuốc bổ huyết dưỡng khí với tán ứ trị thương, một cái mạng nhỏ này chẳng biết có cầm cự được đến lúc quay về Thần Tiên Cốc nổi hay không.

Tại chốn rừng núi hoang vu bị tuyết phủ trắng xóa tìm một người toàn thân mặc hắc y kỳ thật quá sức đơn giản, không chạy quá vài vòng, liền thấy bóng dáng của người kia tại bờ sông đã bị đóng băng.

Sông này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, hắn thấy Lan Khánh đang đứng ngay giữa sông, cúi đầu nhìn chăm chú mặt sông đã đóng băng, cũng không biết đang trầm tư chuyện gì, cho nên mới chậm chậm ghé lại gần, không dám kinh động nhiều, chỉ lẳng lặng không nói không rằng đến bên cạnh.

Lan Khánh, trải qua mấy phen sinh tử giao chiến mà toàn thân lấm máu tóc tai rối bù, bây giờ phát hiện có người ngồi chồm hổm ngay bên cạnh mình, cau mày, trừng mắt hung hăng nhìn đối phương.

“Đại sư huynh, người đang làm gì vậy?” Tiểu Xuân dè dặt hỏi. Đánh chết cũng không thể xem nhẹ danh hiệu độc thủ trích tiên của người này, đối với một kẻ dùng độc thiện nghệ như thế, thuốc của hắn đem so ra thật đáng xấu hổ.

Lan Khánh chớp chớp mắt phượng, lông mày đang căng thẳng mới giãn ra, hắn phát hiện đây là người mình quen biết.

“Suyt!” Lan Khánh đưa ngón tay lên môi, vô cùng khó chịu “Đừng ồn, bắt cá!”

Tiểu Xuân cúi đầu nhìn xuống, quả thực bên dưới lớp băng loáng thoáng có thấy bóng cá bơi lội.

“Ai da, thực sự có cá kìa!” Tiểu Xuân ra vẻ ngạc nhiên nói, thế nhưng trong lòng còn hoảng sợ hơn mấy chục lần.

Sư huynh thế nào trông cứ quái quái, trúng Bách Ưu Giải cũng đâu phải như thế này?

Bách Ưu Giải đó sau khi dùng xong, thì là nhẹ như mây, vui như tết, gặp được người sẽ cười toe toét, nhìn thấy người sẽ lăn vào làm nũng! Hắn vốn rất háo hức mong chờ cái bộ dạng toe toét làm nũng của đại sư huynh, nào ngờ sư huynh còn ném cho hắn cái nhìn khinh khỉnh này!

Thất hiệu rồi sao? Bị giải mất rồi sao? Thế nhưng nhìn kỹ cũng đâu có giống vậy?

Thiên a, địa a, gia gia a, nãi nãi a – thần dược Vong Ưu “Bách Ưu Giải” hắn lao tâm khổ tứ, mất bao năm trời khổ tâm nghiên cứu, vất kiệt óc dồn hết toàn bộ công sức, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, lẽ nào thất bại rồi sao?

Triệu Tiểu Xuân hắn một đời anh danh, cứ nhiên mấy lần đều bị hủy trong tay đại sư huynh này, một nắm tro cũng chẳng còn nữa!

“Oa oa oa oa...” Tiểu Xuân khóc nức nở.

“Tiểu Thường người ồn quá!” Lan Khánh nghiêng đầu sang bên cạnh, hung hăng đánh lên đầu Tiểu Xuân.

“Ai dõ! Cái gì Tiểu Thường, ta là Tiểu Xuân mà!” Tiểu Xuân đau đớn kêu lên, trượt chân một cái, bàn tọa đập thẳng xuống băng, khí lạnh xuyên qua y phục mỏng manh truyền tới mông, lạnh đến run bắn.

“Chạy mất rồi!” Lan Khánh quát to, thấy đám cá bị Tiểu Xuân quấy động, hoảng sợ lập tức bơi đi mất, vừa kinh vừa giận, song chuồng mạnh mẽ kích vào băng.

Kết quả kinh lực đánh vào tầng băng, tức thời lớp băng dày cứ nhiên từ chân Lan Khánh từ từ lạch tách nứt vỡ ra xung quanh.

Tiểu Xuân một phút ngẩn ngơ, còn chưa kịp tỉnh lại để xem chuyện gì xảy ra, thế nào mà sông băng lại vang lên tiếng động khủng khiếp như vậy, đã cảm thấy dưới chân mình đảo mạnh, cả người cứ thế vù vù, từ trên lớp băng khổng lồ bị vỡ tan, rơi thẳng xuống sông đông êm đềm chết người.

“Nãi nãi a... ục ục ục ục...”

Hắn không biết bơi a... Cứu người a...

Tiểu Xuân lúc rơi xuống chỉ có thể uống no nước vào bụng, không hít được chút khí nào, không ngừng chìm xuống, không cách nào nổi lên được.

Mẹ a... Ta còn chưa đến nhận tội với Vân Khuynh, không thể nào đi gặp người nhanh như vậy được...

Tiểu Xuân ở trong nước ằng ặc gào lên.

Hắn sợ đến mức hai chân hai tay quơ quào loạn xạ, liều mạng giãy giụa, thế mà trong khóe mắt còn nhìn thấy Lan Khánh du du tự tại ngay bên cạnh bơi qua bơi lại, mỗi tay mỗi con cá, trong ngực nhét hai con, thậm chí cả trong miệng cũng đang ngậm một con... Vừa to lại vừa béo.

Tâm lý muốn nổi khùng, thấy người này còn có thể sống vui vẻ đến mức đó, bản thân làm sao có thể hăng hái giành phần đi tìm Diêm la vương ngồi uống trà. Hắn Triệu Tiểu Xuân là người thế nào – bát đũa tử y thuật tối cao tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả của Thần Tiên Cốc, ngay cả sư phụ còn phải bại dưới tay hắn bao nhiêu lần!

Nếu như để người khác biết được hắn bị mấy vạn cấm quân vây đánh còn không chết, lại ở nơi hoang sơn dã lĩnh này chết đuối, còn đầu mặt mũi, làm sao dám nhìn người khác nữa!

Liều mạng một hơi, Tiểu Xuân dùng lực động tay động chân, sống chết liều mạng bắt chước cách thức của loài chó ra sức quẫy ra sức bò, rốt cuộc trời cao cũng rủ lòng, để hắn ngoi được lên trên bờ.

Lên đến bờ, Tiểu Xuân không ngừng nôn ra nước lạnh, kể cả một con cua bé bé không cần thận bị hắn nuốt phải cũng đã phun ra, kinh hoàng bò ngang lập tức quay về sông.

Tiểu Xuân nôn với ọe xong, tiếp đó ho khù khụ.

Thật lâu sau, Lan Khánh mới hờn hờ bơi lên bờ, phun cá trong miệng ra, ném cá trong tay trong ngực ra, chọn lấy một con béo nhất, hăng hái cắn ngay đầu cá.

“Má ơi...” Tiểu Xuân sợ hãi nhắm tịt mắt.

Bộ dạng mất hết tâm trí này của sư huynh, rõ ràng là tẩu hỏa nhập ma a!

Hắn kinh nghiệm hành tẩu giang hồ còn thô thiển, độc hay bệnh còn có cách chữa, nhưng mà tẩu hỏa nhập mà thì mới chỉ thấy qua trên sách vở, tiêu rồi tiêu rồi, lần này thì tiêu rồi.

Tiểu Xuân lật mình, hướng mặt lên trời nằm thẳng căng mà thở hổn hển.

Bách Ưu Giải lại thêm tẩu hỏa nhập ma.

Sư huynh... Người an nghỉ đi... Tiểu Xuân xin lỗi người... Cứu không nổi người rồi...

Mà nghĩ đi nghĩ lại, cha này lúc bình thường đã đáng sợ đến thế. Hiện tại cái bộ dạng ăn tươi nuốt sống kia còn khủng bố gấp vạn phần vạn phần nữa!

Trong lòng hắn thầm tự quyết định, chờ tới khi vào trong thành, nhất định phải tìm cho được hiệu thuốc mà mua đủ được tài, lập tức chế hóa công tán cho sư huynh dùng mới được.

Nếu không qua mấy lần phá nát băng nát đá, nát tá lả hằm bà lằng, cả cái đầu hắn nếu như không chú ý, chắc chắn sẽ bị đại sư huynh cho nát bét theo luôn. Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Đường về phía nam, là về cốc, cũng là về nhà.

Chưa hết tháng một, trời còn lạnh.

Tiểu Xuân thật không dễ dàng gì tìm được nhà của một nông gia, lấy bạc vụn đổi lấy hai bộ quần áo què mùa cho Lan Khánh cùng với bản thân có cái mà thay. Tiếp đó lấy hai bộ màu đen với màu trắng đều đã nhuộm máu kia đem đốt hết, mang theo bọc màn thầu mà vị đại thẩm nông gia đã khăng khăng nhét vào tay hắn làm lương thực, cùng với Lan Khánh nam du.

Hắn cùng với đại sư huynh nhà hắn coi như đang đi dạo chơi, trên đường lúc đi lúc nghỉ. Bất quá chỉ có vị sư huynh này cứ đi tới đi lui rồi toàn đi sai đường. Lúc thì đi đằng đông, lúc thì đi đằng tây, lại phải mất bao công sức mới kéo hắn về đúng đường được.

Giữa hai người cũng không còn vẻ đề phòng như trước đó. Tiểu Xuân còn cẩn thận nhìn, nghe, hỏi, khám qua, Lan Khánh chính là hết mười phần tẩu hỏa nhập ma, không thể nào là giả được.

Cái khác thì không dám nói, về y thuật hắn cũng cho là quá khá đi chớ. Nếu không ngày hôm đó giả trang thành Trần Châu bị hôn mê đi, đến lúc Tiểu Xuân muốn thăm mạch cho hắn, cũng sẽ không lập tức tỉnh lại rồi vờ như lên cơn hoảng loạn.

Thế nhưng đối mặt với Lan Khánh lúc này, Tiểu Xuân chỉ cảm thấy như mình đang mang theo một hải tử to đầu không hiểu chuyện cùng đi, không có khúc mắc cũng không có cản trở, ở chung còn có thể nói là khá hòa thuận, chỉ là đứa trẻ này đối với bất kỳ cái gì cũng tỏ vẻ hiếu kỳ, cầm lấy trong tay liền cho ngay vào miệng, khiến hắn cũng có chút đau đầu.

Cứ như hôm trước, tọng vào mồm một con dĩa diều, hôm qua thì nuốt một con vịt giò, cơ mà hai cái đó còn đỡ, nhắm mắt một cái, là đã nuốt xong. Còn nghĩ đây là sư huynh gặp được cơ duyên hiếm thấy, mới có thể vô lo vô tư lự thế này, nào có vướng bận điều chi. Hắn làm sư đệ sao đọa mất chút nhạ thú ít ỏi của sư huynh, không để cho sư huynh nhân dịp này chơi đùa cho vui vẻ đi?

Ai mà ngờ mới sáng nay mở mắt dậy mới biết thảm. Tìm tứ phía cũng không thấy người, còn tưởng sư huynh chạy đi mất rồi, sau thực mạng chạy đi tìm, mới phát hiện ra ngay trên sườn núi sư huynh nhà hắn đang cùng với một vị đại ca heo rừng – trực . diện . đối . kháng.

Tiểu Xuân nhìn thấy thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Không dám nghĩ đến sư huynh này vậy mà chơi tay không với một con vật coi còn bự hơn cả người, còn gia cố thêm hai cái răng nanh khủng bố vừa to vừa dài vừa cùn.

Đương lúc Tiểu Xuân thấy sư huynh mở miệng ra định nhắm ngay mũi con lợn mà cắn yêu, hắn cuốn quít gọi to “Sư huynh đợi chút!”

Lan Khánh ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt tràn ngập hung tợn, tự hồ giống như muốn đem cái kiêu ngạo gà ngọam vịt kia mà ngoạm luôn Tiểu Xuân, ngoạm một phát hết sạch sành sanh.

Tiểu Xuân thấy thế vã mồ hôi lạnh. Tên sư huynh này mặc dù không phải là đại ma đầu như trước kia, nhưng khí thế không hề thay đổi khiến người ta không rét mà run.

“Sư huynh là ta muốn đến giúp người, không phải muốn cướp hàng!” Tiểu Xuân vội vàng trưng ra bộ mặt cười mà hắn đánh giá là thân thiện đệ nhất của đệ nhất, khom người chạy về phía Lan Khánh.

Cuối cùng, Tiểu Xuân nhóm lửa nướng thịt lợn ngay tại chỗ, lại lấy trong ngực ra một tiểu dược bình bảy màu, trong đó là hương liệu kỳ trân thu thập lại mà thành, từng chút từng chút rắc lên trên, cẩn thận bồi cho đều, lại thêm một ít mật đường, làm cả con lợn quay chảy cả mỡ, bóng lộn, thơm ngào ngạt, khiến gã đại sư huynh ngốc của hắn trừng to mắt, thịt còn nóng bỏng đã giật lấy mà gặm.

“Đợi đã, chờ cho ta một miếng chứ!” Tiểu Xuân vừa hô to vừa giữ lấy cái đuôi heo “Người cắn bên đó, bên này cho ta!” hắn nướng thịt cực khổ như vậy, sư huynh sao có thể không chờ cho hắn chút ít bỏ bụng?

Kết quả hai người ăn sạch con heo rừng xấu số kia chỉ còn thừa lại mỗi cái đầu, Tiểu Xuân giữ lại cái đầu đó, đến lúc cũng nên gấp rút trở lại lộ trình, liền lấy một cành cây thô treo đầu heo lên, gác trên vai.

Lan Khánh tự hồ còn có điều tiếc nuối, cứ nhìn chăm chăm vào đầu heo.

Tiểu Xuân vì thế cố ý chạy ngay trước mặt Lan Khánh, làm cho kẻ kia vốn chỉ thích chạy đông chạy tây, thậm chí chạy tít cả mắt không thèm nhìn ai phải ngoan ngoãn chạy theo sau mình, mà Lan Khánh cũng có mấy lần muốn chạy lên cướp, Tiểu Xuân lại vận khinh công cho hắn đuổi theo.

Khinh công của Tiểu Xuân trong Thần tiên cốc vốn không có đối thủ, Lan Khánh đuổi không kịp, sau vài lần, chỉ có cách oán giận trừng mắt nhìn theo bóng lưng Tiểu Xuân cùng với cái đầu heo kia, miệng lẩm bẩm “Đáng ghét! Đáng ghét!”

Tiểu Xuân chỉ còn biết cười mãi không thôi.

Bao nhiêu lần ăn phải quả đắng của sư huynh, lần này cư nhiên có thể đòi nợ lại.

Trong lòng cảm thấy vô cùng khoan khoái, không lời nào có thể dùng để diễn tả!

Cứ thể vừa đi vừa chạy, Tiểu Xuân cùng với Lan Khánh rốt cuộc cũng tới cửa Bình Thành.

Bình Thành nằm phía cuối vùng Giang Bắc Cửu Tỉnh, nhìn thấy Bình thành, chính là đã cách phía nam không xa. Tiểu Xuân cảm thấy vui, cuối cùng thì, đã có thể rời khỏi cái vùng đất phương bắc chết dẫm lạnh cóng đó, ba ngày thì hết hai ngày trời đổ tuyết.

Mới định vào thành, Tiểu Xuân phát hiện ở cổng thành đang rồng rắn một hàng rất dài, mà quan binh thủ thành đang cầm một bức họa trên bản mộc lần lượt đối chiếu với bách tính đi qua.

Hắn ngó ngó một hồi, cảm thấy có gì không ổn, quyết định loanh quanh ra chỗ không người canh gác cầm đầu heo ném đi, để Lan Khánh đuổi theo nhảy qua tường thành cao mấy trượng, sau đó chính mình cũng phi người đập mây trở qua thành.

Vô thanh vô tức nhập thành, Tiểu Xuân một bước chạy tới trước Lan Khánh đang bận cắn mũi heo cướp lại treo lên vai, hai người một trước một sau, nghênh ngang khệnh khạng dạo chơi trong thành, cũng không muốn đi xem triều đình đăng cáo thị là để đuổi ai bắt ai, hay là trên tờ cáo thị kia là vẽ ai.

Việc duy nhất hắn phải làm trước mắt chính là, bình bình an an đem Lan Khánh hộ tống về Thần tiên cốc, vậy là được.

Tìm được hiệu thuốc, Tiểu Xuân lập tức chạy vào tìm chủ hiệu nói về mấy thứ mình muốn mua. Mà ở sau hắn, tầm mắt của Lan Khánh đã rời khỏi đầu heo, ngó nghiêng lung tung, một đôi mắt phượng thanh mảnh nhìn chăm chăm khu vực hoa lệ bên kia đường, trong mắt rạng rỡ tinh quang.

“Ngưu hoàng.”

“Có!”

“Mạn đà la.”

“...có”

“Ban mao.”

“... có”

“Ba đậu sương.”

“... có”

Tiểu Xuân cùng với ông chủ hiệu thuốc nói qua nói lại, mà thanh âm về sau dần dần càng nhỏ hơn. (mua hàng cấm =))

“Tỳ sương, có thể mua tối đa bao nhiêu?” Tiểu Xuân hỏi “Ta định mua để diệt chuột.”

“Cha... ba lạng hai...” ông chủ hiệu lau mồ hôi lạnh nói “Gần đây cóm nó làm căng lắm, khách quan là người nơi khác tới hay sao, từng này có mà độc chết cả đồng!” (đứa nào chả hiểu là không phải dùng cho chuột mà, quanh co làm gì =))

“Ít quá không đủ dùng, tối thiểu cũng phải nửa cân đi, chuột nhà ta con nào con nấy to còn hơn trâu, ba lạng hai làm sao đủ?” Tiểu Xuân che miệng nói.

“VẬY...” ông chủ điên cuồng lau mồ hôi, khỏ sở cúi đầu dầm chiêu, cuối cùng xoay cái bàn tính ra trước mặt hắn “Nhiều lắm chỉ có thể bán chừng này.”

“ĐƯỢC!” Tiểu Xuân lôi từ trong ngực ra tờ ngân phiếu đặt lên bàn, lại thì thầm thêm mấy cái tên nữa, nói “CÓ bao nhiêu lấy bấy nhiêu, nhanh gói lại, ta phải mang đi!”

“RỒI RỒI RỒI!” ông chủ vội vàng lấy ngân phiếu, quay người đi lấy thuốc.

Mấy thứ được tài mang tính độc kia thật là có bao nhiêu mua bấy nhiêu, đương nhiên quan phủ hay phủ nha đều có sai người đi giám sát đường hoàng, mà Tiểu Xuân cũng biết người kinh doanh phải tự có phương pháp ứng phó, chỉ cần mạnh tay một tý, thì mua được nhiều hơn thôi.

Đợi được tài được gói lại kỹ càng, Tiểu Xuân định rời đi, vừa quay đầu, phát hiện ra kẻ tên Lan Khánh đáng lẽ nên an phận ngoài cửa bấy giờ đã mất tăm mất tích.

“Ồ, sư huynh người chạy đi đâu rồi?” Tiểu Xuân thầm kêu khổ. Chẳng lẽ nhanh như vậy đã xuất hiện thứ khác còn hấp dẫn hơn đầu heo, dù dễ sư huynh đi mất?

Nhìn xung quanh một chút, liền nhìn thấy Lan Khánh đang tung tăng chạy vào một cái khách *** đối diện bên kia đường, trên cổng có ghi ba chữ to “Thiên hương lâu”.

Lại nhìn xem thiên sắc, xem cũng đã tối, khó trách Lan Khánh lại chạy vào trong đó, từ trong tỏa ra một mùi hương thật là mê hoặc nhân tâm, mà cả Tiểu Xuân ngửi được cũng nhỏ nước dầm dìa, bụng lên cơn chống đối.

Lúc này Thiên hương lâu cũng tấp nập người đến người đi, có người vì mộ danh mà đến, cũng có người chỉ đơn thuần tìm nơi nghỉ chân. Thiên hương lâu này ngoài chuyện là tiệm ăn khá có tiếng, còn là một khách ***, mở ra các chi dọc khắp khu vực Đại giang nam bắc (), nổi danh nhất thiên hạ về thức ăn, hơn nữa về địa điểm của các chi khác nhau, cho nên cách thức và thành phần cũng khác nhau.

()Đại giang nam bắc: khu vực dọc hai bên bờ trung lưu và hạ lưu Trường Giang.

Tiểu Xuân còn nhớ ở Hàm dương có thịt cầy, chi ở Minh thành nổi tiếng dzú dê, kinh thành lại là thịt thỏ, không biết ở Bình thành này thì là món gì.

Lan Khánh chạy thẳng vào Thiên Hương lâu, trên người tuy là mặc thứ y phục tầm thường thô thiển mà Tiểu Xuân đổi được từ nông gia, nhưng mà trên gương mặt tiêu trí phi phàm kia, còn toát lên khí độ ngời ngời, thật khiến cho tiểu nhị chạy ra trước đón khách không nhận được mà cúi cung thi lễ đến mười mấy lần, cho rằng vị khách nhân này lai lịch chắc chắn không nhỏ.

“Khách quan muốn ở trọ hay là muốn dùng cơm?” Tiểu nhị ca cười hỏi.

Lan Khánh không đáp, tùy ý nhìn quanh, liền bước tới trước bàn của khách nhân nọ, không sợ bóng dùng tay không bưng cả cái nồi đất nóng hằm hằm mới vừa mang ra cho người ta, thò tay bốc luôn miếng thịt Đông pha mỡ dầm dìa quăng vào miệng.

Khách nhân kia xem là loại con cháu nhà có của chừng hai mươi tuổi, đóm dáng lẻo lẻo, vừa mới thò dũa ra định gắp thịt đã không còn thấy bóng dáng thịt đâu, trước còn nổi giận đùng đùng, liền ngẩng mặt lên định văng miếng, thế nhưng nhìn lên thấy cái dũa cướp nổi của mình nhan sắc động trời, há ngoác mồm, mắt trợn trừng, toàn thân hóa đá.

Lan Khánh ăn xong hai mồm thịt, bực tức cau mày, nhỏ “Phi” một tiếng cho toàn bộ thịt phun ra.

“Khó ăn muốn chết!” Hắc giận dữ nói “Thịt giả, cứ nhiên dám đem thịt giả lừa ta!”

Tiểu nhị vội vàng chạy tới “Là thịt chay, thịt chay cơ mà, không phải thịt giả.”

“VẬY... vị huynh đài này muốn ăn gì cứ gọi thỏa thích, cứ tính hết cho ta là được!” công tử kia mãi nhìn Lan Khánh ngây người, thiếu chút nữa nướng dãi chảy lênh láng nay đã tỉnh lại, cũng cuống quýt làm màu với người đẹp.

Lan Khánh mới ăn phải thứ không giống với trong đầu đang tưởng tượng, hỏa khí bốc tới đầu, phía đông một tên tiểu nhị chường mặt, phía tây một thằng lừa đảo ngồi trơ trơ, cái nồi đất trong tay vang lên “bực” một tiếng rồi nứt ra, nhân quang lóe sáng, liền vung tay định phang luôn hai tên chường mặt kia.

“Sư huynh!” Tiểu Xuân gọi to, vung tay chặn ngang chường kia của Lan Khánh.

“Tiểu Thường ngươi làm gì?” Lan Khánh không hài lòng nhăn mày.

Tiểu Xuân nhìn Lan Khánh rồi cười hì hì, cổ tay lật lại, cái đầu heo từ trước còn gánh sau lưng Tiểu Xuân bị ấn vào trong ngực Lan Khánh.

Lan Khánh mắt sáng lên, cười toe, rõ ràng là đã cảm thấy mấy phần vui vẻ.

“Chúng ta lên lầu hai đi, trên lầu hai có cảnh đẹp, rồi kêu nhà bếp hâm nóng đầu heo, lại thêm rượu nhắm thức ăn ngon nữa, thấy sao?”

“Được.” Lan Khánh lập tức đồng ý.

Thấy mỹ nhân định rời đi, cậu nhóc phú gia vội vàng gọi “Đợi đã, rõ ràng là ta chấm vị công tử này trước...”

Cậu nhóc trong lúc cuống lên nói nhảm, cũng vội chữa lại “Không phải... là ta mời vị công tử này cùng ngồi trước, ngươi chỉ là tên tiểu tử đến sau không nên quá ngông cuồng như vậy.”

Lan Khánh một tay ôm đầu heo, một tay cầm nồi đất đã nứt toác quăng trở lại chỗ cũ. Chỉ thấy vừa lúc nồi đất chạm vào mặt bàn, cái bàn thượng hảo lâm từ gỗ xịn kêu lên mấy tiếng kỳ quái “Kịch kịch bực bực”, tiếp đó một tiếng “ầm” vang lên, toàn bộ nổ tung.

Nhóc con sợ hãi nhảy dựng lên, tiểu nhị sợ hãi nhảy dựng lên, tất cả khách nhân trong Thiên hương lầu chứng kiến màn vừa rồi cũng sợ hãi nhảy dựng.

Tiểu Xuân tuy cũng bị dọa mất vía, thế nhưng may mắn thay, lực đạo của Lan Khánh đều nhắm vào cái bàn kia, mà không phải nhắm vào hai cái đầu ngu vừa mới tiến gần Lan Khánh lại tiến quá gần. Không thì lúc này, có khi là máu tươi bắn đầy chỗ này, não văng tung tóe mất.

“Đi thôi đi thôi!” Tiểu Xuân nhanh chóng kéo tay Lan Khánh, kéo lên trên lầu.

Trên lầu vốn đầy những người, nhưng vừa nãy chứng kiến hành vi du côn vô thanh vô tức của Lan Khánh, người vừa lên tới lầu hai xong, chính là còn đang dùng cơm, thế mà trong nháy mắt vội đi hết nữa.

Tiểu Xuân thấy thế chỉ cười, cũng không để ý nhiều liền ném cái đầu heo cho tiểu nhị đang theo sau.

Tiểu nhị cũng không dám dây dưa, lập tức mang xuống nhà bếp hâm nóng lại cắt ra, kèm theo cả mấy món ngon đặc biệt của quán cùng với một bình lớn trúc điệp thanh thượng đẳng mang lên, nói một tiếng “Mấy cái này là chút tâm ý ít ỏi của bốn tiệm, thỉnh hai vị đại hiệp từ từ thưởng thức!”. Vừa xong, chạy mất tăm.

“Da, đại sư huynh, sao làm đại hiệp là liền có người chiêu đãi, thật là hay a!” Tiểu Xuân cười.

Lan Khánh căn bản không quan tâm hấn, thật sự tên này hơi ồn, nhức cả tai.

Tiểu Xuân ngay sau đó nhanh tay lấy hóa công tán mới chế xong, thần không biết quỷ không hay bỏ vào trong Trúc điệp thanh lắc tan, cười rạng rỡ châm cho Lan Khánh một chén, sau đó nâng chén kính Lan Khánh.

“Nào, sư huynh, bát sư đệ kính huynh một chén!” Tiểu Xuân nói.

Lan Khánh nâng chén ngửi ngửi, lại nhìn nhìn Tiểu Xuân, sau đó một hơi uống cạn.

Tiểu Xuân cười hắc hắc, giả vờ uống rượu, kỳ thực đem toàn bộ đổ vào tay áo, làm ướt cả cục bông vừa này giấu vào trong đó.

Hóa công tán vốn chẳng ảnh hưởng gì đến hấn được, có điều muốn hóa công tán nhanh chóng có hiệu quả, dùng rượu xúc tác là tốt nhất. Mà hấn lại sợ nhất là uống rượu, lần trước mới uống vào một hơi thật còn chẳng hiểu vì cái quái gì tung tăng khỏi Thần tiên cốc, nếu uống thêm lần nữa, làm sao biết lại xảy ra cái chuyện hoang đường gì nữa, cho nên từ đó trở đi, hấn rất ít khi uống rượu.

“Thêm chén nữa.” E một chén không đủ, Tiểu Xuân lại rót thêm chén nữa cho mình với Lan Khánh.

Lan Khánh uống chén thứ hai, Tiểu Xuân lại giở trò cũ, đổ rượu vào tay áo.

“...” Lan Khánh nhìn hẩn.

“Sao, sao vậy?” Tiểu Xuân cười bồi, bị Lan Khánh nhìn đến ngứa ngáy.

Lan Khánh đột nhiên vung tay bắt lấy cổ tay trái của Tiểu Xuân, lấy ra khối bông trắng to đùng đã ướt đầm bị giấu trong tay áo.

“Người không uống, lại lừa ta uống!” Lan Khánh mắng Tiểu Xuân.

“Ấy... ai... ta... cái đó...” Tiểu Xuân đảo mắt ngó nghiêng, lập tức bị nắm thóp, thật chẳng biết nguy biến làm sao.

Đột nhiên, Lan Khánh cười, gương mặt tươi cười mặc dù so với trước kia có ít đi một chút huyết mỵ lãnh khốc, nhưng xét về âm khí dày đặc thì vẫn quá thừa cho kẻ khác không rét mà run.

Lan Khánh giật lấy bình rượu áp lại gần Tiểu Xuân, không nói nửa câu chỉ thẳng tay đổ cả bình rượu vào miệng hẩn.

Tiểu Xuân sợ hãi giãy giụa, Lan Khánh lại dùng lực giữ chặt hàm dưới của hẩn, lực đạo mạnh đến mức suýt nữa nghiền nát xương hàm người ta, để tách miệng hẩn ra, cứ thế đổ rượu vào.

Tiểu Xuân ho lên, sặc sụa phun cả rượu ra, liều mạng nhắm vào cái tên đang dè trên người mình mà vung tay múa chân, mà Lan Khánh không hiểu thế nào lại giống như tìm thấy trò vui mà vô cùng hứng thú, bị Tiểu Xuân đá ra bao nhiêu lần, lại cứ nhảy bổ vào hẩn trở lại bấy nhiêu lần.

Hai người, người chạy người đuổi, bay qua bên này ngã sang bên kia, phá nát hết cả bàn lắn ghế, ngay cả ván sàn của tầng hai vô cùng kiên cố cũng bị hai tên phá hoại nhảy nhót sụt ra mấy lỗ, một nửa khách nhân còn lại ở tầng dưới bỏ chạy không sót một mống.

Nửa cây nhang sau, đánh đắm một rồi, Tiểu Xuân lăn ra lan can nằm thở hồng hộc, Lan Khánh thì hồ nghi hết nắm lại mở bàn tay của mình, vỗ vỗ lên chiếc cột bên cạnh mấy cái, mới thấy thật kỳ quặc phát hiện ra lực đạo của mình yếu đi rất nhiều, bất quá đây chỉ là cây cột chống rất nhỏ mà thôi, nhưng lại không thể khiến nó vỡ ra răng rắc nổi.

“Tiểu Thường?” Lan Khánh ngừng cười, ánh mắt đầy nghi hoặc hướng đến kẻ đang nằm liệt tại lan can mà ho khí thế, “Tiểu Thường, cột nhà đánh không gãy, ta mất võ công rồi, thật kỳ quái!”

“Ta là Tiểu Xuân!” Tiểu Xuân giận dữ rống lên, rồi mới lẩm bẩm nói nhỏ “Uống xong Hóa công tán của ta mà còn có thể đánh gãy cột nhà sao? Ta là thần y á, thần y á, người mà đánh gãy được, vậy cái danh thần y là giả mất rồi!”

Tiểu Thường, Tiểu Thường, Lan Khánh từ sau ngày hôm đó tỉnh lại, cứ luôn miệng gọi hẩn như vậy. Mà cũng từ ngày đó, ánh mắt Lan Khánh nhìn hẩn thật sự cũng trở nên dịu dàng hơn.

Tiểu Xuân từ từ hiểu ra, cái tên Tiểu Thường mà Lan Khánh gọi đó, làm nhũ danh em trai út của hẩn, Lan Thăng.

Chỉ là, Lan Khánh không hề phát hiện ra mình đã nhận nhầm người.

Lan Thăng đã chết từ tám năm trước rồi.

Chết trong trận diệt môn thảm họa kia.

Bị Lan Khánh chúc cho cả bình rượu, Tiểu Xuân không bao lâu sau liền cảm thấy đầu nặng trĩu chân lại nhũn, trong đầu rối beng lên.

Tửu lượng của hẩn trước nay rất dở, vô cùng dở, sau khi uống rượu xong liền nghĩ, nếu như cứ yên ổn ở lại lâu hai chờ cho hơi rượu tan hết chắc sẽ không vấn đề gì đâu! Thế nên hẩn bắt chân, ngồi trên tay chần lâu hai, cúi đầu nhìn xuống dưới, ngó nghiêng những khách nhân vào quán.

Tình cờ Lan Khánh đưa cho hần miếng tai heo, nói là ăn rất ngon, muốn hần thử xem. Hần trước nay lại không biết, thì ra, sư huynh ham ăn khủng hoảng.

Càng lúc càng muộn, đèn cũng đều đã tắt, Thiên hương lâu sớm đã khôi phục cảnh tượng ngựa xem tấp nập trước cửa, chỉ có cầu thang gỗ dẫn lên lầu hai bị phong kín lại, mà tiểu nhị cũng không dám dẫn người lên nữa.

Qua một hồi bình an, đi mất một vài người, lại đến thêm vài người mới, đột nhiên phía dưới trở nên náo nhiệt.

Người ngà ngà say, mắt mờ mịt, Tiểu Xuân neho mắt nhìn xuống, tay thì nhận lấy cái chén Lan Khánh đưa qua, uống sạch một hơi mới phát hiện lại là rượu.

Sư huynh nhà hần thật chẳng biết từ đâu lại lôi ra một vò Trúc điệp thanh bụi, vuốt vuốt giấy dán, liền sau đó đổ cả vò vào miệng, lúc bình thường thật khó gặp cái bộ dạng này, thật là hào khí hiếm thấy.

Dưới lầu càng lúc càng ồn, Tiểu Xuân lập tức dời tầm mắt trở lại chỗ cũ.

Chỉ thấy, giữa đại đường một bàn bốn người, người mặc hắc y, trong đó một hán tử trắng kiện tay níu kéo vị cô nương xướng ca không rời, lão cha bên cạnh cô nương kia mang theo chiếc đàn cũ cũng liên tục vì con gái mà cầu xin, nói hai người họ chỉ là hành tẩu giang hồ kiếm cơm nhét miệng mà thôi, gia nhân đừng làm khó người ta nữa.

“Ô y giáo...” Tiểu Xuân lại uống thêm chén nữa, quay đầu lại, thì ra Lan Khánh không biết từ lúc nào đã ngồi ngay bên cạnh mình.

Tiểu Xuân xem Lan Khánh cũng chẳng có phản ứng gì, chỉ khư khư ôm vò rượu.. lại quay ra sau, cả cái đầu heo chỉ còn lại hai cái răng nanh, sư huynh nhà hần hần đã hết cái để xử, cho nên mới tới ngồi chung hóng chuyện với hần.

Chuyện của Ô y giáo, Lan Khánh có lẽ cũng chẳng còn nhớ, nghĩ vậy, Tiểu Xuân cũng không lo lắng, tiếp tục coi trò vui này. Nào ngờ mới chớp mắt một cái, mọi chuyện đã chuyển biến cực nhanh, hần vừa nhìn lại thì tiểu cô nương kia đã bị đè xuống bàn, y phục bị kéo ra, đùi ngọc phô ra sạch sẽ, hắc y nam tử trên đầu không ngừng cười ***, còn tiểu cô nương kêu khóc thảm thiết cầu cứu.

Tiểu Xuân đang định cầm cái chén ném vỡ đầu thằng háo sắc kia, không ngờ còn chưa kịp động tay, đã nghe thấy bên dưới vang lên tiếng rút kiếm ong ong, một khác, trên cổ nam tử đó đã đầy vết kiếm, ngã lên người thiếu nữ.

Ba tên hắc y nam tử còn lại “ba” một tiếng rồi đồng loạt đứng dậy, quắc mắt dựng mày giận dữ nói “Các người là ai, to gan lớn mật, còn dám động vào đệ tử Ô y giáo bọn ta!”

Tiểu Xuân nhìn thấy có hai người thanh niên đến đứng trước mắt ba hắc y nam tử, trong đó một người vóc dáng cao gầy đang thu kiếm lại, ngữ khí bình ổn như thể mới rồi chưa hề phát sinh chuyện gì đáng nói “Ma giáo yêu nghiệt chuyên làm chuyện xằng bậy quấy rối đàn bà con gái nhà lành, giáo chủ của các người chưa từng dạy dỗ quy củ cho các người sao?”

Tiểu Xuân “Oa!” một tiếng, nhin không nổi khu tay loạn xạ khi thấy nhân sĩ giang hồ hành hiệp ra mặt giương cao chính nghĩa “Đây chính là chính đạo nhân sĩ trong truyền thuyết đây mà!”

Giang hồ a, giang hồ! Chính tà không dung hợp, mới gọi là giang hồ! Ra ngoài đã lâu như vậy, hôm nay cuối cùng cũng được diện kiến a!

Mà xem người này thần thái phi phàm, khí khái bức người, dung mạo ra dáng hiệp sĩ hần hoi.

Thanh niên tinh tráng rắn chắc đứng một bên của thanh niên cao gầy này lúc này mới mở miệng hồi đáp lại câu hỏi lúc nãy của hắc y nhân “Tại hạ Tả Ý sơn trang Mục Tương, vị này là bằng hữu của tại hạ, Hàn Sơn phái Hàn Hàn.”

Lão cha ôm đàn ở bên cạnh vội vàng vàng đẩy hắc y nhân nằm trên người con gái mình ra, kéo nàng lại, hai người khóc lóc sụt sướt.

Năm người kia xưng xong họ tên, môn phái, thứ bậc, sư thừa (là hệ thống quản lý và kế thừa của sư môn, amen), tiếp đó là một trận ẩu đả hỗn loạn, đao quang kiếm ảnh vung tới vung lui, huyết nhục văng tung tóe.

Tiểu Xuân lờ uống quá nhiều rượu, đầu choáng mắt hoa, nhìn máu đỏ ngập ngựa liền cảm thấy ghê tởm. Lại nhìn thấy người trong đại đường bỏ chạy mất dép, chỉ còn ông chủ quán cùng với tiểu nhị rúc sau quầy hàng lén lén thăm dò, còn có hai người phụ nữ bị kẹt trong góc không tìm được đường chạy ra, thật sự đáng thương mà.

Hắn nghĩ thật kỳ quái, chính đạo nhân sĩ quyết đấu, không phải sẽ cẩn thận để ý đến bình dân bách tính xung quanh sao?

“Cha, cha!” Tiểu Xuân đột nhiên nghe thấy tiếng gào lên kinh hoàng của thiếu nữ nọ “Cha làm sao vậy, đừng dọa con mà!”

Lão cha tay buông chiếc đàn cũ ký xuống đất, nắm chặt lấy ***g ngực, sắc mặt trắng bệch, bộ dạng nghẹn một hơi lớn ho cũng không ra.

Tiểu Xuân nghĩ cũng không nghĩ kịp, từ trên tay vịn búng người nhảy xuống, thân ảnh nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt lão ông cùng với thiếu nữ, trưng ra bộ mặt say rượu đến mức ngây ngốc, thông thả ung dung từ trong lòng ngực móc ra “Phẩm ăn xong nhất định tán dương, chưa ăn qua tuyệt đối ân hận, Triệu Tiểu Xuân đặc chế, vạn linh đan khởi tử hồi sinh” đưa cho lão ông uống.

Không hết một khắc, sắc mặt lão ông hồng hào trở lại, hơi thở cũng bình ổn.

“Đa tạ vị thiếu hiệp này đã cứu cha của tiểu nữ, đa tạ thiếu hiệp cứu cha của tiểu nữ!” Thiếu nữ không ngừng dập đầu.

“Miễn đi miễn đi, động tay động chân chút thôi.” Tiếp đó bắt mạch cho lão ông kia, phát hiện thân thể người này như rất bình thường, chỉ là mới này sợ hãi quá độ, khí tán loạn thở không ra thôi “Không đáng ngại nữa, chỗ này nguy hiểm, để ta đưa các người ra đi!”

“Híp...” Tiểu Xuân ợ một tiếng, sau đó mỗi tay ôm một người, dựa vào khinh công cao siêu của mình, không phí nhiều sức lực đã đưa hai người kia ra ngoài rồi lại trở vào.

Đương lúc Tiểu Xuân lần thứ hai bước vào, ba hắc y nhân kia đã bị xử xong.

Hắn thầm niệm mấy tiếng “A di đà phật thiện tai thiện tai”, dự định quay lại lần hai tìm đại sư huynh.

“Đợi đã!” Thanh niên tên Hàn Hàn, thoáng nhìn thấy Tiểu Xuân người mặc y phục tầm thường của nông gia nhưng ở thất lưng lại đeo thanh nhuyễn đao mà hắn thập phần quen thuộc, giật mình hoảng hốt, liền vung tay chặn bả vai của Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân cảm giác có người đến gần, chân bước lệch đi một chút, di hình hoán ảnh, khiến đối phương tức khắc vung tay vào khoảng không.

Mặc dù không hiểu đối phương định gọi hắn lại để làm gì, Tiểu Xuân vẫn dừng bước, xoay người cười nhạo nhỏ nói “Đại hiệp có chuyện chi cần hỏi?”

“Tiểu tử, Long Ngâm kiếm thế nào là có trên người người? Người ăn trộm ở đâu?” Hàn Hàn nắm chặt tay, sắc mặt càng không thể cho là tốt. Trước mắt hắn là một con ma men ăn mặc tồi tàn rách nát, hai má ửng hồng, toàn thân nồng nặc mùi rượu vậy mà phá được Tiểu long trảo thủ của hắn, sao có thể không khiến người tập võ lâu năm như hắn thoát khỏi cơn đả kích của cái sĩ diện.

“Trộm?” hắn toàn bộ gương mặt đều ửng đỏ chớp chớp mắt nhìn Hàn Hàn.

“Long Ngâm kiếm là vật bất ly thân của gia gia ta, Hàn Trai, kiếm còn người còn, kiếm mất người mất. Nếu không phải ngươi trộm, thì làm sao lại có?” Khẩu khí của Hàn Hàn càng lúc càng mất bình tĩnh.

“Tiểu Hàn, đừng nói chuyện như vậy! Trước tiên nên nghe vị tiểu huynh đệ này giải thích mới đúng.” Mục Tương thấy bạn mình bức người hơi quá đáng, liền lên tiếng nhắc nhở.

“Nhưng mà...” Hàn Hàn vẫn muốn cãi lại.

Tiểu Xuân cười ha ha hai tiếng “Kiếm này là lão nhân gia lúc ở Lục liễu sơn trang cho ta mượn, mà còn là tự tay đưa cho ta.”

“Lão nhân gia?”

“Lục liễu sơn trang?”

Tiểu Xuân tiếp đó lại liếc Hàn Hàn một cái, hừ giọng nói “Hàm hồ nói người ta trộm kiếm, người thật quá thất lễ!”

“Nếu đã nói là mượn, vậy thì phải trả. Ta là cháu của Hàn Trai, người giao kiếm cho ta cũng được.” Hàn hàn chìa tay “Trả đây!”

“Không được, người nói người là cháu ông ta, vậy phải tin người là cháu ông ta? Ta còn nói ông ta là con trai ta được!” Tiểu Xuân lè lưỡi làm xấu “Cho dù có muốn trả lại, cũng không cần người đến lấy, ta muốn tự tay đưa cho ông ta, khỏi nhập nhằng lung tung, để mấy người lai lịch bất minh đỡ phải cảm nhảm!”

Bộ dạng của Tiểu Xuân khiến Mục Tương nhìn không được phá lên cười, thật sự khó gặp những kẻ nói chuyện không biết kiêng dè thế này.

Hàn Hàn lạnh lùng liếc Mục tương, thấy nhân gia không trả kiếm cho hắn còn nói năng càn rỡ, liền vung tay hướng tới thất lưng của Tiểu Xuân định giật kiếm.

Tiểu Xuân cười hề hề lại đảo chân lui người ra sau, hắn mới không cần sợ thẳng nhóc này, người này xét về công phụ cũng tương tự với Hàn Trai, không hung hiểm dùng âm nhu mà ẩn lực, đáng khen, nhắm chừng chính mình dễ dàng thụ thương, vẫn có thể thu lực mà lùi lại.

Hai người cứ như vậy ở trong đại đường mà đánh tới đánh lui giằng co, Mục tương chỉ biết đứng bên cạnh cười khở.

Hàn Hàn càng đánh tới, lại càng phát hiện ra người kia nội lực thâm sâu khó lường, võ công cũng phi thường kỳ quái.

Người này nội lực cường mãnh, chiêu thức lại hoàn toàn tương phản, một chính một phản, một âm một dương, phối hợp sát sao không kẽ hở, Hàn Hàn không ngờ được lại chạm trán thượng đẳng cao thủ nhường này, yêu thích võ học lại dấy lên, toàn thân hưng phấn không thôi, bụng nghĩ cơ hội này khó được, nếu không dốc sức tỷ thí một trận thật sướng khoái, vậy chẳng phải đã đắc tội với bản thân?

Cho nên xuất chiêu toàn lực về phía Tiểu Xuân, hoàn toàn không lưu tình.

“Hàn Hàn, đừng dă thương người ta!” Mục tương nhìn ra suy nghĩ của hàn Hàn, vội vàng lên tiếng ngăn chặn.

“Người đừng qua đây, tên này là của ta!” Thấy có người định xem vào, Hàn Hàn quát lớn.

“Quái gở, ta thành của người từ lúc nào sao cả ta cũng không biết?” Tiểu Xuân làm bộ ngả ngón cười tà với Hàn Hàn, vừa đánh vừa lui.

Tiểu Xuân trước giờ vẫn không ưa mấy chuyện đánh qua giết lại này, càng không có ý giao chiến với người ta, Hàn Hàn cứ tiến tới gần hắn lại lách người tránh xa, thi thoảng mới phản kích lại vài chiêu, còn định chừa lại cho đối phương một chút sĩ diện, ai bảo tên ngốc kia cứ thế đánh phải đánh trái đánh hoài không thôi.

Cười như vậy lại đánh như vậy, hoàn toàn chọc giận Hàn Hàn, cảm thấy con ma men này thật sự xem thường người khác, tức thì lửa giận công tâm, chẳng cần biết người này với hắn vốn không hề dây mơ rễ má, trở tay rút kiếm đánh tới luôn.

Tiểu Xuân thấy đối phương rút kiếm, tự mình cũng vội rút kiếm, lại nghĩ kiếm này của lão nhân gia Hàn Trai, đao kiếm không có mắt, chẳng may cầm kiếm của người ta lại lỡ tay đã thương cháu trai vàng ngọc nhà người ta, đền thế quái nào được nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc do dự hoảng hốt kia, Tiểu Xuân lui người né chiêu chân lại giẫm phải ***g ngực một tên hắc y nhân. Mà thứ đó đáng ra đã bị gọi là thi thể nay lại kêu lên “Ách a!” rồi vùng dậy, đau đớn mở trừng hai con mắt to tròn, hai tay nắm chặt cổ chân của Tiểu Xuân không buông.

“Ô a a a... xác chết vùng dậy...” Tiểu Xuân nhìn thấy cũng sợ muốn chết, liền gào lên.

Hàn Hàn không lường được lại xảy ra chuyện này, càng không ngờ Tiểu Xuân bị phân tâm không kịp phản kích lại.

Hắn mắt nhìn thấy kiếm trong tay đang nhắm vào ***g ngực Tiểu Xuân, trong bụng nghĩ là nguy to, ai biết được đột nhiên bên cạnh một bóng người màu xám xuất hiện, ôm chặt lấy Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân vừa hoàn hồn lại thất kinh, phát hiện người đó đúng là Lan Khánh, lại thấy kiếm sắc trong tay Hàn Hàn còn cách chừng vài phân là đâm trúng Lan Khánh, hắn dồn sức vận kinh đánh văng bàn tay đang nắm chặt cổ chân của mình, lập tức xoay người, đổi chỗ Lan Khánh ra sau lưng mình.

Đồng thời lại càng khẩn cấp hơn dùng tốc độ nhanh hơn điện xẹt lòi từ trong ngực ra bạc vụn làm ám khí, nhằm vào đại huyệt trên vai và cổ của Hàn Hàn.

Hàn Hàn lực tay vừa nhũn lại vừa lệch, lực đạo đi chệch hướng, kiếm kia đâm vào hõm vai trái của Tiểu Xuân, lại xuyên thẳng qua luôn. Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Tiểu Xuân ngơ ngẩn, nhìn theo thanh kiếm xuyên qua thịt nơi bả vai của mình.

Hàn Hàn cũng ngơ ngẩn, nhìn thấy chính mình thật sự đã đâm thương tên ma men này.

Tiểu xuân dường như nhớ ra, đây cũng không phải lần đầu tiên hắn bị người khác đâm trúng, lần thứ nhất ở trên lôi đài của Lục liễu sơn trang bị đại sư huynh đâm thương, lần thứ hai là ở trên nóc tòa Kim loan điện bị Vân Khuynh đâm thương...

Không đúng, một kiếm đó của Vân Khuynh, là do chính mình tự lao đến... sao có thể đổ lỗi cho Vân Khuynh...

Đã khá lâu không nghĩ đến người đó, cơn đau ở bả vai khiến hắn đột nhiên nhớ đến trận ly biệt trong đêm tuyết ngày hôm đó, trong lòng hắn se thắt lại, sống mũi hơi cay, quảng mắt cũng như vậy mà ửng hồng.

“Hàn Hàn!” Mục Tương vội vàng lên tiếng.

Hàn Hàn nhanh tay rút kiếm ra, tiếp đó lập tức điểm lên mấy huyệt đạo ở bả vai giúp Tiểu Xuân cầm máu.

Trong lúc Hàn Hàn ngẩng đầu lên định nói gì đó, nhìn thấy nước mắt Tiểu Xuân đã đua nhau rơi xuống, hắn vừa rơi lệ, Hàn Hàn lập tức trở nên hoảng hốt.

“Xin lỗi tiểu huynh đệ, ta không cố ý đâm thương ngươi, ngươi đừng khóc!” Hàn Hàn cuống quýt.

Tiểu Xuân mím môi, vội quay mặt đi chỗ khác lau nước mắt. Đã bảo không thể uống rượu rồi mà, uống rượu vào, lại dễ khóc như vậy.

Đáng ghét, chuyện này có cái gì dễ khóc! Tiểu Xuân vừa nghĩ thầm vừa lẩm bầm.

Lan Khánh hung hăng trừng mắt về phía Hàn Hàn “Người làm gì lại khiến đệ đệ của ta phải khóc!”

Mục Tương vội vàng nói “Thật xin lỗi vị huynh đài đây, Hàn Hàn hắn có chút lỗ mãng, nhưng chắc chắn không có ác ý. Thương thế của lệnh đệ không nhẹ, tình hình nguy cấp như thế này trước tiên nên tìm một chỗ cho hắn nghỉ ngơi trị thương đã. Còn về toàn bộ chi phí, hai người chúng tôi sẽ phụ trách cho tới khi lệnh đệ khôi phục hoàn toàn!”

“Ta mặc kệ, người đâm Tiểu Thường một kiếm, ta phải đòi lại gấp đôi!” Lan Khánh cần gì phải biết người khác muốn tính toán thế nào, hắn nhanh nhẹn rút mũi kiếm từ thắt lưng Tiểu Xuân vung về phía Hàn Hàn. Tiểu thường đau đến phát khóc như vậy, có nói gì hắn cũng sẽ không tha.

Hàn Hàn còn đang ngây người ra đó, không kịp đưa tay chặn lại, đến khi phát hiện đối phương cầm Long Ngâm kiếm đâm tới thì, cũng chỉ biết nhắm mắt cắn răng đứng tại chỗ, nhìn đối phương muốn đâm lại mấy nhát cũng được, thế nhưng không ngờ là lúc Long ngâm kiếm chạm vào lại không có cảm giác đau đớn như tưởng tượng, cảm thấy thật quái dị.

Hàn Hàn mở mắt nhìn thử, mới phát hiện thân kiếm mềm dẻo đang oằn lại áp lên ngực mình, mà người cầm kiếm thấy vậy cũng bực bội quật kiếm đập vào ngực hắn. Hàn Hàn lúc này mới thở phào một hơi, thì ra người này một chút võ công cũng không có, cho nên có cầm trong tay lợi khí thần binh cũng không làm gì được nhau.

“Được rồi được rồi!” Tiểu Xuân vội vàng thu lại Long ngâm kiếm, ôm lấy Lan Khánh đang nổi giận bưng bưng kéo về sao mấy bước, tách ra khỏi hai tên ôn thần kia.

Tiểu Xuân nhẹ giọng nói Lan Khánh “Người xem, Tiểu Thường không phải hoàn toàn vô sự đây sao? Bỏ đi, đừng nổi giận nữa!”

“Thật sự không sao?” Lan Khánh nghiêng đầu vẻ hoài nghi, dùng ngón tay móc mạnh vào vết thương trên bả vai Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân tức thì đau đớn đến mức nhe răng há hăm.

“Rõ ràng là có sao!” Lan Khánh rống lên, lại quay người muốn đi liều mạng.

Tiểu Xuân cũng rống ngược trở lại “Ai bảo móc ra như vậy, đây là vết kiếm, đau bỏ bà!”

Tiểu Xuân rống lên, Lan Khánh cũng cảm thấy bực bội, hai người y như con nít có qua có lại, không thèm biết còn có kẻ địch trước mắt, cứ nhào vào xử nhau trước đã.

Chỉ là lúc này Lan Khánh dùng xong Hóa công tán, công lực đã mất sạch, Tiểu Xuân không chút khó khăn đã chế phục được, lấy ra sau lưng một sợi dây thừng trói gô tên kia lại, vừa kéo đi vừa cau có gọi tiểu nhị “Một phòng thượng đẳng, mau lên!”

“Rồi rồi rồi!” Tiểu nhị sợ hãi mặt mũi trắng bệch vội vàng đưa hai người ra khách *** phía sau Thiên hương lâu.

“Đợi đã, tiểu huynh đệ, còn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh!” Người lên tiếng gọi lại, là Hàn Hàn. Hắn tự biết mình có lỗi, ngữ khí lúc này cũng có tốt hơn rất nhiều.

“...” Đôi mắt hoa đào của Tiểu Xuân liếc người nọ một cái, nhanh như chớp đảo qua đảo lại, vết kiếm vừa bị đâm vẫn còn đau, nhưng người ta đã phải cúi mình với hắn, thôi thì chừa đường cho người ta còn thở chút đi! Tiểu Xuân nói “Tại hạ họ Triệu, trong sư môn đứng hàng thứ tám, gọi là Triệu bát đi!”

Tiếp đó chỉ sang Lan Khánh “Sư huynh của ta, Thạch Đầu!”

Lan Khánh thấy Tiểu Xuân giơ ngón tay về phía mình, nghĩ cũng không nghĩ há miệng cắn xuống luôn.

“Ai da!” Tiểu Xuân kêu thảm.

Tiểu nhị dắt hai kẻ ồn ào đó rời khỏi đại đường, chừa lại hai kẻ Hàn Hàn cùng Mục Tương ngơ ngác nhìn nhau.

Hàn Hàn hỏi “Người tin kiếm đó là do lão gia tử đưa cho hắn không?”

“Người thì sao?”

“... Tin”

“Người tin, ta tự nhiên cũng tin.” Mục Tương hơi hơi cười.

Hôm đó, Hàn Hàn với Mục Tương cũng lưu lại ở Thiên hương lâu, mỗi người một gian, sát vách với gian phòng của Tiểu Xuân.

Sau khi tháo hành lý xuống, Mục Tương đến phòng của Hàn Hàn, thấy Hàn Hàn liền nói “Tục thiên cao người đang cầm đó, đi tìm người ta đi!”

Hàn Hàn đã sớm cầm được bình trong tay, nhưng thấy có người còn mau miệng hơn mình, có chút nuốt không trôi, nhả mặt nói “Cũng đâu phải thương nặng gì, cần phải mang Tục thiên cao của bốn môn đem cho tên ma men đó sao? Thuốc này lại rất quý, trước khi xuất môn cha ta cũng chỉ đưa cho một bình thôi.”

“Là người đâm người ta trước.” Mục Tương dùng lời khuyên bảo.

“Là tại hần không chịu rút kiếm ra giao chiến.” Trong lòng đã thấy bức bối, thấy Mục Tương vì con ma men kia nói lời phải trái, cảm thấy càng không thoải mái.

“Tiểu Hàn người đây là...” Mục Tương thở dài, không rõ Hàn Hàn lại còn đang kỳ kèo cái gì nữa.

Hàn Hàn làm mặt lạnh quay người đi đến cửa sổ, một tay đẩy ra, để gió lạnh ban đêm thổi vào trong sương phòng, mong làm dịu đi cơn buồn bực.

“Mục Tương cái tên đầu gỗ chết tiệt này... Đối với người đứng thì tốt như vậy... Lại còn không thèm hỏi ta có bị thương hay không...” Hàn Hàn lẩm bẩm, giọng nói nhỏ tới mức tựa như chỉ bản thân mới có thể nghe thấy.

Lúc này Hàn Hàn mới cúi đầu, phát hiện bên bệ của sổ còn có người đang vịn vào. Người nọ hai tay bám vào mép cửa, đôi mắt đen thâm thúy nhìn hần chớp chớp, Hàn Hàn lại trừng mắt, sắc mặt trong phút chốc hóa xanh, còn người nọ lại cố làm ra vẻ vô tội nhìn Hàn Hàn.

“Người nghe thấy hết rồi?” Hàn Hàn cắn răng nói.

“Ta có cố ý đâu chứ!” Tiểu Xuân cười hê hê hai tiếng “Là người cố tình đến bên cửa sổ nói cho ta nghe mà, ta cũng rất khó xử a!”

“Người nào đó?” Mục Tương tưởng gặp địch nhân, một tay kéo Hàn Hàn lùi lại, sau phát hiện ra chính là tiểu huynh đệ vừa gặp khi nãy “Thì ra là người a!” Hần thở phào một hơi.

Tiểu Xuân từ ngoài cửa sổ nhảy vào, động tác nhẹ nhàng, chỉ là vẫn không thắng nổi tử lực loạn choạng mấy bước suýt nữa thì lăn quay ra đất, tiếp đó vung tay cố giữ thăng bằng đứng thẳng cho tử tế, lại làm ra vẻ chả có gì xảy ra, nhe răng cười hỏi “Sư hinh của ta có chạy đến chỗ các người không?”

“Không thấy!” Hàn Hàn khó chịu nói.

“Ai, vậy thì nguy rồi, ta hạ hóa công tán lên người hần cũng chỉ có tác dụng trong hai canh giờ mà thôi, không mau tìm về thì hỏng bét!” Tiểu Xuân xiêu xiêu vẹo vẹo mấy bước, vẫn còn đang xin, đột nhiên nhớ tới hai người này cũng là dân giang hồ, liền quay đầu lại hỏi “Đúng rồi hai vị, có biết chỗ nào bán nhân bì diện cụ không?”

“Sao vậy, gây thù chuốc oán, nên muốn diện dung tránh họa sao?” Hàn Hàn cười khẩy hai tiếng.

“A... không biết mới nãy ai ở bên cửa sổ than ngắn thở dài, nói cái gì mà đầu gỗ không quan tâm tới hần a...” Tiểu Xuân nói năng bừa bãi, mà ngón tay cũng chỉ lòng vòng trong không trung, làm bộ cố gắng nhớ lại những gì vừa nghe được.

“Câm miệng...” Hàn Hàn trong nháy mắt cả gương mặt đỏ rực, rống lên một tiếng, sau đó cầm lấy hai mảnh nhân bì diện cụ trong túi nang cùng với tục thiên cao ném hết lên người Tiểu Xuân, nói “Con ma men nhà người mau đi đi, đừng để ta gặp lại, cũng đừng để ta nghe thấy người nói năng lung tung, nếu không ta với người quyết một mất một còn!”

“Tạ ơn!” Tiểu Xuân bày ra gương mặt tươi cười chói lóa, xua tay, ngã nghiêng bước ra khỏi sương phòng của bọn họ.

“Hà có gì phải để bụng một thằng nhóc...”

Trước khi rời khỏi, Tiểu Xuân còn nghe thấy Mục Tương dùng nghĩ khí thập phần khó hiểu mà nghi hoặc nói.

Hần lắc đầu, cảm thấy Hàn Hàn này cũng thật khổ mà, thích người ta mà chẳng dám nói ra, chỉ có thể buồn bực trong lòng. À tên Mục Tương đó đúng y như Hàn Hàn nói thật là cái đồ đầu gỗ, lúc này bọn họ nói chuyện không phải đã quá rõ ràng sao, đầu gỗ kia thế mà vẫn không hiểu ra ái ý Tiểu Hàn Nhi đối với hần.

Tiểu Xuân cười xòa đem mấy thứ Hàn Hàn đưa cho nhét vào trong ngực, tiếp tục nhảy nhót khắp nơi tìm đại sư huynh nhà hắn.

Lúc này, xem ra đã đánh giá thấp năng lực của đại sư huynh, sư huynh dùng độc nhiều năm, cũng đã thử độc nhiều năm, cho dù không có giải được, mấy thứ thuốc kia sau khi uống vào cũng sẽ cùng với độc tính trong người hắn bài xích lẫn nhau, không thể phát huy tác dụng tối đa, nhanh chóng bị loại bỏ.

Tiểu Xuân nghĩ, lần tới sửa lại liều lượng tăng lên gấp mười lần cho sư huynh uống mới được. Nếu không ngày nào cũng náo loạn như vậy, còn chưa về tới Thần tiên cốc, hắn có thể sẽ sớm bị đại sư huynh làm cho mệt đến chết.

Chạy tới chạy lui, tìm tới đại đường, thiên hương lâu cũng đã qua giờ đóng cửa, tiểu nhị cùng chủ quán chạy mất tăm mất dạng, Tiểu Xuân nhặt lên chiếc đàn mà hai người phụ nữ hát rong kia bỏ lại, ngẩn người nhìn ngẩn, gảy lên hai tiếng.

Đột nhiên, nhớ tới mẹ hắn.

Nhớ tới mẹ rồi, lại nhớ tới cha.

Nhớ tới cha rồi, không khỏi lại nhớ tới Vân Khuynh.

Rời xa Vân Khuynh cũng gần một tháng, không biết hắn ở kinh thành có bình an không, có nhớ uống thuốc đúng giờ hay không?

Nếu như có thể, hắn thật sự muốn ở lại bên cạnh Vân Khuynh xem hắn uống hết toàn bộ thuốc giải xong toàn bộ độc rồi mới rời đi, nhưng nghĩ rồi cuộc cũng chỉ là nghĩ, sự thật không cho phép hắn tiếp tục lưu lại.

Ôm đàn, Tiểu Xuân thơ thẩn bước đi, mới này còn muốn đi tìm ai, bây giờ lại chẳng thấy quan trọng nữa. Hắn bỏ rơi Vân Khuynh, Vân Khuynh hiện tại trong lòng nhất định, nhất định là hận hắn rất nhiều đi!

Tới khi tỉnh trí lại, phát hiện chính mình đang ngồi trên mái nhà.

Cũng chẳng hiểu mình làm thế nào lại nhảy lên trên này, chỉ cảm thấy chỗ này gió thổi đến có chút lạnh lẽo, có thể xua tan cơn nóng trên quần áo của hắn.

Trăng lưỡi liềm treo trên bầu trời cao kia, chỉ còn lại một vệt rất nhỏ, có lẽ sang tới ngày mai sẽ biến mất không sót lại một phần.

Tiểu Xuân búng lên dây đàn, trong miệng chậm rãi hát lên một khúc ưu tư.

“... Tương tư trăm mối chuyển trăm sầu... nhìn không thấu thu thủy sa lệ nhòe mi mắt...”

Hắn nhớ đôi mắt của Vân Khuynh, nhớ hàng mi của Vân Khuynh, nhớ đến Vân Khuynh rất đẹp, nhớ đến Vân Khuynh những lúc nhướn mi thoáng cười, nhớ đến trước đó rất lâu chính hắn đã hát lên khúc nhạc này cho Vân Khuynh nghe.

Thì ra phải rời xa nhau, mới biết tương tư là như thế nào sâu nặng.

Thì ra phải không nhìn thấy nhau nữa, mới biết tương tư thật sự khiến người ra rơi lệ.

“... xem không hết cội hồng trần lụy tục nhiều nhường... ái ô diệt hồng hạc tan thành tro bụi trên chốn nhân gian...”

Tiếng đàn trong đêm tối gió lạnh dần bay xa, cùng với giọng hát trong trẻo đã có chút khàn đục của Tiểu Xuân, nghe ra thất thần.

Trốn trong phòng một hồi lâu không thấy Tiểu Xuân đi tìm, lại nghe thấy tiếng ma quỷ kêu khóc trong đêm, Lan Khánh đẩy cửa sổ, nhìn thấy Tiểu Xuân ngồi trên mái hiên, đàn gác trên đùi, vừa hát mà vừa khóc.

Nhìn bộ dạng người ngồi trên mái như vậy, Lan Khánh có chút không chịu nổi.

Hắn cảm thấy ồn ào, cảm thấy khó chịu, cảm thấy ***g ngực thỉnh thoảng thỉnh thoảng như muốn thở không ra hơi, đầu óc đau đớn muốn vỡ tung.

Lập tức, hắn cầm cái thau đồng chứa nước rửa mặt, dùng lực ném lên mái nhà.

Một chiêu này, vừa hung hăng lại không biết nương tay.

Trên đó nghe thấy “bang” một tiếng truyền tới, tiếp đó một tiếng kêu thảm thiết “Ai da...”. Người bên trên uống rượu say đến mức mông lung mờ mịt không trụ nổi thân mình, cứ như vậy theo cái thau đồng rơi xuống, lăn ra giữa vườn hoa, phát ra một tiếng ầm ầm thật lớn.

Cuối cùng, chung quanh cũng trở nên yên tĩnh.

Lan Khánh liếc qua Tiểu Xuân đang nằm sấp trong vườn hoa không ngóc dậy, Lan Khánh đóng cửa, trở về trên giường đắp chăn định ngủ.

Nhưng sau đó cứ xoay qua xoay lại trần trọc mãi không thôi, cho rằng nguyên nhân là tại ánh đèn quá chói mắt, Lan Khánh lại bò xuống giường thổi tắt đèn, sau đó tiếp tục trằn trọc một hồi nữa, vẫn không ngủ được.

Sau một hồi suy nghĩ, hắn rút cuộc mở cửa sổ nhảy xuống từ trên lầu hai, tìm kiếm tên nhóc đã sớm hôn mê.

Chiếc đàn đã rơi vỡ nát thành bốn mảnh, trong tay Tiểu Xuân còn cầm chặt không buông một sợi dây đàn, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng xanh.

“Đáng ghét...” Lan Khánh bắt giác lên tiếng.

Hắn nắm mắt cá chân Tiểu Xuân kéo ra khỏi vườn hoa, từ vườn hoa đi thẳng tới cầu thang lầu hai, tiếp đó là một tràng “Cộp cộp cộp cộp cộp...” vang lên, không thèm quan tâm cái đầu của Tiểu Xuân đập vào bậc thang bằng gỗ, phát ra bấy nhiêu tiếng.

Quay về phòng, Lan Khánh ném Tiểu Xuân lên giường.

Lúc này hắn cũng cảm thấy mệt rồi, ngáp dài một cái xong liền bò lên giường, đẩy Tiểu Xuân lăn vào trong, sau đó trùm chăn chìm vào mộng đẹp.

Tiểu Xuân trong cơn hôn mê cả đau cũng thấy đau.

Kinh thành, Đoan vương phủ.

Trời đã khuya, đêm nay, là một đêm không trăng.

Vân Khuynh hối hả từ bên ngoài chạy vào tẩm cung, có chút hoảng hốt, cũng có chút cấp bách, lấy ra bình sứ màu thiên thanh, đổ ra một viên thuốc, dùng nước phục xuống.

Uống thuốc xong, nhìn sang thấy giường đệm trắng tinh vẫn chỉnh tề gọn gàng, chẳng có ai làm loạn, cũng không có ai chạm vào.

Không nhận được, hắn đến cạnh giường trắng như ngà, ghé đầu lên cái gối bạch ngọc phía bên trong mà người kia đã từng nằm qua, vuốt ve lớp chăn nệm đã từng cùng với hắn nằm chung.

Còn trong cơn hoảng hốt, việc Tiểu Xuân đã bỏ đi tựa như một giấc mộng thoáng qua.

Dược, để lại trong phòng, mỗi ngày đến giờ hắn đều nhớ chạy vội về đây.

Cho rằng có thể giống như trước, vừa chạy về, liền đã có một người đang cười hi hi chờ hắn, giúp hắn lấy thuốc, giúp hắn rót nước, nhất định phải nhìn thấy hắn uống thuốc xong mới yên tâm.

Thế nhưng định thần lại mới nhớ ra, người kia đã không trở về nữa rồi, người kia trước lúc bỏ đi đã nói, đời này kiếp này vĩnh viễn không gặp lại.

“Đời này kiếp này...” Vân Khuynh thầm nói. Đời này kiếp này, là một khoảng thời gian thật lâu thật dài, mà hắn, có thể đợi lâu như thế sao?

“Tiểu Xuân, ta vẫn luôn nghe theo lời người nói, ngày ngày uống thuốc, ta nghe lời người đây rồi, không để người đau lòng nữa, người trở lại có được không...”

Hắn còn nhớ, nhớ rất rõ.

Nhớ rõ người đó khi cười lên phóng khoáng tự do, nhớ rõ lời nói sau này sẽ không để hấn phải chịu đau thương khổ sở.

Thì ra mất đi một người, là khiến cho tâm tư thấu suốt như vậy, hấn đến nay đã hiểu, hiểu được cảm giác của Tiểu Xuân khi mất đi người chí thân, nhưng mà hấn còn hiểu, Tiểu Xuân sẽ không quay lại nữa.

Cầm bình sứ trong tay, Vân Khuynh lại hoảng hốt bước đi, đi đến tất cả những nơi từng có bóng dáng Tiểu Xuân.

Dược phòng của Tiểu Xuân. Bên trong vẫn còn có những thảo dược Tiểu Xuân dày công sưu tầm để làm giải dược cho hấn.

Phòng bếp của Tiểu Xuân. Tiểu Xuân từng ở trong này nấu mấy thứ thang viên tửu nhưỡng, cho hấn ăn mấy miếng. Lúc đó hấn đã nói là không thích ăn ngọt, hai ngày sau, Tiểu Xuân lại làm thang viên nhân thịt. Thang viên thang viên, Tiểu Xuân nói, trong đó còn hàm ý, chỉ sự đoàn viên.

Giếng nước của Tiểu Xuân.

Hồ hoa sen của Tiểu Xuân.

Vân Khuynh dọc đường đi qua, sau đó lặng lẽ dừng lại trước hồ sen. Hoa sen tất cả đều đã tàn, chỉ còn một hồ nước trong, nước trong nhìn thấu cả lớp bùn lấp kín đáy. Cũng giống như hấn, sau khi mất đi Tiểu Xuân, tự hồ như toàn thân từ trong xương cốt đều đã thối rữa hết cả.

Đứng bên bờ hồ hứng gió lạnh, chờ mãi không thấy người đó, hấn đã đứng chôn chân hết cả đêm lại qua cả ngày.

Trời sáng rồi, sau đó trời lại tối.

Hấn đột nhiên không hiểu được lúc này hấn sống còn có ý nghĩa gì, người cần phải ở bên cạnh hấn cũng đã bỏ đi rồi, cũng mang đi cả thứ để sinh tồn và nương tựa của hấn.

“Vì cái gì? Vì cái gì?” Vân Khuynh không hiểu, Vân Khuynh cứ thì thầm mãi, cơn đau trong lòng hấn càng lúc càng lớn, lấp đầy cả ***g ngực, khiến hấn không biết phải làm sao. Hấn gượng đỡ gào lên về phía hồ sen “Vì cái gì người nhất định không chịu lưu lại?”

Vân Khuynh hoảng sợ, rối loạn, khổ sở, không biết làm sao để cơn đau đớn có thể phát tiết ra.

Hấn nắm chặt bình sứ trong tay, hiệu lực trong vòng ba tháng nay đã qua được một tháng, chỉ cần tiếp tục thêm một tháng nữa, Nguyệt bán loan sẽ bị hóa giải hoàn toàn, rồi giữa hấn cùng với Tiểu Xuân sẽ không còn bất cứ mối liên hệ nào nữa, độc giải rồi, Tiểu Xuân thật sự sẽ không quay lại, sẽ không gặp lại hấn một lần nào nữa!

Chấn động mạnh, Vân Khuynh phục hồi thần trí.

Không được, hấn tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra, Tiểu Xuân nhất định phải trở lại bên cạnh hấn, không được phép rời khỏi hấn!

Vân Khuynh vung tay lên, ra sức ném bình sứ xuống hồ sen, mặt nước từ phía xa bắn lên bọt nước, một vòng sóng lăn tăn dần tản rộng ra, chiếc bình chứa giải dược bên trong, biến mất trên mặt hồ, chìm xuống đáy.

Đứng bên bờ hồ, chợt thấy hồ hoa sen phản chiếu ánh sao lung linh trời nước một màu, giữa bóng tối vô biên, ánh sáng le lói tỏa ra.

Hấn nhận thấy, nó thật sự giống ánh mắt của Tiểu Xuân, lúc mang ánh cười, lúc nhìn hấn, cũng là ánh mắt động lòng như vậy.

Đêm thăm thẳm, nước lạnh gió lạnh, làm tê tái nhân tâm.

Mất đi giải dược, Nguyệt bán loan bắt đầu phát tác, mà Vân Khuynh cũng chỉ vận công để cưỡng ép.

Tiểu Xuân không có đây, toàn bộ đều trở nên vô vị.

Cơn đau đốn xoay trời chuyển đất tê tâm liệt phế truyền đến, kết quả của việc dùng nội lực mạnh mẽ áp chế, là khiến cho Vân Khuynh nhận ra cổ họng bốc lên vị ngọt, phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi.

Vân Khuynh nhìn về phương xa, hy vọng có thể thấy cái người nào đó giờ này không biết đang ở đâu.

Nếu như người đó thấy hấn như vậy, nhất định sẽ không nhẫn tâm để hấn một mình chịu đựng.

Sau đó chính mình có thể bắt hấn lại, trói thật chặt nhốt vào trong lao, cả đời này sẽ không thả hấn ra.

Nhưng mà vô luận chờ thế nào, người đó vẫn không xuất hiện.

Vân Khuynh đã chịu không nổi nữa rồi, hấn hướng về xa xăm giận dữ rống lên “Triệu Tiểu Xuân, Nguyệt bán loan vẫn phát tác, ngươi có nhìn thấy không? Thuốc của ngươi căn bản không có tác dụng, trị không được cho ta! Ngươi tại sao không quay lại, tại sao không quay lại làm giải dược mới cho ta? Triệu Tiểu Xuân ngươi nhìn thấy không, ngươi mang giải dược của ta đi mất rồi, ngươi chặt đứt sinh lộ của ta rồi, nhìn thấy không, nhìn thấy không!”

Vân Khuynh cuối cùng mới nhận rõ, người kia thật không ở chỗ này cũng không phải đang trốn, hấn thật sự không nhìn thấy, cũng sẽ không quay lại.

“Triệu Tiểu Xuân...” Vân Khuynh khản giọng đứt hơi phát ra âm thanh cuối cùng.

Giải dược của hấn chỉ có một, gọi là Triệu Tiểu Xuân.

Đáng tiếc Triệu Tiểu Xuân không biết.

Hấn đã mất đi giải dược, cũng sẽ không sống nổi nữa.

Không sống nổi nữa.

“Bẩm... Bẩm chủ nhân... Kính vương tới thăm.”

Vân Khuynh trong khoảng thời gian độc phát, bạch y thị vệ bên người không dám mạo phạm, chỉ có thể đứng từ xa cẩn thận bẩm báo.

Vân Khuynh hai mắt đỏ như máu nhìn về hướng thị vệ kia, thị vệ sợ hãi vội cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mặt chủ nhân của mình.

“Kính vương tới làm gì?” Vân Khuynh giậm dữ rống, máu tươi theo khóe miệng từ từ chảy xuống “Không tiếp!” Lại nồn ra một ngụm nữa.

“Chủ nhân... thuốc hạ có cần thỉnh ngự y tới không?” Thị vệ phụng phỡn lo sợ bèn cẩn thận hỏi.

“Cút!” Vân Khuynh nói.

Thị vệ vội vàng lui xuống.

Vân Khuynh gắng gượng vực thân thể hư nhược của mình đứng dậy, bên trong đau đốn như dao đâm kiếm chém, khiến hấn gần như không thể phát lực. Hấn xiêu xiêu vẹo vẹo quay trở về tẩm cung, trở về trên chiếc giường từng lưu lại hơi ấm của Tiểu Xuân, nằm lên đó.

Trên giường đệm còn lưu lại mùi thuốc thoang thoảng, Vân Khuynh vùi mặt vào trong, ngửi lấy dư hương tựa như sắp tiểu tán mất của người đó.

Kính vương còn đến làm cái gì? Nếu như không có những người đó, Tiểu Xuân cũng không rời bỏ hấn. Nếu như không có những người đó, Tiểu Xuân nói không chừng vẫn còn đang cùng hấn. Nếu như không có những người đó, Tiểu Xuân nói không chừng lúc này đang giúp hấn uống thuốc.

Uống thuốc, đứng vậy... uống thuốc...

Tiểu Xuân không vừa ý nhất là chuyện hấn không chịu uống thuốc đúng giờ, trước lúc đi còn dặn tới dặn lui, bảo hấn nhất định phải nhớ kỹ mỗi ngày đều uống giải dược. Thuốc là do Tiểu Xuân mất bao công sức vì hấn mà luyện thành, cả ngày cả đêm trú trong dược phòng mới làm ra được.

Hắn càng hiểu rõ vì để luyện ra giải dược cuối cùng này, Tiểu Xuân không ngại cắt vào người một đao, nhỏ xuống dòng máu của dược nhân quý như trân bảo, chỉ vì máu của dược nhân mới có thể giúp thân thể hắn bớt bị hư hại.

Tiểu Xuân vất vả như vậy mới làm ra dược, nếu như để hắn biết chính mình lại đem giải dược ném đi, chắc chắn sẽ giậm chân tức giận lắm đi! Không được, đã nói sẽ không để Tiểu Xuân đau lòng nữa, làm sao lại dám phạm vào?

Tiểu Xuân sẽ đau lòng!

“Người đâu!” Vân Khuynh sốt ruột chạy ra ngoài gọi to.

“Có.” Thị nữ đứng bên ngoài vội vã trả lời.

“Truyền lệnh của ta, lập tức rút sạch nước trong hồ sen, vớt dược bình trong đó lên cho ta!” Vân Khuynh giận dữ “Lập tức, lập tức làm đi!”

“Tuân lệnh chủ nhân!” Bên ngoài có tiếng bước chân nhao nhao, các thị nữ vội vã chạy đi.

Đoan vương phủ cũng không biết đã huy động hết bao nhiêu người, nửa canh giờ sau, chiếc bình sứ màu thiên thanh còn dính bùn đất dược đặt trên khay, cung cung kính kính dâng lên trước mặt Vân Khuynh.

Vân Khuynh mở bình lấy ra viên thuốc màu đỏ thẫm nuốt xuống, sau đó xua tay cho đám người kia lui xuống.

Đau đớn giằng xé tim gan dần dần biến mất, hắn ngồi xuống bên giường, trong tay cầm chiếc bình, ngắm nghía thật lâu.

ống tay áo trên cổ tay trượt xuống, lộ ra chiếc vòng noãn ngọc màu trắng kiểu dành riêng cho nữ tử.

Chăn nệm mà Tiểu Xuân nằm lên, lộ ra một mảnh nhân bì diện cụ.

Trong tủ áo có một chiếc áo lông thỏ viền hồng đã giặt giũ rồi xếp lại ngay ngắn.

Mà trên tủ, còn lại một chiếc trống bỏi của tiểu hài tử, còn thêm một chiếc vòng chơi sáo quển quển.

Vân Khuynh cứ thế nhìn tới nhìn lui, say sưa mê mẩn.

Thì ra bên cạnh mình vẫn còn lưu lại rất nhiều thứ mà Tiểu Xuân để lại không mang theo.

Hắn đem những thứ đồ chơi đó đặt hết lên giường, cẩn thận ngắm nghía từng thứ một, nâng niu, vuốt ve, cảm giác trên đó còn mơ hồ lưu lại hơi ấm của Tiểu Xuân.

Đột ngột, Vân Khuynh lóe lên một suy nghĩ: Tiểu Xuân không ở lại, cũng không có nghĩa là hắn không được tìm đến bên cạnh Tiểu Xuân.

Hắn có thể tìm đến Tiểu Xuân, sau đó ở bên Tiểu Xuân. Vô luận Tiểu Xuân đi đến đâu cũng tốt, hắn cứ theo Tiểu Xuân là được.

Đúng rồi, sao lại không nghĩ ra chứ! Vân Khuynh cảm thấy thông suốt, lập tức đứng lên chuẩn bị bỏ nhà đi bụi.

Lúc này, từ bên ngoài tấm cung truyền tới âm thanh huyền ảo ầm ỉ.

Cổ họng của Vân Khuynh vốn đang vì nghĩ sáng tỏ được sự tình trước nay còn băn khoăn mà tức thời trở nên thanh lượng, sau khi nghe được tiếng người đến, chẳng mấy chốc âm lãnh trở lại.

“Ai dám ngăn cản bổn vương, bổn vương hiện tại cùng với vương gia của các người cũng đều là Nhiếp chính vương, là to như nhau cả. Nay là vì nghĩa đồng liêu thủ túc mà đến thăm vương gia nhà các người, lại có cái gì không đúng?”

Người vừa nói là Kính vương gia Đông Phương Tề Vũ, Vân Khuynh vừa nghe thấy tiếng của hắn, cả người dấy lên cảm giác khó chịu.

Cánh cửa bị đẩy tung ra, Tề Vũ mặt cười trong không cười bước vào. Hắn tuy tay không mà đến, nhưng thị vệ của Đoan vương phủ đều không yên tâm, cũng theo sau cùng bước vào.

“Tiểu thất, nghe nói người bệnh sao?” Tề Vũ “phạch” một tiếng mở quạt, làm bộ tiêu sái ưu nhã, lại không ngừng phe phẩy.

Vân Khuynh cũng không thèm quan tâm, chẳng nói chẳng rằng lấy túi nang ra sắp xếp.

Hắn lấy áo của Tiểu Xuân, cùng với trống bỏi, vòng trúc bỏ hết vào trong, thu thập thêm mấy thứ lặt vặt, lại đối với Tề Vũ nhìn mà không thèm thấy, đi vụt qua mặt định bước ra cửa.

Gương mặt Tề Vũ trở nên lạnh băng, tuy nói là với tính cách lãnh đạm của tên đệ đệ này đã sớm quen thuộc, cũng không nghĩ đến hôm nay muốn đến cười nhạo người ta, rốt cuộc lại bị lơ đẹp.

“Người cứ như vậy mà đi sao? Không cho tứ ca biết người định đi đâu?” Tề Vũ quạt phành phạch, như muốn đem cái đầu đang bốc hỏa của mình quạt cho nguội.

“Người đến làm gì?” Vân Khuynh cuối cùng cũng hỏi một câu.

“Đến hỏi người xem rốt cuộc có cách nào tìm tên Triệu Tiểu Xuân đó về không, cả tháng trời rồi, ngoại trừ mấy người công phu thâm hậu trong số người của ta ra, gần như cả nửa số cấm quân vẫn đang ngủ như chết. Triệu Tiểu Xuân rốt cuộc đã thứ thuốc gì lợi hại như vậy, cả ngự y cũng phải bó tay đầu hàng.”

“Người không phải đã đăng cáo thị tìm người đó sao, tìm không được là do người kém cỏi, hỏi ta thì có tác dụng gì?” Vân Khuynh hừ lạnh.

“Người...” Tề Vũ bị mỗ cho một nhát, sắc mặt lập tức hóa đen. Hai cái miệng này thật cứ y hệt nhau, mở mồm ra là muốn đâm chọt người khác.

“Đừng nói ta không nhắc nhở người, chiếu thư của lão gia hỏa viết cái gì, ta và người đều đã nhìn qua rõ ràng. Điều cuối cùng này nữa, thu hồi người của người về đi, nếu dám đụng đến hần, ta tuyệt đối cho Kính vương phủ của người bồi táng!” Vân Khuynh lạnh lùng nói.

“Hừ, đụng đến thì đã làm sao! Ta nhất quyết không thừa nhận thân phận của tiểu tử đó.” Tề Vũ cực lực chống đối “Phụ vương trước lúc lâm trung chỉ có Lan Khánh ở bên cạnh, Lan Khánh muốn người đem hoàng vị truyền cho ai, phụ vương làm chủ được sao? Ngôi vị kia không phải của người thì phải là của ta, ngoài hai người chúng ta ra, là ai ta cũng không phục!”

Truyền ngôi cho thập tứ vương thế tử, Đông Phương Tiểu Xuân? Mà hần cùng với Vân Khuynh rõ ràng là hai gương mặt sáng chói lợi đến mức bóng tay được, giờ lại bị cho ra rìa, chỉ lấy được cái hư danh Nhiếp chính vương!

Thật nực cười! Huyết mạch hoàng tộc từ lúc nào lại ra một tên Đông Phương Tiểu Xuân hần còn chả hay biết, chuyện này chỉ có thể là do Lan Khánh tự làm ra, thật là muốn trét nhọ lên mặt mũi hoàng gia, làm trò cười cho thiên hạ mà.

“Hần là người của ta, ai cũng không được chạm vào. Đồ đặc của hần cũng vậy, ai chạm vào người đó tất phải chết!” Vân Khuynh nói “Nội dung của chiếu thư ta từ lâu đã ngầm hợp qua với bát đại trọng thần, trước khi Tiểu Xuân trở về, bọn họ sẽ giữ gìn chiếu thư, cũng sẽ trông chừng người, đừng có ham vọng động!”

Hết lời, vân Khuynh lưng đeo hành nang tay cầm Ngân sương kiếm, bước ra ngoài đầu không ngoảnh lại.

“Người đi đâu?” Tề Vũ vội hỏi.

Vân Khuynh không trả lời.

“Người đi tìm Triệu Tiểu Xuân sao?” Tề Vũ tiếp tục hỏi theo.

Vân Khuynh vẫn không thèm đáp.

Hần chỉ cần một mình lên đường, tìm đến chỗ có Tiểu Xuân.

Sau khi tìm thấy tiểu Xuân, hần cũng sẽ không nói cho người này biết. Tiểu Xuân là của hần, tới lúc đó hần sẽ đem Tiểu Xuân giấu đi, không để bất kỳ ai nhìn thấy, không để bất kỳ ai chạm vào.

Tiểu Xuân là của hần, những kẻ đáng khinh tránh xa ra một chút. Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Trên trời tối thăm thẳm dưới đất chỉ có chút le lói, song cửa dường như chưa khép, gió lạnh lùa vào u u, Tiểu Xuân tựa mình tĩnh lại.

Hắn ngáp một cái, vén chăn bông nhấc mình dậy, toàn thân tê cứng chịu hết muốn nổi, sống lưng nhứt mỗi cứ như không phải của hắn vậy. Thông thường gặp tình huống này hắn chắc chắn sẽ lại lăn ra ngủ tiếp, chỉ là lần này, không biết đã ngủ qua bao lâu, một ngày, hai ngày, hay là còn nhiều hơn nữa chẳng?

Gần đây thân thể hắn có dấu hiệu càng lúc càng yếu đi, từ sau khi gặp Vân Khuynh cùng với đại sư huynh, đại thương tiểu thương cứ không ngừng hứng đủ, mặc dù mạng của được nhân so với người thường có dai hơn chút đỉnh, nhưng cái chút đỉnh ấy cũng không nên quá lạm dụng. Xem chừng cũng cần bỏ ra một ngày, nấu chút thuốc bổ bù cho lượng máu bị chảy ra nôn ra mới được.

Dụi dụi đôi mắt tèm nhèm, ngáp thêm cái nữa, vươn vai duỗi người, lắc qua lắc lại giật cho dãn cái thân thể cứng ngắc này.

Thế nhưng ngay lúc hắn đang vận người qua lại thì phát hiện, bức tường lẽ ra nên ở trong sương phòng giờ đâu mất tiêu rồi?

Phóng mắt nhìn ra xa, càng nhìn lại càng thấy mênh mông, gió thổi vù vù vù không dứt trên mặt hắn, nhìn ra trước nữa còn có thể thấy dãy núi xanh rì xa xăm bị bao phủ trong sương trắng.

Tiểu Xuân há hốc mồm, không dám tin mà bước lên trước thêm vài bước.

Cả toà Thiên Hương lâu cứ như đã bị gọt mất một nửa vậy, từ sương phòng của hắn tới trước, một nửa đó hoàn toàn vỡ vụn cong queo. Chỉ còn lại một đồng xà bàn không phân biệt nổi đâu là xà đâu là cột.

“Con bà nó!” Tiểu Xuân sợ đến mức nhảy thối lui một bước.

Rốt cuộc là trong lúc hắn say rượu ngủ như chết đã xảy ra chuyện gì, sao Thiên Hương lâu lại trở thành thế này?

Có là bị sét đánh cũng không để lại dấu vết chính tề như thế này đi? Thì ai làm? Sư huynh nhà hắn?

Nguyên là chỗ đang đứng đã đang lung lay không chịu nổi lực đạo quá mạnh, hắn chỉ bước nhẹ nhẹ mà thôi, đã kịch liệt chấn động rồi.

Tiểu Xuân thấy vậy vội vàng vợ lấy bao hành lý nhảy ra bên ngoài, bóng người trong không trung vẽ ra một hình vòng cung, sau một cú trở mình hoàn hảo, hai cẳng chân xinh đẹp đã đáp xuống mặt đất.

Mà sau đó một nửa toà Thiên Hương lâu còn lại đồng thời cũng phát ra tiếng nổ lớn rắc rắc rầm rầm, đổ sập hết xuống, tức thì chấn động rung trời, cát bụi văng tới, Tiểu Xuân nhất thời né không kịp, mặt mũi dính đầy bụi đất.

Ho khù khụ một lúc, Tiểu Xuân nheo mắt, trong đồng tro tàn quan sát Thiên Hương lâu lúc này đã biến thành một đồng hoang tàn đổ nát. Là ai mà lợi hại như vậy, cứ nhiên san bằng cả Thiên Hương lâu.

Trên đường phố, sáng sớm tinh mơ, chẳng có nửa bóng người. Nhìn ra chỉ thấy mùa đông rét mướt, gió lạnh cuộn cuộn cuốn đám lá rụng trên mặt đất, bay về nơi xa. Thành trấn đã từng náo nhiệt phi phàm, hiện tại chỉ còn một mảnh tịch mịch. Mà không chỉ Thiên Hương lâu, nhà cửa bốn phía xung quanh cũng hoang tàn y như vậy, thật sự cứ như là còn lại sau khi hai đội đại quân giao chiến, khói lửa ỳ xèo. Bách tính không còn, cả chim cả chó cũng vậy, không khác nào tử thành.

Nơi này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nghĩ thông, thật khiến người ta không rét mà run!

“Sư huynh?” Tiểu Xuân nhỏ giọng gọi.

Trong gió vang lên giọng của hắn, sau mấy tiếng vẫn không có phản hồi, Tiểu Xuân thu can đảm, khí tụ đan điền, lên tiếng gào to “Sư huynh người ở đâu?”

Vẫn lại không ai trả lời, Tiểu Xuân sửa lại, gào “Thạch Đầu, huynh ở đâu? Mau ra đây, người còn không ra, ta đi một mình, không đợi người nữa!”

Góc đường phía trước có động??? Tiếng ma sát của quần áo truyền tới, Tiểu Xuân liền chạy tới trước. Đột nhiên Lan Khánh không biết là trốn ở đó từ lúc nào giờ mới lộ đầu ra xem thử, hung hăng trừng mắt với hắn.

Tiểu Xuân sau khi nhìn thấy gương mặt Lan Khánh một cách rõ ràng, hai mắt cũng tròn tròn.

“Oa ha ha... người sao lại thành thế này?” Tiểu Xuân cười rất to “Người nào lại to gan thế này, dám đánh cả người?”

Trên gương mặt khóe miệng Lan Khánh đều tím xanh, hai mắt cũng đen bầm. Vốn là gương mặt tuyệt mỹ minh diễm chiếu nhân, giờ lại thành ra thê thảm hết biết.

Lan Khánh thấy Tiểu Xuân cười đến mức phát ghét, rống lên “Người...”, sau đó nhảy bổ đến, cắn mạnh vào bả vai Tiểu Xuân.

“U oa!” Tiểu Xuân kêu thảm thiết, cuống quýt giãy giụa vặn mình ra khỏi bộ hàm sắc bén còn hơn ác thú của Lan Khánh. Hắn rưng rưng nước mắt, xoa xoa bả vai của mình “Sao có thể là ta, ta rõ ràng ngủ tới lúc này mới dậy, oan uổng người ta.”

“Chính là người.” Lan Khánh cắn hận trừng mắt nhìn “Người lần nào cũng lén lút hạ được, ta phát hiện ra liền không uống, vậy là người xông vào đánh nhau với ta, sau đó hai tiểu tử kia còn giúp người, lấy ba đánh một. Xú tiểu tử đáng ghét, khiến ta hai ngày mắt không mở nổi.”

“Cái gì mà hai tên tiểu tử?” Đầu hắn mờ mịt một mảng lớn, căn bản không hề biết Lan Khánh đang nói gì.

“Đồ sâu rọu, uống xong liền phát cuồng!” Lan Khánh lại xông vào cắn hắn.

“Đợi đợi đợi đợi!” Tiểu Xuân vội vàng nhảy về sau mấy bước, khấn trương thanh minh “Chắc chắn là do người lại đổ rượu ép ta uống đúng không? Ta mà say thì cái gì cũng không biết, vậy không thể tính là lỗi tại ta, không công bằng!”

Nhất định là như vậy, lần trước uống rượu vào cũng chạy khỏi Thần Tiên cốc, rồi đi ra như thế nào chính mình cũng không nhớ nổi một chút. Chỉ bất quá hắn cũng không biết được hóa ra không chỉ là tửu lượng kém cỏi, mà cả tửu phẩm cũng thật không ra gì, uống say lại còn đánh người!

“Vậy phải tính cho ai đây?” Lan Khánh gằn giọng bức tới, hỏi.

“Đương nhiên tính cho người!” Tiểu Xuân kêu lên.

“Ta?” Lan Khánh cau mày.

“Bởi vì người khiến ta uống rượu!” Tiểu Xuân già mồm cãi lý.

Lan Khánh vốn đang ép người tới, nghe thấy như vậy bèn dừng lại, nghi hoặc hỏi lại “Sao lại là ta? Ta chỉ cho người uống rượu, còn kẻ đánh người là người, chứ đâu phải ta.”

“Thì vốn là như vậy a!” Tiểu Xuân cứng đầu xảo biện “Ta vì đâu lại hồ đồ đến mức đánh cả người, là vì người cố ý đổ rượu vào miệng bắt ta uống mới thành ra như vậy. Hơn nữa cho dù đệ đệ thật sự có điều gì không đúng, bất luận thế nào, thân là anh lớn cũng không nên trách đệ đệ, cần phải biết rộng lượng mới tốt! Người xem ta nói như vậy có đúng không, Thạch Đầu ca ca?”

Tiểu Xuân liền bày ra cái mặt cười a dua cao độ, cộng thêm ánh mắt trẻ thơ vô tội hướng về đại sư huynh của hắn mà công kích.

Lan Khánh nhắc miệng, định phản bác lại một hai câu, nhưng mà miệng mồm không lấu tấu bằng Tiểu Xuân, lại cảm thấy đúng là làm ca ca không nên so đo với đệ đệ, ngừng chút xíu, hừ một tiếng, liền xoay lưng lại, không thèm quan tâm.

“Được không? Được không? Ca ca bỏ qua cho đệ đệ?” Tiểu Xuân lơn tơn nhảy tới trước, kéo Lan Khánh cùng đi.

“Nơi này thật là kinh khủng đi! Chúng ta cũng đừng nán nã nữa, mau mau đi thôi!” Tiểu Xuân ngừng chút lại nói “Đúng rồi, Thạch Đầu ca ca, người có biết là ai đã ra tay khiến nơi này bị như vậy không? Thiên Hương lâu sập rồi, người cũng chạy mất mặt, thế mà ta còn lo ngủ không kịp chứng kiến. Lúc đó chắc hẳn là vui lắm hả?”

Lan Khánh lườm Tiểu Xuân một cái, cũng không muốn nói chuyện.

“Được được được, người không nói, ta không bức.” Tiểu Xuân hiểu ra liền vỗ vỗ lưng Lan Khánh, sư huynh nhà hắn đang lên cơn giận hờn đây.

Lan Khánh chỉ chỉ Tiểu Xuân, lại chỉ lại mình.

“Ấy?” Tiểu Xuân không hiểu lắm.

Lan Khánh lại chỉ thêm lần nữa. Dù sao thì lúc này hắn không muốn nói chuyện.

Tiểu Thường thấy ghét quá, ép hắn uống thuốc, hắn mới đánh tới. Sau đó hai tên tiểu tử sát vách chạy tới, định lấy thịt đè người, mà hắn cũng chẳng phải sợ cái đám đó.

Đánh tới rồi đánh lui, quan sai kéo tới cũng bị đánh lay, rồi hai tiểu tử kia chống cự không xong, Tiểu Thường liền bảo chúng nó chạy trước đi. Tiểu Thường thật sự đáng ghét, nói cái gì cần phải dùng tuyệt chiêu đối phó với hắn, kết quả cư nhiên dám vẫy mê được!

Thứ đệ đệ thế này thật chẳng đáng để thương! Cho nên sau khi mê được qua đi, hắn tỉnh dậy phát hiện Tiểu Thường ngủ như chết, lập tức phát vào móng Tiểu Thường một trận, sau đó mới chạy đi tìm thứ gì bỏ bụng.

Tiểu Thường muốn biết mấy chuyện này, thiết nghĩ, hắn làm sao phải có lòng nói cho nó nghe?

“Đúng rồi, chờ đã!” Tiểu Xuân nhớ ra mình còn chưa trả tiền phòng, chạy ngược trở lại đặt một đỉnh đại nguyên bảo lên đồng đồ nát của Thiên Hương lâu, sau đó lại tiếp tục lên đường.

Trong lúc lấy ra ngân lượng thì nhìn thấy trong gói hành lý có hai tấm nhân bì diện cụ, cảm thấy kỳ quái không biết sao lại có thứ này, nghĩ bụng cho rằng lúc uống rượu xong thì đi mua về vậy! Hắn lại nhìn Lan Khánh, đảo mắt, thầm nghĩ đến chuyện tiếp theo nên làm là gì đây.

Hai người vốn đang thẳng hướng đến cửa thành mà tẩu, dọc đường hoàn toàn không thấy bóng người, Tiểu Xuân đột nhiên dừng bước quay lưng lại với Lan Khánh, lấy ra nhân bì diện cụ nghịch ngợm một hồi, cố ý dụ dỗ sự chú ý của Lan Khánh, sau lại chậm chậm mang nhân bì diện cụ lên, đem ép dính vào mặt.

“A!” Tiểu Xuân sờ sờ lên mặt mình, lại tấm tắc khen ngợi “Tấm da này vừa mỏng vừa mềm, vừa trong vừa thấu, mang lên một chút cũng không thấy vướng!”

Lan Khánh thấy vậy cũng sờ sờ thử lên mặt Tiểu Xuân, ánh mắt có chút hiếu kỳ “Thật sự vừa mềm vừa thấu!”

“Đi thôi đi thôi!” Tiểu Xuân chỉnh lại túi nang, cố ý để Lan Khánh nhìn thấy tấm nhân bì diện cụ còn lại kia, sau đó đem túi nang đeo lên lưng, cố ý lờ đi ánh mắt tha thiết của Lan Khánh, nói “Ta ngủ quá lâu rồi, kể đến chúng ta nên đi mau hơn mới được, nếu không chẳng biết tới lúc nào mới quay về được Thần Tiên cốc!”

“Tiểu Thường!” Lan Khánh đột nhiên kéo tay áo Tiểu Xuân.

“Sao vậy?” Tiểu Xuân cũng đoán trước, quay đầu lại, chuẩn bị sẵn sàng một nụ cười toe toét nghênh đón Lan Khánh.

“Cái này cho ta.” Lan Khánh trở tay, mảnh nhân bì diện cụ trong túi nang không biết từ lúc nào nằm gọn trong tay.

Tiểu Xuân giật mình, nói “Người làm thế nào lấy được?”

“Thì cứ lấy thế thôi.” Lan Khánh cảm thấy chuyện Tiểu Xuân hỏi hắn thật kỳ quái, cũng nhanh chóng mang nhân bì diện cụ phủ lên mặt, rưng rưng nhìn Tiểu Xuân, đưa tay sờ sờ gương mặt Tiểu Xuân, lại sờ lên mặt mình “Thật mỏng.” Lan Khánh cười nói “Cái nhân bì diện cụ cực phẩm này khó có lắm.”

“Sư huynh, Tiểu Xuân không biết người ngoại trừ thuật dịch dung cao minh kia ra, năng lực móc túi cũng không thể khinh thường vậy đây...” Tiểu Xuân líu lưỡi. Bị hót mà thần không biết quỷ không hay, diện cụ mất lúc nào còn không nhận ra.

Đi suốt mấy ngày, người cũng mệt, Tiểu Xuân cùng với Lan Khánh dừng lại tại một trà quán hẻo lánh, nghỉ ngơi chốc lát.

Trong trà quán lại có rất nhiều người, tiếng thối lờn nát bay qua bay lại, Tiểu Xuân vểnh tai lên nghe, kiểu tin tức vỉa hè này là cách khá dễ dàng để thăm dò xem tình hình hiện tại của giang hồ đang tập trung vào đâu.

“Nghe nói Bình thành chỉ trong một đêm bị Ô y giáo diệt sạch.”

“Nghe nói là hai thiếu hiệp của Hàn sơn phái cùng Tả ý sơn trang ra tay cứu giúp một ca nữ bị *** tặc Ô y giáo lăng nhục, kết quả hai vị kia động đến phân đà của Ô y giáo tại Bình thành, hai bên xông vào đánh nhau.”

“Lăng nhục cô nương xướng ca? Cả lão nhân gia cũng không tha, *** tặc, thật là *** tặc!” Tiểu Xuân cầm đũa gõ vào cạnh bàn, lắc lư đầu nói. Những nơi thăm dò tin tức kiểu này, có lúc cũng tồn tại mấy thứ chẳng qua kiểm duyệt mà cứ lan truyền tâm bậy, cũng có những người mới nghe loáng thoáng đã nhảy vào buôn khí thế.

Người đang nói chuyện liếc mắt nhìn Tiểu Xuân một cái, thấy hắn diện mạo bình thường lại mặc đồ rách, cũng không thèm quan tâm đồ ăn mày, nói tiếp “Hai vị thiếu hiệp kia tuy ra mặt đối đầu Ô y giáo, nhưng không ngờ Ô y giáo cao thủ như vâm, kết quả không những hai người trọng thương, mà cả Bình thành gần như bị hủy mất một nửa, thật sự um sùm gà bay chó chạy, chúng nhân cũng không thể an ổn.”

Tiểu Xuân nghe vậy, thấy có điểm bức mình. Thì ra Bình thành bị biến thành như vậy, là do chính mình cùng với đại sư huynh lại thêm hai thiếu hiệp rởm của Hàn Sơn phái, Tả Ý sơn trang làm ra sao?

Thật là rượu say đi phá làng phá xóm, khó trách lại ngủ lâu như vậy, từ lúc trăng non cho tới ngày mười lăm trăng tròn, thì ra ầu ả một trận mất cả nửa phần khí lực, mới lần ra ngủ.

Chỉ là hắn lại sờ lên nhân bì diện cụ trên mặt mình, nở nụ cười. May mắn có thứ này, người trong trà quán không nhận ra hắn. Nếu không đã gây sự ở Bình thành lại thêm dính dáng vào Ô y giáo, khó chơi ghê!

Kỳ thật đối với lúc trước, hắn chỉ cảm thấy hứng thú vì nhân bì diện cụ có khả năng thay đổi dung mạo con người, nhưng cho tới lúc này mới nhận ra, thứ này được sử dụng không phải do chuyện tùy hứng.

Thiếu niên hành tẩu giang hồ, người trẻ tuổi khí thịnh, khó tránh mất lòng người, để khỏi bị kẻ thù truy sát, phương pháp tiện lợi mà đơn giản nhất cứ là mua nhân bì diện cụ về mà đeo. Hắn nhớ là nhân bì diện cụ còn phải kết hợp với Súc cốt công cùng lúc, như vậy khung xương có thể biến lớn biến nhỏ, hình dạng cũng biến nam biến nữ, cho dù kết oán với bao nhiêu người đi chăng nữa cũng không sợ!

“Nói tới *** tặc, đạo này cũng không yên ổn, chỉ Ô y giáo thôi cũng đủ vô thiên vô pháp rồi, giờ còn xuất hiện đạo tặc hái hoa “Phi thiên biên bức”, gian *** vô số khuê nữ. Nghe nói tên này trước đây mấy ngày mới ở chung quanh đây làm càn, quan phủ cũng bó tay chịu thua, không biết các vị có nghĩ ra cách nào có thể...”

“Ha!” Tiểu Xuân đang uống trà, cười có hơi lớn tiếng. Người trong trà quán cư nhiên cũng không nhận ra hắn cùng với đại sư huynh, hắn cảm thấy phi thường đắc ý.

Nhưng hắn cũng không biết dùng Súc cốt công! Không sợ, xem sư huynh ngày đó dịch dung thành Trần Châu không lệch một ly, sau này nếu sư huynh tỉnh lại cứ thử xin thỉnh giáo hắn, chắc chắn không tồi.

Cho rằng ý kiến đó thật không còn gì bằng, Tiểu Xuân gật gù, đồng thời cũng ăn no uống đủ, liền bỏ bạc vụn xuống bàn tính chuyện rời đi, không ngờ vừa mới đứng dậy, phát hiện mấy tên dưới trướng này giờ đang nói nhảm ở cách bàn bên kia đang cau có trừng mắt nhìn mình.

“Tiểu tử thú vị, cười cái gì, muốn ý kiến ý cò với mấy lời anh em bọn ta vừa nói?” Hắn tửu lỗ măng tay cầm đại đao ném thẳng sang, cắm vào chính giữa chiếc bàn cũ của trà quán, cái bàn đáng thương nghiêng xuống, âm thanh khê vang lên tưởng chừng như muốn nứt toác.

Hán tử lại nói “Chẳng lẽ ngươi cũng là đồng bọn của Ô y giáo?”

Thanh đao vừa mới cầm trước mắt Lan Khánh, chỉ thấy Lan Khánh cười nhạt một tiếng, phút chốc vụt đứng lên, đôi đũa bắn lên người hán tử.

Tiểu Xuân méo miệng, may mắn vừa nẩy lại lén hạ Hóa công tán vào vệt quay lờ cho hán tử ăn, nếu không đôi đũa đó giờ này nhất định là cắm xuyên qua ***g ngực tên kia.

“Lấy đao của ngươi đi, chớ đừng mất!” Lan Khánh nói.

“Ngươi nói cái gì, nói lại thử coi?” Hán tử bị cách nói chuyện khinh người của Lan Khánh chọc giận.

Lan Khánh cũng chưa từng biết sợ cha con thành nào, lập tức quát thêm mấy tiếng “Chớ đừng mất chớ đừng mất chớ đừng mất!”

“Thật là nhện ếu nổi mà!”

Hán tử lửa giận bốc ngàn ngút, rút đao chém tới Lan Khánh, Lan Khánh cũng vung tay định đánh trả, thế nhưng mới ngưng khí xuất chiêu, phát hiện ra chính mình thế nào mà chớ đừng lực xuất ra lại hư nhược vô lực?

Tiểu Xuân vội vàng kéo Lan Khánh lui ra sau lưng “Ngươi bây giờ đã mất nội lực, đừng làm ẩu!”

“Vì cái gì lại mất?” Lan Khánh hỏi.

“À... Thì... Bởi... Dù sao thì vẫn là mất thôi!” Tiểu Xuân ấp a ấp úng không thể giải thích, cuối cùng phát ngôn lung tung lộn xộn.

“Tiểu Thường, không có nội lực không thể đánh người!” Lan Khánh dùng đôi mắt ‘anh chả biết giờ phải làm sao với chú’ nhìn Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân bị nhìn như vậy, chợt thấy một thoáng bối rối...

“Sư huynh đừng nhìn ta như vậy!” Tiểu Xuân né mắt đi.

Ngay lúc đó đại đao chém xuống vào giữa hai người, Tiểu Xuân liền kéo Lan Khánh ra xa, tránh đi một đao.

“Uei!” Tiểu Xuân bức bối nói “Không thấy sư huynh đệ bọn ta đang nói chuyện sao? Cái thứ nhà người có hay không một chút tu sĩ, còn đánh lén sau lưng người khác, há lại là hành vi của người quân tử?”

“Chẳng có cái gì phải quân tử với lũ yêu nhân ma giáo!” Hán tử cứng đầu múa môi quả quyết cho rằng bọn họ có liên quan đến ma giáo.

“Không sai, yêu nhân ma giáo chết không hết tội!” Những người chung quanh cũng chấp đao chấp kiếm xông lên vây họ.

Tiểu Xuân cũng chỉ là lười phản bác lại mà thôi, ai ngờ đối phương lại thích tự biên tự diễn đến thế. Chẳng lẽ Ô y giáo thật sự khiến người trong giang hồ sợ hãi thế kia, bất luận chỉ là cớ lay gió thổi cũng lại lên cơn kinh hãi, thà giết nhầm chứ không bỏ sót?

Trên trời đột nhiên một chú chim bồ câu trắng tung cánh bay qua (peace on you =)), Lan Khánh thấy được, tia sáng trong mắt bắn loạn xạ, bay khỏi trà quán đuổi theo con chim.

Tiểu Xuân thấy vậy cũng co cẳng định chuồn theo, hán tử rồi hơi mới nhảy vào đánh đấm với bọn họ, mà lúc này chuyện ưu tiên nhất vẫn là đuổi theo Lan Khánh hộ tống về Thần tiên cốc cho yên chuyện, còn lại quan tâm chỉ cho mất mặt.

“Tiểu tử, muốn chạy!”

Mấy vị đại hán tử cùng nhau xông tới, Tiểu Xuân thấy vậy trở tay rút Long Ngâm kiếm, xoay người một cái bật lên không trung lộn vài vòng, Long Ngâm kiếm rung lên, chấn xung truyền đến nhĩ mô, khiến bọn họ đồng loạt bật tai.

“Long Ngâm kiếm! Hàn Trai là thế nào với ngươi?” Có người gào lên.

“Liên quan gì đến nhau!” Tiểu Xuân tiêu sái buông mình xuống đất, cười lên sảng khoái.

“Hỗn tiểu tử!” Đám người kia nói xong lại đồng loạt xông lên, không cần nhiều lời vây chặt lấy Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân múa kiếm đánh trả, Long ngâm kiếm cũng đã dùng qua một thời gian, ít nhiều đã có chút thành thực, âm thanh theo gió cộng hưởng mạnh mẽ vang lên, mấy hán tử nội lực thô thiển trụ không lại, đầu choáng não căng lẫn quay ra đất.

Tám chín gã đại hán tử mà đánh không lại một tên nhóc còn hôi sữa, người nào người nấy gương mặt trợn lên phát đỏ rực, lại càng luân phiên nhau ép tới gần, muốn dọa tên nhóc hỗn xược kia cầm kiếm nhảy qua nhảy lại sợ hãi thối lui.

Đột nhiên có tiếng người hô lên “Tránh ra!”

Tiểu Xuân nhìn theo hướng đó, chỉ thấy một nắm cát vụn nường theo sức gió ném về phía mình, bất ngờ không kịp nhắm mắt, “Ai da!” Kêu thảm một tiếng, hai mắt vô cùng đau xót, cứ nhiên dùng cát đánh lên hán.

“Tiểu nhân!” Tiểu Xuân gào lên, hán dụi dụi mắt cố gắng muốn mở ra, thế nhưng cơn đau khiến cho nước mắt cứ đầm đìa, có cố mấy cũng chỉ hé hé hai mắt, nhìn thấy tia sáng mỏng như sợi chiếu qua cùng với những bóng người mờ mờ lung mờ mịt.

“Đối phó với dư nghiệt của Ô y giáo như ngươi, đâu cần phải khách khí!” Đối phương liền cãi lại.

“Tiểu nhân thì vẫn là tiểu nhân, ném cát vào mắt người khác, truyền ra ngoài không sợ người khác cười sái hàm sao? Kể xuất thủ là ai mau báo tính danh, chỉ cần nói ra, không đem chuyện của ngươi rêu rao khắp đầu đường xó chợ ba ngày ba đêm, ta đây sẽ không phải Triệu Tiểu Xuân!” Tiểu Xuân tức giận, dùng sức rống to.

“Triệu Tiểu Xuân, ngươi là Triệu Tiểu Xuân!” Trong số các đại hán đột nhiên trở nên nhiễu loạn.

“Sự đệ của ma đầu Lan Khánh Triệu Tiểu Xuân!”

“Được nhân Thần tiên cốc!”

“Chỉ bảo luyện công ăn vào có thể tăng một giáp công lực!”

Cả một đám người tựa như phát cuồng, ***g lộn lên đồng loạt xông vào Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân nhìn không rõ rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy bản thân không ngừng bị lôi kéo, mấy thanh đao mấy thanh kiếm cứ ở chung quanh mình huơ vùn vụt tới lui. Mấy tên đại hán kia cứ nhiên lại tự mình đánh người phe mình.

“Được nhân là của ta!”

“Cút ra, ta phát hiện hán trước, được nhân là của ta!”

Tình cảnh không ngừng hỗn loạn khiến Tiểu Xuân rất bức bối. Hán liễu mạng muốn vùng ra khỏi bọn họ, Long Ngâm kiếm trên tay bắt đầu vung loạn, cũng không còn biết là ai đã thương ai, chỉ thấy máu tươi nóng bỏng bắn lên mặt mình.

Hán nhìn không ra gì, mắt vừa đau vừa không ngừng rơi lệ, càng không hiểu kết quả đã là như thế nào. Triệu Tiểu Xuân, ba chữ này đâu phải đến ngày hôm nay mới xưng lên, trước đây đều vô sự, tại sao đến nay lại khiến người khác phản ứng thành như vậy?

“Bỏ bàn tay bẩn thỉu của các ngươi ra, không được đụng vào hán!”

Âm thanh quen thuộc dừng dừng vang lên, không lạnh cũng không nóng, cũng lại là âm thanh bình đạm bao hàm tất cả những tình cảm cường liệt, khiến Tiểu Xuân toàn thân chấn động, không có cách nào không chế bản thân run lên.

Hán... Giọng nói này... Hán làm sao lại xuất hiện tại đây...

Một trận kiếm khí mạnh mẽ vụt qua, thanh âm khó lẫn lộn phát xuất bởi Ngân sương kiếm băng qua huyết nhục truyền vào tai Tiểu Xuân.

Hán run rẩy càng thêm kịch liệt.

Sau đó hắn bị một cánh tay kéo về phía trước, kéo vào trong bờ ngực bằng lãnh còn có chút ngại ngùng. Chủ nhân của cánh tay đó vẫn như trước kia lực đạo chẳng biết kiêng dè, gắt gao xiết vào lòng, chặt đến mức thân thể hắn đau đớn khó chịu được.

Hắn liều mạng lần này lần khác cố gắng mở to mắt, cho dù chỉ là một khe hở nhỏ cũng quá tốt rồi, chỉ hy vọng có thể lại được nhìn thấy gương mặt của người kia, nhìn thấy dung nhan đã khiến hắn ngày đêm mong nhớ.

“Vân Khuynh...” Hắn trong ánh mắt mờ mịt, cổ họng cũng nghẹn ngào.

Hắn thấy người kia cúi đầu, hai mắt trong veo không thay đổi, nhìn hắn. Chỉ nhìn mà thôi.

Hoang sơn đã tĩnh, trà quán đơn sơ, giữa nơi chốn cổ đại um tùm chim không để trống thế này, vốn không phải chỗ có thể nhìn thấy Vân Khuynh. Tiểu Xuân ngạc nhiên, lại càng thêm kinh động.

Sao có thể, sao có thể, sao có thể ngay tại chỗ này gặp lại Vân Khuynh, rõ ràng tháng trước mới cùng nhau nói lời ly biệt, tại sao hôm nay Vân Khuynh lại xuất hiện tại đây, còn đang chặt chẽ ôm lấy hắn?

“Người là ai, mau báo tên họ!”

Đám hán tử chướng mắt ở chung quanh thụ thương vừa rên lại vừa rống, âm ỉ đến mức Tiểu Xuân vô cùng bức bối.

Hắn vùng tay, bụi phấn theo gió tản xa, không qua một lúc sau đã nghe thấy tiếng binh binh bang bang vang lên, cả đám người bất tỉnh không sót lại một, cả tiểu nhị bưng trà trong trà quán cũng chịu chung kết cục.

“Người.. Thật tình cờ... Lại gặp người ở đây...” Hai tay Tiểu Xuân nhẹ nhàng đặt lên vạt áo trên ngực Vân Khuynh, chậm chậm đẩy người ra khỏi ngực của hắn.

Vân Khuynh nhú mày, vòng tay lại xiết chặt thêm, nhưng Tiểu Xuân cứ cố tình muốn đẩy người ra, chẳng hề có chút ý định thỏa hiệp.

Vân Khuynh cũng không muốn buông tay, lại nghe Tiểu Xuân nói “Người ta rất bẩn, làm cho y phục của người đen mất lại không tốt.”

Vân Khuynh hiểu rõ kia chỉ là cái cớ, mắt nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Xuân không muốn kề cận với mình, lòng đã cảm thấy phiền muộn.

Vậy ra Tiểu Xuân đã không còn muốn ở cạnh hắn nữa rồi sao? Vân Khuynh cứng nhắc thu hồi lực đạo, cũng phải đấu tranh một lúc sau mới có thể bắt chính mình buông tay.

“Không phải tình cờ.” Vân Khuynh chậm nói.

“À?” Tiểu Xuân dụi dụi mắt.

“Tay người rất bẩn, mặt sẽ càng thêm bẩn.” Thấy Tiểu Xuân dùng tay dụi mắt, Vân Khuynh liền đưa tay nắm chặt cổ tay hắn, kéo tay ra khỏi mắt.

“Ai, ta biết. Người sợ bẩn như vậy, đừng chạm vào ta.” Tiểu Xuân rút tay hai lần cũng không rút về được, không rõ là Vân Khuynh đang muốn làm gì, cho nên vẫn cố giằng giụa muốn thoát ra.

Hắn còn chưa nghĩ cho xong nên làm thế nào để đối diện với Vân Khuynh, cũng chưa có nghĩ xong phải làm thế nào để nói với Vân Khuynh, cha hắn chết là do đại sư huynh sắp đặt, Vân Khuynh lại xuất hiện đột ngột như vậy, làm hắn lúng túng, cũng làm kế hoạch của hắn rối loạn. Lúc này, hắn đã hoảng lên mất rồi.

“Triệu Tiểu Xuân!” Vân Khuynh gầm nhẹ. Hắn không thích hành động né tránh đó của Tiểu Xuân, Tiểu Xuân không nên như vậy, Tiểu Xuân lẽ ra phải là lúc nào lúc nào cũng dùng gương mặt tươi cười đối với hắn, luôn miệng Vân Khuynh Vân Khuynh, tung tăng áp tới bên cạnh hắn mới đúng.

Ngữ điệu phần hận bi thương đó khiến Tiểu Xuân ngỡ ngàng, hắn khẽ run lên, lập tức ngừng giây.

Thế nhưng mắt còn đau quá, mở không ra. Tiểu Xuân thử mở mắt, sau lại vì đau đớn phải nhắm lại.

Vân Khuynh nắm tay hắn, dắt hắn ngồi xuống trà quán, tiếp đó mang nước sạch ra, xé bỏ nhân bì diện cụ trên mặt Tiểu Xuân, sau đó lấy khăn nhúng nước, cẩn thận giúp Tiểu Xuân rửa sạch cát.

“Người sau khi làm loạn ở Bình thành, ta thăm dò được tin tức, nên đuổi theo người dọc đường xuống phía nam...” Vân Khuynh nói, động tác trên tay nhẹ nhàng “Không dễ gì... đuổi được tới chỗ người...”

Qua một lúc sau, Vân Khuynh lên tiếng “Được rồi!”, Tiểu Xuân từ từ mở mắt ra, hình ảnh đập vào trước mắt, chình là gương mặt không lấm bụi trần của Vân Khuynh.

Ngũ quan tinh tế, mi mắt khéo miệng không một chỗ nào không thuộc về đường nét mà hắn nhớ nhưng quyến luyến. Tiểu Xuân nhìn vào đó, thất thần trong giây lát, đột nhiên tỉnh lại, mới chậm rãi dời mắt sang chỗ khác.

“Tại sao không nhìn ta?” Vân Khuynh hỏi.

“.....” tâm hư. Tiểu Xuân thầm trả lời trong bụng.

“Lan Khánh đâu? Người vẫn cùng hắn đi chung đường?” Vân Khuynh lại hỏi.

“.....” gã chạy đi bắt chim rồi còn đâu. Lúc này hắn cảm thấy thật may mắn sư huynh không ở đây, nếu không sư huynh mà gặp Vân Khuynh, hắn lại thêm một trận hỗn loạn nữa.

“Tại sao không nói lời nào?” Vân Khuynh hỏi đến mấy lần rồi Tiểu Xuân vẫn không đáp, hắn liền thầy hoảng, không biết phải làm sao.

“.....” tại vì không biết phải nói gì.

Vân Khuynh thấy Tiểu Xuân không chịu để ý đến mình, ***g ngực giống như bị chặn lại. Một lúc, hắn chịu không nổi bầu không khí nặng nề này, nóng vội nói “Ta làm mất giải được rồi!”

“Cái gì, người làm mất giải được?” Tiểu Xuân vừa nghe xong, cả người bật thẳng dậy từ băng ghế đang ngồi, sắc mặt trắng bệch, hoảng hốt nhìn Vân Khuynh, không dám tin là thật “Đánh mất ở chỗ nào lúc nào, làm sao lại mất, có phải người đi tìm chưa? Không có thuốc người sẽ chết có biết không, sao lại để xảy ra như vậy?”

Vân Khuynh thấy bộ dạng luống cuống của Tiểu Xuân, nhin không được đưa tay vuốt ve hai má, trong lòng chua xót không thôi, sau lại cảm thấy vui sướng khó hiểu “Coi, người vẫn còn quan tâm đến ta mà. Nếu như ta chết, người chắc chắn cũng sẽ đau khổ đúng không?”

“Còn nói mấy chuyện như vậy, làm mất ở đâu rồi, bỏ nhà đi bụi thì làm mất chứ gì? Không có chuyện gì bỏ đi lung tung làm chi, đợi yên một chỗ không được hả, sư huynh ta cũng đã mang đi rồi, người cũng có thể yên tâm làm cái gì Đoan vương, việc gì phải chạy ra ngoài, bên ngoài thế đạo hung hiểm có biết không vậy?”

Tiểu Xuân cứ thế thao thao bất tuyệt, gấp đến loạn xạ như con nhặng không đầu, chế lại được xem ra không khả thi, cứ đơn giản cầm kiếm, trực tiếp đâm thẳng vào ngực, lấy máu được nhân đem cho Vân Khuynh uống còn có thể cứu.

“Ta nhớ người.” Vân Khuynh nói.

“Hả?” Tiểu Xuân hoài nghi, không rõ điều mình mới nghe.

“Không có người, ta sống rất khổ sở.”

Ngữ khí của Vân Khuynh tuy là vẫn thản nhiên như cũ, nhưng Tiểu Xuân nghe được liền cảm thấy ***g ngực se thắt.

Tiểu Xuân ấp úng nói không nên lời, trong đầu chỉ vòng vo một câu nói của Vân Khuynh ‘Không có người, ta sống rất khổ sở’. Hắn muốn nói, hắn cũng vậy! Thế nhưng, lời tới cửa miệng, không hiểu sao cứ như bị kẹt lại!

Sư huynh thì còn bên cạnh, hai người này gặp nhau tuyệt đối không yên ổn. Hiện tại quan trọng nhất là phải để Vân Khuynh rời đi, không thể để Vân Khuynh cùng sư huynh chạm mặt, sau đó chờ cho hắn mang

sư huynh về Thần tiên cốc, rồi đi kiếm Vân Khuynh mới đúng. Không nên để mọi chuyện thêm rối rắm, tuyệt đối không nên!

Nhưng mà Vân Khuynh lúc này còn phải lo đến tính mệnh, hắn làm sao có thể bỏ mặc không quản?

Con bà nó, làm thế nào mới được?

Trong lúc Tiểu Xuân đang đấu tranh tư tưởng rất dữ dội, đột nhiên một bình sứ màu thiên thanh xuất hiện ngay trước mắt.

“Đi?” Tiểu Xuân há miệng, đưa tay sờ lên thân bình, nhận ra đây đúng là chiếc bình mà hắn đã đưa cho Vân Khuynh. Lại vội vàng đoạt lấy mở ra xem, thuốc trong bình vẫn nguyên vẹn, thế nào lại nói là không thấy?

“Tiểu Xuân, ta đối với người như vậy, người còn quan tâm đến ta sao?” Vân Khuynh thấp giọng hỏi.

“Đương nhiên a...” Tiểu Xuân lúc này mới phát hiện chính mình vừa mới bị lừa, cảm giác hốt hoảng liền biến mất, thở ra một hơi, thấy nhẹ người hẳn. Thì ra thuốc vẫn chưa có mất, chỉ là tên nhóc này thử người ta.

May mắn, may mắn vẫn không xảy ra chuyện gì!

“May mắn... May mắn người vẫn còn quan tâm đến ta...” Vân Khuynh mạnh mẽ kéo cả người Tiểu Xuân vào trong lòng, ôm thật chặt.

Tiểu Xuân giật mình, lại định vùng ra, nhưng lại nhận ra được kẻ đang ôm hắn đang khe khẽ run lên, không biết chỉ một câu nói thăm dò kia đã phải dùng hết bao nhiêu dũng khí, nếu như nhận lại phản ứng hoàn toàn trái ngược với ban nãy, có lẽ người này cũng sụp đổ ngay tại chỗ mất.

“Vân Khuynh, người đừng như vậy.” Bộ dạng này của Vân Khuynh, Tiểu Xuân thấy rồi cũng khổ sở.

Vân Khuynh mỹ nhân của hắn, là từ lúc nào biết quan tâm đến những chuyện khác, nhân vật tựa thần tiên như hắn, thì nên giống như thần tiên vô khiên vô quả, thản nhiên vô ưu mới đúng. Tại sao đến lúc này, lại để hắn hại thành phạm nhân, cũng biết đến thất tình lục dục, ái hận tình si sân?

“Sau này không cho người dùng được với ta!” Vân Khuynh đột nhiên rống lên “Ta vừa tỉnh lại bên cạnh là một đồng người, thế nhưng không có ai là người, ta đã tìm người rất lâu... Mới nhớ ra người đã nói...” Thanh âm, đột nhiên yếu ớt “...mới nhớ ra người nói... Đời này kiếp này vĩnh viễn không gặp lại...”

Vân Khuynh nói “Ta không muốn vĩnh viễn không gặp lại... Cũng không muốn nghe người nói ra hai chữ ‘hối hận’... Người phải ở lại bên cạnh ta không được rời đi... Triệu Tiểu Xuân... Ta không cho phép người nói ra hai chữ ‘hối hận’!”

Nói đến cuối, Vân Khuynh kích động đến mức toàn thân run rẩy.

Tiểu Xuân cũng biết Vân Khuynh khổ sở, mà Vân Khuynh khổ sở, chính hắn cũng không thấy sung sướng gì.

Không được, khó khăn lắm hai người mới gặp lại nhau, nếu chỉ vì đại sư huynh mà thêm một lần nữa đẩy Vân Khuynh ra, vậy hắn Triệu Tiểu Xuân thật sự mười phần chính là một kẻ phụ tâm bạc tình, thủy tính dương hoa! ()

() thủy tính dương hoa: thủy tính theo thế mà lưu, dương hoa theo gió phiêu lãng chỉ bản tính phong lưu trăng gió.

Không đúng, thủy tính dương hoa không dùng trong trường hợp này!

“Vân Khuynh, ta bây giờ cần phải quay về Thần tiên cốc.” Tiểu Xuân cúi đầu chậm chậm nói.

“Ta cùng đi với người.”

“Nhưng bên cạnh ta còn có đại sư huynh.”

“.....”

“Sư huynh trên người có bệnh, không phải đối thủ của người. Để người cùng đi theo, quả thực có chút không thỏa đáng. Không bằng... Trước tiên người cứ hồi kinh đi...” Tiểu Xuân càng nói càng khẽ.

“Tại sao ta thì không thể ở bên cạnh người, còn Lan Khánh lại có thể?” Vận khí áp tay vào hai má Tiểu Xuân nâng lên, nhìn thẳng vào mặt hắn, nộ khí ẩn lại trong lòng đã rất muốn bộc phát, nhưng vẫn cố nén xuống “Với người mà nói, phân lượng của hắn lại còn nặng hơn ta?”

Tiểu Xuân dời ánh mắt sang chỗ khác, nói “Cũng không hoàn toàn như vậy.”

“Không hoàn toàn như vậy? Tức là có một phần như vậy?” Câu trả lời cùng với thái độ tránh né của Tiểu Xuân khiến Vân Khuynh suýt chút trào lửa ra hai mắt.

“Sư huynh với người không giống nhau.”

“Không giống nhau? Không giống nhau chỗ nào? Tại sao khi nói ra phải nói đến hắn trước tiên? Từ lúc nào hắn ở trong lòng người còn quan trọng hơn ta?” Vừa nghe thấy bản thân cùng với Lan Khánh không thể quy vào một chỗ, Vân Khuynh lại cảm thấy trong lòng bức bối.

“Được được được, là người với sư huynh không giống nhau.” Tiểu Xuân lập tức sửa lại, tiếp đó cẩn thận nhắc “Nhưng người cùng đừng quên chuyện ở Kim loan điện, còn có cha ta, còn có cất bào đoạn nghĩa. Ta cũng chưa có nói qua là sẽ tha thứ cho người, người nếu cứ hung hăng bức người như vậy cũng không tốt đâu.”

Tiểu Xuân vừa nói như vậy, Vân Khuynh lập tức như chạm phải bóng, liền rút tay lại.

Biểu hiện trên mặt Vân Khuynh lúc này vừa bi lại vừa thống, Tiểu Xuân thấy như vậy quả thực cũng không nỡ, nhưng trước mắt ngoại trừ phương pháp này, xem ra cũng không có cách giải quyết nào khác.

Thế nhưng buộc lòng phải kìm xuống, dùng giọng điệu cứng rắn với Vân Khuynh “Có chút chuyện, cần làm thì vẫn cứ phải làm. Ta đã quyết định sẽ đưa sư huynh về Thần tiên cốc giao cho sư phụ, thì sẽ không thay đổi quyết định. Người...”

Hắn liếc Vân Khuynh một cái, lại cúi đầu nói tiếp “Trừ phi người đáp ứng ta sẽ không hại đến sư huynh, nếu không ta chỉ có thể mời người ly...”

Chữ “khai” cuối cùng còn chưa nói ra, Vân Khuynh đã quát to “Im miệng.”

Tiểu Xuân giật mình. Thảm... Thảm rồi... Nói chuyện quá quát như vậy, nếu như Vân Khuynh nổi giận mà bỏ đi thật, vậy đời anh cô đơn còn đâu.

Đột nhiên, chiếc bình sứ đang nắm trong tay bị giật lại, Tiểu Xuân trong lòng đã quả quyết là tên kia thật sự muốn lấy giải được rồi bỏ đi, cho nên nắm tay càng chặt hơn.

Không ngờ Vân Khuynh sau khi lấy lại bình, liền tổng vào trong ***g ngực hắn.

Tiểu Xuân ngẩng đầu, ngây ra như phỗng nhìn lại Vân Khuynh. Chỉ thấy thần sắc Vân Khuynh lộ ra có chút gì đó đau đớn, tự hồ như chỉ cần yếu đuối thêm chút nữa thì nước mắt sẽ trào ra từ đôi ngươi trong suốt kia.

“Vân Khuynh...” Tiểu Xuân cảm thấy hai mắt hắn cũng chưa xót, thật khó chịu.

“Người nói gì, ta cũng đều nghe. Nhưng đừng bắt ta phải đi.” Giọng nói của Vân Khuynh nghe như khàn đi “Ta chịu không được.”

Tiểu Xuân nắm tay lên ngực, giữ lấy được bình. Chính là, cũng giống như lúc hai người bên nhau trước đây, Vân Khuynh lúc nào cũng giao giải được cho hắn giữ, tới giờ, vô luận hai người đang ở đâu, cũng vẫn trở lại bên cạnh đối phương chờ nhau đưa thuốc uống thuốc. Phải, cũng giống như trước đây, giải được của Vân Khuynh, là do hắn quản.

Mặc dù đã lường trước phản ứng của Vân Khuynh khi nghe những lời vừa rồi, thật sự hắn lại nguyện ý mình chưa từng nói ra.

Thương tổn người này, cũng là thương chính mình. Vân Khuynh đau đớn, hắn cũng rất khổ sở.

“Xin lỗi...” Tiểu Xuân nói thầm.

Ngón tay Vân Khuynh vuốt lên hai cánh môi của hắn, ánh mắt chuyên chú thâm tình “Từ nay về sau, những lời người nói, ta đều nghe. Ta biết ta có thể tin người, cho dù người lừa ta dối ta, ta cũng sẽ không nghi ngờ người một phen một hào nào.”

“Ừm...” Vân Khuynh nói như vậy, khiến hắn không khỏi ghen lời.

Là như vậy cùng nhau bày tỏ nỗi lòng, hai người tựa như đã quay trở lại không khí hòa hợp đẹp đẽ lúc trước, Tiểu Xuân lẳng lặng dựa vào trong lòng Vân Khuynh, Vân Khuynh cũng im lặng ôm lấy Tiểu Xuân, đôi ta vô ngữ, thiên địa vạn vật cùng lặng nhìn theo.

Tiểu nhị nằm bên cạnh không động tĩnh, vì trúng mê dược nên ngủ rất say, mấy đại hán nằm chung quanh cũng bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn vô tri giác.

Tiểu Xuân hít một hơi, chỉ cảm thấy trong lòng thật ngọt ngào, mà ngay lúc cho rằng trời cao đối với hắn thật tốt, khóe mắt lại thoáng thấy trên sơn lộ ngoằn ngoèo quanh co hiện ra một thân ảnh màu xám. Người đó càng chạy càng tới gần, hướng về phía hắn, trong tay còn có cái gì không biết là cái gì đó béo tròn tròn móm móm lông rậm rạp.

“Tiểu Thường, Tiểu Thường!” Lan Khánh phi như bay, thể nhưng đã mất nội lực mất luôn cả khinh công, chạy thế nào thì trong mắt mấy người có võ cũng là có chút chút chậm hơn.

Tiểu Xuân nheo mắt nhìn, thất kinh phát giác ra thứ trong tay Lan Khánh là một con gấu nhỏ đen tuyền.

Càng khiến cho hắn đại kinh thất sắc, là phía sau Lan Khánh, thân hình cực bự, điên cuồng gào rống – đây là gấu mẹ vĩ đại! (è, má má cá hùng! =))

“Con... con bà nó!” Tiểu Xuân cả thanh âm cũng không khỏi run rẩy.

Chỉ thấy Lan Khánh chạy vội đến trước mắt hắn, tổng gấu con vào người hắn rồi lại chạy ra phía sau, gấu con gào lên “ngao ngao ngao”, mà gấu mẹ đương ***g lộn nhìn thấy con mình rơi vào tay hắn, liền lập tức chuyển hướng.

Âm thanh kiếm sắc rút khỏi vỏ vang lên bên cạnh, Tiểu Xuân phát hiện Vân Khuynh đã rút kiếm.

Tiểu Xuân lập tức xông lên phía trước vung tay tung ra một nắm dược phấn, gấu mẹ tuôn ra một tràng hắt hơi liên hoàn “chúu chúu chúu”, bước chân càng lúc càng chậm, tới khi đến được trước mặt hắn thì lao đảo, “bịch” một tiếng lăn đùng ra đất.

Tiểu Xuân vội vàng đem gấu con để lại trong lòng gấu mẹ, nói liền ba tiếng “thật không phải”, một bên nắm tay Vân Khuynh, một bên kéo vạt áo Lan Khánh, chạy khỏi trà quán.

Sau khi vào thành, kiếm một khách ***, Tiểu Xuân đặt hai gian phòng thượng hạng, mỗi tay kéo một người lôi vào phòng.

Trên mặt Lan Khánh vẫn mang nhân bì diện cụ, nhìn bạch y nam tử đứng bên cạnh Tiểu Xuân, cảm giác rất quen thuộc, thể nhưng không thể nghĩ ra người đó là ai.

Vân Khuynh lạnh lùng dè chừng Lan Khánh, bàn tay đặt trên chuôi kiếm, mặc dù bất động, thể nhưng toàn thân thượng hạ cũng đang bình khí ngưng thần, toàn bộ tinh thần tập trung phòng bị.

Tiểu Xuân đóng cửa sương phòng, quay đầu lại thì là khung cảnh hai bên giường cung rút kiếm đập ngay vào mắt.

Hắn ngồi xuống cái ghế cạnh chiếc bàn tròn, một tay kéo Lan Khánh, một tay kéo Vân Khuynh cùng ngồi xuống, húng háng lên tiến “Cùng ngồi xuống uống chén trà đã. Đừng kích động, có chuyện gì từ từ nói.”

Tiểu Xuân hướng sang Vân Khuynh, tay chỉ Lan Khánh, làm như giới thiệu bạn bè lần đầu tiên gặp mặt “Vân Khuynh, đây là đại sư huynh Thạch Đầu của ta, sư huynh luyện công quá độ nên tẩu hỏa nhập ma, hiện tại nhớ mặt không được bao nhiêu người. Bây giờ ta mang sư huynh xuống phía nam, về cốc tìm sư phụ, để sư phụ giúp hắn trị bệnh.”

“Người cho ta là “bằng hữu” của người?” Vân Khuynh cao giọng đầy vẻ bất mãn, hấn mắc gì cần phải quan tâm Lan Khánh bị cái gì mà bệnh cái gì mà tẩu hỏa nhập ma, dù sao đã là kẻ thù sinh tử thì cả đời này cũng vẫn là kẻ thù sinh tử, cái hấn không vừa ý lại chính là cách dùng từ của Tiểu Xuân, quan hệ giữa hai người bọn họ sao có thể dùng hai chữ bằng hữu mà diễn tả hết cho được?

“Ờ... Ờ...” Tiểu Xuân lúng túng nói “Thì là bằng hữu vô cùng quan trọng, sinh tử chi giao, như vậy được không?”

Vân Khuynh hừ lạnh một tiếng, có giải thích hay không giải thích cũng vậy thôi.

Tiếp đó Tiểu Xuân hướng sang Lan Khánh, đá mắt qua Vân Khuynh nói “Thạch Đầu sư huynh, vị đây là một bằng hữu... Vô cùng thân, thân không thể thân hơn, thân đến mức khăng khít không rời, tên là Vân Khuynh, ta không biết người còn nhớ hấn hay không, người trước kia thường cùng hấn ẩu đả tới lui, không cẩn thận còn hại người ta mấy lần. Nếu như không nhớ xem ra lại là tốt nhất, tỉnh lại có khi sẽ tiếp tục đánh nữa...”

“Vân Khuynh? Đông Phương Vân Khuynh?” Nghe thấy cái tên này, Lan Khánh phút chốc liền đứng bật dậy, nhần thần vốn đang bình yên lại dậy sóng, phi thường hỗn loạn “Ta nhớ được cái tên này, Đông Phương Vân Khuynh, không thể tha thứ hấn Đông Phương Vân Khuynh!”

“Không phải Đông Phương Vân Khuynh, chỉ là Vân Khuynh mà thôi, không có Đông Phương!” Tiểu Xuân vội vàng túm lấy Lan Khánh ấn xuống.

Vẫn là như trước đây, với đối phương, danh tự của bọn họ chính là thứ cấm kỵ. Tiểu Xuân hiểu được, liền phải trấn an Lan Khánh.

Lan Khánh cho dù đã tẩu hỏa nhập ma, một khi nhắc đến, chuyện đã qua dù ít dù nhiều đều sẽ nhớ lại. Thời gian đi cùng Lan Khánh vừa rồi, Tiểu Xuân vẫn cố gắng tránh nhắc đến sự việc của nhà Đông Phương, mà nay nhắc đến, phản ứng của Lan Khánh xem cũng là đã đoán được.

Còn Vân Khuynh đối với những lời nói buột miệng không suy nghĩ của Lan Khánh cũng không hài lòng, cảm xúc lộ hết ra trên mặt.

“Họ Vân tên Khuynh?” Lan Khánh hồ nghi hỏi lại.

“Đúng đúng đúng!” Tiểu Xuân cuống quýt đáp lại.

Lúc này, Vân Khuynh lạnh lùng lườm hấn, lườm đến mức vã mồ hôi lạnh.

Tiểu Xuân liền quay sang cười xấu hổ. Dám thay Vân Khuynh sửa tên như vậy, nếu không phải do chuyện lúc trước khiến Vân Khuynh đồng ý nhần nhện, thì nay theo như tính tình của Vân Khuynh, kết cục duy nhất của hấn chỉ có là toàn thân cắm đầy mai hoa châm không sót một tắc.

Còn may, còn may Vân Khuynh nhện được xuống. Tiểu Xuân thở phào nhẹ nhõm.

Lan Khánh một đôi người âm lãnh trừng lên nhìn Vân Khuynh, nói “Ta không thích tên này. Tiểu Thường, kêu hấn rút!”

“Người không thích ta, ta càng không muốn nhìn thấy người. Hấn gọi là Tiểu Xuân, không gọi là Tiểu Thường. Kẻ phải rút là người mới đúng, dựa vào cái gì mà ta phải đi, còn người được ở lại?” Vân Khuynh lạnh lùng đáp lại.

“Hấn là Tiểu Thường, không gọi là Tiểu Xuân. Tiểu Thường là đệ đệ của ta, còn người lại là ai, người mới là kẻ nên rút, còn không mau đi, đừng bức ta phải động thủ!” Trong lúc đấu khẩu, luồng khí tà mị vốn đã rời khỏi nay lại trở về bên người Lan Khánh.

Tiểu Xuân trông Lan Khánh nói tới nói tiếp, khoe miệng lại lần nữa cong lên lộ ra tiểu dung lãnh liệt khiến người đời kinh tâm động phách, trong lòng lại từng trận từng trận phát run. Hấn vội vàng bưng lấy bình trà trên bàn rót ra mấy chén, đẩy mỗi chén đến trước mặt mỗi người, mà ở phần của Lan Khánh, đã táy máy cho thêm Bách ưu giải vào trong nước trà.

“Uống trà uống trà! Bình tâm tĩnh khí nói chuyện là được, không cần nổi giận!” Tiểu Xuân vội vàng nói “Ta gọi Tiểu Xuân cũng được, mà gọi Tiểu Thường cũng có sao, chẳng phải đều là cùng một tính tình, cùng một con người, có gì khác đâu!”

Lan Khánh liếc xéo Tiểu Xuân một cái, nói “Ta muốn chén của ngươi.”

“Được được được, chén này của ta cho sư huynh.” Trong lúc đổi qua, Tiểu Xuân lại lần nữa hạ bách ưu giải.

Lan Khánh hồ nghi nâng chén lên ngửi ngửi, cảm thấy dường như có vị gì là lạ, ngẩng đầu lên nhìn rồi chỉ trước mặt Vân Khuynh “Ta muốn chén của hửn.”

“Không vấn đề.” Tiểu Xuân lại thay Lan Khánh đổi chén trà, vẫn tiếp tục hạ được.

Vân Khuynh thấy Tiểu Xuân thật sự là lớn mật, dám ở ngay trước mặt hửn, lấy đồ vốn thuộc về hửn đem giao cho Lan Khánh, lửa giận bùng lên, cơ hồ muốn lập tức phát tác.

Ngay lúc đó Tiểu Xuân âm thầm kéo tay Vân Khuynh, nhét giải được vào giữa lòng bàn tay, dùng môi mấp máy không ra tiếng, nói “Giúp ta chuyện này, đừng giận.”

Vân Khuynh cũng không thềm đón lấy giải được, thế nhưng trở tay nắm lấy Tiểu Xuân, mười ngón tay đan vào nhau, xiết chặt, mặc Tiểu Xuân giãy giụa mấy lần vẫn quyết không buông.

Khóe miệng Tiểu Xuân vì thế co giật, thầm nghĩ Lan Khánh còn ngay chỗ này, Vân Khuynh lại cứ như cũ muốn làm cái gì liền làm cái nấy, không chịu để ý tình hình gì cả.

Lan Khánh bừng trà lên nốc cạn một hơi, cảm thấy buồn bực, tiện tay liền xé nhân bì diện cụ xuống, lộ ra gương mặt lãnh diêm yêu dã vốn có.

Hai mày Vân Khuynh nheo lại, nhìn thấy khuôn mặt đáng căm hận vốn đã vô cùng quen mắt, nhẫn cũng không còn nhẫn nổi lập tức muốn rút kiếm.

“Sư huynh người đói bụng chưa?” Tiểu Xuân nhận ra Vân Khuynh có vọng động, vội vàng lên tiếng.

“Không.” Lan Khánh trả lời.

“Ta gọi sườn heo bạt ti() cho ngươi ăn được không?” Vẫn tiếp tục hỏi.

() bạt ti: đại để là sên đường, bạt ti là chỉ cái tơ đường.

“Anh muốn ăn lỗ tai heo cơ.” Lan Khánh nói “Còn phải có Trúc điệp thanh.” Vừa nói, nhân bì diện cụ trong tay run lên, lại mang lên mặt, dính dính hoàn hảo như cũ.

“Được được được.” Tiểu Xuân một phát bắn ba chữ ‘được’, kéo tay Vân Khuynh chạy ra ngoài.

Đóng cửa phòng xong, Lan Khánh đã đứng phía bên kia bờ nổi nhớ, Tiểu Xuân vừa đi vừa nói với Vân Khuynh “Đừng có quên người đã đồng ý với ta chuyện gì.”

“...” Vân Khuynh nắm tay Tiểu Xuân càng chặt hơn.

“Sư huynh bị ta hạ được, hiện tại công lực đều mất hết, cũng không khác một người bình thường là bao, nếu như ngươi nhân lúc hửn gặp nạn mà ra tay, cũng chính là vu cho ta tội danh bất nghĩa.” Tiểu Xuân dùng lợi thế của cơ hàm nhai đi nhai lại.

“Ta giết hửn, là chuyện của ta, há lại có quan hệ đến ngươi?” Vân Khuynh ngoảnh mặt đi “Ngươi lúc nào cũng đem mọi chuyện ôm hết lên người, vốn là không như nhau.”

“Như nhau.” Tiểu Xuân muốn rút tay về, dùng tay giật mạnh mấy cái “Là do ta khiến hửn trở nên như vậy, ngươi mới có cơ hội dễ dàng ra tay, nếu như ngươi thật sự đắc thủ, như vậy chính là đã mượn tay ta giết hửn, ta là trợ ác, đều như nhau.”

Vân Khuynh trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói “Hiểu rồi” lại cảm thấy Tiểu Xuân cứ khăng khăng giằng tay ra, liền nói “Đừng có kéo, ta muốn nắm tay ngươi, không muốn buông đâu...”

Tiểu Xuân đỏ mặt, ấp úng mấy tiếng, cũng dừng tay.

“Chúng... Chúng mình đi xuống gọi mấy thứ gì ăn đi... Đói... Đói rồi...” Tiểu Xuân lúng ta lúng túng nói.

“Ừm.” Vân Khuynh nắm chặt tay hắn, kéo hắn đi xuống lầu.

Khách ***, người tới người đi, mỗi ngày đều như vậy huyền ảo, mà hôm nay người tới nói chuyện âm ỉ có là ai cũng đâu có bắt được Phi thiên biên bức.

Tiểu Xuân gọi một bát dương xuân diện, lại thêm một mâm bánh bao ngập mặt, cùng Vân Khuynh ngồi trong góc phòng lặng lẽ dùng bữa.

Vân Khuynh cầm bánh ăn, Tiểu Xuân ngậm một mồm mì, lại nghĩ, ngón tay người này nõn nà như ngọc, lại trắng muốt như cái bánh trên tay, cầm bánh đó, mà cũng không biết là bánh bao màu trắng, hay ngón tay hắn màu trắng nữa. (hai cái đều trắng :”|)

“Dính rồi.” Vân Khuynh nói.

“Hửm?” Tiểu Xuân chớp mắt, chưa hiểu ra Vân Khuynh đang muốn nói cái gì.

“Sợi mì dính lên mặt rồi.” Vân Khuynh liền đưa tay gỡ lấy sợi mì trắng trắng kia, nói “Há miệng ra.”

Tiểu Xuân a một tiếng, Vân Khuynh theo đó đem sợi mì nhét vào miệng hắn, sau lại cầm khăn tay lau miệng cho anh chồng.

Tiểu Xuân lại đỏ mặt một hồi nữa, chẳng biết hành vi ái muội vừa rồi có hay không bị người khác nhìn thấy. Bất quá cả hai đang ngồi trong góc, lý ra không ai phát hiện mới đúng.

Nào ngờ mới thoáng nghĩ qua, quay đầu lại, phát hiện không biết từ khi nào Lan Khánh đã ngồi ngay bên cạnh, hai mắt mở to chớp chớp, con ngươi không nhúc nhích mà nhìn thẳng vào hắn.

“Người theo xuống làm cái gì?” Vân Khuynh nhíu mày, thật sự càng thấy Lan Khánh thì càng ngứa mắt, chỉ hận không thể một kiếm lấy đầu hắn, ném đi cho hả giận.

Lại thấy Lan Khánh cũng không nói gì, thò tay vào trong bát của Tiểu Xuân lấy ra một sợi mì còn dính nước, đem dán lên mặt mình, sau đó chường mặt ra trước Vân Khuynh, nhìn hắn đầy mong đợi.

Vân Khuynh vỗ nhẹ lên bàn, dùng kinh lực đẩy hắn cùng với ghế lùi ra sau một đoạn, kéo giãn cự ly giữa mình với Lan Khánh. Ngoại trừ Tiểu Xuân, hắn thật không có cách nào chấp nhận người khác tiếp cận mình.

Lan Khánh nhăn mày, chống tay lên bàn một cái, bò hẳn lên bàn tiếp tục dí theo Vân Khuynh.

Tiểu Xuân cũng hiểu Lan Khánh nếu không đạt mục đích nhất quyết sẽ không từ bỏ, vội kéo hắn lại. Lan Khánh xoay người sang, Tiểu Xuân liền nói “A...”

Lan Khánh cũng mở to miệng “A...”

Tiểu Xuân lúc này liền lấy sợi mì còn dính nước lèo trên mặt Lan Khánh xuống, nhẹ nhàng bỏ vào miệng Lan Khánh. Lan Khánh tới lúc này mới thỏa mãn bò xuống bàn, ngồi im ngoan ngoãn.

Vân Khuynh chứng kiến cảnh tượng này thì hai tay xiết chặt. Tiểu Xuân còn chưa có như vậy đối với hắn, vậy mà tên hỗn trướng này lại dám bắt Tiểu Xuân dứt cho ăn.

Tiểu Xuân thở dài quay đầu lại, tức thời nhìn ra ánh mắt phẫn nộ rực lửa kia “Ấy...”

Hai kẻ này trời sinh đã là oan gia, như thế này cũng đấu, như thế kia cũng đấu, nhất bên trọng nhất bên khinh có chút xiu cũng đấu! Hắn bây giờ bắt đầu cảm thấy, để cho hai người này đi chung đường, thật sự là một ý kiến ngu ngu ngu tận cùng.

Tiểu nhị mang lỗ tai heo cùng Trúc điệp thanh lên tới nơi, liền cuốn lấy sự chú ý của Lan Khánh.

Tiểu Xuân vội vàng túm lấy tiểu nhị, nghĩ xem nên làm thế nào xua đi chương khí đang tràn ngập tứ phía như thế này.

“Đúng rồi tiểu nhị ca, có thể hỏi thăm một chút, nơi này còn cách Minh thành và Hàm Dương bao xa?”

“Ồ, theo quan đạo mà đi, thì đại khái bảy tám ngày sau sẽ tới Minh thành, từ Minh thành xuống phía nam thêm ba bốn ngày nữa, thì là tới Hàm Dương.”

“Vậy chung quy còn khoảng nửa tháng lộ trình nữa.” Tiểu Xuân lăm bằm tính xem tới lúc nào thì tới nơi.

Lại nghe mấy bàn chung quanh họ bàn tán về Phi thiên biên bức thế nào thế nào, Tiểu Xuân tiếp tục kéo áo hỏi “Tiểu nhị ca cho hỏi thêm một chút, Phi thiên biên bức kia thật ra từ đâu mà tới, rất lợi hại sao?”

Tiểu nhị trong lúc nói chuyện có chút căng thẳng, rụt cổ lại “Khách quan không biết, án tử Phi thiên biên bức hiện giờ là vấn đề trọng yếu nhất trong thành, nghe nói *** tặc này cứ cách mười ngày lại phạm án một lần, mỗi lần trước khi phạm án còn lớn gan tại cửa phòng khuê nữ cầm một Biên bức tiêu. Cho dù các khuê nữ có bỏ trốn, trong vòng mười ngày vẫn bị bắt trở lại. Trong thành đã có rất nhiều thiếu nữ bất hạnh rơi vào tay giặc, thế nhưng quan phủ cũng không có biện pháp nào khác, cho nên hiện giờ nhân tâm rất hoảng loạn!”

Tiểu nhị quan sát Vân Khuynh nãy giờ im lặng không nói, hạ giọng thật nhỏ nói “Thứ lỗi nhiều lời, khách quan, bằng hữu này của ngài mặc dù là nữ phần nam trang, thế nhưng bộ dạng mi thanh mục tú, chỉ nhìn qua đã nhận ra rồi. Khuyên các vị không nên chần chừ nữa, nhân lúc trời vừa tối mau mau rời thành đi, nếu không để cho *** tặc chú ý đến lại không xong mất!”

Lan Khánh sớm đã mang nhân bì diện cụ, hiện tại trong mắt người khác, bất quá cũng chỉ là một gương mặt bình thường không đáng chú ý. Người mà tiểu nhị e ngại bị *** tặc bắt trúng, đương nhiên là Vân Khuynh.

Tiểu Xuân bật cười, vội vàng nói “Bằng hữu này của ta cũng không phải nữ phần nam trang, hấn đích đích xác xác là nam tử, tiểu nhị ca cả nghĩ rồi, Phi thiên biên bức cũng không phải đồ mù, thế nào lại không phân biệt được rõ ràng đây!” Mặc dù vậy, Vân Khuynh đúng là mỹ mạo khó có, cho dù bị lẫn lộn cũng có thể cho qua.

“Vậy thật xin lỗi khách quan... tiểu nhân nhầm rồi...” Tiểu nhị ‘cúc’ cả mấy cái ‘cung’ để tạ lỗi, lại nghi hoặc ngó trộm Vân Khuynh thêm mấy cái, rồi mới lui bước “Rõ ràng chính là... rõ ràng bộ dạng mỹ miều như vậy...”, vẫn tiếp tục lăm bằm trong hòng.

“Đừng để tâm.” Tiểu Xuân nói Vân Khuynh.

“Người có cảm thấy mặt mũi ta khó coi không?” Vân Khuynh đột nhiên hỏi.

“Hử?”

“Trả lời ta.”

“Làm gì có ai đẹp hơn ngươi.” Tiểu Xuân cúi đầu muốn giấu mặt đi, hai hàm như dính chặt vào nhau mà nói.

Vân Khuynh cảm thấy có chút cao hứng, tiếp tục ăn cái bánh trong tay, “Ta thích nghe ngươi nói như vậy.”

Nhìn bộ dạng của Vân Khuynh như vậy, Tiểu Xuân đột nhiên áy náy trong bụng. Vân Khuynh một lòng tin tưởng hấn, mà hấn vẫn cứ che giấu chuyện của cha mình không nói, vậy đối với Vân Khuynh mà nói thật không công bằng.

“Vân Khuynh, ngươi nghe ta nói chuyện này có được không?” Tiểu Xuân thôn tính xong bát mỳ, ợ một tiếng, có chút do dự cầm đũa ngoáy ngoáy nước lèo còn sót lại trong bát.

“Nếu là chuyện muốn ta rời đi, ta không nghe.”

“Không liên quan chuyện đó.” Tiểu Xuân nói “Nhưng ngươi trước tiên phải chấp nhận một chuyện, nghe xong không được tức giận, không được cau có, không được chửi ta, cũng không được lấy châm đâm ta!”

“Được.” Một khi không dính tới chuyện kia, Vân Khuynh lập tức liền đáp ứng.

“Đại sư huynh sau khi cùng ta rời khỏi kinh thành, mới nói ta biết chuyện cha ta cùng với ngươi không hề can hệ. Ra là hấn ngày đó thấy ngươi không thể hạ thủ, liền thay ngươi ra tay.” Tiểu Xuân càng nói giọng càng lí nhí, cúi đầu càng thấp như sắp sửa gục mặt vào bát.

“Ngươi nói cái gì?” Vân Khuynh bóp nát bánh bao, thịt bên trong phòi ra, mà cả lòng đỏ trứng cũng rơi luôn xuống đất.

“Người đã đồng ý với ta sẽ không nổi giận...” Tiểu Xuân tự biết mình vô lý, hạ giọng lí nhí như muỗi kêu, nhỏ tới mức như Vân Khuynh cũng không thể nghe đến.

“Lan Khánh, ta giết người!” Vân Khuynh ném cái bánh đi, vung tay túm lấy Lan Khánh còn đang bận uống Trúc điệp thanh, nắm vạt áo kéo cả người lên “Tên hỗn trướng nhà ngươi! Đã giết người còn giả họa cho ta, khiến ta cùng Tiểu Xuân lâm vào tình cảnh thế này. Ngươi hại ta chút nữa mất luôn Tiểu Xuân! Hỗn trướng, hôm nay ta nhất định phải chặt hết chân tay ngươi, đem ngươi ngâm vào hũ muối, còn phải móc mắt cắt mũi miệng đem ướp rượu!”

Rượu trong tay Lan Khánh toàn bộ văng lên y phục Vân Khuynh, cảm thấy bức bối nhìn Vân Khuynh, rồi hỏi lại “Giết ai? Đã giết ai?”

“Ai...” Tiểu Xuân thở dài, sư huynh sớm đã hồ lý hồ đồ rồi, làm sao nhớ được mấy chuyện kia đây? Bèn nói “Nhớ không ra sao? Ninh vương a, thập tứ vương gia Đông Phương La Khi!” Nói đến tên cha mình, Tiểu Xuân lại cảm thấy trong lòng có chút chua xót. Người cha vô duyên vô phận của hắn, lúc này có lẽ đã cùng với mẹ đoàn tụ nước dưới rồi!

“Đông Phương La Khi?” Lan Khánh nhớ đến người này, gương mặt nghiêng đi, xoay sang bên ngẫm nghĩ, không nhìn Tiểu Xuân cũng không nhìn Vân Khuynh, nói “Đông Phương La Khi không được giết... Hắn là cha của Tiểu Xuân... Không được giết...”

Tiểu Xuân giật mình ngẩng đầu lên.

Vân Khuynh càng thêm kinh ngạc.

Tiểu Xuân không dám tin, hỏi “Ngươi chưa giết hắn?”

Lan Khánh mím chặt môi, hai mắt đảo qua lại, nhất quyết không mở miệng, cũng không nhìn hai người kia.

“Cha ta... Không... Cha của Tiểu Xuân bây giờ đang ở đâu?” Tiểu Xuân căng thẳng hỏi dồn “Sư huynh mau nói cho ta biết!”

“Không biết!” Lan Khánh nói “Không thể nói cho người khác biết!”

“Vậy nói cho Tiểu Thường biết có được không, Tiểu Thường không phải người khác, Tiểu Thường là đệ đệ!” Tiểu Xuân vội vàng ép tới gần, vỗ vỗ lên tay Vân Khuynh muốn Vân Khuynh buông Lan Khánh ra.

Vân Khuynh bất mãn trừng mắt một cái, mới buông tay.

“Ở đâu?” Tiểu Xuân hỏi.

Lan Khánh nhìn Tiểu Xuân, sau đó ghé sát vào tai thì thầm “Ta nói cho ngươi, nhưng ngươi không được nói cho Tiểu Xuân. Cha của Tiểu Xuân cần phải chết, ta không thể mềm lòng.”

“Ta hiểu mà, ta hiểu mà.” Tiểu Xuân gật đầu lia lịa “Ngươi không có mềm lòng.”

“Ta giấu trong nhà, cùng chỗ giấu với Tiểu Liễu.” Lan Khánh thấp giọng nói.

“Chỗ ở cũ của Lan gia?” Tiểu Xuân hỏi.

“Ừ.” Lan Khánh gật đầu “Có người chăm sóc hắn.” Sau lại nói thêm “Hắn là cha của Tiểu Xuân.”

Hai mắt của Tiểu Xuân đều đỏ hồng, hắn lao tới ôm lấy cổ Lan Khánh. Cha còn chưa chết, cha cứ nhiên vẫn còn sống, như vậy quá tốt rồi! Sư huynh lại càng tốt hơn, sư huynh vậy là không giết cha hắn, còn để cha hắn được sống bình an!

“Triệu Tiểu Xuân!” Âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi của Vân Khuynh từ phía sau truyền tới.

Tiểu Xuân ngẩng mặt lên, nước mắt giàn giụa nhìn về phía Vân Khuynh.

“Vân Khuynh...” Hắn mếu máo “Cha ta còn sống...”

Vân Khuynh đưa tay kéo Tiểu Xuân vào trong lòng, để lại Lan Khánh vốn là còn đang ôm Tiểu Xuân, hiện tại chỉ còn hai tay trống rỗng đứng ngậy ra tại trận.

Vân Khuynh ôm hắn thật chặt, chính mình cũng là cảm giác mất đi rồi có lại một người quan trọng, giống như cảm giác của Tiểu Xuân.

Hắn lại lạnh lùng nhìn sang Lan Khánh, Lan Khánh cũng trừng to mắt nhìn lại, sau đó hắn phát hiện, Lan Khánh quay sang chăm chăm nhìn Tiểu Xuân, tựa như muốn đốt thủng hai cái lỗ ngay trên lưng Tiểu Xuân, ánh mắt nóng rực. (anh điên thật hay dởm dạ?)

Tình này cảnh này, Vân Khuynh chịu không được xoay người đi, không thể để ánh mắt của Lan Khánh bắn lên người Tiểu Xuân được.

Đột nhiên, ngay vào lúc đó, một đạo ám khí phá không truyền tới, cắm xuyên qua chiếc bàn mà bọn họ đang ngồi.

Cũng chính lúc đó, bốn phía vang lên một trận ồn ào.

“Biên... Biên bức phi tiêu...” Từ trong những người từ nãy đến giờ còn náo nhiệt, có người đại kinh thất sắc, thanh âm cũng run rẩy mà hô to lên.

“Di?” Tiểu Xuân từ trong lòng Vân Khuynh ngẩng đầu lên, ngó ngang tứ phía, nhìn thấy trên bàn một phi tiêu màu đen đã cắm vào bàn ba phân.

Hắn tiện tay nhổ lên, kinh ngạc nói “Biên bức tiêu của Phi thiên biên bức? Tên mù nào ném lên bàn của bọn ta vậy, ở đây làm gì có khuê nữ a?”

Tiểu Xuân cầm biên bức tiêu kêu gào, lại thấy ánh mắt của chúng nhún nhát loạt đều hướng lên Vân Khuynh mỹ nhân bên cạnh hắn.

“Di?” Tiểu Xuân chớp chớp mắt “Không phải đâu...” Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Vừa quay lại phòng, Tiểu Xuân liền đem nhân bì diện cụ rửa qua nước sạch hơn mười lần, rửa sạch xong nhìn trái nhìn phải, xem không còn chút dơ bẩn nào, mới mang đến trước mặt Vân Khuynh định giúp hắn mang lên.

“Làm cái gì?” Vân Khuynh nắm lấy cánh tay đang vươn ra của Tiểu Xuân, lấy xuống tấm diện cụ trong tay hắn.

“Mang lên a!” Tiểu Xuân khẩn trương nói “Nếu không lại để *** tặc biên bức kia thật sự ưng mắt thì làm thế nào?”

“Ta trước nay không mang thứ đồ vật này, cũng không có cái ý làm theo loại người giấu đầu hở đuôi, vì cái gì phải giấu đi diện mạo thật không cho người khác thấy?”

Tiểu nhị mang nước ấm lên rồi lại lui xuống, trong sương phòng dày đặc hơi nước, Vân Khuynh ném nhân bì diện cụ lên giường, lạnh lùng hừ một tiếng, liền theo sau đó cỡi y phục ngâm mình vào đục bồn.

“Ai, chẳng lẽ ngươi không thấy người bên dưới lầu nói Phi thiên biên bức như là có năng lực thông thiên độn địa đó sao? Nghe chừng lợi hại như vậy, ngươi không đề phòng cũng không xong!” Tiểu Xuân vòng ra sau bình phong đội, không có lá gan nhìn thẳng vào cảnh tượng hương thang mộc đục của mỹ nhân nhà hắn.

“Ngươi đem ta so với mấy tên tục nhân kia?” Giọng nói của Vân Khuynh có chiều hướng cao lên.

“Không không không!” Tiểu Xuân cuống quýt “Vân Khuynh nhà ta đương nhiên là võ công cao cường hơn hắn, đừng kể là chỉ có một con dơi, cho dù là cả một đàn bay tới, ngươi chỉ cần vung Mai hoa châm một cái thôi, tự nhiên bọn chúng đều bị ghim thành tử biên bức hết!”

Bốn chữ “Vân Khuynh nhà ta” Vân Khuynh vừa nghe được liền cảm thấy vui vẻ, khoe môi khe khẽ cong lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Phải như vậy mới đúng, hẳn cùng với Tiểu Xuân chính là phải như vậy. Thi thoảng đụng chạm Tiểu Xuân, cùng Tiểu Xuân nói chuyện, hai người vĩnh viễn đều không chĩa kiếm vào nhau, vĩnh viễn không gây lộn, mới là tình cảnh mà hẳn mong muốn.

Thấy Vân Khuynh ở sau bình phong không có trả lời, Tiểu Xuân cho rằng Vân Khuynh đã mệt nên không muốn nói chuyện, liền nói “Người từ từ tắm đi, ta qua phòng bên xem thử đại sư huynh.”

Vừa nghe Tiểu Xuân muốn chạy sang chỗ Lan Khánh, tâm tình Vân Khuynh vốn đang tốt lên được chút ít lại tan nát tơi bời trở lại. Hắn hừ lạnh “Đi ra rồi đừng có mà quay lại.”

“Đi?” Tiểu Xuân vừa đứng lên định bước ra cửa nghe thấy thế thì ngẩn người, quay đầu lại, tỏ ý không hiểu nhìn Vân Khuynh đang ở sau bình phong.

“.....” Vân Khuynh im lặng trở lại.

“Làm sao rồi?” Tiểu Xuân dừng một chút, cuối cùng vẫn vòng ra sau bình phong, thò đầu vào xem thử.

Hơi nước bốc lên, sương phòng nhỏ nhỏ này như mù mịt, Vân Khuynh ngồi trong dục bồn, bờ vai trắng ngần phơi ra trên mặt nước, tóc đen ướt sũng dính dọc theo chiếc cổ, ngoằn ngoèo tủa xuống làn nước, tư thái mơ mộng mê người như vậy, Tiểu Xuân xem thấy nhin không được phải nuốt một ngụm lớn nước bọt, cảm thấy nước bọt của chính mình hình như đã ngập ngựa trong miệng.

Mỹ... mỹ nhân a...

Mỹ nhân có đi đâu cũng vẫn là mỹ nhân... nào có người lại đẹp được như vậy... nếu như hẳn là Phi thiên biên bức kia, nhất định cũng sẽ để mắt đến Vân Khuynh, sau đó đem mỹ nhân tuyệt thế vô song này cả cái thất lưng cũng trói lấy bắt đi.

Sau khi tẩy rửa xong Vân Khuynh từ trong dục bồn đứng lên, trần trụi bước ra, không che không chắn đi ngang qua trước mặt Tiểu Xuân, tới cạnh giường cầm lấy áo lót sạch sẽ mặc lên người.

Tiểu Xuân hít vào mấy hơi thật sâu. Vân Khuynh chẳng bận tâm chuyện chính mình bị nhìn tuốt tuột, thế nhưng Tiểu Xuân làm sao chịu cho nổi, ý thức trở nên mơ hồ, bước chân nhũn ra bắt đầu thấy mê muội.

“Lại đây.” Vân Khuynh ngồi xuống bên giường, mở miệng nói.

Tiểu Xuân hai chân hai tay cứng ngắc bước đến trước mặt Vân Khuynh, Vân Khuynh vươn tay kéo hẳn xuống, vì thế Tiểu Xuân ngồi gọn trong lòng hắn, dính lên người mùi vị thanh đạm cùng với không khí ẩm ướt trên thân thể Vân Khuynh.

Tiểu Xuân hai má ửng hồng, cũng cảm thấy nóng bừng, nhưng lại không dám giãy ra. Hắn im lặng chờ đợi, mặc dù cảm thấy thân hình của cả hai cũng tương đồng, ôm như vậy thật có chút không thoải mái, nhưng đã quá lâu không nhìn thấy người này, cái gì cũng không đáng nói, thôi thì cứ để hắn ôm.

Chỉ là ngồi im trong lòng Vân Khuynh già cả nửa ngày, rốt cuộc cảm thấy người này có chút khác lạ, Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn Vân Khuynh, hỏi “Làm sao rồi? Có chuyện gì muốn nói, thì cứ nói ra đi!”

Vân Khuynh trầm ngâm một chốc, mới nói “Ta không biết phải nói thế nào?”

Vân Khuynh trước nay cũng không có cái thói quen cùng người khác tâm sự, lúc trước chỉ một thân một mình, nếu không cần thiết, có thể nhiều hơn một tháng không mở miệng cũng là chuyện bình thường. Những ngày quen biết Tiểu Xuân, đã có thể cho là nói nhiều, mà thậm chí tính cả hai mươi mấy năm hẳn sống trên đời này cũng chưa nói nhiều bằng một nửa những ngày đó.

“Không thì nói thử xem, người trong lòng lúc này đang nghĩ đến ai?” Tiểu Xuân bình tĩnh hỏi.

“Lan Khánh.” Vân Khuynh thật thà nói.

“Lan Khánh?” Tiểu Xuân không dám tin, kêu lên thất thanh “Từ lúc nào người cũng biết trong tay ôm một người, trong lòng nghĩ tới một người khác vậy?”

Cánh tay Vân Khuynh đang ôm Tiểu Xuân liền gia tăng lực đạo, ép đến mức Tiểu Xuân thở không ra hơi.

“Chỉ nói đùa thôi mà, người đừng tưởng thật a!” Tiểu Xuân méo miệng cười.

“Người biết rõ ta không phân biệt được đâu là đùa đâu là thật. Chỉ cần là từ trong miệng người nói ra, ta đều cho là thật!” Vân Khuynh nói.

“Ta cũng tự hiểu mà.” Được buông lỏng ra chút ít, Tiểu Xuân hơi dõ dành ghé đầu sát vào Vân Khuynh, dựa gáy lên vai hắn “Ta cũng hiểu người thật lòng đối với ta rất tốt. Nếu như người còn nghĩ đến những chuyện phát sinh lúc trước, vậy thì quên hết đi. Chuyện đã xảy ra thì cũng đã xảy ra, có nghĩ lại mãi cũng vô dụng, chuyện trước mắt xem còn quan trọng hơn nhiều.”

“Ta lúc đó cũng không phải cố ý muốn lừa người. Chỉ là nghĩ rằng không thể nói ra, đợi sau khi mọi chuyện qua rồi, trời yên bể lặng nhắc đến cũng được. Không biết là...” ánh mắt Vân Khuynh có phần ảm đạm.

“Ai ngờ không những không có trời yên bể lặng, ngược lại càng thêm sóng gió dậy trời?” Tiểu Xuân cũng cảm thấy hổ thẹn.

Tiểu Xuân chậm rãi nói tiếp “Nói đi nói lại, chung quy đều là lỗi của ta. Nếu không phải ta nghĩ chưa thấu đáo đã kích động gây chuyện, cũng sẽ không khiến cho mọi chuyện náo đến lộn xộn như vậy, còn kinh động cả tiểu tứ nhà người, khiến hắn cũng chen chân vô góp vui, làm cho cả kinh thành trời xoay đất chuyển.”

“Người đáng ra nên để ta một kiếm giết chết Lan Khánh. Hắn không chết, ta không an tâm!” Vân Khuynh vùi đầu vào cổ hắn, thấp giọng nói “Con người kia quỷ kế đa đoan, tẩu hỏa nhập ma cũng có thể là giả. Không biết hắn còn muốn tính toán mưu kế thế nào để lừa người, còn người nếu tin hắn, chắc chắn sẽ làm khổ chính mình.”

“Vân Khuynh, sư huynh lần này là thật.” Tiểu Xuân vuốt lên sợi tóc của Vân Khuynh, dịu dàng nói “Ta một ngày bắt mạch cho hắn đến ba lần, lần nào cũng thấy chân khí nghịch hành, mạch tượng vẫn đục. Bệnh này ta tạm thời áp chế chứ không chữa, mà muốn chữa cũng không được. Mang sư huynh về Thần tiên cốc xong, sư phụ sẽ trông chừng hắn, người đừng để tâm nữa.”

“Người nào có hiểu ta để cái gì tâm?” Vân Khuynh đột nhiên tức giận há miệng cắn một phát lên bả vai Tiểu Xuân “Ta chính là không thích người vì hắn mà nói lằng nhằng như vậy, không thích người đối với hắn tốt như vậy, không thích ánh mắt của người nhìn hắn, không thích gương mặt của người hướng về hắn mà cười. Dù sao, dù sao ta nói không cho phép người đến gần hắn thì chính là đúng như vậy.”

Tiểu Xuân rầu rĩ rên một tiếng, bả vai tuy đau, nhưng trong lòng lại thấy ngọt “Nhưng sư huynh như vậy, không quan tâm tới thì thế nào? Chẳng lẽ người có thể thay ta trông chừng hắn, không để hắn chạy lung tung được sao?”

“Cái gì ‘toàn đồ đảo’, ‘tùy tiện đảo’ đó của người cứ cả bình tổng cho hắn uống còn không được? Cho hắn ngủ suốt đường về, ta ngày mai liền đi bố trí mã xa!” Vân Khuynh hậm hực nói.

“Đâu có dễ dàng như vậy, sư huynh mặc dù là tẩu hỏa nhập ma, thế nhưng vẫn còn rất minh mẫn. Nếu như để hắn nhận ra chủ ý của người, lần thứ nhất không thành công, thì lần thứ hai đừng hòng thấy bóng hắn, tới lúc đó muốn tìm về lại càng khó hơn.” Tiểu Xuân cười.

“Còn nữa, không cho phép người mỗi lần nói đến hắn, lại cười đến mức vui vẻ như vậy.” Vân Khuynh gầm nhẹ, lực đạo trong tay càng chặt hơn. Hắn rốt cuộc là không thể khống chế tình cảm của mình đối với Tiểu Xuân, không hiểu vì sao lại trở thành cái bộ dạng này, chỉ cần gặp phải những chuyện có liên quan đến Tiểu Xuân, lập tức có thể dễ dàng phát hỏa.

“Ai ai ai, hảo Vân Khuynh của ta, nhẹ chút, nhẹ chút, sắp thở không được rồi!” Tiểu Xuân vội vàng xin tha.

Vân Khuynh buông lỏng tay, chậm chậm ấn một nụ hôn lên gương mặt Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân bị cưỡng hôn cũng có chút giật mình, sau khi thở dài, lại thả người vào trong ***g ngực Vân Khuynh, cũng không có ý phản kháng.

“Kỳ thực, ta vốn cho rằng người vừa thấy ta, lập tức sẽ bỏ chạy, cho nên lúc thấy người ở trà quán, ta chỉ im lặng không gọi người.” Giọng nói của Vân Khuynh khôi phục lại bình tĩnh, trong ánh mắt còn có chút xa xăm, tựa như những chuyện đáng sợ vừa qua còn có thể lần nữa phát sinh, khiến hắn bất an.

“Trên mặt ta rõ ràng còn mang nhân bì diện cụ, người làm thế nào vẫn nhận ra?” Tiểu Xuân cảm thấy hiểu kỳ.

“Ta nhận ra ánh mắt của người, nhận ra giọng nói của người, nhận ra bộ dáng người lúc nói chuyện, nhận ra được hương trên người người, mặc kệ người giả thành cái dạng gì, ta chỉ cần nhìn qua sẽ nhận ra ai là người.”

Nghe Vân Khuynh nói vậy, Tiểu Xuân lại cười.

Vân Khuynh chính là yêu thích bộ dạng của Tiểu Xuân như vậy, hắn không nhịn được lại hôn lên gương mặt Tiểu Xuân, sau đó lại thêm cái nữa trên cổ Tiểu Xuân. Nguyên bản vốn chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng, thế nhưng càng chạm vào da thịt Tiểu Xuân càng có cảm giác không muốn rời ra, trong lòng gợn lên một trận xao động. Vì thế cánh môi ấn vào da thịt trơn mịn của Tiểu Xuân, mút lấy thật mạnh tạo ra một dấu vết màu hồng.

“Người tối nay còn chưa uống thuốc!” Tiểu Xuân đột nhiên nhớ tới chuyện vô cùng quan trọng này, cho dù Vân Khuynh không chịu buông tay, hắn cũng vẫn dùng sức giãy ra, từ trong lòng ngực Vân Khuynh thoát ly.

Tiểu Xuân lấy nước và được bình mang lên cho Vân Khuynh, mà Vân Khuynh lúc này chỉ lạnh lùng nhìn thẳng hắn, đối với chuyện Tiểu Xuân thoát ra cảm thấy không vui.

Vân Khuynh phục thuốc xong, Tiểu Xuân tỏ ra áy náy nói “Ta thật sự cần phải thăm qua sư huynh, hắn lúc này một mình một chỗ, không thể an tâm được.” Như thể cần phải chăm sóc một tiểu hài tử, Tiểu Xuân cũng không dám rời khỏi Lan Khánh quá lâu, chỉ sợ phút chốc không để ý, lại khiến Lan Khánh gây chuyện.

Sắc mặt Vân Khuynh tối sầm, hiểu ra những lời này giờ hắn vừa nói hóa ra đều là phí nước bọt, Tiểu Xuân căn bản là nghe không thủng.

Vân Khuynh không muốn nói thêm, trở mình lên giường cầm chăn bông ngủ thử, cảm thấy hơi lập tức ném xuống giường, chỉ mặc áo trong mà ngủ, không thèm quan tâm Tiểu Xuân đang đứng ngây ra trước giường.

Tiểu Xuân chần chờ chốc lát, rút cuộc từ từ bước ra khỏi sương phòng, đến sương phòng của Lan Khánh ở bên cạnh.

Vân Khuynh làm mặt lạnh, đối diện với vách tường, tâm lý thấy buồn bực, thế nhưng vẫn đóng tai lên cố nghe ngóng động tĩnh bên kia tường.

Sau khi Tiểu Xuân tiến vào, truyền tới mấy tiếng nói chuyện nhỏ nhất, sau đó đột nhiên không còn bất cứ tiếng động nào, cả tiếng nói chuyện cũng không.

Vân Khuynh nhíu mày, trong lòng rối loạn, Tiểu Xuân sẽ không cùng Lan Khánh ngủ chung chứ?

Chỉ nghĩ đến Tiểu Xuân sẽ đối với tên hỗn trướng kia thật tốt, có thể còn đắp chăn cho hắn, còn thăm hỏi ân cần, một luồng khí lại cuộn cuộn bốc lên tới đầu.

Một thứ cảm giác vừa chua xót vừa đau nhức dồn tích lại trên ***g ngực, khiến hắn cho dù nhắm mắt cố ngủ mà tâm vẫn không yên.

Tên hỗn trướng đó không phải chỉ là sư huynh của Tiểu Xuân thôi sao?

Chiếm được tiện nghi đã không nói, Tiểu Xuân sao còn mặc cho hắn được đăng chân lân đăng đầu như vậy?

Lẽ nào Tiểu Xuân đã quên mất Lan Khánh lúc trước đã đối với mình thế nào sao?

Huống chi người có thể đối với Tiểu Xuân cầu gì được nấy, rõ ràng chỉ có thể có một người mà thôi!

Trong lòng dấy lên ngọn lửa, mãnh liệt bùng lên thiêu đốt, như thể muốn khiến con người ta mất đi lý trí.

Vân Khuynh bật người dậy hướng ra cửa, phải sang phòng bên lối cổ Tiểu Xuân về, nào ngờ mới dùng sức kéo cửa, liền gặp Tiểu Xuân đang định đẩy cửa bước vào, nhìn thấy mình hoảng sợ nảy người lên, sau đó ngậy ra nhìn.

Vân Khuynh cứng lại, mặt mũi tựa như muốn méo cả đi. Thấy Tiểu Xuân còn ngơ ngẩn đứng ngoài cửa, liền kéo hắn vào, một tay cài cửa lại.

“Khó khăn lắm mới lừa được sư huynh uống thuốc, cho nên quay về muộn một chút.” Tiểu Xuân vội giải thích.

“Chuyện không liên quan tới ta.” Vân Khuynh vùng vằng bỏ lên giường, trở người quay lưng về phía Tiểu Xuân, ý muốn ngủ.

Tiểu Xuân sột xoạt cởi áo ngoài, ngửi ngửi chính mình, mới kinh ngạc phát hiện ra bản thân mấy ngày qua không hề tắm, lúc này nếu thật lớn gan mà bò lên giường, còn không phải để cho Vân Khuynh một cước đá văng xuống.

Vì vậy hắn cắn răng dùng lại thứ nước đã sớm nguội lạnh, tựa như đã đóng băng mất rồi, tẩy rửa qua loa một hồi, sau đó run rẩy nhặt cái chăn lên, vượt qua Vân Khuynh nằm lên chỗ trống phía bên trong, co cụm người lại.

“.....” Vân Khuynh lạnh lùng hỏi “Thối xấu sợ lạnh còn chưa khỏi?”

“Ừ...” Tiểu Xuân hai hàm va vào nhau.

Vân Khuynh vươn tay kéo Tiểu Xuân, ôm hắn vào trong lòng sưởi ấm, hai tay để lên lưng chậm rãi truyền thêm chút chân khí.

Tiểu Xuân thấy chăn bông lại bị Vân Khuynh gạt ra, vội vàng kéo trở về, tử tế đắp lên cả hai, thế nhưng lại phát hiện vì không cẩn thận lại thoát ra khỏi vòng tay của người kia, chộc cho sắc mặt hắn lại thêm lần nữa khó coi.

“Chăm đệm là sạch sẽ mà, ta đã đặc biệt dặn dò tiểu nhị rồi.” Tiểu Xuân vừa run, vừa đánh răng cầm cập nói “Tuy là không phải chăn nệm tơ tằm, có thể không thoải mái, nhưng thôi cứ cố gắng nhẫn nại một chút, tới ngày mai ta sẽ mua một chăn mới mang đi, thì không lo nữa.”

“Im miệng, ai thèm quan tâm mấy chuyện đó!” Vân Khuynh nói “Người cách ra xa như vậy để làm gì, còn không mau ghé sát vào đây?”

“Rồi!” Thấy mỹ nhân bắt đầu ba máu sáu cơn, vì hắn mà lửa giận bốc cao ba trượng, Tiểu Xuân lại thấy khoái trá, hớn ha hớn hở lăn vào sát rạt.

Tiểu Xuân vùi mặt vào ngực Vân Khuynh, cả người cũng theo đó dính chặt vào, đùi gác lên người kia, giữa hai người không chừa một khe hở. Vân Khuynh lại áp tay lên lưng Tiểu Xuân truyền chân khí.

“Ngủ đi.” Vân Khuynh nói.

“Ừ.” Tiểu Xuân nhắm mắt lại, khóe mắt khóe miệng đều mang ý cười, sung sướng chìm vào cõi mộng ấm áp dịu êm.

Cách ngày, *** tặc hái hoa Phi thiên biên bức vậy mà không xuất hiện như dự đoán, trái lại, đại sảnh dưới lầu càng thêm đông đúc vô lâm nhân sĩ.

Tiểu Xuân lắng tai nghe ngóng, mới biết toàn bộ đều là đến vì Phi thiên biên bức kia.

Nghe giang hồ đồn, bà dì bảy cửa tri huyện mãi mới có chỗ hốt đi, mà vừa bái đường xong, động còn chưa kịp động đã bị Phi thiên biên bức động giùm. Tri huyện đại nộ, quan phủ treo thưởng bạc, nói rằng ai bắt được con dơi chết bầm kia, sẽ thưởng hoàng kim trăm lượng.

Tiểu Xuân trầm tính, trăm lượng cũng chẳng bỏ, thế nhưng cả một đồng người bu vào bắt dơi, xem ra náo nhiệt hay ho lắm đây!

Hắn lớn đến như vậy, còn chưa từng thấy qua *** tặc. Vì thế mà những gì trước kia từng nói qua nào là không nên để cà kê dê ngỗng, cần phải nhanh chóng về thần tiên cốc, hoàn toàn vứt ra sau đầu, một lòng một dạ mong chờ Phi thiên biên bức sẽ ra mắt lúc nào chỗ nào, bộ dạng ra làm sao.

Con người như hắn yêu thích nhất, cũng bất quá chỉ là những vụ ồn ào huyền náo mà thôi. Người càng đông đúc, hắn càng tung tăng.

“Dơi ơi, dơi ơi mau đến a...” Tiểu Xuân hớn hở lầm bầm.

Cách ngày rồi lại cách ngày, Phi thiên biên bức thế mà vẫn chưa thấy xuất hiện, còn đại sảnh tựa như đã chật ních người, khách *** cũng hết phòng trống, cả sài phòng cũng bị đấu giá để ở trọ. Một khách *** nhỏ nhỏ chỉ vì một cái Biên bức tiêu, một giai nhân khuynh thành nữ mặc nam trang, mà nhiều chuyện ra trò.

Tiểu Xuân gọi một bát dương xuân diện ra nhẩn nha ngồi ăn, Vân Khuynh thì không biết cũng chạy đi đằng nào rồi, mới này còn thấy mặt, giờ thì biến mất tăm.

Ngồi đối diện với hắn là một giang hồ hiệp khách cũng đang ăn mỳ, hai người gật gù cái đầu, sau rút cho nhau chén trà, vừa định mở miệng bắt chuyện, hiệp khách kia bị Lan Khánh đột ngột xuất hiện, phẩy tay một cái thì không biết đã văng tuốt đi đâu.

“Sư huynh uống trà.” Tiểu Xuân liền bưng trà sang cho Lan Khánh, ngó mắt trông theo hiệp khách đáng thương kia sau khi rút xuống thì vang lên một tiếng “Ai cha!”. Người bị ném đi xa như vậy, có thể thấy hiệu lực của Hóa công tán đã hết tác dụng.

Lan Khánh trên mặt mang nhân bì diện cụ, nhìn xem cũng tương đồng với hắn, dung mạo tầm tầm, ngồi trong góc của khách ***, chẳng ai thèm đến gần hay để mắt đến bọn họ.

Lan Khánh chỉ nói một tiếng “Ngoan.” Rồi cũng nhẩn nha, ung dung thông thả giống y như hắn cầm chén trà lên nhấp.

Tiểu Xuân ngồi quan sát vị ma giáo giáo chủ cho dù đã che giấu đi diện mạo thật của mình, mà khí độ vẫn như cũ không hề suy giảm, trong bụng dần dần nảy lên một suy nghĩ.

“Sư huynh, chúng ta cùng nhau đi chơi đi!” Tiểu Xuân vươn người tới trước, cười với Lan Khánh.

“Chơi cái gì?” Lan Khánh hỏi.

“Bắt-biên-bức.” Tiểu Xuân nói một cách thâm sâu ý vị, tiếp đó đưa tay kéo nhân bì diện cụ trên mặt Lan Khánh xuống, lộ ra yêu dã dung nhan diễm thế tuyệt sắc bên dưới.

Có một hiệp khách đang nhàn hạ tán gẫu vô tình liếc qua bắt gặp gương mặt thật của Lan Khánh, liền thở một hơi thật sâu, mấy bằng hữu của người đó cũng theo ánh mắt mà đồng loạt nhìn theo.

Một người lại một người, tức khắc đại sảnh vốn đang huyền ảo trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả đều không thể dời mắt khỏi mỹ mạo kinh nhân của Lan Khánh, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng thở lác đác lại không dám thở lâu suýt chút như không còn hơi. Cho tới khi tiểu nhị mang thức ăn ra, thất thần làm rơi cả bát đĩa, chúng nhân mới lập tức hồi tỉnh trở lại nhận ra mình vừa thất thố, xấu hổ nói năng loạn xạ chỉ thiên chỉ địa với nhau.

“Mỹ... nhân... nhi...” Tiểu Xuân vui như điên nói.

“Cái gì mỹ nhân nhi?” Lan Khánh đặt cái chén còn chưa uống xuống, kéo mặt Tiểu Xuân dùng sức véo, trong mắt có chút giận dữ, nheo lại nói “Gọi ca ca, mau!”

“Hảo ca ca...” Tiểu Xuân vừa đau vừa cười.

Vân Khuynh là một mỹ nhân, sư huynh cũng là một mỹ nhân, so với để Vân Khuynh bị chú ý, không bằng đem sư huynh ra làm bia chắn đạn.

Hắn trái lại chẳng thấy sợ trường hợp sư huynh bị nhận ra thân phận thật của mình, cứ xét theo tập tính của sư huynh, trước kia mỗi lần xuất hiện đều mang nhân bì diện cụ, thì ngày hôm nay có là ai cũng không biết được con người đang ở trên đại sảnh này, chính là đỉnh đỉnh đại danh ma giáo giáo chủ Lan Khánh.

Hắn hiểu rõ mỹ nhân nhà mình chắc chắn không có khả năng cùng hắn lội nước đục, mà dù sao cũng không muốn để Vân Khuynh tham gia vào chuyện rắc rối. Chỉ bằng kiếm một mỹ nhân cũng có khả năng thu hút sự chú ý tương đương, cùng hắn đi kiếm con dơi kia mà giữ mặt.

Hừ hừ, cả gan muốn hái bông hoa nhà hắn? Tiểu Xuân nghiêng răng nghi, bà nội thăng *** tặc, để ta đem người giam lại trói lại cắt (của :”>) rồi ngâm muối, xem người lấy cái gì mà ***?

“Tiểu biên bức ơi tiểu biên bức, mau mau đến đi ” Tiểu Xuân vui vẻ hát thầm “Ta còn chưa bao giờ thấy hái hoa tặc, hái hoa tặc rốt cuộc là như thế nào?”

“Hái hoa tặc? Trên đầu cắm một bông hoa sao?” Lan Khánh suy nghĩ, tiện miệng nói.

“Nghe nói hần gọi là Phi thiên biên bức, chắc là trông bộ dạng giống con dơi nên mới để người ta gọi như vậy!” Tiểu Xuân nghiêm túc phán bậy.

“Con dơi? Bộ dạng giống con dơi không phải cũng là giống con chuột sao? Vậy thì xấu chết!” Lan Khánh cau mày.

“Ta lớn tướng như vậy cũng chưa từng thấy qua con dơi là như thế nào, sư huynh nói vậy, ta lại càng muốn đi xem thử một phen!” Tiểu Xuân ha ha cười lớn mấy tiếng, khiến người quanh đó cũng ngửa tai.

Lát sau, dùng cơm xong xuôi, Tiểu Xuân kéo Lan Khánh đi ra đường dạo chơi, tận tụy giúp hần chườm diện mấy lượt.

Tướng mạo của Lan Khánh vốn thiên về âm nhu, lúc này lại bớt đi một phần khí thế hung ác gian tà của đại ma đầu, cả người càng thêm mỹ mạo. Lụa là gấm vóc trang sức trâm cài cứ thế mà đắp lên người, Tiểu Xuân lại đặc ý ngắm nhìn Lan Khánh đã qua chính tay mình mó má, trở nên lộng lẫy xinh đẹp như hoa.

Tiểu Xuân kéo tay Lan Khánh chạy qua chạy lại trong thị trấn, lúc thì mua kẹo đường cho ăn, lúc lại mua linh tinh dúi vào người, Lan Khánh tức giận không ngừng nói: không phải con nít, ai lại ăn đường.

Tiểu Xuân nghe vậy, liền tích thu lại kẹo đường, tự mình cầm ăn. Loanh quanh ăn hết tám chín cây kẹo đường, bàn tay dính nhơm nhớp, bên môi cũng dính vệt đường hồng tươi.

Một thiếu niên ăn mặc tầm thường, tướng mạo chung chung, tóc tai lộn xộn, còn không ngừng ăn thức ăn dành cho trẻ nhỏ một bên lại là tuyệt sắc nữ tử thân diện hàng xịn, dung mạo thiên tiên, đẹp đến mức người nhìn vào không thể dời mắt đi được.

Hai người này dung dăng dung dẻ thu hút sự chú ý, làm cho biết bao người trở thành vô công rồi nghề.

Vân Khuynh ngồi trong sương phòng của khách *** chờ đợi một hồi lâu, mới thấy Tiểu Xuân quay về. Hần xem Tiểu Xuân lại trưng cái bộ dáng phong trần tả tơi, chẳng biết là đã tung tăng chạy đàng nào, toàn thân đầy những bụi, nhìn chung cảm thấy không vừa mắt.

Nhưng đến lúc Tiểu Xuân đóng cửa lại, tiểu dung rạng rỡ chạy đến bên cạnh hần, dịu dàng nhã nhặn gọi tên của hần “Vân Khuynh”, lửa giận của hần lập tức giống như bị chìm chết sặc trong ao, đóm cũng không bay lên nổi.

“Đi đâu vậy?” Vân Khuynh (giả vờ) lạnh lùng hỏi.

“Đưa sư huynh đi sộp ping mua quần áo!” Con mắt hần đảo qua lại, tinh nghịch nói.

“Mua quần áo gì?”

“Mua quần áo con gái!”

“Hửm?” Vân Khuynh hồ nghi nhìn Tiểu Xuân.

Chỉ thấy Tiểu Xuân hí ha hí hửng ghé sát vào tai hần, thì thầm “Để câu dơi.”

“Ta đi kiếm xong xe ngựa về thì không thấy người, còn nói xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì ra lại đi kiếm chuyện. Ta còn tưởng người cấp bách muốn về Thần tiên cốc, bây giờ xem ra, chẳng có chút nào giống muốn về!” Vân Khuynh hừ lạnh.

“Về, về chứ sao lại không!” Tiểu Xuân vội vàng quả quyết “Ta chỉ là vì con dơi chết bầm kia dám tư tưởng đến người, cho qua không được thôi mà. Người thế nhưng lại là người của ta mà, hần dám làm vậy, chính là không nể mặt người, ta nếu như không bắt hần lại nghiêm trị một phen, làm sao thỏa đáng được?”

“Tùy chàng.” Ờn “Ta đã cho sư huynh dùng Hóa công tán ít đi một chút, đại để cũng còn lại hai thành công lực, ta nhờ hần giúp ta bắt biên bức, cho người trút giận.” Tiểu Xuân ngay sau đó lại nói.

“Đừng có nhắc tới tên hồn trưởng đó trước mặt ta.” Vân Khuynh nói “Người với hần giao hảo là chuyện của người, ta còn chưa quên độc trên người là nhờ hần ban phước đâu.”

“Ai, độc không phải ta đã giúp người làm giải được rồi sao? Đừng chấp nhặt với một người đầu óc không minh bạch nữa chứ!” Tiểu Xuân nghe Vân Khuynh nói tới, liền lấy ra được bình, lấy thêm nước giúp Vân Khuynh dùng thuốc ngày hôm nay.

“Còn có rất nhiều chuyện người không hiểu được. Người xem hần là sư huynh, hần cũng đâu có xem người là sư đệ. Sau khi người rời khỏi Ô y giáo rồi gặp ta, trên giang hồ liền truyền ra chuyện ma giáo hộ pháp Triệu Tiểu Xuân chính là được nhân do Lan Khánh dưỡng. Lại nói Lan Khánh chỉ cần ăn người, là có thể gia tăng một giáp công lực, từ đó không những võ công tăng tiến không người địch lại, hơn thế lại có thể bách độc bất xâm. Tin tức này chính là do tên hỗn trướng kia tung ra, hần một mặt báo cho Kính vương biết chuyện của người, làm cho Kính vương động thủ với người, một mặt còn cáo tố cho tất cả mọi người biết người là được nhân. Bây giờ cả võ lâm không chỉ truy lùng hần, phần lớn còn là truy lùng người. Người có biết nếu như người để cho kẻ có dã tâm bắt được, sẽ xảy ra chuyện gì không? Chắc chắn sẽ bị ăn sống nuốt tươi, ăn hết sạch thịt, uống hết sạch máu, ngay cả xương cốt cũng không bỏ sót. Người đối với hần thế này, chẳng hiểu hần nghĩ cái gì, có thể như vậy đối với người. Hại người một lần chưa đủ, lại hại người thêm lần nữa? Một giáp công lực đối với người luyện võ mà nói, có bao nhiêu hấp dẫn? Có ai có thể kiềm chế được?” Vân Khuynh tuy là nói năng tỉnh rụi, nhưng chuyện được kể ra thật khiến người ta nghe thấy tâm kinh đảm chiến.

Khóe miệng Tiểu Xuân nhất thời co giật, nói “Ta từ lúc nào trở thành hộ pháp Ô y giáo, thật sự chưa từng nghe qua.”

Khó trách ngày hôm đó ở trà quán hoang vu mấy đại hán vừa nghe tên hần đã như phát cuồng lên mà nhảy bổ vào, cái tên đại sư huynh này thật là trời ơi, rải cái tin đồn này quá bằng nói hần là một khối thịt thượng hạng sao, đại gia mau mau đoạt lấy, đoạt được rồi muốn làm thế nào để ăn cũng được.

Con bà nó...

“Người cứ đi mà đối tốt với hần, chờ tới khi hần hồi phục, kẻ đầu tiên hần quay đầu lại cắn, chắc chắn là người.” Vân Khuynh cũng không thềm để ý tới Tiểu Xuân, tự mình đi thu nhặt đồ tể nhuyển.

“Ai, người tức giận rồi sao?” Tiểu Xuân lo lắng đến gần, nhẹ giọng hỏi.

Hần thấy Vân khuynh thu dọn đồ đạc vào trong bọc hành lý, không nghĩ ngợi nhiều liền giúp Vân Khuynh một tay.

“Ta thật sự là muốn về cốc, chờ ta giải quyết Phi thiên biên bức xong, lập tức lại lên đường. Người đừng tức giận a, thu dọn đồ đạc để làm cái gì, đừng đi mà, thực tình muốn bỏ đi sao?”

“...” Vân Khuynh dừng lại, lấy cái áo bông màu hồng trong bao hành lý ra gấp gấp, lại nét vào trong bao “Có ai nói muốn bỏ đi đâu.” Hần quay đầu đi không thềm nhìn Tiểu Xuân, thấp giọng nói.

Tiểu Xuân vui đến híp mắt lại, liền ghé ghé vào người Vân Khuynh, nghe thấy người ta lườm nguýt mình vừa chỉ tay lên người toàn thân nồng mùi đường, mắng yêu “Bẩn muốn chết.”, thế rồi tay lại vươn ra, giúp hần lau đi vết bẩn.

Đêm đến, Tiểu xuân đang ngủ giữa chừng thì hắt hơi một tiếng, từ trong mộng tỉnh lại.

Hần ngủ ngủ, lại ngủ không ra mùi gì, lỗ mũi cảm thấy ngứa ngáy.

Vung tay sờ soạng bên cạnh, không thấy nường tử, thế nên gãi đầu vùng dậy mặc quần áo gọn gàng. Tạm thời có thể không cần quan đến Vân Khuynh, hần võ công không thua kém ai, lo cho chính mình thì hơn.

Mở cửa phòng bên ngó vào, phòng của Lan Khánh cũng trống không, tại cửa phòng chỉ lưu lại mấy dấu chân, có lẽ đối phương đã biết hần hạ được trên khung cửa sổ, cho nên loanh quanh một vòng không có cửa nào khác đành đi cửa này.

Nhưng là sư huynh đã chạy đằng nào?

Tiểu Xuân suy nghĩ một chút, rón rén khê khằng bước xuống lầu, nhìn ngó tứ phương.

Rõ ràng là ngày đông, thế mà hôm nay lại cảm thấy có chút nóng, nhìn ngó tứ phía đều không thấy Lan Khánh cùng Vân Khuynh, mệt, dừng lại ở hoa viên thở hổn hển, kéo vạt áo ra quạt quạt.

Lúc này, Lan Khánh mặc quần lụa mỏng tang không tìm thấy đối tượng hành hạ, tay xách quần chạy ngang qua trước mắt hắn, Tiểu Xuân neho mắt nhìn, thứ đang cắm trên búi tóc Lan Khánh, chẳng phải chính là một biên bức tiêu màu đen đó sao?

“Thật sự tới rồi!” Tiểu Xuân toét miệng cười, lén lút theo sau Lan Khánh, chờ cho biên bức kia xuất hiện.

Nào ngờ lúc ấy gà gáy canh tư, Lan Khánh thế là ngẩng đầu lên, miệng hô to “Có gà!”, vòng qua hành lang, đã không thấy bóng dáng, Tiểu Xuân đuổi theo cũng không thấy người đâu.

“Con bà nó, lúc này sẽ không chạy đi bắt gà chứ!” Tiểu Xuân đại kinh thất sắc, ngó ngang khắp nơi, vẫn không thấy Lan Khánh.

Khó khăn lắm mới có được một chút manh mối, giờ lại để mất. Nếu không phải sợ sư huynh gặp nguy hiểm, thì đã không để lại cho hắn hai thành công lực, hiện tại xem ra đã để lại quá nhiều công lực, để hắn xuất quỷ nhập thần thì biết chạy đi đâu tìm người đây?

“Ha chiu!” Tiểu Xuân lại hắt hơi thêm cái nữa, lỗ mũi ngứa ngáy.

Hắn nghĩ không biết có phải mình nhiễm phong hàn hay không, vừa hắt hơi vừa nóng bức, thế nhưng kéo cả vạt áo, ***g ngực mở rộng, gió lạnh tấp vào, kỳ dị làm sao vẫn không thấy bớt nóng. :”>

“.....” Hắn dừng lại.

Khách *** này tứ phía bị bao phủ bằng thứ hương vị mịm mù một cách kỳ lạ... sẽ không phải... không phải thứ hắn đang nghĩ tới đi...

“Sư huynh...” Tiểu Xuân gọi nho nhỏ “đừng bắt gà nữa... mau quay lại đi...”

Không có ai trả lời.

Tiểu Xuân lại gọi “Vân Khuynh... Người chạy đi đâu rồi... Quay lại a... Có chuyện rồi...”

Vẫn không ai trả lời.

Đột nhiên, bả vai bị bắt lấy, Tiểu Xuân mừng rỡ quay đầu lại gọi “Vân Khuynh!”, nào ngờ lại là một hắc y nhân bịt nửa mặt.

Hắc y nhân toàn thân diện đồ bó sát người, trong mắt âm u lóe sáng, hắn cười thầm nhìn Tiểu Xuân, cánh tay đặt trên vai mòm mẫm lung tung, nhân lúc Tiểu Xuân còn chưa hồi tỉnh lại, vuốt ve bả vai mấy cái, tiếp đó bất thành linh giật phăng nhân bì diện cụ trên mặt, kỹ lưỡng ngắm hàng.

Tiểu Xuân cảm thấy da gà da vịt đua nhau rơi rụng, toàn thân bủn rủn, cuống cuống dùng sức nhảy ra sau một bước dài, liều mạng phủ vai, luống cuống vạy vẹo xoay người trước sau.

“Xảy ra chuyện gì sao, tiểu huynh đệ?” Người kia cười hỏi.

Tiểu Xuân cũng cố nở nụ cười trả lời “Cũng chẳng có chuyện gì cả, bắt quá chỉ là phát hiện Phi thiên biên bức mà thôi!”

Phi thiên biên bức cười to hai tiếng “Còn tưởng ngươi cũng là một mỹ nhân đây, không ngờ chỉ là một tiểu tử tuần tú hơn người chút đỉnh. Bộ dạng như này cũng cho là khá kham đi, có điều ta đối với ngươi không có hứng thú.” Phi thiên biên bức tiếc nuối mà nói “Được rồi, như vậy đi tiểu huynh đệ, chỉ cần ngươi chịu ngoan ngoãn giao ra đây hai tiểu mỹ nhân đã nhận được biên bức tiêu của ta, hôm nay để lại cho ngươi đường sống.”

“Tìm không thấy người là do ngươi bắt tài, mắc mớ gì tới ta?” Tiểu Xuân nhăn mặt làm xấu với tên dơi, lại nói “Còn nữa đừng trách ta không sớm nhắc ngươi, hai tiểu mỹ nhân nhà ta cũng không phải dễ cho ngươi chọc ghẹo, ta khuyên ngươi nên thức thủ chịu trời đi thôi, bằng không nếu thật dễ cho bọn họ nổi giận a, đồ dơi nhà ngươi nhất định sẽ bị chặt thành từng khúc, ném vào trong núi cho chó hoang ăn!”

“Tiểu tử chết bầm, khẩu khí lớn lắm! Ta trước tiên phải chinh phục ngươi mới được, sau sẽ tìm hai đại mỹ nhân mang đến trước mặt ngươi cạch cạch, cho ngươi tận mắt xem!” Phi thiên biên bức vung ra một nắm khói mê, nhằm trúng Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân dụi dụi mắt, ho khù khụ mấy tiếng, nói “Gia gia ngươi ăn cơm trộn mê hồn yên ăn tới lớn được, cái thứ mèo cào thấp kém thế này ngươi cũng dám mang ra tự bôi tro trát trấu vào mặt, thật là làm ta cười chết. Ngươi đã rồi hơi như vậy, không bằng ném thử hàng mới của gia gia đi, chúng ta cùng đàm luận một phen!”

“Chỉ bằng ngươi?” Phi thiên biên bức cười to.

“Xem mê hồn tán của ta!” Tiểu Xuân hét lớn một tiếng, làm bộ trong tay đang cầm thứ gì vung ra.

Phi thiên biên bức nhanh nhẹn lập tức múa kiếm định xua tan bột phấn kia, rồi cuộc phát hiện chả có một mẩu cặn. Tiểu tử này dám lừa hấn.

Phi thiên biên bức neho mắt nhìn Tiểu Xuân “Tiểu huynh đệ, thứ bột phấn này của ngươi chẳng lẽ là vô sắc vô vị? Ta xem ngươi cũng đừng có hư trương thanh thế như vậy nữa, đánh không lại thì cứ nói thẳng ra, ta sẽ cho ngươi thống khoái một chút đi gặp Diêm vương!”

Tiểu Xuân lại hét “Mê hồn tán lần nữa đây, cẩn thận!”

Lần này theo gió bay tới thật sự là một nắm bột phấn vô sắc vô vị, Phi thiên biên bức ngáp một cái chán nản dùng kiếm xua đi, còn cho là vẫn không có thứ gì đáng kể, nói “Còn có món gì khác không?”

Tiểu Xuân nở nụ cười, rút kiếm lao về phía Biên bức.

Hai người từ hoa viên đánh tới nóc nhà, đánh vỡ một mảng ngói trên đó, tiếp lại đánh tới đại sảnh của khách ***.

Sau mấy phen giao đấu tiểu Xuân mặc dù có chút vất vả, nhưng vẫn cố gắng cầm cự. Phi thiên biên bức xác thực là bản lĩnh để người ta muốn bắt không được, Tiểu Xuân sau một hồi vật lộn, nhận định thắng ôn thần này vô công thật sự không tồi, có điều thật đáng tiếc một thân công phu này lại dùng sai chỗ, là nhắm vào khuê nữ nhà người ta.

Âm thanh giao đấu trong khách *** đánh thức đám hiệp khách giang hồ đang trọ lại, bọn họ ló đầu ra nhìn thấy Tiểu Xuân đang cùng với Phi thiên biên bức trong lời đồn đại, có mấy người còn chưa kịp mặc ngoại bào, đã vội cầm kiếm đòi nhập cuộc.

“Không được, đừng động chân khí!” Tiểu Xuân vội vàng hô lên “Con dơi này đã hạ Dâm đẳng mê hồn tán hết trong ngoài khách ***, động khí sẽ bị độc phát!”

Nhân sĩ vừa nghe năm chữ “Dâm đẳng tiêu hồn tán”, cả đám đỏ mặt tía tai không ngừng chửi bới “*** tặc *** tặc”.

“Con sâu rượu, sao lại là ngươi?” Trên lầu truyền tới một giọng nói xa lạ của nam tử.

Tiểu Xuân thêm lần nữa phân tâm nhìn lên lầu, chỉ thấy hai thanh niên kinh ngạc đứng bên tay vịn nhìn xuống, mà hấn đối với hai người này chẳng thấy ấn tượng gì, thế nhưng đối với vẻ mặt kinh ngạc của bọn họ dường như có chút gì đó quen thuộc.

“Các vị là ai...” Tiểu Xuân hỏi, Phi thiên biên bức nhân cơ hội chém vào tay hấn một vết sâu.

Con bà nó – hấn cắn răng nhú mày.

“Hàn sơn phái Hàn Hàn!” Kẻ gọi hấn sâu rượu nhảy xuống trước.

“Tả ý sơn trang Mộc Tương!” Thêm một người nữa cũng nhảy xuống theo.

Hai người này lần lượt xưng tên nhằm về phía Phi thiên biên bức tiến công, Tiểu Xuân chán nản gào lên “Lấy mấy cha có nghe người ta nói không vậy? Cả khu khách *** này đều dính Dâm đẳng tiêu hồn tán, không được động khí a...”

Lập tức cả đám mười mấy người theo sau hai người kia nhảy xuống chiến trường, soạt một tiếng mặt đều hóa xanh.

“Cửu cửu, *** đẳng tiêu hồn tán là cái gì?” Một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi kéo tay đại hồ tử bên cạnh hỏi.

Đại hồ tử cả gương mặt đỏ như “Thiên hạ đệ nhất kịch liệt xuân... xuân... xuân...”

Đại hồ tử cả lăm xuân mấy tiếng cũng xuân không ra.

“Xuân được a...” Tiểu Xuân đáp lại một kiếm với Phi thiên biên bức, nhin không nổi rống to.

Phi thiên biên bức cười to, né một kiếm của Tiểu Xuân, thân hình vụt một phát, lao khỏi khách ***.

“Ta đuổi theo, các ngươi không được động!” Tiểu Xuân hô lên, sau đó cũng theo Phi thiên biên bức xông ra ngoài.

Hai người khinh công cực cao lao đi trên nóc nhà, kiếm quang tới lui lóe lên.

Tiểu Xuân cảm thấy luồng nhiệt trong cơ thể từ từ dấy lên, toàn thân đầm đìa mồ hôi, thượng khí hạ khí đứt đoạn, ngọn lửa vô danh ở dưới bụng cũng càng lúc càng cháy mạnh, khô nóng tới mức cả cánh tay chấp kiếm cũng bắt đầu run rẩy.

Con bà nó... tại sao được nhân thứ độc gì cũng có thể thoát, thế mà xuân được thì lại không chống cự được?

Đột nhiên, Phi thiên biên bức dừng lại, đáp người xuống một chỗ cách đó không xa, Tiểu Xuân tưởng rằng đối phương đã phát hiện hấn không xong, cho nên định ra chiêu cuối, thế nhưng nhận ra ánh mắt của Phi thiên biên bức đang dừng ở chỗ khác. Tiểu Xuân nhìn theo, hóa ra là sư huynh nhà hấn chặn vào đứng đường di chuyển của Phi thiên biên bức.

Lan Khánh mỗi tay cầm một con gà, khoe miệng vương lông gà với máu tươi, trên người cũng dính lổm đổm vệt máu, hai con gà trên tay đã bị cắn đứt đầu, nhưng thân gà còn ấm không ngừng co giật.

“Sư huynh!” Tiểu Xuân cũng theo hai con gà đáng thương chết thảm kia mà run rẩy, “Mau chạy, người không phải đối thủ của hấn!” Hấn hô to.

Lần này nếu để sư huynh xảy ra chuyện trong tay Phi thiên biên bức, tới khi sư huynh tỉnh táo lại, hấn có mười cái đầu cũng không đủ để rơi. Tiểu Xuân điên cuồng run rẩy, tựa như có thể dự đoán được tương lai bi thảm của mình. Đã thấy rõ kết cục của những kẻ từng đắc tội với sư huynh, thì Độc thủ trích tiên cũng không phải hạng có thể tùy ý đem ra làm trò.

Lan Khánh đem gà ném vào người Phi thiên biên bức, hai tay theo đó mà đánh tới, vượt sắc hướng vào nhiều chỗ hiểm của Phi thiên biên bức. Nhưng vì công lực đã yếu đi tám phần, mới cùng Phi thiên biên bức qua hơn mười chiêu, đã trúng một kiếm vào lưng bị trọng thương.

Lan Khánh lão đảo trong chốc lát, cau mày bức bội nhìn Tiểu Xuân “Tiểu Thường...”

“Ta sai rồi, ta biết ta sai rồi!” Tiểu Xuân nghẹn ngào một tiếng, cấp tốc hướng kiếm tới giúp một tay.

Chết chắc rồi! Để cho sư huynh dùng Hóa công tán, hại sư huynh thiên hạ vô địch này bị *** tặc biên bức chém một kiếm, món nợ này, sau này chắc phải bị ăn tới mười kiếm, may ra mới trả đủ. Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Kỳ thực với công lực của hấn, muốn đem con dơi này ra chém ngang chém dọc chém ra trăm tám chục phần cũng không nói là khó, bất quá đã trúng vào Dâm đảng tiêu hồn tán lòng người mơ mộng không ngừng, không chỉ toàn thân thượng hạ đều vô lực, chân khí cũng tản mát không cách nào kết hợp lại.

Chẳng còn cách nào khả thi, Tiểu Xuân chỉ có thể học theo phương pháp của Vân Khuynh ngày trước, dùng nội lực cưỡng ép được tính, vùng kiếm chém về phía Phi thiên biên bức.

Nào ngờ tay run đến mức chém cũng không chuẩn, liên tiếp mấy lần đều không trúng đích, thiên hạ đệ nhất *** đảng được này quả không phải chuyện đùa, Tiểu Xuân cảm thấy bản thân mình muốn nhũn ra ngã xuống, con dơi kia vậy là tiện tay xua một cái, hấn liền úp mặt xuống mái ngói hết cách ngộ nguây.

Tiếng vải lụa bị xé rách vang lên trong gió, Tiểu Xuân hoảng hốt, ngẩng đầu lên vừa lúc nhìn thấy Phi thiên biên bức đang đè Lan Khánh trên nóc nhà.

Hai tay Lan Khánh bị trói, còn Phi thiên biên bức thì một phát xé toạc khó trong, Lan Khánh lại liều mạng giãy giụa, hướng về Phi thiên biên bức vừa cắn vừa cào, rốt cuộc vẫn bị banh hai đầu gối ra, cặp đùi trắng sáng không ngờ cứ thế bị vạch trần ngay giữa cơn gió cuồng bạo.

“Đùi trắng quá đi...” Tiểu Xuân nhìn thấy cặp đùi trắng như bạch ngọc, trong lòng dậy sóng, ý chí yếu mềm dao động không ngừng. Đột nhiên tự cắn lưỡi mình định thần lại, rồi gào to lên “Không được, con dơi *** tặc chết bầm, mau thả sư huynh của ta ra!”

“Là nam?” Phi thiên biên bức chạm vào chỗ riêng tư trong khó, có chút kinh ngạc. Nghĩ một chốc, lại cười *** dè “Nam nhân cũng không vấn đề, ta xử được hết!”

Lan Khánh hai mắt trừng to hơn chuông đồng, nhìn kẻ đang đè trên người mình, cảm giác cánh tay trên người mình loạn động khó chịu như bị sâu róm bò lên, khiến hắn dấy lên một thứ ác tâm cuồng liệt.

Đột nhiên hình ảnh hắc y nhân này cùng với một nam tử mặc hoàng bào từ trước đây rất lâu rất lâu như dung nhập vào nhau, bên tai nghe thấy tiếng nam tử này lảng vảng gọi tên mình.

Khánh nhi... Khánh nhi... Khánh nhi của trẫm...

“Cầu hoàng đế buông ta ra!” Đột nhiên ký ức bộc phát khiến Lan Khánh điên cuồng, hắn phần nộ rống lên, liều mạng muốn đẩy văng kẻ đang áp trên người mình “Bỏ cánh tay bẩn thỉu của ngươi ra, đừng chạm vào ta!”

Cảm giác căm ghét mãnh liệt kéo tới, dạ dày của Lan Khánh co quắp run rẩy, vừa gào vừa nôn, nôn lên người mình, nôn cả lên kẻ đang ở phía trên mình.

“Đồ gia hỏa không biết sống chết!” Đột nhiên bị dính đạn, Phi thiên biên bức mất đi toàn bộ cái gì là hưng phấn, hai tay bóp cổ Lan Khánh, trong mắt bùng lên lửa giận, “Giết người sau đó đem tẩy rửa sạch sẽ, mang về từ từ sử dụng cũng được. Ai cho tên tiểu tử nhà ngươi không biết tốt xấu, còn dám nôn lên người đại gia ta!”

Tiểu Xuân thấy vậy, sợ đến mức mặt thành trắng bệch, hắn sống chết gượng người dậy định bỏ một kiếm về phía biên bức, thế nhưng mới vung một nửa lại ngã người xuống.

“Không được, không được... nén xuống, nén xuống...” Tiểu Xuân hít sâu mấy hơi, vận khí nén xuống luân chân khí đang cuộn cuộn trong người, ngẩng đầu lên đang định gào lên ‘chịu chết đi’, thế nhưng vừa mở miệng định nói ra chữ ‘chịu’, phát hiện Vân Khuynh bạch y phiêu phiêu trong lúc nguy cấp nhất đã xuất hiện như thần tiên cứu thế, vững chãi chắn trước hắn.

“Vân Khuynh!” Tiểu Xuân vội vàng kéo tay áo Vân Khuynh, hoảng loạn nói “Cứu hắn, cứu hắn!”

“.....” Vân Khuynh trầm ngâm một lúc, nhìn thấy Lan Khánh ở bên dưới Phi thiên biên bức không ngừng giãy giụa gào hét, lại thấy bộ dáng *** tà của Phi thiên biên bức, cảm thấy vô cùng chướng mắt, lại thêm ánh mắt Tiểu Xuân đang nhìn hắn khẩn cầu.

Vân Khuynh một cước in chân ngọc lên cái mông đang nhấp nhúm của Phi thiên biên bức, tiễn người từ phía trên Lan Khánh đi về nơi xa.

Phi thiên biên bức rên lên rồi lăn vài vòng mới chịu dừng lại, đang định mở miệng văng miếng, thế nhưng sau khi nhìn thấy dung mạo của Vân Khuynh, cả người ngây dại “Tiểu mỹ nhân thật đẹp!”

Vân Khuynh nhú mày. Sao lời nói từ miệng người này lại khiến hắn cảm thấy vô cùng ghê tởm, toàn thân nổi da gà. Tiểu Xuân rõ ràng cũng là luôn miệng mỹ nhân mỹ nhân, thế nhưng Tiểu Xuân gọi lên, ánh mắt chỉ mang nét cười mà không mang sắc dục, so với người này hoàn toàn khác hẳn. Tại sao cùng một câu nói mà không cùng người nói ra, lại có thể xa cách đến thiên soa địa biệt thế này?

Phi thiên biên bức nhận ra người này cũng là một trong những người nhận được biên bức tiêu của hắn, liền cười ngọt tiến đến gần Vân Khuynh.

Chỉ là Phi thiên biên bức không ngờ rằng người xuất hiện càng về sau càng thêm mỹ miều, lại là võ công càng về sau càng cao, mới tiếp qua Vân Khuynh mấy chiêu, giao đấu qua mấy hồi, trong lòng đã cảm thấy ớn lạnh.

Hắn cảm thấy người trước mặt này ra tay vừa gọn gàng lại dứt khoát, không hề có ý dây dưa dông dài, không chỉ có chiêu thức chặt chẽ không ngừng biến ảo công phá, kiếm thuật so với hắn lại càng cao hơn, khiến hắn từng chiêu từng chiêu đỡ lại đều kinh hồn táng đờm.

Phi thiên biên bức tận lực nghênh chiến, cùng lúc đưa tay vào người tìm mê hồn dược, thế nhưng vừa vung tay, cổ tay lập tức bị kiếm pháp tinh diệu của đối phương sở thương, kiếm thế càng thêm mạnh mẽ từ cổ tay chém lên, cắm vào thịt ba phân không kém, kéo thẳng lên bả vai, khiến hắn da tróc thịt bong kịch liệt đau đớn, bột phấn theo thương thế của bản thân mà tan vào người, gây ra chứng đầu choáng mắt hoa cả bước chân cũng không thấy vững vàng.

Biết là gặp phải kinh địch, Phi thiên biên bức xanh mặt liền quay người định chạy trốn, nào ngờ không rõ một tên tiểu tử đã từ lúc nào trấn thủ phía sau, vừa xoay người, một loạt ngói dầy tới tấp văng vào mặt, “loảng xoảng”, ăn đập đến mức quay cuồng, ý thức mê muội.

“Từ... từ biên bức... con bà nó dám ở địa bàn của gia gia ngươi mà làm càn...” Tiểu Xuân thở phì phò, gương mặt vì được tỉnh mà đỏ hồng cả lên.

Hắn, chính là thần y đấy, thần y cư nhiên cũng không cẩn thận lại trúng dược của kẻ khác, cái này mà truyền ra bảo hắn phải giấu mặt đi đâu?

“Loảng xoảng” lần thứ hai vang lên, mà lần thứ hai này mười mấy phiến ngói cùng chập lại thành đồng vắng lên đầu Phi thiên biên bức.

Tiểu Xuân nhảy dựng lên, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Lan Khánh vừa nhổ phì phì phì uế vật còn thừa trong miệng, vừa nỗ lực móc ngói nhà người ta.

“Con bà nó, con bà nó...” Lan Khánh vừa lật ngói vừa lầu bầu câu cửa miệng của Tiểu Xuân, cảm giận cầm một lần mười mấy phiến ngói cứ thế ném lên Phi thiên biên bức đã đo ván từ đời nào “Từ biên bức, dám ở địa bàn của gia gia ngươi mà làm càn!”

Lan Khánh tiếp đó còn hung hăng đạp dơi thêm mấy cái, đạp đến mức con dơi lăn ra co giật một lúc, sau mới phun dịch trắng ngắt đi.

Tiểu Xuân thấy Lan Khánh còn chưa đòi nợ xong, vẫn đang ngồi cạy ngói, vội vàng giữ lấy, nói “Được rồi được rồi, còn đánh nữa nó thành dơi toi thật đó, sống không không nổi đâu!”

Lan Khánh liếc xéo Tiểu Xuân một cái, mới ném đồng hung khí trong tay đi.

Thấy Lan Khánh vô sự, còn lảng xảng làm vậy, Tiểu Xuân vội quay đầu lại tìm cái người từ nãy tới giờ vẫn chưa thêm mở miệng.

Lúc này, chỉ thấy Vân Khuynh gương đôi mắt xinh đẹp trong veo mà băng lãnh, liếc qua nhìn hắn, chậm rãi thu lại Ngân sương kiếm, cũng vẫn giữ bộ dạng như vậy, không nói, chính là lạng thinh không nói.

“Vân Khuynh...” Tiểu Xuân toe miệng cười nịnh đầm.

“Ngươi còn biết được ta tên gọi là gì sao?” Vân Khuynh sau một hồi lâu, mới lãnh đạm trả lời.

“Ta cái gì cũng không biết, chỉ biết ngươi là tốt nhất, lúc ta gặp nguy hiểm, ngươi nhất định sẽ đến cứu ta!” Tiểu Xuân nịnh nọt “Lần này nếu không phải ngươi, thì thần tiên cũng cứu không nổi ta. Không phải, ngươi chính là thần tiên mà! Xuất hiện như thần tiên, đánh bại *** tặc đáng ghét như thần tiên!” =))

Nói đến hai chữ *** tặc, Tiểu Xuân lại bồi thêm hai cước cho dơi em, tiếp đó vội vàng nói “Nhìn thấy ngươi ta thật vui mừng, may mắn ngươi đã đến!”

Vân Khuynh lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói “Đến xem ngươi có chết chưa.”

Tiểu Xuân lại cười bồi “Vân Khuynh mỹ nhân không cho ta chết, Triệu Tiểu Xuân chỉ một chút cũng không dám chết!”

Vân Khuynh xem bộ dạng nham nhở của Tiểu Xuân, trong lòng tuy bức bối, thế nhưng đối với cái tên tiểu hồn đản tới ngày đi gây chuyện thị phi, ưa làm chuyện rừng mả này cũng chỉ biết bó tay.

“Quay về!” Vân Khuynh không cảm thấy có chút hài lòng nào. Quá nửa đêm đón gió lạnh ở chỗ này, thân thể Tiểu Xuân lại không tốt lắm, thế mà lúc nào cũng chỉ lo cho người khác quên mất chính mình. Tên tiểu hồn đản này, vĩnh viễn không khôn lên được!

“Vâng.” Tiểu Xuân lĩnh mệnh, hăm hở đáp lời.

Lúc quay về, cũng là chạy trên nóc. Đã nói là cao thủ, đương nhiên phải bay trên nóc chạy trên tường mới xứng là cao thủ.

Vì thế Vân Khuynh chạy phía trước, còn Tiểu Xuân lon ton chạy theo sau.

Tiểu Xuân nắm chắc tay áo Lan Khánh, sợ hấn lại lên cơn chạy đi bắt gà nhại người khác về cắn.

Mà Lan Khánh lại nắm chân Phi thiên Tử biên bức, kéo hấn chạy trên nóc.

Tiểu Xuân áp chế cảm giác khó chịu trong người, mau chóng trở về phòng lấy bao hành lý lại chạy ra đại sảnh.

Bao hành lý được mở ra, trong đó cơ man biết bao nhiêu dược bình đếm không hết, còn có một ít thảo dược đã phơi khô cột lại thành bó. Hấn lấy bát thuốc cùng với chày giã thuốc, tay run run, một bên rắc dược phần, một bên vẩy dược thảo phơi khô.

Tiểu Xuân lẩm nhẩm trong miệng “Thực địa... đan bì... mạch đông... xa tiền thảo... hoàng liên... mỗi người một chỉ... ba mươi người là ba chỉ... không đúng... là ba mươi chỉ...”

Giọng nói của hấn cũng đã run rẩy nghe không ra, ý thức mơ hồ đặc sệt, trong khóe mắt còn nhìn thấy hai đôi ngọc trắng phau của Lan Khánh dung dăng qua lại trong đại sảnh.

Lan Khánh thì thoảng còn cao hứng, dùng mũi chân chọc chọc, lẩn lẩn đám hiệp khách đang nằm dưới đất lộn qua lộn lại, khiến cho âm thanh rên rỉ càng vang vọng.

Tiểu Xuân nhìn bộ dạng Lan Khánh như vậy, từ trong lòng đến ngoài lòng đều nóng rực, cánh tay đang đổ thuốc càng run rẩy, nguyên cả bình hoàng liên rót hết vào trong bát, đầu vưng mắt hoa, máu mũi thiếu chút phun ra như suối.

“Tiểu... tiểu cô nương...”

“Chân... chân ngọc...”

“Cho ta sờ chút đi... sờ chút thôi mà...”

Nhân sĩ nhìn thấy Lan Khánh dùng lựa mỏng che thân, đã thế bên dưới còn thoảng mát vô cùng, âm thanh giãy giụa rên rỉ càng lúc càng lớn, có mấy người dường như nhịn không nổi nữa, túm lấy mắt cá chân Lan Khánh mà níu kéo.

Vân Khuynh thì đứng trước tay vịn lầu hai, gương mặt lạnh lùng, có nói gì đi nữa cũng không muốn xuống lầu. Mấy người bên dưới chảy nước mắt nước mũi mồ hôi giàn giụa, khiến hấn nhúu chặt hai mày, ghé tởm đến mức cùng cực muốn cất bước bỏ chạy. Nếu không phải Tiểu Xuân còn ở đây, hấn tuyệt đối không nán lại.

Tiểu Xuân điên cuồng nện chày, sống chết cũng phải làm ra giải dược cho đám lầu nhâu này cho xong.

Cả đám hán tử đều nam với nam, nếu thật sự có chuyện gì hay ho xảy ra, dền thế quái nào được!

Cứ nghĩ đến như vậy, Tiểu Xuân lại ra sức vừa giã vừa mài, cổ họng mấy lần trào lên vị tanh nồng, đều bị hấn cưỡng bức nuốt xuống.

Vẫn chưa được ngã, vẫn chưa được! Hấn qua quýt dùng tay áo lau mồ hôi, tiếp tục điều chế giải dược.

Đột nhiên, hấn liếc mắt nhìn thấy có người vừa kêu khóc vừa bò ra hướng cửa, lập tức kinh hãi gào lên “Sư huynh, mau đóng cửa lại, đừng để bọn họ chạy đi!”

Tình hình trước mắt tuy nói là vẫn còn có thể khống chế, thế nhưng nhiều lắm cũng chỉ thêm được một khắc nữa, mấy người kia lên cơn rồi cứ thấy người là xử thôi. Thiên hạ đệ nhất *** dược vì sao được gọi là

thiên hạ đệ nhất *** được, đương nhiên là vì *** đáng đệ nhất thiên hạ, chỉ cần động, có là nam hay nữ, bố đứa nào thềm quan tâm nữa!

Tiểu Xuân là sợ nếu như thật có một thằng chui ra khỏi đám này, thì bách tính trong thành đúng là đại họa.

Thế nhưng Lan Khánh lại cầm bầu rượu, tư thế vô cùng lả lướt ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế lê hoa, hai chân ngà ngọc đu đưa qua lại, lắc lư đến mức cả một đồng đã bò đến bên dưới gót ngọc, thương thay có khóc lóc đến mức nào đi nữa cũng không sờ được vào.

“Ai chạy đi đóng cửa giùm đi!” Tiểu Xuân căng thẳng gào thật to.

“Để ta!” Mục Tương ở Tả ý sơn trang đó nhếch nhác chạy ra trước cửa khách ***, dựa vào mấy cái bàn để đứng cho vững, đem cửa cài thật chặt.

Tiểu Xuân mới an tâm được một chút mà thôi, đột nhiên nghe thấy Mục Tương rên lên mấy tiếng, quay đầu lại, phát hiện cái tên Hàn Hàn nhà đó đã nhảy bổ vào, ôm lấy đầu Mục Tương hôn hít điên cuồng.

“Tiểu Hàn người bình tĩnh!” Mục Tương tránh cũng không tránh nổi nữa, còn để người kia thuận thế đem hấn đè xuống bàn, kéo tuột vạt áo. Thêm nữa kẻ đang đè phía trên lúc này một chút cũng không (muốn) bình tĩnh. Y phục cởi không ra thì bắt đầu xé, thứ âm thanh kinh tâm động phách kia, khiến Mục Tương không khỏi run rẩy.

“Má ơi...” Tiểu Xuân kinh hãi.

“Kiềm chế, các người nghìn vạn phải kiềm chế a!” Tiểu Xuân cuống đến mức gào thất thanh.

“Không được, người đừng qua đây! Không được cởi khó của ta!” Phía sau lại truyền đến tiếng gào thét.

Tiểu Xuân lại nhìn đi, chỉ thấy đại hồ tử với thằng cháu hai người quần chặt vào nhau, khó thể tách rời.

“Đại hồ tử, cầm cự a, đó là cháu ruột người, không được cởi khó hấn!” Tiểu Xuân khấn trương già già già, làm như muốn già thũng bất được.

“Không phải, đứa bị cởi khó là yem a!” Đại hồ tử ra sức bò đi, cả gương mặt căng lên đỏ rực.

Cháu hấn ở một bên lăn qua lăn lại, nức nở không ra hơi “Cữu cữu, không được rồi, không được rồi!”

“Thật muốn mất mạng...” xem ra đã kiềm chế không nổi nữa. Tiểu Xuân đem vị thuốc cuối cùng bỏ vào, tùy tiện khuấy khuấy.

Thế nhưng trong lúc chuyên chú chế được, đột nhiên một đôi tay từ đâu xuất hiện bóp hông hấn, còn dùng lực kéo.

Tiểu Xuân thất kinh đến mức bát được trong tay văng tít lên không, sau đó vội vàng đỡ lấy.

“Mông nhỏ... mông nhỏ vừa cong lại vừa tròn.” Thêm một người nữa nhin không nổi, bị được tính của *** đáng tiêu hồn tán kích thích.

“Buông mông ta ra!” Tiểu Xuân thảm thiết kêu lên.

Từ trên lầu đột nhiên bắn ra mấy chiếc Mai hoa châm, nam tử phía sau Tiểu Xuân kêu một tiếng rồi ngã xuống đất quần quai.

Vân Khuynh từ nãy vẫn đứng bên trên chăm chú nhìn Tiểu Xuân, giờ đang trừng mắt với tên gia hỏa gan to bằng trời kia dám giở trò với cả Tiểu Xuân, trong lòng lửa giận bốc điên cuồng, cháy đến mức thất khiếu sắp sửa bốc khói.

Lan Khánh không biết từ lúc nào cũng đã chạy tới gần, một chân dùng sức dẫm lên chỗ hiểm của con nhà người ta, đập mạnh, giận dữ hô to “Dâm tặc, *** tặc!”

Mà người đó mỗi lần bị đập một cái, lại “a a” hai tiếng, trong thống khổ còn có thống khoái, khiến Tiểu Xuân thật tình không muốn nghe tiếp một chút nào.

Tiểu Xuân cuống cuống mang được vừa chế xong cho chúng nhân phục xuống, từng người từng người một cạy miệng ra đổ thuốc, cuối cùng dừng lại trước mặt đại hồ tử kia, lúc đó mới hải hùng phát hiện, giải được chỉ còn lại một chút, cổ lăm cũng chỉ đủ cho một người.

Đại hồ tử với hần bốn mắt nhìn nhau, bát được thì cố định giữa hai người, đại hồ tử bấu vào tay Tiểu Xuân, muốn giành lấy bát được, Tiểu Xuân lại âm thầm thi lực, chết cũng không giao phần giải được còn lại này ra.

“Thiếu hiệp... cứu một mạng người còn hơn xây bảy nóc phù đồ... đại ân đại đức của ngài... Thiết Kiềm môn thượng hạ cả đời khắc cốt ghi tâm...” đại hồ tử cả gương mặt căng hồng, con mắt mở to như chuông đồng trừng lên giận dữ nhìn Tiểu Xuân.

“Đại hồ tử, cứu người ta sống thế nào? Đổi lại chút đi được không? Ta sẽ đối với người cả đời khắc cốt ghi tâm, giải được này nhường cho ta đi!” Tiểu Xuân cũng dùng sức trợn trừng trở lại. Cứu người là cứu người, thế nhưng mạng của mình phải ưu tiên lên đầu mới đúng chứ.

“Chân ngọc... chân ngọc...” có mấy hán tử mặc dù đã dùng thuốc, thế nhưng vẫn chưa hoàn toàn xua tan được tính của xuân dược, nhìn thấy hai chân của Tiểu Xuân vừa dài vừa thẳng, chịu không được liền ôm lấy cạp cạp.

Tiểu Xuân đạp xuống mấy cái, còn đang định cùng đại hồ tử nói chuyện đạo lý thêm chút ít, từ khoe mắt đã nhìn thấy một vệt thân ảnh màu trắng như cuồng phong cuốn tới, cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy hần, khiến hần bị tách ra khỏi đám người đang nằm ngang dọc xung quanh, đánh rơi bát thuốc trong tay, giấy giữa gào thét nhưng vẫn bị lôi lên lầu.

“Thuốc của ta a a a...” thanh âm bi thống từ trên lầu xa xăm truyền lại.

Đại hồ tử vội vàng đón lấy bát thuốc đánh rơi, tay vết sạch, ăn đầy một mồm bột phấn, còn lúng búng nói “Tiểu huynh đệ, người cam nguyện xả thân hy sinh, tấm lòng bao dung vĩ đại này thật khiến kẻ khác bội phục...” (đang nói đến ai? =)))

Vân Khuynh một phát ném hần lên giường, cài chặt cửa phòng, sau đó rót một chén trà ngồi xuống bên bàn, cúi kính uống xuống, giận dữ nhìn Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân nhịn đã đến mức nhịn không nổi nữa, huyết mạch toàn thân sôi sục lại không có chỗ phát tiết, còn nhịn nữa, có nước sôi thối huyết mất mạng. Nội công thâm hậu cũng không phải dùng như thế này, giải được của hần ơi TTOTT

“Ô ô, Vân Khuynh, ta chịu không nổi! Giúp ta lấy lại giải được có được không?” Tiểu Xuân nằm bẹp trên giường, đôi mắt hoa đào ngập nước nhìn Vân Khuynh, thi thoảng lại rên hừ hừ mấy tiếng, lẩn qua lẩn lại.

Vân Khuynh đập chén xuống, cái chén va vào bàn cách một phát vỡ làm hai. Hần lạnh lùng nói “Câu biên bức hay lắm a, ta cho người đi câu biên bức nữa đi!”

“Không câu, sau này cũng không câu nữa! Giải được a, ta muốn giải được!” Tiểu Xuân rên rỉ.

“.....” Vân Khuynh bước tới bên giường, vắt cái khăn lau mồ hôi đầy mặt đầy đầu cho Tiểu Xuân. Thấy cái mặt hần đỏ như ớt khỉ, vừa khó chịu vừa khó qua, vốn không định quan tâm tới hần, nhưng nhìn đi nhìn lại, rốt cuộc vẫn mềm lòng.

“Giải được của người đã sớm hết rồi, còn giải cái gì được?” Vân Khuynh nói.

Cảm giác bàn tay lạnh lẽo của Vân Khuynh chạm vào gương mặt mình, Tiểu Xuân chịu không nổi cạp cạp mặt vào, muốn hơi lạnh kia xoa dịu phần nóng rực trên mặt.

“Khó chịu?” Vân Khuynh nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ.” Tiểu Xuân gật đầu, đôi mắt xuân thủy rưng rưng nước.

“Ta giúp người.” Vân Khuynh nói.

Nghe vậy, Tiểu Xuân hít sâu một hơi, mạnh mẽ lắc đầu.

Bị Tiểu Xuân cự tuyệt, đôi mắt kia vì bất mãn mà nheo lại, hấn tự mình động thủ cởi xuống ngoại bào của Tiểu Xuân, trực tiếp chộp lấy trung tâm dục vọng đã sớm bộc phát.

“U ô...” Tiểu Xuân kêu lên.

“Ta làm giải được của ngươi còn không được sao? Nếu không ngươi còn muốn lấy ai làm giải được?” Vân Khuynh thả lỏng tay, lại dùng lực bóp, kích thích quá độ khiến Tiểu Xuân chịu không nổi cuộn người lại, không ngừng thở dốc run rẩy.

Vân Khuynh lại hỏi “Ngươi còn muốn ai làm thế này với ngươi? Lan Khánh? Hay là những người bên dưới ai cũng được?”

“Loại chuyện này làm sao có thể để người khác làm...” đau đớn cùng khoái cảm hòa trộn, ý thức Tiểu Xuân xem đã tan biến mất, hấn khê rên lên, lời nói ra khỏi miệng mang ý ngọt ngào nỉ non, tựa như van nài, cũng như cầu xin.

“Ngươi không phải đã để ta làm qua rồi sao?”

“Bởi vì là ngươi... nên mới có thể...” Tiểu Xuân run rẩy trả lời.

“Vậy lần này làm gì lại cuộn tròn lại không cho ta chạm vào?” Vân Khuynh lại túm lấy, nghe Tiểu Xuân dưới tay mình nức nở không ngừng, trong lòng lại thấy cao hứng thêm một chút ít.

“Sẽ đau...” Tiểu Xuân nhỏ giọng trả lời.

“Hử?”

“Hơn nữa mỗi lần đều rất lâu...” Tiểu Xuân bắt đầu trách móc “... kêu dừng cũng không dừng... còn không cho người ta ngủ... cứ ép mãi đấy mãi...”

“.....” Vân Khuynh sầm mặt xuống, một lúc liền buông tay, thản nhiên nói “Vậy thì ngươi cố gắng nhịn đi, ta cũng thật muốn xem thử ngươi nhịn được bao lâu!”

Tiểu Xuân lại giãy giụa một hồi, lời về được một chút ý thức, hấn đỏ mặt nói “Vậy ngươi quay mặt đi đừng có nhìn ta... ta ... ta tự mình xử...”

Vân Khuynh lạnh lùng hừ một tiếng. Cái tên Triệu Tiểu Xuân được đăng chân lại lần đăng đầu, mà dù sao không có mình hấn cũng không phải bắt lực, thích tự làm, thì cứ việc tự làm đi, sống chết mặc hấn!

Trong lòng buồn bực, lại thêm vừa nãy giao chiến với Phi thiên biên bức, Vân Khuynh cũng thấy người khó chịu, liền xoay người đi ra sau bình phong tháo dây lưng, cởi sạch y phục, bước vào trong bồn tắm rửa lần nữa.

Thế nhưng nước mang vào từ nãy đã nguội lạnh, thì thôi không sao, lạnh sẽ bớt bức bối. Triệu Tiểu Xuân đáng ghét!

Tiểu Xuân nằm trên giường lộn lộn một hồi, ngay lúc vươn tay chạm vào chỗ nóng rực trên cơ thể, đột nhiên nghe thấy tiếng nước bì bõm.

Hấn trở mình mấy cái, khó khăn lắm mới gượng dậy được, trong cơn mê loạn nhìn thấy sương khói lượn lờ mờ mờ nhàn nhạt, tựa như lạc vào tiên cảnh.

“A... đây là đâu?” Tiểu Xuân thăm hỏi, hấn sớm đã thất thần, ý thức mơ màng hỗn loạn, bước đi loạng choạng mấy bước, không kiềm lòng được tiến đến nơi phát ra tiếng nước.

Hấn nhìn thấy trước mặt mình bày ra một tòa giả sơn, âm thanh dường như xuất phát từ phía sau tòa giả sơn. Cũng không biết là thứ gì trốn sau giả sơn, vì thế rón rén đứng tại đó ló đầu ra nhìn thử.

Ai biết chứ hấn không biết đây gọi là vận may củ cải gì, cứ vậy nhìn thử cứ nhiên lại thấy một tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp không gì sánh bằng đã thoát y, đang ở trong hồ tắm rửa.

Tâm hồn yếu đuối của hấn chao đảo nặng nề, hoàn toàn không thể chống cự lại, liền ngã về phía tiên nữ tỷ tỷ. Lúc này tâm cấp sắc loạn, chân vấp một cái, ngã sấp ngay bên hồ.

Tiên nữ tỷ tỷ trong hồ ngẩng đầu lên, tuyệt mỹ dung nhan lạnh lùng không chút cảm xúc, thế nhưng vẫn là xinh đẹp đến mức khiến tim hắn loạn nhịp, dưới bụng cũng ‘loạn nhịp’. Thế mà tiên nữ tỷ tỷ này không biết là vì cái gì, dung mạo trông giống hệt Vân Khuynh, thật khiến hắn mê đắm đến đầu óc ngả nghiêng.

“Tiên nữ tỷ tỷ, ta có thể hôn người một cái không?” Tiểu Xuân khẽ nhếch miệng, cười thất thần, ngu ngốc hỏi.

“.....” trong tay Vân Khuynh vẫn đang cầm khăn, người mới tắm một nửa mà thôi, phát hiện Triệu Tiểu Xuân này không biết là làm cái trò gì lại dựa vào bên bồn tắm cười ngu với mình, đã thế còn nói ra mấy lời lăng nhăng không rõ nghĩa.

“Tiên nữ tỷ tỷ, cho ta hôn người có được hay không?” Tiểu Xuân khẩn thiết nhìn người trước mắt, khao khát khẩn cầu.

“Được...” Vân Khuynh trả lời.

Tiểu Xuân đang dựa bên bồn lập tức vươn tới hôn lên môi Vân Khuynh, vừa mút vừa nói khẽ “Ngọt thật...” hai tay vòng qua cổ Vân Khuynh, nhẹ nhàng ôm lấy.

Đầu lưỡi nguyên bản chỉ là thăm dò một chút, thế nhưng sau khi tiếp xúc thì càng lúc càng tiến vào sâu hơn, lại quấn quýt vào nhau khó thể rời ra.

Tiểu Xuân la liếm từng chỗ trong miệng Vân Khuynh, nhẹ nhàng chạm vào răng, cho dù có hôn sâu đến bao nhiêu lần vẫn có cảm giác không đủ, một lần lại một lần qua lại dây dưa, lại chỉ khiến cho lửa dục trong người bùng cháy càng thêm mãnh liệt, vô pháp khắc chế.

Vân Khuynh đẩy mạnh Tiểu Xuân ra, Tiểu Xuân không vừa ý liền cắn một phát vào môi hắn, ý nói không muốn rời ra sớm như vậy.

Vân Khuynh bước khỏi bồn, đưa tay quyết qua vết máu trên môi, nhìn lên máu đó, trầm ngâm một lúc, liền mang Tiểu Xuân lên giường, vứt hắn nằm lên chăn nệm.

Tiểu Xuân còn muốn bò dậy, lại khiến Vân Khuynh một tay chế trụ, làm hắn mấy lần đều không nhúc nhích được.

“Làm gì vậy?” Tiểu Xuân cau mày, thần trí đã tán loạn hoàn toàn không để ý rõ ràng là chuyện gì đang diễn ra, chỉ cảm thấy ngọn lửa kia trong thân thể đang cháy hừng hực, làm như muốn đốt hắn cháy thành tro mắt.

Hắn hiện tại rất khổ sở, phi thường khổ sở.

“Nhìn cho rõ ta là ai!” Vân Khuynh cúi đầu gầm lên.

Giọt nước đọng trên tóc Vân Khuynh rơi xuống môi Tiểu Xuân, hắn chậm chậm mở miệng, vươn lưỡi ra liếm, hai tay Vân Khuynh đang đè Tiểu Xuân truyền đến rung động khe khẽ, trong lòng dấy lên một cảm giác kỳ lạ.

“Tiên nữ tỷ tỷ?” Tiểu Xuân cười ngây dại.

“Nhìn kỹ lại một chút!” Vân Khuynh tức giận đến mức cho hắn một bạt tai, cho thẳng nhóc không biết người trước mắt là ai này thanh tỉnh chút ít. Chỉ là cái tát lúc đó lực đạo quá nhẹ, hắn không nỡ quá mạnh tay với Tiểu Xuân.

“Ừ?” Tiểu Xuân chớp chớp mắt, cảm thấy khó chịu, đầu gối chống lên, nhẹ nhàng ma sát vào hạ phúc của Vân Khuynh.

Vân Khuynh rên lên một tiếng.

“Vân Khuynh... Vân khuynh tiểu mỹ nhân...” Tiểu Xuân bỗng nhiên cười xán lạn.

Hắn trở tay nắm lấy cổ tay Vân Khuynh, lật người một cái, Vân Khuynh ngay sau đó liền bị đè dưới thân. Hắn rướn người lên, dọc theo chiếc cổ mỹ miều trắng nõn của Vân Khuynh mà hôn xuống.

Hắn lúc chỉ khẽ chạm, lúc lại mút sâu, lưu luyến dây dưa hai đóa thù du trước ngực Vân Khuynh, day dần đến khi đỏ rực, rồi kéo thẳng xuống eo, nhay găm vào phần da thịt mềm mại bên hông, sau đó lại ngẩng đầu cười một cái, đầu lưỡi liếm vòng quanh rốn, làm cho thất lưng Vân Khuynh khẽ run lên, phân thân dựng thẳng.

Vân Khuynh ghì lại cổ tay hắn, không để tiếp tục hôn, trên thân thể đã lưu lại bao nhiêu dấu vết nông sâu bất nhất, hôn nữa, thì là còn muốn hôn xuống tới đâu? (hí :”>)

“Người nói muốn cho ta hôn người mà!” Tiểu Xuân hiển nhiên thấy bất mãn, rầu rĩ nói.

“Trước tiên cởi quần áo đã!” Hơi thở của Vân Khuynh đã có phần bất ổn.

Tiểu Xuân từ trên giường ngồi dậy, luống cuống cởi thất lưng. Nhưng chẳng biết sao thất lưng lại bết chặt thành nút chết như vậy, kéo thế nào cũng không ra.

Vân Khuynh kéo Tiểu Xuân xuống hôn thật sâu, cởi không ra thì khỏi cởi luôn, y phục chưa bao giờ là vấn đề.

Hắn luôn tay vào trong khố Tiểu Xuân, nắm lấy phân thân nóng rực sưng tấy mà ma sát, Tiểu Xuân thất lưng cứng lại, cuối cùng cũng tiết ra trong tay Vân Khuynh.

Tiểu Xuân thở dốc, run rẩy trong khi thân thể vẫn còn cảm nhận được dư vị vừa qua. Bàn tay của Vân Khuynh lướt qua phần da thịt non nớt bên dưới, vuốt ve, sau đó thâm nhập vào tử huyệt ngay chính giữa.

“Ừm...” Tiểu Xuân rên lên.

Hai chân bị mở ra rất lớn, bộ phận nóng rực bị phơi trần ra ngoài, thế nhưng không ai tắt nển, cho nên toàn bộ, toàn bộ, ai muốn nhìn đã có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ngón tay của Vân Khuynh tập trung toàn bộ công lực và ý chí, chuyên tâm làm việc trong cơ thể Tiểu Xuân, ngón thứ nhất mới tiến vào không được bao lâu, ngón thứ hai đã theo đó mà đục vào.

Tiểu Xuân muốn khép chân lại, giằng co qua vài lần, hai người lại lăn qua rồi lăn lại trên giường, thế rồi ngón tay của Vân Khuynh một lần lại một lần ra vào, không ngừng quấy phá nơi thâm kín khiến người ta phát điên.

Tiểu Xuân đương nhiên chịu không nổi kích thích trực tiếp này, kiềm chế thất bại nên đã phóng thích thêm lần nữa, qua cơn phê, toàn thân hư nhược tê liệt nằm tênh hênh trên giường. Vân Khuynh tới lúc này mới rút tay ra, nhân lúc Tiểu Xuân không có và không thể phòng bị, chậm rãi đâm thẳng vào trong cơ thể Tiểu Xuân.

“A...” Tiểu Xuân run rẩy, thân thể lại cong lên.

Tiếng rên khó nén từng chút từng chút một vì không chịu nổi mà trần ra khỏi cổ họng lại khiêu khích toàn bộ ham muốn của Vân Khuynh, sau khi tiến nhập vào đến tận cùng cũng không cho Tiểu Xuân cơ hội thở dốc, nhẹ nhàng kéo ra, lại thẳng đường đâm vào.

Hắn đẩy hai gối của Tiểu Xuân lên, để thân thể Tiểu Xuân vì hắn mà hoàn toàn rộng mở, dùng đạo chặt chẽ mà nồng nhiệt tình tế co rút, ôm gọn lại bao bọc toàn bộ, hút chặt lấy hắn không cho phép rời ra.

Động tác vốn là cố sức kéo chậm, bởi vì phản ứng mãnh cảm và âm thanh nỉ non bị kiềm chế của Tiểu Xuân mà trở nên mất kiểm soát, Vân Khuynh sau đó khắc chế không nổi bản thân, lực đạo chà đạp càng lúc càng mạnh mẽ, tốc độ tiến nhập càng lúc càng gấp gáp, hắn mở bung hai phiến môi đang mím chặt của Tiểu Xuân mà hôn vào, nghe tiếng thở càng lúc càng dồn dập của Tiểu Xuân, sau đó phóng thích trong tiếng nức nở nghẹn ngào bị bức ra của Tiểu Xuân, đưa luồng nhiệt lưu bắn vào nơi tận cùng của Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân mở to đôi mắt mịt mờ dục vọng, nhãn thần mông lung nhìn Vân Khuynh.

Vân Khuynh chậm chậm lùi ra, không giống như trước đây vô hạn không buông, chỉ không nói một câu nằm xuống bên cạnh Tiểu Xuân, đưa tay vuốt một lọn tóc của Tiểu Xuân, chậm rãi cuốn thành vòng.

Mới chỉ một lần như vậy, căn bản là không đủ, hần còn muốn mần thật nhiều hơn nữa, càng muốn ôm, ôm thật chặt, muốn hôn, hôn thật cuồng, dùng lực xỏ xuyên, muốn etc thứ nữa, thế nhưng Tiểu Xuân không muốn vậy, Tiểu Xuân mệt rồi, vậy thì nghỉ.

Tiểu Xuân trở mình qua, mờ mịt nhìn thấy Vân Khuynh ở bên cạnh mình trần như nhộng không một mảnh vải che thân.

Vân Khuynh toàn thân dính mồ hôi, da thịt vừa trắng vừa mịn đến cực điểm lại lưu nhiều dấu vết quyến rũ, tư thái mơ màng tựa như cao không thể với, lại khiến người ta muốn tiến đến sờ thử, sờ lên thân thể trơn mịn này, vuốt ve lên vòng eo dẻo dai này.

Chỉ nghĩ vậy, hỏa dục vốn đã tắt “phùng” một tiếng lại bốc cao, cháy đến mức có người vì nóng quá mà thành đau đớn, chịu không nổi mà khom cả lưng, lý trí cũng vì vậy mà teo luôn, chỉ còn lại dục niệm sống dậy mạnh mẽ.

Vân Khuynh xoay người đi, mới định nằm ngủ, đột nhiên từ phía sau sột xoạt truyền tới tiếng quần áo ma sát với chăn nệm, sau đó tiểu Xuân áp người vào, hai tay giữ lấy eo hần.

“Sao vậy?” Vân Khuynh cảm thấy nghi hoặc, nên hỏi một câu.

“Đau quá...” Tiểu Xuân cắn lên bả vai Vân Khuynh.

Vân Khuynh cảm thấy có chút tê dại, Tiểu Xuân dùng răng cắn, dù sao cũng là hơi đau.

Cánh tay đặt trên eo Vân Khuynh từ từ dời xuống phía dưới, đùa nghịch phân thân vốn đã xong xuôi chiến sự, Vân Khuynh thở một hơi mạnh, bên dưới chuyển động của bàn tay, dục vọng lại dần dần thức dậy.

Một ngón tay của Tiểu Xuân dính thứ chất lỏng vừa chảy ra từ Vân Khuynh, nhẹ nhàng tham nhập vào trong huyết động âm u. Vân Khuynh toàn thân chấn động, lúc này mới hồi tỉnh lại nhận ra Tiểu Xuân là đang làm cái gì.

“Vân Khuynh... làm sao đây... thật sự đau quá...” dục vọng đang bùng bùng của Tiểu Xuân chạm vào huyết động của Vân Khuynh, nhẹ nhàng cọ xát. Nhưng ngón tay vẫn chuyển động chèn ép vị trí bên trong, Vân Khuynh tự hồ có thể cảm nhận được run rẩy trên đầu ngón tay đó.

Tiểu Xuân rút ngón tay qua, không để cho Vân Khuynh kịp phản ứng lại, đưa tay giữ lấy đùi Vân Khuynh, thắt lưng động mạnh, liên biến sâu vào bên trong.

Vân Khuynh cắn răng, Tiểu Xuân đột ngột xông vào triệt để như vậy, địa phương bị kéo căng trở nên đau đớn, mà cảm giác khác thường này hần không quen.

“Triệu Tiểu Xuân...” Vân Khuynh xiết chặt nắm đấm.

“Chuyện gì...” Tiểu Xuân như mất hồn từ phía sau ôm chặt Vân Khuynh, chậm rãi rút ra một chút, lại tiến vào một chút.

“Người cư nhiên...” Vân Khuynh khó chịu rên một tiếng, cảm giác tê dại theo sóng lưng truyền thẳng lên “Dám đối với ta như vậy...”

Tiểu Xuân cắn mạnh vào bả vai Vân Khuynh, đến khi có máu xuất hiện, mới đưa lưỡi ra liếm lấy từng chút từng chút một.

“Như vậy rất thoải mái a...” Tiểu Xuân chậm chậm chuyển động, nói như than thở.

Hần tìm đến vị trí mẫn cảm trong cơ thể Vân Khuynh, một lần lại một lần chạm qua, nội bích bên trong co rút càng lúc càng chặt, chính hần cũng bị cuốn lấy như đã rơi thân vào tiên cảnh.

“Ừm...” Vân Khuynh khe khẽ thở dốc, cảm thụ bộ phận nóng rực kia còn mang đến du khoái. Còn nhớ lần đầu tiên của mình cũng là từ người này mà biết được, biết được thì ra sự việc trên giường có thể khiến người ta ý loạn tình mê, thì ra cùng với người mình thích mà làm chuyện này, là tuyệt vời như vậy.

Đã nghĩ tới, cho nên không chống cự, Vân Khuynh để mặc Tiểu Xuân ở bên trong mình tới lui, để mặc hần chủ động toàn bộ.

Khả năng kiềm chế của Tiểu Xuân duy trì không được bao lâu, không qua nửa khắc, chính là trong lúc từ tốn tiến xuất đã mất đi nhẫn nại, từ từ khơi lên dục vọng cuộn cuộn.

Hắn không ngừng chuyển động, vuốt ve hạ bộ của Vân Khuynh, đem phần thân tiến sâu đến tận cùng, đến lúc tiết xuất thì mạnh mẽ rút ra, từ trên nhìn xuống đối phương mê đắm.

Vân Khuynh thở gấp mở to mắt, rõ ràng là còn thiếu thêm một chút nữa đã tới đích rồi, thế mà trong phút then chốt lại bị dừng đột ngột, hắn có chút không vừa ý nhìn lại Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân vương đầu lưỡi đỏ tươi tự liếm môi mình, Vân Khuynh nhìn vẻ mặt tràn ngập dục vọng của hắn, tim như ngừng đập, thất thần ngây ngẩn trong chốc lát.

Tiểu Xuân kéo hai gối Vân Khuynh lên cao, chậm rãi đưa hai đùi người đó áp gần lên ngực, sau đó lại dùng lực đẩy vào một phát.

Vân Khuynh cong oằn thắt lưng bấu chặt vào tay Tiểu Xuân, mạnh mẽ ngửa đầu ra sau, lộ ra chiếc cổ trắng ngần, làn môi khê hé phát ra tiếng rên như vô thanh, cùng lúc Tiểu Xuân tiến vào thì bắn ra dịch thể nóng bỏng, tung tóe vấy ướt phần bụng dưới của cả hai người.

Tiểu Xuân không ngừng tấn công vào người bên dưới, giữa tiếng ngâm nga kiềm nén và lối vào khít chặt, lên tới đỉnh điểm không lời nào có thể hình dung hết lần này tới lần khác. Cũng không quan tâm Vân Khuynh đã cắn cả móng tay vào cánh tay của mình, hết mấy lần chịu không nổi cơn thủy triều dâng cao phải kêu ngừng lại.

Hắn tham lam kịch liệt đòi hỏi, đến thế nào vẫn thấy không đủ. Thế nhưng trong một trận phóng thích tận lực, cảm thấy cổ họng có vị ngọt, máu đỏ từ khoe môi trào ra, tí tách rơi xuống bụng dưới xích lô của Vân Khuynh.

“Tiểu Xuân!” Vân Khuynh sợ hãi, trong khoảnh khắc từ hoan du mà tỉnh lại. Hắn vội vã giằng khỏi Tiểu Xuân, để Tiểu Xuân nằm ngửa xuống, hoảng loạn lau đi vết máu bên miệng đỏ tươi đến mức dọa người.

Tiểu Xuân ho mấy tiếng, ý thức dần dần hồi phục, sau khi bình tâm lại mới nói “Lúc đánh biên bức đã động chân khí... hiện tại khí huyết nghịch lưu... nôn được ra... nôn được ra sẽ không có chuyện gì...”

Nói vừa xong trước mắt tối sầm, Tiểu Xuân chớp mắt, hôn mê bất tỉnh nhân sự.

“Tiểu Xuân!” Sương phòng, chỉ còn lại tiếng kêu gào kinh hoàng sợ hãi của Vân Khuynh. Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Trong cơn mơ màng, tựa như nghe thấy tiếng ai loáng thoáng.

“Xin hỏi Triệu thiếu hiệp...” tiếng gõ cửa vang lên, sau đó là tiếng người hỏi thăm.

“Còn đang ngủ.” Vân Khuynh nói.

“Triệu huynh đệ thân thể có vấn đề gì...” một lúc sau, lại có người gõ cửa.

“Thổ huyết thôi!” Vân Khuynh cực kỳ không hài lòng.

“Tiểu Thường, Tiểu Thường!” Lại một lúc sau, nghe thấy đại sư huynh ở bên ngoài điên cuồng đập cửa.

“Cút...” Vân Khuynh rống lên.

Cuối cùng, tất cả cũng yên tĩnh trở lại, khe khẽ tiếng sột xoạt, một thân thể ngọc ngà thơm nức nằm xuống bên cạnh hắn, mà hắn cũng tự nhiên mà dịch người ghé sát lại.

Một đôi tay mát lạnh nhẹ nhàng chạm lên mặt hắn, dịu dàng vuốt lên môi, sau đó những âm thanh ầm ĩ đều biến mất, hắn lại lần nữa rơi vào mộng đẹp êm đềm.

Tiểu Xuân yếu ớt tỉnh lại, cảm thấy hư nhược vô lực, trong đầu còn lại không mấy âm u.

Hắn nhận ra hai tay mình còn đang ôm một người, ngửi thấy từ người này phát ra hương thơm mát, hắn thở ra một hơi, lại ôm chặt thêm chút nữa.

“Tỉnh rồi?” Giọng nói của Vân Khuynh hình như không vui vẻ lắm.

“Ừ...” Tiểu Xuân cảm thấy hơi nghi hoặc, không biết Vân Khuynh làm sao rồi.

“Tỉnh còn không buông ra?” Vân Khuynh lạnh lùng nói.

Tiểu Xuân nghe thấy thì lập tức rời tay, chỉ thấy Vân Khuynh từ trên giường chậm rãi chống người dậy, thân thể xích lô bước xuống giường. Trên người hắn không sót một chỗ, phủ kín đầy những dấu hôn xanh tím còn tươi màu, bả vai còn thêm một dấu răng vừa lớn vừa sâu. Những dấu vết này, đối với da thịt hết sức trắng trẻo của Vân Khuynh mà nói, hiện lên rõ đến vạn phần.

Ký ức có mùi hỏa nhiệt triền miên tối hôm qua hoàn toàn quay về trong cái đầu bựa, Tiểu Xuân bồi hồi tưởng nhớ lại tối qua mình thú tính đại phát thế nào, đem người ta lật qua lật lại như thế nào, dùng lực nhào nặn như nhào mì, còn ra sức gặm cắn.

Chết... sẽ chết... cứ nhiên dám làm vậy với Vân Khuynh...

Lén lút liếc trộm gương mặt Vân Khuynh, nhìn thấy dung nhan thanh lệ vốn đã băng lãnh lúc này còn phủ thêm một lớp băng mờ mịt đáng sợ...

Sẽ chết... chắc chắn sẽ chết...

Sắc mặt của Vân Khuynh đã biến thành như vậy, hắn xem như hết đường sống!

Tiểu Xuân sợ đến mức từ trên giường đệm bật thẳng dậy, mỗi hơi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng bay đến bên cạnh Vân Khuynh, nói “Ta... ta là... buổi tối hôm qua...”

“Trước tiên mặc cái khố vào!” Vân Khuynh liếc qua cái chỗ kia của Tiểu Xuân, oán hận nói.

Tiểu Xuân hoảng hốt cúi đầu phát hiện toàn thân mình trần như nhộng, hơn nữa cái phần quan trọng nhất lại còn phơi ra đón gió, vội vàng đưa tay giật lấy tiết khố tiết y sạch sẽ ở đuôi giường, nhanh nhẹn thắt vào.

Thắt dây lưng xong Tiểu Xuân còn muốn nói thêm chút gì đó, Vân Khuynh lại đá mắt lên y phục vắt trên bình phong nói “Giúp ta mặc vào.”

Tiểu Xuân không dám có chút nào trễ nải, lập tức cẩn thận hầu hạ Vân Khuynh thay y phục.

“Không cần tắm rửa sao?” Tiểu Xuân vừa buộc thắt lưng giúp Vân Khuynh vừa nhỏ giọng hỏi.

“Tắm rồi.” Vân Khuynh nói cộc lốc. Hắn không chỉ tự tắm qua bản thân, còn mang tên gia hỏa thổ huyết lên cả người hắn đem tắm sạch cùng, chỉ có người này sau khi hôn mê thì chuyện gì cũng không biết.

“Rất đau sao?” Tiểu Xuân cười cầu hòa, hỏi càng nhỏ giọng hơn.

Tiểu Xuân không hỏi còn đỡ, vừa hỏi, lửa giận càng cháy mạnh hơn “Người cũng biết là sẽ đau sao?” hắn nắm lấy hai má Tiểu Xuân, kéo mạnh như muốn kéo cho rách ra.

“Đau a...” Tiểu Xuân khóc thành tiếng “Dù sao làm thì cũng đã làm rồi... ai bảo người không để ta uống giải được... rõ ràng chỉ cần uống giải được thì đã không có chuyện gì rồi...”

“Nếu người không chạy đi bắt cái gì biên bức kia, làm sao có chuyện như vậy?” Vân Khuynh tức giận nói.

Vân Khuynh vừa nhớ lại bộ dạng Tiểu Xuân thổ huyết tối qua, trong lòng lại thoáng run rẩy.

Hắn khi đó chỉ thấy sợ sẽ mất Tiểu Xuân, sợ đến mức cả đêm trở mình qua lại đều không thể ngủ.

Mà người này, bây giờ lại làm như không có chuyện gì xảy ra, bảo hắn làm sao không giận?

“Nhưng nếu ta không chạy đi bắt biên bức, làm sao biết được người lại tốt với ta đến thế, để ta nhay lại để ta cắn, cũng không cho ta một cước văng xuống giường!” Tiểu Xuân bất mãn gào lên.

“Ta làm sao có thể cho người một cước văng xuống giường a!” Vân Khuynh trừng to mắt nhìn Tiểu Xuân.

“Cho nên ta mới nói Vân Khuynh đối với ta tốt nhất, cho dù chuyện gì cũng chiều theo ta a!” Tiểu Xuân gặp thời quyết không bỏ lỡ, lập tức lao đầu vào ***g ngực Vân Khuynh, làm bộ cầu xin sự bao dung.

“.....” Khẩu khí của Vân Khuynh bị cú ôm của Tiểu Xuân đánh cho một kích, lửa giận đột nhiên không còn biết làm sao để phát, tự nhiên thấy buồn bực nhiều hơn.

Tối qua bị một trận “lãng nhục”, toàn thân bị liếm bị cắn, dính lên toàn là thối dịch nhơm nhớp của người này. Trong lòng lửa cháy hừng hực, nhưng lại không có chỗ phát tiết.

Nếu không phải thấy người này trúng xuân được liều mạng thảm thiết kêu đau đáng thương như vậy, bản thân làm sao lại để mặc hắn làm càn, nào ngờ lúc mới đầu còn tử tế, về sau hoàn toàn không biết kiềm chế, hại hắn suýt chút khí tuyệt.

“Ai... đừng giận nữa, người không vui, ta cũng đau lòng!” Tiểu Xuân vội nói.

Lúc này từ bên ngoài sương phòng truyền đến tiếng ho nhẹ “Triệu huynh đệ, người tỉnh rồi?” giọng nói xấu hổ của Hàn Hàn vang lên, từ từ xuyên qua ván cửa.

“Tỉnh rồi!” Tiểu Xuân từ trong lòng Vân Khuynh ngẩng đầu lên, hướng ra cửa cất to tiếng trả lời.

Thanh âm trong trẻo mạnh mẽ, tinh lực sung mãn. Đương nhiên, ngủ mất giấc còn gì! Tiểu Xuân cười sáng choang lóa mắt.

“Ta và Mục Tương là đến cáo từ. Bọn ta đã dặn dò tiểu nhị chuẩn bị mấy món dưới đại đường, không biết Triệu huynh đệ có lòng hay không?” Hàn Hàn hỏi.

Vừa nghe đến có đồ ăn, cái lòng rỗng không của Tiểu Xuân cũng không chịu thua kém đánh tiếng ầm ĩ.

“Muộn lắm rồi sao? Ta ngủ bao lâu rồi?” Tiểu Xuân hỏi Vân Khuynh.

“Không lâu, mới chiều tối thôi!” Vân Khuynh nói. So với trước kia, ngủ thế này còn có thể cho là nhanh.

Tiểu Xuân gạt đầu, thì ra mặt trời cũng lặn rồi, chẳng trách bụng kêu như trống.

“Người đợi đã.” nói xong, Tiểu Xuân liền buông khỏi Vân Khuynh, vợ lấy đồng y phục rách nát bị vo thành đồng nằm trên mặt đất, vuốt vuốt định mặc vào, lại thấy Vân Khuynh cau mày.

“Ta mới đem người tắm sạch sẽ, không được làm bẩn.” Vân Khuynh nói.

“Y phục này mới mặc ba ngày.” Tiểu Xuân biết tính Vân Khuynh, nhịn không được cười nói.

Vân Khuynh đến trước giường lật bao hành lý, lấy cái áo ngắn màu hồng ném cho Tiểu Xuân, nói “Mặc cái này.”

Tiểu Xuân trợn tròn mắt, nhanh chóng khoác vào.

Cái áo này đúng là hắn mua không sai, nhưng bữa đó để lại ở Đoan vương phủ không mang theo. Lần trước thấy nó trong bao hành lý của Vân Khuynh, còn nghĩ là cái này Vân Khuynh cũng thấy vừa mắt giống như chiếc vòng noãn ngọc kia, mà thứ Vân Khuynh đã thích hắn cũng không có ý định lấy trở về, ô mợc bài cũng vậy, không nghĩ đến cái áo này cũng được đưa trở lại tay, Tiểu Xuân vẫn thấy thật kinh ngạc.

“Đi thôi!” Tiểu Xuân nói.

“Không hứng thú.” Vân Khuynh trả lời như vậy.

Tiểu Xuân nghĩ một chút “Vậy ta mang chút gì đó lên cho người?” hắn cười.

“Tùy người.” Vân Khuynh vẫn lạnh lùng, chậm rãi nói.

Tiểu Xuân đẩy cửa ra, Hàn sơn phái Hàn Hàn kia vẫn đang đứng chờ. Gió theo cửa bay ra, mùi hương trên người Tiểu Xuân thoang thoảng tràn ngập sương phòng cả một ngày một đêm, lúc này cũng thoát ra ngoài.

Hàn Hàn không khỏi nghi hoặc nói “Mùi gì trong phòng người mà thơm như vậy?”

“Thơm? Mùi gì thơm?” trong đầu Tiểu Xuân lộn xộn một hồi, thuận miệng nói “Là mùi hương trên người Vân Khuynh nhà ta đi, người biết mà, cái gọi là mỹ nhân chẳng phải chính là thịt da nõn nà, hơi thở như hoa, hương thơm dịu dàng, khiến ta bỏ bữa...”

Vân Khuynh lạnh lùng nhìn Tiểu Xuân chạy về phía kẻ khác, miệng mồm bô lô ba la huyền thuyên một dây, liền cảm thấy không thoải mái. Tên nhóc này trước này luôn thích chuyện lộn xộn, ưa ồn ào, người ta có hai chân, thì hắn làm như phải có sáu chân, lại còn mọc thêm đôi cánh suốt ngày lảo nháo không lúc nào chịu dừng.

Rõ ràng trăng đã lên, người ngoài vừa ới một tiếng, thì có ai đó đến giờ cần uống thuốc cũng quên luôn.

Vung tay, bực bội bắn ra hai luồng Mai hoa châm. Tiểu Xuân còn chưa nói xong đã ấu ấu hai tiếng, gương mặt bị thấm nhỏ châm ra ném đi, xoa xoa vết thương, miệng méo mó “Không nói nữa!”

Thấy Tiểu Xuân bước theo gã Hàn Hàn mặt cũng biến sắc theo kia bước ra khỏi cửa, sương phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, Vân Khuynh quỳ gối ngồi tựa ở mép giường lưng dựa vào trụ, lặng lẽ ngưng mắt nhìn vòng ngọc trên cổ tay, không nói gì.

Lúc Tiểu Xuân hôn mê, hắn đã gửi thư về kinh cho người đi tìm tung tích Ninh vương, nếu như Ninh vương thật sự chưa chết, Tiểu Xuân hẳn sẽ rất vui mừng.

Lật lật đồ đạc trong bao, Vân Khuynh vẫn im lặng ngắm nghía.

Tiểu Xuân đi rồi, trong phòng lại lập tức trở nên tĩnh lặng đến mức khiến hắn chán ghét.

Ngó nghiêng mấy vòng trúc, hắn nghĩ, nếu thế này, thà rằng Tiểu Xuân cứ thế ngủ li bì còn tốt hơn. Ít nhất còn có thể nhìn thấy mặt hắn, nghe được tiếng ngáy ồn chết người kia.

“Vân Khuynh.” Đột nhiên, kẻ đáng lẽ đã rời khỏi phòng lại từ phía sau cửa ló đầu vào, gọi hắn một tiếng.

Vân Khuynh vội quay đầu lại, chỉ thấy đôi mắt hoa đào rạng rỡ của người đó dịu dàng nhìn hắn, trên tay bưng một mâm vừa to vừa ngập bánh bao thịt, lại cầm thêm một chiếc bình tỏa hương thơm ngát, khói mù mịt chạy vào trong phòng.

“Chưởng quỹ nói đây là bánh bao thịt đại vương của tiệm bánh bao nổi tiếng nhất thành, vỏ mềm nhân lại nhiều, ăn ngon không còn gì bằng, một ngày chỉ bán năm mươi cái thôi. Chưởng quỹ tự chạy đi mua, cũng mới mua được có sáu cái, ta biết người thích ăn bánh bao, nên lập tức hút sạch. Bọn họ một cái cũng chưa lấy được, ta cướp về hết cho người đây!”

Tiểu Xuân hí hửng đặt cái mâm đầy bánh xuống giường, tiếp đó lôi bình đổ thuốc ra, nhẹ nhàng ấn vào miệng Vân Khuynh, sau đó rót trà, phẩy phẩy, cho trà nguội một chút mới để Vân Khuynh uống xuống.

“Ta không thích ăn bánh bao.” Vân Khuynh giận dỗi liếc mắt chỗ khác, giận chưa tiêu hết đâu.

“Ta biết mà, là vì bánh bao nhìn trắng!” cũng giống như toàn bộ đồ đạc bày trí trong Đoan vương phủ, trắng, nhìn qua thì không bẩn, không phải là thích, nhưng miễn cưỡng là tiếp thụ được.

Tiểu Xuân chớp chớp mắt, vừa cười vừa lao đến hôn trộm một phát lên miệng Vân Khuynh, chóc một tiếng rõ mồn một “Ta lát nữa sẽ quay lại, người chờ ta?”

“.....” Vân Khuynh dừng một lúc, mới miễn cưỡng gượng trả lời một tiếng “Ừ.”

Nghe được sự đồng thuận của mỹ nhân, Tiểu Xuân lúc này mới bay biến đi nhanh như gió.

Vân Khuynh theo Tiểu Xuân bước ra cửa, chỉ thấy người thì chạy ra đến hành lang, rõ ràng cách cầu thang chẳng có bao xa, thế nhưng vẫn tung người nhảy từ trên lầu xuống dưới, thân ảnh nhẹ nhàng đáp xuống đại đường.

Cái kiêu trên trời rớt xuống này, đã dọa đến bật nảy người tên tiểu nhị vừa mới bưng thức ăn đi ngang qua bên dưới, cái mâm bưng trên tay “Loảng xoảng” đổ hết sạch, cho nên thức ăn trên đó cũng lật úp hết.

Tiểu Xuân cũng bị dọa như y hệt, hắn cuống quýt cười vờ có lỗi, tiểu nhị giận đến nổi khùng, Mục Tương thì chạy đến bên cạnh giảng hòa cho họ.

Mấy người đêm qua lộn xộn ở *** hôm nay đã đi gần hết, chỉ còn lại mấy người đặc biệt lưu lại đợi Tiểu Xuân tỉnh, định bụng muốn tạ ơn. Những kẻ xa lạ vãng lai đi ngang qua nhìn thấy Tiểu Xuân thì chỉ chỉ trỏ trỏ, Tiểu Xuân chỉ nhìn bọn họ một lượt, cũng không để ý, chỉ tự ý kiếm ghế ngồi xuống.

Người này, trước nay vẫn như vậy. Để vào mắt, thì là nhìn đến trợn trắng mắt, không vào mắt, thì là chẳng có tí hứng thú nào.

Vân Khuynh đột nhiên lại may mắn tồn tại trong mắt hắn, Tiểu Xuân trong lòng có hắn, mà lại là hết mười phần nghĩ đến hắn. Hắn may mắn ở trong lòng Tiểu Xuân không phải như Phi thiên biên bức, nếu như bị khinh bằng nửa con mắt, thì hắn, tuyệt đối không chịu được.

Lòng ngực dội lên một trận đau nhói, bỗng nhiên giống như bị dao cùn chém một phát, đau đến mức run lạnh không thôi, mồ hôi phát ra đầy trán.

Hắn nắm chặt lan can bằng gỗ, phách một tiếng thật mạnh, mảnh gỗ trên lan can vỡ thành vụn gỗ, nhẹ nhàng rơi xuống.

Hô hấp của Vân Khuynh dồn dập mà nặng nề, hắn ôm lấy ***g ngực, hướng đến cuối hành lang chạy, nhưng lại không phải quay về sương phòng.

Bắt đầu phát tác rồi... dư độc của Nguyệt bán loan...

Lần đó bởi vì Tiểu Xuân bỏ đi, mà đem được bình ném thẳng vào hồ sen trễ nãi giờ dùng thuốc, cứ cách vài ngày, lại sẽ bị như vậy cho dù đã uống giải được, cũng vô pháp hóa giải được độc tính của Nguyệt bán loan nữa.

Vân Khuynh điên điên đảo đảo vùng vẫy cố gắng thật mau rời khỏi khách ***, cũng là rời xa Tiểu Xuân một chút.

Hắn không thể để Tiểu Xuân biết chuyện này, tuyệt đối không thể...

Áp chế thống khổ như sóng lớn lật trời trong cơ thể, Vân Khuynh nghiêng mạnh hai hàm, từng bước từng bước tìm đến hoa viên phía sau khách *** mà đi, cho tới khi không nén nổi cơn đau tê tâm liệt phế nữa, cả người ngã sấp xuống bùn đất.

Trước mắt, đột nhiên xuất hiện một đôi ủng màu đen. Đôi ủng bằng gấm, viền bạc uốn lượn, hắn chỉ biết có một người.

Vân Khuynh ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt tà mị phía trên.

“Lan... Khánh...” Hắn nói từng tiếng đứt quãng, hơi thở rối loạn.

Đột nhiên, chủ nhân của đôi mị nhãn đó nở ra tiểu dung yêu diễm mê hoặc nhân tâm. Hắn ngồi xuống trước mặt Vân Khuynh, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Vân Khuynh, dùng thứ giọng khiến người nghe được cảm thấy da đầu tê dại, chậm rãi nói “Ta nhớ ra rồi... ta nhớ ra người là ai... Đông Phương... Vân Khuynh...”

Vân Khuynh dùng hết tất cả khí lực, gạt văng cánh tay đang trêu đùa ngả ngón kia, người này chỉ cần chạm vào, hắn đã muốn mửa.

Lan Khánh lại cười, giật mạnh vạt áo Vân Khuynh kéo hắn lại gần, sau đó chăm chú nhìn ngắm Vân Khuynh, cái nhìn như thể đâm chiêu sâu sắc.

“Hỗn trướng!” Vân Khuynh nheo mắt, âm thầm dùng nội lực cường áp kích độc trong cơ thể, chân khí tụ lại rồi phát chuồng về phía Lan Khánh.

Lan Khánh thản nhiên như không bắt lấy cổ tay Vân Khuynh, ngón tay chế trụ vào mạch môn, một hồi sau mới chậm rãi cười.

“Chắc chắc chắc, xem ra sự đệ này của ta bất quá cũng chỉ như vậy.” Lan Khánh nhẹ giọng nói thảm bên tai Vân Khuynh “Độc phát rồi, máu độc trong lục phủ ngũ tạng nghịch chuyển ngấm vào tứ chi trăm骸, đại huyệt toàn thân. Người vậy là xong rồi, không ai cứu nổi nữa đâu!”

Nói rồi lại nói, nguyên bản Lan Khánh đang bình thường đột nhiên vẻ mặt hiện lên nét cổ quái, tựa như bị bóng vội vã rút tay lại khiến Vân Khuynh ngã lại xuống đất, hai mắt mờ mịt nhìn Vân Khuynh đang run rẩy không ngừng ra mồ hôi lạnh.

“Trừ phi... trừ phi có được nhân huyết...” Lan Khánh nói thầm “Trên đời này, chỉ có được nhân huyết là còn có thể cứu người...”

“Ta tuyệt đối sẽ không để Triệu Tiểu Xuân cứu ta!” Vân Khuynh liều mạng gào lên.

Lan khánh lại cau mày, ra sức lắc đầu, dùng tay vỗ trán “Đúng, không sai... Triệu Tiểu Xuân... chỉ có Triệu Tiểu Xuân là còn có thể cứu người... đúng vậy, không thể để hắn cứu người...”

Đột nhiên lan khánh lại ngẩng đầu lên, gào to “Triệu Tiểu Xuân người ở đâu... ra đây... ta phải giết người...”

“Người... không giết được hắn...” Vân Khuynh thở hổn hển, lạnh lùng cười.

“Ta làm sao lại không giết được hắn?” trong mắt Lan Khánh xuất hiện quang, cúi đầu nhìn Vân Khuynh.

Vân Khuynh chỉ cười lạnh, hắn hiểu rõ, chỉ có Lan Khánh không hiểu.

Đối với lan khánh mà nói, Triệu Tiểu Xuân ba chữ này, không phải đơn giản chỉ là một sự đệ.

Hắn hiểu rõ, con người kia, dễ dàng khiến cho người khác thất tâm.

Chỉ có Lan Khánh không hiểu.

Khí hải bị kích động, Vân Khuynh từ giữa hai môi chảy xuống ít máu.

“Ta làm sao lại không giết được hắn...” ánh mắt Lan Khánh càng lúc càng mờ mịt.

“Phi thiên biên bức hiện giờ đã bị nhốt tại đại lao của phủ nha, có người đến trông coi rồi, mọi người đang suy nghĩ phải trừng trị ác tặc này thế nào mới được?”

Đại đường khách ***, hai cái bàn vuông chập thành một bày ngập mặt đủ thứ thức ăn, đại hồ tử uống rượu, tiện tay cũng rót cho Tiểu Xuân một chén.

“Không không không, ta uống trà là được rồi!” Tiểu Xuân vội vàng nói.

“Không sai, tên ma men này không được uống rượu!” Hàn Hàn cũng nói “Hắn lần trước uống rượu, say hết bảy ngày bảy đêm, sư huynh của hắn vì bắt một đám bồ câu mà gần như hủy cả tòa khách sạn, hắn say bí tỷ lại còn chạy tới muốn nhờ ta và Mục Tương giúp hắn bắt người, không nghĩ đến sư huynh hắn trông bộ dạng ngu ngơ, vô công lại phi thường lợi hại, cả nửa Bình thành giống như bị lật sập, khó khăn lắm mới ép được hắn uống thuốc mà ngủ đi!”

“Không phải nói là tam đại hộ pháp của ma giáo làm sao?” đại hồ tử kinh ngạc hỏi.

“Tam.đại.hộ.pháp...?” Hàn Hàn chỉ mình, lại chỉ Mục Tương và Tiểu Xuân.

“Đó là nghe bảy truyền bảy, đồn nhảm rồi!” Mục Tương lắc đầu cười khổ.

“Ta lúc đó uống rượu, cái gì cũng không nhớ. Bất qua điều ta nghe được với điều người nghe được hình như không giống nhau, ta lại nghe là hai tên nhóc con của Hàn Sơn phái và Tả Ý sơn trang chọc giận hộ pháp ma giáo, kết quả bị trọng thương!” Tiểu Xuân liếc qua Hàn Hàn của Hàn Sơn phái, nói ra không chút nghiêm chỉnh. Cái là tam đại hộ pháp với cái mà hắn nghe được không hề giống nhau, cũng lường trước là có bản khác.

“Tên tiểu tử nhà ngươi!” Hàn Hàn đập bàn đứng dậy.

“Sao nào?” Tiểu Xuân cũng đứng dậy theo.

“Đừng tưởng ngươi cứu ta, thì có thể loạn ngôn như vậy!” Hàn Hàn sắp lên cơn. Hắn đường đường thiếu chủ Hàn Sơn phái trước nay người người tâng bốc, mà cứ mỗi lần gặp tên tiểu tử họ Triệu này lại rơi vào cảnh bất lực.

“Người cũng hiểu được là ta cứu ngươi hả? Đây là cái thái độ với ân nhân cứu mạng?” Tiểu Xuân chớp chớp mắt “Có phải hay không cứu cũng cứu sai, làm người mất cơ hội, cho nên người ôm hận...”

Hàn Hàn lập tức che cái miệng thích nói lung tung Tiểu Xuân, đỏ mặt tía tai kéo lại gần nói thầm vào tai “Họ Triệu kia, người đã đáp ứng ta sẽ không nói!”

“Hử?” Tiểu Xuân nghi hoặc.

“Hai tấm nhân bì diện cụ kia!” Hàn Hàn thấp giọng nghiêng rằng “Ma men!”

“À...” Tiểu Xuân hiểu ý, cười thầm. Thì ra từ lúc bọn họ gặp nhau lần đầu đã phát sinh chuyện gì đó, hẳn túm được đuôi Hàn Hàn, người này mới đem hai tấm nhân bì diện cụ giá trị không thường ra làm phí để ngậm miệng a!

Mục Tương cùng đại hồ tử hai cái mặt ngơ ngác nhìn bọn họ, Hàn Hàn cúi đầu không nói, còn Tiểu Xuân thì cười suốt.

Cháu trai của đại hồ tử dùng đũa chỉ vào vịt quay nói “Cái đó ăn ngon!”

Để làm giảm bầu không khí lúng túng kia, mọi người đều xông vào gấp cái món đáng thương nọ, chỉ duy nhất có Mục Tương không động đũa, nói mấy tiếng “Ta no rồi, các người cứ ăn đi!”

Tiểu Xuân nhét một lúc mấy miếng vào miệng nhai nhai, nghịch ngợm nói “Vịt quay này da ngoài vừa đỏ vừa giòn, thịt bên trong lại đầy mỡ, rõ ràng đã cắt miếng dành hoàng mang ra, chỉ cần gấp bỏ vào miệng là xong, vậy mà còn có người không muốn ăn, con vịt quay này thật đáng thương a!”

Hàn Hàn cầm thẳng nhóc này đến mức răng nhien ken kết, lại không thể lập tức phát tác ngay tại chỗ. Mục Tương vẻ mặt kỳ quái, Tiểu Xuân lại càng cười rạng rỡ “Sảng khoái a!”

Sau khi bàn tán về chuyện bình thành một hồi, Tiểu Xuân với Hàn Hàn lại đấu mồm thêm một trận nữa, đề tài lại chuyển sang Phi thiên biên bức.

“Ta nói tốt nhất là đem tên *** tặc đó thiên đi.” Hàn Hàn cầm hận nói “Dâm tặc, căn bã, cư nhiên hạ *** đang tiêu hồn tán với tất cả mọi người, hại ta... hại ta chút nữa...” không để ý lại nói đến chuyện kia, Hàn Hàn vội vàng ngậm miệng.

Tiểu Xuân thấy cái mặt Hàn Hàn lại đỏ như ớt khỉ, lại quay sang nhìn bên cạnh, cái mặt Mục Tương cũng lách tách đỏ bừng, trong mắt có chút không tự nhiên.

Tên đầu gỗ, chuyện tình cảm còn cần nói thẳng vào mặt, hay là nghe vẫn không hiểu. Sớm biết thế này giải được cứ giữ lại mình ăn là được, cứ để Hàn Hàn dè Mục Tương đi, dè xong rồi, cái đầu gỗ sẽ thông ra, nói không chừng còn thành một đôi nhân duyên thật đẹp đi. Tiểu Xuân vừa cười vừa nghĩ, thất sách, thất sách a!

“Sâu rượu, người lại *** tiểu cái kiểu gì kia?” Hàn Hàn xấu hổ gằm nhẹ.

“Có *** tiểu đâu? Người hoa mắt thì có!” Tiểu Xuân cười to hai tiếng, cũng không làm khó Hàn Hàn, chuyển sang đề tài khác “Kỳ thật các người cũng khỏi cần lo lắng con dơi kia lại tác quái nữa làm gì, hẳn từ nay về sau sẽ an phận thôi.”

“Triệu huynh đệ nói như vậy là làm sao?” đại hồ tử hiểu kỳ.

“Ta tối hôm qua đánh nhau với hắn, có tặng hắn chút thuốc.” Tiểu Xuân nheo mắt, cười đến mức làm người ra rồn tóc gáy.

“Thuốc gì?”

Tiểu Xuân nhúp lên một đoạn mì, dùng chân khí quán nhập, khiến sợi mì ‘viu’ một tiếng lập tức ‘nhất trụ kinh thiên’, hiên ngang dựng thẳng “Một loại thuốc dễ dàng khiến thứ như thế này...” sau đó thu chân khí, sợi mì trong chớp mắt rũ xuống mềm oặt “biến thành thứ vĩnh viễn như thế này.”

Mấy người ở đó đều trợn trừng mắt, bao gồm cả tiểu nhị ca bưng thức ăn đi ngang qua cũng vậy.

“Triệu... khụ, triệu gia đặc chế ‘kim thương nhất định đảo’, chuyên trị tâm thần vọng động, hay những bệnh hỏa nhiệt quá mãnh, ăn vào bảo đảm dưỡng tâm an thần, bồi bổ tiết hỏa, mài thành bột tung ra theo gió cũng vẫn công hiệu, nói chung chạm vào là đảo, thử một vụn linh một vụn, lúc nào cũng hiệu nghiệm.” Tiểu Xuân húng hắng cười mấy tiếng.

Thứ này trước kia vốn dùng cho Vân Khuynh để bản thân chạy nợ, sau đó ngựa tay ngựa chân lấy phương thuốc chế qua chế lại vài phen, cuối cùng đạt đến thành thực như thế này, tới hôm nay đã có thể cho ra mắt bà con.

“Oa...” cháu của đại hồ tử thân phục.

“Triệu huynh đệ là đại phu?” Mục Tương hỏi.

“Ta không theo sách vở gì, không thể tính là đại phu chân chính. Nhiều lắm ta cũng chỉ đi hái thuốc, phơi thuốc, chế thuốc, nghịch thuốc mà thôi. Có điều người muốn gọi ta là thần y ta cũng không dám phản đối, bởi vì y thuật của ta đúng là biến hóa xuất thần đến mức siêu việt a!” Tiểu Xuân uống một ngụm trà, thái độ vô cùng tự đắc.

Mọi người nhìn thấy cái bộ dạng tự biên tự diễn của hắn, ngoại trừ Hàn Hàn ‘xì’ một tiếng, còn lại ai cũng bật cười.

“Đúng rồi sâu rượu” Hàn Hàn nhớ ra còn có chuyện chưa nói với Tiểu Xuân, tâm không cam tình không nguyện “Ta thu được tin tức, lão gia tử nhà ta gần đây có khả năng đã đến nhà Mục Tương một chuyến. Người nếu muốn tự mình trả kiểm, vậy theo bọn ta cùng đến Tả Ý sơn trang đi!”

“Tả Ý sơn trang?” Tiểu Xuân đảo đảo con ngươi, cân nhắc một lúc sau mới nói “Nói lão nhân gia muốn đến đó, nhất định có đại sự gì xảy ra đi?”

“Lần này là mấy vị tiền bối trên giang hồ tụ họp ở Tả Ý sơn trang, có liên quan đến dư nghiệt ma giáo cùng với ma giáo giáo đã chủ thất tung khá lâu.” gương mặt Mục Tương mang vẻ cười ấp áp, ôn hòa nói “Nếu như Triệu huynh đệ tạm thời không thể đi cũng không sao, Tả Ý sơn trang cách đây cũng không xa, lúc nào cũng có thể ghé thăm người tới thăm.”

Tiểu Xuân cười cười “Ai, người cũng biết người ấy nhà ta, vì chuyện hôm qua đi bắt biên bức đã tức giận rất lâu, hiện giờ còn chưa hết tức. Nếu như ta còn định chạy tới Tả Ý sơn trang, hẳn tối nay chắc chắn sẽ đá ta văng khỏi cửa, khỏi cho ngủ trên giường nữa luôn!”

Chữ ‘ngủ’ này còn cố tình nói thật vang, những người có mặt tại đó đều nhộn nhạo nhớ lại chuyện *** đăng tiêu hồn tán tối qua, lại nghe nói người này đem giải được cho bọn họ hết, chính mình vì xuân được phát tác mà khổ sở cả một đêm, còn... còn làm đến mức tinh bì lực tẫn... thậm, thậm chí thổ huyết hôn mê. Diện mạo chúng nhân toàn bộ đều dậy lên màu đỏ hồng e thẹn, xấu hổ cười gượng vài tiếng.

Nhất là đại hồ tử kia, xấu hổ đến mức không ngẩng mặt lên nổi.

“Lần này bàn luận chuyện ma giáo gì đó, người sẽ rất đông phải không?” Tiểu Xuân đột nhiên hỏi, chú ý của hắn toàn bộ đều đặt trên ô y ma giáo.

“Cũng không nhiều lắm, chương môn bát đại phái cho người đến, cùng với Tư Đồ minh chủ trước mắt còn đang tạm trú ở tị trang bàn bạc.”

“Tư Đồ? Cái Tư Đồ của Lục Liễu sơn trang kia hả?” ánh mắt Tiểu Xuân sáng lên một chút.

“Phải.” Mục Tương gật đầu.

“Ồ? Các người ngày mai sẽ khởi hành về Tả Ý sơn trang phải không?” Tiểu Xuân nhú đôi mắt hoa đào sáng trưng, nghĩ ngợi một hồi lại hỏi.

“Phải.” Mục Tương lại gật đầu.

“Kỳ thật... đi chút cũng không trở ngại... dù sao cũng không mất nhiều thời gian cho lắm, huống chi, đã mượn đồ của người ta, sao có cái đạo lý mượn đồ lâu như vậy không trả đây? Đi chút là về thôi, Vân Khuynh cũng sẽ không phản đối đâu cả.” Tiểu Xuân lại gấp một miếng thịt gà béo cho vào miệng nhai nhai, tự mình nghĩ biện pháp.

Dù sao đối với Vân Khuynh thì cũng chỉ cần bỏ công thuyết phục mấy tiếng, lẽ nào lại không cho, huống chi Vân Khuynh lúc đi theo mình cũng đã nói rồi, cái gì cũng đều nghe mà!

Tả Ý sơn trang, không biết trông sẽ thế nào đây? Người ta đã thành tâm đến mức đó mời mình đi, không đến một chuyến uống chén trà, thật là phí!

Huống chi chỗ nào có Tư Đồ, thì cũng phải có mỹ nhân tô tuyết lâu Liêu Tiểu cô nương.

Trước đây viết cho cô nương đó một đơn thuốc không biết đến giờ đã dùng thế nào rồi, lần này đi xem thử cũng được, thăm mặt cổ nhân, tiện thể xem xét hiệu lực của đơn thuốc đi!

Tiểu Xuân nghĩ tới nghĩ lui, rồi cười hai tiếng.

Ngày hôm đó cùng với Hàn Hàn Mục Tương nói chuyện thật lâu, chề chén no say, Tiểu Xuân mới rời bàn, thế nhưng đến khi quay về sương phòng, cũng không thấy Vân Khuynh.

“Đi đâu rồi?” Tiểu Xuân tìm khắp mà không thấy người.

Kỳ thật ngay từ lúc bắt đầu hấn cũng không có ý quản chuyện của Vân Khuynh, hai con người chung quy vẫn là hai con người, không phải cứ mỗi lúc người ta đi đâu đều phải tra hỏi, mà hỏi nhiều Vân Khuynh chắc chắn sẽ thấy phiền hà. Có điều quay về đây không thấy người, thì trong lòng liền nghĩ, nghĩ đến người này đi đâu, đến bao giờ thì về, bản thân lúc nào thì có thể thấy người ta những khi có khi không.

Nói cho cùng, không hỏi, nhưng nghĩ tới, một khắc cũng không yên.

Qua một hồi lâu, ngoài cửa vang lên tiếng động, Tiểu Xuân chạy vội ra ngoài định mở cửa, thế nhưng lại nghe tiếng bước chân dừng lại trước phòng Lan Khánh, sau đó lại nghe âm thanh mở cửa ném vật nặng đi.

Tiểu Xuân cảm thấy nghi hoặc, đẩy cửa, đã thấy Vân Khuynh gương mặt lạnh lùng bước vào, áo lụa trắng dính bùn đất, tóc tai rối bù.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiểu Xuân hỏi.

Vân Khuynh cũng không đáp, chỉ đi thẳng vào trong.

Tiểu Xuân đóng cửa lại rồi đi theo hấn, lúc này mới thoáng thấy khoe miệng Vân Khuynh có vết máu.

“Lan khánh cũng sắp thanh tỉnh lại rồi.” Vân Khuynh lau đi vết máu, ánh mắt băng lãnh.

Nhìn thấy Vân Khuynh thụ thương, lại nghe nói vậy, Tiểu Xuân kinh hãi “Hấn đã thương người?”

Đưa tay, Tiểu Xuân định thăm mạch cho Vân Khuynh. Vốn chỉ là một động tác hết sức bình thường, thế nhưng lần này Vân Khuynh lại ‘phách’ một tiếng hất tay hấn ra, găm nhẹ “Miễn đi!”

Tiểu Xuân ngây người, đối với hành động quá đột ngột này của Vân Khuynh hấn thật sự không hiểu.

Hấn há hốc miệng không biết phải làm thế nào, trơ ra cả nửa ngày cũng không biết nên nói sao, cau mày một hồi lâu, lo âu cùng hồ nghi trên gương mặt thay nhau luân phiên, một lúc thật lâu mới cẩn thận từ tốn nhẹ giọng hỏi “Vân Khuynh... người giận ta sao? Vì ta cứ ép người phải cùng đi chung đường với sư huynh, còn hại người bị hấn đã thương, cho nên người tức giận?”

Sự tình căn bản không phải như vậy! Vân Khuynh hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Xuân.

Vân Khuynh chỉ là không muốn chuyện bản thân mình bị độc phát để cho Tiểu Xuân biết, cho nên mới không để hấn thăm mạch. Thế nhưng hấn không hiểu tại sao Tiểu Xuân lại dùng ánh mắt như vậy nhìn hấn, còn nói ra những lời như vậy!

Thấy Vân Khuynh không nói, Tiểu Xuân khẳng định đây là lỗi của mình “Vậy để ta đi kêu tiểu nhị nấu nước nóng cho người tắm rửa, đừng giận mà, ta đi ra là được. ta đi xem thử sư huynh làm sao rồi, lúc nào người cảm thấy tâm tình tốt lên ta sẽ quay lại!”

Sau đó Tiểu Xuân lấy ra thương dược đặt trên bàn, thấp giọng nói “Người nhớ phải dùng thuốc.”

“Không được đi!” Vân Khuynh đột nhiên nắm lấy cổ tay Tiểu Xuân giận dữ nói.

“Được được được, ta không đi, người đừng động khí!” Tiểu Xuân vội vàng nói.

“Người không để ta giết hần, ta liền không giết hần, người vội vàng chạy đi thăm hần, chẳng lẽ nghi ngờ ta đã hạ thủ với hần? chuyện của Ninh vương trước đó cũng đã hoài nghi ta, không tin rằng ta thật sẽ không giết hần, ngày hôm nay cũng hoài nghi ta như vậy?” ngữ khí Vân Khuynh như nước bốc phát, nói như vậy.

Tiểu Xuân rất ít khi thấy Vân Khuynh có bộ dạng này, có chút lo lắng nhìn Vân Khuynh, tiếng nói có phần thấp xuống, trấn an nói “Không có không có, đã nói tin người, thì thật sự tin người. Được rồi, ta không đi, để ta rót nước giúp người uống thuốc có được không?”

Xem vẻ mặt dịu dàng của Tiểu Xuân, trong lòng Vân Khuynh vừa đau vừa nhức.

Người này, nếu như mình cứ thế nhắm mắt lại mãi mãi, không còn nhìn thấy nữa, thì sẽ như thế nào mới được?

Mà lúc đó, bên cạnh người này, sẽ không phải chính là kẻ mà hần căm ghét nhất đang ở bên kia phòng sao?

Dẫu sao Tiểu Xuân với Lan Khánh tình cảm thâm thiết, hơn nữa cho dù Lan Khánh đối với hần thế nào, Tiểu Xuân cũng không hề để bụng.

Chỉ nghĩ đến đó, Vân Khuynh lại không nhịn được.

Tiểu Xuân khẩn trương bưng trà tới cho Vân Khuynh dùng thuốc, lo lắng nhìn gương mặt tái nhợt của Vân Khuynh, mấy lần đưa tay ra định bắt mạch, thế nhưng lại không muốn chọc giận Vân Khuynh, cho nên dứt khoát lại rút tay về.

Kỳ thực thương được này cũng quá đủ trị thương, hần chỉ là không thể an tâm về thương thế của Vân Khuynh, cho nên muốn kiểm tra một chút, hiện tại Vân Khuynh cũng đã uống thuốc rồi, không cần vướng mắc nữa mới đúng.

“Ta nên sớm nghĩ đến, sư phụ từng nói qua sư huynh thiên phú dị bẩm, cốt cách kỳ nhuyển, bát mạch thông suốt. Lại thêm tu vị bao năm nay, tự nhiên có thể thúc đẩy chân khí từ kỳ kinh bát mạch vận hành.

Ngày đêm tu dưỡng tăng cường nội lực, tẩu hỏa nhập ma bất quá cũng chỉ là nhất thời khí huyết nghịch hành khiến hần thất thần mất trí, chờ qua vài ngày chân khí trở lại như cũ khôi thông kinh mạch, hần qua từng ngày lại từng ngày sẽ càng thanh tỉnh. Thêm nữa trước đó ta lại ngủ cả một ngày một đêm, bách ưu giải và hóa công tán khảng định đã tán gần hết rồi, mới khiến hần đã thương được người.” Tiểu Xuân ảo não nói “Đều tại ta không tốt, nếu như ta không đi ăn bữa cơm đó, thay vào đó lưu lại chỗ này với người, thì đã không có chuyện gì. Cứ khăng khăng rời đi, còn cùng bọn họ tán gẫu mất cả mặt, làm hại đến người.”

“Không phải chuyện của người.” Vân Khuynh không vừa ý.

“Thế nào lại không phải chuyện của ta?” Tiểu Xuân lập tức đáp lại “Người rõ ràng không cần phải bị thương như vậy.”

“Đã nói không phải chuyện của người thì là không phải chuyện của người!” Vân Khuynh đâu có thể nói cho Tiểu Xuân biết, thương này không phải do bị đánh, mà là độc phát gây nên.

Vân Khuynh ngay sau đó quyết liệt nói, không nghĩ một hơi “Tóm lại ngày mai trời vừa sáng lập tức lên đường đi xuống phía nam, người tống hần về Thần tiên cốc, từ nay về sau đừng để ta gặp lại hần! cũng bảo hần đừng bao giờ thò đầu ra ngoài nữa, bằng không cho dù người có ngăn cản bao nhiêu lần đi chẳng nữa, ta vẫn sẽ giết hần bấy nhiêu lần!”

“Di? Ngày mai?!” Tiểu Xuân co rúm người.

Vân Khuynh thấy cái biểu hiện cà chớn này, biết ngay là có chuyện. Hần neho mắt, khó chịu hỏi đổi “Ngày mai thì làm sao? Không muốn nhanh về? Không hiểu không biết còn nín kéo một ngày, thì nín được thêm bao nhiêu nguy hiểm?

“Ấy... nhưng mà... nhưng mà ta vừa nãy mới đáp ứng dám đại hồ tử... ngày mai cùng đi với bọn họ đến Tả Ý sơn trang... thuận tiện thì trả lại Long ngâm kiếm cho ông già nhà Hàn Hàn... tiếp đó đi coi thử Tư Đồ Vô Nhai của cái Lục Liễu sơn trang đã quá cổ kia... còn có mỹ nhân Liêu Tiểu của hần...” Tiểu Xuân càng nói giọng càng nhỏ, đầu cũng càng lúc càng cúi thấp “Ta ngày trước từng viết một phương thuốc cho Liêu Tiểu

cô nương dùng... ta tưởng người đã đồng ý cả đường đi đều nghe theo ta... không hề suy xét đã gạt đầu mất rồi...”

Sắc mặt Vân Khuynh lập tức trắng bệch, giận đến mức một chưởng đánh lên bàn gỗ, cái bàn kêu lên rồi nứt gãy, nát thành gỗ vụn.

“Người rốt cuộc có hay không đặt chuyện của ta vào đầu?” Vân Khuynh giận đến mức phát run.

“Đương nhiên có!” Tiểu Xuân trợn trừng mắt nhìn cái bàn kia, lập tức đáp lời.

“Ta không cảm thấy như vậy!” Vân Khuynh nói “Ta chỉ thấy người hễ gặp chuyện nóng sốt thì chạy không ai nhanh bằng, thấy chỗ nào náo nhiệt thì chui đầu chỗ đó. Còn nữa, chỉ cần kẻ nào gương mặt khá một chút, người đi đến đâu cũng đều nhớ nhưng, đây chưa phải rồi!”

Vân Khuynh thật sự vừa giận vừa gấp, cảm thấy Tiểu Xuân xa rời hẳn xàng lúc càng xa, bản thân lại vô pháp giữ lại thật chắc. Mỗi lúc chỉ cần không nhìn thấy Tiểu Xuân, hoặc giả Tiểu Xuân nói chuyện với người khác thật vui vẻ, hẳn cảm giác như người này có thể sẽ ném hẳn qua một bên.

“Vân Khuynh... người hôm nay dường như có gì đó rất vô lý...” cuối cùng Tiểu Xuân cũng cảm thấy bức dọc.

Cái kiểu ăn nói khép nép rụt rè vốn không phải bản tính của hắn, nếu không phải chính mình làm sai trước, lại vì xem trọng người ở trước mắt này, hắn nhất định sẽ không nhân nhượng.

Lời của Tiểu Xuân, càng khiến sắc mặt Vân Khuynh trở nên trắng bệch.

Vân Khuynh mím môi, hai mắt nhìn chong chong vào Tiểu Xuân, một câu cũng không nói, chỉ im lặng nhìn.

“Ai...” Tiểu Xuân thở dài “Ta đi dọn tiểu nhị mang nước nóng lên cho người tắm rửa...”

“Không cần” Vân Khuynh dùng thanh âm khàn khàn gằn nhẹ một tiếng, kể cả tấm áo lụa trắng đã ố bẩn cũng không cởi, đã trực tiếp lên giường, mặt quay vào giường, cứ thế nằm mà ngủ.

Tiểu Xuân bị thái độ kia của Vân Khuynh làm cho tâm phiền ý loạn, bức bội day dứt.

Một kẻ sạch đến mức thành nghiện, vĩnh viễn không chịu nổi trên người dính vào một hạt bụi, thế mà cả tấm cũng không buồn tắm, còn mặc đồ bẩn đi ngủ, tình huống này trước nay chưa từng có qua.

Tiểu Xuân đứng bên mép giường một lúc lâu, hy vọng Vân Khuynh sẽ quay đầu lại nhìn mình một cái, nhưng mà Vân Khuynh rõ ràng là chưa ngủ, thế mà vẫn không thèm quay lại đối diện với hắn.

Mệt, Tiểu Xuân ngồi xuống bên bàn, lặng lẽ không nói gì, chỉ ngồi nhìn Vân Khuynh.

Cho đến khi, ánh nến cũng tắt, trong sương phòng tối tăm thành một mảng đưa tay ra không nhìn thấy năm ngón, Tiểu Xuân mới chậm rãi lần mò bước lên giường.

Nằm lên một hồi cũng không thấy Vân Khuynh ở bên cạnh có động tĩnh gì, Tiểu Xuân trở mình, trầm tư cả buổi, vươn hai tay nhẹ nhàng ôn lấy người nằm bên.

Vân Khuynh giãy giụa mấy lần gỡ tay Tiểu Xuân ra, nhưng cho dù Vân Khuynh thật sự nhất quyết dùng cả lực đạo, đau đớn không ai chịu nổi, Tiểu Xuân cũng không buông tay.

Một lát sau, Vân Khuynh mới ngừng giãy, để mặc Tiểu Xuân ôm hắn.

Tiểu Xuân càng ôm hắn chặt hơn.

Quảng mắt Vân Khuynh đã phát đỏ.

“Người nếu có chuyện gì, nghìn vạn phải nói với ta. Ta sẽ nghe, một câu một chữ cũng sẽ nghe vào trong, còn đào một cái lỗ, cẩn thận chôn xuống, không bao giờ quên đâu.” Tiểu Xuân rầu rĩ nói.

“...” Vân Khuynh trầm ngâm lúc lâu, mấy lần muốn nói lại dừng, sau mới thấp giọng nói “Như thế nào lại không quên...”

“Vô luận thế nào cũng không quên...” Tiểu Xuân nói.

“Tiểu Xuân...”

“Ừm.”

“Ta trong lòng rất loạn.” Vân Khuynh nói.

“Ta hiểu mà.” Tiểu Xuân trả lời.

“Mỗi lần đụng đến chuyện của người đều loạn, phiền đến không chịu nổi.”

“Tính ta cũng có tùy tiện, sau này sẽ sửa.”

Hai người dừng lại một lúc, không biết thế nào, Vân Khuynh chính là muốn nghe giọng Tiểu Xuân, mới mở miệng “Người nói chuyện, ta muốn nghe người nói chuyện.”

“Muốn nghe chuyện gì?” Tiểu Xuân hỏi.

“Nói thử, nếu như trì hoãn thời gian dùng giải được, ta sẽ thế nào?”

“.....” Tiểu Xuân dừng một chút, rồi nói “Thuốc ta cấp cho người là phần dùng cho ba tháng, trong vòng ba tháng mỗi lần trước khi độc phát thì dùng xuống, vậy thuốc đã có thể hóa giả một phần độc, nhưng một khi chậm trễ, dư độc phản phệ chạy vào tứ chi trăm hài tâm mạch đại huyết, tới đó thì vô phương cứu chữa.”

“Ngay cả người cũng không có biện pháp?” Vân Khuynh hỏi.

“Có.” Tiểu Xuân nói “Máu từ được nhân tâm khiêu.”

Vân Khuynh đột nhiên chấn động.

“Biệt danh Độc thủ trích tiên này không phải là giả, độc cũng thật sự khó nhằn, sư huynh mới dùng lên người người.” Tiểu Xuân áp mặt vào lưng Vân Khuynh, nhẹ giọng trấn an “Bất quá cũng không sao, chỉ cần người làm theo lời ta, ngày ngày phục thuốc, ba tháng này sẽ trôi qua rất nhanh, tới lúc đó, không cần thiết phải lo lắng về Nguyệt bán loan nữa.”

“Nếu như ta chậm trễ...”

“Vậy thì ta cùng người.”

“Cùng ta cái gì?” Vân Khuynh kinh hãi.

“Cùng người chết.” Tiểu Xuân cười.

“Không được!” Vân Khuynh gằn giọng.

“Không cho ta cùng người, vậy còn lại một mình ta làm cái gì? Bảo ta tới cùng đại sư huynh sao?” Tiểu Xuân cười đùa.

“Người dám?” Vân Khuynh nghiêng răng.

“Ai, nói chơi thôi hà tất phải tưởng thật? Huống chi người không phải biết rõ trong lòng ta chỉ có một người mà...” Tiểu Xuân nhẹ nhàng nói.

“.....” nghe được tiếng nói từ đáy lòng, Vân Khuynh ***g ngực lại co thắt, dừng lại một lúc sau, làm như không hề để tâm mà húng hắng mấy tiếng “Hoa ngôn xảo ngữ...”

“Trời đất chứng giám, nhật nguyệt tỏ lòng a!” Tiểu Xuân cười nói. Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Vân Khuynh ngủ được một lúc, Tiểu Xuân lại rón rén bước xuống giường, chạy tới phòng kế bên của Lan Khánh định xem thử Lan Khánh thế nào rồi. Thế nhưng trong phòng lúc này trống không, Lan Khánh không biết đã chạy đi đằng nào rồi.

Hắn tìm rất lâu, cuối cùng tìm thấy người này ngồi trên nóc nhà.

Đông tàn rồi, có lẽ cũng tới đầu xuân, thế nhưng gió đêm vẫn cứ lạnh thấu xương, thổi vạt áo cũng bay phần phật.

Lan Khánh ngồi trên nóc, lắc lư bầu rượu trong tay, hương rượu nhàn nhạt tỏa ra tứ phía, Tiểu Xuân ngồi thấy còn cảm thấy có chút say.

Tiểu Xuân bước đến ngồi xuống bên cạnh Lan Khánh, dùng tay chống cằm, nhìn ra ánh trăng ở phương xa đang sắp rơi xuống, trăng rơi xuống rồi, hừng đông lại dâng lên, một ngày lại sắp đến.

“Cứ như vậy ngồi xuống không chút phòng bị, người không sợ?” Thanh âm của Lan Khánh mang theo vị ngọt mê hoặc, chỉ nói ra mấy lời như vậy, cái sự rù rên đã khiến nhân tâm nhộn nhạo.

“Sợ, sợ muốn chết.” Ánh mắt Tiểu Xuân vẫn nhìn ra phương xa “Quen người bao lâu, thì sợ người bấy lâu.”

Tiểu Xuân trả lời như vậy, tiếp đó im lặng, cũng như đã hết lời.

Lan Khánh băng quơ nói “Sợ ta còn dám đối với ta hạ thứ thuốc kia? Thật cho rằng ta tỉnh lại sẽ tha người?”

“Sư huynh cũng nên hiểu được ta chỉ vì người mới làm vậy?” Tiểu Xuân làm bầm nói, thanh âm có chút hơi thấp xuống.

“Sao lại không phải vì Vân Khuynh của người?” Lan Khánh cười.

“Một nửa vì hấn, một nửa vì người.”

“Vậy thì quái lắm, ta với hấn sao lại tương đồng với nhau trong lòng người như vậy?”

Tiểu Xuân chỉ chậm rãi nói “Người suốt đường đi gọi ta là Tiểu Thường, ta cũng đã gọi người mấy tiếng ca. Trong lòng ta đã sớm đối đãi với người như thể thân nhân, người cũng không phải như vậy sao?”

“Ai nói ta giống như người?” Về nhân nhĩ trên gương mặt Lan Khánh bay biến, lộ ra nét dữ dằn.

“Sư huynh người từ lúc nào bắt đầu khôi phục vậy?” Tiểu Xuân chuyển đề tài, không muốn xung đột trực tiếp với Lan Khánh lúc này.

Lan Khánh nhếch miệng nở nụ cười “Bắt đầu từ lúc người để tử biên bức áp chế trên người ta, đột nhiên từ trong não tràn lên rất nhiều hình ảnh, nhớ lại cẩu hoàng đế, ý thức lại trở nên thanh tỉnh. Lại nói, còn phải cảm tạ Phi thiên biên bức kia, nếu không có hấn, tới giờ có lẽ ta vẫn còn là cái tên Thạch đầu mất trí.”

“Nhưng sư huynh lúc làm Thạch Đầu, đã vui vẻ rất nhiều a...” Tiểu Xuân nói.

Lan Khánh bất thành linh một tay dùng sức bóp cổ Tiểu Xuân, mạnh mẽ từ từ xiết chặt “Ta không hề vui vẻ, cho dù bỏ đi huyết hải thâm thù trên lưng, cũng không thể khiến ta vui vẻ.”

“Khụ... khụ...” Tiểu Xuân nắm lấy tay Lan Khánh, muốn vặn bung ra, thế nhưng hóa công tán sớm đã hết hiệu lực, công lực của Lan Khánh còn cao hơn hấn cả bậc, hấn có đánh đến chết, cũng không thể thắng được Lan Khánh.

Thế nhưng cho dù như vậy, Tiểu Xuân vẫn cố gắng nói “Đối mình đối người chính là bản lĩnh lớn nhất của sư huynh... lúc đi cùng người hết núi hết đồng... khụ... người rõ ràng tựa như đứa trẻ vui đùa hết sức sung sướng... bắt cá bắt heo... khụ... còn bắt gấu... những chuyện đó người đều quên hết rồi sao... còn nữa... mấy ngày đó tuy là trong miệng lúc nào cũng kêu gào không thích ai kia... vậy mà ánh mắt mỗi lần thấy hấn... thì vừa to lại vừa mừng... còn... tỏa ra ánh sáng... ta cũng không phải đồ mù... cho dù thật có là mù... cũng vẫn có thể cảm thấy được...”

Lan Khánh trầm ngâm lúc lâu, tay đang nắm chặt mới lỏng ra. Hấn rút tay lại, chỉ lặng lẽ ngồi nhìn trăng.

“Khụ khụ khụ khụ khụ...” Tiểu Xuân mặt đỏ căng, ho khan dữ dội.

“Những lúc hấn nhìn người, cũng là như vậy.” Lan Khánh nói.

Tiểu Xuân vuốt vuốt cái cổ nghiêng đầu nhìn sư huynh nhà hấn, lúc này lại nói kiểu như vậy, sư huynh chẳng lẽ lại đang ghen?

“Kỳ thực... khực... lão hoàng đế đã chết, Thiên Nguyệt Nhi cũng đã chết, những kẻ phải chết đều đã chết hết rồi, Vân Khuynh lại vô tội, sư huynh lẽ nào không thể cùng hần giảng hòa?” Tiểu Xuân dừng một chút, nói “Chỉ cần sư huynh chấp nhận, ta sẽ đi thuyết phục Vân Khuynh. Hần trong lúc người còn bệnh, mấy ngày nay cùng người ở gần một chỗ cũng chưa làm hại đến người, nói không chừng các người thật có thể bắt tay làm hòa...”

“Ngốc tử.” Lan Khánh cười, cười rất duyên dáng, cười đến mê người, hần vén lấy một sợi tóc rũ xuống của Tiểu Xuân đùa nghịch, nhẹ giọng nói “Giữa ta và hần giảng co lâu như vậy, sớm đã không phải chỉ đơn giản là ân oán tình thù, hơn nữa còn có võ lâm, còn có thiên hạ. Cho nên những điều người nói, căn bản chính là không tưởng.”

“Sư huynh còn muốn xưng bá võ lâm, muốn đoạt thiên hạ?” Tiểu Xuân ngáp dài, không hiểu có cái gì đáng để quan tâm.

“Thù phải báo, thiên hạ cũng phải đoạt.” Lan Khánh nói.

“Thôi đi mà, sư huynh, võ lâm lớn như vậy, thiên hạ rộng như vậy, người muốn đánh với người ta đến bao giờ?” Tiểu Xuân nghĩ đến cũng muốn một giùm cho sư huynh nhà hần.

“Nhanh thôi.” Lan Khánh cười nói.

“Cùng ta về thân tiên cốc, sau đó để sư phụ giúp người tìm một cô nương tốt, cưới về rồi sinh ra mấy đứa nhỏ, từ nay thoát ải giang hồ chuyển sang cuộc sống nhàn vân dã hạc, có được không?” Tiểu Xuân khổ sở cười lại với Lan Khánh.

Tiểu Xuân hiểu được mấy chữ ‘nhanh thôi’ của Lan Khánh là ý gì, càng nhanh, thì khác nào nói người chết trong tay hần sẽ càng nhiều. Lúc đó võ lâm một mảng tinh phong huyết vũ, lại là biết bao nhiêu người sinh tử biệt ly tan cửa nát nhà?

“Được!” Lan Khánh nói.

Hần lấy từ trong ngực ra một thanh chủy thủ sắc bén ném vào người Tiểu Xuân “Người cầm thanh chủy thủ này, thử xem người muốn tự tử ngay trước mặt ta, hoặc giả về phòng giết Vân Khuynh, có hai trường hợp cho người chọn, đừng nói sư huynh không thương người, chỉ cần người chịu chọn, ta không nói hai lời lập tức theo người về.”

Giống như vật này từ trong lò luyện lấy ra vậy, nóng đến mức Tiểu Xuân thất thủ bất cứ lúc nào cũng không cầm vững. Cuối cùng một lúc không cẩn thận, chủy thủ từ trên người trở ra ngoài, từ trên nóc rơi xuống mặt đất.

“A...” Tiểu Xuân ngượng ngùng nhìn Lan Khánh “Chủy thủ mất rồi, chọn cái khác được không?”

“Cũng không phải không được.” Lan Khánh tiện đó cuốn tròn sợi tóc của Tiểu Xuân, cười nhẹ.

“Hử?” Tiểu Xuân mở tròn mắt chờ đợi câu trả lời.

“Bỏ Đông Phương, đến bên cạnh ta thì thế nào?”

Lan Khánh dùng sức giật tóc Tiểu Xuân, đau đến mức Tiểu Xuân kêu lên một tiếng, thuận thế bị Lan Khánh kéo qua, lại chế trụ hai cổ tay đè hần xuống mái nhà, hai bên thân mật dán vào nhau, đầu mũi người này hồ như chạm vào đầu mũi người kia, hơi thở phun ra cũng phủ lên gương mặt của đối phương, ***g ngực dựa vào ***g ngực, hô hấp cũng theo nhau phập phồng.

“Sư... sư huynh...” Tiểu Xuân cứng ngắt người, đầu lưỡi dính vào hàm.

Hiện tại lại là cái tình huống khỉ khô gì đây, tại sao hần lại bị đè dưới thân, tại sao không động đậy được nữa?

“Ta chính là nhìn các người khoái hoạt không quen mắt!” Lan Khánh cười tà “Muốn ta quay về? Sau đó để cho người cùng hần ân ái ái, quần quýt không rời? Thế gian lại có chuyện tốt đẹp như vậy sao? Người thích mỹ nhân, ta không phải cũng là một mỹ nhân? Chỉ cần người buông tay Đông Phương đó, nói với hần là người không thích hần nữa, ta lập tức cùng người hồi cốc, thế nào?”

“Buông... buông ta ra...” Tiểu Xuân vẫn còn lấp bắp.

“Đông Phương đã chạm vào người đi?” Lan Khánh thấp giọng hỏi.

“.....” Tiểu Xuân ngậm chặt miệng.

“Trên cổ người chỗ này có mấy vết đỏ, có phải do hấn để lại?” Lan Khánh nhìn chăm chú vết tích để lại trên da thịt màu mật của Tiểu Xuân, ngữ điệu đầy ái muội “Lại nói, sư huynh còn chưa từng xem thử người cho kỹ càng. Người rốt cuộc có chỗ nào hay, lại khiến cho tên Đông Phương đó cam tâm tình nguyện hết lòng hết dạ vì người? Tới đây, để sư huynh xem thử...”

Nói xong, Lan Khánh luồn một tay vào, ngay ở thắt lưng bóp một cái, vòng qua bụng, tiếp đó lại lần xuống dưới.

“Sư huynh người đừng đùa nữa!” Tiểu Xuân cả sống lưng co rút, kêu lên.

“Đừng có bóp a... a a ... cũng đừng có sờ a!” Được tính của tiêu hồn tán trước đó vẫn còn sót lại trên người, thân thể vì hoan ái quá độ tới nay trở nên quá mẫn cảm, chỗ hiểm bị túm lấy như vậy, tê dại hừng khởi từ ngón tay ngón chum lan tràn ra tứ phía, hoàn toàn không còn nằm trong sự khống chế của bản thân.

“Thế nào, chịu không được bị sờ?” Lan Khánh cười tà mị.

Tiểu Xuân càng giãy giụa, Lan Khánh giật kéo càng dùng sức, hấn ngoan ngoãn nằm im, Lan Khánh mới nhẹ tay.

Nhưng mà Tiểu Xuân làm sao có thể không động đây, mặc cho người khác thích mần sao thì mần, cho nên khi tình hình lặp lại thêm lần nữa, hấn thật sự chịu không nổi, gào lên thành tiếng.

Hấn ra sức kêu gào “Sư huynh tha mạng, ta biết sai rồi, thật sự là biết sai rồi! Ta không nên đối người hạ được, không nên lôi kéo người đi chơi bởi, không nên để người mặc nữ phục đi câu dơi... .. a a ... không nên quên người là sư huynh của ta còn ta là sư đệ của người... a a a... đừng có ấy nữa... sẽ ấy đó!”

“Ể? Sư huynh đây là đang thương người, cũng đâu phải muốn hại người, tha cái gì mạng đây? Coi coi thằng nhóc nhà người, mấy năm không nhìn đến thật đã lớn rồi, ngoan, ấy hay không ấy cái gì, đừng có nén, để sư huynh thương đi!” Lan Khánh nhìn thấy bộ dạng Tiểu Xuân khóc không ra nước mắt, chẳng lý do gì những vẫn thấy khoái :”D

Nhưng chính vào lúc Lan Khánh cởi khó Tiểu Xuân tiến thêm một tấc, nghe thấy tiếng rống giận của người nào đó.

“Hỗn trưởng, buông hấn ra cho ta...”

Tiểu Xuân hít sâu một hơi, cổ sức ngửa đầu ra sau nhìn, đập cả đỉnh đầu vào nóc.

Chỉ thấy, trên mái nóc có một người đang đứng, bạch y lay động, Ngân sương kiếm lóe lên một màu lạnh lẽo, gương kiếm chỉ thẳng vào bọn họ.

Lan Khánh lộ nét cười tà trên khóe miệng, tay bên dưới vuốt một cái, Tiểu Xuân lạnh người run rẩy rên lên, cuối cùng chịu không được tiết ra thật.

Lan Khánh rút tay lại, bàn tay còn ướt át nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Tiểu Xuân, sau đó kéo mạnh cả người hấn dậy, ung dung giúp hấn chỉnh lại y phục cho đàng hoàng, kéo vạt áo lại cho chỉnh tề, còn vuốt lại tóc tai hỗn loạn cho hấn.

Tiểu Xuân toàn thân cứng ngắc, ánh mắt ngây dại, ba hồn bảy vía rủ nhau thăng thiên hết trội, hoàn toàn không sót lại một mẩu để phản ứng, chỉ có thể mặc cho Lan Khánh làm bừa.

“Đông Phương, mất hứng nhất chính là người, ta với sư đệ cùng nhau dưới trăng thưởng hoa đàm tình đang đến đoạn cao trào, lại bị người quấy rối!” Lan Khánh thở dài nói điều.

“Ta giết người...” Vân Khuynh căm giận rống lên, nghiêng răng điên cuồng lao về phía Lan Khánh, vung kiếm chém xuống.

Lan Khánh búng người nhảy tránh, cũng rút Long ngâm kiếm ở thắt lưng Tiểu Xuân ra đáp trả.

Tiểu Xuân thì vẫn đứng ngậy ra trên nóc mà nhìn, dẫu sao cái bên trong sợ cũng đặc sệt lại cả rồi.

Hắn mới này bị sư huynh sờ mó quá mức nồng nhiệt, nhẫn không xong cứ thế mà làm chuyện có lỗi, lại còn bị Vân Khuynh bắt tại trận... sao lại như vậy... sư huynh làm sao có thể như vậy...

“Đáng hận a...” Tiểu Xuân hét to một tiếng, vung tay định rút kiếm, phát hiện Long ngâm kiếm đã không cánh mà bay, không chỉ vậy còn bay đến tay Lan Khánh, Lan Khánh thì cầm kiếm giao chiến với Vân Khuynh.

Tiểu Xuân giận đến run người, lập tức từ trên nóc nhà chạy về phòng lục tung tới lui, không tìm được kiếm, liền chạy qua phòng Hàn Hàn đập cửa, đập đến khi Hàn Hàn đang ngủ phải tỉnh dậy, cướp kiếm của người chạy ngược trở lại nóc nhà.

Chính mình thật tâm đối tốt với Lan Khánh, không nghĩ đến rốt cuộc lại bị lừa giỡn như vậy. Tiểu Xuân trong bụng bùng lên một trận khí, mà không có chỗ phát tiết.

Thế nhưng lần thứ hai quay trở lại đã mất khá lâu, tay hắn cầm kiếm cũng đang giận dữ phát run, mà trên nóc nhà lúc này chỉ còn có gió và trăng, thổi ‘vèo vèo’ qua mặt.

Hai người kia không biết đã kéo nhau đánh đến đâu, hiện trường vắng vẻ cô quạnh có mỗi mình hắn, thêm một mình nữa dưới ánh trăng kêu meo meo, rồi lại meo meo không ngừng.

Tiểu Xuân thở không ra hơi chạy khắp thành tìm kiếm đến tận lúc trời sáng, nhưng vẫn không tìm thấy Vân Khuynh cùng Lan Khánh.

Khổ sở hơn nửa đêm, hắn có là trâu cũng không thể không mệt, cầm cự tới quá ngọ mới quay trở về khách ***, gào lên với tiểu nhị một câu “Nấu nước mang lên!” Rồi lết ngay xác trở về sương phòng.

Trên thân thể còn lưu lại cảm giác bị Lan Khánh chạm vào, Tiểu Xuân rùng mình sờn gai ốc, nhảy vào trong nước bồn nóng tiểu nhị mới mang lên, ra sức dùng bồ kết kỳ cọ toàn thân trên dưới mấy lượt, sau đó mới lòi trong bao hành lý của Vân Khuynh ra một cái áo trong mới mới trùm vào, nằm bẹp lên giường.

Lan Khánh kia thật là đáng hận đến thấu xương!

Rõ ràng chính mình rất nghiêm túc nói chuyện phải quấy với hắn, thế mà lần nào hắn cũng có thể bẻ ra thêm được chuyện khác!

Trước đó cũng có một lần bị nhét cho viên độc được, đem qua lại còn trước bóp cổ đè xuống, sau tít mắt làm tới.

Tuy là bản thân một lần rồi hai lần cứ mặc hắn muốn làm gì thì làm, nhưng kia cũng là muốn nói bình thường hắn đã húng biết bao phiền muộn, làm sư đệ thì để cho sư huynh vui vẻ vui vẻ, cũng gọi là bổn phận nên làm.

Có ai ngờ người này càng lúc càng quá quắt, cả chuyện không nên đùa cũng đem ra đùa được!

Thật rõ ràng rành rành là muốn chọc người ta tức chết!

“Khách quan!” Tiểu nhị vốn đã đi ra bây giờ đang gõ cửa.

“Vào đi!” Tiểu Xuân không suy nghĩ đáp lại.

Tiểu nhị đẩy cửa bước vào, tiểu dung đắp hồ trên mặt “Hai vị bằng hữu kia của ngài sáng nay đã rời đi rồi, bọn họ để lại một bức địa đồ cho ngài, nói là có việc gấp phải đi ngay, ngài nếu muốn đến, cứ theo địa đồ cũng được.”

“Ồ, làm phiền tiểu nhị ca rồi.” Tiểu Xuân trả lời xong, đột nhiên liếc qua đồ đạc trong bao đồ của Vân Khuynh.

Hắn ngậy người, lấy ra một chiếc vòng trúc quyền quyền ngấn ngờ nhìn ngắm, cũng không hiểu Vân Khuynh bỏ cái thứ này vào làm gì? Lật qua một lúc thấy bên trong lại còn thêm cái trống bỏi.

Tiểu Xuân lắc lư hai vòng.

Tiểu nhị trong lúc này thay nước đổ nước mới vào, đến khi Tiểu Xuân hồi tỉnh, mới phát hiện Vân Khuynh đã trở lại, mà nước kia, cũng là do Vân Khuynh bảo tiểu nhị đi thay.

Vừa nhìn thấy Vân Khuynh, Tiểu Xuân đang từ giường nệm bắn người bật dậy, sắc mặt trắng bệch nhìn Vân Khuynh.

Vân Khuynh cúi y phục, vớt chiếc áo bằng lụa đã rách nát lấm máu xuống đất, sau đó bước vào dục bồn.

“Người bị thương?” Tiểu Xuân nóng ruột hỏi.

“.....” Vân Khuynh nhắm mắt lại, ngâm mình trong nước nóng bốc hơi nghi ngút không muốn mở miệng nói chuyện.

Tiểu Xuân lập tức im miệng, chuẩn bị kim sang được cùng nước trà, kiên nhẫn chờ đợi Vân Khuynh tắm xong.

Vân Khuynh thật lâu sau mới bước ra, thân thể sau khi tắm xong còn tản mát hơi nóng, hẩn khép chân ngồi bên mép giường, Tiểu Xuân liền ghé tới gần, dùng kim sang được cẩn thận thoa lên vết thương trên người hẩn.

Có một vết máu vừa sâu vừa dài ngay trước ngực, phủ kín thuốc lên, máu lập tức ngừng chảy, còn lại những vết thương khác đều không đáng nói, may mắn đều là thương nhẹ.

Chỉ là Tiểu Xuân có chút nghi hoặc, Vân Khuynh cùng sư huynh ẩu đả sao lại có thể chỉ bị thương như thế này, chẳng lẽ là tại công lực của sư huynh vẫn chưa hồi phục hoàn toàn? Hoặc giả... hoặc giả sư huynh mềm lòng... cho nên đã không thật tình đả thương Vân Khuynh?

“Ta đoạt lại kiếm cho người rồi.” Vân Khuynh không vui nói.

“Ừ.” Tiểu Xuân nhẹ giọng đáp, sau đó lấy giải dược của Vân Khuynh cùng với thương dược ra một lượt, để cho Vân Khuynh dùng nước uống xuống cùng lúc.

Giữa hai người tiếp đó lại là một khoảng trầm mặc. Tiểu Xuân băng bó xong vết thương cho Vân Khuynh, tay cầm được bình định bước xuống giường.

“Triệu Tiểu Xuân, người không có chuyện gì muốn nói với ta sao?” Vân Khuynh đột nhiên kéo tay Tiểu Xuân, tức tối nói.

“.....” Tiểu Xuân do dự một lúc, hỏi lại “Nói cái gì?”

“Nói người vì cái gì để cho tên hỗn trướng kia chạm vào mình!” Từ trong mắt Vân Khuynh bùng lên lửa giận, tâm lý cảm thấy chua xót không gì hơn, hẩn vốn cho rằng người này sẽ còn phải giải thích, nào ngờ lại cứ như không có chuyện gì xảy ra.

“Chuyện đó có cái gì hay mà nói?” Tiểu Xuân nhớ lại chuyện Lan Khánh làm lúc tối hôm qua, cảm giác như thể cánh tay kia lại xuất hiện dưới khổ mình, liền khiến hẩn toàn thân thương hạ run lên, da gà da vịt văng tứ tung.

“Người thích hẩn đúng không? Ta biết ngay là người thích hẩn! Nếu không làm sao lại mặc cho hẩn làm gì thì làm, phản kháng cũng không phản kháng!” Vân Khuynh gằn giọng “Triệu Tiểu Xuân người nói đi, người có phải hay không đã thích tên hỗn trướng đó rồi?”

Tiểu Xuân cả gương mặt đều sầm lại, hẩn dùng thứ âm thanh còn phần hận hơn Vân Khuynh điên cuồng rống lên “Ta không phản kháng? Người làm sao biết ta không phản kháng?”

“Ta chỉ thấy người không phản kháng!” Vân Khuynh càng nóng hơn, chỉ thẳng mũi Tiểu Xuân mắng “Người có thể đá văng hẩn, cũng như lúc trước đá văng ta, nhưng người không có!”

Tiểu Xuân giận dữ gạt tay Vân Khuynh xuống, điên lên lại hét to “Lúc đó căn mệnh của ta còn trong tay hẩn, ta mà động là hẩn giết, nếu như thật sự đập văng hẩn, hẩn tiện tay nhốt cả đường con cháu của ta lên thì làm sao? Người nói lại được hả? Người nói lại được ta đập hẩn ngay!”

“Ta...” Vân Khuynh tức khắc cứng họng, không phản bác nổi.

“Ta bây giờ còn muốn nôn đến chết, người không bênh ta thì thôi, còn ở đó mà chỉ trích, vậy là thế quái nào?” Tiểu Xuân hoàn toàn bùng phát, ngữ khí nói chuyện với Vân Khuynh cũng không còn như lúc trước ôn nhu.

Vân Khuynh tới lúc này mới biết Tiểu Xuân thực sự tức giận.

“Nhưng người đã để hấn chạm vào người.” Vân Khuynh hừ lạnh, ngoảnh mặt đi “Người vốn thích mỹ nhân, còn để hấn sờ soạng, ai biết trong lòng người không phải còn khoái hơn hấn đi!”

Tiểu Xuân cái mặt từ màu đen rồi lại thành xanh ngắt, xanh rồi lại đen ngòm, nghiến răng oán hận nói “Thay vào đó, thử nghĩ tiểu tứ nhà người cũng như vậy sầm sỡ người, còn vuốt qua vuốt lại nắm tới nắm lui, còn phun ô ngôn uế ngữ vào tai người, người khoái hoạt nổi không?”

Bị tên nhóc Kính vương kia vô lễ làm càn? Tiểu Xuân đem chuyện ra ví, Vân Khuynh mới manh nha nghĩ tới thì sắc mặt đã đại biến, muốn kiềm chế cũng không kiềm chế được, cái mặt muốn ói tới nơi, khiến gương mặt mỹ lệ thành ra méo mó hấn đi.

“Hấn dám như vậy, ta tuyệt đối sẽ chặt tay hấn băm nhỏ, ném cho chó ăn! Còn lại tứ chi cũng chặt nốt, đem ngâm vào hũ muối!” Vân Khuynh nói.

Về mặt của Vân Khuynh lúc này có thể cho là cùng cực, Tiểu Xuân trước nay cũng chưa thấy qua. Mà nhìn bộ dạng khó chịu đó, lửa giận trong lòng hấn cũng từ từ tiêu biến. Ai, chung quy với người này chỉ một câu như vậy đủ rồi, hấn cũng không làm mất mặt giận quá lâu được!

“Hiện tại người hiểu rồi chứ?” Tiểu Xuân còn chút ăm ức hỏi.

“Ừm.” Vân Khuynh bất mãn đáp lại.

“Phải, ta chính là thấy mỹ nhân thì mắt sáng lên, thế nhưng tâm ái mỹ nhân ai cũng có, ai nhìn thấy mỹ nhân đều sẽ như vậy mà!” Tiểu Xuân trách móc (thanh minh trá hình) “Mà ta cũng đâu phải ai đẹp đều được, đừng cho ta là dạng chỉ cần người đẹp thì chăm hết, ta đâu phải cầm thú!”

“Nhưng người trước kia gặp ta không phải chính là như vậy sao!” Vân Khuynh liếc xéo một cái, đưa tay túm lấy cái đường con cháu của Tiểu Xuân, dùng sức bóp mạnh “Nói như vậy, ai thêm tin?”

“Ái chà!” Tiểu Xuân đau đớn cong gập người xuống, vội ép chân lại giữ chặt bàn tay Vân Khuynh, hy vọng hấn dừng ngựa xương dùng sức thêm lần nữa “Người bỏ ra! Ta mới tới qua bị kéo suýt đứt kìa, làm như vậy đau lắm!”

“Thật sự?” Vân Khuynh hỏi.

“Thật mà...” Tiểu Xuân thăm thiết.

Vân Khuynh tới lúc đó mới buông Tiểu Xuân ra, rút tay lại nói “Ta xem thử.”

Tiểu Xuân quỳ gối trên giường khom người xuống, nghiêng đầu mắt rưng rưng ai oán nhìn Vân Khuynh.

“Không được.” Hấn từ chối.

Vân Khuynh cũng có cần phải chờ hấn chấp nhận hay không, chỉ nheo mắt, sau dùng sức đẩy Tiểu Xuân một cái, đẩy hấn ngã xuống giường, Tiểu Xuân ra sức tránh né một hồi, rốt cuộc cũng thua, bị Vân Khuynh một tay kéo tuột tiết khổ, thì cảnh xuân đã phơi bày, mà là phơi bày sạch bách.

Tiểu Xuân cắn răng, đành đưa tay che mắt. Bỏ đi, cứ theo Vân Khuynh đi, Vân Khuynh muốn làm cái gì thì để hấn làm cái đấy!

Trời mới tối không được bao lâu, trong sương phòng chỉ hơi u ám, lại thêm ngọn đèn còn sờ sờ trên bàn cách đó không xa, Vân Khuynh đương nhiên có thể nhìn mãn mắt.

Vân Khuynh trước nay cũng chưa từng nhìn thấy cái chỗ ấy trên cơ thể người khác, mà nếu là người khác để hấn nhìn thấy, có lẽ chỉ khiến hấn kinh tởm lập tức vùng kiếm chém đứt ném đi cho chó ăn, nhưng lúc này, hấn nhìn chăm chú vào dưới khó Tiểu Xuân, nhớ lại thứ bên dưới bụi rậm kia từng tiến xuất trong người mình, chỉ cảm thấy trong cổ họng căng thẳng một cách mạc danh kỳ diệu, hạ phúc nóng rực, hoàn toàn không có cảm giác gai mắt.

Vân Khuynh đưa tay ra, vuốt lên vuốt xuống phần lông mềm mại, phát giác hô hấp của Tiểu Xuân như nghẹn lại, thân thể cũng theo đó cứng lại phần nào. Hiểu được Tiểu Xuân đã có phản ứng, không biết thế nào, nhưng trong lòng đúng là có thấy khoái trá.

Ngón tay Vân Khuynh lại trượt nhẹ, men theo gốc chằm chậm di chuyển đến ngọn, có chút hiếu kỳ nhìn thật chăm chú thứ kia, sau đó đầu ngón tay dừng lại trên rãnh nhỏ gầy nhẹ mấy cái, Tiểu Xuân rên rỉ mấy tiếng, cái chỗ vốn đang rũ xuống bắt đầu khe khẽ ngẩng lên.

Vân Khuynh dùng bàn tay bao lấy phần cương cứng đó, nhẹ nhàng kéo thử, lại hỏi “Đau không?”

“Ừm.” Tiểu Xuân phát ra tiếng rên kiềm chế từ trong cổ họng.

Vân Khuynh nhận thấy phản ứng vừa rồi của Tiểu Xuân là cho cả người hắn dâng lên một trận khô nóng, hắn thuận theo chỗ trên tay vuốt dọc xuống, dí tới chỗ ở giữa và kém quan trọng nhất, nhẹ nhàng vân vê “Chỗ này thì sao?”

“Không...” Tiểu Xuân khó khăn thở ra tiếng ngân nga.

Vân Khuynh tiếp đó nâng chân Tiểu Xuân lên một chút, ngón tay có dính thương được trượt xuống nữa, trượt đến chỗ nếp nhăn tại lõi vào xoay vài vòng, ấn thẳng hai ngón tay vào, sâu tới tận cùng.

“Còn chỗ này?”

Tiểu Xuân run lên mãnh liệt, bộ phận đã nóng rực lại càng ngẩng lên hơn.

“Hắn không có chạm vào chỗ đó!” Tiểu Xuân gầm khê.

Vân Khuynh mở rộng hai đùi Tiểu Xuân, phân thân chạm vào cửa động, chậm rãi ấn vào.

“A...” Tiểu Xuân níu chặt tấm chăn trên giường, đốt tay đã có hơi trắng.

Vân Khuynh từng tắc lại từng tắc tiến vào, động tác rất từ tốn, càng vào trong, hai đùi Tiểu Xuân cũng càng bị nâng cao, cuối cùng chạm lên ***g ngực, thân thể hoàn toàn mở ra, nuốt trọn Vân Khuynh, gât gao ôm xiết lấy.

“Thật dễ chịu...” Vân Khuynh thấp giọng nói “Tiểu Xuân... bên trong của người thật dễ chịu... thật khiến ta vĩnh viễn không muốn rời ra...”

Tiểu Xuân nhú mày, cảm thấy một trận xao động, Vân Khuynh nói những lời này nghe sao quá ôn nhu thâm thiết, suýt nữa làm hắn nhăn nhó không được, còn chưa di chuyển đã muốn kích động đến tiết ra.

Nội bích chặt chẽ nóng rực truyền đến từng trận từng trận co rút khe khẽ, ép đến mức Vân Khuynh cúi thấp người rên lên mấy tiếng, hắn rút ra một chút, sau đó tiến vào thật sâu, khiến cho nội bích không ngừng run rẩy lại càng xiết chặt thêm mấy phần.

Vân Khuynh một chút một chút lui lại, lại một chút một chút tiến lên, động tác càng chậm, Tiểu Xuân hút lấy hắn càng chặt, thắt lưng cũng run lên càng mạnh.

Vì thế hắn cũng không muốn nhanh, tiến hành từng phân từng hào công thành lược địa, đến khi chạm đến vị trí khiến Tiểu Xuân không thể tiếp tục nhẫn nhịn mà phát ra tiếng ngâm nga vỡ vụn từ yết hầu, hắn mới bắt đầu chuyển chú, không ngừng tận lực công kích.

“Ừ...” âm điệu ngọt ngào pha lẫn tiếng rên thoát ra từ mũi Tiểu Xuân, hắn dùng tay nắm lấy cánh tay Vân Khuynh, cố nén cảm giác cảm giác sung sướng khiến người ta điên cuồng, hai má ửng hồng, đôi môi lại càng hồng tươi vì bị chính mình cắn vào.

Vân Khuynh nhìn ngắm vẻ mặt Tiểu Xuân trong cơn mê loạn không thể tự khống chế, trong lòng dậy sóng, cúi đầu khơi mở hai hàm Tiểu Xuân, đầu lưỡi khiêu khích, làm cho tiếng rên rỉ của Tiểu Xuân phải thoát ra đứt quãng.

“Vân... khuynh... đủ rồi... đừng tiếp nữa...”

Động tác chậm đến mức không thể chậm hơn, lại so với những lần giao hoan kịch liệt trước kia, cảm giác mang lại còn cường liệt hơn.

Tiểu Xuân cả người run lên, xuất ra thứ dịch trắng đục nóng dầy.

Dịch thể kia bắn lên gương mặt Tiểu Xuân, Vân Khuynh không nghĩ ngợi nhiều, cơ thể chuyển động, cúi đầu vươn chiếc lưỡi đỏ tươi, dùng đầu lưỡi chạm rãi liếm đi.

“Ừ...” Tiểu Xuân lại run lên, vừa mới tiết ra thôi, lại vì nhìn thấy đầu lưỡi Vân Khuynh chạm lên trọc dịch của chính mình, mà dục vọng lại cháy lên lần nữa từ trong tro tàn.

“Lưng sẽ đau... sẽ đau sẽ đau...” Tiểu Xuân ai oán, thế nhưng tiếng khóc nghẹn ngào nỉ non, nghe ra cứ như đang nũng nịu cầu xin.

Vân Khuynh rút ra, lật người Tiểu Xuân lại để hắn nằm sấp trên chăn nệm mềm mại, nâng cao đồn bộ của Tiểu Xuân lên, lần thứ hai xuyên vào thật sâu.

“Ồ...” Tiểu Xuân ngẩng cao đầu, toàn thân không ngừng run rẩy. Chỉ cần đơn giản bị tiến vào, đã không thể nhẫn nại mà tiết ra.

“Cứ kêu lên nhiều hơn nữa, ta thích nghe tiếng người.” Vân Khuynh liên tục tiến vào thân thể khiến người ta mê muội của Tiểu Xuân, thông thả di động. Hắn dùng ngón tay luồn vào khoang miệng Tiểu Xuân, ở bên trong đó dao động vuốt ve.

“A a...” đôi môi Tiểu Xuân không cách nào mím lại, nước bọt dọc theo ngón tay trắng như bạch ngọc của Vân Khuynh chảy xuống rơi lên giường đệm trắng tinh. Tiếp đó mỗi tiếng vang lên là một tiếng rên rỉ xấu hổ đến cực điểm trong cơn tiến nhập, vì không thể khắc chế mà tràn ra.

Sau cơn tình bì lực tẫn Tiểu Xuân nằm bẹp dí trên giường ngủ như chết, tức tức lưỡng lưỡng không thêm tỉnh lại. Vân Khuynh cũng đã quen thấy hắn như vậy, tất nhiên mặc kệ cho hắn ngủ, cho rằng tới lúc hắn muốn tỉnh lại thì sẽ tỉnh lại, không muốn quấy rầy.

Cầm lấy vải bố lau ngấm sương kiêu, Vân Khuynh ngồi trên bệ cửa sổ, nhìn ra sắc trời mông lung ngoài cửa, lẳng lẳng nghĩ đến những chuyện liên quan với Tiểu Xuân.

Rõ ràng khi gặp lại hắn đã nói qua vô luận Tiểu Xuân có muốn hắn làm gì chẳng nữa, hắn đều sẽ đáp ứng, vậy mà hai người vừa khôi phục lại quan hệ lúc trước, chính mình dường như lại chứng nào tật nấy.

Không thích Tiểu Xuân rời khỏi mình quá xa, không thích Tiểu Xuân dính quá sát vào Lan Khánh, không thích Tiểu Xuân đối với người khác cười, không thích Tiểu Xuân cùng với người ngoài nói nhiều một câu.

Hắn cái gì cũng không cho Tiểu Xuân làm, Tiểu Xuân thì chỉ cười rồi thôi, nếu như Tiểu Xuân vừa rồi không nổi cẩu, hắn nghĩ, có lẽ hắn cũng không thể tự nhận ra.

Bản thân hắn trước kia có lúc nào quan tâm những chuyện như vậy, tất cả mọi chuyện đều theo một nguyên tắc thấy thích thì làm là xong, còn ngứa mắt thì tiện tay khử luôn, chỉ cần như vậy đã đủ thanh tịnh.

Hắn chính là thật lòng yêu mến người này, cho nên mới nhịn không được những chuyện kia. Chỉ là người này bản tính là như ngọn gió, không quản chế được, lại càng không nắm giữ được. Gồng cùm càng nặng, lại chỉ càng khiến hắn không vui.

Hắn hy vọng Tiểu Xuân có thể lưu lại bên mình, nhưng cũng hy vọng Tiểu Xuân sẽ vui vẻ, bởi vì hắn cũng yêu nụ cười của Tiểu Xuân. Hắn cũng hiểu được cho dù Tiểu Xuân có thể cười với người khác, thế nhưng gương mặt cười xán lạn chân thành nhất của Tiểu Xuân cũng chỉ dành cho một mình hắn mà thôi Tiểu Xuân lúc ẩn lúc hiện, nhưng đến lúc mệt mỏi cũng sẽ trở về bên hắn.

Điều Tiểu Xuân muốn, là hy vọng hắn vui vẻ mà điều hắn muốn, hắn cũng là có thể khiến Tiểu Xuân vui vẻ.

Hắn, cần phải buông tay một chút.

Người nằm trên giường lăn lộn vài vòng, mới từ từ bò dậy, cái mặt đỏ ửng dụi mắt, ngáp một cái thật đã.

Vân Khuynh tra Ngân sương kiêu vào vỏ, đặt nó sang một bên, im lặng ngắm nhìn bộ dạng mới thức dậy của Tiểu Xuân.

Hắn thấy Tiểu Xuân chậm rãi mặc quần áo đàng hoàng, vắt khăn rửa mặt, sau đó ngồi xuống bàn rót chén trà ra uống, uống lại uống, đầu lại áp xuống mặt bàn, vẻ mặt vô cùng luyến tiếc.

“Trời vừa mới sáng, người có thể ngủ thêm một lúc.” Vân Khuynh nói.

“Ta ngủ tới cứng ngắc người rồi, đã dậy sẽ không ngủ nữa, ngủ nữa thì lại...” Tiểu Xuân lầm bầm.

“Người không phải nói còn đến Tả Ý sơn trang trả kiếm sao?” Vân Khuynh nhắc lại.

“Không đi nữa.” Tiểu Xuân dụi dụi mắt, nói “Người không cho ta đi, thì ta không đi nữa.”

“Tên hỗn trưởng kia có lẽ còn ở gần đây, hẳn hôm qua bị ta đả thương không nhẹ. Người là trốn thoát dưới kiếm của ta, ta liền sẽ đi bắt lại. Cho nên... người có thời gian một ngày để đi trả kiếm... tới tối ta sẽ đợi người ở khách ***.” Vân Khuynh nét mặt không chút cảm xúc nói.

“Hử?” Con buồn ngủ của Tiểu Xuân đột nhiên bay sạch, ánh mắt sáng rực hẳn lên, nhìn Vân Khuynh đắm đuối “Người thật sự chịu để ta đi?”

“Cho người đi thì người cứ đi, nhiều lời thêm câu nữa, sau này muốn đi đâu cũng đừng hòng!” Vân Khuynh ngoảnh mặt đi, vùng vằng nói.

“Vân Khuynh, hảo Vân Khuynh của ta, ta biết người đối với ta là tốt nhất!” Tiểu Xuân nhào người vào Vân Khuynh, vừa cười nịnh hót vừa nói.

Từ bệ cửa lầu hai nhìn xuống, chính là bụi cây trong hậu hoa viên, Tiểu Xuân đột ngột nhào tới như vậy, khiến Vân Khuynh cả người không vững suýt chút nữa ngã ra ngoài. Hắn vội vàng nắm lấy khung cửa trụ vững thân người, giận dữ trừng mắt nhìn Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân lại vẫn cứ cười, cười thật rạng rỡ “Ta đi chút rồi sẽ về rất nhanh thôi, người cứ ở đây đợi ta về là được rồi, chuyện sư huynh để sau nói đi, người đi một mình nguy hiểm lắm, vạn nhất hẳn lại làm gì hại đến người thì không tốt đâu!”

“Lại đả thương ta?” Nói đến chuyện này, Vân Khuynh như bị chọc trúng chỗ nhột “Ý người là nói võ công của ta thua kém hẳn? Không đủ năng lực bắt hắn trở lại?”

“Không không không” Tiểu Xuân bày ra bộ mặt vô cùng đứng đắn, nghiêm nghị nói “Người làm gì có chuyện không đủ năng lực, là sư huynh kia của ta quỷ kế đa đoan, mà Vân Khuynh của ta lại đơn thuần thế này, nếu như rơi vào kế của hắn, bị hắn lừa mất thì phải làm sao! Ta cả đời này sẽ thất ruột nát gan mất!”

Cái kiểu nói của Tiểu Xuân vẫn là thiếu đứng đắn như trước, làm Vân Khuynh có muốn tức cũng không tức được.

Vân Khuynh hừ lạnh, nói “Hàm hồ cái gì! Dù sao người cứ việc đi Tả Ý sơn trang là được, trong thời gian đó ta làm cái gì người không cần quan tâm!”

“Nhưng để người đi một mình, ta thật không yên tâm!” Tiểu Xuân khổ não nói.

Vân Khuynh cũng không thèm để ý.

“Nếu không thì vậy đi... ta lấy mấy thứ này cho người hộ thân...” Tiểu Xuân cau mày, ngừng một chút, sau đó chạy tới bao quần áo rách nát của mình lôi đến, bắt đầu bốc tung, chọn ra mấy cái bình sắc sỡ đưa cho Vân Khuynh.

“Cái này là lần trước dùng cho sư huynh ‘Dính vào tuyệt đối đảo’, cái này có thể chế ngự hẳn thú tính đại phát ‘Bách ưu giải’, cái này cho dù độc nào cũng giải được ‘Vạn linh đan’...” Tiểu Xuân liệt tiếp tổng một lúc mấy cái bình vào người Vân Khuynh, cuối cùng lấy ra một bình.

“Cái này... là ta mới đây mấy ngày mới làm ra.” Tiểu Xuân nhìn nhìn cái bình, có chút do dự, cuối cùng vẫn đưa cho Vân Khuynh, nói “Sư huynh sau khi tẩu hỏa nhập ma, công lực lại càng cao hơn trước kia một tầng, lúc sau ta mới hiểu ra là hẳn vì kinh mạch nghịch chuyển chân khí đảo hành, mặc dù khiến bản thân mất trí, thế nhưng khi ra đòn thì xuất ra toàn bộ công lực không hề bảo lưu. Dùng thuốc này thì trong vòng nửa canh giờ, cho dù là người đang hấp hối, cũng có thể khiến hắn vùng dậy ra trận giết người, đồng thời công lực có thể tăng hơn hai lần.”

Tiểu Xuân dừng lại, nói “Chính là, đã nói trong một lần đánh ra toàn bộ, cho nên cực kỳ có hại, được hiệu quả đi thì hơn ba tháng sau không khác gì phế nhân. Người nếu như thật khẩn cấp mới dùng, nếu không thì thôi đi. Dùng cũng nhắc đương đầu với đại sư huynh, tập trung dùng mê được với hần thì hơn.”

“Người lúc nào cũng làm ra những thứ kỳ kỳ cổ quái.” Vân Khuynh nhận được.

Hai người dùng bữa sáng xong, Vân Khuynh cùng Tiểu Xuân cùng đi ra cửa khách ***.

Trước cửa, Tiểu Xuân đứng nghĩ một lúc, rốt cuộc quyết định lấy giải dược của Nguyệt bán loan từ trong ngực ra, nói “Cái này người cũng mang theo đi, Tả ý sơn trang tuy gần đây, nhưng cũng không chắc sẽ có chuyện gì rắc rối, nếu như tới tối ta về trễ thì không xong. Thuốc này nghìn nghìn vạn vạn không thể trì hoãn.”

“Sợ trì hoãn, thì trước khi trời tối quay về được rồi.” Vân Khuynh cũng không nhận lấy, chỉ lạnh lùng nói “Bất quá là đi trả kiếm thôi, đây đưa được bao lâu thời gian? Trừ phi ngoài chuyện trả kiếm, trong lòng còn nghĩ đến chuyện đi thăm ai, thăm tự quyết định sẽ về trễ thêm chút, bắt ta phải ngồi chờ.”

Khóe miệng Tiểu Xuân mãnh liệt co giật, người này làm sao lại nói chuẩn thế?

“Đoán đúng chứ gì? Định đi thăm vị Liêu Tiểu cô nương kia?” Vân Khuynh hừ lạnh một tiếng.

“Bất quá chỉ tiện đường thôi mà, đều ở Tả Ý sơn trang, có mất mấy bước đâu! Vả lại ta cũng chỉ xem thử bệnh tình của người ta có khá hơn chút nào chưa, không có ý khác đâu mà!” Tiểu Xuân vội vàng giải thích.

“Nàng ta không ở Tả Ý sơn trang.” Vân Khuynh nói.

“Làm sao lại không ở Tả Ý sơn trang? Lục liễu sơn trang không phải bị Ô y giáo san bằng sao? Tư Đồ Vô Nhai mang theo gia quyến đến tá túc ở Tả Ý sơn trang, Liêu Tiểu cô nương không đi cùng, vậy còn trú ở đâu? Chẳng lẽ lại quay về Tô Tuyết lâu?” Tiểu Xuân hỏi.

“Người cũng biết chuyện lục liễu sơn trang bị diệt?” Vân Khuynh ném cho hần cái liếc xéo.

“Đương nhiên, tin tức của ta cũng nhạy lắm mà.” Tiểu Xuân đắc ý hừ mũi.

“Đại hỉ bên Tư Đồ Vô Nhai, Ô y giáo không chỉ diệt trang, còn cướp đi tân nương tử. Tân nương kia chính là Liễu Liêu Tiểu.” Vân Khuynh nói ra nhẹ như không.

“Đi?” Tiểu Xuân kinh ngạc “Liêu Tiểu cô nương bị sư huynh bắt đi rồi? Sư huynh sao chưa từng nói qua với ta? Hần bắt Liêu Tiểu cô nương làm cái gì? Người ta bất quá cũng chỉ là thân nữ lưu yếu đuối lắm bệnh a!”

Vân Khuynh lườm hần một cái rõ sắc, không thèm quan tâm, dậm chân bước về hướng bắc.

“Aaa... Vân Khuynh người đừng đi... bỏ đi bỏ đi, không nói mấy chuyện này nữa...” Tiểu Xuân khẩn trương chạy tới kéo tay hần lại, “Giải dược này ít nhất cũng mang theo một viên được không? Nếu không cả bình trong tay ta, định cho ta cả ngày nơm nớp lo sợ sao?”

“Đúng là muốn người nơm nớp lo sợ, mới nhớ rõ tới giờ nào thì phải quay về.” Vân Khuynh nói vậy đó :”|

“Ai, ta tuyệt đối sẽ về trước bữa tối, người làm ơn đi mà, mang theo một viên đi! Bằng không cả ngày nay làm khổ ta, tâm tình bất ổn, mùi vị đó không dễ nuốt đâu!”

Ngó bộ dạng thảm thiết của Tiểu Xuân, Vân Khuynh đành gật đầu “Thì một viên.”

“Rồi rồi rồi, một viên thôi.” Tiểu Xuân tuy là nói như vậy, nhưng sau khi mở nút bình ra, nhân lúc Vân Khuynh không chú ý liền đổ ra những ba viên giải dược đổ thẳng vào trong khăn.

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất (1/vạn), độc này của Vân Khuynh cũng đâu phải chuyện đùa, hần cũng không thừa tự tin đem chuyện này ra chơi hên xui.

Tiểu Xuân cẩn thận gói ghém kỹ càng mới nhét vào trong ngực Vân Khuynh, nhẹ giọng nói “Vậy người tự mình chiếu cố cho tử tế, chờ ta trở về. Cho dù thật sự gặp sư huynh, cũng phải nhớ lấy nghìn vạn không được tổn hại chính mình, nếu không ta sẽ đau lòng!”

“Ừm.” Vân Khuynh đáp một tiếng.

Hai người cứ như vậy ban ngày ban mặt đứng giữa đường lớn cúi đầu riu rít tâm sự, tới khi mặt trời lên cao, thời gian cũng càng lúc càng muộn, Vân Khuynh mới nói “Thôi đi đi!”

“Được!” Tiểu Xuân ngẩng đầu, toé miệng cười nhìn Vân Khuynh “Nhưng mà không biết làm sao, hiện giờ đến lượt ta có chút không nỡ rời xa người. Chúng ta phải chia tay nhau những nửa ngày, nghĩ tới lại thấy khó qua. Vân Khuynh tiểu mỹ nhân, người hôn ta một cái được không? Hôn cái thôi, ta sẽ không khó chịu vậy nữa.”

“Cái tên nhà người thật...” Vân Khuynh chán nản, trừng mắt một hồi lâu, Tiểu Xuân vẫn trừng cái mặt nhăn nhó ra tiếp hấn, hấn có khí mấy cũng không xì ra được, đành hỏi “Hôn vào đâu?”

“Vào đây!” Tiểu Xuân chu mỏ.

Vân Khuynh cúi đầu hôn một cái.

Tiểu Xuân thế là bắt đầu lên cơn cười ngu, nói mấy tiếng “Vây ta đi, sẽ cố gắng về sớm chút, người cũng nhớ về sớm chút!” Tiểu Xuân tiếp đó mang nhân bì diện cụ lên mặt, tung tăng chạy đi, trong miệng lại ngân nga một tiểu khúc không tên, lơ lửng hướng về phía nam.

Xem bộ dạng Tiểu Xuân, khoe miệng Vân Khuynh bất giác nhếch lên một nụ cười rất nhẹ.

Hắn xoay lưng với Tiểu Xuân, theo hướng ngược lại mà đi.

Vân Khuynh biết Tiểu Xuân trong lúc này hát lên tiểu khúc, là vì hắn thật sự vui vẻ. Thì ra, yêu mến một người, cũng khiến cho hắn cảm thấy sung sướng. Hơn nữa chỉ cần người kia thấy vui, chính mình lại càng hạnh phúc.

Vân Khuynh bắt đầu nắm bắt được những chuyện như vậy. Mà toàn bộ, đều là Tiểu Xuân khiến hắn hiểu ra.

“Hiên khởi tỷ nhân cái đầu lạp lạp lạp lạp.....Hiên khởi tỷ nhân quần bãi lạp lạp lạp lạp.....”

“Vén khăn voan của chị em lên là lá la... vén cái váy của chị em lên là lá la...”

Tiếng hát của Tiểu Xuân từ xa truyền tới, truyền vào trong tai Vân Khuynh, khiến cho tiểu ý càng thêm rõ rệt.

Bên đường, em nhỏ bán bánh bao chết sững, trong quán, anh tiểu nhị bưng đồ ăn chết sững, mấy khách quen đứng trước quầy tám nhảm với chưởng quỹ cũng trừng to mắt như nhau.

Đôi tiểu tình nhân mãi mê đắm đuối chia tay nhau chả còn biết trời trăng mây gió, nào hay trời trăng mây gió có thêm quan tâm, chỉ có một đồng người nhìn từ đâu chỉ cuối khi anh và chị hôn nhau thắm thiết nín kẻo không rời.

‘Loảng xoảng’ một tiếng, cái mâm trong tay tiểu nhị rơi xuống đất, vỡ be bét hết cả.

Từ khi bọn này trú tại khách *** tới nay, anh tiểu nhị cũng không biết mình đã phá nát hết bao nhiêu chén đĩa nữa... Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Kinh thành, Thiên hương lâu.

“Khách quan xin cứ từ từ dùng.” Điểm tiểu nhị mang chiếu bài thiên hạ đệ nhất của Thiên Hương lâu lên, vung nôi vừa mở ra, hương thơm ngào ngạt của dược thiện tràn ra, khiến lòng người xao xuyến.

Hai nam tử áo xám ngồi bên bàn lập tức động đũa định ăn, từ bên ngoài lại thêm hai thanh niên áo xám khác tướng mạo tương đồng như nhau bước vào, nhìn quanh quất tứ phía, tìm thấy nam tử liền bước tới chỗ họ.

“Nhị sư huynh, Tiểu Xuân đi rồi, không còn tại kinh thành nữa.” Thanh niên đồng thanh nói.

“Lại đi rồi?” Quá sức kinh ngạc, nam tử ngồi bên bàn tuổi trẻ hơn một chút làm rơi cả miếng thịt thỏ đang gắp.

“Có nghe được thêm chuyện hần chạy đi đâu không?” Nam tử lớn tuổi vừa được gọi a nhị uống chén trà, hỏi.

“Nam hạ.” Hai thanh niên nói.

“Cái đồ Tiểu Xuân chết bầm, chúng ta tìm đến đâu, hần lại nhanh hơn một bước rời khỏi đó.”

“Tiểu ngũ, tiểu lục, trước cứ ngồi xuống ăn đã. Ăn no lại đi tiếp.” A nhị nói “Tiểu tam ngươi cũng đừng nói to, sư phụ đã nói nhất định phải mang Tiểu Xuân hồi cốc, nếu không chuyện xé to ra lại không tốt.”

Hai sư đệ ngồi xuống, A nhị lại hỏi “Kinh thành đã xảy ra chuyện gì?”

“Rất nhiều.” Tiểu ngũ tiểu lục hai người, một người lo ăn trước, còn một người nói “Tiểu Xuân làm ra thứ mê được gây náo loạn thất bát, chơi hơn nửa cấm vệ quân của kinh thành, hiện tại còn chưa tỉnh nổi. Hơn nữa Tiểu Xuân còn cùng đại sư huynh ở trên nóc Kim loan điện đánh nhau với Đoan vương, cuối cùng cả hai đều trọng thương, nhưng còn kịp thời đào tẩu.”

Một người sau khi đã nhét vào mấy miếng lấp đầy cái bao tử lửng của mình, liền nói tiếp theo, thay ca cho người kia bắt đầu ăn chút ít.

“Tiểu Xuân lúc ở trong kinh thành, sống tại Đoan vương phủ, có lời đồn hần bị Đoan vương độc chiếm, sau đó vì muốn rời Đoan vương nhưng không được đồng ý, cuối cùng mới thành trở mặt.”

“Phụt...” tiểu tam đang uống trà phun ra một mồm, sắc khùng khục.

“Cái tính của Tiểu Xuân đâu có thể nào để người khác nuôi rồi độc chiếm, ta xem Đoan vương đem hần làm của riêng thì còn kém lắm.” A nhị đưa tay vỗ vỗ lưng tiểu tam giúp hần thuận khí, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Cặp song sinh nhìn nhau một cái, cảm thấy có đạo lý, cho nên cùng lúc gật đầu.

Tiểu Xuân theo đồ tẩu Hàn Hàn lưu lại, vừa ra khỏi thành thì vòng ngay tới thâm sơn trùng điệp sau thành mà đi. Sau đó dùng khinh công bay lượn chừng nửa canh giờ, mới thấy Tả ý sơn trang tọa lạc trên đỉnh núi, bị dãy núi vây quanh.

“.....” nhìn cảnh tượng trước mắt này, Tiểu Xuân thật là không lời nào đỡ nổi.

Thư để lại của Hàn Hàn nói nơi này theo kiểu linh hoạt, từ chỗ này phải đi thêm chút nữa, còn nói rõ chỗ nhìn thấy trước mặt này chỉ là cửa sau của Tả ý sơn trang, hơn nữa tiểu lộ còn gấp ghe khó đi, vì thế mà rất ít người đến từ cửa này.

Tiểu Xuân nhìn cây cầu treo trước mắt vừa cao còn vừa dài, cầu treo lủng lẳng giữa sơn cốc với vực sâu hiểm trở, đứng ở trên cầu mà nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới vạn trạng nước xiết cuộn cuộn menh mông sóng vỗ ào ào. Sông này, qua mấy đoạn gấp ghe, thì chảy thẳng ra biển lớn.

Gió thổi qua một trận, cây cầu treo dây thừng te tua lâu năm chưa sửa đung đưa qua lại, Tiểu Xuân đi được một nửa thì có cái cảm giác sắp cùng với cái cầu này tung bay theo gió, đứng cũng đứng không vững. Hần liều mạng ba bước bớt xén thành hai bước lao tới trước, không để dằng gì xông tới bên kia vách núi, mới thở phào một hơi.

Lúc này, phía trước cầu, trên con đường bằng đá quanh co khúc khuỷu tự nhiên xuất hiện một bé gái khoảng chừng ba tuổi, bé gái mặc áo màu trắng, đi được vài bước thì bắt đầu chạy, lảo đảo ngã về phía trước, cuối cùng hai chân quàng vào nhau, cứ thế chạm mặt với đất mẹ thân yêu.

“Ai da, con cháu nhà ai mà có thể không cẩn thận như vậy?” Tiểu Xuân vội vàng chạy tới đỡ bé gái, kéo cả người từ trên mặt đất đầy đá sỏi đứng lên.

Bé gái này ngã ra, lại là một cú không nhẹ, trán trước mi tâm đều chảy máu, thế nhưng kỳ quái, một tiếng cũng không khóc, một đôi mắt sáng ngời trong veo chỉ nhìn thẳng Tiểu Xuân.

“Ngươi chỉ có một mình sao? Phụ thân mẫu thân đâu? Sao không ai cùng ngươi? Làm sao để ngươi một mình chạy ra đây? Trông mặt ngươi ngã sứt đến nở hoa rồi kìa, tương lai để sẹo thì làm sao, cô nương người

ta chỉ thích phiêu phiêu lượng lượng, trên mặt không thể để sẹo đâu a!” Tiểu Xuân bắn một tràng, tay thì vội vàng dùng ống tay áo lau sạch vết máu cùng bụi đất trên mặt, sau đó lấy ra thương được giúp bé gái cẩn thận bôi lên.

Đứa trẻ kia vẫn là không khóc không nháo, thậm chí còn không chớp mắt, hiếu kỳ nhìn Tiểu Xuân.

“Người tên là gì? Cha mẹ ở đâu? Nói ca ca nghe, ca ca mang người về được không?” Tiểu Xuân cười với oa nhi.

Mà đứa bé chỉ thấy người trước mắt này kỳ lạ, bàn tay be bé vươn ra, nhanh nhẹn chộp vào mặt anh lớn. Con nít lại không biết phải khống chế lực đạo nặng nhẹ thế nào, vung tay bóp, bóp đến mức Tiểu Xuân phải nhăn mặt kêu đau a!

“Ai da!” Tiểu Xuân kêu đau một tiếng, vội vàng giặt cái tay nho nhỏ trên mặt mình xuống.

“Đứa trẻ đó không biết nói đâu!” Tiếng nói già nua trầm thấp truyền tới.

Tiểu xuân ngẩng đầu, nhận ra trước mắt mình xuất hiện một ông già râu trắng bóc mi mao trắng bóc tóc trắng bóc, chỉ nhìn qua, còn không phải chủ nhân của Long ngâm kiếm Hàn Trai kia sao?

“Ông già, mạnh giỏi a! Qua một thời gian không thấy mặt, ngài vẫn giống như xưa đan điền hữu lực, khí sắc hồng nhuận, thân thể cường tráng a!” Tiểu Xuân ôm lấy đứa trẻ đứng dậy, cười nói.

Hàn Trai bước tới trước mặt Tiểu Xuân, tiểu dung hòa nhã hỏi “Xin hỏi vị tiểu huynh đệ đây là?”

“Cái này!” Tiểu Xuân xoay lưng khoe bụng, lộ ra Long ngâm kiếm đang quấn quanh, tiếp đó còn đưa tay không, kéo một nửa nhân bì diện cụ trên mặt xuống lại cấp tốc dán trở lại, nói “Ngày hôm đó ở Lục liễu sơn trang mượn kiếm của ngài, hôm nay đặc ý tới trả đây!”

Hàn Trai vuốt râu cười “Giang hồ đồn, thiếu niên anh hùng đại hội ngày đó đối đầu với ma giáo giáo chủ, sau khi thụ thương rời đi, cuối cùng bị ma giáo giáo chủ thu phục, quy về dưới trướng ma giáo, còn trở thành tọa tiền hộ pháp. Hôm nay gặp lại anh, tôi mới biết đấy là nghe nhầm đồn bậy.”

Tiểu Xuân con mắt tỏa sáng, tí tởn nói “Ta cũng biết ngay ngài là gừng càng già càng cay, mới nhìn mấy lượt đã biết ai là trung ai là gian, so với đám người tầm thường một chút cũng không giống!”

Tiểu oa nhi kia thấy hành động kéo xuống rồi lại đắp nhân bì diện cụ lên của Tiểu Xuân, cảm thấy hiếu kỳ dùng đầu ngón tay gầy gầy, gầy ra tiếng “Cà tưng cà tưng”.

Tiểu Xuân vội vàng kéo tay đứa nhỏ xuống.

“Tiểu Hàn cùng Mục Tương đã nói qua chuyện của người, ta còn không biết Triệu bát kia là ai, thì ra lại là người.” Hàn Trai nói.

“Gặp ông ở chỗ này vậy mà lại hay, Long ngâm kiếm trả lại ông, kiếm của tiểu Hàn trả lại ông, cả cháu gái ông cũng trả lại cho ông luôn.” Tiểu Xuân trước tiên lấy kiếm của Hàn Trai trả cho gia gia hắn, tiếp theo nói “Như vậy ta không cần phải đến Tả ý sơn trang nữa.”

“Không cần gấp như vậy.” Hàn Trai nói.

“Thế nhưng người đẹp ở nhà đã dặn đi dặn lại phải cố gắng về sớm, dù sao Liễu Tiểu cô nương cũng không có ở đây...”

“Tiểu huynh đệ ta hỏi người thêm một chuyện, người đứng là người của Ô y giáo?” Hàn Trai đột ngột hỏi một câu.

“Hửm?” Tiểu Xuân có chút không hiểu nhìn lại Hàn Trai, mới này không phải đã nói qua rồi sao, thế sao lại hỏi lần nữa?

Hết cách, Tiểu Xuân đành cười nói “Đã vào đến tổng đà Ô y giáo, đã ngủ qua giường của giáo chủ, sư môn bất hạnh, mà đầu Ô y giáo kia lại là đại sư huynh nhà ta, không biết như vậy đã tính là người của Ô y giáo hay chăng?”

“Vậy là được rồi!” Hàn Trai vuốt vuốt râu, mỉm cười nói “Người thay ta vào trong đó nói một tiếng, nói là lão đầu tử đi tìm người phao trà rồi, không lưu lại nữa. Lúc đi nếu có tiện, có mấy người trong sơn trang đó người cũng mang theo luôn đi, nếu có chuyện, thì bảo tiểu Hàn giúp một tay.”

Hàn Trai tiếp đó rút ra từ thắt lưng một thanh nhuyễn nhận có hình dạng tương đồng với Long ngâm kiếm, hoa văn trên mũi kiếm có hình phượng hoàng ói ra lửa, gần giống như của Long ngâm kiếm, thế nhưng vẫn không hẳn là giống. Tiếp đó ông ta dùng một tốc độ sấm đánh không kịp che tai, rút thanh kiếm ở thắt lưng Tiểu Xuân, hai thanh kiếm chập lại thành một, sau đó vắn nhanh nhẹn như cũ trả lại vào thắt lưng Tiểu Xuân.

() xin lỗi vì không nói ngay từ đầu, thực chất Long ngâm kiếm là một thanh kiếm rất dẻo, nên hay bị quán ở lưng ==

“Oa!” Tốc độ của Hàn Trai nhanh đến mức muốn nhìn cũng không kịp, Tiểu Xuân không khỏi đối với bạch hồ tử lão tẩu tuổi cao sức bền, thân thủ so với người trẻ tuổi lại càng nhanh nhẹn này, dùng ánh mắt mà thâm bày tỏ lòng ngưỡng mộ.

“Long ngâm kiếm cùng với Phượng lệ kiếm này vốn là một đôi, người đã giúp lão nhân gia hai lần, lão nhân gia cũng không có thứ gì để tạ ơn người, một chút tâm ý này người cứ nhận lấy đi!” Hàn Trai sau đó còn đem kiếm của Hàn Hàn cầm trả lại cho Tiểu Xuân, sau đó hướng về phía cầu treo.

“A... lão nhân gia... cháu gái bé bỏng của ngài ta phải làm sao...” Tiểu Xuân vội vàng bồng đứa bé lên cao quá đầu, lắc lư cho ông lão nhìn.

Thân pháp của Hàn Trai cực nhanh, mới đấy đã bước qua cầu.

Tiểu Xuân chỉ còn nghe thấy âm thanh từ xa xa truyền lại “Đứa bé đó là muội muội của Tư Đồ trang chủ, Tư Đồ Vô Ưu, người cũng mang trở lại luôn đi, làm phiền tiểu huynh đệ.” Nói xong, cả bóng người cũng mất dạng, còn người cũng như vậy mà mất theo.

“Oa...” Tiểu Xuân thán phục “Nếu như ta sống được đến chừng đó tuổi, lại còn chuồn được nhanh như vậy thì tốt quá rồi!”

“Đúng không?” Tiểu Xuân ngẩng mặt, nhìn lên đứa trẻ Vô Ưu trên đỉnh đầu.

Vô Ưu bị nhắc cao trên vai vẫn im lặng.

“Ai, quên mất người không nói được, thật là không phải.” Tiểu Xuân cười hì hì nói, tiếp đó hạ Vô Ưu xuống “Mở miệng to ra cho ca ca xem thử, xem thử xem có chữa được không.”

Tiểu Xuân dùng tay mở miệng Vô Ưu, đầu ngón tay luồn vào trong đảo qua đảo lại “Đầu lưỡi còn đây, chẳng thiếu thứ gì.”

Tiếp đó bắt mạch Vô Ưu, nghiêng đầu chuyên chú chẩn bệnh “Mạch tượng cũng bình thường, chẳng lẽ do trời sinh? Không phải bệnh lúc sau lớn lên mà bị sao? Nếu như thật là loại đó, vậy đúng là hết cách rồi!”

Ngón tay Tiểu Xuân lại chọc chọc má hồng của Vô Ưu “Bắt quá cũng không phải sợ, tội mình từ từ tìm hiểu nguyên nhân, bây giờ đem người trả lại ca ca cái đã.”

Từ đầu là đến để trả kiếm, làm sao biết chẳng những kiếm không trả được, mà còn thêm một thanh nữa.

Tiểu Xuân ôm bé gái Vô Ưu vào lòng, không nhìn vách đá dựng đứng, vận khinh công đạp tường hướng thẳng lên Tả ý sơn trang trên đỉnh núi, lại xoay người vượt qua bức tường cao cả trượng tám, bóng người thoăn thoắt không dừng một giây bước vào trong trang viên.

Tả ý sơn trang cho dù bên trong hay bên ngoài, đều là dạng kỳ sơn quái thạch độc nhất vô nhị. Lương đình, bàn ghế, cũng kiêu, hồi lang, toàn bộ đều do phá đá chạm trở mà thành, tuy là trong rừng sâu núi thẳm, lại còn là sơn phủ thạch động, mà lâm viên trong sâu thẳm này lại đủ trăm hoa đua sắc, lại càng gọi là kỳ cảnh so với giang nam thủy tạ đình thai trọng diêm, lầu các trùng điệp, cùng nhau dựng nên cùng nhau bài trí, miên man không dứt.

Tiểu Xuân liú lười, hẳn trước kia bước vào Lục liễu sơn trang đã thấy đủ xa hoa, không nghĩ đến Tả ý sơn trang này rõ ràng xem ra còn khí thế ngút trời hơn hẳn, chỉ có hơn gấp đôi chứ không có kém.

“Thần tiên cốc sau này mà cũng xây thành mấy cái Thần tiên sơn trang gì gì đó thì tốt biết mấy...” Tiểu Xuân cái tòa sơn kia nhà mình cũng to lớn chả kém ai, những lúc rồi hơi, mấy tên sư huynh họp bàn một trận nai lưng ra cày, nói không chừng còn chấn động trời xanh cơ chứ.

Xem sắc trời cũng không còn sớm, mọi chuyện cũng nên sớm giải quyết xong xuôi sớm quay về mới được. Tiểu Xuân ôm lấy Vô Ưu hướng về phía có tiếng người mà đi, nhưng đương lúc đi đến tiền đình rộng rãi phía trước đại đường, hần lại trừng to mắt.

Không phải nói bát đại chương môn mật thương sao?

Trước ánh mắt ngu dại của hần, là mấy cái lều.

Trong lều là kiểu nhân vật xem ra vô cùng đức cao vọng trọng đang ngồi, giống như chương môn không sai, mà sau lưng những người đó là hai ba chục tên đệ tử môn phái đang đứng, mà tổng chung thì nhiều như quân nguyên, lều thì đại khái hơn chục cái, người trên tiền đình cũng đến hai ba trăm người... nhiều đến mức cứ như là...

Thì ra mật thương là như vậy a... hôm nay lại được mở mắt rồi...

“Cầu tặc, con lừa trọc, muốn giết cứ giết, nói nhiều vô ích!” Trong đình vang lên tiếng gào rống giận dữ.

Tầm mắt của Tiểu Xuân bị thu hút vào đám hắc y nhân tay chân đang bị trói giữa đình, đồng phục của Ô y giáo, hần nhìn thấy biết bao lần, không thể lầm được.

“.....” câm nín.

Lão nhân già cũng biết gạt người, cái này mà gọi là mấy người... là hai mươi mấy người á! Nhiều người như vậy, còn hần chỉ có hai tay mà thôi, mỗi tay xách một người, hai bên hông kẹp hai người, trên lưng công một người, vậy tối đa cũng chỉ mang được năm người thôi chứ.

“Yêu nhân ma giáo chương nghiệp đa đoan, chết chưa hết tội!” Hòa thượng ngồi phía trước phần nộ dùng thiền trượng một kích đánh xuống đất, phiến đá vô tội nổ tung văng ra hơn mười mảnh, quần hùng vỗ tay nhiệt liệt hưởng ứng, nghe chói cả tai.

Tiểu Xuân nỗ lực tìm kiếm Hàn Hàn Mục Tương trong biển người, may mắn hai người này trên giang hồ địa vị cũng không phải thấp, chỉ nhìn đi một lượt, thì ngay tại vị trí trước nhất của dãy lều đã thấy bọn họ.

Tiểu Xuân sử dụng di hình hoán ảnh, tới ngay bên cạnh Hàn Hàn, thần không biết quỷ không hay, tự nhiên ngồi xuống.

Hàn Hàn đang khát nên với tay lấy chung trà, mới liếc thấy Tiểu Xuân.

“Há, người tới từ lúc nào?” Hàn Hàn vẻ như tập trung, vừa quay đầu, suýt nữa thì hoảng đến nhảy dựng.

“Không phải mới đây sao, gặp lão gia tử nhà ngươi, ông mời ta vô đây này!” Tiểu Xuân mở tầm mắt nhìn kỹ xung quanh.

“Trả kiếm rồi?” Hàn Hàn hỏi. Trên mặt người này còn mang tám nhân bì diện cụ vốn là của hần, chỉ nghĩ tới hai tấm thượng hảo diện cụ giá ngàn vàng bị tên ma men này lừa lấy mất, Hàn Hàn lại muốn quần thắt từng khúc ruột.

“Không những chưa trả được, lão nhân gia còn cho ta thêm một thanh kia!” Tiểu Xuân lắc eo một cái khoe bụng, lộ ra Long ngâm song kiếm “Hai thanh cùng lúc cũng nặng lắm á, thất lưng cũng muốn đỡ không nổi, hại ta sắp rớt cả khớp này!”

“Thiên hạ chỉ mình ngươi lấy được lợi khí thần binh, còn nói nặng cái kiểu không phân tốt xấu như vậy!” Hàn Hàn thật là chịu không nổi gã ôn thần này.

“Quá khen, quá khen!” Tiểu Xuân toe toét cười trả lời.

Bàn tay bé nhỏ của Vô Ưu vẫn sờ nắn trên mặt Tiểu Xuân, gầy gầy dưới cằm, chuyên chú từ nãy giờ không hề có ý buông tha, mà Tiểu Xuân cũng không muốn quấy rầy hứng thú của trẻ nhỏ, muốn gầy ra sao thì cứ gầy.

“Phía trước là có chuyện gì vậy?” Tiểu Xuân cùng với Mục Tương đang cách đó mấy bước cùng gật đầu chào hỏi mấy tiếng, rồi lại hỏi Hàn Hàn.

“Hai ngày nay ở dưới chân núi phá được một phân đà của ma giáo, bọn họ là tù binh bắt được.” Hàn Hàn với Mục Tương gấp rút trở về, cũng chính vì lý do này.

“Ma đầu Lan Khánh rốt cuộc đang ở nơi nào? Mau nói, nói ra ta còn có thể tha cho các người một mạng!” Hòa thượng trợn mắt dựng mày, diện mạo vô cùng nanh ác.

Tiểu Xuân nhỏ giọng “Người xuất gia còn sát sinh a...”

Hàn Hàn lườm hẩn một cái, chậm rãi giải thích “Phái thiếu lâm hoàn toàn bị diệt, Liễu Sơn đại sư cùng với mấy đệ tử xuất môn giảng đạo, cũng là những người duy nhất của thiếu lâm còn sống sót.”

Tiểu Xuân tự cắn lưỡi, cũng đau lòng đau lưỡi không kém.

“Bọn ta không phải tham sống sợ chết, con lừa trọc, muốn giết cứ giết!” Kẻ vừa nói là một tiểu hài đồng trông còn rất nhỏ.

Tiểu Xuân nhìn thử, thấy hài tử kia chỉ chừng năm sáu tuổi, mẫu thân của nó thấy con mình liều mạng phát ngôn, vội vàng ôm chặt lại.

Liễu Sơn hòa thượng hét lên một tiếng “Ngã phật từ bi, hôm nay kết liễu lũ yêu nghiệt các người!”

Thiền tượng hung mãnh bổ xuống, tất cả đều cho rằng hài tử kia lần này lành ít dữ nhiều, thế nhưng đột nhiên một đạo ám khí bắn vào dương huyết ở nách Liễu Sơn, hòa thượng đang nộ khí bừng bừng thì méo mặt cười to mấy tiếng, lực đạo tức thì bị tản mất, thiền tượng dừng lại trên người phụ nữ đang che chở cho đứa nhỏ, bà ta nôn một ngụm máu, rồi ngã lăn ra đất.

Ám khí rơi xuống mặt đất, rõ ràng là một viên bạc vụn vẫn còn dư lực mà xoay tròn.

“Mẹ —

Chúng đệ tử Ô y giáo đồng loạt đẩy đứa trẻ cùng với người phụ nữ ra phía sau, mấy người đó liền đứng chắn trước mặt Liễu Sơn, không để Liễu Sơn bước tới nữa.

“Đồ vô lại phương nào cả gan lấy ám khí hại người!” Có người trong đám quần hùng hét lớn, sau đó tiếng huyên náo bắt đầu vang lên.

Hàn Hàn đứng nhìn Tiểu Xuân bắn ra, ngón tay còn chưa kịp co về, chỉ im lặng.

Tiểu Xuân thu tay, gãi gãi cái đầu ổ quạ đã rối sẵn, nói “Nhất thời tình thế cấp bách đã ra tay. Bất qua lão gia tử nhà người kêu ta tiện tay thì mang họ đi, ông ta còn nói nếu xảy ra chuyện thì người phải giúp ta, bằng không thì sẽ không nhận thẳng cháu nhà người nữa, cho người đi mà làm con nhà Mục Tương luôn.” Mấy câu đằng đuôi đương nhiên vẫn là do Tiểu Xuân tự tiện thêm thắt.

Hàn Hàn trừng mắt nhìn hẩn.

“Tiểu tặc phương nào, còn không ra đây!” Liễu Sơn giận dữ gào to.

“Gọi người kia.” Hàn Hàn tặng hẩn một cái bĩu môi, thập phần bất mãn.

“Vậy ta phải ra mặt thôi.” Tiểu Xuân cười ha ha, cũng hiểu Hàn Hàn không có ý muốn đối lập với bát đại môn phái, như là không thích việc phải nhận lấy nhiều địch nhân vô cớ, vậy nên ôm lấy Vô Ưu trong ngực đứng dậy.

Hẩn một chân đạp lên bàn, thân hình như mũi tên, ‘viu’ một tiếng nhảy ra, bay vút lên không gọn gàng, chỉ thấy thỉnh thoảng một thân ảnh vụt lóe lên rồi vững vàng đáp xuống, ngẩng cao đầu, đáp một tiếng vang dội “Chính là tại hạ.”

Tiểu Xuân vừa xuất hiện, bé gái trong tay cũng đồng thời thu hút sự chú ý của mọi người ở đó.

Hai bên lều trúc chạy tới, Tư Đồ Vô Nhai ngồi trên đại vị ở chính giữa mạnh mẽ đứng bật dậy, hô to “Tiểu tặc, người còn dám bắt giữ muội muội của ta, mau thả nó ra!”

Ngay lập tức vô lâm quần hùng người người giương cung tuốt kiếm, tiếng đao kiếm, binh khí tuốt khỏi vỏ không ngừng dội vào tai.

Thế cục nhảy cảm căng thẳng, chỉ một chút gió lay cỏ động, một gương mặt hoàn toàn xa lạ, đều có thể bị cho là ma giáo có vọng động trở lại. Vì thế, ngay tại trận ngoài Hàn Hàn với Mục Tương là không đứng lên, tất cả đều nắm chặt vũ khí, chuẩn bị tinh thần xông lên chém giết.

“Không phải chứ Tư Đồ trang chủ, đứa bé này là của nhà ngươi? Cha ngươi cũng cần mẫn quá đáng, từng đó tuổi mà còn ôm lấy khổ vào người!” Tiểu Xuân cười hi hi nói.

“Rõ một thằng điên...” Hàn Hàn thấp giọng rửa thầm “Lão gia tử cư nhiên còn muốn ta điên cùng với hắn...”

Tuy là trong đầu đang chữ rửa không ngừng, thì Hàn Hàn từ đằng sau vẫn lên tiếng hộ “Vị Triệu thiếu hiệp này là khách nhân của Hàn sơn phái, không phải mấy thứ vô lại, chó má hay tiểu tặc gì đâu! Các vị tiền bối đừng hiểu lầm!”

“Họ Triệu kia, lai lịch thế nào?” Liễu Sân hòa thượng giận dữ hét lớn.

“Họ Triệu không có lai lịch gì, chỉ là nhìn không vừa mắt đường đường bát đại phái ý đồng hiệp yếu!” Tiểu Xuân vênh mặt nói.

Tư Đồ Vô Nhai từ trên cao cao chính giữa bước xuống, thân hình cao lớn, tráng kiện khỏe khoắn, ít nhất cũng cao hơn Tiểu Xuân hai cái đầu, cả người đứng ngay trước mặt, ánh mắt trời chiếu xuống làm bóng người hầu như che khuất toàn bộ Tiểu Xuân.

Nhưng Tiểu Xuân còn cảm thấy Tư Đồ so với ngày đó tại Lục liễu sơn trang gặp nhau hình như không giống lắm, Tư Đồ ngày hôm nay toàn thân một vẻ nanh ác khiến người ta không rét mà run, khí thế lẫm liệt đáng sợ.

Tiểu Xuân lại liếc qua Vô Ưu một cái, phát hiện đứa trẻ trong tay mình co rúm lại, tựa hồ cũng rất sợ vị ca ca này.

Tư Đồ hai mắt đỏ rực vì phần nộ trợn trừng nhìn Tiểu Xuân, nói “Ma giáo lộng hành giết người vô số, bát đại phái nếu như ngày hôm nay còn có cái kiểu lòng nhân đàn bà, thì những đồng môn đã chết dưới cửa tuyền sao có thể tha thứ cho bọn ta?”

“Đúng!” Giữa biển người lại có tiếng hét vang “Ma giáo giết cả nhà ta diệt cả sư môn ta, hôm nay nếu không hỏi cho ra tung tích của ma đầu, đem hắn diệt trừ, thì làm sao không phụ lòng những người đã mất?”

“Không sai...”

“Giết hết bọn chúng báo thù cho các huynh đệ đã chết...”

Chúng nhân kêu gào chấn động.

“Câm miệng!” Tiểu Xuân tức giận gào lên, chỉ tay vào cái gọi là ma giáo giáo chúng đang quỳ trên mặt đất nói “Những kẻ có gan liều mạng với các người thì đã sớm bị giết sạch rồi, thương binh phụ nữ ở đây chỉ sợ toàn là bỏ chạy không kịp mới bị các người bắt về! Các người thử nhìn qua bọn họ cũng đủ biết không thuộc quân chủ chốt, có quý mới biết Lan Khánh đang ở đâu!”

“Không phải Triệu thiếu hiệp hôm nay muốn thay yêu chúng ra mặt?” Ánh mắt Tư Đồ rực sáng nhìn thẳng Tiểu Xuân.

“Các người coi mạng người là cái gì? Oan có đầu nợ có chủ, muốn báo muốn giết thì cứ đi mà tìm Lan Khánh, bắt những người này trút giận còn tự xưng là chính đạo, ta phi!” Tiểu Xuân không chút sợ sệt nhìn quanh tứ phía, nhỏ một tiếng “Ta hôm nay bị người ta nhờ vả phải mang những người này đi, sẽ không để các người lạm sát người vô tội!”

“Thiếu hiệp.” Một lão giả trong những người của Ô y giáo mở miệng “Đây là chuyện ân oán giữa Ô y giáo và bát đại phái, người của Ô y giáo tuyệt đối không phải hạng người sợ chết, thiếu hiệp ngài cứ đi đi, những người này cũng sẽ không cùng ngài nói chuyện đạo lý đâu!”

Tiểu Xuân chỉ quay sang cười một tiếng với lão giả kia, lại quay lại nhìn Tư Đồ, cao giọng nói “Tư Đồ mình chủ, cái ghế võ lâm mình chủ hẳn không phải ai cũng có thể ngồi chứ? Người ở trên cao lấy đức phục nhân, lấy lý phục chúng, giả như người lại tùy theo người khác gây chiến để thù hận bị mất, vậy vị trí kia không bằng cứ để người khác ngồi thay cho!”

“Người...” Tư Đồ phần nộ đến mức hai mắt sắp bốc lửa.

Tiểu Xuân lại nói “Ô y giáo giáo chúng nghe đây, trong đời các người, nếu có giết uống một người thì đứng lên cho ta, bước ra đây. Nam tử hán đại trượng phu dám làm thì dám chịu, bước ra cho người ta chém đầu cũng không nặng nhẹ. Còn lại những ai chưa từng động đao tới người khác thì bước về sau. Tại đây có biết bao nhiêu anh hùng hiệp sĩ đang nhìn, còn có võ lâm minh chủ đức cao vọng trọng vì các người chủ trì công đạo, tuyệt đối sẽ không ai làm khó các người!”

Hai mươi mấy người của Ô y giáo trầm ngâm hồi lâu, cả nhân sĩ chính đạo đang ở đó cũng im lặng.

Một lát sau, truyền tới tiếng áo quần sột xoạt, có một người đứng dậy. Theo sau hẳn lại một người đứng dậy, rất nhanh sau đó một người lại một người, mười mấy người bước đến bên Tiểu Xuân, trong đó còn có cả người phụ nữ mới vừa rồi bị Liễu Sơn hòa thượng đánh một trượng ói máu.

Tiểu Xuân thấy thế sợ giật nảy, vội vàng nói “Vị đại tỷ này...”

Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn quần hùng võ lâm nói “Tiểu nữ tử vốn ở Hàm Dương, gia phụ sống bằng nghề xay đậu hũ, thế nhưng sau đó tam trang trủ của Lục liễu sơn trang thấy tiểu muội tôi mỹ mạo, cường bạo muốn cưới nó về làm lẽ. Cha tôi với tam trang chủ xảy ra tranh chấp, bị hấn một chưởng đánh chết tại chỗ. Lục liễu sơn trang quyền cao thế lớn không ai dám đắc tội, tôi mấy lần gõ trống kêu oan đều nhận được kết cục bị phạt trưng hình. Sau đó may mắn quen biết cha của đứa nhỏ này, làm lao dịch của Lục liễu sơn trang, giúp tôi bắt cái tên heo chó còn không bằng đó để tôi tự tay đâm chết hẳn. Có oan báo oan có thù trả thù, tôi giết người cho nên hôm nay tình nguyện bỏ ra cái mạng này, nhưng xin chư vị giờ cao đánh khẽ, tha cho hài tử vô tội.”

“Đại tỷ...” Tiểu Xuân nghe vậy quàng mắt cũng chưa xót.

“Mẹ!” Đứa trẻ kia cũng một mực lao ra, lại chỉ khiến mấy nữ tử bên cạnh ra sức giữ lại.

Lời này của người phụ nữ, quần hùng nghe thấy lại thêm một phen xôn xao.

Mục Tương nhìn Tiểu Xuân, sau đó gọi môn hạ tới thì thầm mấy câu, môn hạ nhận lệnh liền dẫn đầu mấy đệ tử khác mang kiếm đến trước mặt Tư Đồ, cung kính vái chào “Thiếu trang chủ nhà ta chỉ thị tới đây hiệp trợ Tư Đồ minh chủ đưa những người này xuống núi.”

Tư Đồ nhìn sang Mục Tương, chỉ thấy Mục Tương khẽ mỉm cười.

Tư Đồ thâm nghĩ, cái tên họ triệu cùng với Mục Tương Hàn Hàn giao tình không cạn, trước mắt người của Lục liễu sơn trang cũng đang tạm trú ở đây, Mục Tương nếu như hy vọng mình nể mặt hẳn một lần, vậy thì cũng nên nghe theo.

Đây, anh chỉ được cái vênh váo, bạn đầu gõ mà không ra mặt thì anh chết đứng ==))

Tư Đồ gật đầu, những người kia lập tức hộ tống giáo chúng ô y giáo ly khai.

Tiếp đó Tư Đồ nói với người phụ nữ “Tam đệ kia của ta tính tình có chút lỗ mãng, nhưng mọi chuyện để quan phủ tra xét, sớm đã xác định là ngoài ý muốn. Ta có thể thông cảm cho người nỗi đau mất cha, nhưng vô luận thế nào cũng không thể giết người vô tội.” (cái gen cường bạo nhà này, khỏi chối ==))

“Vô tội? Hừ!” Tiểu Xuân thấp giọng cười lạnh “Kể lỵện vô một quyền một cước đều có thể khiến người bình thường trọng thương mất mạng, lệnh đệ nếu như thật là vô tội, đừng nói là một quyền, cần bản một cái đầu ngón út cũng không nên xuất ra mới đúng!”

Vô Ưu vẫn chuyên tâm cạy cái nhân bì diện cụ trên mặt Tiểu Xuân, không ngừng nỗ lực. Hàm dưới của Tiểu Xuân đã bị cạy đến đỏ cả lên, hẳn xoa xoa đầu đứa trẻ, vẫn cứ kệ nó.

“Vô Ưu, qua đây với đại ca!” Tư Đồ vươn tay về phía muội muội.

Mà, Vô Ưu cũng không đáp lại, vẫn chỉ chú ý vào Tiểu Xuân.

“Vô Ưu!” Tư Đồ hét to một tiếng “Có nghe đại ca nói không? Mau qua đây!”

Tiểu Xuân cảm thấy bé gái trong lòng mình có hơi run lên, khó chịu nói “Nói chuyện với con nít cần phải to tiếng vậy sao? Ngài làm nó sợ kìa, Tư Đồ mình chủ!”

“Ra mặt ngươi cũng đã ra, quàng xiên ngươi cũng đã nói, bây giờ giao muội muội của ta ra đây, không có chuyện của ngươi, ngươi lui ra được rồi!” Thanh âm của Tư Đồ còn đang cố đè nén phần nộ.

Ngày hôm đó Lục liễu sơn trang bị diệt dưới tay Ô y giáo, cơ nghiệp trăm năm chôn vùi, thân nhân chết thảm, thê tử còn chưa quá môn đã bị bắt đi, còn khiến cho hãn cùng với những chúng hạ còn lại rơi vào cảnh khốn cùng buộc phải tá cư nơi này.

Thù giữa hãn và Ô y giáo Lan Khánh đã là không đội chung trời, hôm nay quần hùng tụ hội, vốn là thời khắc để hãn tôn uy lập nghi, ngờ đâu lại lòi ra một thằng nhãi phá hỏng kế hoạch của mình, hại hãn thêm lần nữa bao nhiêu uy nghiêm kéo nhau trôi theo nước chảy.

Tư Đồ Vô Nhai cắn răng cắn lợi trợn mắt nhìn Tiểu Xuân, nếu như sau này không nhiệt tình sửa trị tên này, hãn Tư Đồ Vô Nhai còn có cái gì gọi là uy với tín.

Bàn tay nhỏ nhỏ của Vô Ưu vẫn cứ gầy, phần mép nổi không bằng phẳng giữa gương mặt với cổ dưới rất cuộc cũng bị gầy bật ra. Đứa nhỏ mừng sáng rơn, bàn tay cầm chặt mảnh rời kia ra sức kéo từ từ lên, cuối cùng nghe ‘Phách’ một tiếng, cả mảnh nhân bì diện cụ bị giật ra.

Vô Ưu mừng rỡ cầm nhân bì diện cụ trong tay, vò vò kéo kéo.

Thứ ngụy trang trên mặt đột ngột bị bóc trần, Tiểu Xuân hít sâu một hơi, trừng to mắt, nhìn lại Tư Đồ Vô Nhai đang đứng trước mặt mắt còn to tròn hơn mấy lần.

“Ngươi là... Triệu Tiểu Xuân!” Tư Đồ Vô Nhai lập tức nhận ra kẻ ngày đó tại anh hùng đại hội đã nhảy ra đứng mũi ăn đòn, cũng đồng thời nhớ ra tin đồn nóng bỏng gần đây nhất về chuyện của Ô y giáo được nhân.

Tư Đồ ngay tức khắc rút kiếm chỉ vào Tiểu Xuân hét lớn “Hỏi sao ngươi muốn thả những yêu nhân kia, lời đồn ngươi không biết liêm sỉ quy phục làm hộ pháp Ô y giáo quả thực không sai!”

Lời này của tư đồ Vô Nhai vừa ra khỏi miệng, biển người đông nghịt tại đại đường tiền đình của Tả ý sơn trang toàn bộ đều chấn động.

“Được nhân do Ô y giáo giáo chủ sở dưỡng...”

“Ăn vào có thể tăng thêm một giáp công lực, bách độc bất xâm...”

“Ma giáo yêu nghiệt người người phải trừ...”

Quần hùng hỗn loạn, cũng không nhìn ra là ai lao đầu lên trước, biển người cũng theo đó xông lên, tay cầm binh khí hung hăng đánh về phía Tiểu Xuân.

“Con bà nó!” Nhiều người như vậy bày tỏ tình cảm với mình, Tiểu Xuân sợ nhảy dựng lên.

“Hộ pháp, ngài thật sự là được nhân của giáo chủ sao?” Một lão giả mặc hắc y hỏi hãn.

Tiểu Xuân gật đầu cũng không được, lắc đầu cũng không được. Hãn đúng là được nhân, nhưng có phải của sư huynh đâu a!

“Hộ pháp ngài mau chạy đi, vì thiên thu đại nghiệp của giáo chủ, nghìn vạn đừng để bọn họ đả thương ngài!” Người phụ nữ kia hô to.

Mấy tên hắc y nhân đẩy Tiểu Xuân ra sau, cho dù một chút võ công cũng không biết, thế nhưng vẫn lỳ đòn chạy ra trước chắn.

Tiểu Xuân lại lập tức xua bọn họ ra phía sau, rút từ bên hông ra Long ngâm song kiếm, vung lên ngăn cản.

“Ta nói đại thúc, đại thẩm, lão nhân gia, các người mới nên mau mau chạy đi a!” Tiểu Xuân cấp tốc hướng ra sau gào lên.

Quay lại định thần, không biết khi nào Tư Đồ Vô Nhai đã sát ngay trước mắt, Tiểu Xuân chấn kinh, lập tức dùng kiếm ngăn lại, nhưng Tư Đồ thuận thế xoay mũi kiếm, chỉ thẳng vào Vô Ưu trong ngực Tiểu Xuân.

“Tư Đồ Vô Nhai ngươi điên sao? Nó là muội muội của ngươi!” Tiểu Xuân gào lên.

Tiểu Xuân trong tay còn phải ôm đứa nhỏ, lại vừa phải kháng địch vừa phải để ý không phạm vào đứa nhỏ, vô cùng chật vật.

Tư Đồ nắm được điểm này nên liên tiếp mấy chiêu đều hướng về phía Vô Ưu, xác định được Tiểu Xuân chắc chắn không đành lòng, kiếm thế lăng lệ càng thêm hung hiểm. Hơn nữa trong khi hai người đối chiêu, khoảng cách ở giữa thi thoảng lại có người luân phiên trái đấm một kiếm phải chém một kiếm, Tiểu Xuân choáng ngợp đến mức đầu vưng mắt hoa tiếp ứng không hết.

Đột nhiên, chính vào lúc hấn cảm thấy mũi kiếm thì từ sau đỉnh đầu một bóng thiên tượng bổ tới, Tiểu Xuân sợ hãi lùi về sau, lại trúng ngay một kiếm của người nào đó đứng sau, cái mặt còn ăn phải một roi của người bên cạnh, lập tức da tróc thịt bong máu thịt mơ hồ đau đớn đến khóc cha gọi mẹ.

Tư Đồ Vô Nhai lúc này chớp ngay thời cơ xuất kiếm thẳng vào mặt Vô Ưu, Tiểu Xuân không kịp nghĩ gì, lập tức xoay người che chở cho Vô Ưu.

Một kiếm của Tư Đồ phá không lao tới, ‘xoẹt’ một tiếng truyền tới âm thanh xuyên thịt đâm vào xương, Tiểu Xuân rên lên, sau một kiếm của Tư Đồ, chân không đứng vững, loạng choạng ngã nghiêng một lúc, nhưng vẫn cố gắng chống lưng đứng thẳng, có chết cũng không cam khuất nhục mà ngã xuống đất.

Liều Săn hòa thượng liền phong bế mấy đại huyệt trên người Tiểu Xuân lại khiến hấn hết đường cử động, tiếp đó giằng lấy đứa trẻ trong tay hấn, trả lại cho Tư Đồ.

Tư Đồ đem Vô Ưu ném ra phía sau, ném vào tay bà vú rồi thì không cần quan tâm đến nữa, sau đó trở lại đối đầu với Tiểu Xuân, nhìn ngó về mặt ngỗng cuồng không đổi của thiếu niên này, hỏi “Nói cho ta Lan Khánh đang ở đâu, ta có thể tha cho ngươi không chết.”

Tiểu Xuân nhổ một ngụm máu vào mặt Tư Đồ, khoe miệng nhếch lên nụ cười khinh bỉ “Tư Đồ Vô Nhai, ta xem ngươi lẽ ra nên đổi tên thành Tư Đồ vô sỉ mới đúng! Thứ thủ đoạn thói tha thể này ngươi cũng dùng được, không sợ bị cười đến rơi hàm!”

Tư Đồ dùng tay áo lau đi vết máu bắn trên mặt, hung hăng đánh vào bụng Tiểu Xuân. Tiểu Xuân đau đến mức lục phủ ngũ tạng tựa như lật nhào, phun ra một miệng dịch vàng.

“Không nói ra Lan Khánh cùng tàn dư của Ô y giáo đang ở đâu, ta cứ mỗi ngày khoét đi của ngươi một miếng thịt, cắt đi của ngươi một khúc xương, cho tới khi ngươi chịu nói mới thôi!” Tư Đồ Vô Nhai trong mắt lộ ra sát ý, lãnh tĩnh mà tàn khốc “Lan Khánh luyện được nhân muốn được thêm sáu mươi năm công lực, ta càng không để hấn như nguyện. Người đâu, tống hấn vào lao, phải đệ tử nghiên gia canh giữ!”

Tiểu Xuân chỉ lạnh lùng nhìn lại Tư Đồ, cười mỉa.

Qua một trận huyết chiến, mười mấy người của Ô y giáo đứng ra đều bị giết chết không còn một mạng, thi thể nằm ở tiền đình, tử trạng vô cùng thê thảm.

Hàn Hàn cùng Mục Tương im lặng ngồi tại chỗ, vẫn như cũ cách nhau mấy bước, từ chối lên tiếng.

“Làm sao đây?” Qua một lúc lâu, mặt trời cũng sắp xuống núi, Hàn Hàn mới nói.

“Tư Đồ là võ lâm minh chủ.”

“Chẳng lẽ để mặc hấn giết tên điên họ Triệu kia?” Hàn Hàn gầm lên.

“Môn chủ Thiết kiếm môn đâu?”

Mục Tương mới hỏi vậy, đã xuất hiện một thiếu niên thở hồng hộc chạy về phía hấn.

“Mục thiếu hiệp, Hàn thiếu hiệp, môn chủ của ta có lời, mời hai vị quá biệt viện họp mặt!”

Mục Tương với Hàn Hàn liếc mắt nhìn nhau, vội vã bật dậy.

Địa lao u ám ẩm thấp, một luồng khí mốc meo bao phủ.

Tiểu Xuân bị nhốt vào thiết lao sâu trong cùm, hai tay bị dây thừng trói chặt treo lên, kinh qua nghiêm hình tra tấn một ngày một đêm, hần toàn thân thương tích, máu me loang lổ.

Tư Đồ Vô Nhai tay cầm trường tiên quất thêm một roi nữa, phần móc câu đâm ngược vào thân thể, lúc giật ra xé toạc da thịt, da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa.

Ngày tháng hai, vốn phải mang hơi lạnh, mà qua một trận khổ hình chỉ khiến Tiểu Xuân toát mồ hôi, mồ hôi lại lẫn lộn vào máu, từng giọt từng giọt nhỏ xuống mặt đất bùn lầy.

Thế nhưng vô luận đau đớn thấu xương tới mức nào, Tiểu Xuân vẫn liều chết cắn chặt môi không cầu khoan dung, dù cho hai môi có bị cắn nát cắn rách, hần một câu vẫn không nói.

Vì thế, trong lao ngoại trừ tiếng roi quất xuống ‘viu viu’ vang lên, thì không còn tiếng gì khác, chỉ có tĩnh lặng và trầm mặc đến mức làm người sợ hãi tràn ra tứ bề.

“Nói, Lan Khánh rốt cuộc là ở đâu? Hần bắt Liêu Tiểu mang đi đâu?”

Tư Đồ vung roi đến mức hốc mắt đỏ ngầu, nữ tử hần yêu thương cùng với gia nghiệp cả đời trong một đêm bị người cướp mất, hóa thành hư không, cừu này hận này, tích tụ trong lòng quá lâu. Lần này bắt được người, nếu không hỏi cho ra tung tích của Lan Khánh, cứu lại thê tử còn chưa quá môn, báo lại thù này, hần quyết không buông.

Tiểu Xuân chỉ liếc nhìn Tư Đồ, lại cười lạnh, rồi nhắm mắt.

Tư Đồ lại vung roi nữa. Tiểu Xuân hít mạnh một hơi, đau đến mức nhúu chặt mày, toàn thân cứng đờ, thế nhưng vẫn có chấp không chịu phát ra một tiếng kêu nhỏ nào.

Tiểu Xuân không mở miệng, hần sợ chỉ cần mở miệng, khí tiết ra, hần sẽ chịu không được mà kêu đau. Hần thế nào lại không có cốt khí, đối mặt với đồ tiểu nhân này lại không thể chống cự được? Còn lâu mới cho hần toại ý!

Hừ, tiểu nhân! Mới chỉ nghĩ như vậy, lại thêm một roi nữa đón đầu, đau đớn suýt nữa phải rơi lệ.

Cứ như vậy một roi lại một roi tiếp nối, không biết đã qua bao lâu, có mấy người bước vào, những người đó ghé vào tai Tư Đồ nói nhỏ gì đó. Tư Đồ giận dữ ném roi xuống đất, sải bước lao ra ngoài.

Tiểu Xuân thở ra một hơi thật sâu, cả người thả lỏng, bờ vai cũng buông xuống một chút, để mặc dây thừng treo hai cổ tay mình. Mấy lần thử đập mũi chặn cũng không chạm tới đất nên bỏ qua, quyết định nhắm mắt cho dây thừng lắc lư qua lại.

Thật lâu sau đó, có người gấp gấp tiến vào, Tiểu Xuân nghe thấy tiếng thở dài thất vọng, ngẩng lên nhìn, thì ra là Hàn Hàn.

“Ta còn tưởng... khụ... còn tưởng Tư Đồ quay lại...” Tiểu Xuân lên tiếng, giọng nói trầm thấp khàn đục, tàn tạ đến mức nghe ra thấy thật không đành.

Hàn Hàn mở túi nước mang theo, vội vàng giúp hần uống một chút.

“Khụ...” Tiểu Xuân phun máu tung tóe.

“Mục Tương đã tìm mấy người khuyên bảo Tư Đồ, ngày đó những người ở khách *** được dùng giải được của người đều ghi khắc trong lòng, toàn bộ đều đứng ra bảo vệ người, người đừng lo lắng. Nơi này chung quy là Tả ý sơn trang, sẽ không ai dám làm càn quá đáng!” Hàn Hàn còn vội nói tiếp “Ta thả ngươi xuống!”

“Mặt tiền mặt hậu đều... nham nhở... khụ... thả xuống nằm giữa cũng không được... nằm sắp cũng dơ diên... thôi thà lủng lẳng còn hơn...” Tiểu Xuân cố cười, yếu ớt nói.

“Thì nằm nghiêng đi! Trông cái bộ dạng đã thành thế này, nói năng vẫn không nghiêm túc nổi!” Hàn Hàn trừng nguyên cái mặt khó coi cỡi Tiểu Xuân xuống, Tiểu Xuân lúc rơi vào người hần cũng phải kêu rên một tiếng, nghe được vậy, cái mặt Hàn Hàn lại nhăn hết cả.

Hần nhanh nhẹn đặt Tiểu Xuân lên đồng cỏ khô, nóng vội nói “Lão gia tử đi được nửa chừng cũng bị ta kêu người đi gọi lại rồi, ông ấy nói người cùng Lan Khánh chỉ là sư huynh đệ đồng môn, tuyệt đối không phải

người của Ô y giáo! Bọn ta đều rõ tư cách của người, người nào người nấy đều tin người, cho nên người cứ yên tâm chờ ở đây, tới khi Mục Tương thỏa hiệp với Tư Đồ xong, lập tức sẽ thả người ra!”

Hàn Hàn tay cầm kim sang được, cẩn thận giúp Tiểu Xuân bôi lên miệng vết thương.

“Ta đoán nếu muốn làm tất cả mọi người, nhất là Tư Đồ đó... cam tâm tình nguyện thả ta ra... tuyệt đối không thể ngày một ngày hai là được...” Tiểu Xuân cười nhẹ.

“Đã lúc nào rồi, người còn cười!” Hàn Hàn bực bội nói.

“Tiểu Hàn nhi... giúp ta thêm một chuyện nữa được không...” Tiểu Xuân có chút nhối lên ở ngực, thở không ra hơi, lại ho khùng khục.

“Đừng gọi ta là tiểu Hàn nhi!” Hàn Hàn nhú mày hỏi “Chuyện gì?”

“Đồ đạc trên người ta đều bị Tư Đồ trấn sạch rồi, người đi kiếm hắc đòi lấy cái bình có màu thanh thiên, nói là cần phải đưa cho thất gia, hắc sẽ không cự tuyệt... sau đó mang cái bình đến khách *** giao cho Vân Khuynh nhà ta...” Tiểu Xuân thở gấp, nắm chặt lấy tay Hàn Hàn nói tiếp “Thuốc trong bình kia rất quan trọng, Vân Khuynh không có thuốc sẽ chết, cho nên người phải nhớ... phải nhớ nhất định tự tay đưa cho Vân Khuynh...”

Hàn Hàn thận trọng gật đầu.

“Nếu như Vân Khuynh hỏi đến ta, người cứ nói ta nhìn thấy một cô nương xinh đẹp, nên không biết đã chạy mất dạng nào là được... đừng để hắc biết chuyện xảy ra ở đây, hắc lúc này không thể chịu thêm bất trắc nào, ta không muốn hắc xảy ra chuyện, tuyệt đối không thể để hắc đến Tả ý sơn trang...” nói một hơi xong xuôi từng đó lời, Tiểu Xuân lại ho mạnh thêm một trận.

“Người đối hắc thật quá tốt...” Hàn Hàn ấp úng nói.

Hàn Hàn tới nay vẫn không biết, thì ra triệu Tiểu Xuân này, lại là một kẻ thâm tình như vậy.

“Đổi lại nếu Mục Tương gặp chuyện tương tự... người cũng sẽ giống như ta...” Tiểu Xuân vừa thở hổn hển vừa nói đùa.

“Ai... ai giống như người!” Hàn Hàn đỏ bừng cả mặt.

Hàn Hàn đi rồi, Tiểu Xuân ở trong địa lao tịch mịch ngáy ngẩn một hồi lâu.

Tư Đồ Vô Nhai thật sự quá độc địa, ra tay lần này khiến cho hắc khắp người thượng hạ không còn một chỗ nguyên lành, mở mắt cũng đau, nhắm mắt cũng đau, đến nỗi muốn chớp mắt một lúc cũng không được, đau đớn sẽ lay hắc dậy ngay lập tức.

Tình cảnh đó trôi qua chừng nửa ngày, lần này đến phiên Mục Tương tìm hắc.

Mục Tương sắc mặt tiều tụy trắng bệch, hắc chậm rãi nói với Tiểu Xuân “Lan Khánh dẫn quân Ô y giáo bao vây chân núi, dọc đường còn rải kịch độc không cho bất kỳ ai ra vào. Tiểu Hàn mang được bình của người xông ra, bây giờ trúng độc hôn mê chỉ còn thoi thóp.”

Nghe được tin dữ Mục Tương vừa kể, Tiểu Xuân kinh hoàng không thôi, đau đớn nhắm mắt lại.

Sự việc hắc sợ nhất cuối cùng đã xảy ra.

Đương nhiên, chương môn bát đại phái tề tựu ở Tả ý sơn trang, thời cơ khó được như vậy sư huynh sao có thể bỏ qua? Nếu không dùng một lần tung lưới bắt cả mẻ, vậy cái danh Độc thủ trích tiên không phải uống phí quá rồi sao?

“Khục... đi tìm Tư Đồ lấy được bình màu đỏ, cứ cách ba canh giờ lấy một viên hòa vào nước cho tiểu Hàn uống xuống, qua ba lần thì có thể giải độc...” Tiểu Xuân rầu rĩ nói.

“Tiểu hàn đã cố hết sức.” Mục Tương trước khi đi đã nói vậy.

“Ta biết...” Tiểu Xuân nói.

Mục Tương đi rồi, địa lao lại khôi phục sự yên tĩnh, ánh mắt Tiểu Xuân ngây dại nhìn xuống bùn đất, trong miệng không ngừng lẩm bẩm “Là ta sai, ta lẽ ra nên nghe lời người, không nên đến đây... Vân Khuynh... ta hại chết người rồi...”

Hắn lấy tay che mặt, trong lòng bức bối như thiêu đốt, lại vì không có chỗ nào có thể phát tiết ra, mà khổ sở dày vò.

Thuốc của Vân Khuynh, chỉ tới tới nay mà thôi ... chỉ tới tới nay...

“Vân Khuynh... ta hại chết người rồi...” Tiểu Xuân đã vô phương kiềm nén, nghẹn ngào bật thành tiếng.

“Vân Khuynh...” Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Bình thành.

Tiểu ngũ cùng tiểu lục dò xét trong đồng hoang tàn.

Không mất nhiều thời gian, tiểu ngũ nhặt lên một mảnh ván vỡ nát nói “Là chữ ‘Thiên’”

Tiếp đó tiểu lục cũng nhìn thấy một mảnh khác, hô lên “Chỗ này ta cũng thấy một khối chữ ‘hương’!”

A nhị cúi đầu nhìn chữ ‘lâu’ dưới chân, đại khái đã có thể xác định cái nơi bị tàn phá đến thảm hại này chính là đại khách *** của Bình thành trước kia xa gần biết tiếng, khách nhân nổi đuôi theo vào, Thiên hương lâu.

“Xem tình hình này, bọn họ cũng đã đi qua đây. Chúng ta vậy là vẫn chậm một bước.” A nhị nói.

Tiểu tam từ xa lững thững bước đến, gương mặt mệt mỏi đến mức nhợt nhạt, thể lực của hắn cũng không bằng nhị sư huynh hay tiểu ngũ tiểu lục kia, cả đường đi chỉ bằng bằng dùng khinh công lao về hướng nam, bây giờ có muốn nói chuyện cũng không mở miệng nổi.

Thế nhưng tiểu tam cứ lạch bạch đi như vậy, ơn trời cuối cùng cũng đến được bên cạnh nhị sư huynh, tạm gọi là bắt kịp mọi người, lại được nghe những lời gây kích động nhất trong tình hình hiện tại ở vị trí hiện tại.

“Được rồi, đi thôi! Đi tiếp vài ngày nữa, có thể sẽ đuổi kịp Tiểu Xuân!”

“Cái gì?” Tiểu tam uể oải cất cao giọng thảng thốt “Chúng ta ngày đêm chạy học tốc như vậy, nhị sư huynh nhìn mắt ta đi, đen ngòm hết, không thể nghỉ ngơi, ngủ một chút hả?”

“Tiểu ngũ, đi tìm một con ngựa cho tam sư huynh vô dụng của người, tiểu lục, đi với ta.” A nhị vừa nói xong, liền búng người nhảy lên tiếp tục phi thân về phía trước.

Tiểu ngũ tiểu lục nhận lệnh hô ‘vâng’ một tiếng, nhanh nhẹn tản ra.

Chỉ còn lại tiểu tam đứng trước tàn tích thở hổn hển, cắn răng lẩm bẩm “Triệu Tiểu Xuân tên tiểu tử chết bầm nhà người, chờ ta tìm được người, người phải biết thế nào là thảm!”

“Tư Đồ Vô Nhai, Tư Đồ vô sỉ, Tư Đồ lão tặc, Tư Đồ tiểu nhân, người rút cuộc còn muốn nhốt ta tới bao giờ, mau thả ta ra...”

Tiểu Xuân bị giam giữ trong lao liệu mạng đập vào song sắt, mà vô luận lời nói ra khó nghe bao nhiêu, vô luận kêu gào bao lâu, vẫn không thấy Tư Đồ quay lại.

“Mau thả ta ra, Tư Đồ tiện nhân người nghe thấy hay không? Ô y giáo vậy núi là chuyện của nhà người, người muốn chết cũng đừng có kéo người khác chết theo, ta còn phải quay về gặp Vân Khuynh, ta cảnh cáo người mau thả ta ra, nếu như Vân Khuynh có chuyện gì bất trắc, ta tuyệt đối không bỏ qua cho người...”

Từ sáng sớm đã la hét cho đến tối mịt, lòng bàn tay diên cuộn đánh vào cửa sắt cũng sưng lên như muốn nứt ra, trên ván cửa còn lấm vết máu của hắn, đỏ sẫm loang lổ, nhưng vẫn không ai để ý đến Tiểu Xuân, chỉ mặc kệ hắn phát diên phát cuồng la hét, hét đến đứt hơi kiệt sức, hét đến cổ họng cũng khàn đặc.

“Mau thả ta ra a...” Tiểu Xuân ho mấy tiếng, yếu ớt dựa vào ván cửa trượt xuống bùn đất.

Hắn từng tiếng từng tiếng một vẫn đập cửa, từ giữa trưa bình bình bang bang cho tới nay chỉ còn từng tiếng gián đoạn, dùng tất khí lực, hắn muốn vung tay cũng không nổi nữa, chỉ cảm thấy băng lãnh từ ngón tay từ từ truyền lên người, khiến hắn bắt đầu run lên khe khẽ.

“Khục...” Tiểu Xuân đứt hơi, thân thể kiệt quệ làm hắn thấy mê man, thấy mệt mỏi, thế nhưng hắn không cho phép mình nhắm mắt lại, không thể để chính mình cứ như vậy ngủ đi.

Chống người lên, hắn lại liều mạng đập vào ván cửa thiết lao, trong đầu chỉ nghĩ: phải ra ngoài, phải ra ngoài mới được! Vân Khuynh vẫn đang chờ thuốc cứu mạng, không ra ngoài, Vân Khuynh chắc chắn sẽ chết! Hắn không thể để Vân Khuynh chết, tuyệt đối không thể!

“Tư Đồ vô sỉ... Tư Đồ tiểu nhân... thả ta ra ngoài...”

Càng gõ lực đạo càng trở nên yếu đi, Tiểu Xuân cảm thấy đầu mình càng lúc càng nặng, hắn tự biết mình phải ngủ lấy một giấc, cũng như trước kia để khôi phục thể lực mới đứng, thế nhưng không được, Vân Khuynh của hắn, lúc này tính mạng đang lay lắt a...

“Tư Đồ Vô Nhai... thả ta ra ngoài...” hề nghĩ đến Vân Khuynh, Tiểu Xuân lại chịu không được.

Hắn đột nhiên lại hét to lên, liều mạng để hét “Người làm gì có tư cách làm mình chủ vô lâm, ngày đó ở đại hội anh hùng cái mạng của người cũng là do ta cứu, hôm nay lấy oán trả ân đặt ta vào tình cảnh này, người còn không biết ngượng tự xưng là chính đạo. Mau thả ta ra, Vân Khuynh không thể đợi được nữa, ta không quay về hắn sẽ chết... người biết hay không... hắn sẽ chết...”

Tiểu Xuân liều mạng gào lên, cặp mắt đỏ ngầu “Để ta quay về... để ta quay về...”

Thương nặng chưa lành lại thêm khí cấp công tâm, huyết khí trong người hắn cuộn cuộn không ngừng, đột ngột cổ họng lại tanh nồng, khí huyết dâng lên, hắn cũng không thể tiếp tục áp xuống, cho nên phun ra lại một ngụm máu nữa.

Tiểu Xuân lão đảo một hồi, không hề nhận ra nước mặt đã rơi xuống, tay vẫn tiếp tục vỗ vào cái ván cửa ngăn cách giữa hắn và Vân Khuynh, gào lên “Thả ta ra... thả ta ra... Vân Khuynh không thể chết... không thể...”

Nhưng mà, vẫn là không ai chịu nghe lời khẩn cầu của hắn, trong địa lao yên tĩnh, chỉ có tiếng gào loạn diên cuồng phần nộ cùng bi thương vang vọng không ngừng.

Trong đêm, Tiểu Xuân ho khùng khục, mỗi một tiếng mỗi một âm vang vọng, đều có vị máu theo đó lan ra.

Một kiếm của Tư Đồ đâm vào lưng trọng thương đến phé mạch, khiến hắn mỗi khi hít thở đều không ngừng đau đớn thống khổ, thật lâu vẫn không cách nào dịu bớt.

Cũng đã quên mất chính mình bị giam trong Tả ý sơn trang đến ngày thứ mấy, từ khi thuốc của Vân Khuynh hết đi, đánh mất sinh cơ, hắn đã không muốn nhớ đến hôm nay là ngày nào, dấu sao, có cái gì còn quan trọng đâu.

Bên ngoài địa lao nhẹ nhàng vang lên tiếng bước chân, cửa sắt chậm chậm mở ra.

Tiểu Xuân nghiêng người nằm trên đồng cỏ, ánh mắt đờ đẫn nhìn người kia.

Chỉ thấy một đôi mắt lộ ra dục vọng hèn hạ, tay cầm chủy thủ, từng bước từng bước bức tới gần.

Tiểu Xuân ghê tởm nhìn cái kẻ mình không hề quen biết, thanh âm thoát ra khàn đục, khinh thường hỏi “... Dám hỏi đại hiệp này... có chuyện gì... khục... cần...”

“Nghe nói ăn được được nhân có thể tăng thêm một giáp công lực, tại hạ quả thật không tin, hôm nay may mắn có được cơ duyên gặp tiểu huynh đệ, không biết tiểu huynh đệ có hay không nguyện ý cho mượn một cánh tay để tại hạ được mở mang tầm mắt. Nếu như dùng xong thật sự vô hiệu, tại hạ cũng sẽ thay mặt

tiểu huynh đệ làm sáng tỏ mọi chuyện với người trong thiên hạ, trả lại sự thanh tỉnh cho tiểu huynh đệ.” Người kia bày ra bộ mặt tươi cười thô thiển, tay giờ chủ thủ từng bước tiến tới gần.

Tiểu Xuân khoe miệng co giật, nói “Nếu như ta không bằng lòng... khục... vậy người có hảo tâm cắt xẻo khỏi đây không?”

“Không bằng lòng cũng không được.” Nam tử giờ cao chủ thủ, một nhát định đâm xuống ***g ngực Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân chật vạy xoay người, vung chân đập văng kẻ kia, nhưng vừa thở ra mấy hơi, hẳn lại xông tới lần nữa, đè Tiểu Xuân xuống.

Mặc dù người bị trọng thương chưa lành khí lực mất hết, Tiểu Xuân vẫn không để người khác muốn làm gì thì làm.

Hắn dùng tay không đối chiến với nam tử kia, chủ thủ mấy lần hạ xuống cắt vào thân thể sớm đã thương tích chằng chịt, đột nhiên một mảng thịt lớn trên tay bị cắt ra, nam tử vội vàng đoạt lấy khối thịt, sự thèm khát trong mắt càng mạnh mẽ.

Tiểu Xuân nhân cơ hội dùng hàm răng sắc bén làm hung khí, hung hăng cắn vào bàn tay nam tử, cắn đến mức nam tử chịu không được đau, chủ thủ vì thế rơi xuống.

Nam tử mất đi lợi khí, tức giận đánh một quyền vào ***g ngực Tiểu Xuân, Tiểu Xuân đau đớn rên lên một tiếng, lập tức co gồi hướng vào bộ vị mềm mềm giữa háng của nam tử đập cho một phát, kẻ kia kêu lên ‘A..au’, cả người văng vào ván cửa bằng sắt, vang lên một tiếng ‘Phịch’ thật kêu.

Nam tử nén đau, cả gương mặt méo mó rạn ra nụ cười ngọt “Thịt của được nhân, cuối cùng ta lấy được thịt của được nhân rồi!”

Nam tử dùng ánh mắt hung ác đè chèn Tiểu Xuân, trong lúc Tiểu Xuân cũng nhìn chăm chú vào hắn, ngửa hàm lên, đem khối thịt vừa cắt ra trên người Tiểu Xuân máu chảy đầm đìa nhét vào miệng, ra sức nhai nuốt, thỏa mãn như vừa được hưởng thụ mỹ vị trần tu.

Tiểu Xuân nhìn cảnh này chỉ thấy buồn nôn, thiếu chút nữa là phun ra thật.

Nam tử sau khi nuốt thịt của được nhân vào bụng, chống người đứng lên, cảm giác thể nội từ đan điền dần dần dâng lên một cỗ nóng lưu, sau đó chậm rãi chảy khắp toàn thân, khiến hắn vô cùng khoan khoái.

Dòng nóng lưu sau đó càng lúc càng nóng, cảm giác tựa như có một luồng chân khí vô cùng vô tận trào ra, lấp đầy khí hải, tinh lực toàn thân trở nên sung mãn hơn bao giờ hết.

“Hữu hiệu, thật là hữu hiệu!” Nam tử mừng ra mặt, nhìn xuống cánh tay đột ngột hẳn gân xanh “Thì ra lời đồn là sự thật, ta hiện tại đúng là còn thừa tinh khí chưa dùng hết, cả người đều căng lên! Chỉ mới một khối thịt đã vậy, được nhân này thật quá thần kỳ, khó trách ma đầu kia lại đem người làm trân bảo, vô luận thể nào cũng muốn đoạt người trở về!”

Nam tử kinh hỉ nhìn Tiểu Xuân, từng bước từng bước lại tiến tới, nói “Nếu như, nếu như ta ăn người toàn bộ không sót một mảnh, vậy sáu mươi năm công lực liền vào trong tay ta. Như vậy trong thiên hạ cũng sẽ không còn ai địch lại ta, ta đương nhiên sẽ trở thành nhất đẳng cao thủ!”

Tiểu Xuân lần này lại không né tránh, chỉ khẽ nhếch miệng cười vô tình “Như vậy có phải hay không ta trước tiên cần phải chúc mừng người đây... khục... cao thủ đại hiệp...”

Chỉ trong tích tắc sau khi Tiểu Xuân nói xong, nam tử đang bước đi đột nhiên sắc mặt vặn vẹo nặng nề rất khó coi, thân thể cứng đờ không nhúc nhích lấy chút nào, sau đó từ trong cổ họng thốt lên tiếng rên rỉ vô cùng quỷ dị, sau đó từ rên rỉ hóa thành kêu gào thảm thiết.

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của Tiểu Xuân, gân xanh chằng chịt nổi lên vằn vện trên người nam tử từng chỗ từng chỗ cường liệt nổ tung, huyết dịch đục ngầu phun ra như sương bụi, khiến cho địa lao vốn nồng nặc mùi ẩm mốc nay lại thêm một luồng tanh nồng khó ngửi. Nam tử vì thế lăn ra đất không ngừng kêu khóc, lại phát ra âm thanh thê lương nhưng khó nghe.

Tiểu Xuân nhặt thanh chủy thủ rơi trên đất lên, nỗ lực vực dậy thân thể tàn tạ đến tột cùng, từ từ đứng dậy trên đồng cỏ khô.

Hắn liếc nhìn nam tử, thản nhiên nói “Ngu ngốc, huyết nhục của được nhân tính liệt lại cương mãnh, người bình thường làm sao chịu được... ngu ngốc, võ công của người vậy là đã bị phế sạch, muốn làm cao thủ, quay về khổ luyện thêm lần nữa đi... mộng tưởng!”

Nói xong, tự chống thân thể lão đảo, dựa vào bờ tường chậm chậm ra ngoài đại lao.

Bên ngoài địa lao Tư Đồ đã sai người canh gác, người kia cũng không biết làm sao mà mò vào được. Nhưng vậy cũng tốt, mất đi một miếng thịt, một cơn đau nhỏ nhỏ ngoài da thịt, đổi lại là cơ hội chạy thoát. Với hắn mà nói, thập phần đáng giá.

Tiếp theo đây, đương nhiên phải nghĩ cách đối phó với mấy người đang canh giữ bên ngoài.

Tiểu Xuân đi được mấy bước, lại quay vòng về chỗ cũ, kéo cái tên cao thủ đại hiệp còn đang phun máu đỏ sống đỏ chết kia lôi ra ngoài. Có người làm tin trong tay, xem ra vẫn an toàn hơn chút.

Ngày đó Tiểu Xuân rời đi chưa quay về, Vân Khuynh mơ hồ cảm thấy được đã có chuyện phát sinh.

Tiểu Xuân biết rõ giải được của mình vô cùng quan trọng, tuyệt đối sẽ không vô tâm với chuyện sinh tử, vô luận gặp phải tình huống thế nào, Vân Khuynh biết Tiểu Xuân chắc chắn sẽ gấp rút trở về.

Thế nhưng đêm đó lấy ra giải được mà Tiểu Xuân để lại định dùng, lại phát hiện bên trong cư nhiên nằm trơ trên những ba viên thuốc, trong lòng Vân Khuynh bùng lên một trận tức khí, Triệu Tiểu Xuân này khẳng định đã có mưu đồ từ trước, nếu không phải muốn đi chơi bởi tới ba ngày mới chịu quay về, làm sao có chuyện để lại tới ba viên.

Thế mà, cho đến khi ngày thứ tư kết thúc vẫn không thấy Tiểu Xuân trở về, Vân Khuynh mới kinh hoảng phát hiện ra tình thế đã nghiêm trọng.

Ba ngày đã qua, cũng không có được phần giải được thứ tư, Vân Khuynh hiểu được Tiểu Xuân không phải là không trở về, mà là vô pháp trở về.

Tiểu Xuân xảy ra chuyện rồi.

Vân Khuynh nôn nóng cầm kiếm tìm đến Tả ý sơn trang, giữa đường đột phát càng lúc càng dữ dội, hắn cũng không cần biết, chỉ biết phải sớm tìm cho ra Tiểu Xuân.

Khó khăn lắm mới tìm được đường đến Tả ý sơn trang, nhưng bên dưới sơn trang không biết vì sao lại có vô số Ô y giáo chúng đang mai phục.

Trong lòng Vân Khuynh thấy ớn lạnh, mấy ngày này tìm không ra Lan Khánh, thì ra đã chuyển mục tiêu sang hướng bát đại phái, Tiểu Xuân lại đang trên núi, không phải sẽ lại bị liên lụy vào?

Vân Khuynh căm hận nói “Hỗn trướng, bỏ công hắn bao nhiêu lần giúp người, người vẫn chẳng hề thay đổi, bỏ mặc hắn sống chết một bên.”

Vân Khuynh chấp kiếm, lao thẳng vào trong ngọn núi bị bao phủ trong đêm đen mịt mù âm thấp âm hàn, từng ngọn lại từng ngọn đuốc sáng giờ cao, người của Ô y giáo mặc hắc y từ trong bóng đêm bước ra.

“Thánh lệnh của giáo chủ, kẻ nào dám tự ý xông vào Lạc Thương sơn, giết không tha.”

Trong đêm, ám khí tẩm kịch độc phá không phóng tới, ngân sương kiếm của Vân Khuynh múa ra hình bán nguyệt, trong giây lát ám khí bắn ngược trở lại, mấy tên hắc y nhân kêu lên thảm thiết, ngã xuống mất mạng.

Vân Khuynh nhảy lên phía trước, vô luận có bao nhiêu người xông ra cũng không quan tâm, hắn chỉ thẳng một mạch lao tới trước, lại lao tới trước. Hắn phải đến được chỗ Tiểu Xuân, xác định Tiểu Xuân bình an vô sự, bằng không sự lo lắng ưu phiền trong lòng hắn vĩnh viễn không từ bỏ được.

Đột nhiên ***g ngược nhói lên một trận đau đớn kịch liệt, khiến Vân Khuynh lệch bước lão đảo ngã ra đất.

Hắn lúc này mới phát hiện ra xung quanh đây dày đặc một mùi hương thơm mát hệt như hoa mới nở, trên mặt đất cũng lưu lại bột phấn màu bạc li ti.

Độc này vừa nhập vào thân thể lập tức giao hòa với Nguyệt bán loan sẵn có trong người, choáng váng cùng với đau đớn kịch liệt đồng thời kéo tới, Vân Khuynh cả người không thể đứng vững, chỉ có thể dùng kiếm chống người, loạng choạng hướng tới trước.

Hắc y nhân đuổi theo không rời phóng ra trước mặt, đao quang lóe lên, Vân Khuynh xoay người vùng kiếm chém, chặt đứt ngang eo hắc y nhân, máu tươi trào ra tứ phía, hắn nhú chặt đôi mày, lần thứ hai xoay người tăng tốc bước tiếp.

Máu trên thân thể này có là gì, hắn vẫn có thể chịu đựng, cho dù có bắn hơn nữa cũng không còn quan trọng, chỉ cần có thể đến bên Tiểu Xuân, hắn sẽ có thể tự thuyết phục chính mình không cần bận tâm.

Vân Khuynh bên trong ngọn núi cứ thế liều mạng xông tới, áp chế Nguyệt bán loan trong thân thể cùng với kịch độc Lan Khánh bày ra dọc đường.

Hắn không cho phép chính mình dừng lại, chỉ cố gắng nén xuống, chịu đựng tìm kiếm một con đường có thể dẫn đến Tả ý sơn trang, cũng là dẫn hắn đến bên Tiểu Xuân.

Cuối cùng, sau mấy phiên giao chiến với hắc y nhân trong núi, bạch y đã chuyển sang sắc đỏ, hắn mới nhìn thấy vách tường dựng thẳng trên đỉnh núi.

“Tiểu Xuân...” Vân Khuynh cắn răng bức công vận kinh, đập lên cây tùng bên ngoài, mượn lực mà vượt tường, lọt vào bên trong Tả ý sơn trang.

Thế nhưng vì dùng lực quá trớn mà độc phát công tâm, sau khi tiếp đất lại phải tiếp thêm một trận đau đớn, mà hắn vẫn như cũ miễn cưỡng đứng dậy.

Hắn không biết bản thân mình còn có bao nhiêu thời gian, chỉ nghĩ là, phải nhanh gặp được, phải nhanh gặp được Tiểu Xuân.

“Ai?!”

Bên dưới tường phía nam, là phạm vi canh giữ của Thiết kiếm môn.

Đại hồ tử tay cầm thanh Thiết kiếm nặng hơn mười cân đang đứng chặt cây trúc giậu, lại nghe thấy tiếng y sam phiêu động, hô to một tiếng quay đầu lại, nhận ra người đi cùng với ân nhân cứu mạng của mình, biểu hiện kinh ngạc còn hơn vui mừng, vội vàng lớn tiếng gọi “Vân thiếu hiệp!”

“Triệu Tiểu Xuân đang ở đâu?” Vân Khuynh dùng thanh âm băng lãnh mục quang hung ác hỏi lại.

“Triệu thiếu hiệp bị Tư Đồ lạn nhân giam giữ trong địa lao, đi hướng này!” cháu trai của đại hồ tử từ bên cạnh chạy ra, nhanh nhẹn dẫn Vân Khuynh vào trong trang.

“Ô y giáo hạ kịch độc dọc đường, Vân thiếu hiệp trúng độc nặng, yêm lập tức sai người đến chỗ Tư Đồ lạn nhân lấy giải dược. Hắn lấy mất vạn linh đan của Triệu thiếu hiệp, toàn bộ đồ đạc trên người Triệu thiếu hiệp đều bị hắn lấy đi, thật là thứ ô quy vương bát!” Đại hồ tử dẫn theo mấy môn đồ, vừa chạy theo bọn họ vừa nói.

“Tư Đồ cả gan giam giữ Tiểu Xuân!” Vân Khuynh nghiến răng nói. Hắn lập tức lấy ra dược bình mà Tiểu Xuân giao cho trước khi đi, lấy ra hơn mười viên vạn linh đan uống xuống, hy vọng có thể tạm thời áp chế độc tính.

Lục liễu sơn trang nếu không phải nhờ có hắn nâng đỡ sau lưng mà đối kháng với Lan Khánh, mấy năm gần đây làm sao có được vị thế như hôm nay. Tư Đồ Vô Nhai lại còn dám đối xử với người của hắn như vậy, món nợ này hắn nhất định sẽ tính sổ.

Đoàn người cấp tốc đi về phía địa lao, thế nhưng vào lúc sắp đến được nơi giam giữ Tiểu Xuân, Vân Khuynh nghe được âm thanh binh khí tương giao.

“Con bà nó... khục... biến hết sang một bên cho ta, bằng không ta lập tức cho tên gia hỏa này về thăm ông bà!”

Vân Khuynh trong lòng hoảng hốt, chính là giọng nói của Tiểu Xuân, thế nhưng giọng của Tiểu Xuân làm sao lại biến thành thế này, không chỉ khàn khàn kiệt quệ, lại còn hao tổn chân khí suy nhược bất kham.

“Tiểu Xuân!” Vân Khuynh gạt cây cối hai bên, nhìn thấy cái người đã nhiều ngày không gặp kia.

Cũng là nhìn thấy người kia toàn thân lấm máu, trên dưới không có chỗ nào còn nguyên vẹn, tóc tai hỗn độn rối bời, sắc mặt tái nhợt cực kỳ. Y phục trên người lại càng tàn tạ dơ bẩn, đen ố đạn xen, nhìn kỹ hơn nữa, thì nhận ra đó là vết máu đã khô để lại. Từng nhát từng nhát chẳng chịt hỗn loạn, xem mà kinh hoàng.

Tiểu Xuân ngẩng đầu, nhìn thấy bóng người phía trước đang bước về phía mình, cả người cứng đờ ra “Vân Khuynh...”

Nam tử bị Tiểu Xuân dùng chủy thủ khổng chế, giữ chặt trong tay thoi thóp một hơi, Tiểu Xuân vừa buông tay, người đó vậy là rơi xuống mặt đất, vô lực rên rỉ.

“Toàn bộ lui hết đi cho yêm!” đại hồ tử thấy bộ dạng của Tiểu Xuân thì kinh hoàng không ngớt, dùng ngữ khí nghiêm khắc hô lên “Gọi Tư Đồ Vô Nhai đến gặp ta, hần không phải đã đáp ứng sẽ không dùng hình với Triệu thiếu hiệp hay sao, cái này là thế nào? Thứ đồ hỗn trưởng còn hơn lão tử, yêm từ hôm nay cũng sẽ không bao giờ thừa nhận đồ bỏ đi đó là vô lâm minh chủ!”

“Vân Khuynh, người làm sao tới đây?” Tiểu Xuân vươn tay về phía Vân Khuynh, giọng điệu rầu rĩ.

“Bởi vì người nói láo lừa ta, không chỉ để lại ba viên thuốc, còn đi tuốt luốt không thềm quay về!” Vân Khuynh sắc mặt trắng không còn chút máu.

“Người lừa ta một lần, ta lại lừa người một lần, vậy là huề nhau được không?” Tiểu Xuân gượng cười, nhẹ giọng nói.

“Người nói huề là huề sao?” Vân Khuynh nói.

“Ta không phải cố ý không quay lại...” Tiểu Xuân nhìn Vân Khuynh, dùng sức cố gắng nặn ra một nụ cười cho Vân Khuynh nhìn, rốt cuộc chỉ khiến cho quầng mắt đỏ lên “Tư Đồ Vô Nhai nhốt ta lại, không chịu thả đi...”

“Ta biết rồi.” Vân Khuynh loạng choạng hai bước, mặc dù dáng đi là thập phần bất ổn, thế nhưng vẫn cố gắng bước đến trước mặt Tiểu Xuân.

Hần nhìn kỹ toàn thân người này trên dưới đều là thương tích không biết phải làm sao chạm vào, cuối cùng vẫn quyết định một tay kéo vào trong lòng ôm thật chặt, mạnh mẽ xác nhận người trong ngực này thật sự đã trở lại, luôn miệng lẩm bẩm “Ta biết.”

“Ta hại chết người rồi...” Tiểu Xuân vui đầu vào ngực Vân Khuynh, thấp giọng nói.

“Không liên quan đến người.” Vân Khuynh nói.

Tư Đồ Vô Nhai tới lúc này mới hồi hã chạy tới, thấy Vân Khuynh cũng có đó, mặt liền tái mét, nhưng ngay lập tức bình tĩnh lại.

“Thất gia, đã lâu không gặp, gần đây có khỏe?” Tư Đồ vẫn như thường chào hỏi Vân Khuynh.

“Tư Đồ Vô Nhai, cái vị trí trang chủ Lục liễu sơn trang là ta giúp người, vô lâm minh chủ cũng là ta cho người. Người vô dụng, để cho hỗn trưởng kia hủy diệt Lục liễu sơn trang, tổn hại của ta mấy nghìn binh lực cũng bỏ đi, ta xem như ném xương cho chó, lỗ vốn thì là lỗ vốn. Thế nhưng người còn dám dẫm thương người này, người có biết hần là thứ qian trọng nhất của ta, ta ngay cả đánh hần còn không dám dùng lực, người lại có gan làm ra như thế này!” Vân Khuynh giọng điệu băng lãnh, nói ra lời nào lời nấy đâm vào lòng người.

“Người này quan hệ với ma giáo quá sâu, trước khi chưa làm rõ mọi chuyện, không thể tùy tiện thả ra, vẫn là xin thất gia thứ tội.” những chuyên ô uế ngấm ngấm của Tư Đồ mấy năm nay, trong phút chốc bị Vân Khuynh tuôn ra toàn bộ, thể diện cũng mất hết, nộ khí vậy là đột ngột dâng trào, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ma giáo thì thế nào? Cho dù hần có là ma giáo giáo chủ, ta vẫn như vậy không cho phép bất kỳ ai đã thương một sợi lông của hần!” Vân Khuynh nộ khí công tâm, đẩy Tiểu Xuân sang một bên, lao về phía Tư Đồ.

Tư Đồ lập tức né người, vung kiếm cẩn thận đối qua với Vân Khuynh mấy chiêu, phát hiện người này công lực càng phát càng tụt, cuối cùng ngay cả mũi kiếm cũng bắt đầu run lên.

Tư Đồ gặp thời không thể để mất, mạnh mẽ trở người hất văng Ngân sương kiếm, không chút lưu tình chém ngang hổ khẩu, mũi kiếm chỉ thẳng lên yết hầu Vân Khuynh.

Vân Khuynh hơi lão đảo, ngẩng cao đôi mắt trong veo giận giữ nhìn Tư Đồ, sau đó kịch liệt phun ra một ngụm máu đen, cả người không thể chống cự được nữa, ngã xuống đất.

“Vân Khuynh!” Tiểu Xuân hoảng loạn chạy đến bên cạnh ôm lấy Vân Khuynh, vội vàng bắt lấy mạch môn của Vân Khuynh xem thử.

“Đừng dọa ta... ngươi đừng dọa ta...” quầng mắt Tiểu Xuân nóng rực, cúi đầu lặng nhìn Vân Khuynh nhẹ giọng nói, đột nhiên lại ngẩng đầu trợn mắt rống lên với Tư Đồ “Tư Đồ Vô Nhai, giải được của hần đâu? Cái bình màu thiên thanh, ngươi lấy giải được của hần mang đi đâu?”

“Đến biệt viện của Hàn thiếu gia lấy thuốc!” Tư Đồ áp chế nộ khí ra lệnh cho hạ nhân.

Giải được lập tức được mang đến, Tiểu Xuân run rẩy mở bình, đổ ra ba viên định đưa Vân Khuynh uống, nhưng Vân Khuynh bởi vì cơn đau đớn quá dữ dội đến nỗi gần như hôn mê bất tỉnh, khớp hàm cắn chặt tưởng chừng không thể mở ra.

Tiểu Xuân gấp đến mức phát điên, hần run giọng nói “Vân Khuynh, hảo Vân Khuynh của ta, đừng có cắn răng, mở miệng ra để ta cho ngươi uống thuốc. Thuốc này có thể giảm đau, ngươi ăn nhiều hơn mấy viên sẽ không đau vậy nữa, nhanh nào, mở miệng ra đi...”

Tiểu Xuân liều mạng dùng ngón tay cạy miệng Vân Khuynh, không dễ dàng gì giúp hần dùng thuốc, thế nhưng sắc mặt của Vân Khuynh càng lúc càng trắng bệch ra, toàn thân co giật, hần thống khổ ôm lấy Vân Khuynh thật chặt, hận chính mình không thể thay hần chịu đựng cơn đau đớn dày vò này.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, lẽ ra ta phải sớm quay về, ta về sớm một chút ngươi đã không xảy ra chuyện.” Tiểu Xuân không ngừng lẩm nhẩm bên tai Vân Khuynh “Là ta hại ngươi, ta hại ngươi, là ta sai, tất cả là ta sai!”

“Người đâu, đem Triệu Tiểu Xuân nhốt trở lại lao phòng, trước khi chưa chứng minh được hần không phải là gian tế của Ô y giáo, không được thả hần ra. Mặt khác đưa thất gia đến biệt viện chiếu cố cẩn thận, nghìn vạn không được sơ suất với thất gia.” Tư Đồ nói xong, thuộc hạ của hần đã xông vào kéo Vân Khuynh khỏi Tiểu Xuân.

“Làm cái gì, Tư Đồ tên vô sỉ tiểu nhân nhà ngươi lại muốn làm cái gì với Vân Khuynh? Ngươi không được chạm vào hần, ngươi dám tổn thương hần, ta tuyệt đối không tha ngươi!” Tiểu Xuân không biết sức lực lấy từ đâu ra, sống chết giữ lấy Vân Khuynh không buông. Nhưng thuộc hạ của Tư Đồ đánh hần một chưởng, thô bạo tách rời hai người, hần bị đánh ngã xuống đất, phần nộ vùng vẫy đòi bò trở lại.

“Thất gia là khách quý của lục liễu sơn trang, tất nhiên không giống như ngươi! Mà ngươi tốt nhất là cứ an phận trong lao đi, còn dám vọng động, ta cũng không thể đảm bảo hần sẽ thế nào.” Tư Đồ lạnh lùng nói.

“Tư Đồ, ngươi thế này có phải khinh người quá đáng!” đại hồ tử chặn trước mặt Tư Đồ, giận giữ trừng mắt.

“Hiện nay ma giáo tấn công Tả ý sơn trang, tất cả mọi người mệnh như chiều tối, Tư Đồ bất tài, ngày trước đã được mọi người đề cử làm minh chủ, thì hôm nay tất có trách nhiệm bảo hộ mọi người, xoay xở ứng phó ma giáo! Tại hạ còn phải cùng với bát đại chưởng môn cộng thương đối sách, Thiết kiếm môn nếu có chuyện muốn nói, chờ tới khi ma giáo lui binh rồi nói cũng không muộn, thứ lỗi cho tại hạ phải cáo từ.” Tư Đồ vô tình đáp lại.

“Ngươi... đừng cho rằng ngươi là võ lâm minh chủ thì yêm không dám làm gì ngươi!” đại hồ tử vung Thiết kiếm lao về phía Tư Đồ.

Trong mắt Tư Đồ lóe lên, cũng định ra tay giáo huấn cả người này.

“Bây giờ là lúc nguy cấp tồn vong, hai vị hà cớ gì phải gây xích mích nội bộ?” giọng nói của Hàn Trai đột nhiên truyền đến.

Ánh mắt của mọi người đều dời sang hướng Hàn Trai, phát hiện bên cạnh ông ta còn có Hàn Hàn sắc mặt trắng xanh, phải có người đỡ mới đi được.

Tư Đồ cười lạnh, nhất định là vì mới nãy phái người đi lấy thuốc đã làm lộ chuyện, khiến Mục Tương Hàn Hàn phát hiện sự lạ, bèn mời Hàn Trai đến đây.

“Vân thiếu hiệp là khách quý của Tư Đồ trang chủ, cũng là khách quý của Tả ý sơn trang. Trước đây nhờ có Vân thiếu hiệp tương trợ, mới bắt được vạn ác *** tặc Phi thiên biên bức, lần này Vân thiếu hiệp đại giá quang lâm, Tả ý sơn trang thượng hạ có thể cho là vinh dự khó có, không bằng Tư Đồ trang chủ nhường một bước, cho tệ trang một cơ hội làm nhiệm vụ của mình, chiêu đãi Vân thiếu hiệp?” Mục Tương giữ nụ cười ôn hòa xin phép Tư Đồ.

“Tư Đồ, người trẻ tuổi cứ nên để cùng một chỗ, người thôi thì cùng ta đi tìm Liễu Sơn đại sư hạ bàn cờ đi!” Hàn Trai vượt rào, đứng trước mặt Tư Đồ.

Bối phận của Hàn Trai trên giang hồ so với Tư Đồ còn cao hơn mấy lần, lại còn là thân tiên bối đức cao vọng trọng được người người tôn quý, Tư Đồ cho dù mang danh là võ lâm minh chủ, vẫn phải nhún nhường đi ba phần. Thấy biểu hiện của Hàn Trai cũng không có ý thoái nhượng, Tư Đồ chỉ có thể nói một tiếng “Mời!” Tiếp đó theo Hàn Trai rời khỏi khu vực này.

Kể ngáng đường đã không còn, Tiểu Xuân lại ôm lấy Vân Khuynh thật chặt vào trong ***g ngực. Vân Khuynh run rẩy đưa tay vuốt lên gò má Tiểu Xuân trong chốc lát, sau nôn một ngụm máu rồi rơi vào hôn mê.

“Ồ...” một ngụm máu này của Vân Khuynh đã bức ra nước mắt nén chặt trong lòng Tiểu Xuân, hần nức nở không kiềm chế được nữa phải tiết ra phần nào, ra sức ôm lấy Vân Khuynh đang bất tỉnh nhân sự, toàn thân run lên bần bật.

“Các người nghe đây, kể từ hôm nay, địa lao là do Thiết kiếm môn canh giữ, tất cả những kẻ đang canh giữ ở đây xuống thủ nam tường cho yên!” đại hồ tử hét to về phía đệ tử của lục liễu sơn trang được Tư Đồ sai đi canh giữ ngay lối vào địa lao, khiến cho bọn họ ngơ ngác nhìn nhau.

Mục Tương đến gần Tiểu Xuân thấp giọng nói “Ô y giáo sắp tấn công vào rồi, tới lúc đó cả đám hỗn loạn chẳng ai quản nổi ai, người chờ cơ hội mang hãn ra đường tắt đã dùng đến đây để rời khỏi.” tiếp đó đưa trả lại Tiểu Xuân thuốc men với long ngâm song kiếm đã bị Tư Đồ lấy đi, thêm cả chìa khóa địa lao cũng giao nốt.

Tiểu Xuân đỏ mắt ngẩng đầu, trên mặt vệt nước mắt nhạt nhòa. Hãn mím môi một tiếng cũng không nói được, đem mấy bình vạn linh đan cuối cùng giao hết cho Mục Tương.

Mục Tương vừa cảm kích vừa day dứt, đưa Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh vào lao.

Cửa khóa lại xong, trong lao trở về vẻ yên ắng ban đầu.

Tiểu Xuân ôm lấy Vân Khuynh, để hãn tựa lên đùi mình, áp tay vào ngực Vân Khuynh đem chút chân khí còn lại từng đợt đứt quãng truyền vào người.

Biết là chuyện này chẳng có tác dụng, biết là không thể giúp ngừng đau, nhưng Tiểu Xuân vẫn cứ hy vọng có thể giúp Vân Khuynh bớt đi chút khổ sở, để hãn ngủ thêm yên ổn được phần nào.

Đêm sâu, đêm tĩnh mịch.

Tiểu Xuân chăm chú nhìn Vân Khuynh, vuốt nhẹ tóc hãn, chậm rãi nói “Yên tâm, ta sẽ không để người xảy ra chuyện, Triệu Tiểu Xuân chính là thân y, có ta ở đây... người làm thế nào có thể xảy ra chuyện... tin ta... sẽ không có chuyện đâu...”

Nhìn ngắm dung nhan của Vân Khuynh, rốt cuộc nhịn không được, cúi đầu hôn nhẹ lên môi hãn.

“Sẽ không có chuyện đâu...” hần dịu dàng ôm lấy người này, thấp giọng nói.

Trong lòng, sớm đã hạ một quyết định.

Một quyết định chưa từng có qua.

Vân Khuynh tỉnh lại mấy lần, cũng hôn mê đi mấy lần.

Càng về sau thời gian hần thanh tỉnh lại càng ngắn, Tiểu Xuân cũng biết, thời điểm sắp cận kề.

Có lúc Vân Khuynh mê man rất lâu, Tiểu Xuân cũng sẽ lay tỉnh Vân Khuynh, bắt hần phải cùng mình nói chuyện. Bởi vì Tiểu Xuân trong lòng hiểu rõ, khoảng thời gian này là duy nhất bọn họ còn lại, nếu lỡ bỏ qua, thì đời này cũng vô phương thấy lại.

“Người còn nhớ được sự tình khi chúng ta lần đầu gặp nhau không?” Tiểu Xuân hỏi.

“Nhớ được...” gương mặt Vân Khuynh mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng tiếp chuyện Tiểu Xuân “Ta lúc đó nghĩ, ở đâu ra một con khỉ hoang, nửa đêm trèo lên cây xem người ta chém giết, mắt lại còn phát sáng lấp lánh, thật là hiếm kỳ.”

“Ai, cái tên này, sao lại nói ta là khỉ!” Tiểu Xuân phì cười, lại nói “Ta lần đầu tiên nhìn thấy người a, đã cảm thấy vận khí sao lại tốt đến như vậy, vừa rồi cốc không bao lâu đã gặp được một đại mỹ nhân thiên thượng hạ tuyệt thế vô song. Nào ngờ tới lúc lật vạt áo ra giúp người trị thương ta mới ngã ngửa, con bà nó, người cư nhiên vậy mà là nam! Ta ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy đã thích người mất rồi, lúc đó thật là cay đắng mà, không phải chỉ hai ba câu là diễn tả được đâu!”

“Gặp được ta là vận khí tốt sao? Ta không cảm thấy như vậy.” trong ngữ khí bình thản của Vân Khuynh, còn có chút luyến tiếc.

Giữa hần và Tiểu Xuân vẫn là Lan Khánh, sau khi gặp hần, Tiểu Xuân với Lan Khánh là địch, chịu qua bao nhiêu khổ sở ngoài da thịt, Vân Khuynh không phải là không biết. Người này trước nay sợ nhất vẫn là sợ đau, lại vì hần mà phải chịu thể này. Vân Khuynh không hiểu, làm sao Tiểu Xuân vẫn có thể nói đây là vận khí tốt.

“Ta cứ cảm thấy như vậy mà.” Tiểu Xuân lại nói “Ta cùng người có thể cùng một chỗ, người thích ta, ta cũng thích người, chuyện này mà không gọi là vận khí tốt, vậy trên đời này còn có cái gì gọi là tốt nữa đây?”

“Nếu như để ta chọn lại lần nữa, có lẽ, ngày hôm đó khi tỉnh lại nhìn thấy người, sẽ lập tức giết chết người.” ngữ khí của Vân Khuynh vẫn lãnh đạm không đổi.

“Vì sao?” Tiểu Xuân hơi kinh ngạc, khó hiểu hỏi lại.

“Người khiến ta cảm thấy trong lòng rất đau.” Vân Khuynh nói.

“Trong lòng đau?”

Vân Khuynh chậm rãi nói “Không nhìn thấy người, trong lòng đau nhìn thấy người, lại cảm thấy bảo vệ người không tốt, để người khác đã thương người, trong lòng cũng đau. Trước kia không có người, cũng chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy. Ai trái ý ta thì ta giết người đó, không ai có thể khiến ta không thoải mái, nhưng gặp người rồi, người ở thì ta bực bội, người đi ta lại khổ sở. Thì ra yêu mến một người lại là cảm giác dày vò đến vậy, nếu như ngày đó chỉ đơn giản giết chết người, ngày hôm nay cũng sẽ không có bất kỳ chuyện gì.”

“Người cũng khiến ta đau đớn a!” nghe xong mấy lời bộc bạch không chút che giấu của Vân Khuynh, Tiểu Xuân cười xán lạn “Nhưng thứ ta chịu đựng là nỗi đau ngoài da thịt, lúc nào cũng để người dùng làm bia, đến mức bàn tọa của ta mỗi ngày đều sưng lỗ chỗ.”

Vân Khuynh hừ lạnh “Ta từ lâu đã không còn làm như vậy, cũng không phải mỗi ngày đều làm.”

“Vậy người hiện tại trong lòng còn đau không?” Tiểu Xuân cười hỏi.

Vân Khuynh lại hừ lạnh tiếng nữa.

Tiểu Xuân cúi đầu, đặt lên môi Vân Khuynh liên tiếp mấy cái hôn, âm thanh đung chạm thanh thúy vang lên trong lao phòng, sau đó là tiếng cười “Hôn người một chút, sẽ không đau nữa.”

“.....” Vân Khuynh im lặng, thật không biết Tiểu Xuân học từ ai mấy cái trò này.

“Đúng ha, trong lòng thấy ngọt ngào, sẽ không đau nữa.” Tiểu Xuân nói.

“Ai nói.” Vân Khuynh không đồng tình “Ta đau muốn chết.”

“Vậy cứ làm tiếp.” Tiểu Xuân cười híp cả mắt, nâng đầu Vân Khuynh lên, ‘tách tách’ vừa thơm nhẹ vừa hôn, tới mức Vân Khuynh suýt nữa thì thở không ra hơi.

Những ngày tìm vui trong đau khổ này kéo dài không bao lâu, vài ngày sau, mỗi lần Vân Khuynh phát tác thì dường như kéo dài cả nửa ngày, mà mỗi lần đều đau đến ngất đi, rồi lại đau đến phải tỉnh dậy.

Tiểu Xuân nóng như lửa đốt, nhưng lại không dám tùy tiện điểm huyết đạo cho Vân Khuynh ngủ mê đi.

Hắn sợ nếu như điểm vào huyết đạo, độc phát lại không chỗ tiết ra, Vân Khuynh không đủ sức chịu đựng, vậy càng dễ mất mạng tại chỗ.

Thế nhưng vẫn còn có một người...

Nếu như người đó chấp nhận...

Tiểu Xuân biết, Vân Khuynh vẫn còn một tia hy vọng.

Bên ngoài địa lao chấn động vang trời, Tiểu Xuân giật mình tỉnh lại, mồ hôi lạnh đầm đìa chảy ướt quần áo.

Vân Khuynh không biết từ lúc nào cũng đã tỉnh lại, thẳng lưng bật dậy, sắc mặt tái nhợt đến mức đáng sợ nhìn thẳng ra cửa lao, chăm chăm không rời.

Độc đang trong cơn phát tác, Tiểu Xuân biết được từ phản ứng nắm chặt tay đến chảy máu và thân thể co giật của Vân Khuynh, nhưng nhìn theo ánh mắt của Vân Khuynh, lại nhìn thấy một người.

Lan Khánh tiểu dung đầy mùi tà mị, mà kiêu cười như vậy đặt trên gương mặt lãnh diễm của hắn, vẫn là khiến người khác không rét mà run.

Tiểu Xuân nhẹ nhàng ôm Vân Khuynh vào trong ngực, cẩn thận từng chút một thắt chặt vòng tay, giống như tình cảnh mấy lần trước đó độc phát vậy, Vân Khuynh nằm trong lòng hắn rồi sẽ không căng thẳng nữa, nhắm chặt hai mắt, mặc cho huyết khí phiên giang đảo hải xung đột kịch liệt trong huyết quản, mặc cho thống khổ dày vò cứ thế tuôn ra.

“Triệu Tiểu Xuân, lại là người phá hỏng chuyện của ta.” Lan Khánh cười lạnh “Đáng lẽ trận chiến ngày hôm nay chỉ cần dùng độc đã có thể dễ dàng giải quyết toàn bộ mọi chuyện, vận linh đan của người lại thật nhiều, chỉ tung ra một lượt, Tả ý sơn trang lập tức đã biến thành cái thông lộng vây bắt Ô y giáo, hại ta rơi vào một trận khổ chiến, hao binh tổn tướng không biết bao nhiêu.”

“Sư huynh ta hỏi người, lời người nói với ta đêm đó trên mái nhà, còn tính không?” Tiểu Xuân ngẩng đầu, nhìn Lan Khánh hỏi.

“Ể? Tới hôm nay rốt cuộc cũng nghĩ thông rồi?” Lan Khánh cảm thấy thú vị, chớp mắt cười nói “Lời sư huynh đã nói qua đương nhiên vẫn tính, chỉ cần người dám gạt đầu, cho dù là lúc nào cũng được!”

Vân Khuynh tuy đau đớn tận cùng, thế nhưng vẫn thận trọng lắng nghe Tiểu Xuân cùng Lan Khánh nói chuyện, hắn dùng sức kéo tay áo Tiểu Xuân hỏi “Người lại cùng hắn nói những gì?”

“Yên tâm...” Tiểu Xuân cúi đầu thì thào một tiếng, sau đó đột ngột điểm lên đại huyết toàn thân của Vân Khuynh, từ từ đặt hắn xuống, để hắn ổn định nằm lên đồng cỏ khô nghỉ ngơi.

Vân Khuynh không dám tin mở tròn đôi mắt nhìn Tiểu Xuân, Tiểu Xuân chỉ phủ tay lên mặt hắn trấn an.

“Điều kiện vẫn như cũ, trong hai chọn một, nhưng là chuyện để người hồi cố... ta muốn đổi lại...” Tiểu Xuân lục trong đồng đồ tùy thân lôi ra một thanh chủy thủ sắc bén, chùi chùi lên người, phủi sạch bụi bặm trên thân kiếm.

“Cứu người một mạng, mang người an toàn rời khỏi Tả ý sơn trang?” Lan Khánh hỏi lại hần về trêu chọc.

Mà đôi mắt sáng lòe của Tiểu Xuân nhìn lại Lan Khánh, trong mắt mang ý cười, khóe miệng mang ý cười, nụ cười dần trở nên xán lạn đến chói mắt, làm hần không thể nhìn thẳng.

Lan Khánh đột nhiên cảm thấy có gì không ổn.

Chính vào lúc này, Tiểu Xuân thỉnh linh giờ cao chủ thủ đâm thẳng vào ngực, không chút do dự khiến mũi dao đâm sâu ngọt xót, chỉ còn đến chuôi kiếm.

Vân Khuynh trợn mắt nhìn, đỏ mắt đỏ sẫm, hần liều mạng muốn trùng phá huyết đạo, thế nhưng động đậy không nổi, chỉ có thể giương mắt nhìn Tiểu Xuân đem chủ thủ đâm vào tim, trên mặt trưng ra nụ cười dứt khoát.

“Triệu Tiểu Xuân, người điên rồi sao?” Lan Khánh sau cơn chấn động mạnh, định thần lại hét to.

“Người đáp ứng ta rồi, đừng để hần xảy ra chuyện. Mạng ta cho người, từ nay về sau, đừng tổn thương hần một phân hào nào, được không?” Tiểu Xuân đau đớn, kiềm nén, khàn giọng hỏi.

Lan Khánh vẻ mặt khó thể tin được nhìn hần.

“Sư huynh...” Tiểu Xuân choáng váng một chốc, sau lại cố gắng giữ vững thân thể, trước khi có được đáp án, hần tuyệt không thể ngã xuống “Sư huynh... đáp ứng Tiểu Xuân được không? Cầu người... cầu người...”

“Người dựa vào cái gì bắt ta đáp ứng người?” Lan Khánh điên cuồng hét lên, trở tay tát Tiểu Xuân một tát.

Một chương này của Lan Khánh kinh lực mạnh mẽ, chấn động đến mức Tiểu Xuân rút cả chủ thủ trong ngực ra.

Đột nhiên, hương khí tràn lan trong thiết lao âm u ảm thấp, tâm khiếu linh huyết màu tía từ ***g ngực phun ra như suối.

Lan Khánh gương mặt giận dữ vận lực phân âm dương, một tay làm linh huyết bốc hơi, một tay cuốn vòng ngưng tụ linh huyết, trong chốc lát hương khí nồng đậm tản ra, Tiểu Xuân không còn chống cự được lặn ra đất, máu được thu lại trên tay Lan Khánh, cuối cùng chỉ còn lại băng huyết màu tím kết thành hàn sương. (Thế sao không ngưng tụ ngay từ đầu nhỉ :”D)

Tiểu Xuân mỉm cười, khục một tiếng.

Lan Khánh giữ linh huyết đi qua bên người Tiểu Xuân, cảm giận rồi lại hất gương mặt đang né qua một bên của hần quay lại, sau đó ra tay điểm huyết đạo trên ***g ngực hần, kéo hần ném qua một bên tường không thêm quan tâm.

“Mất tâm khiếu huyết rồi, người chờ chết đi!” Lan Khánh không màng nén giận, nói “Người muốn ta cứu hần, ta cứu hần. Ta cho hần sống, còn phải để hần nhìn thấy người dần dần chết đi ngay trước mắt!”

Lan Khánh bước đến bên Vân Khuynh, đối với đôi mắt đang giận dữ đỏ rực lên kia làm như không thấy.

Hần dùng lực định bóp rời hai hàm Vân Khuynh, cảm thấy Vân Khuynh cứng đầu không chịu mở miệng “Người còn không mở miệng, ta bóp nát khớp hàm người nhét vào cũng chẳng sao!”

“Vân Khuynh nghe lời ta, người đáp ứng ta phải nghe lời. Mở miệng ra, nuốt vào, chỉ một lúc nữa thôi, người sẽ không khổ sở nữa.” Tiểu Xuân ôn nhu khuyên bảo.

Thấy Vân Khuynh vẫn không chịu mở miệng, Tiểu Xuân lại nói “Hoặc giả, người là lại muốn làm ta thương tâm!”

Vân Khuynh khóe môi run rẩy, sau khi nghe Tiểu Xuân nói mới chậm chậm mở miệng. Lan Khánh đem linh khiếu huyết đưa vào trong, nhắc hàm Vân Khuynh, lại thấy từ trong khóe mắt Vân Khuynh, lệ đã rơi xuống.

“Dou, khóc rồi!” Lan Khánh cười mỉa “Lãnh tình lãnh thanh thất hoàng tử cư nhiên lại khóc, nếu không phải được thấy tận mắt, ta làm sao dám tin đây!”

Vân Khuynh trừng mắt giận dữ nhìn hấn, hận không thể dùng ánh mắt mà khoét thủng một lỗ trên người Lan Khánh.

“Hừ!” Lan Khánh cười lạnh, dùng lực vỗ Vân Khuynh mấy cái, sau đó lại kéo Vân Khuynh dậy, dùng hai tay đánh vào lưng hấn, mượn công lực dẫn dắt tâm khiếu linh huyết trong người hấn, dung hợp chân khí vốn có của Vân Khuynh với linh khí của được nhân, dẫn thông sinh tử huyền quan, giúp hai luồng khí từ từ hợp làm một.

Nửa canh giờ sau, Lan Khánh thu tay, thở hổn hển nhấc người khỏi đồng cỏ khô thô ráp. Vân Khuynh mất đi chỗ dựa, tiếp đó lại ngã ra sau, nằm vật trên đồng cỏ.

Bên ngoài địa lao vẫn đang rầm rầm chấn động, hấn là võ lâm nhân sĩ chính phái đang giao chiến khốc liệt với Ô y giáo.

Sắc mặt Tiểu Xuân đã sớm không còn chút máu, thảm đạm như giấy trắng, có lẽ cũng chẳng còn một chút nào giống với sắc mặt của người thường.

“Sư huynh... đa tạ người...” Tiểu Xuân thần nhiên cười.

“.....” Lan Khánh chỉ nhìn hấn, không nói lời nào.

“Vân Khuynh về sau này giao thác cho người, sư huynh, xin người thay ta chăm sóc hấn.” Tiểu Xuân nói.

“Vì cái gì ta phải thay người chiếu cố hấn, ta giết hấn còn không kịp.” Lan Khánh lạnh lùng nói.

“Ta biết người thật lòng yêu mến Vân Khuynh, yêu mến một người, sẽ muốn đối tốt với hấn, sau này cũng đừng ức hiếp hấn, đối hấn tốt một chút.” Tiểu Xuân chậm chậm nói.

Lan Khánh trở tay lại tát Tiểu Xuân cái nữa.

“Người có đánh ta mấy lần, những điều ta muốn nói vẫn chỉ có như vậy.” Tiểu Xuân cười.

“Người dựa vào cái gì đòi quyết định tất cả? Người bảo ta chiếu cố hấn, ta phải chiếu cố hấn? Tin hay không ta bây giờ lập tức một chưởng đánh chết hấn, cho hấn tắt thở còn sớm hơn người?” Lan Khánh phẫn nộ nói.

“Bởi vì sư huynh thương ta nhất... không phải sao...” Tiểu Xuân ngẩng đầu lên vốn định cười với Lan Khánh, không ngờ nước mắt không nhịn được tuôn rơi “Ca ca thương ta nhất... ta vẫn biết như vậy...”

Một tiếng ca ca này của Tiểu Xuân, khiến cái tát của Lan Khánh đang vung lên lại dừng giữa không trung, run rẩy, không cách nào hạ xuống.

“Hai người là những người quan trọng nhất trong đời này của Tiểu Xuân... cho nên... ca ca... Tiểu Xuân đi rồi... Vân Khuynh xin người chiếu cố hấn nhiều hơn...” không muốn để bị nhìn thấy mình rơi nước mắt nữa, Tiểu Xuân lại cúi đầu xuống.

“Người... sẽ không chết...” Lan Khánh áp chế cảm xúc cuộn trào, nói “Ta mang người về Thần tiên cốc... cầu... cầu xin sư phụ cứu người...”

Lan Khánh không còn cười nữa, dung nhan lãnh liệt mà cương ngạnh. Hấn một tay kéo Tiểu Xuân dậy, công hấn lên lưng, ***g ngực dựa mạnh vào lưng Lan Khánh, đau đến mức hấn nhú mày.

Lan Khánh liếc qua Vân Khuynh sắc mặt đương lộ nét thê lương, cũng không có ý giải khai huyết đạo, ôm lấy Vân Khuynh rồi bước ra ngoài.

“Đợi đã... kiểm với thuốc của ta...” Tiểu Xuân yếu ớt nói.

Lan Khánh gảy mũi chân, hất cả Long ngâm song kiếm cùng được bình văng lên không.

Tiểu Xuân đưa tay đón lấy, sau một hồi nhắm hai mắt lại.

“Ta biết người nhất định sẽ rất hận ta đã làm như vậy, thế nhưng một người chết, dù sao vẫn tốt hơn so với hai người chết.”

Tiểu Xuân dựa trên lưng Lan Khánh, nói với Vân Khuynh đang nằm trong ngực Lan Khánh.

“Trước kia người tìm ta, nói đã làm mất giải dược, ta từng nghĩ đã không có cách nào chế lại giải dược, thì thôi trực tiếp lấy kiếm đâm vào ngực một nhát, lấy tâm đầu huyết cho người. Vậy ra ta đã cho rằng những thứ vô cùng quan trọng, đem so với người cũng chẳng đáng gì...”

Bốn phía đao quang kiếm ảnh, nguy hiểm trùng trùng, mà ngữ điệu của Tiểu Xuân vẫn cứ dịu dàng mềm mỏng.

“Ta biết người còn muốn nói ta không tuân thủ lời hứa, thế nhưng ta có, ta vẫn luôn khắc sâu trong lòng.” hần thấp giọng thổ lộ “Ta lấy tâm khiếu huyết dung nhập vào trong thân thể người, vĩnh viễn vĩnh viễn, cùng người ở một chỗ, vĩnh viễn vĩnh viễn, không rời xa người.”

“Câm miệng.” Lan Khánh cũng không muốn nghe tiếp.

Tiểu Xuân cười nhẹ hai tiếng.

Người đến bao vây Lan Khánh càng lúc càng đông, mà Lan Khánh còn phải gánh tới hai người, thêm nữa mới rồi vận công dẫn khí cho Vân Khuynh đã sử đến mức chân khí hao tổn quá độ, tới giờ thân thể trì trệ không cách nào linh hoạt.

Tiểu Xuân hiểu rõ cứ tiếp tục tình hình này Lan Khánh cũng sẽ không thể thuận lợi mang Vân Khuynh rời khỏi đây, hơn nữa sớm hiểu được sẽ gặp phải tình cảnh này, dĩ nhiên cũng sớm nghĩ ra cách giải quyết.

Tiểu Xuân lôi trong ngực ra được bình màu xanh lục, ngẩng đầu lên đổ hết vào miệng. Thuốc này tuy hung hiểm, thế nhưng đối với một kẻ đã chết đến nơi mà nói, có tính là gì.

Vận hết một vòng khí, thể nội vốn đang trống rỗng đột nhiên trở nên sung mãn, trong lúc Lan Khánh đang cố sức nhảy người lên muốn vượt qua bức tường cao của Tả ý sơn trang, Tiểu Xuân nhẹ nhàng tặng hần một chưởng, đẩy hần ra ngoài.

Lan Khánh an toàn tiếp đất, kinh ngạc quay đầu lại nhìn Tiểu Xuân.

“ ‘Long cân hổ đảm’ được hoàn, kiệt tác cuối cùng của Triệu Tiểu Xuân, chỉ cần một viên, khiến người dũng hơn hổ mãnh hơn rồng, tinh lực toàn thân cuộn cuộn không dứt, dời non lấp biển đều nhẹ tựa lông hồng.” Tiểu Xuân cầm được bình trống không ném đi, nhìn Lan Khánh cười tiêu sái, sau đó ho khùng khục mấy tiếng “Yên tâm, sư đệ người không phải thứ vô dụng, sư huynh mau chạy đi, ta thay người ngăn cản mấy người này.”

Lan Khánh một khắc do dự, rút cuộc vẫn phóng người lao đi, hướng về cầu treo giữa hai toà sơn.

Trong khoảng khắc Lan Khánh xoay người, nhìn thấy vẻ bi thương phần nộ cùng tuyệt vọng trên gương mặt Vân Khuynh. Tiểu Xuân mấp máy hai môi, khẽ giọng nói với Vân Khuynh “Nhớ kỹ lời ta, đừng quên...”

Tiếp đó, sau lưng Lan Khánh, Tiểu Xuân rút thanh kiếm đeo đang quấn quanh cổ tay, đứng chặn trước mặt vô số truy binh đang xông tới.

Tư Đồ Vô Nhai dẫn đầu mọi người chạy đến, Hàn Hàn, Mục Tương, Thiết kiếm môn cùng bát đại phái chưởng môn theo sát phía sau.

Bởi vì tác dụng của vạn linh đan, những giáo chúng giỏi dùng độc trong Ô y giáo cũng trở thành người bình thường không đáng sợ, bọn họ vừa giao chiến với Ô y giáo, vừa chém giết về phía Tiểu Xuân.

Tư Đồ hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Xuân “Triệu Tiểu Xuân, bây giờ chúng cứ rành rành, người còn nói mình không phải người của Ô y giáo!”

“Nếu muốn nói cho người hiểu, chỉ sợ phải mất cả trăm năm nữa!” Tiểu Xuân nỗ lực đề khí, thúc cho được hiệu lên mức cao nhất, trong tai truyền đến tiếng lùng bùng, toàn thân gân mạch nghịch chuyển khí huyết đảo lưu, biết rõ thân thể này cầm cự không nổi nữa canh giờ sẽ sụp đổ, giờ này khắc này vùng kiếm đáp trả lời đàm tiếu, có còn chút nào là ngộ người.

“Người cho rằng người cần được bọn ta?” Tư Đồ giận dữ nói.

Tiểu Xuân đứng đó hiên ngang, gió từ khe núi xua tới, thổi loạn mái tóc rối bời, không hoảng sợ không lo lắng, trong đôi ngươi đen nhánh sáng ngời hiện ra lưu quang lấp lánh, mang theo tiểu dung, cười trước hết thấy người đối diện.

Giả như những người này nhất tề xông lên, hẳn tuyệt đối không đủ khả năng ngăn cản, có điều ngăn không được cũng vẫn phải ngăn, hẳn Triệu Tiểu Xuân cái gì cũng không có, chỉ có cái gọi là ngạo khí vốn đã thấm sâu trong xương cốt. Với ai cũng không cúi đầu, liều một hơi thở cuối cùng cũng chỉ muốn bảo vệ người hẳn sở ái mà thôi.

“Người của Tả ý sơn trang nghe đây!” Mục Tương vốn đang đứng phía sau Tư Đồ Vô Nhai đột nhiên lên tiếng “Tả ý sơn trang thượng hạ đều nhờ Triệu thiếu hiệp tặng được mà tránh được kiếp nạn diệt trang, hôm nay giao chiến các người mới vậy được Ô y giáo, phàm là đệ tử sơn trang không được dả thương Triệu thiếu hiệp phân hào nào, ân oán phân minh, mới là hành vi của chính đạo.”

Cả trăm đệ tử do Mục Tương dẫn đầu đều đồng thanh hô lên “Tuân mệnh thiếu chủ.”

Mục Tương đã nói như vậy, Hàn Hàn đi theo sao có thể im lặng đứng nhìn.

Hàn Hàn trúng độc mới khỏi cũng yếu ớt mở miệng “Đệ tử Hàn sơn phái nghe đây! Chúng ta Hàn sơn phái tuyệt không phải loại vong ân bội nghĩa, hôm nay ai dám dả thương họ Triệu một sợi lông mao, thì đừng hòng tự nhận là đệ tử Hàn sơn phái.”

Đệ tử Hàn sơn phái lập tức lui về sau một bước, đồng loạt hô lên “Đệ tử lĩnh mệnh!”

Đại hồ tử kia của Thiết kiếm môn còn chưa kịp ra mặt, cháu trai hẳn đã bước ra, tiếng nói trong trẻo vang lên “Người Thiết kiếm môn cũng nghe ta, Triệu thiếu hiệp tư cách quang minh lỗi lạc, cứu qua ta cùng cứu cứu của ta vô số lần, đối với Thiết kiếm môn là đại ân. Ngày hôm nay ai cũng đánh được giết được, chỉ có Triệu thiếu hiệp các người không được dả thương.”

Chúng nhân Thiết kiếm môn hô to “Tuân môn chủ khẩu dụ!”

Sau đó tam phái này bỏ đi diệt trừ dư nghiệt của Ô y giáo, căn bản không ai thèm quan tâm Tư Đồ Vô Nhai.

“Các người cả gan cãi lại mệnh lệnh của minh chủ!” Tư Đồ tức giận đến xanh mặt.

“Ha ha ha ha ha...” Tiểu Xuân thấy tình huống trở thành thú vị như vậy, nhin không được bật cười to “Tư Đồ, ngươi làm minh chủ làm được thật xứng đáng, oa ha ha ha... cười chết người... ta đau bụng chết mất...”

“Triệu Tiểu Xuân ngươi bớt đắc ý đi!” Tư Đồ lập tức hạ lệnh cho những người còn lại vây đánh, bản thân hai tay cầm song kiếm, không cho phép Tiểu Xuân nhiều lời, đã lao về phía Tiểu Xuân.

Đột nhiên, Tiểu Xuân ngưng cười, chỉ thấy hẳn ngưng khí quán nhập vào thân kiếm, tức thời long ngâm phượng lệ () như sấm rền chấn động, cây lá đều rung bần bật, cùng vang lên xào xạc.

() long ngâm phượng lệ = rồng thở phượng kêu, để hẳn viết nghe hay nhỉ ^^

Âm thanh long ngâm thâm hậu mãnh liệt kết hợp với phượng lệ chói tai nhiễu loạn, hai luồng kinh lực âm dương vừa phân lại vừa hợp tương hỗ giao dung, chúng nhân tại đó trúng đòn nặng, thuộc hạ của Tư Đồ Vô Nhai kẻ hôn mê người bất tỉnh, chỉ còn lại mười mấy cao thủ cố gắng chống đỡ còn đứng nguyên chỗ cũ.

Khí huyết trong ***g ngực Tư Đồ cuộn cuộn, sau khi cường áp lập tức tấn công Tiểu Xuân, Tiểu Xuân hai tay cầm kiếm phản kích, nhất thời đao quang hỏa thạch ầm ầm tác hưởng.

Kiểm của Tư Đồ là ngành kiếm, cương ngành có thừa, chỉ thiếu khéo léo kiếm của Tiểu Xuân là nhu nhuyễn nhận, hư hư thực thực, cương nhu đều đủ. Hai người, bốn thanh kiếm tương giao giữa không trung, phi thân như kinh hồng, xoay vòng như du long, thân ảnh linh động, thoăn thoắt như thần.

Tiểu Xuân dùng một kiếm thủ, một kiếm công, hư thực thay nhau đối địch. Thế nhưng đối thủ của hẳn không chỉ có một mình Tư Đồ, những kẻ đứng ngoài chỉ chờ giữa hai người lộ ra một khe hở, lập tức tập kích vào đó.

Càng lúc càng nhiều người gia nhập vào chiến cục, Tiểu Xuân vừa đánh vừa lui, giao chiến qua mấy hồi, cảm thấy càng lúc càng vất vả, chân khí tiêu hao quá thậm tệ, cũng sắp rơi vào cảnh nỗ lực hết đà.

Ngoài xa mấy trượng, nhìn thấy Lan Khánh cùng Vân Khuynh còn thiếu có mấy bước nữa là lên được trên cầu treo, lại thấy sau lưng hần dày đặc truy binh, Tiểu Xuân lập tức xoay người đuổi theo phía sau Lan Khánh, ngăn cản những kẻ đang đuổi đánh Lan Khánh, mà cũng là ngăn không cho bọn họ đả thương Vân Khuynh một phen một hào.

Thế nhưng hần chỉ một mình, chống không lại bấy nhiêu người. Tư Đồ Vô Nhai đã lại đuổi đến, Tiểu Xuân không còn nghĩ ngợi được nữa, liếc qua cầu treo bị cuồng phong trong sơn cốc lay động phiêu diêu bất định, lại nhìn Lan Khánh mới qua được một phần ba mặt cầu.

Tiểu Xuân nghiêng răng hét lên “Sư huynh, Vân Khuynh ta giao cho người!”

Nói xong, hần đem toàn bộ chân khí trút vào Phượng lệ kiếm, vung tay chém xuống, tức thời Phượng lệ kiếm phóng ra thành một vòng bán hồ, cắt đứt dây thừng thô sần trên mặt cầu.

Cầu treo liên kết giữa sơn cốc vừa buông lỏng, dây thừng ngay sau đó rơi thẳng xuống vực, Lan Khánh liền dùng kinh lực, lấy tuyệt đỉnh khinh công đạp lên đoạn dây thừng cuối cùng, mượn lực búng người bay lên, cuối cùng an toàn đến được bờ bên kia.

Cầu treo đã không còn, truy binh cũng không thể đuổi theo, Tiểu Xuân một lần nữa chấp kiếm lao về phía Tư Đồ, cười một cái rạo rỡ.

“Bọn họ trốn thoát, nhưng người tuyệt đối trốn không được!” Tư Đồ một kiếm chém qua ***g ngực Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân vội lui hai bước, ngạo nghễ cất lời “Trốn không được đã làm sao, ta nếu như dám một mình lưu lại đoạn hậu, cũng không nghĩ sẽ sống sót rồi đi!”

“Chết đến nơi còn kiêu ngạo như vậy, ta xem cái nghênh ngang này của người còn giữ được đến bao giờ!” Tư Đồ liên thủ với chúng nhân, quyết không cho Tiểu Xuân một cơ hội đứng thờ.

Tiểu Xuân dùng Long ngâm kiếm đối kháng cường địch, không kinh không sợ, cho dù trên người đao thương kiếm thương từng nhát từng nhát không ngừng gia tăng, cho dù máu đã sớm đầm đìa, hần cũng không còn để vào mắt.

Chuyện hần muốn làm, đều đã hoàn thành. Người hần muốn che chở, cũng đã an toàn.

“Tư Đồ vô sỉ người nghe đây, Triệu Tiểu Xuân ta đời này, ngựa mặt không then với trời, cú đầu không then với đất, cho dù hôm nay mất mạng nơi này, vẫn muốn như vậy nghênh ngang, như vậy kiêu ngạo.”

Tiểu Xuân cười lớn, hần hiểu được đã đến lúc, chân khí trong cơ thể từng sợi từng sợi đang dần khô kiệt, khí lực từ đầu ngón tay dần dần biến mất, hần bắt đầu thấy mệt mỏi, mệt mỏi, cả bước chân cũng không còn vững, đứng cũng không đứng được nữa.

Tư Đồ giận dữ hét lên một tiếng, song kiếm vung lên, một mực bức Tiểu Xuân về phía sau, bức thẳng tới vách đá, chém xuống Tiểu Xuân. Tiểu Xuân kiếm như linh xà uyển chuyển, Tư Đồ ép hai kiếm chấp thành một kẹp lấy long ngâm kiếm, sau đó đánh một chưởng vào ***g ngực Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân ngừng lại, hai chân kiên định đứng sát mép vách núi.

Sinh lực cuối cùng chấn khởi, Long ngâm kiếm khê rung lên phát kinh tách khỏi giữa song kiếm của Tư Đồ, tiếp đó vô thanh vô tức xoắn vòng bật từ dưới lên trên, chỉ trong chớp mắt hất văng song kiếm trong tay Tư Đồ, nhắm thẳng vào điểm yếu tại yết hầu.

Tư Đồ mồ hôi lạnh tuôn như nước, đây chẳng phải chính là một chiêu đồng quy vu tận? Hần dừng mắt nhìn mũi kiếm đâm vào cổ họng, một giọt máu rớt xuống, thế nhưng cùng lúc đó Long ngâm kiếm đột nhiên mềm oặt xuống, vạch ra trên cổ Tư Đồ một vết máu nhẹ tênh.

Mà chưởng lực Tư Đồ vừa đánh ra lúc này đã đánh vào ***g ngực Tiểu Xuân, một chưởng này ngưng tụ toàn bộ công lực, phá nát xương ngực hần, càng đẩy hần đến gần mép vực hơn.

Tiểu Xuân trúng đòn nặng, phun ra một ngụm máu lớn, mửa máu vẩy lên gương mặt Tư Đồ.

Trên người Tiểu Xuân thấm đẫm máu tươi, cũ mới lẫn lộn, thế nhưng vẫn cười đến vừa lòng mãn ý.

Hắn tới giờ cũng chẳng còn chút lực nào, một trận huyết chiến, đã lấy sạch toàn bộ chân khí.

Một mỗi kiệt sức từ từ truyền tới, từ đầu ngón tay chậm chậm tản lên trên, hắn thấy đuối, thân thể trở nên nặng nhọc vô cùng, cả quơ cào hắn cũng không còn ham hố nữa, chỉ thư thái nhắm mắt lại, mặc cho bản thân không ngừng sa vào trong hắc ám thâm trầm dài đằng đẳng, thả mình rơi xuống.

Tư Đồ đã thấm ướt mồ hôi, vừa nãy trong khoảnh khắc thập tử nhất sinh nếu không phải Tiểu Xuân phát tiết chân khí, lúc này mất mạng hẳn phải là hắn. Hắn hoảng loạn vội vàng vươn tay ra định kéo lấy Tiểu Xuân, nhưng lại sai mất một tác, không kịp nắm vào vạt áo loang lổ bay bay trong gió.

Cuồng phong thổi ào ào đầy cốc, khiến Tiểu Xuân có chút lạnh.

Thế nhưng người có thể cho hắn hơi ấm, lại không thể ở bên hắn nữa...

Chuyện phải làm, đều đã làm.

Tâm nguyện đã thành, cũng không nuôi tiếc.

Tới nay chỉ còn hy vọng người mà hắn yêu mến, sau này có thể sống vui vẻ, từ nay về sau cũng đừng vì hắn mà thương thân, cũng đừng vì hắn mà thương tâm.

Kiếp này tuy vô duyên, cũng đã chân tâm chân ý cùng hắn đi một đoạn.

Đã vui, đã yêu mến, đã bi, đã thống, vì hắn mà buông tay một lần, tới nay, đều cảm thấy đáng giá.

“Vân Khuynh mỹ nhân...” lời cuối cùng thốt ra trên môi Tiểu Xuân, là ái luyến dịu dàng.

Chỉ vì người kia, tất cả đều đáng giá.

Lan Khánh ở bên bờ đối diện vẫn luôn nhìn theo, thế nhưng đến khi thân thể của Tiểu Xuân bị đánh văng ra, nhẹ nhàng bay xuống vách núi, chính hắn đã không còn minh bạch bản thân đang nhìn thấy thứ gì.

Vân Khuynh vẫn luôn bị ôm trong lòng Lan Khánh, hai mắt đỏ quạch, hắn bất chấp bản thân vận khởi nội lực toàn thân, dù có chết cũng phải trùng phá huyết đạo.

Bóng hình của Tiểu Xuân, rơi vào trong đáy mắt, hắn hồi hã cùng thống khổ nhìn theo người kia, không hiểu người kia vì sao rời bỏ hắn, một mình lưu lại đối đầu với bao nhiêu người.

Tới khi hắn nhìn thấy Tiểu Xuân rơi xuống từ trên vách núi, ***g ngực một cơn đau đốn mãnh liệt khiến hắn thổ huyết, hắn mới đột ngột hồi tỉnh lại phát hiện bản thân đã trùng phá huyết đạo, tiếp đó lập tức từ trên tay Lan Khánh lăn người xuống, ngã lên mặt đất.

Cũng không cần biết trên mặt đất, cát đá có bao nhiêu bẩn thỉu khó chịu, hắn dùng mười đầu ngón tay bấu vào nền đất, tứ chi khổ sở lao trên bụi bặm, vùng vẫy tới tận vách đá, nhưng tích tắc hắn lao tới bờ vực, chính mắt nhìn thấy Tiểu Xuân rơi vào sóng lớn cuộn cuộn đang chảy xiết, thân thể cùng với mặt sông va vào nhau vang lên một tiếng ầm thật lớn, thân ảnh mất dạng.

“Tiểu Xuân...” Vân Khuynh bị thống gào lên, cơn đau thâm nhập và cốt tủy, tựa như khiến hắn vô pháp chống đỡ.

“Vân Khuynh...” trong đầu Vân Khuynh hiện lên gương mặt lúc nào cũng tươi cười của Tiểu Xuân.

Nghe thấy lời thề thốt chân thành của hắn “Triệu Tiểu Xuân dầu lửa thần gặt quỷ, cũng không lừa ngươi!”

Nghe thấy hắn thảm thiết cầu xin “Đừng đâm ta nữa được không?”

Cùng với tiếng nói đầy nhu tình cuối cùng của hắn “Triệu Tiểu Xuân cả đời này sẽ không rời khỏi Đông Phương Vân Khuynh, cả đời này yêu mến Đông Phương Vân Khuynh.”

“Vĩnh viễn vĩnh viễn... cùng ngươi một chỗ... vĩnh viễn vĩnh viễn... không rời xa ngươi...”

Vân Khuynh thần sắc hoảng hốt vùng đứng dậy, nhìn xuống mặt sông đang chảy xiết, nhớ lại lời nói của Tiểu Xuân, nhớ lại nụ cười của Tiểu Xuân, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm “Vĩnh viễn vĩnh viễn... không rời xa người...”

Hắn bước chân ra, nhảy xuống vách núi.

Vĩnh viễn không phân ly, Triệu Tiểu Xuân với Đông Phương Vân Khuynh, đời này kiếp này, vĩnh viễn không phân ly.

Lan Khánh suốt này giờ vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của Vân Khuynh, nhìn thấy Vân Khuynh có biểu hiện bất thường, ngay trong tích tắc Vân Khuynh quyết định từ bỏ sinh niệm liền lao lên ôm lấy hắn kéo về, hoảng loạn đâm vào hôn thụy huyết, khiến Vân Khuynh mất đi ý thức rơi vào hôn mê.

“Người không thể chết...” trong mắt Lan Khánh lộ vẻ đau xót, mà ngay cả bản thân hắn cũng chưa kịp nhận ra, dùng thanh âm run rẩy nói “Ta đã đáp ứng Tiểu Xuân... sẽ không để người chết... sẽ không...” Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Bên bờ Lạm Thương giang.

Trên bờ sông đột nhiên xuất hiện mấy bóng người màu xám, dọc theo dòng chảy cuộn cuộn mà đi xuống.

Bốn người nôn nóng vừa đi vừa ngó ngang quanh quất, tình cờ nhìn thấy bụi cỏ lau, một người lập tức lao vào bới, thấy bên trong không có gì, lại bật người tiếp tục phi tới trước.

“Nhị sư huynh, ở đây!” Tiểu tam hét to một tiếng, sau rúc vào một bụi cỏ.

A nhị cùng tiểu ngũ tiểu lục lập tức vạch lùm cỏ xông vào, chỉ thấy tiểu tam mặt mũi tái mét, không biết làm sao quỳ xuống trong ao nước đọng, ôm lấy thân thể đã bị nước sông tẩy sạch vết máu, lạnh giá mà tái nhợt của Tiểu Xuân.

A nhị khấn cấp lao tới bắt mạch trên cổ Tiểu Xuân, một hồi, lại một hồi, nhận ra có xem xét đến thế nào, vẫn không bắt được một chút mạch đập, lúc này mới từ từ buông tay.

A nhị vẻ mặt cứng đờ bi thương lắc đầu, không nghĩ đến mất bao vất vả mới đuổi kịp đến nơi, rốt cuộc vẫn là quá trễ.

“Tiểu Xuân... Tiểu Xuân... sư huynh có lỗi với người... chúng ta chậm mất rồi...” tiểu tam nhịn không được, ôm lấy thi thể Tiểu Xuân thấp giọng bật khóc.

Tiểu ngũ cùng tiểu lục nghe xong lời nói của a nhị với tiểu tam thì kinh hoàng không thôi, phải qua một lúc sau mới hiểu được tiểu sư đệ của bọn họ thật sự đã hồn về tây thiên, hai người cùng khụy xuống đất khóc to thành tiếng, không muốn tin vào sự thật này.

“Đừng khóc nữa, đi thôi!” A nhị hít sâu một hơi, xoay người nghẹn ngào nói “Mang Tiểu Xuân về gặp sư phụ...”

“Đến chết không quên...”

Bỗng dưng, Vân Khuynh bừng tỉnh từ trong thụy mộng.

Hắn toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng, nhưng lại quên mất vừa rồi đã mơ giấc mơ ra sao, rốt cuộc vì cái gì khiến cho tim đập như sấm nổ.

Vân Khuynh bước xuống giường, phát hiện trong cơ thể có một luồng chân khí kỳ lạ đang từ từ hồi chuyển, cảm giác trước kia vì bản thân trúng độc mà khí ứ ngực đau đã hoàn toàn tiêu tán không còn vết tích, tựa hồ cả người thư thái, thư thái đến mức khiến hắn cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Lại nhìn ra bốn phía, màn che màu nâu buông rủ, Vân Khuynh nheo nheo mắt, sau khi bước xuống giường liền đi ra ngoài.

Hắn không biết đây là chốn nào, mà bản thân sao lại tỉnh dậy ở đây.

Bên cạnh hắn dường như thiếu đi thứ gì đó, nhưng hắn cũng không có ý nhớ ra.

“Bốn người? Trong đó có một cặp song sinh dùng roi?”

Trên đại sảnh, một giọng nói quen thuộc truyền đến. Vân Khuynh chấn động, nhớ ra chủ nhân giọng nói này chính là Lan Khánh. Hắn lại ở chỗ của Lan Khánh, sống dưới một nóc nhà với Lan Khánh?

“Thỉnh giáo chủ thứ tội, vô pháp đem thi thể Triệu hộ pháp về phụng mệnh.”

“Bỏ đi, truyền lệnh xuống không cần đuổi nữa. Để cho bọn họ về Thần tiên cốc đi, Tiểu Xuân ra ngoài lâu như vậy, cũng nên quay về rồi...” Lan Khánh xua tay với thủ hạ.

“Cái gì thi thể?” Vân Khuynh lạnh lùng từ sau rèm nhanh chóng bước ra.

Lan Khánh thấy Vân Khuynh tỉnh lại, cũng không trả lời lại câu hỏi kia, chỉ liếc hắn một cái, cười mỉa “Tinh thần thật tốt. Phiền cả sư đệ ngu ngốc của ta uống phí vì người mất mạng, tỉnh rồi, còn hỏi cái gì thi thể.”

Lời của Lan Khánh giáng cho Vân Khuynh một đòn nặng nề, trước mắt hắn lại hiện ra cảnh tượng đứt quãng trên vách núi. Nhớ lại Tiểu Xuân, nhớ lại tình cảnh lúc hắn rơi vào lòng sông mất tăm.

“Hắn không thể chết, Triệu Tiểu Xuân tuyệt đối không thể chết, là ai bắt hắn đi, nói!” Vân Khuynh phẫn nộ hỏi.

Lan Khánh cũng không buồn ngó ngang đến hắn, xoay người định bỏ vào nội đường.

Vân Khuynh đưa tay bắt lấy vai Lan Khánh, Lan Khánh trở tay đánh trả, hai người tức thì ngay tại đại đường xông vào choảng nhau.

Qua mấy phen giao đấu, Lan Khánh phát hiện bản thân cư nhiên lại ở thế hạ phong, hắn kinh hãi, lại để Vân Khuynh bóp chặn ở cổ, cả người bị túm lấy ấn thẳng vào tường.

Vân Khuynh giận dữ rống lên “Nói!”

Lan Khánh thở không ra hơi, thế nhưng vẫn cười khinh miệt. Người này sau khi dùng được nhân linh huyết không chỉ bách độc bất xâm, công lực còn tăng không ngờ. Triệu Tiểu Xuân vẫn là cao chiêu, như thế này, dù là ai cũng sẽ không thương tổn được người tâm ái của hắn nữa.

“Người quỷ xuống cầu xin ta a...” Lan Khánh cười nhỉnh “Quỷ xuống cầu xin ta, ta nói người biết.”

Nhìn thẳng tiểu dung ngay từ đầu đã khiến hắn phi thường căm ghét của Lan Khánh, lực tay của Vân Khuynh lại càng xiết chặt, lập tức muốn bóp chết Lan Khánh tại trận. Nhưng là nhìn thấy hắn, lại nhớ đến Tiểu Xuân vì bao che cho hắn mà không ít lần cãi vã với mình. Nhớ đến Tiểu Xuân, rốt cuộc không cách nào xuống tay với Lan Khánh.

Vân Khuynh tái mặt miễn cưỡng thu tay, cắn răng lui về sau.

Lan Khánh ngạc nhiên, nhìn chăm chăm Vân Khuynh.

Sắc mặt Vân Khuynh cứng đờ, hét lên khăng định “Hắn là được nhân, vô luận thương thế có nặng tới đâu chỉ cần ngủ một giấc sẽ khỏe. Bây giờ bất quá cũng chỉ là ngã xuống vực rơi vào sông mà thôi, làm sao có thể chết, người không được nói vậy! Huống chi hắn đã đáp ứng ta, vĩnh viễn cũng sẽ không rời bỏ ta, làm sao có thể nuốt lời!”

Lan Khánh nhìn bộ dạng này của Vân Khuynh, trong lòng ngổn ngang trăm mối. Trời cao đất rộng, thượng thiên vì cái gì bắt hắn phải gặp hai tên khắc tinh này, một kẻ là sư đệ của hắn, một kẻ đã trong lòng hắn... hơn nữa một kẻ rõ ràng đã đoạn khí, một kẻ lại không muốn tin...

“Tiểu Xuân không cho ta đả thương người, nếu ta đả thương người, hắn sẽ không vui.” Vân Khuynh lườm một cái rồi nói vậy với Lan Khánh.

Hắn tiếp đó liền bước ra ngoài, lẩm bẩm nói “Ta sẽ đi tìm hắn... hắn cứ như vậy ham chơi lại thích gây chuyện, không chú ý trông chừng là không được... ta sẽ đi tìm hắn... tìm thấy hắn sau đó sẽ đem hắn nhốt lại... không để hắn ra ngoài nữa... như vậy... như vậy hắn vĩnh viễn có thể lưu lại bên ta...”

Chính vào giây phút Vân Khuynh cất bước ra khỏi đại đường, chợt nghe thấy giọng Lan Khánh khàn khàn truyền tới “Thần tiên cốc.”

Vân Khuynh mạnh mẽ quay đầu lại, chỉ thấy Lan Khánh để lại câu nói vừa rồi, còn thân ảnh đã biến mất, chỉ có ba chữ Thần tiên cốc, nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai Vân Khuynh.

“Sư phụ!”

Vừa bước vào cốc, tiểu tam nhảy qua bờ rào trúc trước đình gọi to.

Bọn họ cả đoàn người bước vào con đường nhỏ trong hoa viên đầy được thảo, trên mặt ai nấy đầy vẻ bi thương, tiểu tam tiểu ngũ tiểu lục đều khóc đỏ hai mắt, ngay cả a nhị trước nay trầm tĩnh mà mắt cũng ửng hồng.

Một nam tử hạc phát đồng nhan () hộc tốc từ phòng trong chạy ra, cơm mới ăn được một nửa, thức ăn còn đang kẹt trong đũa trúc, sốt ruột vội vàng hỏi “Sao rồi, mang Tiểu Xuân về rồi hả?”

() hạc phát đồng nhan: tóc bạc mà mặt baby

Thế nhưng nam tử chỉ thấy bốn đồ nhi đi tới trước mặt mình, nhất tề quỳ xuống, trong tay tiểu tam còn ôm lấy tiểu đồ nhi đã mất tích nhiều tháng không về của hắn.

Nam tử nhìn ngắm gương mặt không huyết sắc của tiểu đồ nhi, run rẩy hỏi “Đây là có làm sao...”

“Đệ tử đã phụ trông mong của sư phụ, bát sư đệ hắn đã... đã...” a nhị không nói ra được thành lời.

Nam tử nhìn tên tiểu đồ đệ thường ngày lúc nào cũng tung tăng nhảy nhót bây giờ lẳng lặng nằm im động cũng không động, bát đũa trong tay rơi cả xuống đất, bắt lấy mạch tiểu đồ đệ, sau đó sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, cuối cùng trong họng nghẹn một hơi không thở ra được, hai mắt vừa chớp, cả người hôn mê.

“Sư phụ...” a nhị cùng tiểu ngũ tiểu lục tức tốc đỡ lấy sư phụ.

Tiểu tam vốn tưởng rằng nước mắt đã suýt khóc cạn, nhìn thấy một màn như vậy, bi thương lại dâng lên, ôm lấy thi thể lạnh băng của Tiểu Xuân, lần thứ hai lại khóc âm lên.

A nhị bế sư phụ lên, đôi mắt đỏ hồng quay lại dặn dò các sư đệ “Ta đưa sư phụ vào trong nghỉ ngơi, tiểu ngũ tiểu lục, các người đi bố trí linh đường, tiểu tam, người giúp Tiểu Xuân tẩy qua, chải lại tóc cho hắn rồi buộc cho gọn, còn giúp hắn thay đồ...”

A nhị lại thêm một trận ghen ngào “Giúp hắn sạch sẽ chỉnh tề một chút, đừng để hắn quá lòi thôi...”

Tiểu tam vừa khóc vừa gật đầu, nước mắt không dừng được, đua nhau tuôn xuống.

“Thần tiên cốc ở đâu?”

“Chân trời góc bể a!”

“Chân trời góc bể?”

“Chính là cứ thế xuống nam cứ thế xuống nam, thấy núi vượt núi, gặp sông qua sông, tới khi nào gặp được một ngọn núi cao chót vót chọc trời, đỉnh núi quanh năm tuyết tụ không tan, tựa như trên đỉnh núi cao lại có một đỉnh núi cao khác, thì bên trong núi chính là Thần tiên cốc.”

Vân Khuynh tìm thêm mười mấy hộ vệ, cùng hắn cấp tốc thúc ngựa về nam.

Hắn nhớ rõ Tiểu Xuân cùng hắn đã từng nói qua vị trí của Thần tiên cốc, ô mợc bài bên hông chưa từng tháo ra. Cả đoàn người rong ruổi nhiều ngày không nghỉ, mệt chết mười mấy con ngựa tốt, cuối cùng đến ngày thứ bảy cũng nhìn thấy ngọn núi chót vót trong lời Tiểu Xuân.

Vân Khuynh không muốn chậm trễ, nhìn thấy tòa sơn liên thúc ngựa chạy như bay, tùy tùng đằng sau cũng cấp tốc theo chủ tử xông vào núi sâu.

Vân Khuynh cùng với tuần mã của hần chạy qua một vùng nọ thì nhìn thấy tấm bia đá dựng lên ghi ‘Vượt qua là chết’, vẫn tiếp tục dẫn theo đoàn người thâm nhập sâu hơn vào rừng hoang núi thẳm, dần dần cảm thấy có dị động.

Tuần mã đột nhiên kinh hoàng dừng lại, mũi thở phì phò, chần chừ không chịu tiến tới.

Vân Khuynh lập tức bỏ ngựa vận khinh công nhảy xuống rồi lao tiếp tới trước.

Trong núi cổ thụ dựng thẳng đứng, cành lá rậm rạp che khuất mặt trời. Khu rừng âm u lạnh lẽo đột ngột truyền tới âm thanh cành lá rung động, Vân Khuynh nghe thấy từ sau vang lên tiếng kêu thảm thiết, cấp tốc quay lại, chỉ thấy máu nhuộm một mảng, thân binh cận vệ của hần thâm thủ bất phàm lại giảm mất hơn nửa, chỉ còn lại mấy người hoảng hốt lúng túng nhìn trái phải.

“Người đâu?” Vân Khuynh quát lên.

“Đột... đột nhiên không thấy nữa...”

“Hầu tử cự đại...” có mấy thân vệ nói.

Thình lình, một cái đầu lâu vừa bị ngoạm đứt từ trên cao quăng xuống, tất cả vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên thân cây chung quanh đó chẳng biết từ lúc nào lại có bảy tám con cự hầu toàn thân đen tuyền lấm máu.

Vân Khuynh định thần nhìn kỹ, không, không phải hầu tử, thân hình kia giống người hơn.

Chỉ trong chớp mắt, thứ đang bám trên cây bắn người phi xuống, cắn vào yết hầu hộ vệ, động tác thần tốc mà hung ác hoàn toàn khiến người ta trở tay không kịp.

Vân Khuynh nắm chặt Ngân sương kiếm, trầm tĩnh quan sát thứ tựa nhân mà phi nhân kia, ngay vào lúc bọn chúng tiêu diệt toàn bộ hộ vệ theo hần, đang định tiếp tục lao vào hần, mặc danh kỳ diệu, những thứ đó lại chần chừ.

Kể giống như thủ lĩnh dẫn đầu, bốn chân chạm đất, chăm chú nhìn vào ô mộc bài đeo ở thắt lưng Vân Khuynh, bò tới gần thêm chút nữa, lỗ mũi khẽ động, ngửi ngửi, sau đó hú lên tiếng kêu đình tai nhức óc, phần còn lại sau khi nghe tiếng kêu kia bỗng dừng lui về sau tản ra bỏ chạy, thoát cái không còn tung tích, để lại trên mặt đất những vết máu khiến người ta nhìn thấy phải kinh sợ.

Vân Khuynh lúc này mới hiểu cái cột mốc ‘Vượt qua là chết’ mà thần tiên cốc dựng lên không hề nói láo, cũng hiểu được trước kia vì sao Tiểu Xuân lại nói nếu như mất đi Ô mộc bài, thì coi như vô pháp quay về Thần tiên cốc.

Thì ra Thần tiên cốc cả trăm năm nay sở dĩ có thể đoạn tuyệt thế sự không bị quấy nhiễu, là vì có những con quái vật tự nhân phi nhân này canh giữ, mà mùi hương do Ô mộc bài tỏa ra, là thứ duy nhất có thể xua đuổi bọn chúng.

Vân Khuynh tiếp tục đi sâu vào bên trong, không thể tiếp tục dây dưa nữa. Tiểu Xuân còn đang đợi hần, người đó lại không biết thế nào là nhẫn nại, nếu như để hần đợi lâu, khẳng định sẽ rất sốt ruột.

Hần tăng tốc bước tới, rất nhanh sẽ có thể nhìn thấy Tiểu Xuân rồi, nhìn thấy Tiểu Xuân, thì mang hần về kinh thành, về sau sẽ không có chuyện nữa.

Vân Khuynh trong lòng nghĩ, đã đến lúc, có thể cùng một chỗ với Tiểu Xuân, đã vô sự rồi.

Tiểu ngũ tiểu lục đang ngồi trước lối vào buộc người giấy, từ xa xa nhìn thấy một bóng người màu trắng đang bước về phía bọn họ, hai người từ cửa đột ngột bật người dậy, bọn họ mũi đỏ au vì khóc lên tiếng gọi to “Nhị sư huynh, tam sư huynh, có người xâm nhập, mau tới a!”

Từ trong nội đường có hai người nữa chạy ra, a nhị cùng tiểu tam lập tức kéo tiểu ngũ tiểu lục vào trong cửa, bốn sư huynh đệ tụ thành một nhóm, cảnh giác dè chừng kẻ lạ mặt trước mắt tay đang cầm kiếm xông vào Thần tiên cốc.

“Dám hỏi các hạ là ai, vì sao tự ý xông vào thần tiên cốc?” A nhị bước tới một bước, hỏi.

“Triệu Tiểu Xuân ở đâu, giao hắn ra đây!” Vân Khuynh giọng nói thâm trầm sắc mặt âm lãnh, hắn chỉ kiếm vào mặt a nhị, hét lên “Đem hắn trả cho ta, bằng không hôm nay ta lấy máu nhuộm Thần tiên cốc, kẻ nào giấu hắn, ta đều không tha!”

“Tiểu Xuân là người của Thần tiên cốc, không ai có thể mang hắn đi. Các hạ nếu muốn đến đây gây sự, sư huynh đệ bọn ta buộc lòng phải ra tay.” A nhị rút kiếm, các sư huynh đệ còn lại cũng lập tức lôi vũ khí, bốn người đồng lòng, không hề có ý nhượng bộ.

“Chờ đã!” Sư phụ ho khan mấy tiếng, từ phía sau chậm rãi bước ra.

“Sư phụ, thân thể người không khỏe, nên ở trong nghỉ ngơi.” A nhị tức khắc chạy tới đỡ.

“Ai, a nhị trước tiên cứ lui ra đi, ta nghĩ tiểu huynh đệ đây cũng không có ác ý.” Sư phụ vỗ vỗ vai đồ đệ, tiếp đó bước tới thêm mấy bước, vẻ mặt uể oải, bộ dáng chừng ba mươi, thể nhưng mái đầu bạc trắng như tuyết.

Sư phụ nở nụ cười yếu ớt pha lẫn bi thương, hòa nhã nhẹ giọng hỏi “Người là bằng hữu Tiểu Xuân đã kết giao bên ngoài cốc phải không? Tên gọi là gì?”

“Đông Phương Vân Khuynh” Vân Khuynh ngăn người đáp lại. Nụ cười của người này, lại có chút tương tự với Tiểu Xuân.

“Đoan vương, là Đoan vương!” Tiểu ngũ tiểu lục nhỏ giọng nói.

“Đoan vương? Vậy không phải chính là người Tiểu Xuân căm...” tiểu tam kinh ngạc mở miệng, a nhị đứng bên cạnh vội vàng che cái miệng to này lại, không cho hắn nói ra cái từ ‘luyện’ kia.

“Người theo ta đi, ta đưa người gặp hắn.” Sư phụ nói.

“Sư phụ!” Bốn tên đồ đệ vội vàng hét lớn.

“Không sao đâu.” Sư phụ cười cười, không hề để tâm.

Sư phụ hướng Vân Khuynh vẫy vẫy tay, Vân Khuynh ngây ngẩn thu hồi kiếm, theo người kia đi về phía nội đường, trong mắt chỉ còn biết đến gương mặt cười đó rất mực ôn nhu, còn lại, tất cả đều không cho vào mắt.

Sư phụ dắt Vân Khuynh đi qua trường lang dựng bằng trúc, mà bên ngoài trường lang lại là một hoa viên trồng đủ loài hoa cỏ quý hiếm.

Vân Khuynh nhìn ngắm nơi Tiểu Xuân đã từng sinh sống, vừa đi, vừa nhìn, đột nhiên liếc thấy bên trong đình viện có một chiếc xích đu bị gió thổi vào, phát ra tiếng kẽo kẹt đung đưa qua lại. Vân Khuynh gần như có thể nhìn thấy cái tên vừa điên vừa từng đó đứng bên trên, tự lắc lư chính mình lên vừa cao vừa bật mạnh.

“A, đó là xích đu của Tiểu Xuân. Hắn a, lúc nhỏ nói muốn luyện khinh công, luyện qua rồi luyện lại vậy mà luyện hết từ xích đu lại tới mái nhà, còn làm cho mái nhà thủng một lỗ to, ngã thẳng vào trong. Tên nhóc đó khiến tiểu tam cứ hết ngày này đến ngày khác phải sửa mái nhà, điên tiết mãi không thôi.” Sư phụ nhìn thấy ánh mắt Vân Khuynh dừng lại trên xích đu, thanh âm có chút bi thương mà kể lại.

“Hắn rất giỏi khinh công...” Vân Khuynh trầm giọng nói.

“Phải a, chạy đến khắp núi khắp rừng, trước nay chưa ai thắng được hắn...” sư phụ tiếp đó đẩy tay mở cánh cửa trúc, quay lại nói với Vân Khuynh “Ở trong này, cứ bước vào đi, gặp hắn một lần cuối, hảo hảo cùng hắn nói lời từ biệt.”

Vân Khuynh không hiểu được ‘từ biệt’ trong lời nói của người này là có ý gì, hắn đến là để mang Tiểu Xuân đi, sao còn cần phải nói lời từ biệt.

Hắn tiến vào bên trong, cảm thấy trong phòng có chút lạnh, bốn phía hàn băng vây tỏa.

Vân Khuynh nhíu mày, mấy người này không biết thân thể Tiểu Xuân gần đây không khỏe, rất sợ lạnh hay sao? Dừng lên từng này băng, không phải muốn cho hắn lạnh chết?

Hắn chậm rãi bước đến bên giường, phát hiện Tiểu Xuân đang nằm ngủ trên giường.

Vân Khuynh cẩn thận quan sát, cảm thấy Tiểu Xuân giống như đang mơ một giấc mơ thật đẹp, nét mặt bình thản, khóe môi còn lộ ra nét cười nhẹ nhàng.

“Tiểu Xuân...” Vân Khuynh ngồi xuống bên cạnh, cúi đầu nhẹ giọng gọi “Tiểu Xuân người tỉnh dậy đi... ta đến mang người về... Tiểu Xuân...”

Mà gọi đến mấy lần, Tiểu Xuân vẫn không hề mở mắt.

Vân Khuynh không nhịn được nói “Người có phải hay không vẫn còn giận ta? Người đừng giận, trước tiên cứ dậy đi, chúng ta cùng quay về có được không? Giải được không phải ta cố ý không uống, chỉ là lúc người bỏ đi, ta tưởng rằng không uống, người biết ta độc phát sẽ nhanh chóng quay về xem. Ta về sau này sẽ không lừa người như vậy nữa, sẽ không lừa thêm lần nào nữa, người tỉnh dậy được không? Mở mắt ra nhìn ta, đừng giận nữa, ta nhất định sau này sẽ đối xử với người thật tử tế, không chửi người, không đánh người, không dùng châm đâm người, người muốn đi chơi lúc nào cứ việc đi chơi, muốn về lúc nào thì cứ về lúc ấy, thật mà... thật mà... ta không lừa người...”

Tiểu Xuân vẫn không chịu mở mắt, chỉ im lặng nằm ngủ.

Vân Khuynh nắm lấy bàn tay lạnh lẽo đến khó hiểu của Tiểu Xuân, kéo Tiểu Xuân dậy ôm vào lòng.

Hắn nhận ra chính mình không còn cảm thấy được hơi ấm trên thân thể người này mà trước nay vẫn có, nghe không thấy nhịp đập trước nay vẫn mạnh mẽ, hoảng hốt, hình ảnh trên vách núi Tiểu Xuân bị Tư Đồ đánh mạnh một chưởng lại quay về trong ý thức, ***g ngực hắn thất nghẹn lại đau đớn, ôm chặt lấy Tiểu Xuân.

Không ai có thể đâm thẳng vào tim mình một đao lấy máu, lại còn trọng thương từ trên vách núi rơi vào lòng sông, mà còn sống sót. Cho dù là được nhân đi chăng nữa, cũng là không thể.

Thân thể băng lãnh đã mất đi nhiệt độ khiến Vân Khuynh từ trong cõi mộng đẹp dễ tỉnh lại, hẳn lúc này mới nhận ra Tiểu Xuân đã sớm bỏ hắn mà đi, vô luận hắn có kêu gọi thế nào... cũng không gọi được Tiểu Xuân quay lại nữa...

“Tiểu Xuân, người không phải thích nhìn ta cười hay sao, ta cười người xem được không? Ta cười cho người xem...” trên mặt Vân Khuynh tràn ngập bi thương mịt mù, hắn miễn cưỡng nâng khóe miệng, muốn bày ra gương mặt cười mà Tiểu Xuân yêu thích nhất, thế nhưng, che không được bi thương trong lòng, vừa cố kéo, lại khiến cho nước mắt không còn kiềm chế được đua nhau trút xuống.

“Vì cái gì không tỉnh... người tỉnh dậy được không...” Vân Khuynh gào khê “Tiểu Xuân... tỉnh dậy đi... mau mau tỉnh dậy đi... người như vậy làm ta thống khổ... trong lòng ta đau lắm... trong lòng ta đau lắm... mau mau tỉnh dậy đi... tỉnh dậy ôm ta... Tiểu Xuân... trong lòng ta đau...”

Vô luận Vân Khuynh có kêu gào đến mức nào, người đã mất sẽ không quay trở lại.

Nước mắt mất đi ngăn cản, lách tách rơi xuống, dính ướt gương mặt Tiểu Xuân, dính ướt y phục Tiểu Xuân.

Đột nhiên, Vân Khuynh nhớ lại tâm khiêu linh huyết, hắn chậm rãi đặt Tiểu Xuân nằm trở lại giường, hôn nhẹ lên gương mặt Tiểu Xuân “Ta hiểu rồi, người vì mất đi tâm khiêu huyết nên mới không tỉnh lại. Bây giờ ta mang tâm khiêu huyết trả cho người, trả cho người, người nhất định tỉnh lại! Người đợi ta!”

Vân Khuynh đột ngột rút kiếm, lặng nhìn Tiểu Xuân giây lát, sau đó mạnh mẽ cầm kiếm đâm vào ngực.

“Tang!” Một tiếng, a nhị dùng chiếc trâm cài trên đầu sư phụ ném ra, đánh văng kiếm trong tay Vân Khuynh.

Mũi nhọn xé rách vạt áo trắng trước ngực, một vết máu hiện ra, Vân Khuynh quay lại trừng mắt giận dữ với kẻ vừa cản mũi làm phiền đến hắn, mà ngay tại lúc đó, một màn sương trắng ập tới, khiến hắn choáng váng không ngớt, ý thức dần dần tan biến khi bắt đầu cảm thấy trời đất quay cuồng.

“A nhị, trong phòng Tiểu Xuân có lẽ vẫn còn một chút bách ưu giải, người lấy hết ra đây.” Sư phụ nói.

Âm thanh lục lợi ngăn kéo ầm ầm vang lên, nghe như sấm rền, oánh thẳng vào tai Vân Khuynh.

“Tiểu huynh đệ... tiểu huynh đệ...”

Ý thức Vân Khuynh mờ mịt, chỉ cảm thấy có người đang lay hấn, hấn từ từ mở hai mắt.

“Tiểu huynh đệ người nghe đây, Tiểu Xuân nếu như đã đem tâm khiêu linh huyết cho người, vậy chính là hấn cho rằng người đáng giá. Một mạng là một mạng, Tiểu Xuân đem mạng mình cho người, người cũng phải trân trọng tâm ý của Tiểu Xuân, từ nay về sau cố gắng sống tiếp. Người lại rút kiếm tự vẫn, xuống tới cửu tuyền, còn lấy mặt mũi đâu mà gặp Tiểu Xuân...”

Tiếng nói nhẹ nhàng vang vọng bên tai, khi xa khi gần.

Vân Khuynh choáng váng, nhìn thấy cảnh tượng mơ hồ, hấn dường như có thể thấy Tiểu Xuân đang đứng trước mặt mình, nụ cười mang theo chút gì đó đau thương, lặng lẽ nhìn hấn.

“Tiểu Xuân...” Vân Khuynh vươn tay, bắt lấy tay người đó.

“Phải nhớ kỹ, một mình sống tiếp tuy khó, cũng đừng dễ dàng buông tay. Nhịp tim của người, hơi thở của người, đều là do Tiểu Xuân dùng hết chút tâm ý cuối cùng. Nhớ kỹ a, đừng để Tiểu Xuân đau lòng, cho dù không phải vì chính người, cũng là vì Tiểu Xuân mà sống tiếp, ta đem bách ưu giải giao cho người, lúc nào nhớ đến Tiểu Xuân, thì uống xuống một viên...”

Thanh âm vương vấn bên tai, Vân Khuynh cảm thấy mắt mình ngày càng nặng trĩu, càng lúc càng khó giữ mình tỉnh táo.

“Tiểu Xuân... ta đáp ứng người...” cuối cùng, Vân Khuynh đối với Tiểu Xuân chấp nhận một giao ước.

Triệu Tiểu Xuân cả đời này chỉ yêu Đông Phương Vân Khuynh... mà Đông Phương Vân Khuynh đời này kiếp này, vĩnh viễn không để Tiểu Xuân thương tâm... “Ta đáp ứng người.”

Không để người thương tâm...

Mấy cỗ xe ngựa lao như trên biển trên đường lớn cát vàng cuộn cuộn.

“Thật sự nghiêm trọng đến mức nhất định phải dời cốc sao?” Tiểu tam hỏi nhị sư huynh đang ngồi trước xe điều khiển ngựa.

“Người đó là Đoan vương, còn chưa biết sau này có hay không sẽ sinh thêm chuyện gì, quan trọng nhất vẫn là an nguy của sư phụ cùng các sư đệ, suy cho cùng vẫn cứ nên dời cốc mới thỏa đáng.” A nhị dùng roi thúc ngựa, một chút cũng không dám lơ là “Mở nắp che ra xem băng tan chưa? Đừng để Tiểu Xuân bị ngâm nước!”

“Sao không chôn ở Thần tiên cốc cho xong, Tiểu Xuân đi cùng với chúng ta thế này, vạn nhất mới đi được nửa đường đã rữa thì phải làm sao?” Tiểu tam lầm bầm, cầm lấy khăn sạch mở quan tài, lau tay lau mặt cho Tiểu Xuân, trở qua một chút, phát hiện hàn băng rõ ràng còn chưa biến thành nước, bên trong quan tài vẫn còn khôn ráo, lạnh tê người.

Thế nhưng vào lúc Tiểu Xuân lau xong xuôi, định che nắp lại, tình cờ nhìn thấy dị trạng.

“Nhị sư huynh...” tiểu tam cầm lấy một lọn tóc của Tiểu Xuân, lúng túng hỏi “Người đã chết, tóc còn có thể hóa bạch không?”

A nhị quay đầu lại, chỉ thấy tiểu tam ngây người cầm một lọn tóc trắng, mà men theo tóc kia nhìn xuống, mớ tóc trắng đang lẫn giữa mái tóc đen nhánh của Tiểu Xuân.

“Lúc người thay hấn tẩy rửa...”

“Tuyệt đối không có thứ này!” Tiểu tam nói “Cái đầu ỏ quạ của hấn đệ vát vả cày cục một phen, gỡ ra từng sợi từng sợi, khó khăn lắm mới chải ra được. Ta dám khẳng định, nguyên cái đầu hấn đều đen nhánh một màu, tuyệt đối không có mấy sợi tóc bạc này.”

“.....” a nhị trầm ngâm.

Chiếc xe ngựa chạy dẫn đầu đột nhiên ghì cương dừng lại, bốn con ngựa ngừng chạy.

Hai cỗ xe ngựa phía sau do tiểu ngũ tiểu lục điều khiển cũng lập tức dừng theo, nghi hoặc nhìn phía trước.

“Sư phụ!” Chỉ thấy tiểu tam lao ra khỏi buồng xe, hoảng sợ gào to vừa chạy hộc tốc về chiếc xe ngựa của sư phụ nhà hắn “Người mau tới đây xem thử Tiểu Xuân...” Đăng bởi: admin

28. Chương 28

CHƯƠNG 28:

“Hồng rồi! Mau đi gọi sư phụ, nói với sư phụ là thân thể Tiểu Xuân càng lúc càng cứng rồi, mời người nhanh nhanh tới đây châm cứu! Tiểu tam, người đi chuẩn bị được dục, nấu nước càng nóng càng tốt!” Một trận ùng ùng đoàng đoàng tới tấp vang lên.

“Tiểu Xuân, Tiểu Xuân, người nghe thấy nhị sư huynh gọi không? Cố chống cự, cố chống cự người nghe thấy không! Đã cầm cự được lâu như vậy rồi, nhị sư huynh biết người có thể, nhất định phải cố gắng lên!”

Ý thức của Tiểu Xuân đang trong cơn mơ mơ màng màng, nửa mê nửa tỉnh chỉ cảm thấy bên tai mình sao mà ồn muốn chết, còn có người không ngừng tát vào mặt muốn hắn dậy. Thế nhưng hắn toàn thân thương hạ lúc này một chút khí lực cũng không có, mệt rũ rượi mà ngay cả một ngón tay út cũng không nhúc nhích được. Vừa đuối lại vừa mỏi, ý thức có quay về mấy lần, lại ‘phiêu’ mất mấy lần, có nỗ lực thế nào chẳng nữa, cũng khó lòng ép được chính mình tỉnh táo lại.

“Không sao rồi... mạch đập tuy nhỏ nghe không ra... nhưng thủy chung là vẫn có...” đột nhiên lại nghe ‘phịch’ một tiếng.

“Sư phụ!”

“Sư phụ lại xỉu rồi!”

“Mau đưa sư phụ vào trong nghỉ ngơi!”

Hắn không rõ chính mình xảy ra chuyện gì, sao lại mệt đến mức như vậy, càng không hiểu mấy người chung quanh làm cái gì mà ồn ã, sao không để hắn yên ổn ngủ một giấc.

Hắn cần phải ngủ, tinh thần khôi phục, liền khỏe lại thôi a...

Hiện tại quả thực quá mệt... quá mệt đi...

Ý thức trôi dần, hắn lại lần nữa rơi vào mộng mị vừa đen vừa tối...

Rất mệt rất mệt...

Rất đói rất đói...

Lại còn rất buồn rất buồn...

Tiểu Xuân chậm rãi nhúc nhích mi mắt, từ từ mở ra.

Chậm chạp từ trên giường bò xuống, cái đầu trống rỗng trì trệ, toàn thân cứng đờ đau nhức, thở dài một hơi, xuống giường, đẩy cửa, bước ra ngoài. (chuẩn bị đi vệ sinh =))

Nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, Tiểu Xuân cảm thấy nghi hoặc.

Gió tuyết đập vào mặt, hắn rợn người rụt cổ lại, trước mắt mênh mông một mảng, lấy hàng rào trúc làm biên, bên trong rào trúc vườn thuốc hai bên bị tuyết trắng che phủ, bên ngoài rào trúc, rừng trúc cũng tương tự bị tuyết trắng bao trùm, tuyết rơi ngập trời, hồ đồ cả ý thức.

Quay đầu, tiểu trúc dựng lên bằng trúc vẫn là cách bố trí mà hắn vô cùng quen thuộc, bàn ghế cửa sổ, trường lang rào trúc, không có cái nào khiến hắn nhận không ra.

Nhưng là, mơ hồ vẫn cảm thấy có gì không đúng.

Đồ đạc của hắn vẫn còn đây, phòng ốc cũng cùng một cảnh như trước khi hắn ra ngoài, thế nhưng bàn ghế tựa như đều là hàng mới, làm ra chưa được bao lâu.

Mà chuyện quan trọng nhất là, hần về cốc từ bao giờ chính hần còn không nhớ? Lẽ nào lại uống nữa? Cho nên một mình chạy về đây, mà quên sạch mọi chuyện?

“Mặc kệ đi!” Tiểu Xuân cau mày quyết định. Hần hiện tại rất là buồn, đi tìm mao xí giải quyết đã rồi nói tiếp.

Quay đầu chạy qua trường lang, hai đùi kẹp thật chặt, đi đứng vô cùng khổ sở “Thật là, rốt cuộc đã ngủ bao lâu, sao lại ứ đến mức này chứ?”

Đôi chân trần vì tìm không ra giày mà đi in dấu lên trên hành lang trúc phủ tuyết, lại một lần nữa kỳ quái, miền cực nam này trước nay làm gì có tuyết rơi, Thần tiên cốc thế nào lại lạnh như vậy.

Không gian có chút tối tăm, tiểu tam lần lượt đốt từng ngọn đèn trên hành lang, Tiểu Xuân đi ngang qua người hần, dụi dụi mắt ử oải hề một tiếng “Tam sư huynh vãn thượng hảo.” (good evening), tiếp đó đi thẳng về hướng mao xí.

Tiểu tam tay cầm mỗi lửa đứng ngây một lúc, nhìn theo bóng lưng Tiểu Xuân, giật mình tỉnh lại, hốt hoảng gào lên “Sư phụ... sư phụ... Tiểu Xuân tỉnh rồi... hần tỉnh lại rồi...”

A nhị từ phòng riêng của mình xông ra trước, đi theo tiếng gọi tìm đến chỗ tiểu tam.

Tiểu tam chỉ về phía Tiểu Xuân đi qua không ngừng hô hoán “Nhị sư huynh, Tiểu Xuân tỉnh rồi, hần xuống giường đi bộ kia! Thật đó thật đó, đệ mới nãy thấy hần đi qua chỗ này!”

Tiểu Xuân bước vào mao xí, lọc cọc vừa ngồi giải quyết sự buồn vừa ngáp ngủ, không biết làm sao bên ngoài cứ lao nhao hết cả lên, một lúc lâu sau hần mới kéo khó đứng dậy đi ra ngoài, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy cả đoàn người vây quanh bên ngoài mao xí nhìn hần, ánh mắt thiết tha vẻ mặt kích động.

“Ầy... sư phụ, nhị sư huynh, tam sư huynh, ngũ sư huynh, lục sư huynh!” Tiểu Xuân ngây người cúi đầu điểm danh vắn an từng người một.

Sư phụ chỉ mặc một chiếc áo lót phong phanh, nước mắt giàn giụa nhào vào ôm chặt cứng lấy Tiểu Xuân.

Các sư huynh đứng phía sau sư phụ, trên mặt vui buồn đan xen, mà toàn bộ hầu như đều ăn mặt léch thếch lồi thối, giống như đang cơn ngủ, mà vội vã chạy ra đây.

“Sư phụ...” Tiểu Xuân chớp mắt, không hiểu là đang có chuyện gì.

“Người cuối cùng cũng tỉnh, sư phụ đợi người tỉnh đợi biết bao cực khổ! Thăng nhóc nhà người, thật rõ là muốn làm cho sư phụ lo lắng đến chết a!” Sư phụ nghẹn ngào nói.

Nhị sư huynh bước đến gần hơn, lấy ngoại y trên người mình khoác lên cho sư phụ “Trời lạnh như vậy, sư phụ cẩn thận. Tiểu Xuân cũng mới tỉnh, thân thể còn yếu, cùng vào trong nói chuyện đi!”

Vào trong rồi, Tiểu Xuân vẫn mang gương mặt đầy nghi hoặc. Sư phụ ngồi trên ghế chủ vị của đại sảnh, kéo Tiểu Xuân ngồi xuống bên cạnh, cẩn thận thay hần xem mạch.

“Đệ quay về thế nào?” Tiểu Xuân hỏi a nhị.

Tiểu tam nghe xong lời này, nhớ lại lúc mang hần về cảm giác như người đã chết, mắt lại đỏ hồng, dùng nắm đấm gõ lên đầu hần một phát “Là ta ôm người về!”

“Tam sư huynh, đau a!” Tiểu Xuân ôm đầu kêu.

Sư phụ lập tức bênh vực “Tiểu tam, không được đánh vào đầu!”

“Vậy phải đánh dt!” Tiểu ngũ tiểu lục đồng thanh nói.

“Ai... có ai đó hảo tâm kể lại mọi chuyện rõ ràng chút được không?” Tiểu Xuân nói “Tối cùng là xảy ra chuyện gì? Mọi người ai nấy đều cổ cổ quái quái, làm ta cũng muốn quay cuồng!”

A nhị hai tay khoanh trước ngực đứng bên cạnh sư phụ mím môi, mắt cũng ửng hồng “Người quên rồi sao? Người đem tâm khiếu linh huyết cho người ta, sau đó còn bị đánh xuống vách núi vạn trượng, rơi vào lòng sông!”

“Tâm khiếu linh huyết?” Tiểu Xuân sững sốt “Ta bị đánh xuống vách đá...”

A nhị nói tới những chuyện này, ký ức chôn sâu dưới tận cùng đột ngột trào lên ồ ạt, quay về trong đầu hắc. Tiểu Xuân cảm thấy đầu đau dữ dội, nhin không nổi phải bóp trán cau mày.

“Đám tiểu nhị mang người về đây, người đã thành một cái thi thể lạnh băng băng.” Sư phụ rầu rĩ nhắc lại “Người không hiểu được lúc đó, sư phụ cùng các sư huynh thấy người động cũng không động, hơi thở không còn, tâm đều muốn tan nát. Sau đó, bọn ta vốn muốn đem người đi chôn, lại bởi vì có một bằng hữu của người chạy tới làm loạn, bọn ta mới mang người rời khỏi Thần tiên cốc. Sau đó trên đường đi tiểu tam phát hiện tóc trên đầu người hóa bạch, mà thân thể vẫn còn mềm, ta mới phát hiện người vẫn còn chút mạch đập yếu ớt. Còn may, còn may ông trời chú định, mạng của người còn chưa đứt. Đầu trâu mặt ngựa dắt người đi mấy lần cũng không dắt được, những ngày đó sư phụ thật là lo lắng muốn chết...”

“Xú tiểu tử nhà người thật thích hành hạ người khác, chết cũng không chết phứt cho rồi!” Tiểu tam đột nhiên khóc rống “Lúc đó đám sư huynh bọn ta luân phiên chăm sóc người, suốt ngày suốt đêm, ngay cả sư phụ cũng cực khổ ba ngày thì hết hai ngày phê phê!”

“Ta biết sai rồi... tam sư huynh đừng có khóc a...” Tiểu Xuân cười gượng, vội vàng đứng dậy định an ủi tam sư huynh nhà hắc, không ngờ đứng dậy quá đột ngột, cảm thấy một trận tối tăm mặt mũi, văng đầu hoa mắt ngã lăn ra đất.

Tiểu tam vội đỡ lấy hắc, ấn hắc trở lại ghế ngồi, giận dữ mắng “Thân thể người còn chưa khỏe, ngồi yên cho ta!”

“Đúng rồi, là ai chạy tới Thần tiên cốc làm loạn?” Tiểu Xuân ôm đầu hỏi.

“Doan vương.” Tiểu ngũ tiểu lục lại đồng thanh.

“Vân Khuynh?!” Tiểu Xuân vừa nghe nhắc đến Vân Khuynh, lập tức lại đứng bật dậy “Hắc không sao hả? Ngày đó tại vách núi để đại sư huynh mang hắc đi rồi không phải sao? Hắc một mình xông vào Thần tiên cốc? Mọi người thấy hắc lúc đó có khỏe không? Có chỗ nào không ổn không? Hắc đi rồi chưa? Hay vẫn còn ở Thần tiên cốc?”

Bởi vì lo cho Vân Khuynh, Tiểu Xuân bắn ra một tràng liên tiếp không nghỉ. Kết quả lại được thêm một trận khí huyết chạy loạn văng đầu hoa mắt, suýt nữa ngã ra sau.

Tiểu tam lại vội vàng giữ lấy cái tên bát sư đệ này, tức giận nói “Còn lo cho người khác, người lo cho cái thân người trước có được không?”

“Không phải đâu... Vân Khuynh hắc, ta sợ hắc có chuyện, hắc trúng độc không nhẹ, đại sư huynh còn muốn lấy mạng hắc...” Tiểu Xuân nắm chặt vào vạt áo tiểu tam, dứt quãng nói “Huống hồ hắc nhìn thấy bộ dạng của ta lúc đó, nếu hắc thật cho rằng ta đã chết... vậy, vậy ta phải lập tức quay lại tìm hắc mới được...”

“...” a nhị trầm ngâm hồi lâu, mới từ từ nói “Tiểu Xuân, người biết mình hôn mê bao lâu rồi không?”

“Ừm?” Tiểu Xuân khó khăn ngẩng đầu lên, có chút ngơ ngác nhìn a nhị.

“Tròn hai năm rưỡi.” A nhị nói.

Tiểu Xuân nhìn nhị sư huynh của hắc, lẩm bẩm “Hai năm rưỡi... làm sao có thể...”

“Doan vương hiện nay rất tốt, đại sư huynh cũng rất tốt, mà cả hai bọn họ đều không biết người còn đương thế, tự nhiên người cũng không cần phải đi tìm bọn họ.” Sắc mặt a nhị ngưng trọng “Bởi vì người, Thần tiên cốc trước nay không màng thế sự suýt chút nữa thì lộ tẩy hơi. Cũng đừng quên, ngoại trừ người, còn có sư phụ cũng là được nhân, nếu như người gây chuyện, làm liên lụy đến sư phụ thì phải thế nào? Người nghe cho kỹ đây, từ hôm nay trở đi ở lại trong cốc không được phép bước chân vào giang hồ một bước, bằng không, sau này đừng gọi ta là nhị sư huynh!”

Tiểu Xuân nhìn nhị sư huynh bộ dạng ý ta đã quyết, lại quay đầu nhìn sư phụ hắc đầy chờ mong.

Sư phụ chỉ xoa đầu hắc, thở dài nói “Sư phụ đi sắc thuốc cho người, người phải ngoan ngoãn nghe lời nhị sư huynh, hắc đều là vì nghĩ cho người.”

“Đệ tử biết...” Tiểu Xuân ấp úng nói “Đệ tử biết...”

Chỉ là... Vân Khuynh...

Tiểu Xuân không biết khi mình vừa ngủ một giấc, hai năm rưỡi đã trôi qua. Bên ngoài đã thành thế nào, Vân Khuynh không biết đã ra sao, hấn ưu tâm, nhưng không thể làm trái mệnh lệnh của sư phụ cùng các sư huynh, chỉ có thể ngoan ngoãn lưu lại trong cốc.

Sau đó, hấn dính cứng lấy ngũ sư huynh cùng lục sư huynh, hai cái loa có khả năng cập nhật siêu việt nhất, để hỏi thăm tin tức bên ngoài.

Ngũ lục sư huynh đem những gì biết được đều phóng hết ra, một là hai năm rưỡi trước Ô y giáo cần quét vô lâm, nhất thống giang hồ, hiện tại thế lực đã đủ sức đối trọng với triều đình. Hai là Lục liễu sơn trang cùng bát đại phái đã bị diệt tuyệt, nghe đâu là do Đoan vương làm. Ba là thập tứ vương gia Ninh vương đăng cơ, đại xá thiên hạ.

Còn có, thì ra Thần tiên cốc đã không còn an toàn, chọ nên bọn họ mới từ phương nam dọn lên phương bắc. Nơi này tuy vẫn gọi là Thần tiên cốc, cũng không phải là nơi bọn họ từng lớn lên.

Ròng rã hơn tháng trời, Tiểu Xuân nghe mấy chuyện này, mệt, lên giường là ngủ, lâu lâu lại cùng các sư huynh nói nói cười cười tám nhảm, hoặc giả nhảy vào được phòng nghịch thuốc, còn lại chẳng làm gì.

Vân Khuynh vẫn không có gì khác, sư phụ cho hấn đôi chút bách ưu giải, giúp hấn yên ổn sống tiếp.

Bên cạnh đại sư huynh có thêm một người, mà người đó là Tiểu Liễu hấn từng nghe chính miệng sư huynh nói ra.

Mà, Tiểu Liễu thì ra lại chính là Liêu Tiểu, Liêu Liêu Tiểu, là nữ nhi của công bộ thượng thư trước kia, đối tượng hứa hôn của đại sư huynh hồi y mười sáu tuổi.

Vậy cũng khó trách cái ngày đó Tư Đồ lạn nhân thành thân Ô y giáo lại chủ động xông tới cướp vợ phá nhà, cái người như đại sư huynh a, thứ đã cho là của mình thì làm sao có chuyện dễ dàng buông tay, đáng đời vô lại.

Thời gian cứ thế trôi từng ngày lại từng ngày, hấn cũng ngày lại ngày ở trong Thần tiên cốc tĩnh dưỡng thân thể.

Hấn cũng nghiêm túc tự kiểm lần này ra ngoài đã gây không ít chuyện, tình hình xem có vẻ bình lặng, kỳ thật chẳng bình lặng, ma giáo cùng triều đình hai thế lực này vạn nhất chỉ cần mất cân bằng một chút, nhất định lại thêm một trận sinh linh đồ thán.

Nhị sư huynh không cho phép hấn ra ngoài cũng đúng, đại sư huynh khẳng định là ghi nhớ ‘di ngôn’ của hấn, mấy năm nay không hề tìm cớ gây chuyện với Vân Khuynh, Vân Khuynh hấn là cũng nghe được lời của hấn, không hề động thủ với đại sư huynh. Nếu như hấn cứ như vậy tùy tiện ra mặt, xảy ra sơ suất, hai người kia chắc chắn lại bắt đầu gấu ó.

Tuy là, hấn cái gì cũng đều hiểu, thế nhưng không thể từ bỏ nhưng nhớ nhớ tiểu mỹ nhân trong lòng.

Các sư huynh đã nói qua chuyện Vân Khuynh ở trước thi thể của hấn rút kiếm tự vẫn, hấn nghe rồi, ***g ngực đau thắt, yêu thương cùng luyện tiếc từ tận đáy lòng chậm rãi trào dâng.

Hấn làm sao có thể để cho Vân Khuynh chịu đựng cảm giác khổ sở này, chịu đựng đau đớn này. Người đó nghĩ rằng đã mất đi hấn, mấy năm nay làm sao sống qua? Tiểu Xuân càng nghĩ đến, càng cảm thấy mình thật sự là cái thứ hỗn trướng gì đâu.

Hấn không nên hại Vân Khuynh chịu khổ mới đúng.

Một đêm nọ, tuyết to gió lớn, không trăng không sao, Tiểu Xuân mặc lên người một bộ trường y, quyết tâm lén lút bỏ nhà đi bụi lôn nữa.

Hấn biết rõ sư phụ cùng các sư huynh đối với hấn rất tốt, thế nhưng không sao quên được người mà hiện nay có thể đang vì hấn mà ôm lấy khổ sở dày vò.

Vết thương do tự tay hắn chơi trội đâm dao vào, tới nay đã nhạt đi chỉ còn lại một vết mờ mờ, có lẽ không lâu sau nữa sẽ biến mất. Hắn có thể làm như chuyện gì cũng chưa có, từ nay yên phận sống trong Thần tiên cốc hưởng thụ những năm cuối đời.

Nhưng Vân Khuynh thì không thể như vậy, Vân Khuynh chỉ biết nhưng nhớ không thôi, cho đến chết. Tiểu Xuân tự mình cũng hiểu rõ chuyện này.

Hắn có thể thương tổn chính mình, nhưng không thể tổn thương Vân Khuynh, cho nên hắn phải tìm Vân Khuynh, để Vân Khuynh biết hắn vẫn còn sống tốt, để Vân Khuynh an tâm.

Còn về sự phụ với các sư huynh, chỉ có nước cứ làm đi rồi quay về tạ tội.

Tiểu Xuân đẩy cửa bước ra ngoài, chiếc ủng ngập sâu vào nền tuyết.

Quay đầu, đèn ***g treo trên trường lang lắc lư, mọi người có thể còn đang ngủ say. Qua được một cửa sinh tử, từ Quỷ môn quan quay ngược về đây, hắn cũng không muốn lại để cho người quanh mình thêm đau lòng, lần này xuất cốc, nhất định phải tự giữ mình thật sự cẩn thận, sau đó mạnh khỏe quay về.

Hắn trong lòng thầm nghĩ “Ta đi rồi lại về, rất nhanh thôi!” Sau đó xoay người, đối mặt với gió tuyết đi về phía rừng trúc.

Tiểu Xuân bước đi trong tuyết mới vừa nửa khắc, chợt nghe thấy trong rừng có gì đó dị động, vừa ngừng đầu, lập tức nhìn thấy tam sư huynh đang dựa vào thân trúc xanh, tựa như đang lăm le chờ sẵn.

“Tam sư huynh...” Tiểu Xuân ấp úng, giọng nói lẫn trong gió tuyết vẫn nghe ra có chút lí nhí.

“Nhị sư huynh nói quả không sai, tên tiểu tử nhà ngươi nhất định không an phận, sẽ tìm cách chạy ra ngoài!” Tiểu tam hầm hè.

“Đệ chỉ muốn ra ngoài thăm một bằng hữu, sẽ lập tức quay về mà!” Tiểu Xuân cười bồi.

“Tam sư huynh không phải là không muốn giúp ngươi, nhưng nhị sư huynh đã nói, vô luận thế nào cũng phải ngăn ngươi lại.” Tiểu tam rút ra binh khí của mình “Chỉ cần ngươi đánh thắng ta, đi đâu cũng được!”

“Ta làm sao đánh thắng tam sư huynh!” Tiểu Xuân cười khổ “Sư đệ ngươi trước đó bị thương thiếu chút mất mạng, nghỉ ngơi mới có hơn một tháng nội lực bất quá cũng chỉ khôi phục lại một thành, sư huynh ngươi chỉ cần một cái đầu ngón tay là đánh ngã ta rồi!”

“Được, đừng nói sư huynh ỨC HIẾP NGƯỜI, chúng ta không dùng nội lực, dựa vào chiêu thức định thắng thua!” Tiểu tam đầy hào khí.

“Thật không?” Hai mắt Tiểu Xuân đột nhiên lập lòe tỏa sáng.

“Thật đến mức không thể thật hơn!” Tiểu tam nói, tên sư đệ này của hắn từ nhỏ đã không ham luyện võ, trước đây vốn chỉ dựa vào nội lực mà khiến hắn choáng váng, nhưng bỏ đi nội lực, xem hắn chỉ còn ba cái công phu mèo quào, tiểu tam một chút cũng không sợ mình bại dưới tay tên xú tiểu tử này.

“Vậy được, sư huynh tiếp chiêu!” Tiểu Xuân rút kiếm, lập tức xông vào.

Ba mươi chiêu sau.

“.....” tiểu tam trầm mặc, nhìn kiếm của mình bị đánh văng xuống tuyết, có thể nói là thua sặc gạch.

“Sư huynh đã nương tay!” Tiểu Xuân chấp tay vái chào, vội vàng chạy biến.

Vào trận đối địch, tối kỵ khinh địch, tiểu tam làm sao ngờ những ngày hắn ở bên ngoài trải qua bao nhiêu là đao quang kiếm ảnh, sinh tử nằm ngay trên mũi đao, võ nghệ không muốn tiến bộ cũng khó, sư huynh còn cho hắn vẫn là tên bát sư đệ ngày nào chỉ biết vui đầu vào thảo được, thua cũng đúng thôi.

Tiểu Xuân mới chạy không bao lâu, đột nhiên hai luồng roi vun vút quật xuống luân phiên, đua nhau tiến tới, hắn vội vàng lùi về sau mấy bước, ai oán hô lên “Ngũ sư huynh lực sư huynh, cả hai người cũng làm khó ta a!”

“Vô phương, nhị sư huynh hạ lệnh, bọn ta chỉ biết tuân lệnh!” Hai bóng người từ phía sau xuất hiện, vọt lên trước mặt Tiểu Xuân, về mặt bất đắc dĩ.

“Một người đã đủ khó rồi... còn ra một lần cả cặp...” Tiểu Xuân lắc nhai oán trách.

Tiểu ngũ tiểu lục nhìn nhau một cái, lại nói “Bọn ta hiển nhiên cũng như tam sư huynh, không dùng nội lực đánh người. Sư huynh nhất định phải nhường sư đệ, không thể ức hiếp sư đệ, đây là lời sư phụ!”

Tiểu Xuân cảm động nước mắt nước mũi tuôn rơi, dang hai tay xông tới hai vị sư huynh, vừa khóc vừa rên “Sư huynh... hai người đối với Tiểu Xuân thật tốt, trước để ta ôm cái đã!”

Tiểu ngũ tiểu lục ngơ ngác, cũng đành dang tay định ôm lấy Tiểu Xuân, không ngờ chỉ mới chạm vào, Tiểu Xuân lập tức tay phải tay trái vung ra một ngón tay điểm vào ma huyết () của họ, trong lúc chưa kịp đề phòng đã bị một thành công lực còn lại của Tiểu Xuân chấn đến đầu vưng mắt hoa toàn thân hư nhuyễn.

() Ma huyết: ở cổ tay hoặc dưới khuỷu tay, chỗ mà hồi còn đi học các bạn trẻ hay nghiện răng nghiện lợi bấm vào rồi cười rạng rỡ hỏi “Ê không?”, đau bỏ bà ^^”

Roi trong tay còn đang vung lên rồi cuộc lại thành tự trói chính mình, sau đó chỉ còn biết trơ mắt nhìn tên tiểu tử thú kia vênh váo lon ton vừa nhảy vừa hát, chạy nhanh ra ngoài.

“.....” hai người im lặng hồi lâu, mới nói “Trúng kế rồi...”

Mấy năm không nói chuyện tay chân với nhau, bọn họ dường như đã quên mất, tên tử tiểu tử này trước nay chỉ thích dùng âm chiêu.

Tiểu Xuân sau đó cầm đầu cầm cổ mà chạy... thế nhưng...

Ý trời đã định, có chạy cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của nhân vật lợi hại nhất Thần tiên cốc.

“Nhị sư huynh thật là sớm a, trời còn chưa sáng, ngài đã ra đây luyện công sao?” Mà tận đáy lòng hắn lập tức đã hiện lên ba chữ ‘Đánh không lại!’

Đánh không lại, tuyệt đối đánh không lại! Nhị sư huynh này cả võ công kiếm thuật đều cao hơn hắn, hơn nữa lại còn là loại người nói một là một tuyệt đối không biết đùa. Tiểu Xuân thầm kêu hồng bét, trên mặt vẫn là cố nặn ra một nụ cười.

A nhị dựa người vào khối đá ‘Vượt qua là chết’, lạnh lùng quan sát Tiểu Xuân, nhìn đến mức hắn cũng cảm thấy da đầu ngứa ngáy. Bốn chữ ‘Vượt qua là chết’ trên bia đá từ lúc nào cứ nhiên lại không còn hướng ra ngoài, mà trở thành hướng vào trong như vậy?

“Cả tiểu tam tiểu ngũ tiểu lục cũng dám đánh, người lần này thật sư không muốn nghe lời?” A nhị hỏi.

“Ai, đệ đi chút lại về thôi mà, nhị sư huynh châm chước cho lần này đi!” Tiểu Xuân vẩy vẩy kiếm, cười nói “Đệ cũng hiểu nguyên tắc là được nhân không được phép tùy tiện chạy lung tung, càng biết rõ sự quan trọng của Thần tiên cốc và an nguy của sư phụ. Bất quá vô luận xảy ra chuyện gì, đệ cũng sẽ không liên lụy Thần tiên cốc, nhị sư huynh yên tâm đi mà!”

“Người ta không yên tâm nhất chính là ngươi!” A nhị nói “Ta cũng không hy vọng ngươi bay nhảy bên ngoài, còn biết quay đầu trở lại!”

“Không mà, lần này tuyệt đối sẽ không mà!” Tiểu Xuân dùng ánh mắt vô cùng thành khẩn nhìn nhị sư huynh của hắn, nói năng hùng hồn.

“Ngươi...” a nhị khí tuyệt, không hiểu được nên khuyên bảo tên tiểu sư đệ này thế nào nữa.

“Nhị sư huynh, cho đệ đi đi ” Tiểu Xuân van nài “Đệ xin thề lần này ra ngoài, tuyệt đối sẽ không nói năng bậy bạ, cũng sẽ không đi làm chuyện rối rời, đại sư huynh muốn làm cái gì thì mặc kệ hắn, đệ không quan tâm nữa, không quan tâm chuyện gì hết, thiệt mừ! Sư huynh cho đệ đi thăm Vân Khuyển một chút thôi, bằng không đệ cũng không cách nào yên lòng!”

A nhị lạnh nhìn Tiểu Xuân, lát sau mới nói “Ngươi có hiểu được hay không lúc này thế cục phi thường hiểm ác?”

Tiểu Xuân gật đầu.

“Có hiểu được hay không bên cạnh Đoan vương đầy rẫy nguy hiểm, người đi tìm hấn, cũng chính là đưa mình vào miệng hổ?”

Tiểu Xuân lại gật đầu.

“Như vậy, nói thử một lý do có thể thuyết phục ta cho người xuất cốc, ta sẽ cho người đi!” A nhị nói.

Tiểu Xuân không chút do dự, đồng dục cất tiếng “Cũng như nhị sư huynh hạ quyết tâm cả đời này muốn chăm sóc sư phụ, bảo vệ Thần tiên cốc, đệ bây giờ cũng có người đệ muốn bảo vệ, phải quay lại nhìn hấn một cái mới yên. Đệ không muốn thấy hấn đau khổ, cũng như nhị sư huynh sẽ không cho phép sư phụ ăn phải một chút vị đắng nào.”

Lời của Tiểu Xuân, khiến a nhị trầm mặc.

Hai người này im lặng đứng nhìn nhau khá lâu trong gió tuyết, thật lâu thật lâu sau đó, a nhị mới ngoảnh mặt đi chỗ khác, xua xua tay, quyết định cho Tiểu Xuân chạy qua.

“Đa tạ nhị sư huynh!” Tiểu Xuân mừng ra mặt, nhào tới ôm chặt lấy nhị sư huynh của hấn để bày tỏ tình cảm, sau đó vừa nhảy vừa hát tiếp tục phi như bay khỏi rừng trúc.

A nhị lẳng lặng đứng bên bia đá, nhìn theo bóng lưng Tiểu Xuân dần xa, thở dài một hơi “Lớn như vậy rồi, tính tình một chút cũng không sửa, cứ y như con nít. Để người xuất cốc nhất định là hại người, nhị sư huynh làm sao yên tâm cho nổi...”

Bên cạnh vút hiện lên mấy bóng người, mấy người đó đều đến đứng bên a nhị.

“Đệ lại không cảm thấy hấn sẽ đi nhanh về nhanh.” Tiểu tam nói “Lần này xuất cốc, không biết sẽ lại gây thêm chuyện gì nữa.”

Tiểu ngũ tiểu lục nghe tiểu tam nói vậy, cũng gật đầu đồng ý.

Gương mặt sư phụ mặc dù có vẻ ưu tâm, thế như vẫn nói “Hấn sẽ không có chuyện gì đâu. Tiểu Xuân tử nhỏ đã linh lợi lại quật cường, cứng đầu lại cứng cổ, vô cùng kiên quyết. Cứ để hấn ra ngoài lang bạt một hồi đi, sư huynh đệ các người trước đây không phải cũng như vậy sao? Ta nghĩ cứ để hấn nhận ra lúc nào nên về, thì quay trở về!”

Một đêm tuyết to gió lớn, không trăng không sao.

Rừng trúc u ám xào xạc, một lời của sư phụ tuy không hoàn toàn làm tắt được lo lắng trong lòng các sư huynh, nhưng vẫn mang lại được một chút an ủi.

“Hy vọng là như vậy.” A nhị nói. Đăng bởi: admin

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

“Giang hồ giang hồ lãng đãng hành, hồi thủ nhất địa nê ninh ninh

Thiếu niên tiêu sái mãn thành vũ, ân oán phân nhiều bất khứ kí.

Anh hùng anh hùng khí kiên vân, ngạo cốt hào tình thiên bĩ cao

Ngưỡng thiên đắc ý đại thanh tiểu, ái hận ảm quá tỵ vong liễu.

Thiên thương thương a thủy thao thao, ngã chích ái khán mĩ nhân tiểu

Xuân phong xuy lai tà dương chiếu, ngã chích kí đắc nhĩ đích hảo.”

“Giang hồ giang hồ đi lang thang, quay đầu một mảng bùn lầy lội

Thiếu niên tiêu sái như mưa tràn, ân oán đây đưa không nhớ hết

Anh hùng anh hùng khí tan mây, ngạo cốt hào tình cao ngất ngưỡng

Ngẩng mặt lên trời cười đắc ý, ái hận say xong tất sẽ quên

Trời xanh xanh a nước mênh mông, ta chỉ cần thấy mỹ nhân cười

Gió xuân thổi tới ánh tà dương, chỉ cần nhớ rõ người rất đẹp.”

Tiểu Xuân đầu đội nón rộng vành, miệng ngậm cọng cỏ. Hắn vừa ngêu ngao hát tiểu khúc linh tinh, nằm ngửa trên lưng lừa vắt vẻo, mặc cho lão lừa già ung dung cất bước lắc qua lắc lại, đưa hắn đến kinh thành.

“Đoan vương phủ ở chỗ nào đây ta?” Tiểu Xuân trở mình từ trên lưng lừa ngồi dậy, trên đường lớn người qua người lại, hếch mặt ngó nghiêng.

“A, từ chỗ này rẽ qua này!” Vỗ vỗ vào cái đầu vô dụng của mình, sau khi nhớ lại đường đi Tiểu Xuân kéo cổ lừa quẹo trái, lại tiếp tục đứng đỉnh.

Ngủ tới hai năm rưỡi a, hai năm rưỡi có lẽ là khoảng thời gian rất dài đi, mà đối với hắn, bất quá chỉ như chuyện hôm qua mà thôi. Ngắm nhìn kinh thành vẫn như xưa phồn hoa, Tiểu Xuân hiếu kỳ kéo kéo lừa nhìn đông ngó tây, chỗ nào cũng háo hức.

Tuyết trắng bay bay, trời có chút lạnh. Tiểu Xuân trên suốt đường đi, cũng đã mua một đồng tào lao.

Trong vòng hai năm rưỡi ngủ vùi cũng đã cao thêm không ít, nhưng bởi vì thân thể quá kém, dù dài ra cũng không đầy đặn thêm chút nào. Quần ngắn mất một đoạn, còn thắt lưng lại rộng ra một đoạn, quần áo mang theo từ Thần tiên cốc đã không thể mặc lại, cho nên hắn cái gì cũng mua, áo trong khổ trong áo ngắn áo dài đều thay tuốt lượt, lại thêm một đôi ủng mới hiện không dùng để đi, chuyện đi đã có lừa.

Ngang qua tiệm ngọc, Tiểu Xuân kéo lừa dừng lại, chọn lấy một vòng ngọc trắng phau phau rồi mới đi tiếp.

Hắn nghĩ, xa nhau đã lâu như vậy, bây giờ gặp lại cũng nên tặng Vân Khuynh thứ gì đó chuộc lỗi mới đúng, mà Vân Khuynh hình như rất có hảo cảm với bạch ngọc, Tiểu Xuân ngắm nghía chiếc vòng bạch ngọc dương chi mới mua, thầm nghĩ không biết Vân Khuynh có thích thứ này hay không. ()

() Dương chi bạch ngọc: chỉ loại nhuyễn ngọc thượng phẩm, cực kỳ quý giá, trắng như dương chi/ mỡ dê, miêu tả là ‘trắng sạch không tỳ vết’, nếu như có lẫn màu khác, khẳng định không phải dương chi ngọc.

Chầu a chầu, lắc a lắc, tới khi bức tường của Đoan vương phủ hiện ra trong tầm mắt, Tiểu Xuân không ngăn được từ nội tâm dấy lên một trận pháp phồng thóp.

Sắp thấy được rồi, sắp thấy Vân Khuynh rồi. Xa nhau lâu như vậy, không biết Vân Khuynh giờ ra sao...

Trong khi Tiểu Xuân đang chìm vào suy tư, đột nhiên cảm thấy ngứa mũi, hắn cúi đầu hắt xì một cái “Ha chiu...”

Lại ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai bóng người.

Trước đại môn của Đoan vương phủ cách đó không xa, một mỹ nhân thân mặc bạch y, dung nhan thanh lệ nhưng nôn nóng từ trong bước ra, chính là Vân Khuynh, là Vân Khuynh mà hắn thương thương nhớ nhớ bao lâu mà đại mỹ nhân từ trong cổ kiệu bước ra, lãnh diễm ung dung, là Lan Khánh, đại sư huynh nhà hắn.

Tiểu Xuân kinh ngạc, nếu là trước đây làm sao có khả năng được mục kích hai người này đứng chung một chỗ a!

Càng kinh ngạc hơn là Vân Khuynh cùng Lan Khánh sau khi trao nhau ánh mắt cũng không hề có biểu hiện muốn tay bo.

Vân Khuynh xoay người vào phủ trước, sau đó Lan Khánh cũng theo hắn bước vào Đoan vương phủ, tình hình vô cùng nghiêm trọng – hai người vô cùng hòa hợp, không có bất cứ dấu hiệu cháy nổ nào.

“Đây... đây là quá quỷ dị rồi...” Tiểu Xuân đàn mắt nhìn, cho đến khi hai người kia biến mất, hắn mới từ trong hoang mang định thần lại.

Còn chưa đến ba năm, sư huynh cùng Vân Khuynh quan hệ của hai người này đã trở nên tốt đẹp như vậy? ()

() khục ba năm, là thời gian vợ để tang chồng cười tủm tỉm

Tiểu Xuân ôm đầu, bụng đầy nghi hoặc mà không dám tin là thực.

Nếu là Vân Khuynh mà hẳn quen biết trước đây, sư huynh còn chưa đến gần được một trượng, hẳn đã rút kiếm ra chém trước, sao có thể cho phép sư huynh ghé sát đến mức này, nét thản nhiên trên gương mặt còn phẳng phất sự đồng tình, cho phép sư huynh tiếp cận.

Thời gian hẳn không có mặt tình hình đã tiến triển đến mức hẳn không lường trước nổi chẳng?

Lời nói của nhị sư huynh trước đó đột nhiên vang âm âm trong tai bạn chồng đáng thương “Đoan vương hiện nay rất tốt, đại sư huynh cũng rất tốt, hai người họ không biết chuyện người vẫn còn tại thế, người tự nhiên cũng không cần thiết quay về tìm bọn họ.”

Nhị sư huynh nói thế có ý gì? Tiểu Xuân nghĩ đến, đột nhiên nổi da gà.

Không thể chần chờ, Tiểu Xuân lập tức leo tường đột nhập vào trong phủ, trốn khỏi đám binh lính bạch y, lén lút thập thò từ phía xa so với vị trí Lan Khánh đang cùng Vân Khuynh, vểnh tai lên nghe ngóng.

“Lâu như vậy không gặp nhau... người... vẫn cứ lãnh đạm...” cự ly đúng là quá xa, Tiểu Xuân chỉ nghe loáng thoáng được một chút.

“Bớt nói thừa đi... không phải nói... thứ đồ đó đâu...” Tiểu Xuân nhìn chăm chú gương mặt ở cách xa đến mức có chút mờ nhạt của Vân Khuynh, cảm thấy người này giống như đã đẹp hơn hẳn, thật tình muốn đến gần ngắm cho kỹ a!

“Thật tình gặp... đối với ta như vậy... thật thương tâm...”

Thương tâm? Sư huynh người thương cái gì tâm? Tiểu Xuân nghe thấy mà bốc hỏa bừng bừng, đó là lão bà của sư đệ người... không, là người của sư đệ người a, cái kiểu ngang nhiên chọc ghẹo này còn ra thể thống gì?

Tiểu Xuân thấy Lan Khánh từ trong tay áo lấy ra một cành đào hoa nở xán lạn dày đặc, trao vào tay Vân Khuynh.

“Mắt mị nhân...” Lan Khánh nói “Giống chứ...”

“Giống...” Vân Khuynh cúi đầu nhìn cành hoa kia, ánh mắt chăm chú, sau đó nhàn nhạt lộ ra một nụ cười “Thật giống... ánh mắt...”

Vân Khuynh như vậy cúi đầu cười mỉm, sau lại ngẩng đầu lên như hưởng ứng hành động của Lan Khánh, khiến Tiểu Xuân thành giống như một khúc gỗ ngày hạn bị sét đánh trúng, cháy đen sì, cứng đờ, còn bốc khói mù mịt...

Nếu không phải đã cho phép, Vân Khuynh là không có khả năng mặc kệ người kia đến bên mình quá gần như vậy, càng không nói đến chuyện ở trước mặt hẳn cười. Nhớ đến hẳn trước đây bám Vân Khuynh như keo bầy chuột không biết bao lâu, Vân Khuynh mới chịu lộ ra một chút tươi cười, thế thì tiểu dung đưa tình ẩn ý ngày hôm nay của Vân Khuynh là thế nào đây? Hơn nữa đối tượng còn là người mà Vân Khuynh trước đây còn hận không thể lột da lóc xương như Lan Khánh?

Trừ phi... trừ phi hai người họ thật sự xem như hẳn đã chết...

Trừ phi... trừ phi hai người họ sau khi hẳn chết thật sự đã hòa hảo với nhau...

Trừ phi... trừ phi hai người họ sau một hồi sớm chiều bên nhau đã nảy sinh tình ý, sau đó giống như hẳn trước khi chết đã từng hy vọng, đại sư huynh đối Vân Khuynh bày tỏ, mà Vân Khuynh cũng tiếp nhận đại sư huynh?

Nghĩ đến đây, lại nhìn Vân Khuynh tay cầm cành đào bước vào tấm cung, còn Lan Khánh cũng nói đuôi bước theo sau, Tiểu Xuân nuốt nửa gào lên thành tiếng.

Con bà nó! Thật sự đã đến cảnh giới ‘phu xướng phụ tùy’, ‘lấy gà theo gà’ mất rồi? Vân Khuynh đi đến đâu, Lan Khánh đi theo đến đó?

Mà vừa nghĩ qua, Tiểu Xuân lại cảm thấy đau nhói.

Đúng thôi, trong suy nghĩ của bọn họ, hắn cũng đã thành người đã khuất, sao có thể hy vọng Vân Khuynh vì hắn mà lưu tâm, mà ngóng chờ hắn quay về?

Lại nói năm đó trong đại lao của Tả ý sơn trang, là hắn đem Vân Khuynh giao thác cho đại sư huynh, muốn sư huynh từ nay về sau thay hắn tận tình chăm sóc Vân Khuynh a! Tối hôm nay hai người này đã thành như vậy, còn không phải thuận theo nguyện vọng của hắn sao?

Sư huynh được thỏa mãn sở nguyện có được mỹ nhân, Vân Khuynh cũng có được người yêu thương chiều cổ, chẳng phải chính là kết cục tốt đẹp nhất rồi?

Đáng ghét... Tiểu Xuân khịt mũi, ai oán cúi đầu, lấy chân đạp đạp lên cát.

Làm sao lại không nghĩ đến lần này quay về, trong lòng Vân Khuynh đã không còn vị trí của hắn nữa...

Bên trong tấm cung, Vân Khuynh đem cành đào cắm vào trong chiếc bình bạch ngọc đầy nước, nhẹ nhàng vuốt ve loài hoa bị gọi là ‘mắt mị nhân’, hai mắt thiết tha ngắm nhìn, nửa khắc cũng không rời.

“Rất giống, thật sự rất giống...” hoa đào này nở rộ đến xán lạn, hết như gương mặt tươi cười trong lòng hắn chưa từng quên lãng, một đôi mắt như xuân thủy đầy thâm tình, lay động tình cảm của hắn, khiến hắn vô pháp đem đem tầm mắt dời đi.

Trong khóe mắt liếc thấy một thân hắc y còn đứng bên cạnh, giọng nói của Vân Khuynh thành linh băng giá “Người sao còn chưa đi?”

Lan Khánh cười nói “Đông Phương, đây là đạo đãi khách của ngươi? Tốt xấu gì ta cũng mang lễ vật đến, không mời ta ngồi xuống uống chén trà?”

“Nếu không phải hoa ngươi mang đến thật giống Tiểu Xuân, cả đại môn của Đoan vương phủ ngươi cũng đừng hòng bước vào!” Vân Khuynh lạnh lùng nói.

“Bách ưu giải vừa mới hết mà thôi, tính tình của ngươi lập tức tệ hại như trước!” Ánh mắt Lan Khánh chợt long lanh, ngón trở nhẹ nhẹ đón lấy hàm dưới của Vân Khuynh, kéo ánh mắt của hắn ra khỏi cành đào, quay lại nhìn mình “Bất quá cũng không quan trọng, tuy là so với Bách ưu giải thì không bằng, nhưng ta ở đây còn thứ được khiến ngươi tiêu hồn thực cốt trong lòng nở hoa, đảm bảo ngươi thử qua rồi bất cứ cái gì phiền não cũng mất hết!” (chả hiểu anh một với cậu tám ai nham nhở hơn ai, mà chả biết nàng còn chê anh chỗ nào =))

Ngân sương kiếm từ khoảng giữa hai người chém xuống, thiếu chút cắt đứt tay Lan Khánh.

Lan Khánh cười to hai tiếng, cũng không dừng lại, mà xoay người bước ra khỏi tấm cung.

Lan Khánh càng lúc càng xa, tiếng nói xa xăm truyền đến “Người nghìn vạn phải nhớ kỹ không được chết, cho dù ngươi chết, ta nhất định cũng đem ngươi từ trong mộ đào lên, lột sạch y phục treo ngươi lên cổng thành xích thân lửa thể cho người người nhìn ngó. Mệnh của ngươi là của Tiểu Xuân, Tiểu Xuân không cho ngươi chết, ngươi không được phép chết...”

“Tiểu Xuân...” Vân Khuynh vuốt ve thân đào, không thềm quan tâm tên diên kia muốn nói gì thì nói, hắn trước nay cũng chưa từng để tâm đến Lan Khánh, người mà hắn nhớ nhung cho tới nay, vẫn chỉ có một mình Tiểu Xuân mà thôi.

Bách ưu giải năm đó lấy về từ Thần tiên cốc cũng đã dùng hết sạch, suy nghĩ vốn đang không đang dang nhẹ phiêu phiêu rốt cuộc trở nên càng nặng nề.

Nhớ nhung trong lòng hắn chưa từng vì được vật mà đoạn tuyệt, chỉ là chôn sâu dưới đáy lòng, miễn cưỡng đè nén mà thôi.

Tưởng niệm, tưởng niệm đôi mắt hoa đào hàm tiếu của người đó, muốn thấy, muốn thấy tiểu dung rạng rỡ của người đó.

Ở mộc bài, vòng noãn ngọc, trống bỏi, trúc quển quển, đồ đạc của Tiểu Xuân đều còn đây, mỗi lần nhớ đến Tiểu Xuân, lại lấy ra ngắm đi ngắm lại. Thế nhưng cùng với chính mình đều như nhau, vĩnh viễn không thể chờ Tiểu Xuân quay về.

Nhớ đến cái kẻ tính tình ngỗ ngược mà thiên sinh ôn nhu kia, Vân Khuynh rốt cuộc vẫn không thể không chế chính mình rơi vào hồi ức khi xưa.

Nếu như ngày ấy không gặp hần thì tốt rồi...

Nếu như hai người không từng kề vai sát cánh, tới hôm nay có lẽ đã không cách nhau hai vùng sống chết tối tăm, sẽ không thống khổ đến thế này. Nếu như chưa từng quen nhau, tới nay Tiểu Xuân có lẽ, còn đang ở nơi nào đó mà hần không biết tới, mặc sức cười vang, nghênh ngang ca hát.

Vân Khuynh lặng lẽ nhìn càn đào, nhớ về gương mặt Tiểu Xuân mỗi lần tươi cười trong quá khứ. Hần không hề nhận ra trời mỗi lúc một tối, cũng không nhận ra trong phòng xuất hiện thêm tiếng thở của một người, cho tới khi một mùi hương vô cùng quen thuộc thoảng bay vào trong khoang mũi, hần mới giật mình ngẩng đầu, thế nhưng lại choáng váng vô lực ngã người xuống.

“Nghĩ đến ai a... xuất thần như vậy?” Thanh âm mờ mịt tựa hư vô, như xa như gần vọng lại bên tai.

Tầm cung tầm tối còn chưa kịp thấp đèn, Vân Khuynh mơ mơ hồ hồ chỉ có thể nhìn thấy một bóng người, mà là một bóng người quen thuộc đến mức khiến hần cả người run rẩy.

“Tiểu... Xuân...” Vân Khuynh muốn nhắc tay lên chạm vào gương mặt Tiểu Xuân, lại phát hiện mình một chút khí lực cũng không còn, hai tay chỉ có thể vô lực buông xuống. Hần đang nằm mơ sao, hần mơ thấy Tiểu Xuân kia...

“Kỳ thật, thấy người cùng sư huynh như vậy, ta vốn không nên xuất hiện.” Tiểu Xuân thì thầm. Hần mang Vân Khuynh đặt trở lại giường, ánh mắt mang nét cười nhìn Vân Khuynh, đưa tay nắm lấy sợi tóc đen nhánh của Vân Khuynh.

Tiểu Xuân... ta muốn chạm vào người... tâm tư của Vân Khuynh không hề đặt tại lời nói của Tiểu Xuân, chỉ một mực suy nghĩ làm thế nào có thể nhúc nhích được cánh tay đáng chết này, chạm vào người mà hần đã không còn có thể gặp lại.

“Mặc dù không biết người có còn hay không bận tâm về ta, ta vẫn là muốn quay về cùng người nói chuyện một chút. Nhưng muốn cùng người nói chuyện, lại không biết phải đối diện người thế nào, ta định hạ dược, nhưng người đã dùng dược nhân huyết bách độc bất xâm, mê dược cũng vô dụng, cho nên chỉ có thể dùng chút xuân dược mê hoặc thần trí khiến người hoảng hốt thất thần lên người người. Bất quá người không cần lo lắng, thứ mê dược này rất ôn hòa, sẽ không thương tổn người.” Tiểu Xuân cũng không ngờ đến sau khi tỉnh lại quá nhàn rồi đã chế ra thuốc mới, rốt cuộc nhanh như vậy dùng lên người Vân Khuynh.

Như thế nào toàn thân thượng hạ đều không thể cử động? Vân Khuynh hoảng hốt, lông mày nhíu lại.

“Vân Khuynh, người đừng gấp, nghe ta nói đã.” Tiểu Xuân đưa tay lên vuốt vuốt, làm hai đầu lông mày Vân Khuynh giãn ra, ghé vào bên tai Vân Khuynh dùng âm thanh dịu dàng nói “Ta vẫn chưa chết, quay về để thăm người. Triệu Tiểu Xuân chưa chết, thủ ước quay về đây.”

Vân Khuynh chấn động, lời nói của Tiểu Xuân nhẹ nhàng lọt vào tai, xuyên thẳng vào trong tâm, gây nên một trận sóng lớn dậy trời.

Không chết, Tiểu Xuân không chết, hần không phải đang nằm mơ, Tiểu Xuân lúc này đây thật sự đang sống sờ sờ ngay bên cạnh hần, còn dùng tay vỗ về hần!

Tiểu Xuân cao hơn rồi, thế nhưng lại gầy đi, mà còn gầy đi rất nhiều.

Hai gò má của hần cũng không đầy đặn như trước, chiếc cằm tròn trịa cũng thành nhọn hoắt. Mà cả gương mặt kia cho dù đã qua hai năm rưỡi cũng không hề thay đổi, chỉ có cảm giác càng thêm trưởng thành, bỏ đi vẻ nhăng nhít, bộ dạng ngỗ ngược ngạo mạn thì còn y nguyên, mà khi nhìn Vân Khuynh, từ trong đáy mắt hiện lên nhu tình mênh mang càng làm cho ánh mắt kia thêm sâu sắc, càng khiến người si mê.

Vân Khuynh nhìn hần, nghĩ đến y phục của người này kể cả bên dưới có hay không vẫn như lúc trước, hay lại càng thêm gầy gò? Thế nhưng cũng chỉ nghĩ được như vậy, thứ mê được này đúng là khiến người ta càng lúc càng khó chịu.

Vân Khuynh chỉ cảm thấy bên dưới một ngọn lửa dần dần dấy lên, hần muốn chạm vào Tiểu Xuân, muốn ôm lấy Tiểu Xuân, muốn hôn lên đôi môi đỏ hồng chỉ cách đó mấy thước, thế nhưng chỉ một khoảng cách ngắn ngủi này lại cách xa bằng thiên nhai, khiến hần muốn chạm cách nào cũng không chạm vào được, tiêu loạn tình mê.

Vân Khuynh xiết chặt tay thành nắm đấm, móng tay cắm vào da thịt, cố công cố sức giãy giụa vô ích. Lại càng không hiểu Tiểu Xuân vì cái gì lại muốn hạ được với hần, hần bị Tiểu Xuân làm cho hồ đồ mất rồi.

“Ai... ta hôm nay đã thấy người cười rồi, người cuối cùng cũng đã yêu mến đại sư huynh rồi a!” Tiểu Xuân có chút khổ sở, nhưng vẫn cố làm ra vẻ thản nhiên.

Sắc mặt Vân Khuynh đột ngột chuyển sang tái mét, nắm tay càng chặt hơn. Người này rốt cuộc là đang nói cái gì?

“Sư huynh khổ luyện bao năm nay cũng có kết quả, ta là sư đệ cũng nên vui vẻ mới đúng. Hôm nay ta đến cũng chỉ muốn thấy người thôi... vốn tưởng rằng... vốn tưởng rằng...” Tiểu Xuân nghẹn lời, lại thấy sắc mặt Vân Khuynh chỉ trong chốc lát thay đổi, liền đem tâm tư trong những ngày qua nuốt lại vào trong bụng, hít một hơi thật sâu “Bỏ đi, không nói nữa. Ta thành tâm chúc phúc cho hai người bạch đầu lão lão vĩnh kết đồng tâm. Ta chỉ muốn nhìn thấy người mà thôi, nếu như người thấy không vui, vậy cứ xem như ta đã chết thật là được, quên ta đi!”

Tiểu Xuân lấy từ trong ngực ra một chiếc vòng ngọc gói trong khăn trắng, lại nói “Cái này là mua cho người, người giữ lấy đi! Ta chờ sư huynh đi rồi mới vào đây gặp người, tránh cho hần gặp phải ta, ta bây giờ sẽ đi ngay. Người cố gắng bảo trọng!”

Tiểu Xuân đem vòng ngọc nhét vào trong ngực Vân Khuynh, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán Vân Khuynh “Người yên tâm, quân tử thì phải giúp người thành toàn hảo sự, bất kể người yêu mến ai, ta cũng không ngăn cản!”

Sắc mặt Vân Khuynh hóa thành trắng bệch, hần xiết tay đến mức máu cũng chảy ra, nhưng Tiểu Xuân lại không nhìn thấy. Hần liều mạng muốn mấp máy môi muốn nói Tiểu Xuân đừng đi, lại phát hiện ngay cả sức lực để mở miệng cũng không có.

Tiểu Xuân, Tiểu Xuân! Vân Khuynh cuống cuống hoảng hốt gào lên trong lòng: đừng đi, ta không cho người đi!

Hương khí bao trùm trong phòng càng dày đặc, Vân Khuynh thấy Tiểu Xuân dùng tay che mắt hần, lấy đi toàn bộ ánh sáng trước mắt của hần, sau đó huyết vị trên người tê dại.

Giọng nói của Tiểu Xuân nghe xa xăm loáng thoáng “Tái kiến...”

Vân Khuynh mất đi ý thức, rơi vào hôn mê.

Đêm tối, cuồng phong thổi cánh cửa đập vào nhau cạch cạch, vân khuynh từ trong giấc mộng thâm trầm tỉnh lặng mà giật mình tỉnh lại, hoa tuyết từ ngoài cửa sổ bay vào, bay lướt qua gương mặt Vân Khuynh, hần toàn thân ướt đầm mồ hôi, ***g ngực phập phồng kịch liệt.

Hần mới rồi dường như đã mơ thấy Tiểu Xuân...

Người đó cao, gầy, chỉ là nụ cười vẫn như trước kia, mà mở miệng ra là một đồng thất bát loạn ngữ...

Vân Khuynh xốc chân bước xuống giường, đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Tuyết rơi dày đặc trên đất, thời tiết kinh thành vẫn như vậy, ngày đông tuyết rơi dày, trùm lên tứ xứ thành một mảng trắng mênh mông.

Tiểu Xuân năm đó ở nơi này cũng trong mùa đông, đã nói qua hần không thích trời lạnh, cũng không thích tuyết, tuyết rơi xuống, hần liền nhớ đến cái năm hần cùng mẫu thân bị đưa lên pháp trường.

Tuyết trong mắt Tiểu Xuân không phải màu trắng, mà là màu đỏ, là máu, sắc máu đỏ thẫm rơi vào mắt.

Vân Khuynh tuy hiểu được, nhưng vẫn miễn cưỡng ép Tiểu Xuân lưu lại, chỉ vì hắn ở nơi nào, Tiểu Xuân nhất định cũng phải ở nơi đó! Hắn cho rằng chuyện vốn là tất nhiên, hai người không thể chia lìa, cũng chưa từng nghĩ đến có một ngày hai người ở hai nơi sinh tử, cách biệt đến mức có vươn tay cách nào, cũng không thể chạm đến người kia.

Nằm mơ rồi, kỳ thực hắn vẫn luôn nằm mơ. Hắn mơ thấy Tiểu Xuân, mơ thấy toàn bộ chuyện xưa tái hiện. Cho dù là lúc tỉnh lại không thấy người kia khiến hắn vô cùng thất vọng, thế nhưng có mơ thấy còn tốt hơn là không có, nếu không có, Tiểu Xuân chính là như vậy chân chân chính chính biến mất khỏi cõi đời này, không bao giờ có thể thấy lại nữa.

Bình ngọc trống không bên bệ cửa khiến hắn có cảm giác hơi kỳ quái, Vân Khuynh nhìn kỹ lại mới phát hiện, thì ra cảnh đào bên trong không biết từ lúc nào đã không cánh mà bay.

Những cánh hoa hồng nhạt rải trên mặt đất còn lưu lại vết chân của tên cướp hoa, hắn ngây ngẩn nhìn những vết tích hiển nhiên không phải của mình, không khỏi hồi tưởng lại giấc mộng kỳ lạ mà quá mức rõ rệt vừa rồi.

Vân Khuynh nhịn không được lật bàn tay lên xem, nhìn thấy trên vết thương vẫn còn vết máu loang lổ, vết thương là thật, máu vẫn còn đọng lại bên trên. Cánh tay run lên, cẩn thận dè dặt luồn vào trong ngực, vậy mà lại lấy ra được chiếc vòng ngọc dương chi giống hệt như đã thấy trong mộng.

Sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, kinh ngạc không thôi.

Như vậy mộng cảnh kia bị hắn cho là ảo tưởng rốt cuộc là thật chứ không phải giả, Tiểu Xuân đã quay trở về, hắn thật sự đã quay trở về. Hắn tặng chiếc vòng ngọc này, nhưng lại lấy đi cảnh hoa.

Thế nhưng nhìn vòng ngọc này, lại nhớ đến người kia hạ được khiến hắn hôn mê, lại còn chúc phúc cho hắn cùng Lan Khánh bạch đầu đào lão vĩnh kết đồng tâm, vân khuynh nổi cơn lôi đình sắc mặt từ trắng chuyển sang sẫm sì, từ sẫm sì chuyển thành xanh biếc, toàn thân run bần bật.

Rốt cuộc là vì cái gì? Cho rằng hắn đã chết, thế ra hắn lại còn sống đến khoái hoạt! Mà rõ ràng là đã quay về, rồi thì lại rời đi? Thấy mặt nhau xong không thêm phân bua, cò đem hắn vứt cho tên hồn trưởng?

Hắn thế nhưng còn to gan mức này, dám đối với mình như vậy!

“Triệu Tiểu Xuân ngươi là cái thứ hồn trưởng ”

Oán khí trong hơn hai năm trời tích tụ phút chốc bùng nổ, Vân Khuynh dùng dùng nổi giận một chưởng đánh vào cái tủ bên cửa sổ, nội khí bắn tứ tung, ngay cả đồ đạc trong tủ cũng không thoát TTTT, mà song cửa cùng với chiếc bình bạch ngọc cũng chung số phận. Một trận nổ dùng dùng, mặt tường cũng đồng thời lõm vào một mảng, nứt ra đẹp hơn mạng nhện.

Hắn vì thằng kia tim gan vỡ nát lệ lòng tê tái không thể là chính mình, vì thằng kia mà thất hồn lạc phách trở thành cái xác biết đi, hóa ra thằng kia lừa hắn!

Không chết, không chết, mà đằng đằng hai năm rưỡi không lộ mặt ra lấy một lần!

Bây giờ thò mặt ra rồi, cái mồm còn nói bậy!

“Hồn trưởng...” Vân Khuynh gào thét, hai mắt đỏ rực nghiêng rằng nghiêng lợ “Ngươi đi, ngươi còn to gan dám đi! Đông Phương Vân Khuynh ta thề, cho dù ngươi có đi đến chân trời góc biển, ta cũng lôi đầu ngươi ra!”

khắc khắc khắc

Tiểu Xuân nói mấy lời kia với Vân Khuynh còn-tự-cho-mình-là-tiêu-sái, chờ Vân Khuynh ngủ, sau đó phiêu bay qua tường cao của Đoan vương phủ, nghiêng nghiêng ngã ngã đâm đầu chạy đi.

Hắn lang thang hết mấy vòng trong kinh thành, dờ dờ dẫn dẫn mà đi, cảnh đào trong tay dập te tua vào mấy bức tường góc phố, cánh hoa hồng nhạt lả tả rơi trên đất, cuối cùng chỉ còn lại một cành cây khô.

Trời càng lúc càng tối, mà tuyết trắng khiến lòng người buồn bực cũng rơi càng lúc càng nặng, cho tới khi định thần trở lại, nhận ra lờ mờ bên dưới đã không cánh mà bay, đường lớn gió tuyết thấu xương không có lấy nửa người, chỉ có gió lạnh thổi vi vu bầu bạn với trẻ lạc ngoài đường cơ nhỡ.

“Ai... kết cục vẫn là còn lại một mình a...” ngẩng mặt lên trời thở dài một tiếng, ném cái cành khô đi, Tiểu Xuân cào cào mái đầu tổ quạ, vuốt phẳng y phục đã bắt đầu nhàu nhĩ.

Tiểu Xuân ngẩng đầu, phát hiện ra dựng sừng sừng trước mặt mình, là tòa kiến trúc nguy nga tráng lệ nhất trong kinh thành, là cung điện cư trú của chân long thiên tử.

Người cha mà hắn mới nhìn nhận không được mấy ngày, người cha vô duyên vô phận của hắn đang sống trong này đây a, lão hoàng đế chết rồi, đổi lại cha hắn thành ra lại ngồi trên long kỷ, cảm giác thật quái gở.

Chuyện của Vân Khuynh, bản thân cũng nên rộng rãi đi! Nếu như Vân Khuynh giờ đây cũng đã yên bề cùng sư huynh, vậy hắn lý ra phải thành toàn cho bọn họ, để cho bọn họ bình bình ổn ổn vui vui vẻ vẻ sống cùng nhau đi.

Hắn... nên chúc phúc cho hai người họ mới đúng a! Hai người kia có thể yêu mến nhau, cũng không còn giành qua đấu lại, giết đi chém tới, không phải đã rất tốt hay sao?

Quên đi, quên đi, làm người thì phải có khí phách một chút, Tiểu Xuân không ngừng tự nhủ “Không thể bụng dạ hẹp hòi, chấp nê tiểu tiết như vậy, sẽ không gặp được người tốt khác đâu!”

Dù sao cũng đã xuất cốc một chuyến, cũng đã gặp Vân Khuynh, nhìn thấy Vân Khuynh bình an vô sự. Hắn đã đáp ứng sư phụ sư huynh sẽ sớm trở về, thì thôi về đi cũng được.

Chỉ là, liếc thấy cung điện hùng vĩ trước mắt tường đỏ ngói vàng, trong lòng có chút hưng phấn không thôi.

Cũng phải thăm cha mình một chút đi! Khó khăn lắm mới ra ngoài được, còn phải đánh qua ba cửa ải mà! Nói gì cũng nên qua thăm cha, điểm mặt mấy tên bằng hữu, để bọn họ biết được mình còn sống tốt mới được a!

Chỉ nghĩ vậy, không còn vấn vương những suy nghĩ về Vân Khuynh, mới cảm thấy nhẹ lòng hơn một chút, không còn nhói như mới nãy!

Tiểu Xuân phi người qua tường của hoàng cung, sử dụng tuyệt đỉnh khinh công lai vô ảnh khứ vô tung, rón rén chân tay len lén nhảy vào trong hoàng cung đại viện.

Lần này xuất cốc trên người cũng không mang theo nhiều thuốc men gì lắm, nhưng mấy loại thường dùng vẫn đầy đủ. Nhờ có ‘chân tâm thoại tiểu được hoàn’ sức mạnh vô song không gì cản nổi, khiến người biết thì không thể không nói, nói thì không thể chần chờ (tri vô bất ngôn ngôn vô sở tẩn), từ trong miện thái giám hỏi ra cha hắn đang ngủ chỗ nào, thập phần thuận lợi tiến vào tấm cung của hoàng đế.

Dùng phấn gây mê vung vẩy tứ phía, thị vệ cung nữ đều mơ màng gà gât. Tiểu Xuân nhón tay nhón chân bò lên long sàng, nhìn thấy bộ dạng lão cha nằm ngủ nghiêng rỗng rỗng lại còn chảy nước miếng, nhin không được bật cười phát một cái vào mặt.

“Cha, cha a! Tỉnh tỉnh, Tiểu Xuân tới thăm người đây!” Tiểu Xuân dùng tay捏捏 cơ mặt lão cha tuổi cũng có số thể mà vẫn da nhăn thịt trơn này, nhẹ giọng gọi dậy.

La Khi mơ mở hồ hồ mở mắt ra, chớp chớp, chưa kịp nhận ra mình đang nhìn thấy cái gì.

“Cha a, ta về đây rồi!” Tiểu Xuân nằm ngang xuống bên chiếc gối kim ngọc, dùng tay chống đầu, cả người đặt trên giường nệm, cười duyên với La Khi.

“Tiểu Xuân...” La Khi còn trong cơn mơ ngủ, cũng dùng tay véo véo mặt Tiểu Xuân. Hai cha con hai cái tay cứ thế kẻ qua người lại, nhất thời cũng không ai mở miệng nói chuyện.

Qua một hồi lâu La Khi mới nói “Cha chung quy cũng mộng thấy ngươi rồi... con trai ngoan của cha...” đã từng kinh qua bao năm sinh tử chia cách, mà hồn phách cũng chưa từng mơ được vậy, mong chờ bấy lâu, cho tới hôm nay cũng đã mơ được thấy gương mặt của hài nhi rồi.

“Tiểu Xuân ne – “ La Khi đỏ hai mắt, nước mắt cứ thế mà rơi xuống gối.

“Không phải mộng.” Tiểu Xuân khẽ cười, tăng mạnh lực đạo trong tay, nhéo đến mức La Khỉ “Ai cha” kêu lên thành tiếng, bật người dựng dậy từ trên long sàng.

“Người làm gì nhéo cha như vậy a, đau chết!” Ta khi hét lên, tiếp đó đứng thẳng trên giường, từ trên nhìn xuống cái người còn đang cố tình cười thản nhiên, trong lòng cả kinh, chân nhũn ra, pu tung khụy xuống giường trở lại.

“Tiểu Xuân... Tiểu Xuân... thật sự là người sao?” La Khỉ lần nữa vương tay sờ gương mặt nhi tử, nhận thấy da thịt thật sự là ấm nóng, lại sờ lên ***g ngực nhi tử, kinh ngạc cảm thấy tim còn đang đập “Sao có thể... bọn họ ai cũng nói người chết rồi... mấy trăm con mắt nhìn thấy người từ trên vách đá rơi xuống ngã vào lòng sông... tất cả đều nói người chết rồi... ngay cả Doan vương cũng nói vậy...”

“Nhi tử của cha là được nhân kia mà, tâm mạch có chân khí bảo hộ. Huống hồ năm đó bị người ta chém thành hai nửa còn chưa chết, lần này bất quá chỉ rơi xuống vào lòng sông thôi, một chút chuyện nhỏ.” Tiểu Xuân vốn chỉ muốn nói ra thản nhiên, lại thấy cha hằn nét mặt buồn vui lẫn lộn lệ chảy đầm đìa, nhìn không được quãng mắt lại đỏ lên.

Tiểu Xuân sau mấy tiếng nghẹn ngào, cũng bắt đầu khóc lên “Kỳ thật sự phụ nói ta tính khí quá quật cường, ghì chặt một hơi quyết không buông lỏng, đầu trâu mặt ngựa lòi đi không được, đành phải thả ta về dương gian. Cha a, ta thật sự thiếu chút nữa thật sự không gặp lại người!”

Tiểu Xuân vừa rơi lệ, La Khỉ khóc ra lại càng lớn tiếng hơn “Nhi tử a, người về là tốt rồi. Tâm can nhi của cha a, chịu khổ nhiều như vậy, cha thật là không nở...”

“Cha a – “

“Con a – “

Hai cha con sau sinh ly tử biệt một lần nữa trùng phùng, nước mắt, tựa như nước sông cuộn cuộn tràn lên thành nạn, một lúc không thể thu hồi, thêm nữa Tiểu Xuân lại nhớ tới mỹ nhân bây giờ đã ngã vào lòng ngực đại sư huynh, chính mình trở về quá trễ chỉ ôm vào tay được một một cái hư không, thê thảm tuyệt luân như thế, hần nghĩ tới thì nước mắt đã ròng ròng. (dô diên, khóc vì bị vợ bỏ ==)

Cho nên hai người này cứ thế mà ôm nhau khóc rống, khóc mà đứt hơi kiệt sức, thanh âm khàn đặc, hết hơi hết sức, suýt nữa ngắt quách cho nhẹ, chỉ biết ra sức phát tiết ai thống bi thương và tư niệm trong lòng.

La Khỉ lên cơn thổ không ra hơi, ôm ngực nức nở kêu lên “Ô... tim của ta... tim của ta...”

“Cha a!” Tiểu Xuân khẩn trương vùng tay ấn vào lưng La Khỉ tống vào một chút chân khí, hần quên mất La Khỉ có bệnh tim, một phen kích động, lại khiến La Khỉ tái phát trở lại.

Tiểu Xuân cấp tốc thò tay vào ngực lấy thuốc, vạn linh đan có đồ hết ra cũng chỉ có sáu viên mà thôi, trước cứ nhét hai viên vào miệng cha, giữ lại bốn viên, để đến mai làm thêm chút thuốc nữa mới xong.

Vạn linh đan kia vừa dùng lập tức có công hiệu, La Khỉ thở dài một hơi, hai mắt sưng hồng ôm lấy đứa con trai khó khăn lắm mới thấy mặt này, hai người nằm trên giường đêm ấm áp bên khịt khịt nước mũi bên kể lể những chuyện xảy ra mấy ngày qua.

Cho tới khi gần kề tới giờ tảo triều, La Khỉ cho lui thái giám bên ngoài viện cố bị bệnh không dậy.

Cái gì tảo triều, cái gì hoàng đế, cái gì thiên hạ, đối với đôi phụ tử tình thâm cách trở, khó thể sum họp này, chỉ có thể bị vứt qua một bên chờ tới dịp khác. Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 30:

Sau cuộc đoàn tụ cùng La Khỉ, La Khỉ ằm ằm gào rú không cho Tiểu Xuân đi, cho nên Tiểu Xuân tạm thời chỉ còn nước ở lại trong cung.

Mà người thường thường cứ tự nhiên ra vào trong cung cũng không phải thường thường, Tiểu Xuân liền xin một bộ y phục thái giám để mặc, La Khỉ tuy không tán đồng con trai cưng quý của mình ăn mặc như thái

giám, nhưng đàn gảy tai trâu cũng đành bất lực, đành cấp thêm cho hắn một cái lệnh bài làm phương tiện lưu thông, để hắn ra vào được thoải mái.

Tiểu Xuân bản chất cũng rất hiếu kỳ xem hoàng cung là như thế nào, cho nên La Khỉ lập tức dắt hắn dung dăng dung dẻ khắp chốn, ngự thiện phòng, ngự thư phòng, ngự dược phòng, ngự hoa viên chỗ nào cũng đã đi nhẵn, cuối cùng Tiểu Xuân quyết định chọn ngự dược phòng làm nơi đóng đô.

Ngự dược phòng quả đúng là bảo khối a, bao nhiêu dược tài hỷ kỳ cổ quái cả đời khó gặp đều ở hết trong đó, vừa thấy ánh mắt Tiểu Xuân tỏa sáng long lanh, La Khỉ thân làm cha lập tức hiểu ý, liền dẫn dò xuống dưới cho người trong ngự dược phòng đối đãi với con mình phải thật tử tế, ai cũng không được phép bắt nạt.

Viện sử thái y viện cùng với viện phán tả hữu hối hả chạy tới chào hỏi Tiểu Xuân (), mặc dù không biết tên tiểu thái giám mặt mày tươi rói chói lòa này rốt cuộc có cái bản lĩnh gì có thể khiến hoàng thượng o bế lại quần quýt không rời như vậy, nhưng chỉ cần rõ người này hiện tại chính là cục vàng của bệ hạ, trăm triệu lần không thể đắc tội.

() Viện sử, viện phán: chỉ chức quan.

Lôi ra từ trong tủ thuốc một nhánh cam thảo ngửi ngửi, phát hiện ra hàng xịn, Tiểu Xuân liền bỏ miệng nhai, trong hương thơm vị ngọt còn mang theo đôi chút chất đắng, quả nhiên thứ trong hoàng gia vẫn có chút nào đó bất đồng.

Vừa quay đầu, nhìn thấy La Khỉ mới vừa cùng mình dạo chơi khắp chốn hết một ngày, sắc mặt có vẻ mệt nhọc, Tiểu Xuân vỗ vỗ vai hoàng thượng nói “Người trước tiên quay về nghỉ ngơi được không? Đêm qua cũng không có ngủ, đừng quá sức, để ý đến sức khỏe bản thân a!”

La Khỉ không chịu “Ta, à không, trăm rất khỏe, chỉ có một đêm không ngủ, không phải chuyện gì đáng nói!”

Tiểu Xuân bật cười, người cha này thích khoe sức như vậy sao?

“Người ngoan ngoãn quay về đi, ta kiểm mấy vị thuốc nấu cháo dược thiện cho người uống, cho người thưởng thức tay nghề của con... không phải...” Tiểu Xuân cắn lưỡi, chút nữa thì toẹt “Cho người thưởng thức tay nghề của ta, thì thế nào?”

Ánh mắt La Khỉ phát sáng, trước nay chưa từng ăn thứ gì do con trai hắn nấu, lập tức nói liền mấy tiếng ‘hảo’, hồ như chạy một phát bay biến mất dạng.

Tiểu Xuân thấy bộ dạng La Khỉ hấp tấp như vậy, sảng khoái cười to mấy tiếng. Mà vừa quay đầu trở lại, nhìn thấy mấy người làm việc trong ngự dược phòng đều đang trân trân nhìn hắn sắc mặt vẹo vọ quái gở.

“Dám hỏi vị công công đây xưng hô làm sao?” Viện sử thái y viện kiêm trù ngự dược phòng chấp tay nịnh hót hỏi thăm.

“Tiểu... Xuân Tử...” Tiểu Xuân khó hiểu nhìn lại ông ta.

“Tiểu Xuân Tử công công là người mới đến sao? Trước đây thật ít thấy mặt ngài!” Viện sử càng làm vẻ cười nịnh hót.

“Phải a, hôm qua mới nhập cung, là mới đến, cho nên cái gì cũng không biết, vẫn thỉnh vị đại nhân đây cố gắng lượng thứ cho.” Tiểu Xuân lại cười chói lóa đáp lại. Người như hắn, người khác tươi cười với mình, hắn liền cười trở lại. Mặc dầu kiểu cười của người kia khó coi muốn chết, có điều cũng chẳng quan hệ gì.

Sau đó hắn lại tiếp tục ở trong ngự dược phòng lục tung đào xới khắp ngõ ngách, lấy ra vô số dược tài ngự dụng () đem đi nấu, mấy tên đại quan lượn lờ qua lại chung quanh hắn một hồi, lại tiếp cận một hồi hỏi đông hỏi tây, rồi thì hai ba ngự y gì đó trong ngự dược phòng đang lúc không có lệnh gọi cũng trừng mắt đứng nhìn hắn lấy ra thuốc gì. Bị mười mấy người vây quanh như vậy, Tiểu Xuân cũng có chút khó chịu. (ma mới mà hông có ‘lòng thành’ ‘’)

() ngự dụng: theo công thức “ngự + bla bla bla” => “bla bla bla – của vua”, mà ‘dụng’ tức là ‘dùng’ Trong hoàng cung, việc nấu thuốc đều là dùng bếp than thổi bể, lấy lửa lớn bức ra dược tính. Tiểu Xuân chỉ mới

vừa bỏ được tài vào trong nồi, liền xuất hiện được đồng nhóm lửa thay nước, giúp hấn chuẩn bị thỏa đáng. “Lửa to hơn chút, nước cũng lấy nhiều hơn chút.” Tiểu Xuân hơi cau mày “Có nồi đất không? Ta chưa từng dùng nồi kim loại nấu thuốc bao giờ.”

“Tiểu Xuân Tử công công, đây là quy củ trong cung.” Viện sử đại nhân thao thao bất tuyệt về những cái gọi là đạo lý điều lệ khi ở trong ngự dược phòng chế thuốc cho hoàng thượng, bao gồm khi sắc thuốc phải dùng nồi kim loại, đựng thuốc thì phải dùng mâm bạc, thuốc còn phải phân ra hai phần, một phần cho bọn họ ném trước, một phần đẩy lại rồi đem trình hoàng thượng dùng xuống từ từ từng chút từng chút.

Tiểu Xuân chắc một tiếng, cảm thấy làm hoàng đế thật sự là phiền phức.

Kỳ thật ngày đó nếu không phải do đại sư huynh giở trò ma, khiến cho lão hoàng đế để lại trên di chiếu mấy dòng lập hấn làm người kế nhiệm, Vân Khuynh lúc tìm thấy cha hấn lại đương lúc cho hấn đã chết cũng sẽ không đẩy cha hấn lên ngôi hoàng đế.

Cha hấn tối hôm qua còn khóc lóc về chuyện hơn hai năm nay tình cảnh thật là thảm, thực quyền vẫn là không chế trong tay Doan vương cùng với Kính vương kia, bản thân làm hoàng đế chỉ có một chút quyền lực, còn thêm chỗ này không được đi chỗ kia không được đến, sống mà như bị nhốt trong hoàng cung chờ tới trăm tuổi cưới hạc quy tiên vậy.

Tới cùng cũng là chính mình làm liên lụy tới cha, Tiểu Xuân nghĩ, có lẽ tới khi rời đi thì thuận đường mang lão cha theo luôn cho rồi.

Dù sao hấn cũng chưa có dự định gì sau này cả, chỉ là muốn đến Tả ý sơn trang thăm hỏi xem tên đầu gối cùng Tiểu Hàn thế nào, lại đi Thiết kiếm môn thăm đại hồ tử cùng cháu trai hấn mà thôi. Giả như thuận tiện mang được cha theo cùng đi du ngoạn, hai cha con vui vui vẻ vẻ cùng nhau chạ cũng không phải ý kiến tồi.

“Dám hỏi vị công công đây, phương thuốc này là công công định dùng cho mình chăng?” Trong các ngự y, cuối cùng cũng có người quyết định mở miệng.

“Đương nhiên không phải.” Tiểu Xuân nói

“Đan sâm, xuyên khung, đương quy, hồng hoa, đào nhân, phụ tử, thiêm tô, nhân sâm, ngũ vị tử đúng là có công hiệu hoạt huyết tiêu ứ, lẽ nào ngài muốn trình lên cho hoàng thượng dùng?”

Tiểu Xuân khuấy khuấy được tài đang sắc trong nồi, lại nhìn gương mặt của lão nhân kia râu ria lòng thòng chân chim chẳng chịt, sắc mặt ngay từ lúc bắt đầu đã vô cùng khó chịu, cũng chậm rãi gặt đầu.

“Nhưng công công hạ được quá tay như vậy, e rằng hoạt huyết thái quá sẽ dẫn tới triệu chứng xuất huyết. Huống hồ thiêm tô, ngũ vị tử, một thứ có độc tính, một thứ vị lại quá hàn, long thể căn bản chính là không chịu nổi.” Ngự y sắc mặt xanh mét, cái vẻ như đang hận không thể quăng thẳng cái nồi kia xuống đất, hủy luôn mấy thứ được trong nồi.

Ngự y lại nói “Tại hạ không biết công công là học nghề từ đâu, làm thế nào lại được hoàng thượng tin tưởng như vậy, thế nhưng trong cung có ngự dược phòng, toàn bộ đều phải chiếu theo quy củ, công công đã không phải ngự y, thì không thể ‘tùy tiện’ chế được cho hoàng thượng. Hoàng thượng dùng thuốc xong giả như có việc gì, công công ngài cho dù có mười cái đầu cũng không đền được.”

Hai chữ ‘tùy tiện’ này của ngự y quả thật cực kỳ chói tai, Tiểu Xuân cau mày, liền nói “Lão nhân gia, người trị bệnh cho hoàng thượng bao lâu rồi?”

“Không dài không ngắn, hai năm sáu tháng.”

Viện phán tả hữu vội tiếp lời “Trịnh Tiên đã ở ngự dược phòng hơn mười năm rồi, kinh qua hai triều, y thuật tinh diệu không ai không biết.”

“Y thuật tinh diệu?” Tiểu Xuân cười phì một tiếng “Nếu như đã kinh qua hai triều, vậy bệnh tình của lão hoàng đế tiền triều cũng là qua tay người đi, nghe nói lão hoàng đế toàn thân lở loét bệnh liệt giường triền miên, dám hỏi lão nhân gia, cái y thuật tinh diệu của người thế sao không trị nổi cho hoàng đế đó?”

Tiểu Xuân chỉ một lời này, Trịnh Tiên hết cách bao biện.

Tiểu Xuân tiếp theo lại hỏi “Như vậy được rồi, ta lại hỏi thêm chuyện khác. Hai năm trước trong thành này bảy phần vệ quân vô cơ sa vào hôn mê, hôn mê đến hơn nửa năm, người mang tiếng là kinh nghiệm đầy mình, hẳn là cũng có phụ trách đến đi, vậy thì mấy người kia người chữa hết được rồi sao?”

Trịnh Tiên vẫn không đáp, bất quá bị gây hấn mấy lần, tâm tình không hề dễ chịu giận đến mức đã bắt đầu run lên khe khẽ.

Tiểu Xuân tiếp đó lại nói “Phải, những thứ này có độc tính, thế nhưng chỉ một chút độc vừa đủ, mà những thứ hoạt huyết thông mạch tầm thường cũng đâu có bằng phải, ta dùng phân lượng so với bình thường là nặng, nhưng người bệnh nếu đã nặng lại cấp, quan trọng nhất vẫn là tiết khí dẫn ứ, lập tức chặn bệnh. Huống chi ngoài những thứ người vừa nói, còn lại bổ khí bổ huyết cũng thêm vào tương đối nhiều, này một bên bớt ra một bên thêm vào, một bên mất đi một bên sinh ra, có thể nói là phối hợp hoàn hảo không kẽ hở còn có gì để soi mói, thì có cái gì để gọi là không kham nổi?”

“Càng huống chi đây mới chỉ là đạo dược thứ nhất, ta tiếp theo còn dùng hổ phách, nhân sâm, xạ hương, đông trùng hạ thảo, tam thất, ngũ hoàng lấy những thứ đó điều chế dùng cho hoàng thượng bồi bổ ngày thường. Lại nói về toa thuốc này, đơn giản chỉ có thể nói là hoàn mỹ vô khuyết, người đã không hiểu cái gì là y bệnh, thì đừng có nói ra, khỏi phải lộ cái kém cỏi của mình!” Tiểu Xuân nói một mạch đâu ra đấy không để người khác bắt bẻ. Chỉ là, bộ dáng có hơi kiêu ngạo ‘một chút’, ngữ khí cũng có hơi khoa trương thêm ‘một chút’, hoàn toàn không thêm nề mặt lão ngự y kinh nghiệm mười mấy năm đang đứng trước mắt, nói xong còn hừ hừ hai tiếng. (=)

Trịnh Tiên ở trong cung lâu như vậy, còn chưa từng thấy qua thái giám nào vừa mới nhập cung được một ngày đã có thể làm đáng vô lễ kiêu ngạo khoa trương tới mức này, giận tới mức thổi phồng phồng vào râu mép hai mắt trừng to, suýt tý xắn tay xông lên, viện phán tả hữu thấy thế vội vàng giữ ông ta lại, không để cho ngự y già hành sự.

“Tên nô tài vô lễ nhà ngươi, chỉ bằng một tên thái giám cũng dám tranh cãi với ngự y về cách thức dùng dược, thật quá quắt không biết trời cao đất dày!” Trịnh Tiên rống lên.

“Sao nào, sao nào? Nếu như ta nói có gì không đúng, vậy người cứ việc dẫn ra mà phản đối. Ta đây từ mười tuổi tay đã dính thuốc tới hôm nay, gần như mỗi ngày đều ngủ vùi trong thuốc, ôm lấy dược tài mà lớn, nói về phương pháp dùng dược làm sao có thể thua tử lão đầu nhà ngươi...”

Tiểu Xuân chính là ghét nhất có người hoài nghi tay nghề thi dược của mình, hẳn thế nhưng là đệ tử chân truyền của sư phụ, ngay cả ma đầu đại sư huynh xưng là Độc thủ trích tiên đều đã thua trên tay hắn, thì thế gian căn bản không người địch lại, nếu nói hắn không biết dùng dược, vậy trên đời này chính là không ai biết thế nào là dùng dược!

“Xú tiểu tử... thái giám chết toi...” Trịnh Tiên tính tình xưa nay nóng nảy lại muốn lao đầu tới trước.

“Tử lão đầu, mắc mớ gì chứ, có gan tới đây so y thuật, ta thề sợ người hả!” Tiểu Xuân cũng ưỡng ngực hùng hổ định xông tới ăn thua, viện sử cũng sợ hãi vội giữ hắn lại, không thể để hắn thật sự xông vào chơi tới với Trịnh Tiên.

“Người đừng có quên người mà người điều trị lúc này là đương kim thánh thượng, long thể của thánh thượng cho cái loại như người làm càn hả?” Trịnh Tiên phẫn nộ.

“Ta là cứ như vậy đấy, không giống lão già nào đó cái đầu đặc quánh, đã sợ chết lại bảo thủ thành thói, chỉ dám dùng mấy thứ thuốc an toàn đến mức không thể an toàn hơn. Tâm thống của hoàng thượng nếu cứ như vậy mà khỏi được, ai chả làm được ngự y!”

“Mày là đồ hoạn quan...” Trịnh Tiên trừng to mắt, phẫn nộ tới mức con ngươi cũng muốn bắn ra ngoài.

“Lão mới hoạn quan...” Tiểu Xuân rống lại.

“Mày...” Trịnh Tiên lại hét tới, nhưng ngay lúc đó trước mặt lóe lên một vệt sáng trắng, bên tai truyền đến âm thanh vỡ bung, tầm mắt đột nhiên mở mịt thành một mảng, thiên toàn địa chuyển, toàn thân vô lực ngã xuống.

Mấy người đang đứng vây quanh trong ngự dược phòng đều ngẩn ra, chẳng ai ngờ đến Trịnh Tiên lại đột ngột ngắt đi thế này, tất cả mọi người bao gồm cả mấy ngự y còn trong đó, đều luống cuống chân tay.

Tiểu Xuân thấy thế cũng giật nảy người, không để chậm trễ quyết định đẩy dạt các viện sử, lao đến bắt lấy tay Trịnh Tiên xem mạch.

Tiểu Xuân vẻ mặt nghiêm trang lắm bầm nói “Huyết khí dâng mạnh, sắc mặt tái nhợt, mạch tượng ứ tắc, làm nghẽn mạch.” Hắn ngẩng đầu, lập tức hô “Mau lấy châm tới!”

Mấy ngự y bên cạnh bị Tiểu Xuân hét to như vậy, suýt nữa nhảy nhào, trong số đó một người hoảng hốt cầm kim châm đưa lên, tay chân run bần.

Tiểu Xuân động tác nhanh nhẹn khơi thông mười ngón tay, bưng lại đầu ngón chân của Trịnh Tiên, đồng thời châm lên huyết dừng tuyến ở lòng bàn chân, tiếp đó loại bỏ máu ứ đen bầm, đem toàn bộ ngón tay ngón chân chà sát cho ấm, lại dùng đôi tay mới này sờ chân người ta chưa thêm rửa bấm mạnh vào nhân trung của Trịnh Tiên, Trịnh Tiên mới từ từ tỉnh lại.

“Làm... làm sao...” Trịnh Tiên yếu ớt hỏi.

“Tốt rồi, tỉnh rồi!” Tiểu Xuân cười, đứng dậy đi xem thuốc “Chuyện của ngự y thì giao cho ngự y xử lý, tiểu thái giám ta đây trước tiên cứ lo cho cái đầu mình đã, đỡ khỏi bất cẩn mà làm rớt đây!”

Đám người vây quanh Trịnh Tiên ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng mới có người cúi đầu nói với lão Trịnh “Trịnh đại nhân ngài vừa này kích động quá độ nên đột ngột hôn mê, Tiểu Xuân công công không trễ một giây quyết định giúp ngài thông huyết hành khí.”

Trịnh Tiên chỉ ngây người nhìn tiểu thái giám đứng đó không xa kêu được đồng lui đi, một mình cầm quạt hương bồ phe phẩy ngậm nga, trong lòng hỗn loạn, nhưng cũng biết vừa rồi trong thời khắc nguy cấp nếu không phải tiểu thám giám này không ngại xích mích ra tay cứu hãn, hãn đã vì khí trệ huyết ứ, đàm động lại không bình thường khiến cho tứ chi tê liệt, thậm chí tới nay vẫn bất tỉnh không chừng. (là nó chọc ông chết đó :”D)

Ngồi xồm trên đất phát quạt, Tiểu Xuân vô tư một mình rên rỉ tiểu khúc, nấu cho xong nồi thuốc.

“Khẩn đả cổ lai yếu la, đình la trụ cổ thánh xướng ca, chư bàn nhàn ngôn dã xướng ca, thánh ngã xướng quá thập bát mô. Thân thủ mạc tỷ diện biên ti, ô vân phi liễu bán thiên biên,”

Hắn trước nay vẫn như vậy, thích cái gì thì làm cái nấy, chẳng bao giờ quan tâm người khác nhìn vào thấy thế nào.

Tình cảnh như vậy một buổi chiều, câu chuyện tiểu thái giám tân sủng của hoàng thượng tên là Tiểu Xuân Tử được truyền ra, hơn nữa người ta còn nói Tiểu Xuân Tử này y thuật tuyệt thế, cả ngự y Trịnh Tiên cũng bại dưới tay anh.

Tiểu Xuân cũng chẳng có hứng thú quan tâm tới mấy lời đồn vớ vẩn, mang thuốc quay về tấm cung tổng cho cha hãn uống, lại nấu cháo thuốc cho cha hãn tắm bổ, sau tự tiện trong tấm cung dựng lên bếp lò rồi đốt than.

La Khi dùng xong thuốc đã mệt mỏi đòi đi ngủ, âm thanh khò khè vang lên chấn động, Tiểu Xuân quay đầu đắp cái chăn cho cha hãn, lại trở lại lấy những dược tài vừa hốt được tỉ mỉ phân loại, bắt tay vào nghiên cứu công thức xuân dược mới.

Thực tình thì hãn rất có hứng thú với mấy thứ xuân dược. (Thực tình thì ai cũng có hứng thú với cái đó cả :”D)

Khi xưa từ Thần tiên cốc vào đời gặp Vân Khuynh, đã bị Nguyệt bán loan vừa độc vừa liệt hấp dẫn, sau đó cùng lúc lưu tâm, lại gặp *** đang tiêu hồn tán của Phi thiên biên bức kia, kinh thiên địa khóc quỷ thần, khiến cho cả đám anh hùng hảo hán thiếu chút nữa danh tiết tang vong, từ đó về sau, hãn cứ luôn nghĩ đến việc phải đem thứ thuốc như vậy làm sao dùng được vào việc chính đáng.

Cái gọi là nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, hãn nếu như đã được thể nghiệm tác dụng của xuân dược qua từng ấy lần, thân lại là y giả, làm sao có chuyện làm ngơ không đem thân lập lại trật tự,

phát huy tác dụng cực hạn, tạo phúc cho thế gian?

Tiểu Xuân viết xong phương thuốc, ngó tới ngó lui, mặt mày hí hửng đắc ý dạt dào mới bắt đầu chiếu theo tờ đơn vừa viết, lấy mạn đà la hoa làm vị chính phối hợp thêm mấy thứ thuốc trợ hứng, thông thả phân thành từng phần ném lần lượt vào nồi.

Hắn vừa sắc thuốc vừa nghĩ tới hai kẻ Hàn Hàn Mục Mục.

Ngày đó nếu không phải bởi vì bản thân quá hấp tấp không chịu nhìn kỹ, đã ra tay làm hỏng chuyện tốt, thì Hàn Hàn sớm đã mượn tay Phi thiên biên bức lấy có trúng *** dâng tiêu hồn tán mà ăn sạch Mục Mục.

Trước đây qua miệng ngũ sư huynh lục sư huynh cũng không thăm dò được tin tức về hai người này, cho rằng Mục Mục có lẽ vẫn là đầu gỗ, mà Hàn Hàn cũng không khác gì lúc trước bát phong bất động (), từ đáy lòng ngược lại sóng vỗ lòng ai đi!

() Bát phong bất động: theo Phật, chỉ: lợi, suy, hỷ, dự, xưng, ky, khổ, lạc – tứ thuận tứ nghịch thành tám thứ: thuận lợi thành công là lợi, thất bại là suy, chửi bới sau lưng là hỷ, ca ngợi sau lưng là dự, trước mắt tán dương là xưng, trước mặt công kích chê bai là ky, thống khổ là khổ, khoái lạc là lạc. Phật dạy, cần phải tu dưỡng đến độ cho dù gặp bất kỳ ngọn gió nào trong bát phong vẫn không động tĩnh, mới gọi là bát phong bất động.

Thêm nữa tại Tả ý sơn trang trên Lạc Thương sơn, Hàn Hàn vì hắn mà liều mạng xuống núi đưa thuốc cho Vân Khuynh, chỉ tiếc bất cẩn trúng độc suýt nữa mạng toi Mục Mục lại càng vì cứu hắn, mà âm thầm xoay sở với Tư Đồ Vô Nhai, rốt cuộc tưởng chừng như rơi vào tình cảnh trở mặt thành thù.

Nói cho cùng vẫn là mình mắc nợ hai tên kia, không đáp lễ một chút làm sao coi?

Tiểu Xuân vừa ngêu ngao hát tiểu khúc vừa khuấy khuấy thuốc trong nồi, quyết định chờ cho thuốc này xong xuôi, sẽ lập tức tặng cho Hàn Hàn thử nghiệm, miễn cho hai người bọn họ dây dưa tới lúc lão thiên châu trời cũng không bước được thêm nửa bước!

“Oan gia a oan gia, tâm lý đầu *** kí ám địa lí tương tư, chủ lý đầu bất thuyết nhân để hạ loạn phiêu. Tử tương a tử tương, lộng đắc ngã tâm nhân phan phan khiêu, tâm can tràng tử giáo...”

La Khỉ bị tiếng hát của Tiểu Xuân đánh thức, mơ hồ nghe lọt vài câu, thở dài một tiếng lại trở mình ngủ tiếp.

Mấy bài ca này khẳng định là Tiểu Xuân học được từ hồi còn ở Yên ba lâu đi, trước kia hắn cũng từng nghe qua Tiểu Ngưng hát mấy câu này. Mà Tiểu Ngưng hát lên nghe có bao nhiêu đúng đắn đoan trang, sao cái miệng thẳng nhóc này... ai...

Ban đêm tuyết rơi nhiều, tuyết đọng thật dày, khiến người nửa bước cũng khó đi.

Vân Khuynh khoác lên người một chiếc áo khoác lông cáo màu bạc, thúc ngựa chạy thẳng vào cung, cái danh Nhiếp chính vương còn hơn mặt trời chính ngọ, khiến cho thị vệ trong hoàng cung nhìn thấy lệnh bài ở thắt lưng hắn chỉ dám cúi đầu ngênh đón, không ai dám ngăn lại tra hỏi hay cản trở hắn tiến vào tẩm cung.

Từ đêm qua tới hôm nay, Vân Khuynh giống như đã xới tung cả kinh thành này lên, vẫn không tìm ra tăm hơi tên họ Triệu đó.

Đêm nay mới có thám tử mật báo, bên cạnh hoàng đế xuất hiện một tiểu thái giám lai lịch bất minh, trong lòng Vân Khuynh lập tức có cảm giác, chính là người này không sai.

Tiếp đó còn nghe thái giám kia tên là Tiểu Xuân Tử, Vân Khuynh đã mười phần chắc chắn. Ngay sau đó hắn khởi hành nhập cung, chỉ sợ một giây chậm trễ, Tiểu Xuân không biết lại còn muốn chạy đến nơi đâu, để hắn có muốn nhìn cũng không thấy được!

Bất chấp vượt qua gió tuyết đầy trời, Vân Khuynh đá văng đại môn của tẩm cung, vội vã chạy vào, thần sắc vô cùng hồi hải hiện rõ nét lên trên gương mặt không dễ gì để lộ cảm xúc này. Thế nhưng tới khi nhìn thấy chễm chệ trên long sàng hai cái dáng người vô tư, chân tay chồng chéo lên nhau mà nằm ngủ, cơn thịnh nộ chỉ trong nửa khắc bùng lên vượt mặt.

Vân Khuynh không còn hơi đâu mà tự không chế, bắt lấy cổ Tiểu Xuân dùng sức mà lắc tới bên, giận dữ không kiềm chế rống lên “Triệu Tiểu Xuân, người tỉnh dậy cho ta!”

Tiểu Xuân đang ngủ say, đột nhiên cổ bị người bóp chặt thở không được, khốn đốn mở mắt, lại kinh ngạc nhìn thấy tiểu mỹ nhân của hắn trong mắt lửa giận hừng hực cháy, trừng trừng nhìn thẳng vào hắn.

“Vân... Vân Khuynh... đây là làm sao?” Tiểu Xuân ho một tiếng.

La Khi nằm bên cạnh cũng bị đánh thức, nhìn thấy bộ dạng Vân Khuynh một cột lửa bốc cao, sợ hãi vội vàng can ngăn “Đoan vương Đoan vương, có chuyện từ từ nói, đừng bóp quá mạnh, cẩn thận Tiểu Xuân nhà ta a!”

“Người lập tức rút ra cho ta!” Vân Khuynh tức giận lay cả La Khi “Cái gì Tiểu Xuân nhà người, hắn là của ta, không phải của người!”

“Tiểu Xuân tắt thở bây giờ, kính ngài thả tay một chút đi a!” La Khi cực kỳ căng thẳng.

“Cút, bằng không ta lập tức giết hắn!” Vân Khuynh nén giận cùng cực rút cuộc gào lên.

“Vây ta đi ngay đây, người nghìn vạn đừng dẫm thương hắn!” La Khi biết rõ Đoan vương này lãnh huyết vô tình, tới nay chưa từng dễ chiều, hắn chỉ dám trước cứ lui ra ngoài đã, tránh cho người này thật sự thương tổn Tiểu Xuân.

La Khi đi rồi, Vân Khuynh lại đem tầm mắt quay trở lại trên người Tiểu Xuân, chỉ thấy Tiểu Xuân thể nhưng vẫn cứ ngây ra nhìn lại hắn, liền nhắc cả người lên, lại quăng thẳng xuống giường.

Tiểu Xuân nghiêng răng rên lên một tiếng.

“Trốn đi, ta cho người trốn, người tưởng có thể trốn cả đời này sao? Bây giờ còn không phải bị ta tìm thấy rồi?” Vân Khuynh nói “Người rõ ràng là vẫn còn sống, vì cái gì lừa ta là đã chết? Vì cái gì không trở lại? Vì cái gì dối ta hạ được? Vì cái gì đẩy ta vào tay tên hồn trưởng đó? Nói, người mau nói!”

Tiểu Xuân lại khực một tiếng. Cảm thấy có chút oan ức, thế nào mà thành toàn cho người ta cũng là sai?

Vừa nghĩ đến chuyện chính mắt mình chứng kiến người ta nhân tình lý rồi hợp, ngọn lửa trong lòng hắn nhất thời cũng bùng phát “Dù sao các người cũng đều xem như ta đã chết, hai bên thân thân mật mật còn đem hoa tặng nhau, người yêu mến hắn thì thành thật mà nhận đi, đã vô lý còn tìm tới cửa đòi công đạo thì ra cái dạng gì?”

“Ai đi yêu mến tên hồn trưởng kia?” Vân Khuynh rống lên.

“Ta đứng trước Đoan vương phủ rõ ràng nhìn thấy người ra đón hắn vào, hắn tặng người hoa đào, sau đó người còn cười với hắn hết mực nhu tình! Người dám nói người không có? Người dám nói người không để ý hắn! Ta cho dù có là người đã chết, ở dưới cửu tuyền biết chuyện tâm cũng sẽ đau, không nói đến lại còn tận mắt thấy các người thành đôi thành cặp, mắc ói!” Vừa nghĩ đến tình cảnh ngày hôm đó, Tiểu Xuân lại mất cả bình tĩnh rống lại.

“Tên hồn trưởng nhà người...” Vân Khuynh rống lên lại càng to hơn “Ta với hắn cái gì cũng không có! Ta là nhìn hoa đào kia thành người a, Lan Khánh có tính là cái gì, ta đối với hắn chỉ có mưa, không có chuyện cười với hắn!”

“Đi?” Tiểu Xuân nghe vậy, cả người ngây ngẩn.

Vân Khuynh hung hăng tát vào mặt Tiểu Xuân một cái, năm ngón tay hắn đỏ lên mặt.

Tiểu Xuân vẫn ngơ ngác không phản ứng, chỉ nhìn hắn, Vân Khuynh cảm thấy tức giận phi thường, lại trở tay tát cho thêm phát nữa, cho hai bên má nó cùng đỏ đều.

“Ta giết người, người thật sự còn hồn trưởng hơn tên hồn trưởng kia...” Vân Khuynh đỏ hai mắt, bóp chặt cổ họng Tiểu Xuân. Hắn hai năm nay đã sống như thế nào, Triệu Tiểu Xuân này tuyệt đối không hiểu được, bản thân nhớ hắn nhớ đến mức không còn biết phải làm sao, hoàn toàn không hiểu chính mình còn sống để làm cái gì, vẫn luôn khao khát hắn quay về, thế nhưng đều chỉ là hư vô.

Cuối cùng Tiểu Xuân chung quy cũng chịu trở lại, thế nhưng lại vứt bỏ hấn, bỏ trốn vào trong hoàng cung, cam nguyện giả làm thái giám để trốn tránh, không chịu cho hấn thấy mặt.

“Vân Khuynh... Vân Khuynh... khục... hết hơi rồi...” Tiểu Xuân cho tới khi không thở nổi, mới nghĩ đến chuyện giãy ra.

Tiểu Xuân trên giường cố sức vừa trở mình vừa giãy, cái mũ thái giám trên đầu rơi xuống lăn qua một bên, mái tóc hỗn loạn bị quần lên tùy tiện cũng rũ xuống trên giường.

Một mớ tóc trắng lẫn lộn trong mái tóc đen, cảnh tượng khiến người ta nhìn thấy phải chấn động, Vân Khuynh kinh hãi buông tay.

Vân Khuynh nắm lấy mớ tóc trắng kia, không dám tin tưởng “... Tóc của người...”

Tiểu Xuân sau khi ho lên mấy tiếng dữ dội, mới thở hổn hển nói “Được nhân là như vậy... thụ thương không trấn áp được được lực trong người... khục... được vật cản trở... tóc sẽ thành màu trắng...”

“Người bị cái gì thương?” Vân Khuynh nắm lấy từng sợi tóc, cảm phần hỏi lại.

“Người còn quan tâm ta sao? Đồ hồn trưởng như ta mà chết đi, không phải người còn vui hơn?” Tiểu Xuân nhếch miệng, cố nặn ra một nụ cười.

Vân Khuynh vẽ mặt băng lãnh nhìn cái tên trước mặt vẫn chẳng hề thay đổi, chết đến nơi còn tếu táo không chừa. Hấn nhấc tay lại giáng xuống cái tát nữa, bởi vì giận đến cực điểm nên lực đạo cũng không dè dặt, Tiểu Xuân lại ho khục một tiếng, phun ra chút ít máu tươi.

Vân Khuynh đột ngột tái xanh mặt mũi.

“Sao lại thành như vậy!” Hấn hoảng sợ hỏi. Một chút lực đạo này đối với Tiểu Xuân lẽ ra không thể thấm vào đâu (mặt anh không dày thế đâu cô à!), nội lực Tiểu Xuân thâm hậu, cái này tuyệt đối không thể đã thương hấn à!

Tiểu Xuân xua xua tay, ý bảo không có gì đáng ngại. Nhưng vừa nhìn thấy Vân Khuynh định ghé tới sát mình, lập tức lùi về sau một chút.

Cử động tỏ ý phản đối trong im lặng này, khiến mặt mũi Vân Khuynh càng thêm thâm.

“Sở dĩ ta không có quay về tìm người, bởi vì ta vừa mới tỉnh lại.” Tiểu Xuân lau vết máu bên khóe môi, chậm rãi nói “Suốt thời gian hai năm rưỡi, ta đều quanh quẩn trước Quỷ môn quan, sư phụ sư huynh tìm hết tất cả y thư, mới phát hiện được nhân vào lúc gần chết sẽ lâm vào trạng thái giả chết, mạch đập hơi thở sẽ mất đi trong một khoảng thời gian. Nếu như vận khí tốt, cầm cự được qua, thì từ từ chờ cho thương thể qua đi sẽ từ trong giấc ngủ sâu tỉnh lại nếu như vận khí tệ hại không cầm cự được, hoặc giả bị xem như người chết mà đem chôn, thì đúng là có cổ ăn.”

Vân Khuynh nghe vậy kinh hồn bạt vía, mới định mở miệng nói gì đó, Tiểu Xuân lại nói tiếp.

“Ta vừa tỉnh dậy, lập tức đã muốn ra ngoài tìm người, thế nhưng các sư huynh lại sợ ta gặp chuyện, lần nữa không cho đi. Nghỉ ngơi được hơn tháng, thương thể tốt hơn chút, cũng cố chơi tay đôi với các sư huynh mấy trận, khó khăn lắm mới trốn ra được, ta cũng nghìn vạn trông mong gặp được người, thế nhưng gặp người rồi, người lại cùng với đại sư huynh thân thiết như vậy...”

Tiểu Xuân dừng một chút, lại nói “Ta đương nhiên biết tính người, người mà người không thích, làm sao có khả năng cười với hấn. Ta cũng không nỡ rời bỏ người a, nhưng mà trong lòng người ta lại là người đã khuất, còn có thể thế nào? Huống chi người nếu theo sư huynh rồi, sư huynh cũng giống như ta đối tốt với người, hấn không tổn thương người cũng không hại người, xem người như châu như bảo, ta mừng còn không kịp, thì làm thế nào lại đi phá rối hai người?”

Tiểu Xuân nói ra từng câu từng lời đều chân thành tha thiết, quang mắt ửng đỏ, mà nước mắt quanh quẩn ở đó không thôi “Nếu người có thể sống tốt như vậy, vậy ta từ nay về sau lại một thân một mình, cũng không phải không đáng. Kỳ thực trong lòng ta cũng là trăm nghìn lần không cam nguyện, nhưng ai bảo ta chết lâu như vậy, còn có cách nào a...”

“Triệu Tiểu Xuân!” Vân Khuynh hét lên, lại định đánh tới.

Tiểu Xuân ngẩng lên, đôi mắt ngập nước, Vân Khuynh thấy vậy, ***g ngực thất lại, thế nào cũng không thể hạ thủ được.

Tiểu Xuân khổ sở nói “Ta biết ta trách nhầm người, cũng biết ta là đồ hỗn trướng. Nhưng ta làm sao biết được người xem hoa đào thành ta, trong mắt người ta giống hoa đào. Người thật sự không thể tha thứ cho ta?”

Vân Khuynh vẫn là tức giận, cơn tức thì khó tiêu, thế nhưng lại đau đớn vạn phần, ***g ngực nhói đau không biết nên thế nào, quả thực chỉ muốn nổ tung cho xong.

“Vân Khuynh...” Tiểu Xuân thấp giọng nói “Ta không nhớ quên người... không nhớ a... sư huynh họ nói người ở trước mặt ta tự tử, định trả lại tâm khiếu huyết cho ta, ta nghe vậy cảm thấy rất khổ tâm, rất khổ tâm. Thế nhưng sau đó lại thấy người cùng đại sư huynh... ta nghĩ rằng người đã quên ta, không cần ta nữa.”

Tiểu Xuân nghẹn ngào nói tiếp “Ta ở trong kinh thành loanh quanh đến mấy vòng, cảnh hoa đào kia bị đánh nát nát, nhưng là vẫn không dám quay về bên cạnh người. Ta sợ nếu phải nghe người chính miệng nói ra người đã yêu mến người khác, ta nhất định sẽ đi tìm bức tường đập đầu chết quách cho rồi...”

“Người đúng là tên ngốc!” Bộ dạng Tiểu Xuân hơi cúi đầu, hai vai run lên khe khẽ, tâm của Vân Khuynh càng thêm đau thống. Kỳ thật hẳn có thể quay về đã quá tốt rồi, những chuyện khác còn muốn tính làm gì đâu!

Tiểu Xuân đột nhiên ôm lấy Vân Khuynh, vùi đầu vào trong ngực Vân Khuynh, ngập ngừng nói “Vân Khuynh... ta rất nhớ người... thật tình rất nhớ người... người đừng giận... cho ta ôm người một chút có được không...”

“Đã ôm rồi còn hỏi?” Vân Khuynh hết muốn nói.

“Vân Khuynh.” Tiểu Xuân lại thấp giọng.

“Lại gì nữa?”

“Còn giận không?”

“...” phi thường giận. Vân Khuynh trừng mắt nhìn cái đầu trong ngực mình, bực bội thầm nghĩ.

Bất quá lại nhìn thấy mái tóc bạc kia của Tiểu Xuân, cảm giác thương xót đột ngột trào dâng, nhin không được đưa tay vỗ về, nghĩ đến hai năm nay người này còn loanh quanh trên bờ sống chết, không thể trở lại. Lại nghĩ nếu như lúc đó có xảy ra bất trắc, tới nay hẳn sẽ không còn được thấy người này, trong lòng, lại thấy âm ỉ nhói đau.

Qua một hồi lâu sau, hai bên thịt da ôm ấp, nhiễm lên độ ấm trên người đối phương, Tiểu Xuân lại lần nữa mở miệng hỏi “Còn giận không?”

“.....” còn chút.

Vân Khuynh dùng ngón tay cuốn lấy sợi tóc của Tiểu Xuân, lực đạo cũng không nhẹ lúc kéo lúc vuốt, một tay thì ôm hẳn thật chặt trong lòng, giống như đang muốn xác định người trong tay là sự thật chứ không phải chỉ là giấc mộng phù du, cho nên không muốn rời tay.

Một hồi lâu sau, Tiểu Xuân lại hỏi “Còn giận không?”

“.....” Vân Khuynh trầm ngâm một lúc, nói “Không giận nữa.”

“Thật sự?” Tiểu Xuân ngẩng mạnh đầu lên, hờn hờ nhìn Vân Khuynh.

Vân Khuynh thấy trên mắt hẳn nước mắt đọng lại vì cố nén không rơi xuống, đưa tay lên lau, thấm khô nước mắt kia.

Vân Khuynh hỏi “Người đây là đang ghen sao?”

“Hử?” Tiểu Xuân ngơ ngác.

“Nếu như ta thật sự cùng với hồ trưởng kia thì thế nào, người cảm thấy đau lòng?” Vân Khuynh chỉ mới nghĩ đến chuyện đó đã cau mày méo mặt, ruột gan ***g lộn sắp nôn mửa.

“Đương nhiên, vừa rồi chẳng phải đã đau đớn khổ sở không chịu nổi sao.” Tiểu Xuân cắn răng gật đầu.

“...” Vân Khuynh trầm ngâm một lúc lâu sau mới nói “Vây, ta bỏ qua cho người.”

“Thật sự?” Tiểu Xuân mừng như điên, không nghĩ tới Vân Khuynh mỹ nhân của hắn lại tốt như vậy.

“Người ghen, ta vui.” Vân Khuynh nói. Tiểu Xuân ghen, tức là người Tiểu Xuân coi trọng nhất chính là hắn. Lan Khánh kia căn bản chỉ là yếu tố nhỏ nhoi không đáng kể, Tiểu Xuân nghĩ đến hắn là được, cái khác thì mặc kệ.

“Hảo Vân Khuynh của ta, đã biết người là tốt nhất mà!” Tiểu Xuân lại lao vào lòng Vân Khuynh, cứ thế dụi dụi, ôm hôn thắm thiết, đầu gối trong lúc vô ý lại chạm đúng chỗ không nên chạm.

Tiểu Xuân ngẩn người, chỉ thấy Vân Khuynh hơi cau mày, cái chỗ ấy bị đầu gối chạm vào tự nhiên cũng nhanh chóng cứng dần lên. =))

“Ề... này...” phản ứng thật dữ dội! (||). Tiểu Xuân thầm nghĩ, trong khoảng thời gian này Vân Khuynh có lẽ là chưa từng phát tiết đi, bằng không làm sao mới chỉ chạm nhẹ vào chỗ đó một chút thôi, lập tức đã có phản ứng.

Quyết không chậm trễ, Vân Khuynh bắt lấy hàm dưới nhọn đi rõ rệt của Tiểu Xuân, hai bên đã dán vào nhau.

Tiểu Xuân có hơi khựng lại một chút, tới khi đầu lưỡi Vân Khuynh đẩy vào răng mình, hắn mới hé miệng ra cho Vân Khuynh tiến vào.

“Người gầy đi rất nhiều.” Vân Khuynh đẩy Tiểu Xuân xuống giường, cởi thắt lưng, nhìn xuống da thịt tái nhợt vốn mang màu mặt, sau đó từ cổ hôn xuống, cắn vào gờ xương nhô hẳn lên.

“Bởi vì lúc ngủ ta không ăn gì...” Tiểu Xuân luồn mười ngón tay vào trong mái tóc Vân Khuynh, ngửa đầu thở ra một hơi.

Đương lúc hôn lên vết đao mờ nhạt gần như nhìn không ra trên ngực Tiểu Xuân, Vân Khuynh hơi run lên, trong lòng tràn ngập hối hận, hận một đao kia khiến hắn cùng Tiểu Xuân xa nhau lâu như vậy, hận chính mình vô năng vô lực, cứu không được Tiểu Xuân.

Trong tấm cung truyền đến tiếng vung nôi ‘lạch cạch lạch cạch’, Tiểu Xuân từ trong ý loạn tình mê hồi tỉnh lại, giật mình phát hiện món thuốc mà mình nấu từ tối qua tới giờ vẫn đang sôi, lại còn nghe ra mùi khét.

Tiểu Xuân cả kinh, cái này hết sức tệ hại rồi, vội vàng hô lên “Vân Khuynh, thuốc của ta sôi rồi!”

“Cứ để nó炖 luôn đi!” Vân Khuynh chìm đắm trong thân thể dẻo dai của Tiểu Xuân, chuyện kia có cần quan tâm. (‘sôi’ với ‘cút’ đồng âm ^^)

Tiểu xuân đẩy mấy lần không đẩy được Vân Khuynh ra, chỉ lo cho thuốc, lập tức cũng chẳng quản Vân Khuynh mằn tới đâu, ngón tay đặt vào đâu, chỗ nào đó dục vọng bùng phát đang cùng lúc muốn tiến vào đâu.

Hắn luống cuống chân tay đập liên mấy cước để tránh khỏi Vân Khuynh, sau lập tức lăn xuống giường chạy về phía hai cái nồi trên bếp lúi lét xuống, rồi mở vung đổ thuốc bên trong nồi ra, cẩn thận ngửi xem có cháy hay không.

“Thứ gì lại quan trọng như vậy?” Giọng nói Vân Khuynh nghe âm trầm, từ phía sau chậm chậm tiến đến.

Tiểu Xuân vội vàng quay lại, nhìn thấy vẻ mặt Vân Khuynh khủng bố cực kỳ, liền hiểu ngay điềm không lành mau tới, lập tức giải thích “Xuân dược này ta nghĩ đến lâu rồi, khó khăn lắm mới chế ra được đây.”

“Xuân dược?” Hai mắt Vân Khuynh nheo lại. Làm cái gì không làm, lại đi làm xuân dược!

“Đúng vậy, xuân dược, là xuân dược mới nhất!” Tiểu Xuân bưng cái bát bên trái lên nói “Vị này là ‘tiểu tâm can’” lại chỉ cái bát bên phải “Vị này là ‘đập thành thạch’” sau đó cười nói “Hai vị này hợp lại gọi là ‘tâm nhi đập thành thạch’”

Vừa nói tới được phương của mình, Tiểu Xuân lại bắt đầu đắc ý múa may, nói “Được này thật sự là tuyệt vời tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, cứ lấy ví dụ thể này: chỉ cần ta uống vào ‘tiểu tâm can’, sau lại để đại sư huynh uống ‘đập thành thạch’, trong vòng một tháng đại sư huynh chỉ cần nhìn thấy ta, nghĩ thấy được khí do ‘tiểu tâm can’ phát tán ra, nhất định tâm can đập loạn thành thạch, ý loạn tình mê, không thể tự chủ, thú tính đại phát. Nếu như không nhìn thấy ta, lại càng thêm ngày đêm mong nhớ, ảo tưởng tới mất hồn, vô pháp kiềm chế.”

“.....” Vân Khuynh im lặng.

“Thuốc này phải nói lợi hại ghê gớm, được tính kết hợp nội ngoại khiến tâm động thần, giống như thiếu niên nghĩ bậy tự nhiên mà thành không lộ dấu vết, quan trọng nhất càng uống càng có lợi, tẩm bổ nhan sắc còn kiêm thân thể khỏe mạnh...”

Trước mắt Tiểu Xuân thao thao bất tuyệt, trong lòng Vân Khuynh hai ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt, một ngọn lửa cháy trong đầu, một ngọn lửa cháy bên dưới, mà người kia hoàn toàn không màng đến hần, chỉ biết ba hoa về thứ tân dược mới ra lò.

Ngọn lửa trong đầu cháy càng mạnh, giắt lấy cái bát bên trái, bóp miệng Tiểu Xuân giữ thật chặt, hung hăng đổ thuốc xuống.

“Vân Khuynh!” Tiểu Xuân sợ hãi vừa kêu vừa giã, Vân Khuynh thế nhưng cầm thuốc đổ vào sạch sẽ, mới buông tay đập vỡ cái bát.

Tiểu Xuân ho sặc sụa, nước thuốc dính vào người ướt nhơm nhớp thật khiến hần có chút nhếch nhác.

Vân Khuynh trừng mắt nhìn hần một cái, lại cầm lấy bát thuốc bên phải uống hết vào bụng, sau đó lần nữa giận dữ ném vỡ tan chiếc bát sứ, khiến cho tứ phía đều là mảnh sứ vụn.

Tiểu Xuân tròn mắt nhìn Vân Khuynh, hỏi “Lại làm sao vậy?”

“Lại làm sao? Người còn dám hỏi ta lại làm sao?” Vân Khuynh tiến tới trước một bước áp vào gần Tiểu Xuân, Tiểu Xuân lập tức lùi về sau một bước.

Vân Khuynh nhìn tên kia thân mặc y phục thái giám, lại nghĩ cái đồ hỗn trướng này trước nay chỉ khiến hần chịu khổ sở dày vò, trong lòng nổi cơn, cảm phần bước tới trước vung long chảo thủ vào vị trí hiểm yếu nhất của bạn chông.

Tiểu Xuân kêu gào thảm thiết “Đau đau đau... đau a...”

“Mấy thứ thối nát này còn quan trọng hơn ta? Lan Khánh còn quan trọng hơn ta? Người thà rằng làm thuốc cho hỗn trướng kia uống cũng không cam nguyện cùng ta? Người thích làm thái giám chứ gì? Vậy ta hôm nay liền đáp ứng cho người làm một thái giám chân chân chính chính! Người thích rồi bỏ ta chứ gì? Vậy người từ này về sau vĩnh viễn cũng không cần trở lại nữa!”

Bàn tay Vân Khuynh một phát kéo lên trên, phần nộ hét lên “Chính là, thứ ta không dùng đến, hỗn trướng kia cũng đừng hòng lấy dùng!”

“Đau quá a...” âm thanh của Tiểu Xuân cũng vì thế cao lên léo nhéo, toàn thân run rẩy “Ta lấy ví dụ nhầm rồi... ta nhầm, ta nhầm, thuốc đó là để Hàn Hàn với Mục Tương dùng mà, không quan hệ tới đại sư huynh!”

“Người muốn dùng trên người Hàn Hàn Mục Tương? Một lần hai tên, cái thứ nhà người thật quá tham lam!” Vân Khuynh lại nổi cơn tam bành.

“Không phải, không phải.” Tiểu Xuân vội nói “Là cho Hàn Hàn lấy hạ lên người Mục Tương, một chút cũng không quan hệ tới ta, một chút cũng không có!”

Thấy bộ dạng Tiểu Xuân nước mắt cũng muốn chực trào ra, Vân Khuynh trong bụng vừa giận lại vừa không nỡ, hừ lạnh một tiếng, buông tay xong phát áo bỏ đi, cũng không muốn lại nhìn thấy cái tên quấy rối tâm lý, khiến hần khó chịu không thôi này.

Tiểu Xuân dựa người vào tường, từ từ ngồi xổm xuống, nức nở lên mấy tiếng ‘ô ô’, ôm lấy bộ phận đã trúng trọng thương, bàn tọa chỉ thiên, lại chậm rãi nằm sấp xuống đất.

“Lấy nhầm ví dụ rồi... Tiểu Xuân người là đồ ngốc... mắc gì nhắc tới đại sư huynh... còn không biết mỹ nhân ghét nhất là đại sư huynh nhà người hay sao... ô ô... đau muốn chết...”

Dừng lại một lúc, Tiểu Xuân cố gắng gượng mình đứng dậy, vịn vịn bước chân khố sở đi ra ngoài.

“Tiểu Xuân!” La Khi thấy con trai yêu quý bước ra, hối hả chạy đến hỏi thăm “Mới này Đoan vương mặt mũi hầm hầm...”

“Biết biết, con trai người chọc hấn nổi khùng rồi...” Tiểu Xuân hít hít một hơi nói “Cha, mượn cho ta một cỗ kiệu đi, con trai người bị thương trầm trọng, không có cỗ kiệu khẳng định bò không tới Đoan vương phủ nhận tội...”

Kiệu vào đến Đoan vương phủ, Tiểu Xuân nén đau đè khí, phi như bay lao đến trước tấm cung của Vân Khuynh.

Dược tính của ‘tâm nhi đập thành thạch’ dường như đã phát tác, từ kẽ hở của cánh cửa đang khép hờ mơ hồ truyền đến một mùi hương phù dung thanh tao tươi mát, Tiểu Xuân mới ngửi một chút, nửa người bên dưới đang thụ thương cũng ráng ngổ lên rung-rẩy, khiến hấn đau đớn lập tức lại phải ngồi xuống.

“Vân Khuynh, Vân Khuynh... Vân Khuynh tiểu tâm can, Vân Khuynh tiểu mỹ nhân a, có thể hay không cho ta tiến vào...” Tiểu Xuân mới chỉ đưa tay vào kẽ hở, đã nghe một tiếng quát to ***g lộn.

“Người dám!”

“Ta không dám ta không dám!” Tiểu Xuân lập tức rút tay lại, ngoan ngoãn đứng ngoài.

Tiểu Xuân thầm thiết rên rỉ “Vân Khuynh a, đừng giận nữa có được không, ác trảo của người như vậy mà cơn tức còn chưa tan hay sao? Thế nhưng ta đau đứng không nổi nữa kìa... nếu không, nếu không ta lại để người trảo thêm phát nữa được không a? Đừng giận mà, người muốn đánh ta mắng ta, lấy châm đâm ta cũng được, người tức giận tổn hại sức khỏe, mà người đau lòng lại là ta a!”

Trong tấm cung yên tĩnh một hồi lâu thật lâu, thật lâu thật lâu tiếng nói khe khẽ của Vân Khuynh mới truyền đến.

“Cái thứ nhà người, cũng chỉ biết hoa ngôn xảo ngữ thôi...”

“Không phải đâu, ta đối với người đều là xuất phát từ chân tâm chân ý!” Tiểu Xuân lập tức khẳng định.

Lại qua một hồi lâu, giọng nói của Vân Khuynh trầm khàn truyền tới “... rất đau hả?”

“Đau!” Tiểu Xuân cau mày hét to “Nguyên cái điều sưng lên, không tin người tự mình xem thử!”

“.....” bên trong lại im lặng một lúc “Vào đây!”

Tiểu Xuân vừa nghe thấy, mắt đã phát sáng rực rỡ.

Hấn mừng như điên đẩy cửa xông vào, sau đó phía kia cánh cửa nổi lên một cỗ kinh phong, đại môn liền bị đóng chặt.

“Sao lại sưng thành thế này.” Giọng nói bất mãn của Vân Khuynh truyền ra ngoài cửa.

“Ai dou, để nển xa ra chút, nhỏ dính rồi, dính rồi!” Tiểu Xuân gào lên.

“Thuốc của người đâu?” Vân Khuynh hỏi.

“Ở đây.” Tiểu Xuân đáp lời.

Tiếp theo lại vang lên một trận sột sột xoạt xoạt, tiếng nói của Tiểu Xuân nghe khàn khàn hỏi “Vân Khuynh, chỗ đó không bị thương, sao cũng phải bôi thuốc?”

Vân Khuynh không đáp, chỉ chốc lát sau, tiếng thở dốc khó nhằn nài cùng với âm thanh mờ ám dễ tưởng tượng nhẹ nhàng vang lên trong phòng.

Tiểu Xuân thấp giọng kêu đau, âm thanh va chạm mới dần chậm lại, mà tiếng kêu đau của hấn cũng bởi vì cử động nhẹ nhàng của đối phương, mà từ từ hóa thành tiếng rên rỉ kiềm chế.

“Như vậy còn đau không?” Vân Khuynh hỏi.

“Không còn... nhưng mà... ân... không được... sâu quá...” Tiểu Xuân than khẽ.

“Người kêu thêm mấy tiếng nữa đi, ta thích nghe tiếng của người.”

“A...” Tiểu Xuân run rẩy kêu rên “... đừng có chọc vào đó mãi... không được nữa... Vân Khuynh... như vậy sẽ xuất ra bây giờ...”

“Ta thích người lúc này gọi tên ta.”

“Vân Khuynh...”

Màn trướng phù dung che mắt đêm xuân ấm áp, bên trong tràn đầy kiều diễm, mà sau đó tròn một tháng Tiểu Xuân không xuống được giường, thiếu chút miệng sùi bọt mép, tinh tấn nhân vong.

Nhưng cũng nhờ phúc thứ tâm được này, Vân Khuynh ôm lấy hân giữ lấy hân, một bước không rời, hai người ân ân ái ái, khó phân khó rời, keo sơn gắn bó, tình thâm ý nùng.

Xuân được, chính là phải dùng như vậy mới đúng!

Lại chính mình thể nghiệm qua một lần. Tiểu Xuân lập tức quyết định, tới khi có thể xuống giường, nhất định phải đi kiếm Hàn Hàn giúp hân tự dùng và cảm nhận... Đăng bởi: admin

31. Chương 31: Vĩ Thanh.

CHƯƠNG 31: VĨ THANH.

Thiên hạ, một người không thể là thiên hạ giang hồ, tam giang ngũ hồ thành giang hồ. Thiên hạ thì rộng, giang hồ lại lớn. Tranh tranh không vì một người mà dấy, ân oán khó bởi một người mà ngưng.

Gió tanh mưa máu qua đi, thiên hạ một mà thành hai, phía bắc thiên tử trấn giữ, phía nam ma giáo vẫy vùng. Hai bên có sông phân cách, vai vế tương đương, nhìn như đại thế bình định sóng lớn tạm yên, thế nhưng bên dưới tĩnh lặng lại là sự giằng co lẫn nhau chưa từng ngơi nghỉ.

Bên trên Yến Đãng sơn, tổng đà ma giáo.

Trong căn phòng tạp vật chất đóng, một bóng bạch y đang mãi mê lục lợi bởi móc.

“Có rồi!” Đột nhiên bạch y nhân hai mắt sáng rỡ, từ bên dưới một chiếc ghế rút ra bức hoành màu đen cao hơn thân người, trên mặt có dòng chữ viết bằng sơn bạc ‘Diệu thủ hồi xuân’.

Kẻ đó bịt mắt mà cười đến híp mắt, hàng đã về tay chỉ còn việc cấp nách mang đi, lại phát hiện bên ngoài không biết từ lúc này đã xuất hiện mười mấy hắc y nhân bao vây.

“Tiểu nhân to gan, dám tự tiện xâm nhập Ô y giáo!” Hắc y nhân dẫn đầu bước tới trước một bước, nhấc kiếm xông lên tấn công.

Bạch y nhân tay trái lần tới thắt lưng, ngân quang lóe lên, nhuyển nhận vừa xuất vỏ, phượng lệ long ngâm, hắc y nhân tên nào tên nấy bịt tai, chịu không được nội lực thâm hậu do bạch y nhân mượn kiếm phát ra.

“Hắc y lão huynh, ta chỉ là đến lấy đồ của mình rồi đi, cần gì phải khó dễ, đừng cản mà!”

Bạch y nhân vừa cất tiếng, đầu lĩnh Cận Tân sững sờ, nhận ra người vừa nói là ai.

“Bát gia!” Cận Tân hô lên “Ngài còn sống?”

“Hử?” Tiểu Xuân chớp chớp mắt, hân dùng khăn trắng che mặt chỉ lộ ra đôi mắt hay cười, không nghĩ đến thân phận mình vẫn bị phát hiện.

“Làm sao người cũng biết ta chết?” Tiểu Xuân cười hì hì hỏi.

“Khuyến tử nhờ ơn bát gia tương cứu, ngày đó mới có thể thoát ra khỏi Tả ý sơn trang.” Cận Tân thay đổi thái độ lãnh đạm trước kia, cung kính chấp tay chào Tiểu Xuân.

(Khuyển tử: gọi con trai mình, kiểu khiêm tốn.)

“Ồ, nhớ ra rồi!” Tiểu Xuân cười, lại nói “Tẩu tử thật có khí phách, hắc y lão huynh quả có con mắt tinh tường!”

“Đa tạ.” Nhớ đến thê tử đã mất, ánh mắt Cận Tân nhất thời u ám.

“Vậy ta có thể đi được chưa?” Tiểu Xuân cấp tám biến chặt hơn chút, hỏi lại.

“Đương nhiên không được!”

Một tràng cười trầm thấp mê hoặc truyền tới, lụa đen tung bay như mây, viền bạc hào quang lấp lánh, Tiểu Xuân ngẩng đầu, chỉ thấy đại sư huynh nhà hắn từ trên trời nhẹ nhàng giáng xuống, thanh kiếm trong tay xoay chuyển mấy vòng, chỉ thẳng tới hắn.

“Lâu như vậy không thấy, người thế nào lại thành phường trộm cướp mất rồi? Đông Phương hấn không chăm sóc người tử tế hay sao? Đi trộm củi khô? Có bán thứ đó đi cũng không đủ cho người ăn no!” Lan Khánh hất mi tà mị, tiếng nói dụ dỗ ngọt ngào “Nếu nói không ai cần, thì cứ quay lại bên cạnh đại sư huynh đi, sư huynh ít nhất cũng có thể nuôi cho người thành béo phì, xem người bây giờ gầy thành cái dạng gì kìa!”

Dù sao cũng đã bị nhận mặt, Tiểu Xuân thành thật đem khăn kéo xuống, trưng ra bộ dạng cười đùa ỏn ẻn, nói “Bức hoành này là bà con ở Minh thành tặng cho, lần đầu tiên hành nghề kiếm được, sư đệ không nỡ bỏ cho người phá làm củi đốt, cho nên có ý chạy đến lấy về!”

“Thế nhưng sư huynh người tốt xấu cũng là ma giáo giáo chủ, người nói đến là đến nói đi là đi, chuyện này mà truyền ra sư huynh làm sao nhìn mặt người khác đây?” Lan Khánh nói.

“Có, ta có chuẩn bị!” Khóe miệng Tiểu Xuân cong lên, lập tức thu hồi kiếm, từ trong *** ngực lấy ra thứ gì đó ném nhanh về phía Lan Khánh, hô to một tiếng “Xem ám khí đây!”

Đột nhiên bốn phía khói hồng mờ mịt, sương khói sắc súa bao phủ, người của Ô y giáo ho sặc sụa chảy nước mắt tới tấp, có người hô lên “Là bột ớt, tất cả cẩn thận!”

Lan Khánh chẳng may cho trò mèo của Tiểu Xuân vào mắt, tiếp lấy cái gọi là ám khí cẩn thận xem xét, phát hiện một được bình lưu ly màu đen.

Khói mù còn chưa tan hết, Tiểu Xuân đã cao chạy xa bay.

Lan Khánh chỉ nghe thấy tiếng cười sang sảng của sư đệ hấn theo gió ngân vang, tiếng nói mơ hồ truyền đến “Thuốc này sử dụng theo ngày, có thể bảo vệ sư huynh người ba năm không bị chân khí nghịch hành. Một là tạ sư huynh giúp sư đệ bảo quản bức hoành này lâu như vậy, hai tạ sư huynh thả ta đi, ba tạ sư huynh chiếu cố Vân Khuynh những ngày qua, để Vân Khuynh bình yên vô sự...”

Lan Khánh xiết chặt được bình trong tay, thật lâu không nói lời nào.

Triệu Tiểu Xuân này cứ như vậy thích lo chuyện bao đồng... luyện công quá độ tổn hại thân thể... thì có quan hệ gì với hắn...

Cớ gì phải... cớ gì phải phí tâm vì mình nghiên cứu làm ra thứ thuốc này...

Từ Yến Đãng sơn thẳng xuống, cứ cho là trình anh cao đi, dọc đường đi hầu như không người đuổi tới.

Tiểu Xuân đội cái biển diệp thủ hồi xuân trên đầu, hí hửng chạy xuống núi, sau đó quay ra trà quán dưới chân núi, nhìn thấy một thân bạch y, bóng người nhẹ nhàng như tiên nhân hạ phàm.

“Ai, không phải nói là chờ ở khách *** sao? Người làm sao lại chạy ra rồi?” Tiểu Xuân ba bước biến thành hai lao đầu tới trước.

“Thế nào lại bắn như vậy?” Vân Khuynh ra khỏi trà quán, thấy y phục của Tiểu Xuân thành ra chỗ xám chỗ đen, trên đầu còn dính tơ nhện, hai mày liền cau lại.

“Ta chui vào kho củi mà, người hiểu không a, bức hoành này thiếu chút bị đem làm củi đốt, cũng may ta sớm một bước cản được!” Tiểu Xuân đặt bức hoành xuống, cười đến xán lạn chói mắt như ánh dương ngày xuân.

“Không xảy ra chuyện gì?” Vân Khuynh lấy tay áo lau đi gương mặt dính bụi của Tiểu Xuân.

“Không.” Tiểu Xuân tự hào nói to “Ta làm theo giao ước tìm thấy tấm biển lập tức chạy đi, không gặp Liêu Tiểu cô nương, cũng không nhiều lời với đại sư huynh.”

“Vây tốt, đi thôi!” Vân Khuynh đem tấm gỗ nát bần thỉu trong tay Tiểu Xuân ném sang bên, lập tức xuất hiện mấy cái bóng màu trắng bay ra tiếp lấy, sau đó biến mất tấm.

“Bọn họ là giúp ta mang cái đó về Đoan vương phủ hả?” Tiểu Xuân lo lắng hỏi.

“Chẳng lẽ người thích khiêng tấm gỗ mục đó suốt đường đi?”

“Không phải tấm gỗ mục, là dân làng thấy y thuật của ta giỏi, tặng cho ta tấm biển này!” Mới nãy đã giải thích một lần ở Ô y giáo, Tiểu Xuân vẫn không ngại nói thêm lần nữa.

Vân Khuynh liếc mắt một cái, bất quá chỉ là lấy về một khối gỗ nát, trông đã hí hửng thế này!

Kỳ thật Vân Khuynh vốn cũng không muốn cho Tiểu Xuân lên Yến Đãng sơn, người này cứ hễ rời khỏi phạm vi trông coi của hắn lập tức sẽ có chuyện, lần nào như lần này. Mà hắn rốt cuộc vẫn không chịu được Tiểu Xuân năn nỉ kỳ kèo, đành phải đề ra ba điều kiện: đi nhanh về nhanh, không được đem đưa bất cứ nữ tử nào dù chỉ là liếc mắt, không được nói chuyện với hồn trưởng ở trên. Tiểu Xuân gật đầu đáp ứng xong, hắn mới đem theo mấy hộ vệ tùy thân cùng xuống phía nam. (nó điểm vợ chuyện bình thuốc đen kìa! ‘’)

Song, hài lòng mãn ý, không trối không buộc, bay bay nhảy nhảy khắp rừng khắp núi, cất tiếng cười to, mới là bộ dạng mà Tiểu Xuân nên có. Nhìn hắn lông mày khóe mắt đều cong lên, tung tăng rạng rỡ hoa tay múa chân nói thiên chỉ địa, Vân Khuynh liền nghĩ, cứ để hắn tùy ý thích hành sự, vẫn là đúng đắn.

Tiểu Xuân nên là như vậy, thoải mái truyện trò, thoải mái cười vang, thì thoảng còn giống như con ong bay tới bay lui hối hả không ngừng, nhưng hễ nghe thấy hắn gọi, liền lập tức quay về bên cạnh.

“Tiểu Xuân.” Vân Khuynh nói.

“Ừ?” Tiểu Xuân quay lại, con mắt sáng ngời dừng ở Vân Khuynh.

“Quay về thôi.”

“Di, về nhanh vậy?”

“Không phải đã cho người lấy đồ về rồi, còn không đi, muốn chạy đằng nào nữa? Tả ý sơn trang? Thiết kiếm môn? Hàm dương? Minh thành? Hay là đi xem thử Thiên hương lâu bị người san thành bình địa giờ đã được dựng lại?” Vân Khuynh tỏ ý không vừa lòng hỏi.

Không trở về? Không trở về thì lại còn muốn chạy đi đâu? Hắn biết tổng cái kẻ này vừa bước chân ra ngoài thì tâm đã không còn trên người hắn, chỉ biết bay tuốt đến phần hoa nào nhiệt!

Tiểu Xuân nhìn Vân Khuynh mặt như hàn sương bốc hơi khó chịu, cười to một tiếng nói “Ta rời cốc cũng mấy tháng rồi, định là...”

“Định quay về thần tiên cốc?” Vân Khuynh trừng to mắt nhìn Tiểu Xuân, giọng nói cũng cao lên “Quay về làm cái gì? Chỗ đó có gì tốt? Không phải tre trúc ngập rừng ngập núi cũng là mấy cái dã nhân không biết phải gọi là gì? Người thật sự dám đi, thì đừng có quay về!”

“Ta là muốn mang người về ra mắt sư phụ, cho lão nhân gia nhìn xem.” Tiểu Xuân cười cười nhìn Vân Khuynh.

“Mang ta theo?” Ngử điệu Vân Khuynh bình tĩnh trở lại.

“Ừ?” Tiểu Xuân gật đầu, nhẹ giọng hỏi “Cùng ta quay về, người nói có được không?”

“.....” Vân Khuynh nhìn chằm chằm Tiểu Xuân hồi lâu không nói, thật lâu sau, mới thốt ra một chữ ‘Được’.

“Ta muốn nói với sư phụ, ta định cùng người sống ở Đoan vương phủ, xin sư phụ cho phép.” Tiểu Xuân nắm tay Vân Khuynh, kéo hẳn cùng nhau chậm bước trên đường đá cát vàng “Bởi vì Thần tiếc cốc có quy định, là được nhân thì không thể tùy tiện xuất cốc, sợ là xuất cốc, sẽ gây chuyện lớn!”

Tiểu Xuân cười một cái, lại nói “Bản thân ta chính là ví dụ.”

“Sau này có ta che chở người, ai cũng không thể là hại người.” Nắm tay Vân Khuynh chặt thêm một chút, nắm lại tay Tiểu Xuân.

“Ta biết rồi.” Tiểu Xuân gật đầu, hẳn sẽ không nghi ngờ khẳng định của Vân Khuynh.

Lời hứa, một khi đã kinh qua đau thương sinh tử, thì mỗi chữ mỗi câu, đều có thể ghi khắc vào lòng người.

Tiểu Xuân sẽ không quên những gì mà Vân Khuynh đã nói, đời này kiếp này nhớ kỹ, lời từ người mà hẳn yêu thương nói ra, muốn cho hẳn cả đời này đều vui vui vẻ vẻ.

“Vân Khuynh!” Tiểu Xuân khụt khịt mũi gọi một tiếng.

“Hử?”

“Nhưng nếu sư phụ không chịu cho ta cùng người ra riêng thì làm sao?” Tiểu Xuân buột miệng hỏi.

Sắc mặt Vân Khuynh tối sầm, Ngân sương kiếm trong tay khẽ âm vang.

“.....” xem phản ứng của Vân Khuynh, Tiểu Xuân cảm thấy có chút không được, hẳn trầm ngâm một lúc lại nói “Kiếm của người đưa ta giữ đi, đừng mang vào cốc.”

Đối với sư phụ thì mỗi tên đồ đệ đều như trân bảo, hiển nhiên không có khả năng phản đối hẳn ra ngoài, nhưng còn mấy vị sư huynh kia hẳn không dám nói trước.

Huống chi cũng đã nghe ngũ lục sư huynh nói qua, trước đây Vân Khuynh đến Thần tiên cốc tìm người, cứ thế tay lăm le kiếm xông lên, hẳn cũng chẳng rõ có hay không đã cùng nhau kết thù chuốc oán.

Cứ tịch thu Ngân sương kiếm trước cho chắc ăn.

Nói thế nào cũng là mang đầu con về gặp cha mẹ chồng, chẳng may nàng đầu cầm kiếm chém người, vậy vô cùng vô cùng là vô lỗi!

“Không đưa!” Vân Khuynh hừ một tiếng.

“Ai...” đúng là có chút khó khăn.

Trời chiều tây hạ chiếu xuống hai người, đường cong trên gương mặt nhu hòa tỏa hào quang êm dịu.

Tiểu Xuân nắm tay Vân Khuynh cùng đi, bóng người trên đất càng lúc càng dài, cùng Vân Khuynh nói xầu nói tốt hồi lâu, Vân Khuynh mới chịu giao ra kiếm trong tay, chiều ý Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân cao hứng, thể nhưng thân thể vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, trước đó lại tổn đi không ít hơi sức trên Ô y giáo, giải quyết ổn thỏa xong cũng đã cảm thấy mệt mỏi, hẳn vì thế lấy tay vòng qua eo lưng Vân Khuynh, cả người dựa dẫm.

Vân Khuynh sớm quen bộ dạng này của hẳn, cũng không ngại trên người Tiểu Xuân đem về toàn bụi bặm tơi nhện từ Ô y giáo, tự nhiên đưa một tay đỡ Tiểu Xuân, gánh giúp hẳn một phần trọng lượng.

Sau đó Vân Khuynh vẫy tay gọi, từ xa một chiếc xe ngựa màu trắng đóng dấu bản quyền lướt nhanh về phía bọn họ.

Ngồi lên xe, Vân Khuynh giúp Tiểu Xuân uống thuốc, đề hẳn dựa lên đùi mình không cho loạn động, Tiểu Xuân thở ra một tiếng đầy thỏa mãn, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Cát vàng dằng dặc đường lác lác, hai người lẳng lặng dựa vào nhau, im lặng không nói, cũng là yên ả điềm nhiên.

Giang hồ lãng đãng hành, hồi thủ tấn nê ninh

Thiếu niên tiêu sái mãn thành vũ, ân oán phân nhiều bất phục kí.

Anh hùng khí kiền vân, ngạo cốt bỉ thiên cao

Ngưỡng thiên đắc ý đại thanh tiểu, ái hận ảm quá tiện vong liễu.

Thiên thương thương, thủy thao thao, chích ái khán, nhĩ đích tiểu

Xuân phong xuy, tà dương chiếu, chích kí đắc, nhĩ đích hảo.

Hoàn. Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-dang-giang-ho-chi-duoc-su>